Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

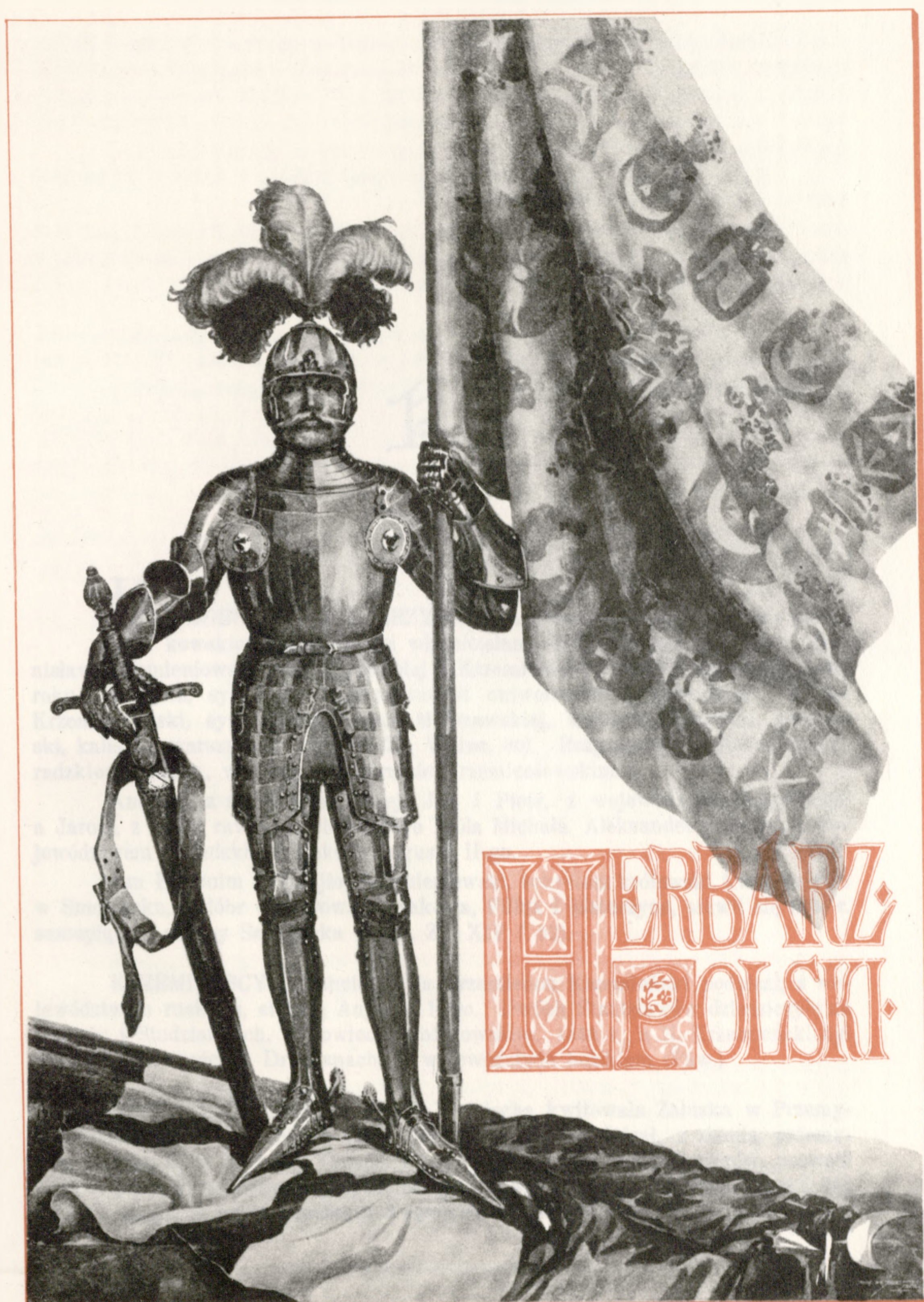
UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

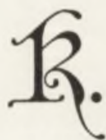
Tom XIII.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie
G. Gebethner i Sp. w Krakowie.

1909.

HERBARZ
POLSKI

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda Synów.

(Dalszy ciąg).

KRZEMIENIOWSCY h. GRZYMAŁA z Krzemieniowic, w powiecie piotrkowskim, której to wsi właścicielami byli 1552 roku Elżbieta i Stanisław Krzemieniowscy (Paw.). Mikołaj z Krzemieniewic, cześnik sieradzki, 1448 roku. Grzegorz, syn Jana, 1475 r. student uniwersytetu krakowskiego. Feliks Krzemieniowski, syn Marcina i Łucji Modrzewskiej, kanonik krakowski, poznański, kaliski i warszawski 1635 r. (Zs. Warec. 30). Rozgraniczenie Stolca, w sieradzkiem, 1655 r., wspomina o Marcinie Krzemieniowskim.

Andrzej, z ziemi wieluńskiej, Jan i Piotr, z województwa łęczyckiego, a Jarosz, z ziemi rawskiej, elektorowie króla Michała. Aleksander podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcję Augusta II-go.

Jan Hieronim Grymajło Krzemieniewski, sekretarz królewski, kwatermistrz w Smoleńsku, z dóbr Czerepowa, Uszakowa, Filina i Matuszyna, stawił się 1654 r. samopiąt do obrony Smoleńska (Arch. Zb. XIV f. 32).

KRZEMIEŃSCY. Franciszek na Krzemieńcu Krzemieński podpisał, z województwem ruskiem, elekcję Augusta II-go. Dwóch Stanisławów dziedziczyło na Kaleniu i Studziankach, w powiecie piotrkowskim, 1552 r., a N. Krzemieński był właścicielem części w Drewlanach, w województwie bełskiem (Paw.).

KRZEMIŃSCY h. PRUS III-ci. Wojciecha kwitowała Załuska w Przemyślu 1610 r. (Gr. Przem. 326 f. 822). Jan Krzemiński podpisał, z ziemią przemyską, elekcję króla Michała. Gabrjel i żona jego, Anna z Świątkiewiczów, pozwani 1712 r. przez Śledziowską, o napad na dworek w Przemyślu (Gr. Przem. 222 f. 44).

Józef i Michał, synowie Andrzeja i Marjanny Ilnickiej, i Józef i Stefan, synowie Antoniego i Marjanny Drohomireckiej, wszyscy czterej wnukowie Michała i Anny z Soleckich, a prawnukowie Franciszka i Wiktorji z Telatyckich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim. Adam wylegitymowany tegoż roku, w grodzie lwowskim.

Agnieszka za Piotrem Małyńskim w Białej 1794 r., a Anna w Czortkowie 1833 r. (Metr. w Czortkowie).

Krzemińscy byli i w województwie witebskiem, gdzie Kasper wniósł 1641 roku, do ziemstwa witebskiego, testament Bohomolca, a Józef był mostowniczym witebskim 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XXII i XXVI).

KRZEMKOWSCY. Kazimierz Krzemkowski, burgrabia grodzki kowalski, cedował sumę należącą do Czapskiego, 1781 r. (DW. 97 f. 924). W 1790 r. był inkwizytorem sądów marszałkowskich.

KRZEMOWSCY. Krzysztof Krzemowski i żona jego, Anna z Ławeckich, zrzekli się 1642 r. praw swoich do wójtostwa w Dochnie (DW. 49 f. 2270). Jakób legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie halickiem.

KRZEPCZOWSCY h. JUNOSZA z Krzepczowa, w powiecie piotrkowskim. Otto, świadek przy wywodzie szlachectwa, 1429 r. w Radomsku (Pis. Dz. Pol. IX). Tenże Otto, tegoż roku sędzia komisarz grodzki sieradzki (Gr. Sier. f. 52).

Wacław Otha Krzepczowski h. Junosza, opłaca pobór z Krzepczowa 1552 roku (Wittyg).

KRZEPICCY h. PORAJ. Walenty Krzepicki, pisarz skarbu koronnego, otrzymał 1580 r. szlachectwo i h. Poraj, nadany mu przez Bużeńskiego, kasztelana sieradzkiego (M. 123 f. 90). Pieczęć jego z 1573 r., a więc przed nobilitacją użyta, ma przedstawiać h. Syrokomlę (Wittyg). Żona jego, Barbara (Wyr. Lub. 51 f. 564) 1592 r., miała być z domu Kazimirska. Podług Niesieckiego, miał mieć trzech synów:

1. Walerjana, żonatego z Zofią Trzebińską, córką Krzysztofa i Konstancji Krupczanki, z której syn Władysław, bezpotomny i córki: Konstancja Sebastjanowa Czeska; Zofja Zygmuntowa Światkowska i Barbara Janowa Wiśniowska.
2. Stefana, żonatego z Maryną Kijańską, córką Fryderyka.
3. Walentego, żonatego z Jordanówną, po której pozostało potomstwo.

Marta, wdowa po Janie Krzepickim, sprzedała 1607 r. część Czerniakowa Sroczyńskiemu (DW. 34 f. 1447). Andrzej, syn Szymona i Franciszki Szymańskiej, wnuk Adama z ziemi wieluńskiej i Anny Zborowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1787 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich. Andrzej był żonatym z Barbarą Buszkowską, córką Antoniego i Franciszki Radeckiej, 1784 roku (Tryb. Galic.).

KRZEPICZOWSCY. Wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają o Macieju, scholastyku skalbmierskim i Walentym (Ks. 69 f. 268). Czy to nie będą powyżej wymienieni Krzepiccy?

z KRZEPINA bracia, Boksa i Piotr, pleban z Łapczycy, sprzedali 1398 r. część swą Krzepina, w województwie krakowskiem, za 100 grzywien Wernerowi z Krassowa (St. Pr. P. Pom. VIII).

z KRZEPOCINA, w łęczyckiem, Paweł i Maciej, obecni w Łęczycy 1389 roku (Łęcz. I. 26).

KRZEPOWSCY h. NOWINA. Wacław Nowina Krzepowski, zaślubił 1900 roku w Wiedniu Teresę, córkę Władysława Kasznicy, majora wojsk austryjackich i bar. Józefy Brunickiej.

KRZESCY, patrz *Krzewscy.*

KRZESIMOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Krzesimowa, w powiecie lubelskim. Siedzieli na tej wsi i Pobożanie, bo Piotr z Krzesimowa h. Pobóg, świadczy w Lublinie, w latach 1450—1455. Jan Krzesimowski 1424 i 1425 r. w Sanoku. Jakób Krzesimowski, na sądach w Chełmie 1456 r. (Akta XIX). Jan, 1475 r. w Lublinie. Elżbieta, dziedziczka Witowic i części Sulisławic, Pełczyc i Woli Gieraszowskiej, w powiecie sandomierskim, 1508 r.

Na Witowicach dziedziczyli 1578 r. Stanisław, Krzysztof, Andrzej, syn Andrzeja, Andrzej, syn Jerzego, Mikołaj i Elżbieta Krzesimowscy; na Pełczycach — Stanisław i Andrzej, syn Andrzeja (Paw.). W 1596 r. byli właścicielami Witowic: Krzysztof, Andrzej i Barbara (Wyr. Lub. 69 f. 721).

Ksiądz Antoni, opat koprzywnicki, którego pozwała 1704 r. Zofia z Chlewickich Krzesimowska, o Żręcin (Gr. Biec. 224 f. 2179 i 235 f. 812). Krzysztof podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcję Augusta II-go.

Andrzej z Krzesimowa Krzesimowski, tytułowany cześnikiem dobrzyńskim, sprzedał 1741 r. Ułanowice (Herb. Król.). Jego potomek Kazimierz, ale nazwany cześnikowiczem latyczowskim, nabył 1789 r. Koćmierzów, w powiecie sandomierskim i legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 121).

Stanisław Michał, Benedykt Wincenty i Ignacy, synowie Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Krzesamowski Tomasz, elektor Stanisława Augusta, będzie pewnie Krzesimowskim.

KRZESIŃSCY z Krzesin, w powiecie poznańskim, którą to wieś posiadali 1580 r. Jan, Sebastjan i Jakób Krzesińscy, Niesiecki im przypisuje herb *Nieczuję*, a pan Wittyg podaje, że Mikołaj, Jan i Sebastjan Krzesińscy, opłacający pobór z Krzesin 1553 r., są h. *Łodzia* i to jest prawdopodobniejsze.

Janusz z Krzesin 1364 r., Mikołaj z Krzesin, krewny Mikołaja z Kurnika, został kanonikiem gnieźnieńskim 1378 r. (Thejner). Pietrasz z Krzesin, 1394 r. na sądach w Poznaniu, a Czesław, ale z Krzesina, 1395 r. (Leksz.). Wojtek z Krzesin, fundował 1398 r. ołtarz w kościele parafialnym Św. Marji Magdaleny w Poznaniu, zapisując na utrzymanie altarysty czynsz roczny 10 grzywien z Krzesin. Synowie jego, Mikołaj i Piotr.

Jan *Marzanka* z Krzesin, ma sprawę 1475 r. o pobicie i gwałty (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1385 i 6). Jakób, syn Macieja, 1450 r. student uniwersytetu krakowskiego. Janusz 1457 r. w Haliczu.

N. Krzesiński, mianowany chorążym kaliskim 1550 r., ale urząd ten był przez kogo innego, w tymże czasie zajęty. Jakób Krzesiński, sekretarz królewski, w latach 1573 — 1590. Żona jego, Aleksandra Bohowitynówna (Wyr. Lub. 42 f. 215 i Perp. Czers. 13 f. 149). Jakób był pełnomocnikiem Łaskiego, wojewody sieradzkiego (Gr. Ant. f. 128) i otrzymał od niego zapis 2,000 imperjałów na Łysohorze, o które syn jego, Feliks, procesuje się 1601 r. i uzyskał zasądzenie 4,000 talarów (Woł. 1 f. 775 i 1144).

Gabryjel, ale Krzesieński, urzędnik w Kołaczkowie 1578 r. (Paw). Jan zaświadczał 1571 r. szlachectwo Staręskiego, kanonika poznańskiego. Wojciech podpisał, z województwem kaliskiem, elekcję króla Michała. Jan, z województwa kaliskiego, a Michał, z województwa witebskiego, elektorowie Augusta II-go.

Antoni Wacław, syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KRZESIŃSCY z Krzesina, w powiecie łęczyckim. Księgi łęczyckie z lat 1386 — 1410 wymieniają licznych dziedziców Krzesina, a mianowicie: Wojciecha z Krzesina i Odolina i synów jego: Jana, Mikołaja i Andrzeja; Wirzchonia i syna jego, Stefana, Wielisława, Domasława, Świętosława, Tomisława, Alberyka, Bolestę, Kiełcza, Łaszcza, Dziersława, Andrzeja Szostaka, Jana Szatana, Jakóba Ćwika, Andrzeja i stryja jego, proboszcza z Jeżowa i kilkunastu innych (Łęcz. I i II). Trojan z Krzesina ma sprawę w Brześciu 1420 r. (T. Paw. VII).

Jan i Tomasz Krzesińscy, synowie Stanisława Wysockiego, dziedzica Krzesina, Tomasz, dziedzic części Osic i Krzesinka 1576 r. (Paw.).

Na Tomasza z Krzesina zeznał 1577 r. oblig Skłotowski, a Tomasz część Skłotów, trzymaną zastawem, oddał temuż Skłotowskiemu (Gr. Przed. Rec. 25 f. 479 i 478).

Kiljan z Wielkiego Krzesina, pozwał 1584 r. Zakrzewską, o zwrot poddanego (Ibid. 32 A f. 343). Stanisław Krzesiński w Przedeczu 1576 roku (Ibid. 25 f. 209).

Kazimierz, nieżyjący 1730 r., z Konstancji Komierowskiej, pozostawił syna Antoniego, który zawarł tegoż roku układ z Wolskimi, o Szalonki i córkę Zofię, żonę 1-o v. Kazimierza Rudnickiego, a 1750 r. Idziego Humanowskiego (Gr. Brzes. Rec. 82 B f. 276 i 86 f. 480). Józef, Szymon i Katarzyna rodzeństwo Krzesińscy, wprowadzeni do Witowiecka 1774 r. (Radziej. Gr. Rec. 21 f. 232).

z KRZEŚLIC Piotr, kanclerz polski, kanonik poznański, 1396 r.

z KRZEŚLOWA, w województwie sieradzkiem. Jan dawniej z Krześlowa, wójt Szczercowski herbu Rogala, świadczy w Radomsku 1446 roku przy wywodach szlachectwa.

KRZESŁAW, wojewoda brzeski-kujawski 1232 r. *Krz.* z Kościoła, wojewoda brzeski-kujawski, 1398 r. *Krz.*, kasztelan czchowski, 1292 r. *Krz.*, kaszte-

lan sandomierski, 1375 r. (RM.?). pewnie ma być sandecki. *Krz.*, stolnik sandomierski, 1228 r. *Krz.*, łowczy sandomierski, 1276 r. *Krz.* h. Odrowąż, podsędek krakowski, 1385 r. *Krz.*, podczaszy kaliski, 1249 r.

KRZESŁAWSCY. Mikołaj z Krzesławic, świadczy w Krakowie 1359 roku, a Jan 1436 r. Stanisław h. Ossorja, świadczy 1430 r. w Krakowie przy wywodzie szlachectwa.

Michał, ale Krzesłowski, z Magdaleny z Czermina, pozostawił: Antoniego, Annę, 1-o v. Stanisławowę Smoniewską, 2-o v. Kazimierzowę Waligórską, subdelegatowę grodzką sandecką i Marjannę Kazimierzowę Warzycką 1749 roku (Gr. Sandec.).

KRZESTKOWSCY z Krzestkowic, w powiecie poznańskim. Na sądach w Poznaniu: Gniewomir 1388 r., Chwal 1389 r., Stanisław 1391 r., Pietrasz Krzestkowski 1391 r. i syn jego Mikołaj Kucz 1393 r. Wincenty Czarnocicz z Krzestkowic Krzestkowski, sprzedał był, przed 1396 r., Pawłowice Mirosławowi z Pawłowic. Gniewomir z Krzestkowic i bratanek jego, Andrzej, mają sprawy działowe w latach 1393 — 1397 z bratową Elżbietą Jakóbową Krzestkowską i jej synami: Janem i Wojciechem (Leksz.).

KRZESZCZYŃSKI Kazimierz, podał 1725 roku do oblaty przywilej, dany mu przez Łubieńskiego, na nieruchomość w Oświęcimiu (Gr. Oświęc. Fasc. 88 f. 1363).

KRZESZEWSCY v. KRZESZOWSCY h. KROJE z Krzeszewa, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadali 1576 roku Zygmunt i Hieronim Krzeszewscy (Paw.). W latach 1386 — 1410, wymieniają księgi łęczyckie dziedziców Krzeszewa: Ninogniewa, Andrzeja, Przybysława, Mikołaja Krzeszowskiego z Gosławic, Jaśka i Wojtka.

Maciej Krzeszowski, komornik graniczny łęczycki, w latach 1390 — 1406 (Łęcz. I i II). Andrzej Krzeszewski, nabył 1464 r. część Otoczka w Szadku. Andrzej, syn Jakóba, 1596 r. Maciej, pleban sieciechowski 1598 r. (Wyr. Lub. 68 f. 492 i 75 f. 674). Jan tytułowany łowczym kijowskim 1653 roku (Zap. Lub. 43 f. 636). Piotr, zaślubił w Buczaczu 1674 roku Annę Kronkowską (Arch. Fedor. w Oknie). Jan Krzeszewski, regent ziemski wschowski 1775 r.

z KRZESZKOWIC Mikołaj Bylina, kanonik i oficjał przemyski, 1477 roku (AGZ. IX. 83).

KRZESZKOWSKI N., z województwa ruskiego, elektor Augusta II-go. Patrz *Krzyszkowscy*.

KRZESZOWIE h. LELIWA, wyszli z Słupowa, w powiecie krakowskim, jednej z gniazdowych wsi Leliwitów, a pisali się następnie z Męciny, w powiecie sądeckim, na której jako też na Miczakowie i Głodnej, dziedziczyli 1581 r. pani Krzeszowa i Stanisław Krzesz (Paw.).

Protoplastą ich był Krzesław z Słupowa, występujący często w aktach krakowskich, w latach 1376 — 1399 (St. Pr. P. Pom. VIII), a którego imie zdrobniałe Krzesz, przyjęli potomkowie za nazwisko. Piotr Krzesz niegdy z Słupowa, dziedziczył na Pirocicach 1425 r. Mikołaj Krzesz niegdy ze Słupowa, nabył 1464 roku Mierzyn, Kwapinkę i część Gruszowa od Reyowej (AGZ. IX. 66). Krzesz, łożniczy królewski, 1501 r. Kasper zeznał 1590 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Borkowskich, córką Mikołaja. Była ona następnie żoną Jana Grądzkiego. sędziego ziemskiego wiskiego (Gr. Tremb. Zap. 2.8 f. 326; Zs. Czchow. 28 f. 105), Krystyna, żona Zygmunta Morsztyna, starościca filipowskiego i przewalskiego, 1615 roku.

Jan i Stefan, synowie Jana. Z nich Stefan, żonaty 1624 r. z Zofją Morsztynówną, pozostawił: Jana, Wacława, Stanisława, Jadwigę i Dorotę, pod opieką Hieronima i Maksymiliana Morsztynów 1645 r. Wacław i Stanisław, kwitowali Morsztynów z opieki 1661 r. Jan i Wacław podpisali, z województwem krakowskiem, elekcję Jana Kazimierza. Wacław miał być chorążym sanockim. Umarł 1671 r., pochowany u Bernardynów w Tarnowie. Stanisław zasłużony wojak, otrzymał 1626 r. Kleszczowę, ze starostwa żarnowskiego (M. 173 f. 302). Stanisław z województwa ruskiego, elektor Augusta II-go, łowczy chełmski 1697 r. Stanisław, 1683 roku komornik ziemski biecki, 1692 r. sędzia grodzki biecki, a 1695 roku i podstarości, został 1697 roku cześnikiem krakowskim. Siostrą jego była Krystyna, 1-o v. Wojciechowa Dunikowska, 2-o v. 1702 r. Hieronimowa Aleksandrowa Kempińska. Stanisław, żonaty z Teresą z Pieskowej Skały Wielopolską, 2-o v. Jakóbową Chomentowską, kasztelanową czchowską, miał synów: Jana, Franciszka, generała wojsk litewskich 1710 roku i Stanisława, podpułkownika wojsk koronnych 1714 r. W tym ostatnim roku kwitowali Dunikowskich (Gr. Sandec.).

Herb Leliwa.

Bracia Jan i Stanisław, sprzedali 1723 r. Męcinę Gostkowskiemu. Stanisław tytułowany cześnikiem wieluńskim, zaślubił Aleksandrę Gostkowską i z niej miał synów: Antoniego i Ignacego. Antoni, z Katarzyny z Rychterów, miał synów: Onufrego i Joachima, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie czchowskiem. Ignacy legitymował się ze szlachectwa tegoż roku, w ziemstwie lwowskiem.

Sebastjan sprzedał Zawadzkiemu Głodnę 1585 r. (Gr. Sandec. 20 f. 597). Agnieszka z Krzeszów Piotrowa Gołuchowska, posiadała 1647 r., wspólnie z mężem, Wolicę (AGZ. X. 4244). Stanisława z Męciny córka, Anna Krzysztofowa Miroszewska, zmarła 1662 r. Nagrobek jej w kościele Panny Marji w Krakowie. Stanisławowi zapisała 1715 r. 3,000 flor. przyszła żona, Anna z Pruszyńskich Wąsowiczowa (Gr. Sanoc. 117 f. 669).

W okolicach Dobromila żyli: Stanisław 1714 r. i Władysław z Michowej, który z zaślubionej 1711 r., Konstancji Krynickiej z Arłamowa, miał:

1. Pawła Polikarpa, ur. w Michowej 1712 r.
2. Franciszka, ur. w Michowej 1714 r. (Metr. w Dobromilu).

Antoni, z województwa krakowskiego, a Antoni i Florjan, z lubelskiego, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego. Stanisław, mianowany łowczym smoleńskim 1738 r. Józef, współczesny wybitny artysta malarz.

KRZESZYŃSCY h. ŁODZIA, mieli być w Wielkopolsce, podług naszych heraldyków. Patrz *Krzesińscy*.

KRZETOWSCY h. TOPÓR, mieli wyjść z łomżyńskiego, Stanisław 1631 roku (V. L.).

KRZEWICCY z Krzewicy, w bełskiem. Jasiek Krzewicki, 1439 r. na sądach w Bełzie (AGZ. XIX). Ziemianie województwa bracławskiego zaświadczyli 1798 r. szlachectwo Wojciecha i Jana, braci Kierdejów Krzewickich.

KRZEWIŃSCY. Józef, syn Jana i Anny z Gostkowskich, wnuk Benedykta i Justyny z Małczurzyńskich, prawnuk Józefa i Jadwigi z Kaczyńskich, nabył 1787 r. od Skwarskiego, a 1791 r. od Wieluńskiego, części na Czechowicach (DW. 103 f. 221 i 107 f. 575).

KRZEWSCY, bardzo często KRZESCY h. BOŃCZA, z Krzeska, w powiecie łukowskim, którą to wieś, wraz z Wesółką i Królową Niwą, posiadali 1552 r. Leonard i synowie niegdy Jana, Krzescy. Dziedzicami zaś tych wsi 1580 r. byli: Kiljan, Adam, syn Mikołaja, Jan, Mikołaj młodszy z braćmi, Adam, syn Jarosza, Jerzy, syn Florjana, Florjan i Szczęsny *Sędzik*, wszczyscy Krzescy (Paw.).

Herb Bończa.

Florjan, żonaty z Anną Żeleską, miał syna Maksymiljana i córkę Małgorzatę, procesujących się 1585 r. w Czersku z Gurzyńskim (Zs. Gr. Czers. 53 f. 971). Ta Małgorzata wyszła za Zygmunta Płomieńskiego i sprzedała 1603 r. część swoją Żelazny i Osiemborowa, w czerskiem, Belskiemu (Perp. Czers. 2 f. 339).

Adam i Marcin Krzescy, synowie Mikołaja, dziedziczący na Królowej Niwie, 1589 i 1596 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 35 f. 665 i 67 f. 645).

Jan, Stanisław, Feliks i Anastazy Krzescy, dziedzice na Starym Krzesku 1585 r. (Ibid. 26 f. 10). Ewa z Grabowskich, córka Stanisława, wdowa po Krzysztofie Krzeskim, zwolniła 1624 r. w Czersku z praw swoich Grabów i Wolę Grabowską (Perp. Czers. 7 f. 115). Krzysztof i Gabryjel Krzescy, synowie Jana, odstąpili 1636 r. Leśnik Wybranowskiemu (Zap. Lub. 35 f. 707). Adam Krzeski v. Krzewski, wojski łukowski 1643 r., zmarły 1646 r., żonaty z Katarzyną Ryszkowską (Gr. Droh.).

Adam Krzeski v. Krzewski, syn Aleksandra i Marjanny z Kazanowskich, w Lublinie 1651 r. (Zap. Lub. 43 f. 126). Był on skarbnikiem łukowskim 1667 r., umarł 1687 r. W 1653 r., będąc dziedzicem Krzeska i Woli Chomętowej, zapisał matce swej dożywocie (DW. 57 f. 691 i Zap. Lub. 56 f. 182). Z Heleny Rusie-

ckiej, syn jego, Antoni Krzeski, dziedziczył na Turowie 1688 roku (Zap. Lub. 56 f. 439 i 64 f. 241). W 1690 r. został podstolim kijowskim.

Erazm, Gabryjel i Jakób, synowie Pawła Krzowskiego, dziedzice Piszczkowic, w lubelskiem, 1648 r.

Rejestra poborowe z 1676 r. wymieniają w lubelskiem: Marjannę Krzewską z synem, dziedziczącą na Łubkach, Jana z żoną i siostrą na Piszczkowicach i Wólce, Stanisława z żoną na Bychawce, Marcina z żoną i Aleksandra z matką na Świdnie i Andrzeja na Klimuntowicach (Paw.).

Jan Krzeski v. Krzewski, skarbnik łukowski 1662 r., następnie łowczy chełmski 1667 r. i Andrzej, bracia rodzeni, 1672 roku w Lublinie (Zap. Lub. 54 f. 590). Andrzej Krzeski v. Krzewski, wojski żytomierski, 1689 r., elektor Augusta II-go. Michał Krzeski, cześnik połocki 1691 r. Zofia Eleonora z Dłużewskich, 1-o v. Łuszczewska, 2-o v. Melchjorowa Krzeska, sprzedała 1691 r. w Warszawie Dłużewo i Wólkę Żukowskiemu (DW. 57 f. 1549 i Perp. Czers. 14 C f. 141). Remigjan Krzeski, syn Jerzego, kwitował w Czersku Nietyksę (Perp. Czers. 19 f. 307).

Elżbieta z Krzewskich, żona Stanisława Faszcza 1624 r. (Kij. III B f. 55). Katarzyna Krzewska, córka Aleksandra, zeznała 1658 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Turowskim (Perp. Czers. 12 f. 41). Stanisław Krzewski, podpisarz grodzki lubelski 1670 r., z żony Anny, pozostawił: Józefa, Jana i Kazimierza (Zap. Lub. 53 f. 239 i 67 f. 699). Dominik i Adam Krzewscy, synowie Andrzeja i Konstancji Omiecińskiej, 1677 r. w Lublinie (Ibid. 56 f. 130).

Daniel Krzewski podpisał, z ziemią czerską, elekcję Jana Kazimierza. W 1659 r. wziął w dzierżawę Dziecinów, a 1673 r. wprowadzony został do wójtostwa, w Woli Rębkowskiej (DW. 52 f. 1646 i Perp. Czers. 13 f. 440). Daniel żonaty z Anną Drzewiecką 1660 r., elektor króla Michała, odstąpił 1694 r. Barbarze z Krzewskich, prawdopodobnie swej córce, żonie Adama Woyczyńskiego, podwojewodzego rawskiego, prawa swe do Woli Rębkowskiej (Sig. 3 f. 82; Perp. Czers. 14 C f. 186 i 16 C f. 367).

Adam, Aleksander, Jakób, Łukasz, Marcin i Jan z Zawad podpisali, z województwem lubelskiem, elekcję króla Michała.

Andrzej, z województwem chełmińskiem, Hieronim, z województwem bracławskiem, podpisali elekcję Augusta II-go. Józefa, z Doroty Osuchowskiej, córka Justyna, była żoną Kazimierza Twardzickiego, cześnika nowogrodzkiego, 1750 roku.

Władysław Krzewski v. Krzeski, cześnik nowogrodzki, 1731 roku, żonaty z Heleną Kaletyńską, córką Michała, chorążego bracławskiego, z której pozostawił: Jana, cześnika nowogrodzkiego; Jacka, podstolego żydaczowskiego; Ignacego; Andrzeja; Zofię Janowę Modryńską, stolnikowę rożańską; Zuzannę Antoniowę Mysłowską, skarbnikowę mścisławską i Justynę Piotrowę Bożeniec Jełowicką, starościnę perejasławską. Wszyscy oni procesowali 1762 roku Dominikanów Tywrowskich, o unieważnienie zapisu 100,000 flor. na rzecz ich, przez dziada powodów, Michała Kaletyńskiego, zeznanego, a to z tej zasady, że gdy Kaletyński zapis zeznawał, sądził, że cały Tywrów do niego należał, a następnie dopiero okazało się, że był właścicielem tylko trzeciej części tego majątku (Bracł. XVII f. 1822 i 1857; Czerniech. f. 1165 i Kij. XIII f. 840).

Andrzej, burgrabia rawski, w latach 1749 — 1757. Bazyli Krzewski, syn Andrzeja i Aleksandry Bujakówny, zeznał 1754 r. zapis dożywocia w Warszawie z żoną, Agnieszką z Białeckich, córką Wojciecha i Zuzanny z Rochalskich (DW. 76 f. 335).

Krzewscy: Stanisław, syn Mikołaja, Jan, syn Krzysztofa, Jan Aleksander, syn Mikołaja, Antoni i Tomasz, synowie Jana, legitymując się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., wywiedli się od Stanisława Krzewskiego, który 1521 roku, jako podkomorzy wiski, działy między Mieczkowskimi sporządzone zatwierdził (Herb. Król.). Tu musiała zajść pomyłka, bo podkomorzym wiskim był od 1509 r. Stanisław Kownacki z Grodzanowa, v. Grodzanowski, zmarły 1547 r. Stanisław Krzewski mógł więc być tylko komornikiem granicznym, zastępującym w czynności podkomorzego.

Jest wieś Krzewie, w powiecie łęczyckim, na której dziedziczyli 1576 r.: Tomasz Żabka, Mikołaj, Piotr, syn Stanisława, Aleksy i Tomasz Krzewscy (Paw.), także *Bończyce*, albowiem Jakób, syn Bartłomieja, a potomek Stanisława, dziedzica Krzewia 1629 r, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie z h. *Bończa*, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Z tych Krzewskich, piszących się też Krzowskiemi, występują w aktach łęczyckich od 1389 r. bracia Kiełcz i Marcisz Krzowscy z Krzewia, ten ostatni żonaty z Jachną i bratanek ich Jakusz, żonaty z Piechną. Kiełcz jest 1389 r. kanonikiem, a 1396 r. kustoszem łęczyckim, 1411 r. i kanonikiem gnieźnieńskim. W 1402 r. był studentem uniwersytetu krakowskiego.

Łukasz, dziedzic Malonowa, w dobrzyńskiem, 1564 r. (Paw.). Stanisław h. Godziemba, 1563 r. dziedzic części Krzewia (Wittyg).

Maciej odstąpił część Krzewia córce Annie, 1562 r. Jan i Tomasz, sprzedali 1569 r. część Krzewia. Piotr, syn Stanisława, kwitował 1574 r. Osieckiego. Jakób, syn Aleksego, 1576 r., a Adam, syn Aleksego, 1604 r. w Przedeczu. Paweł, syn Mikołaja, dziedziczył na Słaboszewie 1604 r., które wraz z Sarnowem sprzedał Ruszkowskiej 1609 r. Stanisław, syn Pawła, nabył sumę od Siedlickiej 1609 r. Piotr, syn Andrzeja, zeznał 1625 r. oblig na Rożnieckiego. Paweł, syn Walentego, dziedziczył na Sławoszewie 1633 r. (Gr. Przed. 13 f. 217; 18 f. 134; 23 f. 354; 25 f. 47; 27 f. 159; 52 f. 80 i 410; 56 f. 81 i 225; 69 f. 65 i 70 f. 474). Bartłomiej, syn Stanisława i Zofii, 1781 r. w Warszawie (DW. 97 f. 1104).

Do tychże Krzewskich zalicza Niesiecki i Abrahama, żyjącego w końcu XVI-go wieku i na początku XVII-go wieku. Był on dworzaninem i sekretarzem królewskim, w końcu wojskim lubelskim. Pisano go Krzewskim, ale również i z Kierza Krzowskim, dlatego też jego pod *Krzowskimi* zamieszczam.

KRZEWSCY v. KRZOWSCY z Kierza, w powiecie lubelskim (patrz Kierscy h. Bończa). Abraham z Kierza Krzowski v. Krzewski, syn Andrzeja, sekretarz i dworzanin królewski, w latach 1600 — 1609, następnie wojski lubelski 1618 roku, umarł w 1620 r. (Zap. Lub. 12 f. 641; 16 f. 2 i 571).

Wojciech Krzowski, syn Mikołaja *Grota* z Kierza, opiekun synów brata swego Jakóba: Macieja, Pawła i Wawrzyńca, kwitował 1594 roku Wronowskiego

(Zap. Lub. 7 f. 176). Adam i Andrzej Krzowscy, synowie Stanisława, nabyli 1619 roku Poniatowo (Ibid. 24 f. 192).

W 1531 r. dziedziczył na cząstce Kierza Feliks *Grot* (Paw.), stąd przypuszczam, że od niego może idą wymienieni Krzowscy, którzy, sądząc z przydomku, byli herbu *Rawicz*.

KRZĘCCY v. KRZECCY h. JELITA. Niesiecki utrzymuje, że są h. Łodzia. Pisali się z Krzęt. Jan Krzecki z Krzęt, wystawił pomnik u Dominikanów w Krakowie wnukowi swemu Bogusławowi, zmarłemu 1593 r., synowi Wawrzyńca i Elżbiety Chłapowskiej. Na tarczy wyryte herby Jelita, Drya, Szreniawa i Jastrzębiec. Wawrzyniec posiadał Olszówkę, w księskiem, 1581 r. (Paw.).

Jan z Rosiejowa Krzecki h. Jelita, sekretarz królewski 1588 r., żonaty z Anną Chłapowską, 2-o v. Stanisławową Dembińską, umarł 1599 r. Pochowany w Skalbmierzu, gdzie ma pomnik wzniesiony. Andrzej Krzecki i żona jego, Anna, odstąpili 1580 r. wójtostwo międzyrzeckie, synowi Janowi (M. 123 f. 201).

KRZĘCIEWSCY v. KRZĘCIESCY v. KRZECIEWSCY h. ROLA, z Krzęcieszek, w powiecie orłowskim. Akta łęczyckie z lat 1389 — 1410 wymieniają następujących dziedziców Krzęcieszek: Piotra, Przecława z synem Mikoszem i bratem Jakóbem, Pawła, Andrzeja, Filipa, Grzymka, Bestryja, Mieczsława, Świętosława, Sieciesława, Bogusława, Macieja, Jana Klęska i syna jego Andrzeja Klęskowicza, Przechnę, wdowę po Mikołaju. Należeć musieli do różnych rodów. Mikołaj oczyszczając się z przygany szlachectwa, przedstawił świadków 1402 r. ze swego rodu. W zapisce nie podana nazwa herbu, ale z innej wiadomo, że to Ogończykowie (Łęcz. I i II passim)

Wieś tę posiadali 1576 r.: Paweł *Zielonek;* Jan, syn Macieja ***Kropki***; Jakób ***Wosczina***; Tyburcy i Sebastjan, synowie Wojciecha; Stanisław ***Mściszek***, Stefan, Walenty i Piotr; Paweł i Jarosz *Jakobusowie*; Maciej i Jan, synowie Bartłomieja; Wacław ***Mdlay***; Anna, wdowa po Mikołaju ***Bajdziku***; Jan ***Mściszek***; Krzysztof, syn Piotra ***Kropki***, wszyscy Krzeciescy. Jakób, wójt w Piątku; Jan i Marcin dziedziczyli na Żakowicach (Paw.).

Marcin, instygator Jego Kr. Mości, umarł 1610 r. (DW. 46 f. 5), pochowany u Dominikanów w Krakowie, Zuzanna, za Janem Morsztynem 1631 r. (DW. 43 f. 451). Adam, syn Macieja ***Zielonki***, odstąpił 1610 r. w Lublinie pewną sumę, matce swej, Jadwidze z Zaborowskich (Zap. Lub. 18 f. 1143). Jan, kanonik gnieźnieński 1614 r., umarł 1642 r. Jan, wojak, umarł w obozie 1627 r., zapisawszy opactwu Pelplińskiemu 100 flor. (Necr. Pelpl.). Piotr, Stanisław i Wojciech podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcję Augusta II-go. Jan, komornik ziemski gostyński 1689 r., następnie łowczy, rezygnował z tego urzędu 1720 r. Jan, żonaty z Marją Chodakowską, około 1700 r., miał córkę Marjannę, za Ludwikiem Bratoszewskim.

Antoni i Marcin, z ziemi rawskiej, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Michał, ale Krzęciowski, żonaty 1779 r. z Marją Trembecką.

z KRZĘTKOWA, w sierpskiem, Dziersław i Piotr z synowcami i synowie Erazma, dziedzice Krzętkowa, Kurowa i Ostrowa 1578 r. (Paw.).

KRZĘTOWSCY h. DĘBNO. Jan opłacał 1552 r. pobór z Druszkowa, w powiecie sandeckim (Wittyg).

KRZĘTOWSCY v. KRZETOWSCY h. ZADORA z Krzętowa, w województwie sieradzkiem, pisali się z Brzezia. Krzętów należał 1552 r. do N. Krzętowskiego. W 1577 r. Piotr i Jakób dziedziczyli na Rożenku, w opoczyńskiem, a Salomon na Stawowiczkach (Paw.).

Po Piotrze, urodzonym z Życieńskiej, szli synowie: Jarosz, żonaty z Chotomską, Walenty zmarły bezdzietnie i Zygmunt Piotr, Franciszkanin apostata i córki: Jarzynina i Rzuchowska. Stanisław, syn Jarosza, żonaty 1651 r. z Brzeską. Stanisław, brat Piotra, miał synów: Mikołaja, zabitego w zwadzie przez brata; Piotra, dzielnego żołnierza i córki: Jankowską i N., 1-o v. Trzebińską, 2-o v. Stanisławowę Wolską (Pam. o Koniecpolskich). Adam podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcję Jana Kazimierza.

Jan z Brzezia Krzętowski, łowczy kijowski 1648 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1), zeznał w tymże roku zapis na rzecz brata Stanisława, sekretarza królewskiego (Op. Żyt. 18). Żonaty z Teodorą Tyszanką Bykowską, 2-o v. Maciejową Radgowską, wojską łomżyńską, pozostawił z niej: Jerzego, Annę, Katarzynę, Zofię, Helenę Janowę Sobieszczańską, 2-o v. 1678 r. Mikołajowę Borkowską i Marynę, żonę 1-o v. 1682 r. Wawrzyńca Zamoyskiego, podkomorzego rożańskiego, 2-o v. 1701 r. Aleksandra Hipolita Śnitowskiego, chorążego owruckiego (Bracł. XIV f. 910). Jerzy, żonaty z Anastazją z Korytna, córką Stefana, za którą wziął Świszczew, miał syna Stefana, zmarłego bezdzietnie.

Marcin, tytułowany cześnikiem bracławskim, był 1684 r. w niewoli tatarskiej. Z Pudencjanny Rohozińskiej, córki Adryjana, pozostawił córki: Joannę, 1-o v. Trzemeską, 2-o v. Stanisławowę Wielogórską i Marjannę Narbutową (Teka Z. Rulikow.).

Stanisław z Brzezia i Pietnic, miał z żony Zofji, syna Jana, ur. 1661 roku. Zofja z Pietnic, zaślubiła 1667 r. Jana Sobotowskiego, a Anna v. Marjanna, 1-o v. 1668 r. Stanisława Bylickiego, a 2-o v. 1681 r. Stanisława Sadowskiego (Metr. w Dobromilu).

Hieronim, Jan i Stanisław, sekretarz królewski, podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcję Jana Kazimierza. Karol tamże, elektor króla Michała, a Walerjan, z województwa nowogrodzkiego, elektor Jana III-go. Leon Krzentowski, rotmistrz uzwentski 1786 r.

KRZNIŁOWSCY z Krzniłowa (dziś Skniłow, w złoczowskiem). Marcin Krzniłowski, zarządzca gliniański 1471 r. Tomasz, dzierżawca Krzniłowa i Bortkowa 1472 r. W latach 1499 — 1505 występują bracia, Jan, Stanisław i Hieronim Krzniłowscy i siostra ich, Anna, żona Jerzego Czemierzyńskiego (AGZ. XI — XIV).

KRZONOWSCY h. ŁABĘDŹ. Piotr opłacał 1538 r. pobór z Grabowa i Woli Grabowskiej, w województwie sandomierskiem (Wittyg), to *Krzczonowski.*

KRZONOWSCY. Anna Krzonowska, córka Mokija, żona Timofleja, kapłana r. gr. w Sosnowicy (Akta XIX).

KRZOŃSCY z Krzonu (dziś Krzan), w kościańskiem. Barbara z Cieleckich, 1-o v. Stanisławowa Krzońska, 2-o v. Adamowa Grzybowska, cedowała 1505 roku oprawę swą 160 grzywien na Krzonie bratu (Resign. Posn. f. 75). Porównaj *Pampowski.*

KRZUCCY h. TOPOR. Antoni Krzucki, syn Jana, wnuk Marcjana, z Rozalji Broniewskiej, 2-o v. Antoniowej Jaślikowskiej, pozostawił: Barbarę, za Bartłomiejem Komornickim, horodniczym łuckim; Anielę Honoratę, żonę 1-o v. Bonawentury Niemirycza, starosty nowosieleckiego, 2-o v. Walentego Łaznińskiego, łowczego wielkiego koronnego; Marjannę, za Michałem Ponińskim, wojewodzicem poznańskim; Helenę, za Piotrem Micowskim; Ignacego, generała adjutanta królewskiego, w latach 1782 — 1788, posła z województwa wołyńskiego 1792 r. (DW. 98 f. 595; 104 f. 1441 i 108 f. 152) i Jana, z miecznika podlaskiego podkomorzego lwowskiego 1792 r., obu wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan, dziedzic Lisek i Nowosiołek, zmarły 1792 r., ze zmarłej 1800 r. Marjanny Łaskiej, nie pozostawił potomstwa (M .D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KRZYCCY h. KITA, który przedstawia, w polu czerwonem, rękę zbrojną z czarną kitą w garści. W szczycie hełmu taka sama ręka z kitą, albo trzy pióra strusie (Ostr. 1330 i 1331).

Do nich zaliczają Adama z Byszowa, starostę ejszyskiego, któremu za konsensem królewskim z 1622 r., odstąpiła to starostwo Katarzyna z Wiesiołowskich Karpiowa. Podpisał on, z województwem wileńskiem, elekcję Jana Kazimierza. Konstytucja sejmowa z 1647 r. przyznała Adamowi 16,000 kóp groszy litewskich na starostwie ejszyskiem, w zamian utraconych wsi przeszłych do Moskwy.

N. Krzycki tego herbu, żonaty z Hinkówną z Podola, miał syna Andrzeja, zamieszkującego okrąg poznański, którego syn Stanisław, urodzony z Anny Niegoszewskiej h. Ostoja, został kanonikiem poznańskim 1596 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Kazimierz, posesor wójtostwa plebańskiego w Parznie, zaślubił Franciszkę Potocką i z niej miał synów: Teodora i Franciszka.

Teodor, ur. w Parznie 1766 r. (metr. tamże), komornik graniczny wieluński 1788 r., żonaty z Wiktorją Przybylską, pozostawił syna Stanisława, ur. 1801 r. w Krześlowie (metr. w Wygiełzowie), posesora Wiewiórczyna, w powiecie szadkowskim, 1837 r., następnie właściciela Wróblewa, w powiecie łęczyckim. Stanisław, z zaślubionej 1834 r. w Topoli Wiktorji Włostowskiej, miał syna Lucjana Antoniego, ur. w Topoli 1839 r. Stanisław 1840 r., a syn jego, Lucjan Antoni, 1859 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

Franciszek, drugi syn Kazimierza, rewizor generalny komor wielkopolskich, kwitował 1788 r. ojca swego, z odbioru 12,000 flor. (Inscr. Gr. Piotrk. 73 f. 14).

Syn jego, Aleksander, ur. z Anny N., w Marusach 1769 r. (metr. w Sońsku), żonaty z Katarzyną z Fortunatów, miał syna Stanisława, ur. w Zwierzyńcu (metr. w Szczebrzeszynie z 1815 r.). Ten Stanisław, zaślubił 1842 r. w Ćmielowie Franciszkę Olesińską, z której syn Adolf Walerjan, ur. w Goraju 1846 r. Stanisław 1856 r., a syn jego, Rudolf Walerjan, 1860 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Teka B. W. Rummla).

KRZYCCY h. KOTWICZ z Krzycka, w powiecie wschowskim. Z rodu Kotwiczów pierwszym znanym dotąd, który przyjął nazwisko Krzyckiego, był Mikołaj, zmarły w końcu XV-go wieku. Do tej gałęzi należeli też: Mikołaj Kotwicz, dziedzic Siedlnicy i Jan Kotwicz z Gołanic, starosta wschowski 1444 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1193).

Mikołaj Kotwicz z Krzycka, był dwukrotnie żonaty. Z pierwszej żony z rodu Jastrzębców pozostawił syna Mikołaja i córkę Annę, za Piotrem Rydzyńskim; z drugiej—Elżbiety Tomickiej, chorążanki poznańskiej, synów: Mikołaja, Andrzeja, Piotra i Jana, i córki: Annę, za Janem Iłowieckim i Elżbietę, za Wojciechem Zebrzydowskim 1494 r.

Ks. dr. Miaskowski, w rozprawie o rodzinie arcybiskupa Krzyckiego (Przegląd Kośc. Poznańs. Rok IV zesz. 3-ci) pisze, że Mikołaj Krzycki, przyrodni brat Andrzeja, od dóbr Gołanice nazwał się Gołanickim, był sędzią ziemskim wschowskim, nie żył już 1498 r., a z żony, Doroty Siedleckiej, 2-o v. Marcinowej Koźmińskiej, miał synów: Mikołaja i Wawrzyńca Gołanickich, 1505 r. zostających pod opieką ks. Mikołaja i Jana Krzyckich. Wawrzyńca, z Magdaleny Czarnkowskiej, syn Samuel 1548 roku.

Herb Kotwicz.

Z synów Mikołaja z drugiej żony Tomickiej:

1. Mikołaj, 1494 r. kanonik gnieźnieński, 1498 r. proboszcz poznański, scholastyk i kanonik krakowski i w końcu dziekan krakowski, umarł 30-go Sierpnia 1504 r. w Padwie, otrzymał 1503 r. w dożywocie od Fryderyka Jagiellończyka, który go bardzo cenił, ogród z dwoma sadzawkami pod Krakowem. W 1498 r., trzecią część udziału swego w Krzycku i Nowej wsi, darował braciom swoim, Andrzejowi i Piotrowi, a pozostałą część im sprzedał za 500 grzywien (Wierzb. II. 1272 i 1273).

2. Andrzej, ur. 1483 r. w Małym Krzycku, kształcony pod okiem starszego brata Mikołaja, ukończywszy szkoły krakowskie, wysłany został przez niego na akademję do Paryża i Bononii. W 1504 r. kanonik poznański, 1509 r. kanclerz, 1511 r. scholastyk, a 1520 r. proboszcz, kanclerz królowej Barbary, po którą jeździł na Węgry do Trenczyna, towarzysząc biskupowi poznańskiemu Lubrańskiemu. W 1518 r. był proboszczem Św. Michała w Płocku i kanonikiem krakowskim. W 1519 r. proboszczem szredzkim i sekretarzem królewskim. W 1521 roku proboszczem Św. Florjana w Krakowie. W 1523 r. elekt przemyski, a biskup 1525 r., został biskupem płockim 1527 r., a arcybiskupem gnieźnieńskim 1535 r. Ten dzielny biskup, mądry, uczony i poeta, umarł w Krakowie 1537 r., pochowany w Gnieznie.

3. Piotr, w 1498 r. małoletni, wraz z matką i bratem Andrzejem, dziedzice Krzycka, wysłali na wojnę turecką dwóch łuczników (St. Pr. P. Pom. VII. 570), student uniwersytetu krakowskiego 1507 r., z żony, Zofji Suchorzewskiej, 2-o v. Franciszkowej Ujazdowskiej, pozostawił synów Andrzeja, zmarłego na Litwie 1528 roku i Jana, 1525 r. na uniwersytecie krakowskim, kanonika gnieźnieńskiego i krakowskiego 1528 r. Z godności tych rezygnował Jan 1530 r.

4. Jan był podsędkiem wschowskim i został 1517 roku sędzią ziemskim wschowskim. Z Katarzyny z Ossowejsieni Ossowskiej, pozostawił pięciu synów: Mikołaja, Marcina, Jerzego, Łukasza i Jana, oraz córkę Dorotę, za Andrzejem Jurkowskim (Ks. Dr. Miask.).

Marcin, dziedzic Zbarzewa, zmarł bezpotomnie.

Łukasz, gwardjan bernardynów w Łowiczu 1537 r., umarł w Warszawie 1567 roku.

Jan, dziedzic Ossowejsieni, ożeniony z Katarzyną Karchowską, córką Mikołaja, 2-o v. Wawrzyńcową Jurkowską, po którym pozostali synowie: Mikołaj, dziedzic Zbarzewa 1554 r., bezpotomny i Maciej. Ten ostatni, dziedzic na Jeziorach Wielkich i Winnej, w powiecie pyzdrskim, 1578 r. (Paw.), z Anny Przyborowskiej, miał synów: Bartłomieja i Jana, oraz córkę Dorotę, żonę Macieja Nieżychowskiego (M. 124 f. 173).

Mikołaj, najstarszy syn Jana, student uniwersytetu krakowskiego 1502 r., podkomorzy poznański 1535 r., zmarły 1551 r., otrzymał od stryja swego, Prymasa, 1537 r., część Dużego i Małego Krzycka, do niego należącą. W akcie tym nazwany podkomorzym i starostą łowickim i skierniewickim (M. 54 f. 7). Z Anny Strzeleckiej, pozostawił córkę Jadwigę i siedmiu synów: Krzysztofa, Wolfganga, bezdzietnego z Jadwigą Pogorzelską, 2-o v. Janową Ossowską, Ludwika, Jana, Stanisława, Andrzeja i Mikołaja (Żychl.). Krzysztof dziedziczył 1566 r. na Wielkim Krzycku i Nowej wsi, a Andrzej, wraz z Mikołajem, na Małym Krzycku (Paw.). Z nich:

Krzysztof, podkomorzyc poznański, żonaty z Apolonją v. Polikseną Radzewską, miał córki: Katarzynę, za Janem Jakóbem Kołaczkowskim i Annę, za Kasprem Skrzydlewskim, oraz synów: Stanisława i Macieja. Z nich Maciej, z Elżbiety Baranowskiej, miał synów: Stanisława i Mikołaja, zmarłych bezpotomnie, a brat jego, Stanisław, z Zofji Młodawskiej, miał synów: Piotra i Aleksandra bezpotomnego. Prawdopodobnie ten to Stanisław, był podsędkiem wschowskim 1613 roku i umarł 1622 r.

Piotr, syn Stanisława, żonaty z Jadwigą Marszewską, 2-o v. Stanisławową Chrzypską, miał z niej córki: Barbarę Stefanowę Bryszewską; Jadwigę zakonnicę i Marjannę Felicjanowę Miaskowską; oraz synów: Stanisława i Wojciecha.

Wojciech, syn Piotra, elektor Jana Kazimierza, sekretarz królewski 1649 roku (Zap. Lub. 42 f. 3), stolnik czerski 1652 r., żonaty z Jadwigą Świnarską, miał syna Andrzeja, którego syn Jan zmarł młodo, a córki: Apolonja i Helena, wyszły za Stanisława i Józefa Karskich (Żychl.).

Stanisław, syn Piotra, stolnik kaliski 1653 — 1660 r. i sędzia surrogator grodzki kaliski 1659 r. (V. L.), następnie sędzia ziemski kaliski 1661 r., a podkomorzy 1667 r., starosta ujski 1663 r., został kasztelanem poznańskim 1677 r. lub 1678 r. W 1669 r. był marszałkiem koła poselskiego (Koch. Klim. IV). W 1661 roku nabył Kromolice i Pierzchno, w powiecie pyzdrskim, od Grudzińskiego, a 1679 r. sprzedał Milanów Matczyńskiemu, który nabył 1676 r. od Komorskiego (M. 202 f. 74; 210 f. 54 i 212 f. 9). Żonaty 1-o v. z Anną Golińską, 2-o v. z Zofją Głembicką (u Żychlińskiego Głębocka), dla której wyjednał dożywocie na Prusinowicach, w województwie sieradzkiem, 1654 roku (M. 196 f. 67), 3-o v. z Ewą Raczyńską, wdową po Stanisławie Węglikowskim, umarł 1681 r., pozostawiwszy

ośmioro dzieci: Wojciecha, Władysława i Andrzeja, młodo zmarłych, Jadwigę (z Golińskiej), za Samuelem Kowalskim; Annę z (Golińskiej), za Janem Linowskim i urodzone z Raczyńskiej: Jana; Urszulę Izabellę, za Janem Stanisławem Korzeniewskim i Apolinarę Magdalenę, 1-o v. za Maciejem Skarbkiem Malczewskim, 2-o v. za Ludwikiem Granowskim.

Jan, kasztelanic poznański, sprzedał Służewiec i Dzbarz, w ziemi warszawskiej 1690 r. (DW. 57 f. 1002). W 1695 r. został podstolim kaliskim, a 1713 r. kasztelanem nakielskim. Umarł w 1720 r. Żonaty z Eleonorą Suchorzewską, posiadaczką starostwa zelgniewskiego, na którem przyznano mu dożywocie 1698 roku, a które pozwolono mu wydzierżawić 1700 r. (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 84 i 262 f. 34), miał z niej córki: Joannę, za Stanisławem Bnińskim, starostą nakielskim i Antoninę, za Janem Michałem Goetzendorf Grabowskim, kasztelanem elbląskim, oraz sześciu synów: Wojciecha, Stanisława, Józefa, Macieja, Władysława i Antoniego. Z nich:

1. Wojciech zmarł młodo.

2. Stanisław zmarł bezpotomnie.

3. Józef, żonaty z Katarzyną Bronikowską, czy pozostawił potomstwo, pewności niema. Pan Żychliński podaje, że około 1891 r. zgłosił się do rządu pruskiego niejaki Alojzy Krzycki z żądaniem, przyznania go za potomka tego Józefa. Podług niego, ów Józef miał mieć syna Antoniego, ur. 1793 r., żonatego z Karoliną z Jeszków, którego synem ma być ów Alojzy, ur. 1823 r.

4. Maciej, stronnik Stanisława Leszczyńskiego, żonaty z Anną Świnarską, 2-o v. Mikołajową Chlebowską, starościną liwską, z której córka Weronika, 1-o v. 1751 r. za Maciejem Mycielskim, kasztelanem sieradzkim, zmarłym 1762 r., 2-o v. za Stefanem Garczyńskim, generał-majorem wojsk koronnych.

5. Władysław, porucznik chorągwi pułkowej województwa kaliskiego, stronnik Stanisława Leszczyńskiego, otrzymał od swej matki, za konsensem królewskim z 1724 r., starostwo zelgniewskie. Umarł 1746 r. (Sig. 21 i 27). Żonaty z Teresą Nieżychowską, miał z niej córki: Annę, Eleonorę i Teofilę Janowę Korytowską, podstolinę kaliską, oraz synów: Kazimierza, Stanisława i Józefa.

Kazimierz, syn Władysława, generał adjutant buławy wielkiej koronnej, żonaty z Teofilą Nieżychowską, nie pozostawił potomstwa. W 1760 roku sprzedał w Piotrkowie Stefanowi Świdzińskiemu dobra swe Sromotkę, Pukowice, Łobudzice i Grembocin, w powiecie piotrkowskim, za 190,000 florenów (Gr. Piotrkow. z 1760 r.).

Stanisław, syn Władysława, dworzanin pokojowy królewski 1752 r. (Sig. 28), następnie szambelan Stanisława Augusta, został 1778 r. chorążym wschowskim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r. Z Anny Nieżychowskiej, syn jego Ignacy i córki: Teresa i Konstancja, zmarli młodo.

Józef, syn Władysława, w latach 1764 — 1767 major wojsk koronnych, podczaszy poznański 1769 r., a stolnik 1770 r., został chorążym wschowskim 1772 roku, ale nominacja ta nie doszła do skutku. Ze stolnikostwa rezygnował 1780 r. i został kasztelanem biechowskim, którym jest już 1780 r. Umarł w roku następnym. W 1772 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Żonaty z Marjanną Piotrowską, pozostawił z niej córki: Katarzynę, dziedziczkę Witosławia, żonę 1-o v. Fran-

ciszka Koczorowskiego, 2-o v. Kazimierza Mielęckiego, zmarłą 1842 r.; Krystynę, za Stefanem Szczytnickim i Józefę, 1-o v. za Józefem Kołudzkim, 2-o v. za Dezyderym Łaszczyńskim; oraz trzech synów: Jana i Konstantego, zmarłych bezpotomnie i Franciszka (Żychl.). Małżonkom Kołudzkim odstąpili 1775 roku rodzice wójtostwa w Krzywogórze i dzierżawy grabowskiej (Kancl. 40 f. 44 i 55 IV f. 60).

Franciszek kasztelanic biechowski, szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Orła Białego 1789 r., dziedzic Krzycka, Gołanic, Niepruszewa i Otusza, zaślubił Sewerynę Bieńkowską, z której córki: Ludwika, dziedziczka Krzycka i Gołanic, za Andrzejem Skórzewskim i Teodora, dziedziczka Otusza i Niepruszewa, za hr. Józefem Sierakowskim.

6. Antoni, kasztelanic nakielski, został podstolim poznańskim 1761 roku, a kasztelanem krzywińskim 1765 r. Umarł 1772 r. Żonaty z Franciszką Skoroszewską, kasztelanką przemętską, z którą zeznał intercyzę przedślubną 1745 roku. Z niej:

Onufry, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., poseł na sejm 1791 roku z województwa gnieźnieńskiego (DW. 107 f. 208), żonaty 1-o v. z Anną Przeuską, z nią rozwiedziony, zaślubił 2-o v. Józefę Szołdrską. Umarł bezdzietny 1803 roku. Przeuska wyszła 2-o v. za Michała Wielhorskiego (M. 291 f. 416).

Józef, żonaty z Franciszką Miaskowską, kasztelanką gnieźnieńską, umarł bezdzietny.

Teresa Katarzyna, żona hr. Zygmunta Grudzińskiego.

Eleonora, żona 1-o v. Adama Grudzińskiego, 2-o v. Ksawerego Grabskiego, 3-o v. Antoniego Wyganowskiego.

Ludwik, trzeci z kolei syn Mikołaja, podkomorzego poznańskiego, dziedzic Dębowej Łęki, żonaty 1-o v. z Dorotą Rozdrażewską, 2-o v. z Heleną Mieszkowską, z pierwszej żony pozostawił syna Mikołaja, dziedzica 1587 r. Dębowej Łęki, żonatego z Anną Brzozogajską, z której syn Ludwik i trzy córki: Ewa, za Andrzejem Miaskowskim; Małgorzata, za Jerzym Rokossowskim i Jadwiga, za Maciejem Szczytnickim.

Ludwik, po dziadzie i ojcu dziedzic Dębowej Łęki 1603 r., zaślubił 1-o v. Agnieszkę Giżycką, z której córka Małgorzata Jakóbowa Konarzewska, 2-o v. Marjannę Tarchalską, z której córka Anna, za Andrzejem Rokossowskim (Żychl.).

Andrzej, z kolei szósty syn Mikołaja, podkomorzego poznańskiego, dziedzic Siedmirogowa, współdziedzic Małego Krzycka, Bukowca, Łagowca, Międzyrzecza (Paw.), z Jadwigi Przyborowskiej, miał siedmiu synów: Jana, kanonika poznańskiego, sekretarza królewskiego, proboszcza w Wschowie (on to zapewne Jan opat cystersów byszowskich 1624 r., zmarł 1635 r.), Stanisława, Mikołaja, Krzysztofa i Andrzeja, zmarłych bezżennie, Feliksa, bezdzietnego z Izabellą Nakręską i Zygmunta. Ten ostatni, sędzia ziemski wschowski, zmarły 1620 r., żonaty z Małgorzatą Baszkowską, miał z niej synów: Hieronima, którego, z Zofji Drogoszewskiej, córki: Anna i Katarzyna, 1-o v. Stanisławowa Szadkowska, 2-o v. Janowa Stefanowska; Wojciecha zmarłego bezpotomnie i Andrzeja. Andrzeja z Małgorzaty Kębłowskiej, czterech synów: Jakób, Jan, Maciej, pisarz ziemski wschowski 1662 r., następnie wojski poznański 1671 r., po śmierci żony, Anny Bielickiej, rezygnował

1676 r. z tego ostatniego urzędu i został księdzem i Andrzej, bezdzietny z Heleną Gorzeńską.

Z nich Jan, ożeniony z Franciszką Koszutską, po jego śmierci żoną 2-o v. Bolesława Chłapowskiego, 3-o v. Stanisława Sampolskiego, miał córkę Urszulę i synów: Piotra i Macieja bezpotomnych i Marcina, żonatego 1675 r. z Wiktorją Mroczkowską, z której Katarzyna, za Wojciechem Białęckim, Andrzej, ławnik sądu ziemskiego tucholskiego, bezdzietny z Anną Pawłowską i Świętosław bezżenny (Żychl.).

Mikołaj, najmłodszy syn Mikołaja, podkomorzego poznańskiego, surrogator grodzki wschowski, współdziedzic Małego Krzycka 1566 r. (Paw.), żonaty 1-o v. z Zofją Przyborowską, 2-o v. z Petronellą Grudzińską. z pierwszej żony miał córki: Marjannę, za Hieronimem Mierczyńskim; Urszulę, za Walentym Kwiatkowskim i Jadwigę, za Jerzym Ossowskim, oraz synów: Aleksandra, Wacława i Stanisława, a z drugiej — córki: Dorotę, za Stanisławem Sarnowskim; Barbarę, za Stanisławem Dobrzyckim i Annę, za Krzysztofem Nieżychowskim, oraz synów: Bartłomieja, Piotra i Zygmunta (Żychl.). Z nich:

1. Aleksander, starosta babimostski zmarły 1624 r., zaślubił Zofję Głoskowską, z której pozostawił: Baltazara, bezdzietnego z Marjanną Granowską; Tomasza, zmarłego bezżennie; Aleksandrę Bronisławowę Głogowską; Konstancję Wojciechowę Pakosławską; Elżbietę Stanisławowę Kowalską i Brygidę, zakonnicę u Brygidek w Lipnie. Ta ostatnia zrzekła się majątku rodzicielskiego 1623 roku (Perp. Czers. 6 f. 635). Pozostała po staroście wdowa, odstąpiła starostwa babimostskiego Zbijewskiemu, za konsensem królewskim z 1625 r. (M. 172 f. 258), a sprzedała za życia jeszcze męża 1621 r. Wolę Serocką Żabickiemu i Seroczyn miasto, Wioskę Serocką, Borki i Kołodziąż Oborskiemu (Perp. Czers. 6 f. 269 i 627).

2. Wacław, bezdzietny z Anną Kwiatkowską.

3. Stanisław, żonaty z bratową swą, Anną Kwiatkowską, owdowiałą po Wacławie, miał z niej synów: Mikołaja i Aleksandra, których opiekunem był 1621 roku stryj ich, Zygmunt. Czy to nie ten Aleksander był miecznikiem wschowskim 1670 r., a umarł 1676 r. Jadwiga, córka Stanisława, 1-o v. za Janem Rudnickim, 2-o v. za Janem Bzowskim.

4. Bartłomiej, wojski kaliski 1622 r., zmarły 1626 r., żonaty 1-o v. z Agnieszką Księską, 2-o v. z Reginą Gembicką, siostrą arcybiskupa gnieźnieńskiego, wdową po Wojciechu z Pożarowa Niałeckim, pozostawił dwóch synów: Andrzeja w zakonie Karmelitów i Stefana; oraz trzy córki: Zofję Stanisławowę Jemielską, Reginę Janowę Wichrowską i Magdalenę Serafinowę Głembocką.

Stefan Ksawery, dziedzic Pomorzan i Parczewa 1631 r., żonaty 1-o v. z Marjanną Cielecką, kasztelanką szremską, z którą zeznał zapis dożywocia 1625 roku (Res. Pozn. f. 15), 2-o v. z Anną Reginą Zaleską, z pierwszej żony miał syna Andrzeja, młodo zmarłego i córki: Dorotę, Elżbietę, Katarzynę Wojciechowę Lipską i Annę, 1-o v. Kasprowę Leszczyńską, 2-o v. Janowę Tolibowską.

Stefan musiał mieć drugiego syna Mikołaja, bo Ignacy Kotwicz Krzycki, syn Andrzeja, wnuk Mikołaja, prawnuk Stefana, sprzedał 1775 r. Pomorzany, Parczów i Tudorowice Michałowi Kurnatowskiemu (DW. 92 f. 40).

5. Piotr, żonaty 1-o v. z Urszulą Temryc, 2-o v. z Jadwigą de Oppeln, z pierwszej żony pozostawił córki: Zofję Wojciechowę Krajewską; Urszulę Marjannę, za Henrykiem Wojszem i Barbarę, za Janem Jerzym Nostitzem Drzewieckim (Żychl.).

6. Zygmunt, 1621 r. opiekun synów brata Stanisława, bezpotomny z Zofją Wszołowską.

Mikołaj, dziedzic Wielkiego Krzycka, żonaty z Zofją z Wielkiej Kołudy Kołudzką 1524 r. (Ks. dr. Miask.). Paweł Krzycki i żona jego, Helena z Kwileckich, posiadają wójtostwo międzyrzeckie 1593 r. (M. 138 f. 44).

Wśród studentów w Padwie 1606 r., wymieniony Stanisław Krycki, proboszcz grodzieński, kanonik wileński. Anna Cecylja z Belejowa Krzycka, zmarła 1674 r., pochowana u Filipinów w Gostyniu. Jan, żonaty z Anną Raczkowską 1662 r. (Gr. Pyzdr. 129 f. 311). Katarzyna za Kasprem Moszyńskim 1764 r.

KRZYCCY h. LUBICZ, czy nie wyszli z Krzyczek v. Krzysczek, w powiecie zakroczymskim. Przybysław, kanonik poznański 1396 r. Przybysław, wraz z drugimi dziedzicami Krzysczek, w powiecie zakroczymskim, otrzymał 1416 r., od księcia Janusza Mazowieckiego, prawo chełmińskie dla tejże wsi (M. 3 f. 8). Dadzibog, Wojciech, Jan i Piotr, dziedzice Krzysczek, otrzymali 1428 r. od księcia Jana Mazowieckiego, dwadzieścia włók pod Jadowem (M. 333 f. 96).

Herb Lubicz.

Zygmunt z Krzyczek, na sądach we Lwowie 1453 i 1455 r. (AGZ. XIV). Michał, podstarości ciechanowski 1539 roku. Bernard, za zasługi, otrzymał 1599 r. Hermanów, w województwie ruskiem, spadły na skarb po Łomnickim (AGZ. X. 2839).

Maciej Krzycki, żonaty z Anną Chrząstowską, wdową po Gabrjelu Michale Trembińskim, pozostawił córkę Magdalenę, za Józefem Ryziewiczem i syna Mikołaja, ożenionego z Marjanną Baczewską, z której: Kazimierz, Józef, Dominik, Brygida, za Stanisławem Wojciechowskim i Rozalja (Zs. Lwows. z 1774 roku).

KRZYCHOWSKI Adam i żona jego, Zofja z Kopkowskich, potwierdzili 1698 r. umowę przedślubną, zawartą z Olszewskim. Córce ich Rozalji, mąż Michał Olszewski, zapisał 1698 r. 8,000 flor. Franciszka zeznała 1710 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Bojemskim, podczaszym latyczowskim (Perp. Czers. 16 A f. 48 i 17 f. 224).

KRZYCZEWSCY v. KRZYCZOWSCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem — białą chorągiew kościelną o dwóch połach, z góry na dół, przeszytą strzałą rozdartą bez opierzenia. W szczycie hełmu ptak, z pierścieniem w dziobie (Ostr. 1643).

Wyszli z Krzyczewa, w województwie brzeskiem litewskiem. Staśko i Waśko Krzyczewscy, ziemianie brzescy, otrzymali 1523 r. od króla Zygmunta przy-

wilej na myto w Krzyczewie, w nagrodę za zrobiony przewóz na Bugu ich kosztem (ML.).

Kierdej Krzyczowski, chorąży brześciański 1562 r. i sędzia ziemski 1568 r. Adam Krzyczewski, sędzia ziemski brześciański 1590 r. Mikołaj, rotmistrz królewski 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 250). Krzysztof, sędzia ziemski brześciański 1631 r. Jakób, elektor Jana Kazimierza, podpisał 1644 r. testament Sapiehy, kasztelana wileńskiego (Sap. I f. 453). Stefan, żonaty z Maryną Derengowską w Połocku, 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Marjanna i Elżbieta, córki Jakóba i Barbary z Karczewiczów, których opiekunem był Michał Węgrzecki, sprzedały 1702 r. dworek, przy ulicy Inflanckiej w Warszawie położony (DW. 108 f. 1142).

Józef Ignacy i Nikodem Stanisław, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KRZYCZEWSCY. Islam i Heliasz Achmeciejewicze Hursiejewicze, Izmael i Aysa Murtuziczowie, Józef, Achmet, Suliman i Heliasz Abulewiczowie Hursiejewiczowie Krzyczewscy, otrzymali 1631 r. na wieczność Krzyczewice, we włości raduńskiej, nadane ich przodkowi, pisarzowi arabskiemu Hursiejewiczowi, przez Zygmunta Augusta, za służbę tatarską.

z KRZYCZKOWIC. Warsz h. RAWA, świadczył 1427 r. w Piotrkowie przy wywodzie szlachectwa. Rafał Krzyczykowski h. Rawa, dziedzic Brzuzy i części Idzikowic, w opoczyńskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Bracia Gabrjel, Michał i Jakób z Brzozy i Krzyczkowic, sprzedali Brzozę 1492 r. Dziersławowi Wąsowi z Smogorzowa, a odkupili ją 1495 r. (A. Opocz.).

KRZYCZKOWSCY są h. LUBICZ, ODROWĄŻ i OSTOJA, a wszyscy wyszli pewno z Krzyczek, w powiecie zakroczymskim, z których wyszli i Krzyccy Lubicze. Wojciech Krzyczkowski podpisał, z województwem lubelskiem, elekcję Jana III-go. Kasper, Jacek, dwóch Janów, Mikołaj, Paweł i Stanisław, z województwa mazowieckiego, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego.

Szymon z Tłusteńskiego, ur. 1764 r., zaślubił, jako wdowiec, 1798 r. w Zabłotówce Rozalję Sielecką, zmarłą 1808 r. i miał z niej syna Antoniego, ur. 1799 roku i córkę Marjannę, zmarłą w Zabłotówce 1808 roku. Tomasz, syn Jana, ur. 1779 r., zmarły w Zabłotówce 1828 r., żonaty 1-o v. z zaślubioną 1817 r. Józefą Zakrzewską, zmarłą 1823 r., 2-o v. 1823 r. z Franciszką Gąsiorowską, zmarłą 1825 r., z drugiej żony miał syna Dominika, zmarłego 1825 r. (Metr. w Jagielnicy).

KRZYCZKOWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji kijowskiej: Jan z synami: Wincentym Cezarym, Edwardem i Franciszkiem Janem; Juljan Ignacy, Hermenegild Józef, Celestyn i Stanisław Karol, synowie Wincentego Atanazego, wnukowie Tomasza, prawnukowie Macieja, praprawnukowie Pawła, 1851 roku, a Antoni z dziećmi: Zygmuntem i Heleną Feliksą, i Konrad z synami: Tadeuszem i Mieczysławem, synowie Stanisława Karola, wnukowie Wincentego Atanazego, 1900 roku.

KRZYCZKOWSCY h. LUBICZ wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem: Jan, syn Jakóba; Walenty Teodor, syn Pawła; Franci-

szek Gabrjel i ksiądz Leon, synowie Modesta; Walenty, syn Jakóba; Tomasz i Józef, synowie Tomasza.

KRZYCZKOWSCY h. ODROWĄŻ wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.: Bartłomiej Jacenty, Stanisław i Józef, synowie Adama; Klemens Józef, syn Antoniego; Wincenty Wojciech i Karol Leon, synowie Bartłomieja i Klemens Teodor, syn Jana.

KRZYCZKOWSKI h. OSTOJA Wojciech, pisarz solny komory płockiej 1594 roku (Wittyg).

KRZYKAWSCY h. TRĄBY z Krzykawy, w powiecie proszowskim. Pierwotni dziedzice tej wsi należeli do rodu Wężyków, zawołania Zachorz. Tego herbu dowiódł 1448 r. w Krakowie, Stanisław z Krzykawy i z tegoż świadczył przy wywodzie szlachectwa Mikołaj 1449 r. Wojtek i Jakusz z Krzykawy, procesują się 1398 r. z Wawrzyńcem, a Anna 1421 r. z Ofką (St. Pr. P. Pom. VII i VIII). Piotr, syn Mikołaja, pisarz publiczny 1410 r., student uniwersytetu krakowskiego 1416 roku.

Michał i Stanisław Krzykawscy, synowie niegdy Szymona z Małej Krzykawy, część tej wsi sprzedali 1570 r. Kmicie (M. 111 f. 288). Franciszek miał córkę Katarzynę 1592 r. Jan 1596 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 52 f. 452 i 70 f. 387). Seweryn, podstarości sanocki 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 798). Stanisław i Zygmunt 1671 roku.

Stanisław i Jan, synowie Stefana i Marjanny z Łysakowskich, wnukowie Aleksandra i Anny z Wolańskich, legitymowali się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskch.

z KRZYKOS, w dzisiejszym powiecie kwidzyńskim, Ludwik z Krzykos, żył 1289 r. Wdowa po nim, Adelajda, syn Tylo i zięć Teodoryk, otrzymali 1326 r. od Rudolfa, biskupa pomezańskiego, potwierdzenie darowizny 30 włók w Krzykosach. Ludwik otrzymał od wiel. mistrza krzyżackiego Ditryka von Altenburg, wieś Mortęgi, w ziemi lubawskiej i od niego idą Mortęscy. Tenże Ludwik i brat jego, Piotr z Kłódki, otrzymali 1344 r. Żabiny, w ziemi saskiej. Klawko z Krzykos, wspomniany 1378 roku. Jan, biskup pomezański, odnowił 1402 r. przywilej z 1326 r. Ludwikowi z Mortęg, który był opiekunem Ambrożego, Romcia i Mikołaja, synów Mikołaja, rycerza z Krzykos. Córki tego Mikołaja były: za Teodorykiem de Elditten, Gunterem de Rogettlen, Erazmem z Turznic i Teodorykiem z Krzykos.

Romcio z Krzykos był 1440 r. sędzią ziemskim prabuckim. Gorliwy stronnik Polaków, został starostą polskim w Baldze. Był też dziedzicem Łodwigowa, z którego również się pisał. Haske von Lodwigsdorf żona Howka z Zajączkowa 1433 roku.

Ramszel z Krzykos, sprzedał Łodygowo Krzysztofowi Kościeleckiemu, który nazywa się odtąd Łodygowskim.

Dytryk z Krzykos, dziedzic 1479 r. części Paczkowa. Lorenz, żonaty 1498 roku z Katarzyną Jabłonowską.

Jakób Krzykoczki, w ziemi prabuckiej, 1531 r. Nicz Krzykoski, sędzia ziemski pomezański 1396 r. (Kętrz.).

z KRZYKOWIC Gabrjel, z ziemi sieradzkiej, świadczy 1479 r. w Przemyślu Róży z Górek (AGZ. XVIII. 1262 i 1266).

KRZYKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Krzysztof opłacał 1573 r. pobór w imieniu Szafrańca, w powiecie krakowskim (Wittyg).

KRZYKOWSCY częściej dawniej KRZYKOSCY h. JUNOSZA z Krzykos, w powiecie łęczyckim. Dziedziczyli na Krzykosach, Dąbrówce, Krzewacie, Górkach i Dzięciołowie. Grzymisław z Krzykos, ale z których niewiadomo, bo drugie leżały w ziemi wyszogrodzkiej, kanonik katedralny płocki 1385 r. i archidjakon dobrzyński i kanclerz ruski księcia Ziemowita 1389 r., potwierdził 1409 r. sprzedaż sołtystwa w Dźwierznie, wsi jego kanoniczej, przyczem świadczył Rozdzal z Krzykos.

Marek, syn Wojciecha z Krzykos, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Były też Krzykosy w powiecie brzeskim, z których pani Jachna Krzykoska, wdowa po Wawrzyńcu z Bodzanowa, z córkami: Dorotą, żoną Andrzeja z Boniewa, Katarzyną i Małgorzatą, robią 1423 roku dział dóbr Bodzanowo, Ząbino, Choceń, Krzykosy, Paruszewice, Krajewice, Żydowo i Otmanowo (T. Psw. VII).

Herb Junosza.

Anna z Krzykos z mężem, Jakóbem Skotnickim, mają przyznane 1527 r. dobra Borzymowice i Niemojewo, w brzeskiem, które nabyli od niegdy Elżbiety z Borzymowskich Pruszkowskiej, za wsie Dziebowy, Dambowice i część Mniewa, w łęczyckiem (St. Pr. P. Pom. VI. 402).

Ścibor Krzykowski, kanonik kujawski i sekretarz królewski 1557 r. (M. 91 f. 15), następnie scholastyk kujawski i łęczycki, i kanonik krakowski, umarł 1573 r., pochowany w katedrze krakowskiej.

Brat jego, Wojciech, sekretarz królewski 1577 r. i sędzia grodzki przedecki 1586 r., nabył 1596 r. Częstkowo, od Ponętowskiego (Gr. Przed. 25 f. 378; 34 f. 612 i 44 f. 140). Czy to nie on był kasztelanem kruszwickim, zmarłym 1613 r., po którym pozostała wdowa Jadwiga z Ponętowskich (M. 173 f. 134).

Jednocześnie z nim żył Jan, syn Jerzego, nieżyjącego już 1562 r. (M. 96 f. 5), dziedziczący wraz z Wojciechem i wdową Janową 1576 r., na Krzykosach, Dąbrówce, Górkach, Krzewacie i Dzięciołowie (Paw.). Tenże Jan nabył w Przedeczu 1632 r., od Wojciecha, syna Jana, bratanka i sukcesora kasztelana kruszwickiego, część jego w Krzykosach i odziedziczoną po kasztelanie (Arch. Wąs.).

Maciej, syn niegdy Jana, ma brata Wojciecha i nieżyjącą już siostrę Elżbietę Wojciechowę Tchorzewską, 1574 r. (M. 113 f. 242). Mikołaj, podżupek olkuski 1558 r. (M. 91 f. 316). Jerzy, podstarości i sędzia grodzki łęczycki 1607 roku. Jan, syn Stanisława, kwitował 1552 r. Kiełczewskiego, a Wacław, syn Sta-

nisława, zeznał 1560 r. oblig na Witaliszewskiego (Gr. Przed. 7 f. 259 i 12 f. 117). Mikołaj, syn Łukasza, zawarł 1621 r. układ z Mchowskim, o dzierżawę Czamanina (Ibid. 66 f. 741). Grodzicki zeznał 1614 r. oblig na Sebastjana, syna Stanisława, a Andrzej, syn Sebastjana, kwitował Głogowskiego 1626 r. (DW. 42 f. 296 i 306; Gr. Przed. 69 f. 282).

Mikołaj, syn Jana, wziął 1580 r. w dzierżawę od Mniewskiego, część Dzięciołowa. Szymon, syn Mikołaja, odstąpił 1614 roku Szczawińskiemu, wójtostwo w Zgierzu (Gr. Przed. 28 f. 473 i DW. 42 f. 278). Szymon został miecznikiem łęczyckim 1628 roku. W 1637 r. otrzymał wójtostwo w Kobelatach, ze starostwa przedeckiego (M. 181 f. 150). W 1649 r. był podsędkiem łęczyckim. Poseł na sejm 1634 i 1638 roku. W tym ostatnim roku deputat na Trybunał radomski i komisarz do zapłaty wojska.

Franciszek, syn Jana, wziął 1598 r. w dzierżawę od Kiełczewskiego, Kiełczewo i Zabłocie, a 1588 r. dopełnił z braćmi: Mikołajem i Stanisławem, podziału dóbr Krzykosy, Dąbrówki, Górek, Dzięciołowa i Krzewaty (Gr. Przed. 46 f. 384 i 36 f. 247). Mieli jeszcze brata Jerzego, który wraz z Mikołajem i Franciszkiem, sprzedał 1597 r. Krzykosy, a wraz z Franciszkiem dopełnił działu Górek (Ibid. 45 f. 319 i 322).

Po Jerzym pozostali synowie: Jeremjasz, Jan i Aleksander, którzy zawarli 1625 r. umowę z Komorowskim o Krzewatę, i córki: Anna i Zofia Mierosławska, która kwitowała braci z posagu 1619 r. (Ibid. 65 f. 8 i 69 f. 65).

Wojciech, syn Jana, w Przedeczu 1639 r. (Ibid. 71 f. 152). Jan, elektor Jana Kazimierza i Jana III-go. Jakób, z województwa płockiego, elektor króla Michała.

Szymon i Hieronim, bracia, dopełnili w Łęczycy 1620 r. zamiany działów w Dzięciołowie i Górkach. Byli oni synami Mikołaja (Gr. Przed. 72 f. 467). Szymon, marszałek dworu prymasa Gembickiego 1624 r. (Kor.). Hieronim, podsędek łęczycki 1661 r., elektor Jana III-go, żonaty z Anną z Sulmierzyc, wspólnie z którą posiadał 1666 r. wójtostwo Orły i wieś Lubień z wójtostwem, w łukowskiem (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 48).

Marcjan Krzykowski 1651 r. (AGZ. X. 4409). Stanisław, rektor kolegjum lwowskiego OO. Jezuitów, umarł tamże 1662 r., a Wacław, rektor kolegjum lubelskiego tychże ojców, umarł tamże 1660 r. Bartłomiej, Jan, Walenty i Wojciech, z ziemi dobrzyńskiej, elektorowie Augusta II-go. Bartłomiej spisał 1696 roku intercyzę przedślubną z Krzysztofem Zawadzkim, o wydanie za niego córki Katarzyny, którą ma wyposażyć ciotka jej, Magdalena księżna Czetwertyńska (Gr. Bełs. 319 f. 807).

Jan Krzykowski, syn Stanisława i Jadwigi Liberadzkiej, nabył 1792 r. od Pomorskiej, część w Pomorzanach (DW. 108 f. 904). Wincenty, syn Józefa i Marjanny Nowotarskiej, miał, z Apolonji Janowskiej, syna Stanisława, 1857 roku w Czortkowie (metr. tamże).

Michał Krzykowski, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KRZYKOWSCY h. POBÓG z Krzykos, w płockiem. Mścisław Krzykowski tego herbu, świadek przy wywodzie szlachectwa 1425 r. (M. 3 f. 55).

KRZYKOWSCY z Krzykos (dziś Trzykosy), w powiecie sandomierskim. Jan z Krzykos 1464 r. w Sadomierzu. Jan Krzykowski, dziedziczył 1508 r. na Krzykosach, połowie Skotnik i Bogorji, a także na Dąbrowicy i Siedliszczanach (Paw.). Jan Krzykowski, był dziedzicem 1508 roku na Parczowie i Parczówku, w opoczyńskiem, którą to majętność posiadała 1577 r. Anna Krzykowska, wdowa z synami (Paw.). Piotr, sprzedał 1604 r. część Sworzyc, w opoczyńskiem, Duninowi (Zap. Krak. 178 f. 75).

KRZYMOWSCY h. ŚLEPOWRON. Krzysztof, ale Krzemowski, wspólnie z żoną, Anną z Ławeckich, zrzekli się 1642 roku wójtostwa w Dochnie (DW. 49 f. 2270). Kazimierz Krzymowski podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcję króla Michała, a Franciszek, z ziemią nurską, Jan, z województwem podlaskiem i Michał, z województwem brzeskiem litewskiem, podpisali obiór Augusta II-go. Konstancja za Michałem Chinowskim 1724 r. (Perp. Czers. 19 f. 351). Maciej, Mikołaj, Jan i Józef, bracia, 1726 r. Konstytucja sejmowa z 1775 r. wspomina o Macieju (V. L. VIII f. 198).

Katarzyna z Rogoźnickich, wdowa po Janie Pawłowiczu Krzymowskim, odstąpiła 1648 roku części posiadanego przez siebie majątku siostrzeńcom swym, Piotrowi i Łukaszowi Pawłowiczom Krzymowskim. Łukasz, z żony Reginy, miał syna Antoniego, urodzonego w parafji Międzyrzeckiej 1666 r., żonatego z Teresą N., z której syn Franciszek, urodzony w tejże parafji 1712 r. Franciszek zaślubił Katarzynę Domańską i z niej miał Stanisława, urodzonego 1746 roku w parafji Biała (siedlecka), wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 roku, w Galicji zachodniej (Quat. V f. 97 i 98).

Herb Ślepowron.

Stefan Krzymowski odstąpił 1738 roku części Górek i Kukawek Wawrzyńcowi Krzymowskiemu, synowi Wojciecha, bratu swemu stryjecznemu.

Stefan miał czterech synów: Karola, Marcina, Michała i Józefa, którzy procesowali się 1763 r. z Lisickim, o Skolimowo - Ptaszki. Z nich Józef, zaślubił Marjannę Izdebską wspólnie z którą odstąpił 1788 r. sołectwo w Brzozówce - królewskiej, małżonkom Gieretty i z niej pozostawił dwóch synów: Pawła, ur. 1758 r. w parafji Mordy i Jacka, ur. tamże 1762 r., obu wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. V f. 19).

Wawrzyniec, syn Wojciecha, miał syna Karola, który przyznał 1783 roku sumę żonie swej, Elżbiecie z Korycińskich. Z niej synowie: Mikołaj, ur. 1778 r. w parafji Przesmyckiej i Michał, ur. tamże 1786 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej, 1804 r. (Quat. IX f. 24 i 25).

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 rokiem: Ignacy Jan, syn Ludwika; Aleksander Antoni, syn Tomasza; Ksawery Józef Tomasz i Ludwik Franciszek Mateusz, synowie Stanisława; Kajetan, syn Ludwika; Florjan Szymon, syn Stanisława i Józef Tomasz, syn Tomasza.

KRZYMUSCY h. DOŁĘGA. Stanisław Krzymuski, syn Piotra, z Zofji Czerkaskiej, miał syna Jakóba, wylegitymowanego ze szlachectwa 1783 roku, w ziemstwie halickiem. Wawrzyniec, syn jego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1833 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Herb Dołęga.

Herb Radwan.

KRZYMUSCY h. RADWAN. Andrzej Krzymuski, pisarz kancelarji koronnej 1660 r. (Sig. 3 f. 74). Andrzej, z ziemi wieluńskiej, elektor Jana III-go. Jakób 1733 r., a Maciej 1764 r., w ziemi kujawskiej. Maciej, adwokat przy sądzie ziemiańskim w Łowiczu 1807 r.

Karol Krzymuski, żonaty z Ludwika Radońską, pozostawił córki: N. Lipińską, Józefę Marcinowę Radońską i Marję Józefową Biesiekierską, oraz synów: Marcina, Tomasza, Tadeusza i Kazimierza. Z nich:

1. *Marcin* Teodor, ur. 1795 r., dziedzic Wierzbia, zmarły 1875 r., zaślubił Teodorę Komierowską i z niej miał: Feliksę, za Sylwestrem Karnkowskim; Marję, za Antonim Rzętkowskim; Karola; Józefa i Marcina.

Karol, ur. 1828 r., zmarły 1880 r., z Anny Waga, miał córkę Marję, żonę Janusza Wiesiołowskiego.

Józef, ur. 1829 r., żonaty z Jadwigą Tomicką, miał córki: Irenę, za Wincentym Koźmianem i Janinę, za Stanisławem Kisielnickim, oraz syna Jana, ur. 1872 r., ożenionego z Marją Karnkowską, z której: Zygmunt, ur. 1898 r., Elżbieta, Jerzy, ur. 1902 r. i Tadeusz, ur. 1903 r.

Marcin, ur. 1831 r., dziedzic Falborza, zmarły w Warszawie 1908 r., długoletni prezes Dyrekcji Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Warszawie, żonaty z Marją Koźmianówną, pozostawił: Teodorę, za Kazimierzem Glińskim; Marję, za Stanisławem Watraszewskim 1901 r.; Zofję, 1-o v. za Adamem Grabskim, 2-o v. za Stanisławem Godlewskim; Henryka, ur. 1869 r., ożenionego 1899 r. w Warszawie z Marją Mirosławską i Czesława, ur. 1873 r., ożenionego w Toruniu 1905 r. z Anną Mlicką, córką Władysława i Leokadji z Modlińskich.

2. *Tomasz* Euzebjusz, ur. 1798 r., umarł 1862 r.

3. *Tadeusz* Szymon, ur. 1800 roku żonaty 1-o v. z Leokadją Sokołowską, 2-o v. z Felicją Woyda, pozostawił z pierwszej żony synów: Ludwika i Józefa, ur. 1840 r., zmarłego 1887 r., a z drugiej — Kazimierza, Tadeusza i Edmunda, profesora uniwersytetu krakowskiego, żonatego z Heleną Jasińską. Ludwik, ur. 1837 roku, zmarły 1882 r., zaślubił Praksedę Kossobudzką i z niej pozostawił: Ludwika, ur. 1893 r., Zofję i Marję.

4. *Kazimierz* Rafał, oficer b. wojsk polskich, dziedzic Wilczyna, żonaty z Teresą Gałczyńską, miał córki: Ludwikę, za Janem Mielęckim; Józefę, za Teodorem Radońskim; Teodorę, za Władysławem Karnkowskim; Kazimierę, za

Andrzejem Grabskim; Marję, za Józefem Rozdejczerem; Jadwigę, za Adamem Rzeszotarskim i Franciszkę, za Zygmuntem Taczanowskim; oraz synów: Stanisława, Wincentego i Władysława. Z nich:

Stanisław, ur. 1839 r., zmarły w Wilczynie 1902 r., ożeniony z Marją Orzechowską, pozostawił: Julję Kisielewską; Annę Henrykowę Opieńską; Feliksa, ur. 1877 r., Ignacego Kazimierza, ur. 1880 r. i Stanisławę.

Wincenty, ur. 1841 r., żonaty z Pauliną Czarnowską, ma syna Stanisława, ur. 1882 r.

Władysław, ur. 1856 r., żonaty z Marją Dzierzbicką, ma: Władysława, ur. 1893 r., Feliksa, ur. 1895 r., Marję, Kazimierza, ur. 1898 r., Janinę i Gabryjelę.

Wszyscy czterej synowie Karola Krzymuskiego z Radońskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KRZYNIECCY czasem SKRZYNIECCY h. LUBICZ z Krzyńca v. Skrzyńca, w powiecie lubelskim, którego współwłaścicielem 1531 r. był Piotr Krzyniecki (Paw.). Jan, pisarz grodzki stężycki, w latach 1583 — 1589. Wdowa po nim, Zofja z Potoka Chamcówna, sprzedała 1609 r. Potok Wielki i Brzeziny Witkowskiemu (Zap. Lub. 18 f. 83). Stanisław, syn Sebastjana, odstąpił 1579 r. Krzyniec bratu swemu Janowi (Ibid. 1 f. 206).

Herb Lubicz.

Adam z Krzyńca Krzyniecki, jeździł za Zygmunta III-go do cesarza Amurata. Umarł 1590 r. Pomnik jego w kościele Św. Jana w Warszawie.

Marjanna, żona 1653 r. Jana z Dembian Nieczui Dembińskiego. Katarzyna Skrzyniecka, z dwoma synami, dziedziczyła na Skrzyńcu 1676 r. (Paw.).

Dersław, syn niegdy Krzysztofa, nabył 1661 r. część Sobieszczan (Zap. Lub. 47 f. 561). Krzysztof, podstarości kazimierski 1670 r. (Ibid. 53 f. 1145). Stanisław, komornik ziemski sandomierski 1692 r. (Ibid. 68 f. 610).

Józef, Stanisław i Stefan podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcję Augusta II-go.

Mikołaj, skarbnik trembowelski 1715 r., pułkownik wojsk koronnych, nabył 1739 r. od Federowiczów prawa ich do Berejowa. Był on fundatorem Kapucynów w Lubartowie. Brat jego Stefan, komornik ziemski sandomierski, żonaty z Marjanną Gorzkowską 1737 r., pozostawił syna Felicjana, elektora Stanisława Augusta, tytułowanego skarbnikiem stężyckim, który zaślubił w Mietelinie Katarzynę Mycielską, córkę Jana Chryzostoma, miecznika kaliskiego i Barbary z Aksaków. Z niej: Kazimierz, tytułowany 1764 r. skarbnikiem grabowieckim; Stanisław, zmarły 1774 r.; Helena, za Józefem Barcikowskim i Marjanna, za Jakóbem Mszaneckim.

Mikołaj, skarbnik trembowelski i Felicjan, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a Franciszek, ale Krzynicki, stronnik Augusta III-go.

KRZYNIECCY - DZIERŻKOWIE herbu NIECZUJA. Andrzej i Piotr, synowie Jana, z djecezji krakowskiej, na uniwersytecie krakowskim, 1585 roku. W 1592 roku żyli bracia, Jan Dzierżek i Jakób Krzynieccy (Wyr. Lub. 50 f. 364). Andrzej Dzierżek Krzyniecki, syn Jana, imieniem braci swoich, Mikołaja, Jana i Krzysztofa, sprzedał 1598 roku Sobieszczany (Zap. Lub. 9 f. 218). Jacek Dzierżek Krzyniecki, kwitował 1661 r. w Przemyślu Mrowińskiego.

Herb Nieczuja.

Jacek i Stefan Krzynieccy, synowie Jana, nabyli od Romerównej prawo jej do Tropi, Brzeżanki i Sbisk, o które to dobra procesują ich 1662 r. Rozalja Dzierżek Krzyniecka, za Antonim Mycielskim, starostą kulaszeńskim 1773 r. Zofja Krzyniecka, za Jakóbem Mycielskim, w połowie XIX-go wieku.

Antoni Dzierżek Krzyniecki podpisał, z województwem krakowskiem, elekcję Stanisława Augusta i legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim. Był on synem Jakóba i posiadał Stróżę niższą, a żona jego, Wiktorja z Chomentowskich, była właścicielką Poręby. Córka ich, Teresa, za Ludwikiem Czajkowskim 1800 r., a syn Karol 1834 roku (A. Lwows. For. Nob.). Patrz *Dzierżkowie*.

KRZYNIECCY h. PRZOSNA z Krzynek w Wielkopolsce. Mirosław z Krzynek, zganiony przez Gwiazdowskiego 1393 r. w Pyzdrach, nazywa swój herb Przosną. Tenże Mirosław Krzyniecki na sądach w Poznaniu, 1393 r. Jarosław Krzyniecki, 1394 r. w Poznaniu, a Janusz, 1395 r. w Pyzdrach. Dobrogost z Krzynek, świadczy w Pyzdrach 1397 r. Stanisław z Krzynek, syn Janusza, w Pyzdrach 1399 roku (Leksz.).

KRZYNOWŁOSCY z Krzynowłogi, w ziemi ciechanowskiej. Jakób Krzynowłoski, syn Jana, sprzedał 1611 r. część Krzynowłogi, Zygmuntowi Krzynowłoskiemu (DW. 39 f. 1738). Patrz *Krzywonoscy*.

KRZYPKOWSKI Jan, z ziemi nurskiej, elektor Augusta II-go. Sebastjan administrator dóbr biskupa chełmińskiego Kuczborskiego, w latach 1615—1624.

KRZYSKI h. TOPÓR Stanisław, dzierżawca Podłęża, w powiecie szczyrzyckim, 1562 roku (Wittyg).

KRZYSZCZANOWICZ Jan, z powiatu lidzkiego, elektor Jana III-go.

KRZYSZEWSCY h. GRYF. Marjanna z Piszczatowskich Krzyszewska, wdowa po Michale, zmarła około 1790 r. (DW. 106 f. 1790).

KRZYSZKOWSCY. Heraldycy nasi znają tylko jedną rodzinę Krzyszkowskich h. Odrowąż, gdy jest ich dużo więcej.

KRZYSZKOWSCY z Krzyszkowic, w powiecie radomskim, są h. BOŃCZA. Maciej z Krzyszkowic, tego herbu, świadczy 1415 r. w Radomiu (Rad. Inscr. Decr.

II f. 83). Wojciech i Jan z Krzyszkowic, nabyli 1442 r. część Kochanowa. Andrzej, zwany Reguła, 1444 r w Radomiu. Jan Socha, dziedzic Krzyszkowic, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Marcin Krzyszkowski, współdziedzic Krzyszkowic, a Piotr Małęczyna, 1569 r. (Paw.).

Do tego pewnie rodu należała Zofja z Krzyszkowic Krzyszkowska, żona 1-o v. Jana Wieszczyckiego, podstarościego radomskiego, 2-o v. Stanisława Skorkowskiego, wojskiego bracławskiego, która sprzedała 1631 r. śpichrz w Przedworzycach Witowskiemu (Perp. Czers. 8 f. 544 i 9 f. 447).

KRZYSZKOWSCY z Krzyszkowic, w powiecie łęczyckim. Bracia, Franek i Jasiek Krzyszkowscy, mają sprawy w Łęczycy, w latach 1386 — 1394 (Łęcz. I i II).

KRZYSZKOWSCY, zamieszkujący województwo poznańskie, mieli być, podług p. Wittyga, h. BRÓG, gdzie Mikołaj opłacał 1563 roku pobór z Mielustowa. Prawdopodobnie wyszli z Krzyszkowa, w temże województwie leżącego, chociaż występujący w Poznaniu, w latach 1392 — 1400 Wincencja, chorążyna i synowie jej: Jakusz, Mikołaj i Świętosław, pisali się z Krzyszkowic. Mikołaj Krzyszkowski oczyścił się 1409 r. z przygany w Poznaniu listem króla Kazimierza.

Mikołaj Krzyszkowski z Laskowa 1498 r., wojski poznański i komendarz domu Św. Jana Jerozolimskiego w Poznaniu, umarł w 1503 r. Stanisław, dworzanin królewski 1503 r, świadczy 1508 r. Łobockiemu, kanonikowi poznańskiemu. Jan dziedziczył na Mielustowie i Rudkach, 1580 r., a Andrzej był 1582 r. właścicielem miasta Kamionej i jeszcze wspólnie z Janem dziedziczył na Liniach (Paw.). Zofja z Krzyszkowa, za Stefanem Dembińskim, starostą trejdeńskim, 1639 roku. Samuel, z województwa poznańskiego, elektor króla Michała. Helena, za Andrzejem Cieleckim, 1700 r.

KRZYSZKOWSCY h. WŁASNEGO, przedstawionego przez Wittyga (strzała jak w Siestrzeńcu, dwa razy przekrzyżowana), zamieszkiwali w województwie krakowskiem, 1576 r., gdzie Jan opłacał pobór za Pirockiego. Wieś Krzyszkowice, w powiecie proszowskim, już w końcu XIV-go wieku należała do licznie rozrodzonej szlachty z różnych rodów, przeważnie zaś z rodu Turzynów. Świradowie i Jaźwiecowie Krzyszkowscy byli herbu Turzyna. Piórkowie Krzyszkowscy herbu Gerałt.

Wojtek Świrad, występuje w latach 1385 — 1400. Piotr Świrad 1419 — 1444 r. kilkakrotnie świadczy przy wywodach szlachectwa i sam zganiony, dowodzi go 1430 r.; jest sędzią kasztelana krakowskiego w Szkalmierzu 1429 r. Córka jego jest za Mikołajem z Książa 1444 r. Mikołaj Świrad 1493 r.

Mikołaj Jaźwiec ma różne sprawy, w latach 1389 — 1400. Paszko Jaźwiec 1400 r. Jan Jaźwiec z Krzyszkowic i Stojanowic, żyje w krakowskiem, w latach 1417 — 1420, następnie przeniósł się na Ruś, w lwowskie i pisze się z Mużyłowic w latach 1441 — 1453.

Bracia, Jan Borzisz v. Borzicz i Jan Piórkowie, wymieniani w aktach 1384 — 1410 r. Ostatni nazwany sędzią wojewody krakowskiego. Obaj pisali się także z Kikowa. Piotr Piórko z Krzyszkowic, Kikowa i Wojwanowic 1386—1423 r.

Mikołaj Piórko, świadczy kilka razy przy wywodach szlachectwa w latach 1424 — 1430.

Oprócz tych Turzynów i Gierałtów, licznych jeszcze Krzyszkowskich wymieniają akta krakowskie, o których trudno wiedzieć do jakiego rodu należą. Błażej, Paweł, Wawrzyniec 1379 r., Przybek i Miczek Kunratowicz 1381 r. Paszko z Krzyszkowic i Żydowa 1383 r. i syn jego Mikołaj, 1390 r. i córka Klara, za Zbigniewem z Górki. Mirosław, Dominik i Dzierżek 1386 — 1388 r. Mieczsław, syn Adama, 1368 r. kanonik szkalmierski, 1375 r. kanonik katedralny krakowski, następnie i wrocławski, pleban z Pełczysk, zmarł 1403 r. Synowiec jego, Sieciech, 1389 r. (St. Pr. P. Pom. VII i VIII).

Mikołaj, syn Mikołaja, 1413 r. student uniwersytetu krakowskiego. Piotr Kassy z Krzyszkowic, wójt stradomski 1433 r. (Helc. II). Piotr, łożniczy królewski, w latach 1430 — 1434 r.

KRZYSZKOWSCY h. ODROWĄŻ. Jan Krzyszkowski, opat sulejowski, 1550 r., nie żył już w roku nostępnym (M. 79 f. 75 i 80 f. 88). Seweryn, burgrabia grodzki sandecki 1597 r. Stanisław, żonaty z Krystyną Frąckiewiczówną Radzimińską, 2-o v. żoną Jerzego Chreptowicza, starosty aińskiego, miał córkę Annę, za Janem Denhoffem, ciwunem wileńskim, w końcu kasztelanem witebskim, któremu 1666 r. majątek zapisała (Akta XII f. 398).

Józef, w krakowskiem, 1669 r. Wojciech, wojski włodzimierski 1676 r., zmarły 1697 r., żonaty z Katarzyną Grodzicką, wspólnie z którą odstąpił 1681 r. sumę Konopackiemu (Gr. 78 f. 213). Władysław, starosta włodzimierski 1699 r., odstąpił starostwo 1718 r. Ledóchowskiemu i umarł 1720 r. Siostry jego: Teofila Stanisławowa Piaskowska; Marjanna Mikołajowa Kuleszyna i Konstancja Tomaszowa Pałuska (Bracł. XV f. 1816). Kazimierz, syn Tomasza, odstąpił 1681 roku sołectwo w Siennicy Mogilskiemu (DW. 56 f. 61).

Herb Odrowąż.

Elektorowie Augusta II-go: Andrzej, Jan, Kazimierz, dwóch Stanisławów i dwóch Szymonów, z ziemi zakroczymskiej. Stanisław 1722 r. w Lublinie. Józef, Mikołaj i Michał, bracia, oskarżeni 1733 r. przez XX. Pijarów z Góry, o szkody i obelgi, a sami zaskarżyli uczniów szkół tychże Pijarów, o pobicie i zadanie ran. Mikołaj, żonaty z Marjanną Kozłowską (Perp. Czers. 23 A f. 83 i 93). Franciszek, z województwa sieradzkiego i Józef, z krakowskiego, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego.

Andrzej Krzyszkowski, syn Franciszka i Magdaleny Kędzierskiej, wnuk Marcina i Barbary Przeborowskiej, żonaty 1741 r. z Marjanną z Wielunka Graniewską, córką Benedykta i Jadwigi Kozłowskiej (Gr. Biec. Rel. 252 f. 1903), z drugiej żony — Justyny z Zborowskich, pozostawił: Teodora, Maurycego, Jana i Wojciecha, wylegitymowanych ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie pilzieńskiem i Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim. Ten ostatni, zmarły 1801 r., żonaty z Barbarą Bandrowską, córką Jana z Nowosielec, subdelegata grodzkiego przemyskiego,

2-o v. Drohojowską, pozostawił: Kazimierza, zmarłego młodo, Walerjana Piotra Alojzego; Stanisława Kostkę Leopolda; Emilję, za Mikołajem Hryniewiczem; Helenę Julję Magdalenę i Jadwigę Bazylowę Zatwarnicką, zmarłą 1824 r.

Walerjan Piotr Alojzy, zmarły 1848 roku w Przemyślu, zaślubił Salomeę Szandrowską i z niej pozostawił: Augusta Jana Piotra i Walerjana Maksymiljana Romualda, ur. 1827 r. (metr. w Mościskach), wylegitymowanych ze szlachectwa 1829 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Wincenty, właściciel Lutoryża, pod Rzeszowem, zmarł 1868 r. Ludwika i Franciszki Gurbińskiej córka Apolonja, żona Stanisława Litwińskiego, właściciela Zawadki, zamordowanego 1846 r.

Kajetan Wawrzyniec, syn Tomasza i Józef Ignacy, syn Kajetana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

W gubernji podolskiej legitymowali się ze szlachectwa 1845 roku: Ignacy Walenty, syn Kaspra i Franciszek, syn Wincentego, z synami: Antonim Izydorem, Marjanem Ignacym i Andrzejem Konstantym, wnukowie Sebastjana, prawnukowie Józefa Michała.

KRZYSZTOF, podskarbi płocki księcia Władysława, 1449 r.

KRZYSZTOFOWICZOWIE. Iwaszko Krzysztofowicz, syn Hrehorego Kirekorowicza „Beznosy", ormjanin, otrzymał 1629 r. od Zygmunta III-go, różne przywileje (Zb. Dok. Przeźdz.). Prawdopodobnie potomek jego Jerzy, chorąży gwardji królowej, otrzymał na sejmie 1676 r. szlachectwo.

Mikołaj, przydomku *Krzeczuniak*, zostawił z żony Łucji: Dawida, ur. 1782 roku; Jana, ur. 1783 r.; Grzegorza, ur. 1784 r.; Dominika, ur. 1788 r. i Rypsynę, ur. 1785 r. (metr. w Tyśmienicy). Kasper miał 1787 roku sumę na Cerkownie i Łużku (Tab. Gal. Oblig. Nov. 17 f. 245). Antoni nabył 1793 r. Ubinie (Ibid. Contr. Nov. 61 f. 236). Mikołaj wziął 1798 r. w zastaw Marjampol od ks. Jabłonowskiej (Ibid. Contr. Ant. 88 f. 41).

Ksiądz Józef, kanonik katedralny kamieniecki 1804 r. Józef, Wojciech i ksiądz Grzegorz, bracia rodzeni. Ostatni, proboszcz w Nawarji, umarł 1818 roku, a spadek po nim brała jego cioteczna siostra, Apolonja Paschalisowa (A. Lwows. For. Nob.). Inny Grzegorz, dzierżawił Jaryczów 1841 roku (Tab. Galic. Instr. 514 f. 2). Kajetan sprzedał 1842 roku Kołaczyn Krzeczowskiej (Ibid. 546 f. 216).

Zacharjasz zostawił, z Marji Manugiewiczównej, Bohdana, właściciela części Bortkowa, ożenionego 1887 r. z Bogumiłą Duninówną Wąsowiczówną, córką Aleksandra i Teofili von Reisenbach, właścicieli Solinka (M. D. Wąs.).

Roman, właściciel Korapczyjowa na Bukowinie, żonaty z Emilją bar. Romaszkan. Syn jego Alfred, zaślubił 1903 r. hr. Teklę Łubieńską, córkę hr. Józefa i Pelagji z Jabłonowskich, a córka Helena, wyszła za Tadeusza Potockiego, syna Ignacego i Julji z Rudrofów.

KRZYSZTOPORSCY v. CHRISTOPORSCY v. KRYSTOPORSCY v. KRZYSZTOFORSCY h. NOWINA z Krzysztoporzyc v. Krzysztoforzyc, w powiecie pro-

szowskim. Przenieśli się następnie do województwa sieradzkiego, gdzie założyli Wolę Krzysztoporską.

Wawrzyniec z Krzysztoporzyc, 1386 roku ma sprawę z Ewą Michałową z Krzysztoporzyc, 1400 r. zapisał żonie, Katarzynie, 100 grzywien posagu i wiana, a 1403 r. świadczy przy wywodzie szlachectwa. Michała i Ewy córka Dorota, 1399 roku. Katarzyna, 1374 r. procesowała Wisława z Osepowic, o dziedzictwo, a Elska, żona Ziemy, 1386 r. Wichnę. Tomek kupił 1389 r. część Krzysztoporzyc od Macieja. którą tenże odziedziczył po Staśku i Błażeju, 1398 r. procesuje Pawła Węgrzyna z Miłkowej o głowę brata Wojciecha i świadczy 1415 r. przy wywodzie szlachectwa. Mikołaj, 1398 roku oprawił żonie Małgorzacie, 60 grzywien posagu i wiana.

Dziedziczyli jeszcze na Krzysztoporzycach: Pabjan 1384 r., Jakób i Witek 1389 r., Sulka, żona Mikołaja z Swoszowic i Hanka, żona Biedrzycha z Brzuchani 1390 r. Mikołaj, świadczył przy wywodzie szlachectwa 1434 r. Jagienka, wdowa po Fryczku z Krzysztoporzyc, a żona Jana z Winar, układa się 1436 r. o wydanie córki Małgorzaty za Jana z Żydowa. Przecław i Bartosz świadczą 1449 roku w Krakowie Modlnickiemu. Tenże Bartosz, syn Stanisława, sprzedał 1453 r. część swą Krzysztoporzyc Janowi z Koniecpola (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Helc. II).

Herb Nowina.

Mikołaj czynił oprawę 1434 r. w Krakowie żonie swej, Elżbiecie Kliszowskiej, na Krzysztoporzycach (Papr.).

Jan Krzysztoporski umarł 1465 r., jak świadczy jego nagrobek w Ruszczy wzniesiony. Syn jego Mikołaj zginął 1497 r. pod Soczawą, pozostawiwszy dwóch synów: Stanisława i Piotra, dziedzica Woli Krzysztoporskiej, Gąsek, Bujn, Krężna, Szemek i Gorzkowiczek 1552 r. (Paw.). Stanisław zasądził 1549 r. Mikołaja Reja, o zabicie konia.

Po Piotrze pozostał syn Jan, ur. 1518 r., sekretarz królewski 1555 r., w którym otrzymał pensji 100 florenów (M. 87 f. 20). Następnie i pisarz ziemski sieradzki 1562 r., jest już 1566 r. kasztelanem wieluńskim, a 1581 r. został sieradzkim. Umarł 1585 r., pochowany w Bogdanowie. W 1551 r. jeździł w poselstwie do Juljusza Papieża, a w roku następnym do księcia Joachima Brandeburskiego. Z sejmu naznaczony komisarzem do Prus, do Wojciecha margrabiego brandeburskiego, a 1569 r. z Lublina został lustratorem Spiskiej ziemi i księstw, zatorskiego i oświecimskiego. W 1572 r. deputat do Rawy, do wybierania kwarty, a 1578 roku z sejmu warszawskiego, także do odbierania kwarty. Używanym był również przez obu Zygmuntów i Stefana Batorego, do spełniania różnych zleceń, posiadając ich zupełne zaufanie.

Żonaty z Dorotą z Piotrkowic Glińską, ur. 1529 r., zmarłą 1598 r. (M. 111 f. 137; 114 f. 289; 119 f. 240; Conv. 2 f. 176 i Wyr. Lub. 75 f. 989), oprócz dwóch synów i czterech córek, zmarłych w dzieciństwie, pozostawił córki: Zofję, żonę 1575 r. Mikołaja Krosnowskiego, późniejszego wojskiego rawskiego i Annę, żonę 1580 roku Zygmunta Drzewickiego (Gr. Piotrk. Inscr. 21 f. 311 i M. 123 f. 367), oraz pięciu synów: Mikołaja, Piotra, Jana, Stanisława i Pawła. Z nich:

1. Mikołaj, ur. 1547 r., umarł młodo 1573 r., jak świadczy jego nagrobek w Bogdanowie.

2. Piotr, ur. 1551 r., żonaty z Łyszkowską, był stolnikiem sieradzkim 1579 roku, umarł w roku następnym.

3. Stanisław, czwarty z kolei syn kasztelana, zmarły 1603 r., miał dwóch synów: Stanisława, który w Bogdanowie postawił rodzinie pomniki i Stefana, zmarłego 1626 r., obu bezdzietnych.

4. Paweł, piąty syn kasztelana, umarł 1601 r. bezdzietny.

5. Jan, trzeci z kolei syn kasztelana, po bracie Piotrze, stolnik sieradzki, prawdopodobnie 1580 r., następnie i starosta ostrzeszowski 1591 r., umarł 1603 r. Posłował z synodu luterskiego toruńskiego do króla 1595 r. Żonaty z N. Zdrowską, pozostawił córkę Zofję, żonę Kaspra Zygmunta Lipskiego, kasztelana rawskiego, zmarłą 1635 r., pochowaną w Krzemienicy i czterech synów: Mikołaja, Józefa, Pawła i Łukasza.

Mikołaj, staroście ostrzeszowski, poległ przy obronie Częstochowy 1655 r. Brat jego Józef, zmarł bezżenny, a Paweł zginął 1626 r. w walce z Tatarami, pod Przedborzem. Jeden Łukasz, żonaty z Zofją Czerską, córką Mikołaja, pozostawił syna Bartłomieja, ożenionego z Barbarą Więckowską, córką Jana i Katarzyny Święcickiej, z której córka Franciszka, za Szymonem Cieszanowskim i synowie: Tomasz młodo zmarły i Wincenty Kazimierz.

Wincenty *Kazimierz*, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku, zmarły 1839 r., podług Żychlińskiego, burgrabia krakowski, a następnie sędzia zidemiański sieradzki, dziedzic Krzemieniewic, zaślubił *Józefę* Benedyktę Bogusławską, z której miał dwie córki: Honoratę Edwardowę Zambrzycką i Leonidę Adamowę Chrzanowską, oraz dwóch synów: Klemensa i Józefa *Piotra* Pawła.

Klemens, ur. w Gorzkowicach 1807 r., zmarły 1877 r. w Kamocinku, radca Dyrekcji Szczegółowej kaliskiej, Towarzystwa Kredytow. Ziemskiego, żonaty 1 o v. z Marją Straszewską, 2-o v. Walerją Rostkowską, nie pozostawił potomstwa.

Józef *Piotr* Paweł, ur. 1804 r. w Krzemieniewicach, w piotrkowskiem, major IV-go pułku b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, brał udział we wszystkich walkach 1830 i 1831 r. Po upadku powstania udał się do Francji, gdzie przepędził lat trzynaście. Osiadł następnie w Toruniu, skąd ożeniwszy się 1859 r. z Józefą Skalawską, wdową Palicką, córką Franciszka i Marji Krzyżańskiej, właścicielką Wieszczyczyna i Jarosławek, w powiecie szremskim, przeniósł się do majątku żoninego, gdzie umarł 1873 r. Z tego małżeństwa jedyny syn Mikołaj Kazimierz Klemens, właściciel Dobczyna, w powiecie szremskim, zaślubił 1890 r. Eleonorę Moszczeńską, córkę Jana i Emilji z hr. Węsierskich i z niej ma: Jana Kazimierza Marjana, ur. w Dobczynie 1892 r.; Piotra Pawła Klemensa, ur. tamże 1896 roku (Żychl.); Antoniego Benedykta Łukasza, urodzonego tamże 1901 roku.

N. Krzysztoporski zostawszy luteraninem, sprofanował kościół w Zielenicach 1556 r. Drugi pleban z Dembicy, ożenił się 1565 r. O spadek po Barbarze z Jawornickich Krzysztoporskiej, żyjącej 1622 r., procesują Jan i wdowa Zofja, Łąckich i Grodzickich 1635 r.

Stanisław, z województwa sieradzkiego, elektor Jana Kazimierza, trzech Janów i Stanisław, także z sieradzkiego, elektorowie króla Michała. Jan, Stanisław i Zygmunt, synowie Mikołaja, procesowali 1675 roku Wołuckie, o 50,000 flor należnych im po ojcu (Gr. Raws.). N. za Ulatowskim 1694 r. Zofja, wdowa po Kasprze Kozerskim, łowczym sochaczewskim, odstąpiła 1695 roku wójtostwo w Starej Warce Słubickim (Perp. Czers. 14 C f. 284).

Piotr z województwem poznańskiem, a Wojciech z sandomierskiem, podpisali elekcję Augusta II-go. Józef z żoną, Ewą z Komorowskich, procesował się 1713 r. o Komorów z Budziszewskim (Gr. Bełs. 303 f. 269). Władysław, z województwa sieradzkiego, stronnik Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Adam, 1750 r. administrator Bachórza Wąsowicza, żonaty z Anną Białobrzeską, miał syna Józefa, administratora Laskówki Woronicza 1751 r. i Teresę (Gr. Sanoc. i Przem.). Ignacego i Marjanny z Czermińskich córka Marjanna, za Marcinem Wodzińskim 1783 r. (Teka B. W. Rummla). Andrzej, Jan i Izabella, zamężna Mossakowska, 1887 r. w Warszawie.

KRZYSZYŁOWSCY, w województwie nowogrodzkiem. Adam, elektor Augusta II-go. Jan Krzyszyłowski, stronnik Augusta III-go, 1733 r. Franciszek i Tadeusz, w województwie nowogrodzkiem, 1756 r. (Akta XIII). Michał, koniuszy nowogrodzki, 1755 r. i Tadeusz, rotmistrz nowogrodzki, elektorowie Stanisława Augusta. Michał, 1765 r. sędzia ziemski nowogrodzki.

KRZYWACCY z Krzywaczki pod Myślenicami. Tomasz i Mikołaj z Krzywaczki 1388 r., wierzyciele Piotra z Kociny (St. Pr. P. Pom. VIII). Piotr Krzywacki, sprzedał 1496 roku wieś Łazy, w cieszyńskiem, za 400 zł. węg. Piotrowi Karwińskiemu.

KRZYWAŃSCY h. HABDANK. Skarbkowie z Krzywańczyc (?). Piotr Skarbek Krzywański, ożeniony był z Barbarą, wdową po Piotrze, dziedzicznym wójcie z Krosna i w imieniu dzieci swych z nią zrodzonych, układa się 1485 r. z pasierbami o spadek po niej. Stanisław, syn Piotra Skarbka z Krzywańczyc (?), wspólnie z siostrami: Małgorzatą i Katarzyną, otrzymał 1497 r. od Gamrata 150 dukatów, za czwartą część wójtostwa pilzieńskiego (Wierzb. II. 766).

KRZYWAŃSCY h. TĘPA PODKOWA (Wittyg), z Krzywanic, w powiecie radomskowskim. Heraldycy nasi mają ich za Jastrzębców, a właściwie byli Bolešcicami. Piotr, syn Filipa z Krzywanic, 1458 r. student uniwersytetu krakowskiego. Markowi i Piotrowi z Krzywanic, rotmistrzom i ich towarzyszom, obowiązuje się król 1472 r. wypłacić 1174 dukatów (Wierzb. I. 856).

Dziedzicami Krzywanic byli 1552 r. Adam i Piotr Krzywańscy, a Adam dziedziczył oprócz tego na Strzelcach (Paw.).

N. Krzywański, dziedziczył 1496 r. na Wiechucicach. Jan, otrzymał 1640 roku za zasługi wojenne, wybraniectwo w Trzebuchowcach, w starostwie lwowskiem (AGZ. X. 4051). Paweł kwitował Mycielskiego, 1650 roku (Inscr. Pozn. I f. 33). Wojciech, z województwem kaliskiem, a Mikołaj, z sieradzkiem, podpisali elekcję króla Michała. Stanisław zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Zofją

z Czaplińskich. Helena, za Aleksandrem Żochowskim 1679 r. (Perp. Czers. 11 f. 148 i 13 f. 617). Ta sama pewno, ale nazwana Elżbietą z Krzywańskich, 1-o v. Żochowska, 2-o v. Andrzejowa Polkowska, ceduje 1701 roku sumę z Magierowej Woli (Perp. Czers. 16 B f. 67). Antoni, pozwał 1717 r. Iskrzynę, o 6,000 flor. (Gr. Krak. Oblig. 140 f. 943).

KRZYWCOWIE v. KRYWCOWIE h. OSTOJA, w W. Ks. Litewskiem. Pan Mitko Krywcow, 1475 r. świadczy przy dziale Sanguszków (Arch. Sang.). Semen Paludin Krywcow, 1552 r. w Połocku. Olechno Fedorowicz Krywiec, 1525 r. dworzanin królewski, 1532 r. podkluczy wileński, 1536 r. horodniczy i ciwun trocki, był nadto 1546 r. i dzierżawcą somiliskim. Na ekspedycje wojenne dostarczał 4 konie. Z żony Hanny, córki Siemiona Żaby, miał córkę Polonję, żonę 1-o v. ks. Janusza Romanowicza Lubeckiego, zmarłego 1548 r., a 2-o v. 1551 r. Iwana Mikulicza (ML.). Brat jego Iwan, siostra Hanna.

Lew Iwanowicz, dworzanin królewski 1510 r. Anna Olechnówna Krzywcówna, żona 1-o v. ks. Jerzego Massalskiego 1584 r., a 2-o v. 1607 r. ks. Marcina Gedroica, wojewody mścisławskiego. Hryńko Michajłowicz Krzywy, wojski słonimski 1536 roku. Dymitr i Krzysztof, nabyli 1665 roku Wiedźmę, za 30,000 flor. od Czarkowskiego, którą Benedykt i żona jego, Beata Wołodkowiczówna, sprzedali 1696 r. Bakanowskiemu. Jerzy, współdziedzic Darewa, żonaty 1695 z Katarzyną Hordynianką. Krystyna, żona ks. Kazimierza Samuela Sokolińskiego 1654 r. Krzysztof Władysław, deputat ad pacta conventa 1669 r. Jerzy z żoną, Anną z Darewskich, mają różne sumy na Wiedźmie. Halszka z Krzywców, żona Wawrzyńca Czarkowskiego 1671 r. Andrzej Kazimierz, z województwem nowogrodzkiem, a Jan, z województwem wileńskiem, podpisali elekcję Augusta II-go. Sokołowscy otrzymali 1720 r. konsens królewski, na odstąpienie dóbr Boża, w lucyńskiem, Janowi.

Adam, stolnik smoleński 1736 r., dziedzic Darewa 1746 r. Pozostała po nim wdowa, Teofila z Szaszewskich (Bracł. XVI f. 1039 i A 27 Wstęp f. 107). Jan, mostowniczy inflancki 1765 r., umarł 1784 r. Patrz Okołowicz.

KRZYWCZYCCY czasem KRZYWIECKI z Krzywczyc, w ziemi lwowskiej, których część jeszcze do nich należała 1515 r. (Paw.; Jabł.). Niesiecki daje im herb Topór. Na pieczęci Stanisława z 1427 r. dopatrzył się Zamoyski (Nota 1072) herbu Awdaniec. Ten sam zaś Stanisław, nazwany w akcie z 1454 r. stryjecznie rodzonym bratem Pawła z Pieczychwostów, który był Gozdawitą. Ten zatem herb należy też Krzywczyckim.

Stanisław Krzywczycki v. Krzywiecki, w latach 1441 — 1458 ma liczne sprawy we Lwowie, dziedziczył na Krzywczycach, Brzuchowicach i Dussanowie, pozostawił córki: N. za Januszem z Podmostnego i Maleczkowic 1452 r. i Annę, za Mikołajem Romanowskim, podczaszym lwowskim 1461 r. i synów: Jana, występującego w latach 1441 — 1456; Piotra; Jakóba i Stanisława, bezdzietnego z Jadwigą Goworkówną z Lipicy, 2-o v. Janową Kobylowłocką 1491 r.

Piotr, sędzia grodzki lwowski 1501 — 1505 r., żonaty był z Anną, córką Jana Słupskiego z Wojciechowic, wdową po Mikołaju Zandowskim. Pierwszą

jego a rozwiedzioną żoną może była Anna z Bielki, nazwana 1493 r. byłą żoną Piotra Krzywczyckiego. Córka jego, Katarzyna, za Dobiesławem Wysockim 1504 r.

Po Jakóbie, zmarłym przed 1500 r., pozostała wdowa Katarzyna i synowie: Andrzej i Krzczon 1500 r. Andrzej żył jeszcze 1522 r. (AGZ. IX—XVIII).

Następnie spotyka się ich w ziemi chełmskiej.

Wawrzyniec, ma sprawę z Tarłą 1566 r. (AGZ. X. 1355), dziedzic Uhrowska, żonaty 1572 r. z Pudencjanną v. Potencjanną Uhrowiecką, łowczanką chełmską. Córka jego, Elżbieta Jerzowa Polanowska, a synowie: Zbożny i Aleksander, żonaty z Elżbietą z Oleksowa Gniewoszówną. Obaj bracia 1602 r., a Aleksander 1619 r., procesują się o szkody z kapitułą ruską chełmską (Akta 19). Może ta sama Elżbieta była 1-o v. żoną Pawła Łaszcza Tuczapskiego 1583 r. (Teka Rulikowskiego).

Aleksander, dziedzic Uhrowska, pozostawił syna Jana Tomasza i córki: Jadwigę, 1-o v. ks. Aleksandrowę Szujską, chorążynę brzeską, 2-o v. Stanisławowę Cieciszewską, kasztelanowę liwską; Potencjannę Samuelowę Humnicką; Izabellę, 1-o v. Zbigniewowę Karwicką, 2-o v. Michałowę Pociejową i Katarzynę, zakonnicę.

Jan Tomasz, dworzanin królewski i starosta chełmski 1643 roku, zaślubił Barbarę Noskowską i z niej pozostawił córkę Teresę, 1-o v. za Mikołajem Kazimierzem Podoskim, podkomorzym rożańskim, 2-o v. za Teofilem Grzybowskim, podkomorzym czerskim, 3-o v. za Andrzejem Sługockim, chorążym chełmskim (Wyr. Lub. 34 f. 696; Zap. Lub. 3 f. 650; 18 f. 1329; 35 f. 44; 38 f. 481 i 43 f. 228; Woł. V B f. 381; M. 268 f. 61 i 269 f. 169).

Filip, częściej nazywany Krzywieckim, kupił 1612 r. części Rusina od Suchorabskich, ożeniony z Reginą Żulińską, córką Hieronima, 1601 r., która, jako wdowa, układ zawarła z jego spadkobiercami 1627 r. Zofja, żona Jakóba Moszyńskiego 1655 r. (Teka W. Rulikowskiego). Mikołaj, rotmistrz powiatu chełmskiego, 1638 r. (Bracł. IX f. 25).

KRZYWICCY v. KRZYWIECCY. Domów tego nazwiska jest kilka i trudno rozdzielić ich członków pod właściwe herby, zwłaszcza, że sami przy legitymacjach wprowadzili wielkie zamięszanie.

KRZYWICCY v. KRZYWIECCY h. KIERDEJA, prawdopodobnie wyszli z ziemi chełmskiej, gdzie znajdują się Krzywice, których współwłaścicielem był Mikołaj Krzywicki 1564 r. (Paw.; Jabł.).

Feliks Krzywicki, komornik ziemski chełmski 1528 roku. Stanisław, brał udział 1577 r., w pospolitem ruszeniu ziemi chełmskiej. W tymże roku tamże Krzysztof Krzywicki, a Adam z Krzywic 1594 r. (Akta XIX i XXIII). Aleksander, rotmistrz królewski, 1605 r. (DW. 32 f. 158). Jan, żonaty z Jadwigą Knichowską, córką Krzysztofa, 1614 r. Ten czy inny Jan, żonaty z Anną Szadurską, córką Jana, 1618 r. Anna, córka Andrzeja, żona Walentego Siekluckiego 1622 r. (Zs. Bełs.). Wawrzyniec, żonaty z Elżbietą (z Dubrawskich) 1645 r., ceduje sumę Trzcińskim (Zs. Bełs. 67 f. 797).

Bazyli, z Katarzyny Wronowskiej, miał syna Zygmunta, żonatego z Barbarą Piotrowską, z której: Katarzyna Andrzejowa Duninowa Brzezińska; Bogumiła

Józefowa Szczucka 1747 r.; Józef i Aleksander. Obaj nabyli 1725 r. Czesławice, w powiecie lubelskim (Quat. IV f. 179).

Aleksander, zaślubił Joannę Łącką, wspólnie z którą wprowadzony został 1744 r. do Magnuszewa i Grzybowa (Perp. Czers. 27 f. 124) i z niej pozostawił: Franciszkę, za Antonim Pileckim i Józefa.

Józef, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 605), burgrabia czerski 1762 r., sędzia kapturowy ziemi czerskiej 1764 r. (Perp. Czers. 32 f. 202), komornik ziemski radomski, w latach 1777 — 1793, komisarz cywilno-wojskowy powiatu radomskiego 1792 r., nabywając w tym ostatnim roku od Cichockiej część Bartodzieji i Brzozowszczyzny, wymienił wszystkich swoich przodków aż do Bazylego (Ibid. 108 f. 463). Z Katarzyny Pułaskiej, miał dwóch synów: Michała *Stanisława* Józefa, ur. 1767 r. w parafji Goryńskiej i Piotra *Ignacego* Antoniego, ur. tamże 1773 r., obu wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 179). Z nich:

Stanisław, szambelan Stanisława Augusta, zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Felicjanną z Gogolewskich, córką Jakóba, skarbnika rożańskiego i Izabelli z Łagodzińskich (Ibid. 40 f. 364 i 414; 41 f. 289 i 42 f. 86).

Józef Krzywicki, syn Stanisława i Juljan Wilhelm, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Tekla Krzywicka, córka Antoniego, za Józefem Krasowskim 1796 r. (Perp. Czers. 40 f. 530). Ignacy, stronnik Augusta III-go 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 606). Ludwik Franciszek Joachim 1865 r., syn Tadeusza i Kamilli Iwanickiej.

KRZYWICCY h. LUBICZ. Stefan, tytułowany skarbnikiem sanockim, z Katarzyny Sieniawickiej miał syna Jana, żonatego 1-o v. z Anną Terlecką, 2-o v, z Marjanną Polańską. Synowie jego: Jan, urodzony z pierwszej żony i Paweł, urodzony z drugiej, legitymowali się ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

KRZYWICCY h. MASSALSKI. Ambroży, syn Piotra, Piotr, Dominik i Paweł, synowie Józefa, Benedykt, syn Piotra i Józef, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. To pewnie będą Krzywieccy.

KRZYWICCY h. OSTOJA. Mikołaj Krzywicki, opłacał 1552 roku pobór z Krzywic, w powiecie piotrkowskim (Wittyg). Wsi tej nie znajduję ani w księgach poborowych Pawińskiego, ani w Słowniku Geograficznym.

KRZYWICCY h. STRZEMIĘ. Andrzej, Onufry, Wincenty i Jerzy, synowie Tadeusza i Adam, Józef i Jerzy, synowie Stanisława, a wszyscy wnukowie Marcina, prawnukowie Franciszka Krzywickiego, komornika rzeczyckiego, właściciela 1737 r. Sutoki-Szawiałowszczyzny, Balejwic i Markowicz, w województwie mścisławskiem, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Piotr Krzywicki z Jarkiewicz stawił czeladnika jednego do obrony Smoleńska, a Matjasz sam stanął 1654 r. (Arch. Zbor. 14 f. 21).

Piotr Krzywicki, dodany 1663 r. poborcom orszańskim. Aleksander, stronnik Stanisława Leszczyńskiego, na sejmiku w Mścisławiu 1733 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

KRZYWICCY v. KRZYWIECCY różni. Andrzej Czelek z Krzywczy, okazał 1469 r., przy lustracji, przywileje królewskie na Krzywczę i różne dobra na Podolu i w halickiem (Jabł.).

Kondrat Krzywicki-Mokreński 1575 r. w Łucku. Ostaf Mokreński, zastawił Krzywice, w powiecie łuckim, za 200 kóp groszy Ilińskiemu 1582 r. (Op. Łuc. 2049 i 2060 f. 9). Bazyli Krzywicki, starosta zwiahelski, dziedzic Krzywic, w powiecie łuckim, 1583 roku (Jabł. f. 103). Konstanty, opiekun dzieci po Tatjannie z Krzywickich Jaroszowej Rochaczewskiej 1612 r.

Jan, podstarości lubaczowski 1503 — 1504 r. (AGZ. XIX f. 483).

Jan, żonaty z Zofją Zaleską 1586 r. (Wyr. Lub. 30 f. 301), dziedzic Ciołkowic, w kamienieckiem, 1591 r. Syn jego, Maciej, 1619 r. Jerzy 1591 r., Andrzej 1619 r. na Podolu. Jakób, ożeniony z Barbarą Łabęcianką, 1-o v. Pawłową Kruszelnicką, 2-o v. Krzysztofową Kowalewską, 1623 r. Córka jego Barbara, za Michałem Łabętą 1631 roku. Jan, ożeniony z Jadwigą Kurowską, zmarł bezdzietny przed 1634 r. (Teka Rulikow. z akt kamienieckich).

Jan, poseł piński, elektor Jana Kazimierza. Krzysztof, z województwem nowogrodzkiem, a Józef i Świętosław, z brzeskiem - litewskiem, podpisali elekcję króla Michała.

Aleksander, z województwem kijowskiem, podpisał obiór Władysława IV. Tomasz, horodniczy kijowski 1718 r. Franciszek, Antoni i Anna, nieletni, w województwie kijowskiem, pod opieką Lipowskiego, 1722 roku (Kij. IX f. 285 i X f. 1230). Antoni, podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r. (V. L.). Ksawery, rotmistrz grodzieński 1786 r., starosta romejkowski 1796 roku (DW. 111 f. 1319 i 112 f. 1187).

Witalis Jan Paweł z synem Erazmem Witalisem, syn Piotra Jana, wnuk Stanisława, legitymował się ze szlachectwa 1857 r., w gubernji podolskiej.

W 1848 r. legitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej: Bazyli z synami: Danielem i Jakóbem, syn Leona i Prokop, Jacenty z synem Ireneuszem Antonim Cezarym i Stefan, synowie Bazylego, wnukowie Piotra, prawnukowie Jana i praprawnukowie Józefa.

W latach 1848 — 1875 legitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej: Teodor z synem Kazimierzem i wnukiem Tytusem, syn Bazylego, wnuk Michała, prawnuk Bazylego, praprawnuk Stanisława; Ludwik z synem Janem i wnukami: Hieronimem i Antonim Kazimierzem; Szymon z synami: Jakóbem, Adamem i Piotrem, i wnukami: Filemonem Wiktorem i Andrzejem, synami Adama, obaj synowie Pawła, wnukowie Kazimierza, prawnukowie powyższego Bazylego, syna Stanisława.

KRZYWICCY v. KRZYWIECCY SEFEROWIE. Sefer Krzywicki, Petyhorzec, osadził wieś Seferówkę alias Krzywą i posiadał ją do śmierci. Synowie jego, Iwan i Piotr 1616 r., po śmierci których, Zygmunt III-ci nadał Seferówkę 1629 r.

Jezuitom Barskim. W 1623 r. żyli synowie Piotra Sefera Krzywieckiego, Fedor i Hrehory (M. 170 f. 171).

KRZYWIECCY czasem KRZYWICCY z Krzywczy, w ziemi przemyskiej. Jakiego herbu byli pierwotni dziedzice Krzywczy, nie wiadomo. W końcu XVIII-go i początku XIX-go wieku, legitymując się ze szlachectwa we Lwowie, jedni wykazali herb Kierdeja, inni herb własny (Massalskich odmienny).

Dziersław z Krzywczy, zmarły w początkach 1437 r., pozostawił wdowę Małgorzatę i córki: Katarzynę, za Jerzym Czeszykiem z Bukowego 1437 r.; Jadwigę, wdowę po Dolińskim, sędzicu przemyskim 1461 r. i Beatę, wydaną po 1446 r. za Pakosza Czelatyckiego z Kusienic i synów: Jana, zwanego Lakwa, Rafała, Mikołaja Chabrego i Zebrzyda, inaczej Klewka. Matka wraz z synami, nabyła 1437 roku wójtostwo w Krzywczy od Jana z Parwazina, podżupka z Soli. To wójtostwo oddali synowie 1446 r. matce w dożywocie, dopełniwszy poprzednio 1444 r. działu całego majątku, który ponawiają 1446 r. Jan Lakwa wziął Chyrzynę, ale ją 1446 r. sprzedał braciom, Mikołajowi i Klewkowi; Rafał wziął Kupnę i Uhrzeczpole, Mikołaj i Klewek Krzywczę i Wolę Krzywiecką. Obaj ostatni zmarli bezdzietni, Klewek nie żył już 1468 r., a Mikołaj umarł 1480 r.

Jan Lakwa, z żony Jagienki Morawianki z Iwanczegopola, 1-o v. Piotrowej Burzyńskiej z Pielli, za którą dostał 400 grzywien posagu, pozostawił córkę Katarzynę, za Rafałem z Próchnika, zmarłą bezdzietnie 1470 r. i syna Jana Lakwicza Krzywieckiego.

Jan w 1468 r. ze stryjami dzieli się spadkiem po stryju Zebrzydzie, sprzedał 1474 r. części swe w Krzywczy i Chyrzynie za 800 grzywien Dobiesławowi z Żyrawicy, wziął 1490 r. w zastaw za 1,200 złot. węg. wójtostwo w Krośnie od Andrzeja Rzeszowskiego, umarł 1506 r., pozostawiwszy z żony, Agnieszki Kulikowskiej, córki Piotra, same córki. Z nich Agnieszka wyszła za Stanisława Pantelowskiego 1496 r.; Jadwiga, za Stanisława z Porudna 1502 r.; Katarzyna, za Mikołaja Tomaszowicza z Dambowa (Osieczkowskiego) 1502 r.

Rafał, drugi z rzędu syn Dziersława, zabezpieczył 1467 r. żonie Jadwidze 200 grzywien posagu, okazał 1469 r. list królewski na 650 grzywien na Krasicach, sprzedał 1472 r. Ruszelczyce za 700 grzywien Dobiesławowi z Żyrawicy, umarł 1502 r., pozostawiwszy cztery córki i trzech synów. Z nich: Małgorzata, za Aleksandrem Orzechowskim 1474 r.; Anna, za Broniszem z Kociny i Korytnik 1480 roku; Barbara, 1-o v. za Piotrem Cholowskim 1491 r., 2-o v. za Mikołajem Mzurowskim 1503 r. i Katarzyna, za Mikołajem Zawięzą z Lasek, wdowa 1498 r.; synowie: Dziersław, Bernard i Mikołaj.

Dziersław, 1487 r. jest studentem uniwersytetu krakowskiego, 1508 r. dziedzic połowy Krzywczy i Ruszelczyc.

Bernard, ożeniony z Zofją Laskowską, siostrą księdza Mikołaja, wójta z Mościsk, za którą dostał 100 grzywien posagu 1488 r., dziedzic Krasic, Krzywieckiej i Tytowej Woli 1508 r.

Mikołaj, dziedzic Kupnej 1508 r., otrzymał 1512 r. z bratem Bernardem, potwierdzenie posiadania Krasic, a 1511 r. zabezpieczył żonie Małgorzacie, córce Jana Świętopełka Zawadzkiego 300 grzyw. posagu (AGZ. X, XIII, XVIII, XIX; Paw.; Zs. Przem. 6 f. 807).

Melchjor Krzywiecki, 1578 r. dziedzic Borsowa, w ziemi lwowskiej (Paw.). Michał, żonaty z Anną w Lublinie 1589 r., a Jerzy, żonaty z Katarzyną 1595 r. (Wyr. Lub. 34 f. 625 i 63 f. 417). Paweł i Franciszek, z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała. Melchjor, otrzymał 1662 roku od króla wójtostwo w Rokitnie (AGZ. X). Melchjor, z Zofji Chmieleckiej, miał syna Michała, który kwitował 1736 roku Dziewałtowskiego, z sumy na Kadłubiskach (Gr. Bełs.).

Paweł, Andrzej, Piotr i Felicjan, synowie Stanisława i Heleny (Elżbiety) Pieniążkówney w Lublinie 1692 r. (Zap. Lub. 68 f. 591). Mieli oni jeszcze brata Macieja, który wspólnie z Piotrem procesował się 1723 r. o Winniki, w ziemi przemyskiej (Czerniech. f. 783).

Jan, syn Bazylego i Jan, syn Stefana, Krzywieccy h. Kierdeja, jako wnukowie tegoż Stanisława i Pieniążkównej (prędzej prawnukowie?), we Lwowie 1787 roku. Bazyli otrzymał 1681 r. konsens królewski, na wykupienie części wójtostwa w Strzyłkach, zwanej Krzywieckich, z rąk Kochanowicza (Zs. Przem. 132 f. 1617).

Iwan i Kost, bracia Krzywieccy ze Strzałek. Kost z synami: Iwanem, Andrzejem, Mójsiejem i Jackiem, 1651 r. w Sanoku (Gr. Sanoc. 164 f. 132). Piotr, żyjący 1669 r., miał, z Marjanny Ilnickiej, Annę Zadzielską i Jana, po którym Bazyli pozostawił Jakóba i Piotra, dziedziców 1782 r. części Wiciowa. Piotr odstąpił 1833 r. posiadane z nadania królów polskich, wójtostwo w Wiciowie synowi Janowi. Jan umarł 1853 r. we Lwowie, zostawiając, z Adolfiny Klöcknerówney: Gustawa, ur. 1839 r, nad którym sprawował opiekę Ignacy. Ewa, córka Jana i Fenny Matkowskiej, druga żona Hrehorego Komarnickiego, wdowa 1765 r. (Gr. Przem. 264 f. 433).

Jacek, syn Teodora, wnuk Jana, pozostawił Bazylego, Michała i Mikołaja, posiadacza wójtostwa w Krzywem, żonatego z Anastazją Zubrzycką, z której Eljasz i Michał, żyli 1838 r. (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.). Stefan, wdowiec, zaślubił 1758 r. w Czortkowie Różę Kossakowską.

Jan, przydomku Rosołowicz, syn Bazylego i Anny Dobrzańskiej, wnuk Piotra i Marjanny Wysoczańskiej, legitymował się ze szlachectwa wraz z synami: Janem, Mikołajem i Onufrym 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Prot. 301 f. 57).

Andrzej, pozostawił z Juljanny N.:

a) Sebastjana, po którym, z Barbary Gruszeckiej, Jan Chrzciciel 1812 r.

b) Jana, ożenionego z Teodozją Topolnicką, z której Piotr, zaślubił Marję Towarnicką i z niej pozostawił: Jana, Pawła i Onufrego Antoniego 1831 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa z herbem Massalski, w Wydziale Stanów galicyjskich.

Onufry Antoni, zamieszkały w Gwoździcu, miał, z Antoniny Józefy Strohuber, córkę Antoninę Gabrjelę, ur. 1848 r. w Nagórzance (metr. w Czortkowie).

KRZYWIECCY h. POGONIA, z powiatu lidzkiego. Justyn z synami: Nikodemem i Józefem, syn Tadeusza, wnuk Dominika, prawnuk Mikołaja, właściciela Czechowszczyzny, w powiocie lidzkim, 1698 r., legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KRZYWIŃSCY h. HABDANK. N. Krzywiński, podczaszy czerniechowski, umarł 1703 r. Jan, skarbnik nowogrodzki-siewierski, umarł 1732 r.

Jan, pisarz komory solnej w Górze, zeznał testament 1734 r. Córka jego Agnieszka, urodzona z Katarzyny Dynowskiej, 1741 r. za Dominikiem Winklerem, stolnikiem owruckim. Marjanna, za Stanisławem Bychawskim 1738 roku (Perp. Czerz. 23 A f. 310; 24 f. 420 i 25 f. 290).

Onufry Antoni, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KRZYWISZ Mateusz, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. (V. L.).

KRZYWKOWSCY h. PÓŁKOZIC i SZELIGA z Krzywek, w powiecie szreńskim. Niesiecki przypisuje im h. Półkozic, a p. Wittyg na ich pieczęciach znalazł Szeligę. Do tych ostatnich należą: Adam i Michał; Mikołaj *Brzuszko*; Jan i Mateusz *Kłosowie*; Andrzej i Bartłomiej, przydomku *Zwierzyna*, opłacający pobór z Krzywek 1552 r. W 1578 r. spotykamy między licznymi dziedzicami tej wsi, Andrzeja *Zwierzynę* i Szymona *Brzuszka*. Antoni Krzywkowski, był właścicielem Luboradza (Paw.).

Mikołaj i Bogumił obrabowani, a Mikołaj i uwięziony przez Krzyżaków 1412 r. Dobra Jana z Krzywkowa (tak pisano czasem Krzywki), Macieja Miassy, Marcina, Andrzeja Krzywkowskiego, Stanisława i Jana i Piotra Spytów, Macieja, Andrzeja Kani, Macieja i Adama z Krzywków, skonfiskowane zostały 1497 r., zaniestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 815 i 970).

Herb Półkozic.

Herb Szeliga

Andrzej z Krzywek w Płocku, 1530 roku. Stanisław, sędzia grodzki płocki, 1536 r. Stanisław, syn Macieja z Krzywek, procesuje 1533 r. Mikołaja *Piczka* z Krzywek. Marcin, syn Adama, i Maciej, syn Jana *Szlosz* z Krzywek, świadczyli 1534 r. w Płocku. Stanisław Krzywkowski, syn Andrzeja, zastępował 1538 roku podstarościego płockiego.

Walenty Krzywkowski, syn Piotra Spytha z Krzywek, pozwany 1541 roku o zadanie ran. Ksiądz Antoni, Wojciech, Jakób, Marcin i Maciej, syn Andrzeja z Krzywek, procesują 1542 r. Mostowskiego, o wypędzenie ich z części Krzywek, nabytej od Małgorzaty, Elżbiety, Katarzyny, Anny i Jadwigi, córek Jakóba, oraz od Zygmunta, Marcina i Małgorzaty, dzieci Doroty. Jakób i Maciej, bracia Krzywkowscy, zwani *Bratki*, obwinili 1543 r. Grzegorza, Stanisława i Jakóba z Krzywkowy, o zadanie ran. Podobną sprawę wytoczył 1544 roku Stanisław Krzywkowski, syn Jana z Krzywek, Wojciechowi Krzywkowskiemu. synowi Jana *Staszaka* z Krzywek (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 47; 2 f. 11 i 206; 4 f. 297; 7 f. 32, 75 i 308; 9 f. 52 i 114).

Maciej Piczek, wdowa Janowa, Bartłomiej, syn Andrzeja, dziedzice Krzywków Piczek, a Piotr Spit, Jan Reska, Wojciech, Maciej, Szymon Brzuszko, Jan Klosz, Marcin, syn Adama, Andrzej Zwierzyna, Andrzej Kania, Jakób, Stanisław Żurek, Wojciech Rossoł, Stanisław Pielk i Małgorzata, dziedzice Krzywków-Bratków 1578 r.

Jędrzej, urzędnik Gostomskiego w Graboszewie 1578 r. (Paw.). Sebastjan, miecznik płocki 1620 r., umarł 1623 r. N. za Bartłomiejem Zielińskim, w latach 1626 — 1654. Marcin Ludwik, sędzia deputat, syn Feliksa, sprzedał 1642 r. Sarbiewskiemu Szymborno (Zap. Lub. 38 f. 224). Ludwik, stolnik ciechanowski i sekretarz królewski, 1646 r. (V. L.). Franciszek, Paweł i Aleksandra Łosiowa, córka brata ich Jakóba i Konstancji z Lisowskich, dopełnili 1693 r. działu Rudyłowic (Gr. Przem.).

Adam, z województwa kaliskiego i Marcjan, z województwa poznańskiego, elektorowie króla Michała.

Katarzyna, córka Bartłomieja, za Krzysztofem Światopełk Zawadzkim 1696 roku (Gr. Bełs. 319 f. 817 i 133 f. 389). Maciej, żonaty 1702 r. z Ewą Roguską (Perp. Czers. 16 B f. 214). Mikołaj z Rohacza, zastawny posesor Krzywego i zięć jego, Michał Obrębski, pobili i poranili Drohojowskich w Krzywem, 1711 r. Aleksander, z województwa ruskiego i Franciszek, z województwa płockiego, stronnicy Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, deputat chorągwi pancernej Kalinowskiego, kwitował Pułaskiego, 1741 r. (Perp. Czers. 26 f. 5).

Jakób, Józef, Łukasz, Mateusz, Teodor, Walenty i Wojciech Krzywkowscy, z województwa płockiego, elektorowie Stanisława Augusta. Mikołaj umarł za czasów pruskich, a spadek po nim brali, w Trybunale płockim, Stanisław i Rozalja Jakóbowa Kowalewska.

Jan i Ignacy, synowie Andrzeja i Joanny z Laskowskich, wnukowie Zygmunta, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim.

Jan, żonaty z Marjanną Nieciecką, pozostawił Augustyna, którego z Marjanny Raczkowskiej, 2-o v. Jackowskiej, syn Paweł, po którym, z Marjanny Żarskiej, Michał, ur. 1823 r. (A. Stanisł. For. Nob.).

Wawrzyniec Krzywkowski, współdziedzic 1635 roku Wierzbowa, w działdowskiem (Kętrz.).

Wacław Krzywkowski 1593 r., w powiecie łuckim. Stanisław podpisał, z województwem trockiem, obiór króla Michała. Antoni, stolnik smoleński, z województwa trockiego i Stanisław, strażnik mścisławski, z województwa nowogrodzkiego, elektorowie Augusta II-go. Piotr, skarbnik słonimski, na zjeździe w Lublinie 1707 r. N., poseł słonimski 1712 roku. Antoni, strażnik słonimski, poseł województwa mścisławskiego i Barnaba, poseł powiatu kowieńskiego; stronnicy Leszczyńskiego 1733 r. Michał, deputat słonimski 1755 r.

Herb Leliwa.

KRZYWOBŁOCCY h. LELIWA. Jan Krzywobłocki, z województwa witebskiego, elektor Augusta II-go. Jan i Aleksander, w temże województwie, 1722 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII f. 27). Teresa, 1-o v. Pawłowa Sadowska, 2-o v. Pawłowa

Lewalt-Jezierska, 1717 r. (Akta V). Jan, z województwa mińskiego, a Kazimierz z województwa brześciańskiego, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego, 1733 roku. Andrzej, dziedzic Czudziłowicz, 1743 r. Kazimierz, łowczy piński, jako pełnomocnik ordynatowej Zamoyskiej, oblatował 1746 r. w Warszawie, akt fundacji Kanoniczek (DW. 71 f. 915). Pewnie tenże sam Kazimierz, tytułowany 1759 r. chorążym nowogrodzkim i namiestnikiem brześciańskim (Akta V). Józef i Kazimierz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Antoni, strażnik oszmiański, żonaty z Franciszką z Zanów, procesował się 1753 r. z Pacami i Szczytami, o zabór gruntów w Kassutach (Pac. f. 257). Jerzy, strażnik oszmiański, w latach 1786 — 1793. Był on synem Antoniego i mylnie 1764 r. w spisie elektorów strażnikiem nazwany, gdyż wówczas był tylko strażnikiewiczem i jako taki, podpisał tegoż roku konfederację ziemi oszmiańskiej. Aleksander, komornik oszmiański 1772 r. Izydor, łowczyc brzeski, ziemianin oszmiański 1783 r. Alojzy, strażnik, w latach 1789 — 1790, a oboźny trocki 1791 roku. Maciej, regent grodzki trocki 1783 r., a sędzia grodzki kowieński 1785 r.

Antoni, Józef, Wincenty i Aleksander, na zasadzie poświadczenia danego 1782 r. przez magnatów galicyjskich, uznani 1784 r. przez Wydział Stanów galicyjskich za starożytną szlachtę.

Antoni i Józef, bracia rodzeni. Józef, zmarły 1799 r., z Apolonji Kondrackiej, pozostawił: Pawła, Antoninę, zmarłą 1805 roku w Mościskach i Joannę (A. Lwows. For. Nob.).

Marcelina, urodzona z Horochówny, dziedziczka Posadowa, żona 1-o v. Marcina hr. Zamoyskiego, zmarłego 1852 roku, 2-o v. Eustachego Skrzyńskiego.

Herb Prus I-szy.

KRZYWOKOLSCY v. KRZYWOKULSCY h. PRUS I-szy. Niesiecki wspomina o Mikołaju, dzielnym wojowniku za króla Michała, po którym pozostało dwóch synów: Jan i Stanisław. Jana syn, Stanisław, łowczy nurski, 1735 roku.

Stanisław, brat Jana, zamieszkał w ziemi czerskiej, gdzie wprowadzony został do Miedzechowa 1756 roku, a do Brześć 1763 r.

Syn jego Stanisław, elektor Stanisława Augusta, tytułowany 1764 r. łowczym owruckim, a 1775 r. skarbnikiem wendeńskim (Perp. Czers. 30 f. 295; 32 f. 66 i 525; 34 f. 542). Stanisław, w zakonie OO. Jezuitów, umarł 1633 r.

KRZYWONOS Tomisław świadczy w Gnieźnie 1396 r. (Leksz.).

KRZYWONOSCY v. KRZYWONOWSCY h. LUBICZ. Jan, syn Macieja z Krzywonogi 1475 r. Stanisław, syn Jana, 1476 r., a Jakób, syn Stanisława, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin Krzywonoski, wraz z innymi, zrabował 1490 r. probostwo w Łomnie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1873). Mikołaj Krzywonoski, dziedzic Krzywonogi (dziś Krzynowłoga, w przasnyskiem) i obu Świnar,

w procesie z siostrą swą Dorotą, żoną Bogusława Radzimińskiego, skazany został przez ks. Janusza Mazowieckiego na wadjum 3,000 kóp, w której to sumie zabrał mu książę dobra, których część oddał siostrze, a część swoją darował Feliksowi z Brześcia, wojewodzie mazowieckiemu. Sąd nadworny królewski w 1530 r. skasował powyższy wyrok, nakazał zwrot dóbr Mikołajowi, którego siostra, jeżeli dowiedzie, że za zgodą przyjaciół i krewnych wyszła za mąż, otrzymać winna posag (St. Pr. Pols. Pom. VI. 440).

Stanisław *Zakościelny*, dziedziczył 1578 r. na części Krzywonosa, w mławskiem (Paw.).

KRZYWONOSOWIE, bojarowie mścisławscy. Iwan Krzywonosowicz, bojar mścisławski, 1547 r. (ML. 63). Justyna Wasilówna Krzywonosówna, Janowa Kozłowska, manifestuje w grodzie mścisławskiem 1663 r., że jej zagrabiono w Mścisławiu 1654 r. przywileje książąt Mścisławskich, dane przodkowi ich Krzywonosowi, na dobra Stużno, Budohoszcz, Krzywonos Budohoszny i plac w Mścisławiu (Ist. Jur. Mat. XXV).

Fedora Ptarytowiczówna, wdowa po Mikołaju Krzywonosie, wnosi 1664 r. manifest, o spaleniu się jej, w Mohilewie, przywilejów na Budohoszcz (Ibid.). Bazyli Stefanowicz Krzywonos, ziemianin mścisławski, zeznał 1659 roku testament (Ibid. XXIV).

KRZYWOPIS Bogusław, z niegdy Konstancji Woroniczówny, miał: Marcina, Dominika, Tadeusza, Antoniego i Katarzynę, o czem przekonywa sprawa, tocząca się 1753 r., o Ryszczew i Chodorów (Bracł. XVI f. 1140).

KRZYWOSĄD, nauczyciel, wychowawca (pedagogus, nutritor) ks. Bolesława Konradowicza 1218 — 1220 r. Ten sam może *Krzywosąd*, łowczy 1239 i 1242 roku księcia Konrada.

Krzywosąd i Grzymisław, bracia, podpisali 1242 r. przywilej księcia Kazimierza kujawskiego (Dok.).

Drugi brat Krzywosąda Dobrogost, 1231 r. Tenże Krzywosąd, cześnik ks. Bolesława 1246 r. Krzywosąd, wojewoda, podpisał 1299 r. w Płocku przywilej księcia Bolesława mazowieckiego i czerskiego (Dok.). Krzywosąd, podsędek inowrocławski 1317 — 1318 r. Krzywosąd, syn Smila, starosta kaliski i łęczycki 1323 r., starosta Królestwa Polskiego 1324 i 1325 r., podkomorzy krakowski, w latach 1331 — 1337, należał do rodu Toporów. Jan, syn Krzywosąda, podczaszy sandomierski, 1339 r. Mścigniew Krzywosąd w Poznaniu 1391 r. (Leksz.).

KRZYWOSĄD Jan, ożeniony z Katarzyną, kupił 1486 r. Wodniki, w halickiem, a pisał się też z Kromidowa 1488 r. (AGZ. XIX).

KRZYWOSĄDZCY v. KRZYWOSĘDZCY h. NIESOBIA z Krzywosądzy, w powiecie radziejowskim. Przybysław v. Przybek z Krzywosądzy, 1400 roku w Brześciu, a 1401 r. w Radziejowie. W 1418 r. ma przysądzone dziedzictwo Małej i Wielkiej Krzywosądzy i Siroczków, przeciw ciotkom swoim, a siostrom Wojsława z Orpikowa. Matka jego wyszła drugi raz za mąż za Wojciecha, kasztelana słońskiego, dziedzica Głębokiego i żyła jeszcze 1423 r.

Pewnie tenże sam Przybysław, stolnik brzeski, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru Jagiellończyka. Pieczęć jego przywieszona do tego dokumentu obecnie zniszczona, ale widział ją jeszcze Zamoyski, kanclerz i według jego notat miała przedstawiać herb Ogon. Sądzę jednak, że już wtedy była podniszczoną i podobieństwo Niesobi do Ogończyka, wprowadziło w błąd Zamoyskiego.

Jadwiga, wdowa po Janie z Krzywosądzy, z dziećmi swemi: Janem, Mikołajem i Katarzyną, zawarła 1476 r. układ z pasierbami swemi: Janem, Jakóbem, i Dorotą, dziećmi tegoż Jana, urodzonemi z Anny z Wilczyna (Gr. Brzes. i Wierzb. I. 1362). Jan, Bartłomiej i Helena z Krzywosądzy, rodzeństwo, 1461 r. (Gr. Brzes.). Jan Krzywosądzki, pisał się 1449 r. z Tarnowa, a Bartłomiej, piszący się z Syrocka 1461 r., żonatym był 1482 r. z Anną z Jaranowa, córką Mikołaja (Gr. Brzes.). Anna, dziedziczka Smardlina, w radziejowskiem, 1557 r. Kazimierz, kwitowany przez Mycielską w Poznaniu 1639 r. Antoni w Gnieźnie 1728 r. Ludwik, ożeniony z Urszulą Grabowiecką 1748 r. Adam, 1764 r. sędzia kapturowy poznański. Walenty, pisarz grodzki poznański 1767 r., a Michał, komornik ziemski gnieźnieński 1785 roku.

Niesiecki podaje krótki rodowód współczesnych mu Krzywosądzkich.

KRZYWSCY z Krzywego, w ziemi bełskiej. Jan i Urban, w latach 1463—1469 w Bełzie. Król nałożył 1493 r. zakład pieniężny między Tomaszem Krzywskim i innemi, a Florjanem Chrząstowskim, w sprawie granicznej między Suchodołem a Łopiennikiem. Anna z Krzywego, żona Jana Dembskiego 1499 r. wraz z Barbarą Janową Sokołową, są 1506 r. dziedziczkami Krzywego i Kędzierzawczyc (AGZ. XIX; Wierzb. II. 231).

KRZYŻAKOWSKI h. PRUS I-szy. Franciszek, pisarz grodzki krakowski, umarł 1631 r. Pochowany w katedrze krakowskiej (Star. Mon.). Wittyg wymienia Jana Krzyżankowskiego h. Prus I-szy 1570 roku, właściciela dóbr ziemskich w przemyskiem.

KRZYŻANKOWSCY h. ABDANK (Wittyg) z Krzyżanek, w powiecie kościańskim. Jakób, ale pisany z Krzyżankowic, ma sprawy w Gnieźnie 1398 roku. Tomisław Krzyżankowski i Mikołaj Krzyżański, 1399 roku świadczą w Kościanie (Leksz.). Marcin z Krzyżanek, 1400 r. w Łęczycy (Łęcz. II). Jan Krzyżankowski opłacał pobór z Krzyżanek 1566 r. (Wittyg). Łucja Krzyżankowska i spadkobiercy Łukasza, dziedzice tej wsi 1580 r. (Paw.). Łukasz, zaświadczał 1600 r. szlachectwo Wysockiego, kanonika poznańskiego. Marcin, żonaty z Katarzyną Trzecką, 1-o v. Stanisławową Sokołowską, ma w latach 1598 — 1607 różne sprawy pieniężne z Mycielskimi (Inscr. Posn.). Anna 1620 r. w Poznaniu.

KRZYŻANOWSCY h. DĘBNO z Krzyżanowic, w powiecie radomskim. Piotr v. Pietrasz, najmłodszy z czterech synów Zbigniewa z Oleśnicy, od dziedzictwa swego Krzyżanowic pod Iłżą, przyjął nazwisko Krzyżanowskiego. W 1393 roku otrzymał od króla 14 grzywien (Rej. Podk.), procesował się 1399 r. z współdziedzicami Krzyżanowic (St. Pr. P. Pom. VIII), razem z braćmi starszemi uzy-

skał 1410 r. wydanie dla całego rodu Dębno przywileju ziemskiego z 1388 roku (M. 10 f. 16), był łowczym sandomierskim 1425 r., żył jeszcze w końcu 1434 r., fundował kościół i parafję w Krzyżanowicach (Lib. Benef.), umarł przed 1440 r. Synów jego znamy trzech: Dziersława, Jana i Jakóba.

Dziersław, kanonik krakowski i proboszcz wiślicki, student uniwersytetu krakowskiego 1428 r. i pleban w Pobiodrze 1442 r., jako stronnik prawnego elekta na biskupstwo krakowskie Jakóba z Sienna, ucierpiał wiele 1461 r. od stronników Gruszczyńskiego, popieranego przez króla; majątek mu złupiono, dom zrabowano i samego wyświecono z miasta, wyciągnąwszy z kościoła w szatach kapłańskich. Długosz go wspomina jeszcze pod 1470 r.

Jan, drugi syn Piotra łowczego, 1433 r. podany za świadka przy wywodzie szlachectwa stryjecznego brata Jana z Oleśnicy, marszałka koronnego, 1439 roku podpisał konfederację Spytka z Melsztyna. W tym czasie przy pomocy brata Jakóba, porwał Jadwigę Książęcą z Melsztyna, narzeczoną Zbigniewa z Oleśnicy, wychowywaną w zamku Iłżeckim przez kardynała Zbigniewa Oleśnickiego, biskupa krakowskiego. Pannę mu odbito i po zerwaniu układów z Oleśnickiemi, wydała ją opieka 1441 r. za Andrzeja z Tenczyna. Bracia Krzyżanowscy, którzy przy tym najściu zrabowali zamek Iłżecki na 10,000 grzywien, ogłoszeni bannitami 1443 r., ukrywali się dłuższy czas w Rożnowie u Zawiszy.

Herb Dębno.

O Jakóbie dalszych wiadomości nie ma, zapewne wkrótce umarł.

Jan, 1448 r. pozwał Jana z Oleśnicy o grabież Krzyżanowic i uwięzienie go i dowodzi, że nie jest już bannitą, bo został napowrót wwołany do kraju (Helc. II). W 1453 r. kupił część Krzyżanowic od Stanisława, syna Dobka z Krzyżanowic, 1457 r. już łowczy sandomierski, zawarł układ z bratem, kanonikiem Dziersławem, a 1465 r. zabezpieczył posag żonie Dorocie (Rad. Inscr. I f. 242 i 253; Inscr. i Decr. IV f. 748).

Dzieci Jana: Jan, Jakób, Barbara i Zofja, sprzedały 1480 r. Gamratowi część Skorowej (Inscr. Relat. Biec. 2 f. 22; Żychl. I). Widocznie ojciec ich już wtedy nie żył, a i Paprocki 1479 r. nazywa łowczym sandomierskim Piotra Zborowskiego. Trzech było zatem łowczych sandomierskich Janów Krzyżanowskich po sobie. Z tych dzieci Jana I-go:

Jakób, kanonik łęczycki 1483 r., a gnieźnieński 1485 r., egzekutor testamentu arcybiskupa Zbigniewa Oleśnickiego 1493 r., umarł 1500 r.

Jan, syn drugi Jana łowczego, także łowczy sandomierski, kwitował 1487 roku wuja swego, Florjana z Pacanowa, z majątku po matce i dziadzie (Wierzb. I. 1856), 1504 roku został zwolniony od wyprawy wojennej, dziedzic Krzyżanowic i Woli Sienieńskiej 1508 r., ożeniony z Katarzyną z Ruszczy Branicką, córką Stanisława, kasztelanica bieckiego, a bratanką Hieronima, który ich procesuje o działy w Branicach 1510 i 1511 r., zrzekł się 1512 r. urzędu łowczego na rzecz syna także Jana, który żył na tym urzędzie jeszcze 1536 r. Córka Jana, Konstancja, jest żoną Feliksa z Bukowca 1523 r. (M. 21 f. 69 i 25 f. 138; Paw.; Zap. Gr. Kra-

kow. 27 f. 1658 i 1717; Gr. Krakow. Induct. Coll. 3 f. 1849 — 1853; Rad. Inscr. II. f. 342).

Melchjor i Baltazar, synowie Mikołaja, w Radomiu 1548 r. (Rad. Inscr. Decr. XIV f. 656). Stanisław zastawił był część Krzyżanowic Kochanowskiej, którą ona odstąpiła 1552 r. Pękosławskiemu. Piotr, Mikołaj, Stanisław, Jerzy, Jarosz i Sebastjan, byli dziedzicami Krzyżanowic 1569 r., Jerzy dziedziczył też na Strzałkowie, a Jarosz czyli Hieronim, na Jedlance. Jakób, właściciel Bujaka, Eustachy Woli Sienieńskiej, a Krzysztof Boruji, w radomskiem i sandomierskiem 1569 roku (Paw.).

Jan, piwniczy królewski 1582 r., dzierżawca czopowego na Wołyniu (M. 127 f. 3; Op. Łuc. 2058 f. 4 i 2060 f. 8). Jan, z żony Małgorzaty, miał synów: Piotra, Jana i Aleksandra 1598 r. (Wyr. Lub. 58 f. 240 i 543; 94 f. 979).

Adam, syn Piotra z Krzyżanowic, zeznał 1601 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Mogilnickich (Zap. Lub. 11 f. 74). Wacław, Andrzej, Stanisław, Maciej i Piotr 1594 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 57 f. 904). Jan i Eustachy, synowie Krzysztofa, 1610 r. przyznali w Lublinie dług Rusieckiemu, a z braćmi: Arnolfem, Wiktorynem, Stanisławem, Marcinem i Piotrem, kwitowali tamże 1616 r. Chocimowskiego (Zap. Lub. 18 f. 811 i 22 f. 550). Z nich Jan, z żony Marjanny Wilckiej, miał syna Kazimierza, który wraz z żoną, Agnieszką z Okęckich, nabywa 1643 r i odprzedaje 1653 r. Kobylin Okęckiemu (M. 180 f. 631; Perp. Czers. 10 f. 635 i 11 f. 632).

Wiktoryn, łowczy warszawski 1618 r., zeznał 1607 r. zapis dożywocia z żoną, Anną (Tarnowską), zrzekł się 1639 r. łowczowstwa na rzecz zięcia, męża swej córki Magdaleny, Marcina Szczepanowskiego, któremu też oddał 1643 roku część Wągrodna, Chośna i Woli Jaroszowej (DW. 34 f. 700; 46 f. 131; 49 f. 926; Perp. Czers. 6 f. 26; 10 f. 378). Stanisław z Woli Sienieńskiej, żonaty z Zofią z Bnina 1631 r. (M. 178 f. 227).

Stanisław i Jan, z województwa sandomierskiego, Kazimierz, z ziemią czerską, podpisali obiór Jana Kazimierza, a Franciszek i Jan z sandomierskiem, elekcję króla Michała.

Mikołaj, podobno syn Wiktoryna, ożeniony z Barbarą Jeżówną, pozostawił synów: Macieja, zabitego 1662 r., Jana, Kazimierza i Wojciecha, prowadzących proces z Potocką w Lublinie 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 251).

Jan, zmarły 1691 r., żonaty był z Małgorzatą Starzyńską. Portrety ich są w Krzyżanowicach w kościele. Potomstwo ich miało wygasnąć w trzeciem pokoleniu.

Wojciech, podwojewodzi pilzieński, dziedzic Gorzejowej, ożeniony 1672 r. z Małgorzatą z Rudołtowic Kotkowską, córką Andrzeja i Zofji Tempskiej, miał syna Krzysztofa, dwukrotnie żonatego, najpierw 1706 r. z Konstancją Duninówną Głuszyńską, zmarłą 1726 r., następnie z Franciszką Drozdowską. Z pierwszej żony było trzech synów: Ludwik, Józef piszący się z Woli Sienieńskiej, kanonik katedralny kamieniecki 1741 r. i lwowski 1760 r. i Jan.

Ludwik, nazywany podstolim czerniechowskim, z żony, Katarzyny Jastkowskiej, córki Jerzego, cześnika trębowelskiego, pozostawił córki: Salomeę Ignacowę Wodzińską; Teresę Dominikowę Łazowską; Barbarę za Wojciechem i Juljannę za Janem Grabaniami i synów: Ludwika bezdzietnego i Józefa, po którym,

z Zofji Jaworskiej, dzieci: Elżbieta Janowa Suligowska, Jadwiga, Barbara, Jacek i Franciszek.

Jan, trzeci syn Krzysztofa, dziedzic Gorzejowej, zaślubił 1747 r. 1-o v. Helenę Nieradzką, córkę Antoniego i Anny Chwalibożanki, zmarłą 1753 r. i zaraz tegoż roku 2-o v. Zuzannę Trzecieską, córkę Kazimierza (metr. w Dembicy). Jan umarł 1777 r., a wdowa po nim 1788 r. (metr. w Siedliskach Bogusz). Z pierwszej żony miał Jan jednego syna Piotra Nolaskę; z drugiej zaś synów: Antoniego Onufrego i Michała, i córki: Annę, ur. 1767 r., żonę 1-o v. Tomasza Tokarzewskiego, 2-o v. Kazimierza Jordana, 3-o v. Józefa Pohoreckiego; Zofję, ur. 1769 r., żonę 1-o v. Grzegorza Rzeczyckiego, 2-o v. Jana Napiórkowskiego i Justynę, ur. 1773 r., Janowę Miłkowską. Z synów: Piotr i Antoni Onufry piszący się z Woli Sienieńskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim.

Piotr, ur. 1748 r., dziedzic Gorzejowej, zmarły 1794 r., z dwóch żon: Teresy Kleczyńskiej, córki Kazimierza i Apolonji Majewskiej, miał jedenaścioro dzieci, z których tylko jeden syn Piotr Celestyn, ur. 1786 r. wychował się, ale umarł bezdzietny z żoną Magdaleną Ossowską 1816 r. (Metr. w Siedliskach Bogusz).

Antoni Onufry, nazywany skarbnikiem pilzieńskim, współdziedzic Gorzejowej, zaślubił 1801 r. w Berdyczowie Barbarę Dadźbog Kamieńską, córkę Józefa i Zofji Wolskiej. Synowie ich: Michał, Ludwik i Józef, legitymując się ze szlachectwa 1833 r. w gubernji podolskiej, za pradziada swego podali Krzysztofa, syna Jana, gdy tymczasem w legitymacji ich ojca w sądzie pilzieńskim, Krzysztof podany jako syn Wojciecha.

Michał, najstarszy syn Antoniego Onufrego, ur. 1801 roku, chrzczony w Mołczanach 1802 r., dziedzic Czerpowód, zamordowany tamże 1865 r., z zaślubionej 1840 r. Idalji Rożańskiej, zmarłej 1841 r. w Petersburgu, pozostawił jednego syna Stanisława Filipa Jakóba, wylegitymowanego ze szlachectwa na Podolu 1849 r., dziedzica Czerpowód i Józefpola, doktora filozofji uniwersytetu Jagiellońskiego, uczonego, archeologa i heraldyka.

Stanisław zaślubił 1867 r. Marję Irenę Lisowską, z której dzieci: Idalja, Marja, Michał, ur. 1872 r., Ignacy, ur. 1877 r., Helena i Stanisław, ur. 1880 r.

Ludwik, drugi syn Antoniego Onufrego, oficer ułanów polskich. kawaler krzyża Virtuti Militari, emigrant 1831 r., ożeniony z Celiną Cellini, umarł bezdzietny 1880 r. w Józefpolu.

Józef, trzeci syn Antoniego Onufrego, ur. 1808 r., oficer b. wojsk polskich, z zaślubionej 1839 r. Heleny Jezierskiej, córki Józefa i Giertrudy Strzemińskiej, miał, oprócz sześciorga dzieci zmarłych w niemowlęctwie, synów: Mieczysława, Bolesława, Ludwika, po którym, z Heleny Terleckiej, syn Mieczysław, i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1865 r. i córki: Celinę Michałowę Gryziewiczowę; Helenę Jakóbowę Dębicką; Eleonorę Stanisławowę Sobańską; Karolinę Apollonowę Falęcką i Marję.

Michał, trzeci syn Jana, a brat Piotra i Antoniego Onufrego, z Eleonory Wyszyńskiej, miał syna Piotra, po którym, z Katarzyny Sanickiej, synowie: Tadeusz, Piotr i Michał. Synowie Tadeusza: Marceli i Wincenty z synem Tadeuszem w 1836 r., a synowie Michała: Józef, Walenty i Andrzej z synami: Piotrem,

Juljanem, Piotrem Pawłem, Cyrylem i Antonim w 1837 r., dowiedli szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Franciszek, prawdopodobnie wymieniony wyżej syn Józefa i Jaworskiej, sprzedał 1801 r. części w Przybówce, zwane Widackie, Cybulskiemu, właściciel Łazów, żonaty był 1-o v. z Apolonją Bogdanówną, córką Andrzeja, zmarłą 1791 r., a 2-o v. z Kunegundą Niemczewską, zmarłą 1851 r. Synowie jego: Franciszek Stanisław, ur. 1793 r., uczeń politechniki paryskiej, zmarł 1819 r. w Warszawie, jako nauczyciel liceum i Prot Józefat Michał, ur. 1795 r. (metr. w Łękach), zmarły w Szumiaczu 1842 r., ożeniony 1-o v. w Rudawie 1827 r. z Konstancją Horodyską, córką Józefa i Wiktorji Rutkowskiej, wdową po Wojciechowskim, z której córka Karolina za Tytusem Szczepkowskim, a 2-o v. z Teklą Piątkowską, córką Macieja i Józefy z Borkowskich. Synowie Michała z drugiej żony:

1. Franciszek, ur. 1833 r. (metr. w Laszkach Wiel.), z Emilji Szadbeyówny, ma syna Franciszka, ur. 1882 r. i dwie córki.

2. Ludwik, ur. 1835 r. (metr. tamże), radca sądu wyższego w Krakowie, zmarły 1893 r., żonaty 1-o v. z Stefanją Kadorówną, a 2-o v. z Antoniną Święcicką. Z pierwszej żony dzieci jego:

a) Stanisław, ur. 1865 roku w Kętach, doktór prawa i filozofji, profesor nauk pomocniczych historji na uniwersytecie Jagiellońskim, członek Akademji umiejętności w Krakowie, dyrektor archiwum miasta Krakowa, zaślubił w Krakowie 1890 r. Wandę Korytowską, córkę Ludwika, prezydenta sądu w Krakowie i szambelana cesarskiego, z której: Stefan, ur. 1891 r., Kazimierz, ur. 1893 r., Witold, ur. 1897 r. i Władysław, ur. 1901 r.

b) Jan, ur. 1877 r. w Wadowicach, z Marji Hablińskiej, ma syna Andrzeja, ur. 1908 r.

c) Józef, ur. 1879 r., doktór praw, sędzia w ministerjum sprawiedliwości w Wiedniu, z Jadwigi Lubomęskiej, ma syna Ludwika.

d) Michalina, doktorka filozofji uniwersytetu wiedeńskiego.

3. Stanisław, ur. 1836 r. (metr. w Laszkach Wielkich), ma synów:

a) Adama, doktora praw, docenta uniwersytetu Jagiellońskiego, znanego ekonomistę, żonatego z Zofją Beringer.

b) Marjana, ur. 1880 r., żonatego z Anielą Leśkiewiczówną.

Stanisław, żonaty z Cecylją Chomentowską, w radomskiem 1691 r. Zygmunta córka Elżbieta, żona 1-o v. Wacława Kozłowskiego, zmarłego 1687 roku, a 2-o v. Stefana Wiktora 1689 r. (A. Krak.). Hieronim, 1695 r. poborca, 1697 r. burgrabia dobrzyński i poseł (Lauda Dobrz.), podpisał razem z Andrzejem i Walentym, z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go, który, z województwem sandomierskiem, podpisali: Franciszek, Krzysztof i Walerjan. Ten sam pewno Walerjan podstoli kowieński 1703 r. (Czerniech. f. 412). Józef i Stanisław z sandomierskiego, a Franciszek, z ziemi dobrzyńskiej, stronnicy Leszczyńskiego 1733 r.

Michał, Walenty, Ignacy i Franciszek, synowie Franciszka, dopełnili 1766 roku działu dóbr ojczystych Brudzeń, w ziemi dobrzyńskiej (Herb. Król.). Z nich Ignacy, kapitan wojsk koronnych 1778 roku, z bratankiem Albinem wspominani 1792 r. w tejże ziemi (Lauda Dobrz.). Wdowa po Albinie, Domicella z Mańkowskich, z dziećmi: Tymoteuszem, Józefą, Dominikiem, Albinem, Michałem, Sabi-

nem i Wincentym, przed 1850 r., a Bronisław i Teodozy, synowie Adrjana, między 1851 a 1853 rokiem wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Adrjan, ur. 1788 r. w Dębowie, w augustowskiem, był synem wymienionego Ignacego i Bogumiły Przyłuskiej, profesor uniwersytetu warszawskiego w latach 1821 — 1831, uczony, autor dzieł matematycznych i historycznych, umarł 1852 r., pozostawiwszy, z Cecylji Kamockiej, zmarłej 1851 r. w Węgrzynowicach, dwóch wymienionych synów.

Ignacy, syn Stanisława i Anny Krzekowskiej (sic), zostawił z Marjanny Terleckiej: Jana, Ignacego i Stefana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Po Janie syn Prokop, mandatarjusz w Harasymowie 1817 r., po Ignacym synowie: Józef i Antoni, po Stefanie, z Katarzyny Wapińskiej: Stefan, Michał, Antoni i Jan 1838 r. i Franciszek 1882 r., legitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Aleksander, syn Marcina i Franciszki, z pierwszej żony Heleny, pozostawił syna Bonawenturę, 1789 r. wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich; z drugiej zaś,— Anny Wybickiej, Jerzego, po którym synowie z pierwszej żony, Zofji Kulczyckiej: Lucjan, Michał, Andrzej i Paweł; z drugiej— Marjanny Krzeczkowskiej, Jan i Antoni, 1810 roku wylegitymowani tamże (M. D. Wąs.).

Piotr, żonaty z Agnieszką Zawiszanką, dziedziczką części w Skorodnem (Gr. Sanoc. 243 f. 1383), miał syna Michała, ożenionego z Anną Prokopowiczówną Terlecką, z której: Bazyli, ur. 1794 r. i Jan, ur. 1802 r., uzyskali potwierdzenie staropolskiego szlachectwa od cesarza Franciszka I-go w 1820 r. (M. D. Wąs.).

Erazm Jan, z Łucji Witte, miał syna Bernarda, którego synowie z Marji Iwanickiej zrodzeni: Roman, Juljan, Piotr, Antoni i Benedykt, przybyli z gubernji chersońskiej, zostali wpisani 1849 r. do ksiąg szlachty gubernji podolskiej (Spis.). Oprócz nich miał jeszcze Bernard dzieci: Erazma, Wincentego, Kazimierza, Cezarynę Jastrzębską, Marję Prysowską i Domicellę Leonowę Okuniewską.

Bratem Erazma, według notat p. Stanisława Krzyżanowskiego z Czerpowód, był Jakób, ożeniony z Barbarą Łozińską, którego syn Mikołaj, z Teresy Masiewiczówny, miał: Marję, Annę, Bazylego i Adama. Ten ostatni, z Julji Moskalow, pozostawił córki: Wiktorję Podgórską i Zofję Lubińską i syna Mikołaja, który z dwóch żon: Zofji Łukjanowiczówny i Julji Bischoff, pozostawił tylko same córki.

Ignacy Edward, syn Jana i Cecylji Zarębianki, córki Michała i Domiceli Wiszniewskiej, ur. 1850 r. w Roszniowie, zmarł 1903 r. w Kossowie, pozostawiwszy, z Petronelli Stanisławskiej, syna Józefa, ur. 1882 r. i córkę Joannę Stanisławę, ur. 1886 r.

Grzegorz, syn Stefana, wnuk Aleksandra, wylegitymowany ze szlachectwa w Kijowie 1903 r. Stefanja, córka Władysława, zaślubiła 1907 r. we Lwowie Tadeusza Potworowskiego.

KRZYŻANOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Wyszli z tych samych Krzyżanowic, od których wzięli nazwisko Krzyżanowscy h. Dębno. Dobek, Mikołaj i Przybek z Krzyżanowic, pozwani o poranienie przez Pietrasza z Krzyżanowic, stawili

się 1399 r. w Krakowie na sąd królewski, ale powód nie stawił się (St. Pr. P. Pom. VIII). Dobek, wraz z żoną, przyznał 1413 r. dług Wawrzyńcowi z Goworzyna, 1416 i 1428 r. świadczył w Radomiu przy wywodach szlachectwa, nazywając raz swój herb Łazękami, a podając drugi raz jako zawołanie swoje Nagórę. Córki jego, Małgorzata i Elżbieta, mają 1425 r. zabezpieczone swe posagi na części Krzyżanowic, nabytej przez Pietrasza, łowczego sandomierskiego, a Stanisław syn jego, sprzedał 1453 r. część swoją Janowi z Krzyżanowic (Rad. Zs. Decr. II f. 232 i Inscr. I f. 242).

KRZYŻANOWSCY h. KRUCYNI (Wittyg), Antoni, podstoli mozyrski, 1758 roku. Z tym herbem legitymowali się ze szlachectwa 1817 r. w Kijowie, za świadectwami z 1799 r. obywateli i z 1802 r. gromady z Talnego, Jan, syn Leona, neofity, chrzczonego 1721 r. w Wiszniowcu, zmarłego 1772 r. w Talnem i Teresy Nowickiej i synowie jego, Konstanty z synami: Tychonem, Omelkiem i Markiem; Józef, Jakób z synem Antonim; Cyryl z synem Piotrem; Atanazy, Niceta i Djonizy (Z not. L. Białkowskiego).

KRZYŻANOWSCY h. SULIMA z Krzyżanowa, w powiecie orłowskim, województwie łęczyckiem. Franek z Krzyżanowa, podsędek łęczycki 1377 r., zmarły 1394 r., pozostawił synów: Jana, Franka, Stanisława, Mikołaja, Macieja i Budka, wymienianych często w aktach łęczyckich z lat 1388 — 1408. Oprócz nich spotykamy tam panią Wojtkowę 1386 roku i Andrzeja z Krzyżanowa 1393 roku (Łęcz. I i II).

Herb Sulima.

Jan z Krzyżanowa z rodu Sulimów, świadczył 1415 r. w Sieradzu przy wywodzie szlachectwa (Łag.). Budek, wuj Anny, żony Jana Karwata ze Stoków, w połowie XV-go wieku (Wierzb. I. 1171).

Bartłomiej, syn Marcina z Krzyżanowa, 1443 r. student uniwersytetu krakowskiego, kanonik poznański 1488 r. Stanisław, syn Mikołaja, kleryk z djecezji gnieźnieńskiej 1463 roku, student uniwersytetu krakowskiego 1464 r.

Elżbieta Krzyżanowska, Kasper i Sebastjan, synowie Stanisława Mikosza i Aleksy Krzyżanowski Włodek, dziedziczyli na Krzyżanowie 1576 r. Feliks na Reszkach Boleściętach, w gostyńskiem, 1579 r. (Paw.). Joachim opłaca 1565 r. pobór z dzierżawy swej u Dębińskiego, 1573 r. z części Prądnika, a 1576 r. z Kosmołowa, w krakowskiem. Sebastjan, 1576 i 1578 r. opłaca pobór z Boczowa, w szczyrzyckiem, a Erazm 1579 roku, w imieniu Klarysek krakowskich, ze wsi Zadroże, przy czem na kwitach przyłożyli pieczęcie z herbem Sulimą (Wittyg).

Ten Joachim, piszący się z Kutna, od 1559 r. wielokrotny rajca i burmistrz krakowski, umarł 1583 r. Siostra jego Katarzyna była za Balcerem Bzowskim, podstarościm jaworowskim. Jan, Sebastjan, Joachim, Erazm i Ludwik, synowie Joachima, 1594 r. Wawrzyniec, ożeniony z Anną Kowalowską 1598 r. (Wyr. Lub. 59 f. 1837; 74 f. 152).

Jan, dworzanin i lutnista wojewody krakowskiego (Jordana), dostał od niego plebanję w Słomnikach 1565 r. Dorota z Krzyżanowskich Stanisławowa Fajewska 1583 roku, część swoją w Stróży cedowała synowi 1607 r. (Przed. 31 f. 4; 52 f. 152). N., córka Jana i Zofji z Wolickich, dziedziczka części Bogucic, w sieradzkiem, 1680 r. (Gr. Sier.).

KRZYŻANOWSCY h. ŚWINKA z Krzyżanowa, w powiecie kościańskim. Hinak, Dzierżek i Mikołaj z Krzyżanowa Krzyżanowscy, mają liczne sprawy w Kościanie, w latach 1396 — 1400 (Leksz.). Hinak Krzyżanowski z rodu Świnków, zaświadcza 1405 r. w Kościanie szlachectwo Kotarby h. Czasza. Siedzieli na tej wsi chwilowo i członkowie rodu Czaszów, bo tego herbu dowiódł 1414 r. w Poznaniu Wojciech Krzyżanowski, zganiony przez Frączka z Charchowa (Pis. Dz. Pol. IX; Ulan.). Bracia: Maciej i Wojciech, małoletni 1474 r., wysłali konnego zastępcę na wojnę czeską (St. Pr. P. Pom. VII. 677).

Mikołaj, komornik sądu ziemskiego w Kościanie 1482 r. Mikołaj, 1503 r. ksiądz z djecezji poznańskiej (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Maciej, zastępca podkomorzego poznańskiego 1513 r. (St. Pr. P. Pom VI. 80), burgrabia i podsędek ziemski poznański 1518 roku, surrogator starosty wielkopolskiego 1519, 1524 i 1526 roku, wyznaczony z sejmu 1532 r. do korektury praw (V. L. I f. 247), umarł 1545 roku, a żona jego, Anna, umarła 1544 r. (Necr. Lubiń.).

Herb Świnka.

Paprocki w Warjantach pisze, że synowie jego: Hieronim, opat tyniecki, Marcin, dworzanin królewski i Jan, wojski, przyjęli 1563 r., do swej familji i herbu, zasłużonego Bonie Jana Polaka, który pozostawił syna Piotra (czy też Jana) i córki: Zuzannę i Katarzynę.

Hieronim był opatem tynieckim 1568 r., umarł 1572 r. Jan, wojski poznański, umarł 1578 r. Maciej, współdziedzic Smogorzowa 1584 r. i Pucołowa 1581 r., w kościańskiem (Paw.). Marcin 1609 r. ma sprawę o dług z Mycielskim (Zs. Pyzdr. f. 83).

Mikołaj, syn Łukasza, zapisał oprawę żonie Helenie 1617 r. i nabył część Czamanina 1619 r. (Przed. 13 f. 151; 65 f. 422). Andrzej sprzedał 1638 r. część Żytowiecka Mycielskim (Res. Castr. Posn. f. 362). Zofja, żona 1-o v. Jana Łagiewnickiego, 2-o v. Bolesława Cieleckiego 1653 r. Władysław, z województwem kaliskiem, podpisał obiór Jana Kazimierza, Jan, Maciej i Wojciech, z kaliskiem, a Łukasz i Władysław z poznańskiem, podpisali elekcję króla Michała, Łukasz, z kaliskiem, obiór Jana III-go; Adam z tymże województwem, obiór Augusta II-go.

Franciszek Ksawery koło 1710 r. kapitan wojsk koronnych w dywizji Rybińskiego. Dwóch Franciszków w poznańskiem, Jan w kaliskiem i Franciszek w wołyńskiem, stronnicy Leszczyńskiego 1733 r. Franciszek, 1743 r. wziął w zastaw Kiszewy, a kupił Żytowiecko od Mycielskich (Zap. Gr. Pozn.). Jan, dziedzic Międzyborza, w wschowskiem, 1748 r. (Decr. Wschow. f. 48). Łukasz, pisarz grodzki poznański, został 1740 r. pisarzem ziemskim, umarł 1748 r. Według Żychliń-

skiego, był synem Jana, a wnukiem Łukasza i Jadwigi Wilkowskiej. Łukasz ten, żonaty 1-o v. z Barbarą Śniegocką, 2-o v. z Nieświastowską, pozostawił synów: Łukasza, pisarza ziemskiego wschowskiego od 1787 r., Piotra, podwojewodziego poznańskiego, 1785 r. i wojskiego gnieźnieńskiego 1788 r., posła na sejm czteroletni, Michała, Marcina, Franciszka i Zygmunta. Z nich:

Michał, miecznik kaliski 1773 r., cześnik poznański 1780 r., podczaszy poznański 1783 r., kasztelan santocki 1786 r., a międzyrzecki 1790 r., kawaler orderów Orła Białego i Św. Stanisława, umarł 1810 r., pozostawiwszy córkę Melanję za hr. Wiktorem Szołdrskim i syna Józefa, ożenionego z Anielą z Konar Kołaczkowską. Z dzieci Józefa: Henryk, dziedzic Konarzewa, umarł 1901 r.; Marja, za hr. Napoleonem Kręskim, N. za Lewieckim.

Marcin w wojsku polskiem 1736 r. (Sig. 25), pułkownik wojsk koronnych 1774 r., rezygnuje 1763 r. starostwo ulejskie synowi (Rel. Posn. I f. 126), ożeniony z Urszulą Miaskowską (Żychl.), pozostawił synów: Jakóba, starostę rumiejowskiego; Atanazego, starostę ulejskiego i Józefa.

Józef, skarbnik poznański 1776 r., łowczy 1790 r., w końcu cześnik 1792 r. żonaty był z Barbarą Świnarską, zmarłą 1786 r.

Jakób, 1743 r. rządca dóbr Szubińskich. Karol, z województwem poznańskiem, podpisał obiór Stanisława Augusta. Tadeusz 1790 r. w Poznaniu. Adam wziął dymisję z wojska 1794 r.

Żychliński pisze, że Karol, Jakób i Stanisław, byli synami Franciszka i Teofili Zbijewskiej, a wnukami Tadeusza, dziedzica Włościejewka. Stanisław' z żony Doroty Bystramówny, 2-o v. Stanisławowej Śniegockiej, miał synów: Melchjora, Józefa, żonatego z Jadwigą Skoraszewską i Władysława 1784 r. N., dziedzic Włościejewka, z Ludwiki Bardzkiej, 2-o v. Antoniowej Lewińskiej, zmarłej 1824 r., miał córkę Annę, ur. 1795 r., zmarłą 1871 r., żonę Andrzeja Niegolewskiego, pułkownika b. wojsk polskich.

Jan Bartłomiej, syn Jana, burgrabiego bobrownickiego i Anastazji Zaleskiej, wnuk Franciszka i Marjanny, miał z Marjanny Kossowskiej, 1-o v. Szydłowskiej: Franciszkę, ur. 1763 r.; Helenę, ur. 1766 r.; Franciszka Augusta, ur. 1772 roku; Julję Marję, ur. 1776 r. i Franciszka Bartłomieja, ur. 1759 r., ten zaś ostatni, z Franciszki Jastrzębskiej, miał Jana Łazarza, ożenionego 1821 r. z Antoniną Czaykowską. Synowie Jana Łazarza: Sylwester Emanuel, ur. 1822 r. i Jan, ur. 1825 roku, dziedzic dóbr Liski, Hulcze, Kościeszyn i Chochłów, ożeniony z Marją Antoniną Wolffówną, córką Karola i Antoniny Kownackiej. Z niej czworo dzieci:

1. Władysław, dziedzic Lisek i Kościeszyna, żonaty z Heleną Maramaross, ma Stefanję i Zygmunta.

2. Karol bezżenny, zamieszkały w Salcburgu.

3. Jan, dziedzic Hulcza, bezżenny.

4. Kornelja za Władysławem Niwickim w Bortnikach. Ci trzej synowie Jana uzyskali zatwierdzenie staropolskiego szlachectwa w Galicji 1894 r.

Jana Bartłomieja, brat Ignacy, ur. 1734 roku w Szmańkowcach (metr. w Czortkowie).

Adam, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r., a Karol Józef, syn Ignacego

i Anny Bielawskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Józef *Tomasz*, ur. 1756 r., syn Marcina i Salomei, sekretarz królewski, burmistrz Kazimierza pod Krakowem, z Juljanny Lichockiej, miał czterech synów:

1. Jan Kanty Marcin, ur. 1780 r. w Krakowie, profesor szkoły wojewódzkiej w Lublinie, inspektor generalny uniwersytetu warszawskiego, kurator honorowy Instytutu szlacheckiego w Warszawie, radca stanu, ożeniony z Zuzanną Arnoldówną, zmarł 1854 r.

2 *Ludwik* Józef, sędzia trybunału w Krakowie, w końcu sędzia apelacyjny, umarł 1862 r.

3. Jacek Karol Jan.

4. Adam Jan Szymon, profesor prawa i rektor uniwersytetu krakowskiego 1807 r., ożeniony z Józefą Wiktorówną, zmarł 1847 r., pozostawiwszy syna Józefa Ludwika, ur. 1820 r., po którym, z Marji Sabiny bar. Lewartowskiej: Józef Adam, ur. 1852 r.; Roman Kazimierz, ur. 1854 r.; Kazimierz Stanisław, ur. 1856 r. i Włodzimierz Ludwik, ur. 1859 r. (A. Galic. Wydz. Kraj.; M. D. Wąs.).

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa z herbem Świnka w połowie XIX-go wieku: Jan, syn Jana, Adam, syn Walentego, Albert Andrzej, syn Stanisława, Feliks Antoni, syn Antoniego, Seweryn, syn Jana, Hieronim, syn Józefa i Wincenty Wacław, syn Jana.

KRZYŻANOWSCY z Krzyżanowa, w płockiem. Dobrogost, kantor katedralny płocki, w latach 1472 — 1494. Piotr Fryczek z Krzyżanowa, miał synów: Wojciecha, Jana i Feliksa, i córkę Katarzynę, którzy się procesują z Jakóbem Banią z tegoż Krzyżanowa, w latach 1536 — 1543 (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 191; 8 f. 282 i 292). Andrzej, syn Piotra Frycza, Andrzej, Wojciech i Filip, synowie Jakóba, dziedzice Krzyżanowa 1578 r. (Paw.). Filip, żonaty z Elżbietą 1595 roku (Wyr. Lub. 62 f. 464).

KRZYŻANOWSCY h. WŁASNEGO przedstawiającego Leliwę, a nad gwiazdą krzyż równoramienny. Jan Chryzostom i Józef, synowie Stanisława i Józefy Łozickiej, dowiedli swego szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan Chryzostom, ur. 1763 r. (metr. w Żydaczowie), justycjarjusz w Chodorowie, zmarły 1814 r., pozostawił z pierwszej nieznanej mi żony: Magdalenę za Stanisławem de Almassy 1816 r. i Karolinę, a z drugiej—Wiktorji z Kłodnickich, Franciszkę.

Józef z Romanówki, pozostawił z nieżyjącej już 1812 r., Marjanny Żukowskiej: Julję, Anastazję i Franciszka (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KRZYŻANOWSCY h. WŁASNEGO. W polu czerwonem zielona gałązka dębowa z listkami i żołędziami; nad koroną szlachecką taka sama gałązka (Ostr. 1660).

Herb ten otrzymali 1786 r. neofici, bracia Jakób i Bazyli (Kancl. 45 — 49 f. 46). Jakób miał synów: Wawrzyńca, Marcina, Wojciecha, Michała i Leona 1837 roku. Wawrzyńca synowie 1850 r.: Antoni Władysław, po którym Edward Leon, Halina 1884 r. i Joanna 1886 r. Piotr Romuald pozostawił: Kazimierza 1875 r.,

Marję, Karolinę, Joannę 1886 r.; Roman; i Kasper Lucjan pozostawił: Wawrzyńca, Kazimierza, Jana Kaspra, Bogdana Józefa, Marję Stefanję i Zofję Katarzynę 1904 roku. Wojciech z synem Aleksandrem Romualdem 1837 r., tego dzieci: Antoni Albert 1837 r.; Jan Alfred, Joanna Klementyna i Teodozja Anna 1854 r.; Antoniego Alberta dzieci: Władysław Ludwik i Jadwiga 1868 r. Michał z synami: Kwirynem Franciszkiem i Dominikiem Józefem; Kwiryna synowie: Stanisław, Antoni i Teodozy 1859 r.; Dominika synowie: Franciszek 1858 r. i Michał 1863 r.; Leon z synem Marcelim i wnukiem Szymonem Leonem 1837 r., wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Bazyli miał synów: Stanisława i Franciszka. Synowie Stanisława: Hipolit, Andrzej Zygmunt i Apolinary i synowie Franciszka: Mikołaj, Teofil w 1837 roku, Edward 1846 r., Apolinary i Jan 1852 r., dowiedli szlachectwa w gubernjach kijowskiej i wołyńskiej; Ernest i Karol, synowie Hipolita, 1870 r., Konrad, syn Mikołaja, 1852 r.; Ernest, syn Apolinarego, wnuk Franciszka, 1852 r., w gubernji kijowskiej (Spis.).

KRZYŻANOWSCY różni, o których do jakiego rodu należą, wiadomości nie mam. Krzyżanowski na sądach we Lwowie 1451 r. Maciej z Krzyżanowa, podstarości przemyski 1492 r. (AGZ. XIV i XVII). Michał, bojar Rudomińskiej włości 1538 r. (ML. 30). Maciej sprzedał część Rożków, w bełskiem, 1614 roku. Seweryn, ożeniony z Reginą Łabęcianką 1616 r. Piotr Paweł, syn Jana i Anny, urodzony w Michowej, chrzczony w Dobromilu 1703 r. Magdalena za Stanisławem Antonim Górskim w Białem 1739 r. Jana i Jadwigi córka Konstancja, ur. 1771 r. w Białem. Anna, wdowa w Uhryniu, zaślubiła 1754 r. Bartłomieja Barańskiego. Michał zaślubił 1759 r. w Szulhanówce Agnieszkę Świczewską i miał z niej córkę Marjannę, ur. 1760 r. i syna Macieja, ur. 1761 r. w Szulhanówce. Piotra i Katarzyny syn Stanisław, ur. 1788 r., zaślubił 1820 r. w Szulhanówce Franciszkę z Grobickich Sulińską i miał z nią córkę Marję, ur. 1820 r. (M. Zawadz. z metryk w Czortkowie i Jagielnicy).

Łukasz, podstoli mozyrski, 1751 roku odrestaurował kościół Bernardynów w Opatowie, umarł 1756 r. (Chądz. 1 f. 190).

Henryk Zdzisław, łowczy owrucki, 1777 r. (Zs. Bracł.). Ludwik, obecny 1786 r. na sejmiku żmudzkim. Stefan, miecznik parnawski, z Józefy Niezwojowskiej, 2-o v. Marcinowej Pinińskiej, pozostawił synów: Jana i Pawła małoletnich 1782 r. (A. Żytomier.).

Ignacy, pierwszy kanclerz katedralny przemyski 1745 r., którą to prelaturę sam ufundował, wyświęcony 1764 r. w Warszawie przez braci Załuskich na biskupa saldiceńskiego. Jan, porucznik pułku Jego Królews. Mości 1744 r. (DW. 70 f. 1059). Zofja z Kopytków Brzumińskich Krzyżanowska 1748 r. (Perp. Czers. 28 f. 197). Marjanna z Dobieckich, wdowa po Tomaszu, kwitowała 1788 r. Rosnowskiego (Ibid. 40 f. 79). Jan z żoną, Marjanną z Dobrzańskich, kwitowali Chrapowickiego 1777 i 1784 r. (DW. 93 f. 12 i 100 f. 743). Jakób z żoną, Anastazją z Drozdowskich, zawarli intercyzę ślubną z Maciejem Byliną 1790 r. Walenty, major wojsk litewskich 1786 r., a rosyjskich 1793 r., ożeniony z Joanną Kaniewską, która separowana z nim, wprowadzona w posiadanie części wsi Kaleń 1793 roku (DW. 106 f. 460; 102 f. 412; 109 f. 855).

Andrzej, pułkownik, umarł w Prusach 1768 r. i sąd Kwidzyński poszukuje 1818 r. jego spadkobierców. Miał on braci: Jana, porucznika wojsk polskich, po którym była córka Katarzyna, Franciszka, po którym dzieci: Karol, Ludwik, Konstancja i Teofila, i Jakóba, po którym syn Jan Nepomucen.

Zofja z Szeliskich Krzyżanowska, zmarła 1798 r. (metr. w Lubczy). Ludwik, zaślubił 1836 r. Franciszkę Krukowską (metr. tamże).

Józef, syn Kajetana i Katarzyny, 2-o v. Czermińskiej, ur. 1781 r., szef wydziału Ministerjum policji, umarł bezdzietny 1851 r. z żoną Salomeą Franciszką z Szadkowskich Przysiecką, zmarłą 1848 r.

Seweryn, syn Tadeusza, dziedzica Parchamowki, w kijowskiem i Marji Szernelówny, ur. 1789 r., podpułkownik strzelców konnych gwardji, kawaler krzyża wojskowego polskiego i Legji Honorowej 1828 r. Józef, ur. 1811 r. w Galicji, ranny 1831 r., więziony w Szpjelbergu w latach 1846 — 1848, umarł 1865 r., pozostawiwszy z Ksawery Zarembianki, córkę Klotyldę, za Karolem Jastrzębcem Kozłowskim, zmarłą 1875 r.

Jan Kanty, radca miasta Krakowa, sędzia pokoju, ur. 1765 r., zmarły 1845 roku, dwukrotnie żonaty, z Teklą Chmielewską, zmarłą 1804 r. i Anną Przyłęcką, ur. 1778 r., zmarłą 1829 r., pozostały dzieci i wnuki. Aniela z Przyłęckich Ignacowa Krzyżanowska, ur. 1844 r., zmarła 1867 r. Sebastjan i Szymon 1818 r., oficerowie ułanów polskich. Maciej, podporucznik weteranów czynnych 1848 r.

Kasper, sędzia sądu apelacyjnego granicznego gubernji mińskiej, ur. 1789 roku, zmarły 1869 r. Otto, syn Ottona i Emilji z Danejków, zaślubił 1889 r. Jadwigę Korabiewiczównę. Marja, żona hr. Władyława Tyszkiewicza 1835 r.

Oprócz wymienionych wyżej legitymowali się ze szlachectwa następujący Krzyżanowscy:

W gubernji kijowskiej: Adolf i Rafał, synowie Wincentego, wnukowie Józefa, prawnukowie Aleksandra, syna Michała, 1838 roku. Antoni Ignacy z synem Gabrjelem Kajetanem, syn Józefa, wnuk Jana, prawnuk Macieja, 1838 r. Synowie Gabrjela Kajetana, Hipolit 1844 r., Klemens, Antoni i Kazimierz, 1854 r., Franciszek Antoni, syn Hipolita, 1886 r., Wacław, syn Klemensa, 1888 r. Antoni Henryk i Marceli Józef, synowie Feliksa i Klemens Mikołaj syn Antoniego, a wszyscy trzej wnukowie Józefa Wojciecha, prawnukowie Józefa, praprawnnkowie Jana, syna Antoniego, 1853 r. Benedykt, Andrzej i Gabrjel, synowie Jana, wnukowie Pawła, 1853 roku, a Kasper z córkami: Klementyną i Eugenją, syn tegoż Jana 1897 r. (Spis.).

W gubernji wołyńskiej potomkowie Jana i Bazylego, synów Antoniego, wnuków Hieronima. Jan miał synów: Grzegorza i Antoniego. Grzegorza syn Augustyn z synami: Kajetanem Donatem, Aleksandrem Lambertem i Kazimierzem Wojciechem, 1861 r., a tego ostatniego synowie: Bolesław, Stanisław i Wacław, 1888 roku. Jan z synem Janem, Aleksander z synami: Pawłem, Dominikiem i Kasprem Edwardem i drugi Aleksander, synowie Antoniego, wnukowie Jana, w latach 1849, 1859 i 1860. Bazyli miał synów: Jakóba i Marcina. Walenty z synem Antonim, Jan z synami: Danielem, Nikodemem i Konstantym i Konstanty, synowie Jakóba, Mikołaj, Jan, Stefan z synami: Janem Władysławem, Teofilem i Zenonem i Aleksander z synami: Franciszkiem i Jacentym, synowie Marcina, 1860 r. Zenona sy-

nowie: Józef, Marjan, Franciszek, Kazimierz i Djonizy, 1903 r., a Piotr, syn Antoniego, wnuk Walentego z synami: Piotrem i Janem, 1901 r. (Spis.)

W gubernji podolskiej: Michał, syn Jana, Jan z synem Józefem i Witalis, synowie Aleksandra, a wnuki tegoż Jana, 1858 r.; Tomasz i Stanisław, synowie Józefa, 1892 r.; Aleksander i Piotr z synem Mikołajem, synowie Maksyma, wnukowie Teodora; 1845 r.; Elżbieta, córka Piotra, 1849 r.; Eugenjusz, syn Mikołaja, 1888 r. Potomkowie Onufrego i Pawła, synów Eljasza, wnuków Adama, prawnuków Łukasza. Synowie Onufrego: Joachim I-szy z synami: Nikodemem, Narcyzem Zenonem, Tytusem Kalikstem, Elizeuszem Demostenesem, Kletem Ignacym i Telesforem Gotfrydem i Joachim II-gi z synami: Hieronimem, Walerjanem, Emiljanem, Janem i Feliksem, w 1838 r.; Ignacy, syn Nikodema, 1858 r.; Ludwik Aleksander, syn Joachima II-go, 1856 r.; Andrzej Dominik, syn Hieronima, 1860 roku; Michał, syn Walerjana, 1873 r.; Marjan, syn Emiljana, 1889 r.; i Emiljan. Heljodor, syn Jana, 1879 r.; Jan Nepomucen Djonizy, syn Daniela, wnuk Pawła, brata Onufrego, 1848 r., a syn jego Maksymiljan 1849 r.

Klemens z synami: Antonim i Piotrem, Hipolit i Mikołaj, synowie Kazimierza. Faustyn i Władysław Marceli, synowie Karola Maksymiljana, a wszyscy wnukowie Józefa, prawnukowie Franciszka i Adolf Jan Nepomucen, syn Józefa, Stefan, syn Ignacego, obaj wnukowie Mikołaja, prawnukowie Jana, a wszyscy razem praprawnukowie Wojciecha, syna Jana, w 1848 r.; Wacław i Ignacy, synowie Stefana, 1873 r.; Jan, syn Mikołaja 1877 r. i Józef i Konstanty, synowie Piotra 1896 r. (Spis.).

KRZYŻANOWSKI Franciszek, idący z neofitów, nobilitowany na sejmie 1764 roku (V. L.).

KRZYŻANOWSKI Stefan, otrzymał 1776 r. dyplom nobilitacyjny (Metr Lit. 220 A f. 306).

KRZYŻAŃSCY h. JUŃCZYK, Ostrowski z Siebmachera daje im herb Juńczyk odmienny (Ostr. Nr. 1662). Bohdan, dziedzic części Nowosielec, w powiecie łuckim, w latach 1607 — 1609 (Teka Rulikows.). Michał i Justyna z Felskich Krzyżańscy, posesorowie sołtystwa w Kulicach, w powiecie starogrodzkim, 1748 r. (St. Geogr.). Ludwik w końcu XVIII-go wieku, ożeniony z Elżbietą Chełkowską Józef, ożeniony z Trąmpczyńską, umarł 1871 r. w Starogrodzie.

W gubernji podolskiej wywiedli się ze szlachectwa w latach 1833 — 1895: Józef, Dominik, Franciszek i Klemens, synowie Karola, wnukowie Franciszka, prawnukowie Michała. Józefa syn Wiktoryn Justynjan. Dominika synowie: Mikołaj Dominik, Jan i Stefan z synami: Andrzejem Dominikiem i Bartłomiejem Justynjanem. Franciszka synowie: Bolesław Cyrjak, Aleksander Sykstus i Flawjan Antoni z synami: Longinem, Klemensem, Józefem, Antonim Marjanem i Marjanem Aleksandrem (Spis.)

Jan z synem Ksawerym Aleksandrem, syn Józefa, wnuk Franciszka, prawnuk Antoniego, wylegitymował się ze szlachectwa 1845 r., w gubernji podolskiej i kijowskiej (Spis.).

KRZYŻEWICZOWIE h. PRAWDZIC na Żmudzi. Przy wywodach szlachectwa przed Deputacją wileńską, nie wiadomo z jakiego powodu nazwali Krzyżewi-

czowie swój herb Szondzia v. Szondzic. Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Helenie z Parczewskich Krzyżewiczowej przyznał sejm 1775 roku cały spadek po rodzicach (V. L.). Maciej fundował altarję w kościele w Siadach 1806 r. (Sł. Gieogr.).

Maciej Krzyżewicz posiadał 1554 r. ziemię nad rzeką Indrą. Stanisław Krzyżewicz, syn Krzyża Maćkajtysa, 1578 r. żonaty z Anną Pietkiewiczówną, spisawszy testament 5-go Marca 1639 r., umarł bardzo stary tegoż roku przed Majem. Dobra swe Krzyżajcie i część Burni, w powiecie wieszwiańskim, nabytą od Doroty Pacewiczowej, przekazał synom, Janowi i Augustynowi, miał też i córkę Marjannę, żonę Andrzeja Gawdyka.

Jan, dziedzic Krzyżajć, ożenił się z Katarzyną Burnicką, która nabyła część Burni-Judejkiszek od swych braci, Krzysztofa i Zacharjasza Burnickich. Z niej zostawił synów: Augustyna, Ławryna, żonatego 1-o v. z Ewą Żukowską, która spisała 1650 r. testament, 2-o v. z Krystyną Nagurską, po którym Jan i Krystyna Kazimierzowa Nagurska i Józefa.

Herb Prawdzic.

Józef, dziedzic Burń 1649 r., ożeniony z Stanisławą Kwaszewiczówną, darował 1692 roku Burnie synowi Janowi. Oprócz Jana, miał jeszcze Józef synów: Michała i Wojciecha, zmarłych bezdzietnie i córkę Justynę.

Jan, dziedzic Burń i nabytych Tarwidów, w powiecie żorańskim, z żony, Anny Żylewiczównej, pozostawił czterech synów: Michała, Tomasza, Józefa i Kazimierza, który testamentem z 1752 r. darował czwartą część Janiszek-Krzyżyszek Dominikowi. Z pozostałych:

1. Michał, współdziedzic Burń 1718 r., spisał testament 1739 r., którym dobra swe zapisał synom: Jerzemu, Dominikowi, Janowi, Antoniemu i Szymonowi. Jerzy żonaty z Marjanną Puttkamerówną i Dominik, zmarli bezdzietnie. Po Antonim został syn Franciszek, zmarły bezpotomnie w Rubeżajciach. Szymon sprzedał swoją część Burń bratu Janowi 1757 r. i pozostawił synów: Piotra i Andrzeja, którego syn Piotr chrzczony 1817 r.

Jan, trzeci z rzędu syn Michała, z żoną Marjanną Surwiłłówną, kupił 1769 roku od brata Jerzego za 500 tynfów jego część Burń i cedował 1791 r. dobra Burnie synowi Bartłomiejowi, a Tarwidy synowi Maciejowi. Bartłomiej, chorąży telszewski 1801 r., miał synów Benjamina i Gaudentego, umieszczonych 1811 r. w spisie szlachty przy ojcu. Maciej, dziedzic Tarwidów, żyjący jeszcze 1833 r., miał synów: Antoniego Jana i Joachima Jana. Antoni Jan, ur. 1804 r. (metryka w Żoranach), dziedzic Tarwidów od 1830 r., sędzia graniczny telszewski, pozostawił synów: Ignacego, dziedzica Tarwidów, którego synowie: Wienczysław i Sobiesław, Michała i Adolfa. Joachim Jan, dziedzic Burń, ur. 1806 r. (metr. w Żoranach), ożenił się z Teklą Kotarską, która nabyła 1854 r. Gawdykajcie od Seweryna Gawryłowicza, spisał testament 1872 r. i pozostawił córki: Monikę Czyżową, Elżbietę i Aleksandrę i syna Feliksa, chrzczonego 1842 r., dziedzica Burń i Gawdykajć, którego syn Wiktor.

Szymon, najmłodszy syn Michała, sprzedał 1757 r. część swoją Burni bratu Jerzemu i pozostawił synów trzech: Franciszka, którego synowie: Bonifacy i Jan, Andrzeja, którego syn Piotr, chrzczony 1817 r. i Piotra, żyjącego 1817 r.

2. Tomasz, drugi syn Jana Józefowicza, dokupił część Burń 1726 r. od Rymgajłów, spisał testament 1748 r., w ktorym przekazał dobra synom, Michałowi i Józefowi.

Michał nabył 1761 roku część Burń od brata Józefa, i zostawił syna Daniela, którego synowie: Jan, ur. 1795 r., pozostawił Konstantego, ur. 1825 roku i Józefa Ignacego, ur. 1833 r., a Karol Daniel, ur. 1797 r., pozostawił Kazimierza Rejnolda, ur. 1832 r.

Józef, drugi syn Tomasza, sprzedał Burnie bratu 1761 r., a kupił 1768 r. Kiereliszki, w żorańskiem, od Benedykta Rymgajły. Synowie jego: Piotr, chorąży (telszewski?), miał dwóch synów: N. i Wincentego, chrzczonego 1822 r. w Kalwarji; Jan miał syna Franciszka.

3. Józef, trzeci syn Jana Józefowicza, miał syna Mateusza, który sprzedał 1764 r. część swą Burni Antoniemu Krzyżewiczowi. Synowie Mateusza: Stanisław i Mateusz 1799 r.

Augustyn, syn Stanisława, a brat Jana, miał córkę Reginę, wydaną za Pawła Szondzię Dusejkę, która sprzedała 1683 r. część swą w Burniach bratankowi Jerzemu i synów: Adama, którego z Rymgajłówny córka Barbara, i Krzysztofa. Krzysztof nabył 1663 r. część Burń od ciotki swej Gawdykowej. Dzieci jego: Krystyna Kazimierzowa Mitkiewiczowa, Jerzy i Mateusz. Mateusz zastawił 1677 r. Burnie żonie swej, Justynie Sowejkównie, z której miał synów: Józefa Ignacego i Jakóba. Ten ostatni sprzedał 1716 roku część Burni Michałowi Krzyżewiczowi i miał mieć synów: Ludwika, Jakóba i Szymona, po których zostało potomstwo.

Józef Ignacy, starszy syn Mateusza, sprzedał 1718 r. Burnie, a kupił 1724 roku Rubeżajcie, spisał testament 1748 r., którym majątek przekazał synom: Bartłomiejowi, Jakóbowi, Andrzejowi i Piotrowi. Z nich:

1. Bartłomiej, dziedzic Rubeżajć 1748 r., przekazał te dobra testamentem 1761 r. synom: Andrzejowi, Jakóbowi i Piotrowi. Andrzej i Jakób sprzedali 1763 roku swoje części Piotrowi.

2. Jakób miał syna Ludwika Bartłomieja, a ten Teodora Marcina, po którym Michał, Józefa, po którym Antoni Filip, Franciszek Maksymiljan, Ferdynand Sebastjan, Józef Jerzy, Wincenty Izydor, Jan i Ludwika.

3. Andrzej miał trzech synów: Mikołaja, dziedzica Użup' darowanych mu 1782 r. przez ojca, Jana i Jerzego. Mikołaj pozostawił Franciszka i Mikołaja, ur. 1800 r., dziedzica Użup', którego syn Kalikst Piotr, ur. 1828 r., współdziedzic Wiermian, w powiecie telszewskim. Jan miał synów: Piotra i księdza Dominika, zmarłego 1847 r. Jerzy miał synów: Ignacego, ur. 1809 r. (metr. w Lepławkach), Józefa, ur. 1815 r. (metr. tamże) i Andrzeja, ur. 1817 r. (metr. w Żoranach).

4. Piotr darował dobra swe Rubeżajcie 1795 roku synowi Władysławowi, oprócz którego miał jeszcze synów: Jana, kanonika żmudzkiego, proboszcza okmiańskiego, Leona, Antoniego i Kazimierza. Kazimierz nabył 1819 r. od brata Antoniego część Rubeżajci, a miał synów: Michała Cyprjana, ur. 1818 r. (metr. w Sza-

wlach), Norberta Roberta, Antoniego Jordana, ur. 1824 r. (metr. tamże), Kleofasa Kazimierza Franciszka, Oswalda Telesfora, Kleta Bolesława, Celestyna, Jerzego i Leona.

Gałąź ta wylegitymowała się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Kazimierz, dziedzic dóbr Krzyżajcie, Lisajcie, Dowbory, w powiecie telszewskim, miał synów: Jana i Piotra. Obaj bracia zastawili 1700 r. część tych dóbr Krystynie Szymkiewiczównie Walentowej Krzyżewiczowej.

Jan, mianowany 1690 r. woźnym generałem, miał syna Matjasza, którego syn Jan dobra swe Krzyżajcie, Dowbory, przekazał testamentem 1746 r. synom: Maciejowi i Antoniemu. Synowie Macieja: Aleksander, Jan i Andrzej, dziedzice Kumpików i syn Antoniego Tomasz, dziedzic Krzyżajć, Lisajć i Dowborów, dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1798 r.

Synowie Aleksandra: Stanisław, ur. 1796 r., Aleksander, ur. 1797 r. i Antoni, ur. 1799 r. (metryki w Raudzianach) i syn Andrzeja Franciszek Mateusz, dziedzic Kumpików, ur. 1800 r. (metr. w Telszach) z synem Benedyktem, ur. 1827 roku (metr. tamże), dołączeni do poprzedniego wywodu z decyzji tejże Deputacji 1832 r. Syn Benedykta Jerzy, 1858 r. dziedzic Wermian i Kumpików.

KRZYŻEWNICCY v. KRZYŻOWNICCY z Krzyżownik, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z lat 1392 — 1400 wymieniają Pachlerza, Mikołaja, Jakusza, Macieja i Paszka, który, w sprawie z bratankiem Janem, wspomina o dwóch swoich braciach. Wojsław, Jan i Andrzej, zastawni posiadacze Krzyżownicy (sic) mają sprawy z Łodzkim 1389 r. (Leksz.). Lassota, sołtys z Krzyżewnik, zganiony przez Ramsza z Golenczewa, ma dowieść w Poznaniu, że jest herbu Grzymała 1430 roku.

KRZYŻEWSCY v. KRZYŻOWSCY h. GRZYMAŁA z Krzyżewa, w powiatach rożańskim i przasnyskim. Mikołaj, syn Jana i Piotr i Maciej, synowie Marcina, opłacają 1563 r. pobór z Krzyżewa Nadrzecznego. Pieczęć ich przedstawia Grzymałę, ale bez bramy w murze (Wittyg.).

Maciej, syn Marcina, ożeniony z Anną Kobylińską wraz synami: Walentym, Mateuszem, Piotrem i Janem, sprzedał 1581 r. Bogate, Gostkowo i Bobowo Boguckiemu (Zb. Dok. Przeźdz.). Mateusz, syn Macieja, sprzedał 1629 r. Żołów i Merany Darowskiemu (DW. 47 f. 2335). Syn Mateusza Paweł, dziedziczył na Krzyżewie w latach 1660 — 1681 (M. 201 f. 504; DW. 56 f. 173).

Obiór króla Michała podpisali, z ziemią rożańską, Andrzej, Augustyn, Grzegorz, Hieronim, Jan, Jerzy, dwóch Stanisławów, Szymon, Tomasz, Wacław i Wawrzyniec.

Józef, zaślubił 1588 r. Annę Duninównę z Lisowa (Zs. Krak. 57 f. 708). Michał Antoni procesował się 1711 r. z Jerzym Jordanem, ożenionym z jego siostrą Teresą. Stanisław, 1723 r. zeznał zapisy na rzecz wnuków swoich po zmarłej córce Salomei Michałowej Jordanowej.

Eustachy, Paweł, Tomasz i Wojciech, z województwem mazowieckiem, podpisali 1733 r. obiór Stanisława Leszczyńskiego. Konstanty zaś był stronnikiem

Augusta III-go (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 606). Wawrzyniec, chorąży gwardji pieszej koronnej 1779 r. (DW. 95 f. 746). Florjan umarł za pruskich czasów, a spadek po nim, w Trybunale płockim, odbierali w pierwszej połowie XIX-go wieku Grzegorz, Józef, Stanisław, Bernard, Aleksandra i Wiktorja.

Krystyna, żona Jana Krzywieckiego 1800 r. Dzieci Błażeja i Julji z Raczyńskich: Katarzyna, urodzona 1823 r. i Ludwik, urodzony 1826 roku (metryki w Czortkowie).

Kazimierz z synami: Prokopem, którego syn Piotr, Janem i Józefem, Ignacy z synami: Piotrem i Janem, i bratankowie ich: Franciszek i Feliks, po zmarłym ich bracie Józefie, synowie Józefa, wnukowie Szymona, prawnukowie Jana, praprawnukowie Wojciecha Krzyżewskiego h. Grzymała, legitymowali się ze szlachectwa 1802 r. na Podolu i 1817 r. w Kijowie.

W 1858 r. zaś w gubernji podolskiej legitymowali się ze szlachectwa potomkowie czterech synów, wymienionego wyżej Kazimierza, a mianowicie: Grzegorz Tomasz z synami: Władysławem Wiktorem, Walerjanem Józefem, Juljanem i Bolesławem, i Kazimierz z synami: Wincentym i Mikołajem, synowie Jana; Wiktor, Stanisław i Aleksander, synowie Prokopa Erazma; Andrzej Mikołaj, syn Jana Tadeusza i Jan, syn Franciszka. Aleksy, Cyryl i Martynjan, synowie Wiktora, 1859 r. i Ludwik, syn Andrzeja Mikołaja, 1860 r. (Spis.).

KRZYŻEWSCY h. PRUS I-szy z Krzyżewa, w ziemi bielskiej. Mikołaj Krzyżewski sprzedał 1449 r. część Krzyżewa (Mil.). Urban, Wojciech i Stanisław Piotrowicze i Jakób Janowicz, dziedzice Krzyżewa, stawili na popis 1528 r. jednego konia (Jabł.).

Mikołaj, syn Jana, 1544 r. Barbara, córka Jakóba, żona Jakóba Szredzińskiego 1544 r. Marcin i Kazimierz, synowie Urbana, 1548 r. (Mil.). Łukasz, 1577 roku miał dom w Knyszynie, a 1580 r. dziedziczyli na Krzyżewie Mydłkach, Wojciech, syn Szczepana i Marcin, syn Urbana, a na Roskach Włodkach, Idzi Rosko Krzyżewski (Jabł.).

KRZYŻYŃSKI na Krzyżynie, Wojciech, podpisał elekcję Augusta II-go z województwem lubelskiem. Wsi Krzyżyna obecnie w żadnych spisach znaleść nie można. Jest Kryszyn, pisany dawniej Krzyszynem, w bełskiem, którego dziedziczka Anna, córka Pełki, żona Wacława Duszy z Podhorzec, zyskała na stryju swoim i opiekunie Łaszczu, zwrot tej wsi i wniosła ją w dom Podhoreckich (AGZ. XIX. 2454). Musiał też być i Krzyszyn w Wielkopolsce, bo Piotr Lewin z Krzyszyna, świadczył 1436 r. w Strzelnie. Wojtek Krzyżyński, sługa opata Pelplińskiego 1765 r. (Sł. Geogr.).

KSIĄŻEŃSCY. Jan Ksiągieński z Pław, dziedzic części wsi Krakowiany Pławy 1580 r. (Paw.). Niesiecki pisze, że Książeńskich wymieniają księgi ostrzeszowskie z końca XVI-go wieku.

KSIĄŻKOWIE. Andrzej Książyk, Kniazik, łożniczy królewski w latach 1503 — 1505 (T. Paw.). Paweł Książek z żoną, Anną z Zaborowskich, zawarł układ 1609 r. z Jerzym Nowomiejskim. Poliksena, córka Piotra, kwitowała 1615

roku Nowomiejskiego z posagu (DW. 37 f. 519; 44 f. 1242). Tomasz Książyk, okazał 1752 r. przywilej na sołectwo w Turku (Perp. Czers. 29 f. 426).

KSIĄŻNICCY h. ABDANK (AWDANIEC) z Książnic, w powiecie wiślickim. Idzi Watay z Radzimic, Błogocic, Budziszowic, zmarły po 1390 r., był też współdziedzicem Książnic. Z sześciu synów jego, Jakób i Jan pisali się z Budziszowic, a potem Suchodolskimi, Michał Watay z Radzimic, Pakosz z Błogocic, z Książnic, a w końcu Budziszowskim, a Kiełcz i Przecław Watay stale z Książnic (St. Pr. P. Pom. VIII). Kiełcz był proboszczem Najśw. Marji Panny w Krakowie, w latach 1386 — 1400 i kanclerzem królowej Jadwigi 1386 — 1391 r., on też może Kiełcz kantor krakowski, w latach 1410 — 1421. Przecław Watay, syn Idziego 1398 r., żył jeszcze 1420 r., w którym ma sprawę z Janem ze Skorczowa. Idzi z Książnic, dłużnik Jana Długosza 1422 r. (Helc. II). Michał z Książnic, świadczy w Wiślicy 1415 i 1432 (KMP.).

Mściszek z Książnic, sprzedał był Przybkowi Kuropatwie za 390 grzywien wsi swoje, Strzyżowice, Bystrzycę i Wilkowice, w lubelskiem. Przeciw tej sprzedaży zaprotestował brat jego Jan z Kiełczewic i zyskał 1399 r. wyrok, przyznający mu prawo odkupu tych wsi od Kuropatwy (St. Pr. P. Pom. VIII. 8422).

Ten sam pewno Mściszek Ksiąski, wydał 1405 r. wnuczkę swoją Włodkę za Dobka z Koszczyc, sędzica krakowskiego. Tegoż roku Mściszek z Książnic, z żoną Katarzyną, sprzedał część Karwic i Popław, w opoczyńskiem, za 200 grzyw. Pietraszowi z Mroczkowa (KMP.), a 1411 r. część Siedlca temuż Piotrowi.

Niemierza z Książnic i Mikołaj z Karsów, otrzymali 1450 r. prawo magdeburskie dla wsi swoich Książnice, Ruczlów (Ruczlinów), Strzałków i pół Komorowa, w wiślickiem (Wierzb. I f. 87).

KSIĄŻNICCY h. OSTOJA mieli być, według Niesieckiego, w sieradzkiem.

KSIĄŻNICCY h. RADWAN z Książnic, w powiecie szczyrzyckim. Pietrasz z Książnic nad Rabą, procesował 1400 r. kmiecia z Niegowici o zabójstwo jego kmiecia (St. Pr. P. Pom. VIII). Synowie jego, Jan i Mikołaj, zastawili 1415 roku część Książnic Zbigniewowi, kasztelanowi rozpierskiemu, a 1426 r. procesują się o granice od wsi Pierzchowic z kasztelanem krakowskim.

Mikołaj 1407 i 1419 r. naganiony w procesach dowodzi szlachectwa herbu Radwan (St. Pr. P. Pom VII; Helc. II). Na rzecz Mikołaja z Książnic zrzekł się kanonji przemyskiej 1399 r. Stanisław, kanonik (AGZ. IX. 8). Stefan, syn Wojciecha, 1404 r., a Jan, syn Bartłomieja, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan 1469 r., a Piotr 1472 r. z rodu Radwanów, świadczą w Krakowie przy wywodach szlachectwa. Obydwóch wymienia także Długosz jako dziedziców Książnic (Lib. Benef.). Jan Książnicki ręczył 1519 r. za Czuryłę, przy obejmowaniu kanonji krakowskiej. Książniccy dziedziczyli na części Szczegłowa, w szczyrzyckiem 1581 r. (Paw.). Zuzanna, córka Jana, żona Stanisława Korzeniowskiego, 1599 r. (Teka Rulikows. z Akt Kamien.).

KSIĘGNICCY v. KSIĘGIŃSCY h. STAROMA z Księgnic w kościańskiem (dziś Księginki). Bogusz z Ksiengnic, 1311 r. świadczy (KWP.). Bracia Ozep

i Waldo, czy też Walko z Księgnic, w latach 1396 — 1400, Bogusław 1393 roku, a Tomasz Księgiński 1397 r., mają sprawy w Kościanie (Leksz.). Tomasz i Ozep z Księgnic h. Staroma, zaświadczają 1408 roku szlachectwo Leliwity Sieńskiego w Kościanie, a tenże Tomasz Księgnicki z Maćkiem Skorupką tegoż herbu, świadczą 1409 r. Nowowiejskiemu (Pis. Dz. Pols. IX; Ulan.). Co przedstawia ten herb dotąd nie wiadomo.

KSIĘSCY h. ŁODZIA z Książa, w powiecie kościańskim. Wincenty Księski, dziedzic Kobylopola, 1386 r. ma sprawy w Poznaniu, umarł 1390 r., a wdowa po nim Ochna z dziećmi, procesuje 1391 r. Wincentego Łodzkiego, a 1397 r. Jana Łodzkiego, o zwrot wsi Choryny. Mikołaj 1389 r., Bieniak Ślepy i Wojciech 1393 r., Wincenty 1394 r., a Dobrogost 1396 r, wymieniani w aktach poznańskich i kościańskich (Leksz.). Mikołaj, łowczy koniński 1447 r.

Żyjący w początkach XV-go wieku Jan z Książa, miał kilku synów z dwóch żon. Z nich:

Herb Łodzia.

Mikołaj, student uniwersytetu krakowskiego 1440 r., kanonik włocławski 1449 r., gnieźnieński 1452 r., poznański 1465 r., krakowski 1468 r., kantor gnieźnieński 1467 r., umarł 1478 roku.

Jan, student uniwersytetu krakowskiego 1451 r., kanonik gnieźnieński 1453 r., kustosz włocławski 1458 r., archidjakon gnieźnieński 1472 r. i kanonik poznański 1474 roku, umarł w Raciążu 1483 roku. Jan 1452 r., w imieniu swojem i brata Mikołaja i wdowy (macochy swojej) Elżbiety i synów jej: Piotra, Jana, Stanisława i Wojciecha, zapisał 10 grzywien czynszu rocznego z Książa mansjonarzom w Kaliszu.

Wojciech, student uniwersytetu krakowskiego 1451 r., został bakałarzem 1455 r., a magistrem, czyli doktorem filozofji i sztuk wyzwolonych 1458 r., nazwany siostrzeńcem Jana Lutka z Brzezia, biskupa włocławskiego, był w Wenecji i w Rzymie 1464 r., kanonik gnieźnieński i krakowski i scholastyk włocławski 1472 r., został 1476 r. scholastykiem krakowskim i kantorem łęczyckim, ale o scholasterję prowadzi długi proces z Stanisławem z Świradzic, umarł 1492 r. w Krakowie, pochowany w Książu (Kor. Kanon.; Pom. Dz. W. Śr. XVI; A. Kapit.).

Piotr Księski, ręczył 1477 roku za Macieja z Bnina, wojewodę poznańskiego (A. Cap. gnieźn.), 1491 roku wymieniony jako dziedzic i patron kościoła w Książu.

Mikołaj z Książa, pleban z Kąkolewa 1510 roku. Mikołaj Ksiąski sprzedał 1497 r. młyn swój pod Książem Jezierskiemu, chorążemu poznańskiemu (Wierzb. II. 764); obrany posłem poznańskim na sejm Piotrkowski, zwolniony został z klątwy na czas sejmu i dwa tygodnie po sejmie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 788, 1471 i 1648).

KSIĘSCY h. POBÓG z Księtego, w ziemi dobrzyńskiej. Bernard z Księtego 1391 r. w orszaku ks. Władysława Opolskiego a 1395 r. na sądach w Lipnie. Piotr, syn Bernarda i Mikołaj, świadczą w procesie przeciw Krzyżakom 1413 r. Tenże Piotr, podczaszy dobrzyński, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej obioru królem syna Władysława Jagiełły.

Herb Pobóg.

Syn Piotra Bernard, student uniwersytetu krakowskiego 1422 r., otrzymał stopień bakałarza fiozofji 1425 r.

Tomasz, kanclerz kapituły płockiej 1442 r., kanonik płocki w latach 1443 — 1471, archidjakon i oficjał pułtuski 1446 roku.

Mikołaj, podłowczy dobrzyński 1450 r., obecny w Brodnicy przy hołdzie W. Mistrza Krzyżackiego (Rz. M.; Lites; Pom. Dz. W. Śr. XVI). Barbara ze Strzyg, żona Andrzeja z Księtego, kwitowała 1477 roku w Sreńsku synów Ludwika z Zielonej (Zawkrz. Diss.). Jan z synem podejrzani o herezję 1481 r. Dobra Jana Księskiego z Księtego skonfiskowane 1497 r., za niestawiennictwo na wojnę, a Józef zwolniony od wyprawy 1498 r., bo przeznaczony do straży nad zamkiem Bobrownickim (Wierzb. II. 779 i 1280). Anna z Księtego, wnuczka Józefa Księskiego, a żona Andrzeja Galemskiego, kwitowała Sierpską 1531 roku. Barbara, córka Mikołaja, żona Jana z Zalesia 1536 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 114 i 4 f. 17).

KSIĘSCY h. TOPÓR z Wronowa i Książa, w powiecie lubelskim. Długosz wymienia w drugiej połowie XV-go wieku Dobiesława, Andrzeja i Żegotę, dziedziców Wronowa i Książa (Lib. Benef.). Stanisław, Krzysztof, Jan, Jerzy i Piotr, synowie Andrzeja, dziedzice Wronowa 1590 roku (Zap. Lub. 5 f. 724). Stanisław i Krzysztof, zginęli na wojnie moskiewskiej.

Herb Topór.

Stanisław, syn Wojciecha, pisarz grodzki nowomiejski korczyński 1617 r., nabył od brata Marcina 1623 r. część jego w Książu, 1631 roku został pisarzem grodzkim krakowskim, umarł 1650 r. (Zap. Lub. 22 f. 676; 27 f. 518; Star. Mon.).

Niesiecki daje Wojciechowi jeszcze synów: Jana, scholastyka wojnickiego i Andrzeja. Marcin, syn Kaspra, zginął pod Cecorą. Stanisława, pisarza krakowskiego, synowie: Stefan, Mikołaj, Jan i Ignacy (Zap. Lub. 42 f. 267; 43 f. 935 i 47 f. 827).

Mikołaj, dzielny rotmistrz, poseł do Chana, podstarości krakowski 1662 r., cześnik krakowski 1668 r., elektor króla Michała i Jana III-go, żył jeszcze 1684 r., z żony Marjanny Chełmskiej, 2-o v. Gołuchowskiej, 3-o v. Łabęckiej, miał syna Stanisława, miecznika owruckiego, dziedzica Mokrska, Kotlic, Chwaścic, Prusa, Zawady, którego z Barbary Ossolińskiej, córka Konstancja, była 1-o voto za Józefem Balcerem ze Szczecna Borkiem, a 2-o voto

za Stanisławem Nieczują Dembińskim 1741 roku (Gr. Krakows. 355 f. 2395, 2403 i 2869).

Stefan, pisarz grodzki nowokorczyński 1649 r., pisarz grodzki i burgrabia krakowski 1659 r., podstarości i sędzia grodzki krakowski 1667 r., elektor Jana III-go, żył jeszcze 1686 r., kilkakrotny poseł na sejmy, często w konstytucjach wspominany. Pozostawił synów: Stanisława, Adama, Andrzeja, Wojciecha, Mikołaja i Franciszka (Gr. Krak. 1679; Zap. Lub. 62 f. 382).

Stanisław, dzielny rotmistrz, starosta wolbromski 1684 r., wojski krakowski 1681 r., otrzymał 1679 r. konsens na cesję dochodów swych, z trzeciej części młynów Kazimierskich, Dembińskiemu. Wdowę po nim, Elżbietę z Lipskich, 1-o v. Achacowę Pisarską, pozwali 1692 r. spadkobiercy jego o zapis przez męża jej zrobiony, ona zaś pozwała 1695 r. bratowę męża Adamowę.

Mikołaj zawarł 1696 r. układ z bratową Adamową, burgrabia krakowski 1697 r., umarł 1709 r.

Adam, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Bebelna (Gosławską), a 2-o v. z Barbarą z Romiszowic, która, po jego śmierci, wyszła za Piotra Dembińskiego, pozostawił z pierwszej żony synów: Mikołaja i Józefa 1698 r. (Gr. Krak. 315 f. 1650, 1653; 318 f. 498—525). Józefa kwitowali Morsztynowie 1728 r.

Wojciecha syn Antoni, podczaszy drohicki, pozwany 1745 r. przez Konstancję z Księskich Dembińską o majątek ojczysty i po dziadzie i babce (Obl Krak. 171 f. 1581), z żony Antoniny Drohojowskiej, 1-o v. Andrzejowej Wizembergowej, z którą się rozwodził 1732 roku, pozostawił córkę Justynę, 1-o v. za Stanisławem Walewskim, łowczym sieradzkim 1731 r., a 2-o v. za Podoskim, sędzią grodzkim bobrownickim 1734 r. Syn jego Paweł, podczaszyc drohicki, z żoną Małgorzatą z Zawadzkich, pozwany przez Dunina o Jaroniowice i sumę po Makseckim, dane mu kadukiem 1748 r. (Obl. Krak. 178 f. 3792).

Andrzej, kustosz katedralny krakowski 1580 r. (Łęt.). Mikołaj, mianowany stolnikiem krakowskim 1688 r., umarł 1697 r. Wojciech, elektor Stanisława Augusta i poseł z wojew. krakowskiego, miecznik nowogrodzki, ożeniony z Rozalją Miroszowską, łowczanką łęczycką, 2-o v. już 1787 r. Michałową Wielogłowską, pozostawił synów: Józefa, Karola, Jerzego i Jana, i córki: Barbarę Psarską i Teklę 1796 do 1804 r. Wojciech Kazimierz, ożeniony z Marjanną, wdową po Sawie Konowiczu 1640 r. (Kij. IV B. 108).

KSIĘSCY z Książa, w województwie krakowskiem. Na Książu Wielkim i Małym dziedziczyli z dawna członkowie różnych rodów, przeważnie zaś zdaje się Leliwici. Najdawniejszym znanym dotąd dziedzicem Książa Wielkiego jest Adam, sędzia ziemski krakowski, w latach 1314 — 1320, kasztelan wiślicki w latach 1321—1336, zmarły przed 1343 r., w którym występuje syn jego Krystyn (KMP. 1). Drugim synem Adama był Piotr, kanonik krakowski 1340 r. (Thein).

Potomkowie tego Adama, zdaje się, pisali się potem z Tura i prawdopodobnie należeli do rodu Janinów. Książ Wielki zaś, już w połowie XIV-go wieku jest w ręku Jaśka z Melsztyna, w końcu kasztelana krakowskiego, który w nim fundował kościół. O tej fundacji wspomina syn Jaśka, Spytek z Książa, wojewoda krakowski, 1381 r. (KMP.). Wnuczka Spytka, Jadwiga Księska, wniosła Książ i Rabsztyn 1441 r. w dom Tenczyńskich.

Na części Książa Wielkiego i na całym Książu Małym, spotykamy już w końcu XIV-go wieku bardzo licznych dziedziców. Jakób, syn Wacława z Książa, pleban z Gorzyc, kapelan i domownik królewski, polecony 1364 r. przez Papieża na kanonję krakowską, umarł 1374 r., nazwany w kalendarzu krakowskim, przy dacie śmierci, Jakóbem z domu Parstek. Stanisław, syn Franciszka, dostał 1365 r. od Papieża wikarjat w Regnicach (Thein).

Stanisław Niedoma, syn Florjana Niedomy z Boczkowic, pisał się z Małego Książa, w latach 1385 — 1390. Zganiony w szlachectwie, umarł nie oczyściwszy się i brat jego Przecław Strzedz za niego dowiódł szlachectwa i herbu Leliwa 1399 r. Wdowa po nim Elżbieta, żyła 1400 r. Syn Niewstąp z Książa, świadczył 1412 r. przy wywodzie szlachectwa w Krakowie, ożeniony z Jadwigą z Niedźwiedzia, chorążanką krakowską, odsądzony został 1442 r. od prawa patronatu w Małym Książu na rzecz Niemsty. Syn jego ksiądz Rafał, inaczej Niewstąp (Nieustąp), sprzedał 1460 r. część swą Książa, Krzeszówki i Przegrzebia Kowalowskiemu. Na sprzedaży tej położył areszt z prawa bliższości Rafał z Tarnowa. W 1464 r. ksiądz Rafał, jadąc do Ziemi Świętej, czyni różne rozporządzenia majątkowe (St. Pr. P. Pom. VII, VIII; Helc. II; Kor.). Drugim synem może Niewstępa był Jan z Małego Książa h. Leliwa, 1450 r. w Krakowie świadczący.

Andrzej, Janek, Bogusław, Miczko, Wawrzyniec, Bogdal, Jakusz, Maszko z Książa, mają sprawy w Krakowie, w latach 1376—1385. Falisławowa ze Słupowa z siostrą swą, część Książa odziedziczoną po ciotce Jachnie, zamieniły z Klemensem, synem Andrzeja, na część Przegrzebia, a Klemens ręczy przy tej zamianie za swych bratanków, synów Pietrasza 1385 r. (St. Pr. P. Pom. VIII).

Piotr Księski z Książa w imieniu matki swej Romanowej z Książa, prowadzi 1390 r. proces z proboszczem miechowskim, burgrabia krakowski, w latach 1399 — 1405, zamienił 1398 r. część Nowej Wsi na połowę Udorza, a 1409 r. zapisuje po swej śmierci połowę Głogowian Jakuszowi z Częstoszowic, od którego dawniej nabył całe Głogowiany. Hanka. żona Mikołaja z Chotlic, zastawiła 1398 r. część Książa i Krzeszówki Niemście.

Mikołaj, z żony Beaty z Chlewisk, miał córkę Smichnę, 1-o v. za Miczkiem ze Śreniawy, 1398 r. wdowę, a 2-o v. za Florjanem z Mojkowic 1400 r. i syna Krzesława (mylnie czasem Przecława), plebana w Małym Książu, dziedzica części Swojczan 1398 r. Synem lub bratem Mikołaja był Klemens z Książa i Dobrkowa, którego wdowa ma różne sprawy od 1388 r., a córka Małgorzata, jest zakonnicą klaryską u Św. Andrzeja w Krakowie 1398 r. Bratankiem księdza Krzesława był Mszczuj z Książa i Dobrkowa, w latach 1398 — 1400 (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Trzydziestu dwóch uczniów uniwersytetu krakowskiego, w ciągu XV-go wieku, pisało się z Książa; wielu z nich jednak było mieszczan. Niektórzy zyskali stopnie bakałarzów i mistrzów, i poświęcili się stanowi duchownemu.

Mikołaj z Książa, dawniej z Janowic, zięć Piotra Świrada z Krzyszkowic, dowodzi 1444 r. szlachectwa h. Turzyna.

Pieczęć Jana z Książa, proboszcza Św. Jadwigi w Krakowie, przedstawia krzyż podwójny 1477 r. (Cod. Uniw.).

Z Książa pisali się już w XV-tym wieku Niemstowie i Kulowie Jastrzębczycy.

KSIĘŻODWORSKI z Księżodworu, w powiecie kołomyjskim. Roman Księżodworski z Markowiec 1435 r., sprzedał 1463 roku wieś swą Markowce za 200 grzyw. Fedkowi z Uhernik, komornik kołomyjski 1474 r., dzierżawca Pedykowiec, za zgodą żony Dumny, oddał 1480 r. córce Ruchnie i mężowi jej Hryćkowi Krechowieckiemu w 120 grzywnach połowę Księżodworu (AGZ. XII i XIX).

KSIĘŻOPOLSCY h. JASTRZĘBIEC i h. ŚLEPOWRON z Księżopola, w ziemi drohickiej. Ziemianie Księżopolscy stawili na popis województwa podlaskiego 1528 r. sześć koni. Lenart, syn Marcina i Mikołaj Miazga, dziedziczyli 1580 roku na Księżopolu-Smolakach, a Lenart i na Skupiu (Jabł.).

Wyroki Trybunału lubelskiego wymieniają Adama, syna Mikołaja, Marcina i Andrzeja, synów Leonarda, dziedziców Księżopola 1582 r., Stanisława, Krzysztofa, Walentego, Leonarda, Jana, Mateusza, Wojciecha, Sebastjana i Andrzeja, dziedziców Księżopola-Jałmużny 1586 r., Jana, syna Stanisława, 1589 r. i Stanisława, syna Mikołaja, 1591 r. (Wyr. Lub. 11 f. 569; 31 f. 248; 36 f. 105; 48 f. 187).

Jan Księżopolski, otrzymał 1607 r. od króla 300 flor. ze starostwa sochaczewskiego (AGZ. X. 3055). Stanisław trzymane w zastawie od ks. Zasławskich wsi Światoszę i inne, w łuckiem, odstąpił 1599 roku Pawłowi Rzuchowskiemu. Wojciech procesował 1634 r o dług Charlęskiego (A. Łuckie; Teka Rulikow.).

Herb Jastrzębiec.

Herb Ślepowron.

Szymon (mylnie odczytany Księżorolski) podpisał, z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go. Stanisław Bartłomiej, syn Stanisława i Katarzyny Suchozebrskiej, viceregent 1710 r. i burgrabia grodzki warszawski 1711 r., podpisarz grodzki drohicki 1714 r. i komornik ziemski warszawski 1725 r., zapisał 1711 r. dożywocie żonie, Annie z Kolberków, córce nieżyjących Teodora pułkownika wojsk koronnych i Elżbiety z Sielewskich. W 1710 roku otrzymali oboje dworek na Wielopolu w Warszawie po Paprockich, który sprzedali 1714 r. Omiecimskim. W 1724 roku zawarł układ o części Osin i Górki z Krasnodębskim, a 1733 roku sprzedał część Reguł - Malich Wągrodzkiemu; żył jeszcze 1743 r., a drugą żoną jego była Marjanna z Drozdowskich, 1-o v. Bajowa (DW. 61 f. 1320 i 1393; 62 f. 419; 65 f. 649, 1038 i 1288; 68 f. 649 i 909; 69 f. 1368; Perp. Czers. 26 f. 217).

Marjanna z Księżopolskich Chlewicka. dobrodziejka kościoła w Odrzywole w połowie XVIII-go wieku. Bartłomiej i Paweł 1790 roku w ziemi dobrzyńskiej (Lauda). Adam, archiwista komisji wojskowej 1790 r. (Kal.). Józef Ignacy, syn Józefa i Katarzyny Sadkowskiej, ur. 1787 r. w Żychorzynie (metr. w Drzewicy). Klara z Moździeńskich, zmarła 1819 r. w Radomiu. Marja z Piskorskich, wdowa po Franciszku, synie Jana, 1857 r. Hipolit, żonaty z Wandą Duuquerque 1865 r. August, urzędnik sądowy 1841 — 1870 r.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem: Antoni i Jan Walenty, synowie Mikołaja, z herbem Ślepowron, przed 1850 r., a Edward Ferdynand Medard z herbem Jastrzębiec 1859 r.

KTARSKI v. KTERSKI z Ktar (dziś Ktery), w łęczyckiem. Akta łęczyckie z lat 1387—1400 wymieniają Wojciecha Kterskiego i syna jego Dziersława i siostrę Sandkę, Jaśka i Bartka, i Mikosza (Łęcz. I i II). Andrzejowi Ktarskiemu dają poręczenie 1421 roku w Brześciu, Turowski i Kobylnicki za Mikołajem z Lubrańca, że oprawi żonie 100 grzywien wiana (T. Pawińs. VII. 2377).

KUBA. Elżbieta, wdowa po Jakóbie Kuba, otrzymała 1580 r. konsens na cesję wójtostwa w Łobodnie synowi Mikołajowi (M. 128 f, 238).

KUBACCY h. SAMSON z Kubaczyna, w kościańskiem. Baranek z Kubacina 1388 r. Święchna, wdowa Kubacińska, zyskała 1394 r. nakaz działu w Kluczewie na bracie swym, Szczedrzyku z Kluczewa (Leksz.). Jan, syn Tomasza z Kubaczyna, 1472 r. student Uniwersytetu krakowskiego. Hincza v. Hynczka Kubacki 1493 r. w Poznaniu, 1495 r. w Kcyni, w latach 1497 i 1498 uwolniony od wypraw wojennych, bo zostawiony dla straży zamków w Wielkopolsce.

Jakób Kubacki wyprawiony 1497 r. na wojnę wołoską przez Prusieckich. Janowi skonfiskowane Kubaczyno za niestawiennictwo na wojnę 1497 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 236 i 420; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 762; Wierzb. II. 717, 892 i 1214). Anna Kubacka z Kubaczyna, żona Jana Gnińskiego, matka kanonika poznańskiego 1574 r. Wojciech zaświadcza szlachectwo Kokalewskiego w Poznaniu 1586 r.

KUBALA Władysław, elektor Augusta II-go z województwa podlaskiego. Prawdopodobne to jest przezwisko Władysława Zaremby.

KUBARSCY. Józef, porucznik artylerji W. Ks. Litewskiego, syn Michała, cześnika sandomierskiego i Anny Borowskiej, darował 1761 r. część domu w Krakowie bratu rodzonemu Hieronimowi, porucznikowi pułku buławy mniejszej koronnej (DW. 82 f. 162 i 83 f. 1256). Józef otrzymał dymisję w stopniu kapitana 1773 r. (N. Sap. Rkp. Ossol. 2608 f. 179). Hieronim otrzymał 1757 r. konsens na wykup wójtostwa w Wilczkowicach, w starostwie ryczywolskiem, z rąk Białogajskiego, a 1766 r. wykupił, za konsensem z tegoż roku, wójtostwo w Gorzycach, w starostwie sandomierskiem, od Ossolińskiego (M. 230 f. 335; Kancl. 31 II f. 9; i IV f. 80). W roku 1783 procesował Ossolińskiego o 1,000 dukatów (Gr. Sanockie).

KUBASZ Jan, syn Jakóba, dziedzic Paprotni 1584 r. (Wyr. Lub. 22 f. 699).

KUBASZEWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji podolskiej. Stefan z synami: Ksawerym, Mikołajem Józefem i Aleksandrem, Wawrzyniec, Jan z synem Sebastjanem, Piotr z synem Janem, synowie Jakóba, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Mikołaja, 1848 r.

Mikołaja Józefa synowie: Franciszek i Hilary, wpisani w poczet szlachty

kijowskiej. Władysław z synami: Pawłem, Marjanem, Henrykiem i Leonem i Jakób z synem Włodzimierzem, synowie Sebastjana, 1895 r.

Pius i Wincenty, synowie Piotra, 1874 r.

Jan i Józef z synem Stefanem, synowie Stefana, wnuki tegoż Aleksandra, 1848 roku.

Jakób i Piotr z synami: Zygmuntem i Hilarym, synowie Ignacego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Mikołaja, 1848 roku, a Karol Celestyn, syn Jakóba, 1875 roku (Spis.).

KUBECCY. Józef Kubecki otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Aleksander, syn Józefa i Edward, syn Aleksandra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

KUBERSCY h. DOŁĘGA z Kubry, w ziemi wiskiej. Książę Władysław Mazowiecki nadał 1445 r. Stanisławowi z Rogossowa (Rogożew), za liczne zasługi, wieczyście wieś Kubrę (Mil.). Andrzej z Kubry otrzymał 1497 r. dobra Świebodzino, Klimaszowicę, Dybły i wójtostwo w Radziłowie, w ziemi wiskiej, skonfiskowane dziedzicom za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 969). Tenże Andrzej był starostą wiskim 1490—1494 r., zapewne i do 1499 r.

Herb Dołęga.

Krystyn, chorąży i starosta wiski 1524 — 1526 roku. Katarzyna, żona Stefana Wityńskiego, matka kanonika płockiego 1515 r. Stanisław, łowczy wiski, umarł 1547 r. Hieronim, współdziedzic Kubry 1577 r. (Paw.). Jan, wojski wiski 1680 r. i brat jego rodzony Stanisław, 1686 r. w Lublinie (Zap. Lub. 59 f. 451 i 62 f. 330). Jan, wojski wiski, wraz z dziećmi swemi urodzonemi z Marjanny Czołhańskiej: Aleksandrem, Kazimierzem, Zofją Sebastjanową Sassinową, pisarzową grodzką halicką, Konstancją Adamową Nasierowską, Heleną Aleksandrową Jełowicką, miecznikową rzeczycką. Anną Katarzyną w zakonie Justyną, Dominikankami we Lwowie i Barbarą jeszcze nieletnią, pozwani 1698 r. przez Pepłowskich o działy Tajkur, Staryborza i Starego Mylska (Kij. VIII. 477). Z córek tych: Zofja wyszła 2-o v. za Bąkowskiego, Helena była 2-o v. za Sewerynem Kurdwanowskim 1711 r. (Woł. X f. 21), a Barbara za Antonim Lubienieckim, cześnikiem czerniechowskim. Z synów:

Aleksander, bezdzietny z Teofilą Orańską, nie żył już 1713 roku.

Kazimierz, towarzysz chorągwi pancernej Koniecpolskiego 1710 r., stolnik parnawski 1713 r., umarł 1715 r., pozostawiwszy z żony, Agnieszki Potockiej, syna Hipolita (Kij. VIII. 1194; XI. 475; Bracł. XV f. 1316, 1416, 1477).

Hipolit, według Niesieckiego, umarł młodo.

W XVII-m wieku spotykamy Kuberskich, w przedeckim. Katarzyna, zamężna Szczkowska 1628 r. Paweł, syn Adama, przyznał 1639 r. dług córce Barbarze. Andrzej i Agnieszka, małżonkowie, kwitowali Lesieckiego 1674 r. (Przed. 69 f. 556; 71 f. 120 i 77 f. 822).

KUBIATOWICZOWIE h. PILAWA. Andrzej osiadł w województwie witebskiem, gdzie posiadał Hory 1738 r. Wnukowie jego dowiedli szlachectwa 1773 r. w sądzie ziemskim witebskim (Herb. Witeb.).

KUBICCY h. KOLUMNA SKRZYDLATA (Ostr. Nr. 1392). Maciej, podporucznik inżynierji i Jakób, podporucznik chorągwi Laski wojsk koronnych i architekt otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 r., dyplom wydany 1791 r. Potomkami Jakóba mieli być bracia: Leopold, Walenty, Wojciech i Łukasz 1846 r. w Warszawie zamieszkali. Łukasza, z Leokadji Klickiej, syn Leon Józef, urzędnik we Lwowie, z Heleny Rakowskiej ma dzieci: Zygmunta Jana, Stanisława Adama i Karolinę Eugenję, za adwokatem dr. Zygmuntem Lisiewiczem (M. D. Wąs.).

KUBICCY h. KOŚCIESZA. Onufry i Kajetan, synowie Mateusza, wnukowie Antoniego, 1700 r. dziedzica dóbr Perkunakemie, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1800 r. w gubernji wileńskiej. Do tej rodziny może należy Zenon Jan Władysław, syn Pawła, wnuk Tomasza, który z synem Adamem legitymował się ze szlachectwa 1848 r., w gubernij podolskiej.

KUBICCY przydomku Szala. Antoni, syn Jana i Apolonji Popielównej, wnuk Stanisława, i Teresy Olszewskiej, dowiódł szlachectwa 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.). Antoniego i Marjanny Czajkowskiej dzieci: Jan, ur. 1779 r., Franciszka, ur. 1781 r., Marjanna, ur. 1787 r., zaślubiła 1802 roku Jana Skupskiego, Ambroży, ur. 1789 r., zaślubił 1817 r. Annę Hoszowską. Jakóba i Marjanny córka Konstancja, wyszła 1821 r. za Józefa Wilkoszewskiego (metr. w Czortkowie).

KUBICZKOWIE h. NABRAM, przydomku Waldorf. Jakób Kubiczek, syn Andrzeja, Jan Jakób, syn Jakóba i Wojciech Stanisław, syn Jana, wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KUBIK Wincenty, łożniczy królewski, zabezpieczył 1489 roku żonie, Zofji z Gryziny, 300 grzyw. posagu i wiana na połowie wsi królewskiej, swojej tenuty Sabaszczewo, w pyzdrskiem (Wierzb. I. 2045).

KUBILECKI Mikołaj, dworzanin Andrzeja z Górki, otrzymał od tegoż pustki, zwane Kunin, dla założenia osady na prawie magdeburskiem 1549 roku (AGZ. X. 816).

KUBIŁOJC Aleksander, ziemianin oszmiański 1683 r.

KUBISZOWSCY. Wojciech Kubiszowski, 1762 r. wniósł do ksiąg grodzkich oświecimskich nominację swoją na sekretarza królewskiego. Seweryn, Bartłomiej, Józef i Ignacy, synowie niegdy Wojciecha i Adam, pozwali 1780 r. masę krydalną Cieszkowskiego (M. D. Wąs.; Gr. Oświec. Fasc. 46 f. 55 i Zs. Lwow.).

KUBLEWSKI Michał Uszak, wojski i pisarz grodzki piński 1711 r. (Akta VIII). Patrz *Uszak*.

KUBLICCY h. OSTOJA z Kublicz, w województwie połockiem. Niesiecki pisze o Kublickich, że są herbu Księżyc i Miecz, ale sami Kubliccy przy wywodzie szlachectwa 1835 r., nazwali swój herb Ostoją.

Semen Mitkowicz, Fedor Bohdanowicz, Hanna Ławrynówna, wdowa po Wasilu Olechnowiczu i Hryszko Kubliccy, dziedzice Kublicz 1552 r., stawili na popis każdy po dwa konie (Rew. Z. Połoc.).

Piotr, syn Hrehorego, podstarości orszański 1593 — 1599 r. (Arch. Sb. IV; Akta XIV; Arch. I. Z. Ros. II). W 1623 r. sąd ziemski połocki nakazał dział dóbr po Hrehorym Kublickim, dziadzie, między Maryną Iwanówną Kublicką, żoną Andrzeja Wasilewicza Misuny i Nastazją Iwanówną Kublicką, żoną Jana Mikołajewicza Borowskiego.

Maciej 1606 — 1619 r. ma różne sprawy w Łucku, a 1616 r. wyznaczony z sejmu do rewizji zamku Winnickiego (T. Rulik.; Woł. IV f. 2 i 7; V. L.). Zofja, żona Aleksandra Podbereskiego 1620 r. Fedor 1622 i 1623 r., w połockim (Ist. Jur. Mat.). Jan otrzymał 1634 r. pięć włók w Radłowie po synie Stefanie, wziętym do niewoli pod Dorohobużem i zmarłym w Moskwie i ośm włók w Smoleńszczyznie, po synie Marcinie, poległym pod Smoleńskiem (Wolff). Gabrjela synowie: Jerzy, Jan i Stefan, dziedzice Wesnika, w połockiem, 1663 r. Z nich Jan, żonaty z Katarzyną Świacką, dziedziczką części Mohiłek Błoszuik, w połockiem, 1669 r., a Stefan, zeznał 1655 r. w Bełzie zapis dożywocia z żoną, Heleną Duninówną Rzuchowską, córką Pawła (Ist. Jur. Mat. XXV; Zs. Bełs. 72 f. 5).

Herb Ostoja.

Piotr, podsędek orszański, dziedzic dóbr Kublicze, Stawry, Uchwiszcze, w połockiem, a Ślidzie i Juryzdyka, w orszańskiem, miał mieć dwie żony, ks. Drucką Lubecką i ks. Łukomską, która mu wniosła część w Łukomli. Synów jego dwóch: Krzysztof i Jerzy.

Krzysztof, 1641 r. świadczący w Łukomli (Ist. Jur. Mat.), umarł bezdzietny z żoną, Zofją Pruską, 2-o v. Piotrową Rudominową, podczaszyną orszańską.

Jerzy obecny w Połocku 1623 r., z żony Wodoradzkiej, miał liczne potomstwo, z którego znamy trzech synów: Jana Aleksandra, Jana i Piotra. Wspominają rodowody jeszcze czterech, to jest Gabrjela Krzysztofa, Józefa, Michała i Rafała, zmarłych bezdzietnie.

Jan Aleksander, pisarz grodzki połocki, elektor Michała i Jana III-go, nabył 1667 r. część Kublicz od Marcina Lwowicza Kublickiego (Ist. Jur. Mat. XXV), ożeniony z Aleksandrą z Puciatów, potomstwa nie pozostawił.

Jan, według wywodu szlachectwa jego potomków, podsędek orszański, miał syna Karola, koniuszego orszańskiego, a ten Mateusza, którego syn Marceli, skarbnik smoleński, z synem Kasprem Juljanem i wnukiem Piotrem Nikodemem wylegitymował się ze szlachectwa 1835 r., w gubernji wileńskiej.

Drugim synem Jana miał być Tomasz, miecznik bracławski, którego, z Katarzyny Piotrowiczównej córki Kazimierza i Eleonory z Petrażyckich, córki: Ro-

zalja Piotrowa Mirska i Anna Karolowa Lisowska i syn Karol, towarzysz usarski 1739 r., podczaszy połocki 1741 r., ożeniony z Wiktorją Kosarzewską, z której pozostali synowie: Ignacy Maciej, ur. 1736 r., Jan Stanisław, ur. 1739 r. i Benedykt. Ten ostatni pułkownik ordynacji słuckiej 1759 r., podczaszy i poseł połocki 1764 roku, elektor Stanisława Augusta, ożeniony był z Brygidą Bujnicką, 1-o v. Tomaszową Pietkiewiczową, strażnikową lidzką, która mu zapisała 1759 r. sumę swą 3,000 talarów na Klimowie, Bystrzycy i Buynicach (Ist. Jur. Mat. XXVII; DW. 92 f. 557).

Piotr, syn Jerzego, a brat Jana, poseł połocki 1667 r., podczaszy połocki 1674 — 1700, elektor Jana III-go, dziedzic dóbr Sołosz, Lauder, Uchwiszcze, części Kublicz etc., żonaty był dwukrotnie, z Judytą Kimbarówną 1680 r., a po drugi raz z Krystyną Reytenówną. Z pierwszej żony zostały córki: Anna Bielikowiczowa, Tekla Janowa Benisławska i synowie: Michał, kanonik smoleński, Władysław i Stefan, z drugiej zaś: Krystyna, 1-o v. Mikołajowa Piotrowska, 2-o v. Jerzowa Sokołowska 1720 r., Róża, 1-o v. Grzegorzowa Downarowa, strażnikowa mińska, 2-o v. Józefowa Piotuchowa, Franciszek, Józef Joachim i Jerzy. Z nich:

Stefan, dziedzic Polesia po matce, cześnik inflancki, z żony Teofili Wawrzeckiej, 1-o v. Konstantowej Korzeniewskiej, cześnikowej smoleńskiej, miał synów: Tadeusza Jezuitę i Kazimierza Piotra.

Kazimierz Piotr, towarzysz husarski, został 1730 r. horodniczym inflanckim, już 1743 r. nazwany cześnikiem inflanckim, ale nominowany dopiero 1744 r. Ta nominacya nie doszła do skutku i został 1746 r. podczaszym inflanckim, zrezygnował z podczaszostwa 1757 r., został tegoż roku sędzią grodzkim inflanckim, podstarości inflancki 1766 r., został sędzią ziemskim 1766 r., zrezygnował z sędziostwa 1767 r., został wojskim inflanckim 1770 r.. umarł 1774 r. Ożeniony z Justyną Dąbrowską, dziedziczką Melegian, dla których otrzymali 1768 r. przywilej na targi i jarmarki i gdzie fundowali kościół 1772 r.

Franciszek, krajczy inflancki 1712 r., był i pisarzem grodzkim inflanckim, umarł 1748 roku bezdzietny z żoną, Petronellą Szadurską, stolnikówną inflancką, 1-o v. Jakóbową Dąbrowską, strażnikową inflancką.

Józef Joachim. podwojewodzi połocki, żonaty z Petronellą Korsakówną, córką Fabjana, miał ośm córek, z których Anna, Justyna i Eleonora, zmarły pannami, Franciszka wyszła 1-o v. za Ignacego Jeleńskiego, podczaszego mozyrskiego, 2-o v. za Tadeusza Wołczka, Petronella za Ludwika Wereszczyńskiego, chorążego inflanckiego, Joanna za Tadeusza Przysieckiego, sędziego ziemskiego połockiego, N. za Godebskiego i Aniela za Andrzeja Karnickiego, cześnika inflanckiego.

Jerzy, rotmistrz, 1741 roku łowczy inflancki, z żony, Rozalji Korsakównej, córki Szymona, 2-o v. Felicjanowej Tyszkiewiczowej, pozostawił synów: Marcina i Eljasza.

Marcin, skarbnik inflancki 1765 r., a sędzia ziemski 1767 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., dziedzic Druczan, Laudra, Ekimań, umarł 1806 r. Dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Marją Juniewiczówną, 2-o v. z Ludwiką Sokołowską, pozostawił z pierwszej żony Juljannę, za Reuttem, podwojewodzim witebskim, a z drugiej Franciszkę, za szambelanem Antonim Bielikiewiczem 1787 r., Annę

za Augustem hr. Brzostowskim 1803 r. i Katarzynę, wydaną 1803 r. za Serafina Roszkowskiego, marszałka powiatu połockiego.

Eljasz, drugi syn Jerzego, łowczy połocki i poseł inflancki 1764 r., elektor Stanisława Augusta, nominowany 1770 r. łowczym inflanckim, choć już 1766 r. z tym tytułem podpisał uchwały sejmiku połockiego, ożeniony z Augustą Sołtanówną, pozostawił córkę Elżbietę, 1-o v. za Benedyktem Wawrzeckim, marszałkiem brasławskim, 2-o v. za Krützem i syna Józefa, sędziego granicznego zawilejskiego, dziedzica Lauder, Polesia, ożenionego z Karoliną Sołtanówną, marszałkówną nadworną litewską, który z synami: Adolfem i Stanisławem i wnukiem Karolem, wywiódł się ze szlachectwa w Wilnie 1835 r. Córki Józefa: Walentyna Władysławowa Sołtanowa, Oktawja 1-o v. Józefowa Szumska, 2-o v. Konstantynowiczowa, Anna Józefowa Benisławska i Emilja Smokowska. Z synów: Stanisław, dziedzic Melegian 1839 r., umarł bezdzietny; Adolf, sędzia graniczny zawilejski, z żony ks. Idy Ogińskiej, pozostawił syna Karola, rozwiedzionego z Zofją Eysymontówną, 2-o v. hr. Henrykową Łubieńską, zmarłego bezdzietnie 1881 r. w Warszawie.

Barbara, żona Ostafjego Drozdowicza 1643 r., Eudoksja Michałówna, zamężna Chełchowska, nie żyła już 1663 r., Helena za Stefanem Wiskowskim 1663 roku (Ist. Jur. Mat. XXV). Katarzyna, żona Józefata Newelskiego, sędziego połockiego 1685 r. Wincenty, dziedzic Staurów, żonaty z Katarzyną Ryłówną 1705—1721 r. (Ibid. 26). Szymon w połockiem, 1727 r. (Gr. Połoc.). Piotr Antoni Tadeusz, landwójt kobryński i horodecki 1745 — 1762 r. Antoni, 1740 r. z żony, Marjanny Nartowskiej, 2-o v. Felicjanowej Bartoszewiczowej, pozostawił dzieci: Teklę, Franciszka, Ludwika, Jakóba i Marcina, miecznika połockiego. Józef, starosta orszański 1759 r., podpisał testament Hercyka. Józef i Helena z Borewiczów, starostowie angliniccy, zastawni posiadacze Mosarza i Taustyków 1762 roku (Ist. Jur. Mat. XXVII). Anna z Huszczów, 1-o v. Kublicka, 2-o v. za Ludwikiem Radziwiłłowiczem Szostakiem 1759 r. (Ibid.). Andrzej 1764 r., w połockiem (Ibid.). N., cześnik połocki, 1765 — 1766 r.

Stanisław, wyznaczony 1775 r. z sejmu komisarzem do sprawy Przysieckich, rotmistrz wojsk litewskich 1779 r., poseł inflancki na sejm czteroletni, umarł pułkownikiem 1809 r. (V. L.; DW. 95 f. 304). Kazimierz, burgrabia zambrowski 1779 — 1782 r.

KUBLICCY PIOTTUCHOWIE v. PIETUCHOWIE h. WŁASNEGO, który przy wywodzie szlachectwa nazwali PRUSEM III-m. Herb ich rzeczywiście zdaje się być odmianą Prusa trzeciego, a przedstawia w polu błękitnem półtora krzyża srebrnego, z którego prawej strony złoty księżyc na nowiu rogami zwrócony ku dolnej odnodze krzyża, a z lewej pół podkowy srebrnej barkiem do góry, nad tarczą hełm z koroną. Według Ostrowskiego tarcza ma być dwudzielna, prawa połowa czerwona, lewa błękitna, a nad koroną noga zbrojna zgięta w kolanie (Ostr. Nr. 1668).

Właściwem nazwiskiem tej rodziny jest Pietuch; w XVIII-m wieku przybrała sobie przydomek Kublicki i ustaliła nazwę i pisownię Kublicki Piottuch.

Wojciech, Miszko, Paszko, Borys, Michał i Stanko Pietuchowie, otrzymali od W. Ks. Zygmunta 1506 r., pensje roczne i różne daniny w zbożu i soli. Daszko, Jesko i Maśko Pietuchowie i Sadowski, 1506 r. zostali zwolnieni od wszelkich

służb, a tylko mają odbywać służbę wojskową konno i zbrojno, jak wszyscy inni ziemianie połoccy.

Jacko, syn jednego z nich, żył 1554 r. Marek, bojaryn królewski, otrzymał 1563 roku potwierdzenie królewskie posiadania trzech włók ziemi z domem i ogrodem pod Połockiem, nadanych mu przez Radziwiłła.

Teodor Pietuch, wnuk Andrzeja, procesuje 1669 roku Pawła Sadowskiego o zwrot przywilejów królewskich, nadanych w różnych latach przodkom jego, wspólnie z przodkami Sadowskiego. Pozwany tłomaczy się, że wszystkie przywileje zrabowane mu zostały w czasie wojny moskiewskiej, a składa w sądzie tylko nowe wyciągi z metryki litewskiej aktów wymienionych wyżej z lat 1506, 1554 i 1563.

Jeremi i Denis Pietuchowie ze Żłobina i Sielewna, stawili się 1654 roku osobiście do obrony Smoleńska (Arch. Sb. 14 f. 31. Józef Pietuch, ziemianin połocki, obecny na sejmiku połockim 1661 r., żonaty z Konstancją Świacką, 1-o v. Jegorową Chrapowicką, wniósł 1670 r. manifest do akt o zrabowaniu im 1660 r., przez wojska nieprzyjacielskie, dokumentów (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan Kazimierz, wojskowy, obecny 1661 r. na sejmiku połockim (Ibid.). Halszka, żona Jana Newelskiego 1673 r. Jan, towarzysz pancerny, został 1703 r. rotmistrzem smoleńskim. N, kaznodzieja Bazyljanów w Witebsku 1721 r. (Ibid. 26). Bazyli Pietuch kupił 1763 r. Bohojewszczyznę od Huszczów (Ibid. 27).

Teodor i Tysza (Tymoteusz), bracia Pietuchowie, otrzymali 1563 r. cztery i pół służby w ekonomji mohilewskiej (Wolff.). Od Teodora wywiedli się 1808 r. w Wilnie Kubliccy Piotuchowie. Teodora synem miał być Aleksander, chorąży połocki i starosta piński, który, wraz z żoną, ks. Anną Massalską, nabył 1567 roku Błoszniki, w połockiem, od Szczytta (Zs. Mścisł. z 1646 r.) i Opole, w pińskiem, od Wiażewicza. Do tego Aleksandra, chorążego, odnosi się zapewne nadanie Plisy, w połockiem, podane mylnie pod 1507 r. w Arch. Jugo Zap. Ross. I. Temu Aleksandrowi daje wywód z 1808 r. synów Marcina i Teodora. To jest jednak błędne, bo Marcin w aktach 1596 i 1633 r. nazwany Fedorowiczem (Wolff). Teodor zatem brat Tiszy, był ojcem Marcina i Teodora, a Aleksander mógł być ich stryjem.

Marcin otrzymał 1596 roku potwierdzenie nadania Samułek, w ekonomji mohilewskiej, z dodatkiem jeszcze pięciu włók. Na danych jemu i synom jego, Szymonowi i Mikołajowi, puszczach w ekonomji mohilewskiej, wyrąbali i zasiedlili 12 włók Przyszniewa i 5 włók Zaszczucza. Oprócz wymienionych miał jeszcze Marcin synów: Grzegorza i Piotra. Wszyscy czterej w latach 1623—1633 otrzymali potwierdzenie nadań Samułek i innych ziem w mohilewskiem.

Piotr, strażnik smoleński, żonaty z Horainówną, umarł bezdzietny.

Mikołaj, który żył jeszcze 1645 r., horodniczy połocki, miał synów: Jana i Michała. Zyskali oni 1650 r. potwierdzenie wszystkich dzierżaw ojca i zmarli bezpotomnie.

Grzegorz z Sielawianki, miał synów czterech: Jana, Bohdana, Daniela i Jakóba, zmarłych bezdzietnie. Jakób, żonaty z Kociełłówną, testamentem z 1681 r. zapisał część swą Samułek stryjecznemu bratu Konstantemu.

Szymon, najstarszy syn Marcina, pozostawił syna Konstantego Michała, który 1641 i 1645 r. wraz z opiekunem swym i stryjem Grzegorzem i jego synami

uzyskał potwierdzenie posiadania Przyszniewa i Zaszczucza. Konstanty Michał, dworzanin i sekretarz królewski 1671 r., podczaszy rzeczycki 1684 r., podstoli orszański 1687 r., horodniczy mohilewski 1686 r., wraz z pierwszą żoną, Justyną Ordyńcówną, nabył 1671 r. od Chełchowskiego Kublicze Pietuchowszczyznę i Kublicze Cierpihorowszczyznę (Ist. Jur. Mat. XXVI), nabył też Lachowszczyznę, w rzeczyckiem. Drugą żoną jego była Helena Ostrowska 1686 r. Od niego datuje się przybranie w tej gałęzi Piotuchów nazwiska Kublickich, przyjętego z czasem przez całą rodzinę. Testamentem spisanym 1694 r. rozdzielił dobra między synów: Dominika, Michała Kazimierza i Jana.

Jan był księdzem, plebanem w Kubliczach, spisał testament 1730 r., którym legował różne sumy na kościół i siostrzeńcowi swemu ks. Molskiemu, a dobra dziedziczne Pietuchowszczyznę, czyli Komorowszczyznę i dokupioną Buszowszczyznę bratankom i wnukom po braciach.

Michał Kazimierz, drugi syn Konstantego, podczaszy rzeczycki i rotmistrz orszański 1710 r., dziedzic po ojcu Kublicz-Komorowszczyzny, w połockiem, Trośliwic, Samułek, Hrabowa i innych, zawarł układ 1728 r. z synowcem Franciszkiem, mocą którego odstąpił mu lennych dóbr Przyszniewa i dożywotnich Łazarenki, Łopieni, Rymniszek i Pisarewszczyzny, trzymanych wspólnie z bratem Dominikiem. Z żony Janowiczównej, miał córkę Zuzannę i syna Adama, wymienionych w testamencie stryja ks. Jana.

Adam nazywany też podczaszym rzeczyckim, z Heleny Reuttówny, podstolanki połockiej, pozostawił synów: Adama 1765 r. obecnego na popisie szlachty, Wincentego i Jerzego.

Dominik, najstarszy syn Konstantego, dziedzic po ojcu Lachowszczyzny i Sieliszcz, w powiecie rzeżyckim i Piotuchówki, w orszańskim, miecznik rzeczycki 1697 r., umarł 1713 r. Żonaty 1-o v. z Marjanną Dobkiewiczówną, córką Krzysztofa, łowczego wileńskiego i Anny Ostrowskiej, która odziedziczony po matce Nizhołów, zapisała 1697 r. synowi Franciszkowi, wyznaczając córkom, Izabelli i Apolonji po 2,000 flor. posagu. Z drugiej żony Leśniowskiej, miał Dominik syna Józefa. Z córek, Izabella zmarła panną, Apolonja była żoną Jana Galińskiego, cześnika wieluńskiego, 1715 r.

Franciszek Krzysztof, porucznik w pułku pieszym Strażnika Litewskiego, został 1713 r. po ojcu miecznikiem rzeczyckim, ożeniony z Marjanną Święcicką, horodniczanką mińską, sprzedał 1715 r. Nizhołów dla wyposażenia siostry, objął na mocy układu ze stryjem 1728 r. Przyszniew i inne dobra dożywotnie, pozostawił córkę Zuzannę i synów: Ignacego bezżennego, Tadeusza bezdzietnego, Feliksa v. Felicjana, dziedzica Kopijowiec, w mińskiem, namiestnika ziemskiego mińskiego 1762 r. (Arch. Sb. I), a regenta grodzkiego 1773 — 1779 r., który miał podobno córkę Annę za Korsakiem, Dominika, regenta grodzkiego rzeczyckiego 1768 roku, komisarza z sejmu do rozgraniczenia starostwa czeczerskiego, regenta ziemskiego 1775 — 1781 r., a grodzkiego wilkomierskiego 1784 r., dziedzica Piotuchówki, Lachowszczyzny i Sieliszcz, które skupił od braci (Zs. Mińs. z 1776 r.), bezżennego, Antoniego i Józefa.

Antoni, miecznik rzeczycki i regent grodzki miński, przyjmuje 1766 roku, od stryjecznego brata Mikołaja, zapis części Lachowszczyzny, Sieliszcz i Piotu-

chówki, komisarz z sejmu 1775 r. do różnych spraw, dziedzic Cielaków i Danilowicz, w mińskiem, z żony Janiszowskiej, stolnikówny mińskiej, miał synów: Józefa i Kazimierza.

Józef, syn Franciszka, dziedzic Komarowszczyzny, nazywany miecznikiem rzeczyckim, choć był tylko miecznikowiczem, otrzymał 1759 r. przywilej na pobieranie mostowego w Komarowszczyznie, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku, regent kapturu wiłkomirskiego, podpisał z tym powiatem obiór Stanisława Augusta, regent ziemski i grodzki wiłkomierski 1767 r., łowczy 1769 r. i pisarz grodzki wiłkomierski 1773 r., deputat na Trybunał litewski 1772 r., poseł na sejm 1775 r., ożeniony z Anielą Tomaszewiczówną, sędzianką grodzką wiłkomierską, dziedziczką Powiryncia, pozostawił syna Tadeusza.

Tadeusz mianowany przez ojca 1779 r. regentem grodzkim, a po rezygnacji ojca 1784 r. łowczym wiłkomirskim, sędzia graniczny 1792 r., a komisarz cywilno-wojskowy 1793 r., dziedzic Komarowszczyzny i Powiryncia, wywiódł się ze szlachectwa z całą rodziną 1808 r. w Wilnie. Ożeniony z Elżbietą Morykonianką, podkomorzanką wiłkomierską, pozostawił córkę Annę Gintowtową i synów: Justyna Józefa i Antoniego, ur. 1798 r., marszałka powiatu nowoaleksandrowskiego, zmarłego 1880 r. bezżennym.

Justyn Józef, ur. 1797 r., dziedzic Powieryncia, ożeniony z hr. Konstancją Broel-Platerówną, zmarł 1870 r. Dzieci jego:

1. Marja za Ignacym Korwinem Kamieńskim.
2. Stefanja za hr. Michałem Broel-Platerem.
3. Helena za Mikołajem Pisanim.
4. Włodzimierz, ur. 1830 r., dziedzic Piotuchowszczyzny, Hermaniszek etc., zaślubił 1859 r. Wandę Wittk-Jeżewską, dziedziczkę Topolna w Prusach i osiadł w majątku żony. Z niej:
   a) Stefan, zmarły 1873 r.
   b) Alfred ur. 1861 r. dziedzic Cieleszynka i Trempli.
   c) Tadeusz, ożeniony z Izabellą Chełmicką, córką Florjana i Walerji z Rutkowskich, ma córkę Izabellę.
   d) Józefa.
   e) Aurelja.
5. Józef, ur. 1833 r., poległ 1863 r. nad granicą kurlandzką.
6. Stanisław, ur. 1844 r., zesłany na Sybir 1863 r., gdzie przebywał lat jedenaście, dziedzic Powieryncia, zaślubił Felicję Walicką, z której córka Marja.

Józef, syn Dominika z drugiej żony, dziedzic Lachowszczyzny i Sieliszcz, z żony Róży Anny Kublickiej, 1-o v. Grzegorzowej Downarowej, pozostawił syna Mikołaja.

Mikołaj, zwany miecznikowiczem, a potem miecznikiem rzeczyckim, 1766 roku darował sumy swe po matce i części Lachowszczyzny i Sieliszcz stryjecznemu bratu Antoniemu, z Anny Jakukiewiczównej, pozostawił synów: Wincentego i Kazimierza, zamieszkałych w połockiem, którzy legitymowali się ze szlachectwa 1808 r. i Ignacego, nie wymienionego w wywodzie, widocznie zmarł bezdzietny.

Wincenty trzymał w zastawie Komarowszczyznę od Tadeusza, setnik milicji i deputat magazynowy lepelski 1807 r., ożeniony z Danilewiczów Korsakową, umarł bezdzietny.

Kazimierz, dziedzic Chociewicz 1808 r., z Konstancji Sakowiczówny, córki Felicjana, pozostawił córkę Annę, żonę 1-o v. pułkownika Aleksandra von Salza, a 2-o v. Justyna Korsaka 1841 r., i Emilję za Obrompalskim 1841 r.

Stary rodowód, który w gałęzi dopiero co wymienionej, zgadza się z dokumentami, podaje drugą gałąź Piotuchów, która w końcu także pisała się Kublickiemi. Teodor, brat Marcina protoplasty pierwszej gałęzi, z Unichowskiej, miał synów: Aleksandra i Andrzeja. Aleksander miał syna Władysława, a ten Józefa i Franciszka. Józefa synowie: Michał ksiądz, Maciej i Antoni; Franciszka synowie: Jan i Kazimierz. Andrzej, drugi syn Teodora z Bykowskiej, miał synów: Grzegorza, Kazimierza, Jana i Marcina. Grzegorza synowie: Kazimierz i Jerzy, którego synowie: Wincenty, Feliks i Stefan Antoni. Marcin, syn Andrzeja, miał synów: Jakóba, Kazimierza i Antoniego. Wnuk tego ostatniego, Józef Kublicki Piottuch, syn Stefana, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1847 r. (Spis.).

KUBLICKI Józef, rotmistrz tatarski królewski i żona jego, Talma Bazarewiczówna, otrzymali 1716 roku od Augusta II-go w dziedzictwo różne ziemie we wsiach Łosośnie i Dziemitkowie, w grodzieńskiem (Akta VII).

KUBLIŃSCY z Kublina. Wsi tego nazwiska odnaleźć nie zdołaliśmy. Mikołaj Windyka z Kublina otrzymał 1497 r. dobra w Krajewicach i Dunajach, w mławskiem, skonfiskowane dziedzicom, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 982). Aleksander Kubliński, elektor króla Michała z ziemi gostyńskiej.

KUBŁOWSCY z Kubłowa, w powiecie przedeckim. Szymon Kubłowski v. Kucicki, ożeniony z Elżbietą Bierzyńską, przyznał 1585 r. dług synowi Stanisławowi (Gr. Przed. 33 f. 177 i 336). Ludwik Kubłowski nabył 1653 r. sumę u Zawadzkiego (Zs. Lwow. 108 f. 14).

KUBNIEWSCY. Adrjan, Wojciech, Jan, Andrzej, Stanisław, Mikołaj, Piotr i Paweł podpisali, z ziemią liwską, obiór Jana Kazimierza.

KUBRYCKI Wawrzyniec, elektor Augusta II-go z województwa brzeskiego - litewskiego.

KUCEWICZOWIE h. BAWOLA GŁOWA. Konstanty Kucewicz, rotmistrz królewski 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 210). Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r., ten sam pewno Jan Antoni, z trockiego powiatu, podpisał konfederację 1764 r.

Jozafat, syn Dominika, Wincenty, syn Tadeusza i Józef, syn Ignacego, wnukowie Józefa, prawnukowie Kazimierza Kucewicza, 1692 r. dziedzica dóbr Łowkiniki, czyli Porojście, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1798 roku, w gubernji wileńskiej.

Na Wołyniu legitymowali się ze szlachectwa w 1846 roku: Erazm, Jan, Mikołaj i Józef Mikołaj, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Teodora; Józef, Antoni, Edward, Kazimierz, Piotr i Maurycy, synowie Erazma, 1869

i 1895 r.; Adam, syn Jana, 1872 r.; Wincenty i Stefan, synowie Mikołaja 1870 r. i Hipolit, syn Józefa Mikołaja, 1869 r. (Spis.).

z KUCHAR pisał się 1377 r. Pełka, sędzia ziemski sandomierski. Patrz *Czyzowski.*

z KUCHAR pisał się Jan Rogala z Węgrzynowa, wojewoda mazowiecki, 1452 r. Patrz *Rogala.*

KUCHARSCY h. GODZIEMBA z Kuchar, w ziemi zakroczymskiej, pod Grodźcem. Jan z Kuchar, 1416 r. wierzyciel Stefana, podsędka czerskiego (Ks. Czersk.), chorąży ciechanowski 1422 r., kasztelan zakroczymski 1451 r., żonaty z Przybką, córką Dobrogosta z Okunina, zeznał, wraz z żoną 1434 r., zapis na kościół w Czerwieńsku, sprzedał 1439 r. Wilków, w sochaczewskiem, za 400 kóp półgroszków krakowskich ks. Ziemowitowi Mazowieckiemu. Żona sprzedała 1448 roku ojcowiznę swą Załubice klasztorowi w Czerwieńsku (Bibl. Zam. Dypl.). Synowie ich: Ścibor, Wojciech i Mikołaj, sprzedali 1471 r. część Trąbek Piotrowi, synowi Wacława z Trąbek.

Herb Godziemba.

Mikołaj, kapelan arcybiskupa gnieźnieńskiego 1448 r., kanonik katedralny płocki 1469 r., żył jeszcze 1472 r.

Ścibor, podsędek ziemski wyszogrodzki 1451 r., sędzia ziemski ciechanowski 1468 — 1480 r., nie żył już 1483 r., zapisał 1472 r. żonie, Dorocie z Nieborzyna, 1,000 grzyw. posagu, a 1478 r. zeznał zapis na rzecz wnuka swego, po córce Dorocie, żonie Jakóba z Nieborzyna Druga córka Ścibora (Anna), była za Janem Lasockim 1479 r.

Trzeci syn Jana, kasztelana, Wojciech, pisał się Kucharskim z Noskowa, podkomorzy ciechanowski 1471 — 1479 roku, z żoną Małgorzatą Narwotówną Prusinowską, 1476 r. zabezpieczył posagi córkom: Annie i Elżbiecie (M. 6 f. 113; 9 f. 6, 12, 81 i 109; 17 f. 113).

Piotr, sędzia wyszogrodzki 1518 — 1541 r. Córka jego Dorota, za Marcinem Jeżewskim, chorążycem zakroczymskim 1583 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 401).

Na tych Kucharach i na Skotnikach dziedziczyli 1567 roku sukcesorowie Stanisława Kucharskiego (Paw.). Marcin i Tomasz, z ziemią zakroczymską, podpisali obiór Jana Kazimierza.

Sebastjan Sosnkowski, syn Jana, h. Godziemba, z powiatu wyszogrodzkiego, wziąwszy za żoną część Kuchar w posagu, zaczął się nazywać Kucharskim z Sosnkowa i przekazał to nazwisko swym potomkom.

Syn jego, Stanisław Kucharski z Sosnkowa, miał syna Jana, którego córka Jadwiga wyszła 1610 r. za Stanisława Łuszczewskiego (DW. 49 f. 47).

KUCHARSCY h. GODZIEMBA. Jan, nobilitowany 1768 r. (V. L. VII. 374), pozostawił z Katarzyny Combalusier: Stanisława Kostkę, Jana i Szymona, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Stanisław, ze

zmarłej 1799 r. Marjanny Kosińskiej, miał synów: Józefa, komisarza cyrkułu stryjskiego, Aleksandra, Tomasza, Stanisława i Felicjana (M. D. Wąs.).

KUCHARSCY h. JASTRZĘBIEC (właściwie Boleścic) z Kuchar, w powiecie bielskim, województwie płockiem. Kuchary te od późniejszych dziedziców Kryskich z Drobina, przezwane zostały Kucharami Kryskiemi. Bracia, Bolesta z Koziebród i Mikołaj z Kuchar, prawdopodobnie synowie Bartłomieja Bolesty, sędziego ziemskiego płockiego 1363 r., wystawili kościół i fundowali parafję w Koziebrodach 1373 roku. Krzystek z Kuchar, wymieniony 1408 r. w przywileju ks. Ziemowita danym Boleścicom. Bolesta, sędzia ziemski wyszogrodzki 1411 — 1413 r. Piotr, proboszcz katedralny płocki 1464 r., umarł 1471 r. Bolesty Kucharskiego z Okunina córki: Anna, żona Mikołaja Łękowskiego i Dorota, żona Jana z Opacza, 1472 roku zrzekły się dóbr ojczystych (M. 9 f. 12 i 81).

Herb Jastrzębiec

Na Kucharach pod Bonisławiem, w powiecie bielskim, siedzieli, zdaje się, także Boleścice. Dobra Jakóba Modzila z Kuchar, zostały skonfiskowane 1497 r. za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 939).

Jan Kucharski Miziołek, pozwał 1542 r. Jana Bagiennego z Kuchar o poranienie. Tego ostatniego syn Adam, 1544 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 7 f. 308 i 9 f. 173). Mikołaj Miziołek, Jan Bagienny i Wojciech Łaszcz, dziedzice Kuchar 1578 roku (Paw.). Maciej i Piotr Kucharscy podpisali, z województwem płockiem, elekcję Władysława IV-go, a Jan i Wojciech, obiór Augusta II-go.

KUCHARSCY h. KORAB' z Kuchar, zwanych też Kucharki, w powiecie kaliskim. Świętomir z Kuchar, świadczy 1288 r. w Poznaniu. Wacław z Kuchar, skarbnik kaliski, 1362 — 1369 roku. Maciej Zapała z Kuchar i syn jego Przecław, mają sprawy w Kaliszu 1411 — 1414 roku. Jaśkowi z Kuchar, w sprawie o dług z Olbrachtem z Żelaskowa, świadczy zięć Mikołaj Slanka z Morzy 1411 roku (Pis. Dz. Pols. IX).

Jan, członek bractwa Cystersów w Lędzie, umarł 1438 roku (Nekr. Lędz.). Michał, syn Grzegorza z Małych Kuchar, student uniwersytetu krakowskiego 1482 r. Łukasz i Małgorzata Kucharscy, dziedzice Kucharek, Stanisław części Czachór, a Franciszek i Jan Kucharscy v. Kotowieccy, części Kotowiecka, w kaliskiem, 1579 roku (Paw.). Andrzej zapisał oprawę żonie 1583 r. Łukasz z żoną, Jadwigą Fajewską, zawarł układ o Stróże ze Szczawińskim 1639 r. (Gr. Przed. 31 f. 255; 71 f. 128 i 173). Sebastjan, Benedyktyn w Lubiniu, umarł 1602 r.

Herb Korab'.

Andrzej z żony, Jadwigi Starczewskiej, miał synów: Sebastjana, Franciszka i Stanisława Jezuitę.

Sebastjan, pisarz grodzki piotrkowski, elektor Jana Kazimierza i Michała, deputat na Trybunał lubelski 1681 r., mianowany 1661 r. wojskim sieradzkim, ale widocznie nominacja się nie utrzymała, bo stale nazywany jest tylko pisarzem piotrkowskim, a kto inny jest wojskim.

Franciszek podpisał, z województwem sieradzkiem, obiór Jana Kazimierza. Jego synami zapewne będą: Kazimierz, Jezuita, zmarły 1704 roku w Piotrkowie i Władysław, podwojewodzi sieradzki 1689 r., pisarz grodzki 1693 r., w końcu skarbnik sieradzki, z którego to urzędu rezygnował 1721 r. na rzecz syna. W 1677 roku był instygatorem Trybunału lubelskiego; w 1689 r. otrzymał pozwolenie od Koniecpolskiego, wojewodzica bełskiego, na wykup Białej i Turzyna (M. 192 f. 542; 392 f. 37; Zap. Lub. 56 f. 289; 59 f. 850).

Kazimierz, syn Władysława, obrany 1709 r. komisarzem skarbowym w województwie sieradzkiem, pisarz grodzki sieradzki i marszałek sejmiku 1712 r., zostaje po ojcu skarbnikiem sieradzkim 1721 r., z tym tytułem i jako porucznik powiatu lelowskiego, podpisał 1733 r., z województwem krakowskiem, elekcję Leszczyńskiego, umarł 1735 r., zostawiając tylko pięć córek: Annę za Józefem Młodzianowskim, miecznikiem smoleńskim, Zofję za Ludwikiem Nekandą Trepką, Elżbietę za Marcinem Tarnowskim, Helenę za Kazimierzem Gumowskim, podczaszym grodzieńskim 1755 r. i Katarzynę za Janem Kruszewskim, które w latach 1746 i 1757 procesują się w Trybunale lubelskim z sukcesorami Koniecpolskich o Białę i Turzyn.

Franciszek z poznańskiego, Franciszek i Jakób z kaliskiego i Stanisław z brzeskiego, elektorowie króla Michała. Mikołaj z kaliskiego, stronnik Leszczyńskiego 1733 r.

Piotr, podczaszy dobrzyński 1690 r., razem z Franciszkiem, podpisał elekcję Augusta II-go, z województwem krakowskiem. Wdowa po nim, Justyna z Tęgoborskich, zapisała 1736 r. Paulinom w Wielgomłynach 2,000 flor. W imieniu ich dzieci: Józefa, Stanisława, Joanny, Katarzyny i Barbary, stryj ich i opiekun Remigjan, starosta małogoski, sprzedał 1728 r. Dalechowy, w księskiem, Łabęckiemu (Gr. Krak. 369 f. 561). Remigjan nabył starostwo małogoskie 1715 r. od Tęgoborskich, a 1726 r. otrzymał konsens na zamianę tego starostwa na starostwo ujskie z Szaniawskim. W 1715 r. sprzedał Tomaszewice i Podskalany Józefowi Kucharskiemu, synowi Stanisława i Heleny Strońskiej (Sig. 18 i 20; Bracł. XV f. 1803; DW. 62 f. 742).

Stefan, burgrabia nurski, żonaty z Anną z Iskrów 1746 r., którą podobno porwał, a która 1765 r., z siostrą, podzieliła się Kokorowem i Czechami. Syn ich Gabrjel, burgrabia opoczyński, 1765 r. Ten to może Gabrjel wylegitymował się ze szlachectwa i herbu Korab', w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r.

Ignacy, następnie cześnik dobrzyński, syn Józefa i Anastazji Piotrowskiej, wnuk Tomasza i Eleonory Kiełczewskiej, zeznał 1762 r. zapis dożywocia z żoną Katarzyną, córką Wilhelma Haudrynga, stolnika inflanckiego i Rozalji Narbutówney (Gr. Tremb. 77 f. 5) i zostawił Tadeusza i Marcina, wylegitymowanych ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim i Marjannę, która wraz z mężem, Tomaszem Glińskim, subdelegatem grodzkim radomskim, kwitowała 1780 r. Skrzetuskiego z posagowej sumy (Ibid. 85 f. 13).

Szymon i Grzegorz, synowie Bazylego, wnukowie Filipa, prawnukowie Stefana, Stefan i Jan, synowie Grzegorza i Jakób i Teodor, synowie Jana, wszyscy czterej wnukowie Aleksandra, prawnukowie Jana, Szymon i Jan, synowie Wawrzyńca, wnukowie Bazylego, prawnukowie tegoż Jana, wszyscy razem praprawnukowie Mikołaja, syna Macieja, wnuka Aleksandra, 1600 r. dziedzica Korowajewszczyzny, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa 1805 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KUCHARSCY h. LUBICZ, h. POBÓG, h. ROLA i h. ZAGŁOBA. Wszystkie te rodziny wyszły z Kuchar pod Strzegocinem i z Kuchar pod Topolą, w powiecie łęczyckim. Bliskość tych wsi i liczne rozrodzenie dziedziców ich nie pozwala na teraz dokładnie oznaczyć, którzy do jakiego rodu należą, dla tego też Kucharskich łęczyckich umieszczam pod jedną rybryką.

Wojdyło z Kuchar, 1388 r. w Łęczycy ma sprawę, a 1396 r. zaświadczał razem z Aleksym Jarochowskim szlachectwo Gołkowskiego. Z zapiski z 1392 r. (Łęcz. II. 4205) wiemy, że Jarochowski był herbu Lubcza. Tego więc herbu był także Wojdyło. Podobieństwo herbu Lubcza (czy też Lubrza), do herbów Zagłoba, Lubicz i Pobóg, spowodowało, jak sądzę, u licznie rozrodzonej szlachty przejście od zapomnianego, mniej znanego herbu i zawołania własnego do więcej znanych obcych.

Gniewomir z Kuchar 1392 r., a Mikołaj 1393 — 1397 r., mają sprawy w Łęczycy. Maciej procesuje się 1480 r. o granice z Siemieńskim. Bracia Frydryk i Mikołaj, zastawili 1507 r. łąkę Siemieńskiemu (Gr. Łęcz.) Synowie nieżyjącego już Mikołaja Kucharskiego i Jan Kucharski Gutek, dziedziczą na Kucharach pod Strzegocinem 1576 r., a na Kucharach pod Topolą, dziedziczą Walenty na części Krzczonowicza, Stanisław, syn Piotra, Jan, syn Wojciecha Parawy, Andrzej na części Doroty, wdowy Wojciechowej i Jan Kucharscy; Jadwiga jest dziedziczką części Jarochowa 1576 r. (Paw.). Szymon zaświadczył 1580 r. w Poznaniu szlachectwo Jackowskiego, kanonika poznańskiego. Szymon, syn Mikołaja, zastawił 1621 r. część Kuchar Maciejowi Zieleniewskiemu (Gr. Łęcz.).

Szymon, syn Andrzeja, jako brat wujeczny i Andrzej i Jan, synowie Macieja i Doroty Barłoskiej, jako siostrzeńcy rodzeni z rodu Pobogów, świadczyli 1598 r. w Łęczycy przy wywodzie szlachectwa Jakóba Barłoskiego (Gr. Tremb. 104 f. 206).

O Kucharskich Roliczach, których Paprocki nie zna, pisze Niesiecki, że osiedli na Podolu. Rzeczywiście Kucharscy na Podole przyszli z łęczyckiego, ale herbu swego przy wywodzie nie wymienili. Jan Kucharski osiadły na Podolu, naganiony w szlachectwie przez Siedleckiego, oczyścił się z rozkazu Trybunału lubelskiego w Łęczycy 1648 r. i przedstawił następujący rodowód.

Jan, Piotr i Wojciech, bracia, dopełnili działu dóbr 1501 r. Wojciech zapisał 1507 r. oprawę pierwszej swej żonie, Annie Bowentowskiej, a 1541 r. wydzielił część swych dóbr synom z tej żony, Piotrowi zwanemu Zakonicz i Krystynowi.

Krystyn czyli Krzczon z żony, Doroty Słowiańskiej (Sławęckiej?), czyli Gajewskiej, pozostawił: Jerzego, Jana i Wojciecha, który 1601 r. zapisał oprawę żonie, Annie Gajewskiej. Z niej pięciu synów: Stanisław miał syna Adama, Maciej

umarł bezdzietny, Andrzej, po którym, z żony Zofji, syn Stanisław, 1581 r. (Wyr. Lub. 3 f. 360 i 9 f. 1123), Walenty, którego dzieci młodo zmarły i Jan, który sprzedał część swą Kuchar Kalin v. Kalinicz, a nabył 1582 roku Lubonice. Tego z Małgorzaty Sokolnickiej, córki Erazma, jest synem Jan, dowodzący szlachectwa (Gr. Halic. 136 f. 821 — 853; M. D. Wąs.).

Jan, posesor Woroszyłówki 1622 — 1639 r. (Jabł. Ukrain.), dziedzic Suszyczek, ożeniony z Anną Grotówną Łubkowską, w latach 1633 — 1637, ma sprawy z Dominikanami z Łucka, od których trzyma Dziunków (Gr. Halic. 128 f. 366; Teka Rulik.).

Syn jego Stanisław, z Ewy Cieszkowskiej, pozostawił: Mikołaja, który 1661 roku zawarł układ z Borkowskim (Gr. Halic. 44 f. 154), Marcina, Marjana i Aleksandra Franciszka, Barbarę, żonę Macieja Górki, syna Jana, 1642 roku (Ibid. 30 f. 779), Annę i Aleksandrę, która, z mężem Pawłem Stoińskim, odstąpiła 1663 r. zastawu Krasnej za 5,000 flor. Nasiorowskiemu (Ibid. 45 f. 1161).

Marcin, towarzysz hussarski niegdy Czarnieckiego, otrzymał 1666 r. konsens na wykup Dołhonos od Bełchackich (Ręk. Oss. 139 f. 36).

Stanisław, Wojciech, Jan i Władysław, z województwem łęczyckiem, podpisali obiór Jana Kazimierza, Aleksander z łęczyckiem, Stanisław i Wojciech z sieradzkiem, obiór króla Michała, Jan z łęczyckiem, Jana III-go, N. Augusta II-go i Jan 1733 r. Leszczyńskiego.

Stanisław, wojski halicki, komisarz z sejmów 1658 i 1659 r. do oszacowania szkód poczynionych od Wołoch w województwie podolskiem i ziemi halickiej, umarł 1660 r. Sebastjan, w kijowskiem, zapisał 1684 r. synom: Michałowi, Antoniemu i Piotrowi część Andrjewa (Op. Kij. 2). Mikołaj, cześnik podolski, 1699 roku otrzymał konsens na cesję wójtostwa w Haliczu Płoskim, a 1700 r. Ostrowskim (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 145 i 262 f. 43).

Marjanna, córka Marcina i Zofi Lutomirskiej, wnuczka Mikołaja, z mężem Maciejem Ruszkowskim, towarzyszem pancernym, zeznała 1723 roku zapis dożywocia, a 1750 roku jako wdowa, ceduje sumy Bobrowskiemu (Gr. Halic. 485 f. 275; Gr. Tremb. 73 f. 474).

Józef i Kazimierz Jan Nepomucen Kucharscy, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Zagłoba, 1854 roku.

Herb Prawdzic.

KUCHARSCY h. PRAWDZIC z Kuchar, w ziemi ciechanowskiej, Stanisław Kucharski, dziedzic Kuchar, części Bolęcina, Przepiłek, Przerowa i Kałków, w ciechanowskiem, 1567 r. (Paw.). Adam, instygator komor solnych mazowieckich 1610 r. (DW. 38 f. 705). Mikołaj wraz z innemi przywrócony 1646 r. na sejmie do czci, której byli pozbawieni za rozbicie sejmiku ostrowskiego. Marcin i Wojciech, elektorowie Jana Kazimierza, a Stanisław króla Michała, z ziemią ciechanowską. Dwóch Janów, z województwem mazowieckiem, podpisało 1733 r. obiór Leszczyńskiego.

Marjanna, żona Jana Czajkowskiego 1645 r. Jadwiga, żona Stanisława Goźlińskiego (Perp. Czers. 10 f. 566 i 641).

Stanisław, syn Grzegorza i Zofji Czechowskiej, sprzedaje pewne dobra Chrzanowskiemu 1695 r. Ten czy inny Stanisław, żonaty z Zofją Goszczanką 1696 r. (DW. 59 f. 423 i 642). Franciszek, skarbnik ciechanowski 1720 r., rezygnuje 1746 r. z tego urzędu, który obejmuje Hipolit, zmarły 1756 r. Adam otrzymał wójtostwo w Sobiesiłach, w ciechanowskiem, 1724 r. (Sig. 20). Jan, towarzysz pancerny, pozwany o szkody przez Grochowskiego w Czersku 1734 r. (Perp. Czers. 23 f. 319). Katarzyna, córka Tomasza Jana i Marjanny Mierzejewskiej, wdowa po Łukaszu Chojnowskim, odstępuje bratu Marcinowi swej części spadku po rodzicach 1745 r. (Ibid. 27 f. 249). Jakób, towarzysz pancerny 1725 r.

Wawrzyniec, syn Jakóba i Elżbiety Kączyńskiej, wnuk Stanisława i Zofji Godaczewskiej, sprzedał 1752 r. część Złotopolic, w zakroczymskiem, bratu rodzonemu Tomaszowi, towarzyszowi parcernemu. Felicjan, podwojewodzi zakroczymski 1767 — 1793 r., wydaje pokwitowania z różnych sum 1777, 1780 i 1784 roku (DW. 93 f. 404; 96 f. 192; 100 f. 1283).

Syn jego Ignacy, 1802 r. kwitował dziedziców Kraszewa (Ibid. 113 f. 420), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, ożeniony z Franciszką Lasocką, kasztelanką sochaczewską, 1-o v. Piotrową Karnkowską.

Rodzina ta bardzo wcześnie osiadła na Rusi lwowskiej i bełskiej. Paszko z Kuchar, 1448 r. na sądach we Lwowie. Tego Pawła żona Małgorzata, wdowa po Jerzym Donacie Wasilowskim i syn Jakób, posesor Wasilowa, w bełskiem, 1469 r. (AGZ. XIV i XIX). Jakób i Stanisław z Kuchar, zapewne bracia, ożenieni z siostrami rodzonemi, dziedziczkami wójtostwa w Miączynie, w grabowieckiem.

Na wykupienie tego wójtostwa od nich, otrzymał 1476 r. konsens Paweł Jasieński (Wierzb. I. 1367). Jakób obecny 1479 r. w Haliczu. Piotrusza, wdowa po Stanisławie Kucharskim, ma 120 grzyw. u Pawła Koli 1495 r. Andrzej 1494 roku w ziemi lwowskiej. Stanisław, zastawił 1501 r. część swą Kłodzieńca za 30 grzyw. bratu rodzonemu Janowi, a 1505 r. dobrał jeszcze na zastaw 20 grzywien. Jan jest współdziedzicem Rzemieniowa 1502 r. i zastawnym posiadaczem Wisłobok 1505 r. Bratem ich zapewne był Trojan, współdziedzic Rzemieniowa; ożeniony z Małgorzatą Halkówną, dziedziczką po wuju części Łahodowa, wdową po Janie Kaju z Drewlan, która 1499 r. kwitowała dziewierza swego z wiana po pierwszym mężu, a 1505 r. wzięła w zastaw część Podhajec (AGZ. XVII i XIX).

Andrzej Kucharski z Łahodowa, 1546 r. ma sprawę z Sokolnickim, 1552 r. z Łahodowskim, a 1553 r. z Swistelnickim (AGZ. X. 739, 947, 952 i 955).

Maciej, rządca dóbr królewskich szczyrzyckich 1549 r., dzierżawca sołtystwa w Zubrzy 1556 r., zabezpieczył 1553 r. posag żonie, Annie Grzymalance, która jako wdowa, z córką Katarzyną procesuje się 1570 r. z Udryckim, o wykup sołtystwa w Dobrzanach i Brodzie (AGZ. 806, 883, 1096, 1236, 1530, 1535, 1536; M. 84 f. 177; Wyr. Lub. 45 f. 29).

Trojan dziedzic części Łahodowa, Stanisław Mitulina, Jan Strzelek, Anna Kutkorza, Jan Rzemieniowa i Wisłobok, w ziemi lwowskiej, 1578 r., pani Kucharska części Bezbród, w buskiem, 1578 r. (Paw.). Jan z Łahodowa z żony, Ewy Porudeńskiej, pozostawił dzieci: Stanisława, Trojana, Annę, Barbarę i Katarzynę, 1589 r. (Wyr. Lub. 34 f. 743 i 756; 45 f. 1160).

Anna Mikołajowa Białostocka, Barbara Stanisławowa Gołuchowska i Katarzyna Nowomiejska, procesują 1606 r. Wilżyńskich, a 1607 r. Barbara Gołuchowska, już wdowa, pozwała bratanków swych, Hieronima i Jadwigę, dzieci Stanisława, wraz z ich opiekunem Trojanem (Gr. Lwow. 94 f. 1240 i 361 f. 1290; Wyr. Lub. 71 f. 696).

Hieronim, syn Stanisława, otrzymał przywilej od Nowodworskiego 1651 r. (DW. 43 f. 1277). Trojana żona, Anna z Dołhobyczowa, 1586 r. odstąpiła Rogali podsędkowi bełskiemu, sumy swej, którą jej zapisał na Korniach Niszczycki, wojewodzic bełski (Zs. Bełs. 21 f. 731).

Piotr, student w Chełmie 1641 r. N. z ziemią chełmską, podpisał obiór króla Michała, a N. z ziemią bełską, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Wojciech z ziemi bełskiej, elektor Augusta II-go, ożeniony z Jadwigą Petrykowską, córką Jakóba, 2-o v. Wawrzyńcową Wąsowiczową, która 1697 r. pozwała Żulińską o sumę z Dołhobyczowa (Zs. Bełs. 73 f. 122; Gr. Bełs. 129 f. 543).

Michał, współdziedzic Podlodowa w bełskiem, miecznik podolski. z Konstancji Gruszeckiej, sędzianki kamienieckiej, żyjącej jeszcze 1699 r., pozostawił synów: Stanisława i Andrzeja.

Stanisław, towarzysz pancerny chorągwi starosty dobczyckiego Jordana, 1697 r., posessor Denisk, ożeniony był z Heleną Rostkowską, córką Kazimierza i Joanny Teleżyńskiej. Z niej córki: Teresa Mirecka, Katarzyna Michałowa Ochocka i Antonina za Antonim Łepkowskim. Ta ostatnia, wdowa 1748 r., część swą Podlodowa sprzedała stryjence Andrzejowej (Gr. Bełs. 139 f. 22 i 98; 144 f. 249 i Gr. Grabow.).

Andrzej, drugi syn Michała, cześnik buski, żonaty był z Konstancją Łepkowską, która 1747 r. dochodzi spadku po wuju swym Ostrowskim, stolniku smoleńskim (Gr. Grabow.). Ich dzieci: Bogumiła za Ubyszem, stolnikiem kijowskim, 1762 r., zmarła bezdzietnie 1789 r., Teresa Teofila za Ludwikiem Ładowskim 1763 roku, Józef zeznający 1756 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Elżbietą Pięścioroską, stolnikówną dobrzyńską, zmarły bezpotomnie już 1767 r., Jakób, zwany miecznikiem podolskim, żonaty z Katarzyną Konarzewską, wdową po Kazimierzu Zdzienickim, wojskim nurskim 1763 r. i Bonawentura Jakób, współdziedzic Podlodowa, zmarły 18-go Lutego 1778 r., żonaty z siostrą bratowej, Wiktorją Konarzewską, córką Stanisława, podstolego smoleńskiego i Marjanny z Szaniawskich (Gr. Bełs. 142 f. 5 i 48; 144 f. 223, 224, 360 i 380; 145 f. 88. 512 i Gr. Grabow. z 1772 r.).

Dzieci Bonawentury Jakóba: Aniela Teresa Brygida, urodz. 1761 roku (metr. w Żernikach), wydana 1782 r. za Pawła Niebyłowskiego, subdelegata grodu bełskiego, Małgorzata Justyna, ur. 1763 r., Ignacy Stanisław Kostka, ur. 1764 roku, Grzegorz Józef, ur. 1767 r. (metryki w Żernikach), zmarły dzieckiem i Józef Gabrjel, ur. 1772 r. (metr. w Łaszczowie). Obaj synowie Bonawentury, Ignacy Stanisław i Józef, razem ze stryjem Jakóbem, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim, bez podania herbu.

Stanisław był żonaty z Franciszką Małecką, córką Kazimierza i Wiktorji z Kosteckich.

Józef zostawił, z Justyny Kobierskiej, córkę Nazarewiczową i synów: Jana, ur. 1805 roku, doktora Teologji, profesora uniwersytetu lwowskiego, proboszcza

w Trembowli, zmarłego 1874 r., Pawła, ur. 1810 r., doktora medycyny, zmarłego w Dukli; Wincentego, ur. 1815 r., żonatego z Emilją Anną Ehrenreich, z której synowie: Marjan i Bogusław, i Antoniego, ur. 1817 r. (metryki wszystkich w Zniatynie), zmarłego 1908 r., po którym, z Teresy Żelazowskiej, córki Augustyna i Katarzyny z Zacharskich, syn Piotr Jan, ur. 1857 r. w Domosławicach, doktór medycyny, wiceprezes polskiego Towarzystwa Heraldycznego, zaślubił 1893 r. Ludwikę Emilję de Hennig Heydenreich, córkę Michała (znanego z 1863 r. generała Kruka) i Elizy z Ostrowskich, a legitymując się w galicyjskim Wydziale Krajowym 1897 r. wraz z synami: Pawłem Wiktorem, ur. 1894 r. i Michałem Januszem, urodz. 1896 roku, wykazał, że rodzinie jego przysługuje herb Prawdzic (M. D. Wąs.).

KUCHARSKA h. SZRENIAWA Barbara, zamężna (Benedyktowa) Wyskota Zakrzewska, babka Wysockiego, kanonika gnieźnieńskiego 1708 r. (Kor.).

KUCHARSKI h. WCZELE. Walenty obejmując 1517 r. kanonję poznańską dowiódł, że jest z ojca herbu Wczele, z matki Wieniawa, z babki ojczystej Korab', z babki macierzystej Doliwa (Pis. Dz. Pol. IX)). Ten sam pewno ks. Walenty, altarysta w Wilnie, dziedzic Kuchar, w kaliskiem, wyprawił 1497 i 1498 roku konnego na wojnę wołoską i turecką (St. Pr. P. Pom. VI). W 1502 r. kapelan królewski, otrzymał 20 grzyw. z poborów poznańskich.

Herb Wczele.

Herb Wieniawa.

KUCHARSCY h. WIENIAWA z Kuchar, w kaliskiem, tych samych, zdaje się, z których wyszli Korabici. Mikołaj i Andrzej, bracia z Kuchar, zaświadczają 1398 r. w Sieradzu szlachectwo swego współherbownika (Pis. Dz. Pol. IX). Wojciech, syn Mikołaja, 1414 r. student uniwersytetu krakowskiego. Andrzej z Kuchar, nazwany 1373 r. bratem Dymitra z Goraja (K.K.Kr. II), a jako Andrzej z Czermna występuje 1397 i 1398 r. w Krakowie z bratem Benkiem z Kuchar i Czermna (St. P. Pr. Pom. VIII). Benko z Kuchar otrzymał od księcia Opolskiego 1374 roku Żabokruki i osiadł na Rusi. Patrz *Czerminscy*.

KUCHARSCY z Kuchar Borowych, w konińskiem. Zbigniew 1395 roku, Wierzbięta 1397 r., a Pietrasz 1400 r., mają sprawy w Pyzdrach (Leksz.). Bracia Kucharscy, dziedzice Kuchar Borowych 1579 r. (Paw.).

KUCHARSCY różni. Jan z Kuchar 1419 r. świadczy w Krakowie przy zapisie posagu księżny Mazowieckiej z Melsztyńskich. Jan z Kuchar, inaczej Skołatowski, kanonik katedralny płocki 1446 — 1467 r. Arnold, syn Mikołaja z Ku-

char, 1468 r. student uniwersytetu krakowskiego, prokurator spraw konsystorza gnieźnieńskiego 1487 r., notarjusz publiczny 1499 r. Piotr i Zygmunt, synowie Mikołaja, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim, a Stanisław, syn Feliksa, z djecezji krakowskiej, 1557 r. Jerzy z żoną, Zofją Iwanowską, sprzedali 1588 roku Karsy i Lipę, w wiślickiem, Dembińskiemu (Gr. Krak. 136 f. 103).

Stanisław Kucharski v. Wierzchowski, 1592 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 52 f. 386). Katarzyna, ur. 1617 r., Benedyktynka w Sandomierzu 1633 r., zmarła 1685 r. Andrzej, doktór Św. Teologji, profesor w Krakowie 1649 r., kanonik krakowski 1661 r., umarł 1679 r. (Łęt.). Jakób, dziedzic Modlnicy, umarł 1619 r., pochowany w Modlnicy, gdzie ma też nagrobek; Stanisław zmarły 1648 r., żona jego, Katarzyna z Przybysławic (Oraczowska), fundowała kaplicę tamże 1622 r. Maciej otrzymał 1628 r. Łąkie, w dobrzyńskiem (M. 176 f. 174). Dorota, żona Hieronima Baranowskiego 1647 r. Jan, Piotr i Jacek, dzierżawcy Sobkowa nad Nidą, pozwani 1639 roku przez Stankarów, o naruszenie ich bibljoteki, złożonej w Sobkowie (Arch. Wileńs. 20569 f. 538). Jacek, towarzysz pancerny, mianowany 1666 r. cześnikiem bielskim. Jacek sprzedał 1671 r. Czasław, w szczyrzyckiem, Morsztynowi (Gr. Krak.). Wacław zaślubił 1674 r. w Limanowej Zofję Marcinkowską.

Tomasz, z województwem rawskiem, podpisał elekcję króla Michała. Stanisław, z żoną Elżbietą, kwitują się z kontraktu o Cybulice i Boczki (Gr. Przed. 78 f. 82). Ewa otrzymała 1700 r. konsens na cesję wójtostwa w Kublowem, w przedeckiem (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 34). Konstancja, żona Antoniego Wierzchowskiego, dzierżawcy starostwa płoskirowskiego 1707 r., ma sprawy z Potockiemi 1714—1723 r. Felicjan, 1720 r. posesor Pototurowa, Worobijówki i połowy Wołczkowic, w krzemienieckiem (Teka W. Rulikows.). Justyna, córka Jana i Urszuli, ur. 1709 roku (metr. w Janowie Trębowelskim).

Wacław, rotmistrz pancerny chorągwi Kalinowskiego 1717 r., dzierżawca Biedrzychowiec, zaślubił 1711 r. w Czortkowie Ludwikę z Popławskich, 1-o v. Mikołajową Kimbarową, czy też Kimbortową, już 3-o v. 1723 r. żonę Antoniego Ważyńskiego, podstolego żytomierskiego (Gr. Halic.). Magdalena, żona Antoniego Sobieszczańskiego, otrzymała 1740 r. prawo wspólności na wsi Czestynie i Nowystaw (AGZ. X. 7092). Józef, żonaty z Rozalją Bielską, 1760 r. ma sprawę z Błeszyńskiemi w Trybunale lubelskim. Ludwik z sieradzkiego, elektor Stanisława Augusta. Katarzyna, żona Jana Lipskiego, zmarła przed 1768 r.

Tomasz Teodor, syn Eljasza i Ewy z Markowskich, zeznał 1777 r. zapis dożywocia z żoną, Marją Dubrawską, córką Piotra Franciszka i Teresy Głuskiej (Ziem. Przem. 224 f. 298). Ewa, ur. 1787 r. i Franciszek Salezy, ur. 1790 r. dzieci Józefa i Salomei Laskowskiej (metr. w Sanoku). Jacenty z żoną, Anną Leśniowską, zawarł ugodę z Rożańskiemi 1777 r. (DW. 93 f. 297). Aleksander, brat Rafała, porucznika regimentu królewicza, kwituje z sum różnych Czapskich generała i pułkownika, 1784 r. (Ibid. 100 f. 1382).

Kazimierz z Rogolińskim i Ihnatowskim, roborują ugodę o dobra królewskie Szadkowice (Ibid. 103 f. 1245). Tomasz, vicesgerent sądowy łucki 1788—1793 roku. Tekla Wojciechowa Prosperowa Nartowska, zmarła bezdzietnie 1790. Aleksander oficer b. wojsk polskich 1824 r. Marja Antoniowa Chrząszczewska, zmarła 1847 r.. Walenty, ur. 1795 r., zaślubił 1825 r. w Tarnowie Domicellę Marjannę

Wohlleber. Joanna, córka Antoniego i Anny Szmytańskiej, ur. 1814 r. w Przemyślu. Karol, kapitan wojsk austryjackich, syn Jacka i Elżbiety, ur. 1776 r., zaślubił 1818 r. w Zubrzy Józefę z Zagórskich Waśkiewiczową (M. D. Wąs.).

Adama i Marji syn Michał miał, z Rozalji Krajewskiej, córkę Marję, ur. 1828 r. w Czortkowie. Piotra i Anny córka Agnieszka, zmarła 1822 r. w Czortkowie. Macieja i Anny syn Piotr, zaślubił 1846 r. w Salówce Rozalję Komarnicką (metr. w Czortkowie i Jagielnicy). Stanisława, zmarłego 1830 r. w Burakowie i Rozalji Wierzbickiej, syn Wincenty, ur. 1813 r., ma syna N. i córki: Walerję Łozińską w Czortkowcu i Matyldę. ur. 1867 r. w Sidorowie (M. Zawadz. z aktów czortkows.).

Józef udowodnił 1783 roku swe szlachectwo przed komisją magnatów we Lwowie.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej: Jan Antoni, syn Tymoteusza, wnuk Stefana, prawnuk Piotra, 1831 roku, a syn jego Mikołaj 1852 roku.

W gubernji podolskiej: Piotr i Bazyli, synowie Mikołaja, wnukowie Jana, prawnukowie Michała, praprawnukowie Baltazara, syna Bazylego, w 1845 roku, a wnukowie Bazylego po synie Longinie Walenty i Włodzimierz, wpisani do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej 1902 r. (Spis.).

KUCHARZEWSCY. Było kilka rodzin tego nazwiska, choć w Herbarzach o nich głucho. Pieczęć Wiszka Kucharzewskiego ziemianina z Rusi Czerwonej z 1427 r., podał Zamoyski w swych notatach z Metryki Koronnej (Piekos. VII).

Jan Kucharzewski, z dóbr swych Charenkowa i Klibowa, stanął osobiście do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zbor. 14 f. 33). Pochodził zapewne z Kucharzewa w dzisiejszej gubernji witebskiej, powiecie drysieńskim.

Maciej Kucharzewski z Kucharzewa, w olsztyńskiem, posesor dóbr Kranz w Warmji 1680 r., a Daniel, Kołpaków tamże 1688 r. (Kętrz.).

KUCHCIŃSKI N., regent grodzki połocki 1791 — 1793 r.

KUCHLOWSCY. Stanisław i Jan, towarzysze pancerni, pozwani 1686 r. przez Strzemeskiego o ekscesa (Gr. Bełs.).

KUCHMEISTROWIE w Warmji. Pisali się Kuchmeister albo Kuchenmeister von Sternberg. Bracia: Jan, Fryderyk, Gunter i Baltazar Kuchmeistrowie, otrzymali 1468 r. od W. Mistrza dobra Rańskie, w powiecie szczycieńskim. Kętrzyński uważa ich za Polaków lub Czechów, potomków Jana i Czesława, braci Kuchenmeistrów, starostów karniowskich na Śląsku 1411 r.

Albrecht Küchenmeister, dziedzic części Mielna 1600 r. Baltazar i Albrecht, dziedzice dóbr Rańskich, mieszkali w Stanisławowie w Warmji 1601 i 1602 roku. Albrecht i Jan, dziedzice Małszewka 1601 r. Krystyna, żona Jerzego v. Schedel Czarlińskiego 1634 roku. Jerzy Kuchmeister à Sternberg, dziedzic Kamionek 1693 roku (Kętrz. Ludność Polska).

KUCHMISTRZOWICZE h. LELIWA. Jeden z synów Olechny Rymowidowicza, Piotr, był kuchmistrzem litewskim, stąd jego potomstwo zwało się Kuchmistrzowiczami.

Piotr Olechnowicz, marszałek pana Piotra Janowicza (Mondigirdowicza), marszałka wołyńskiego 1488 roku (Arch. Sang.), kuchmistrz W. Ks. Litewskiego, w latach 1494 -- 1516, namiestnik olicki i niemonojski 1494 r., namiestnik skierstomoński 1505 r. i uciański 1514 r. W 1491 r. sprzedał Bohdaszów, który poprzednio był nabył zamianą od Pokotiły za Dubieniec, księżnie Marji Rowieńskiej (Arch. Sang.). Aleksander potwierdził mu 1499 roku darowiznę dóbr Szpakowo na Wołyniu, uczynioną na jego rzecz przez brata jego Piotra Janowicza (Mondigirdowicza), wojewodę trockiego, oddalił 1503 r. skargę Ludmiły Zabrzezińskiej, wniesioną na niego o dobra jej ojczyste, a 1506 r. nadał mu dużą przestrzeń lasu na Żmudzi (ML. 5 i 6). Żoną Piotra była siostra Ludmiły Jerzowej Zabrzezińskiej, synów zaś miał dwóch: Stanisława i Mikołaja.

Herb Leliwa.

Stanisław Piotrowicz Olechnowicz Kuchmistrzowicz, był 1528 r. namiestnikiem szawleńskim Jana, biskupa wileńskiego, a na wyprawy wojenne dostarczał trzy konie (ML. 15 i 21).

Mikołaj Piotrowicz Kuchmistrzowicz, dworzanin królewski 1532 r., miecznik litewski 1539 r., otrzymał 1547 r. zamek czarnobylski na dwa lata, lecz musiał umrzyć przed objęciem zamku w posiadanie, bo zaraz otrzymali to starostwo Steckowicz i Surynowicz. Mikołaj sprzedał 1529 r. Luzanie Gasztoldowi (ML. 2), a 1541 roku ma sprawę z Ostrożeckim o dobra Worotniew, Dosin i połowę Romanowa, do których rościł także pretensję Wolski, narzeczony Zabrzezińskiej (ML. 31). W 1547 r. otrzymał przywilej na założenie miasta w Dorohostajach (ML, 62). Na potrzeby wojenne dostarczał 14 koni, a z dóbr kijowskich jednego (ML. 21). Żona jego księżniczka Maryna Łukomska, pozwała 1528 r. ojczyma swego Niemirowicza, wojewodę kijowskiego, o 350 kóp groszy litewskich, zapisanych jej przez matkę, a 1547 r. procesuje się z zięciem, Szczęsnym Sirutowiczem (ML. 16 i 63). Synowie ich: Piotr, Jan, Stanisław, Mikołaj i Jakób Kuchmistrzowicze, procesują się z Winkiem 1550 r., a Mikołaj i Piotr, dworzanie królewscy, tegoż roku z Mikuliczem (ML 65). Ci synowie miecznika od dóbr Dorohostaje wzięli nazwisko *Dorohostajskich.*

Piotr żył jeszcze 1588 r., w którym jako opiekun bratanka swego Pawła, syna Jana, gdy się rozeszła wieść o jego śmierci za granicą, sprzedał jego dobra Obuchow, Kopaszów i inne ks. Ostrogskiemu. Wiadomość ta była mylną i Paweł, wróciwszy z nauk z zagranicy, zaczął długi proces z Ostrogskimi, ale tylko część dóbr odebrał (Teka W. Rulikows.). Ojciec Pawła Jan, podpisał 1569 roku przyłączenie Wołynia do Korony. Patrz *Dorohostajscy* i *Olechnowicze.*

KUCHMISTRZOWICZE w witebskiem. Eljasz Iwanowicz Kuchmistrzowicz z żoną, Zofją Zdanówną, zapisali 1592 r. synowi Iwanowi Kuchmistrzowiczowi, dobra Sujkowo, w województwie witebskiem (Ist. Jur. Mat. XX).

KUCHNICKI Kazimierz, elektor Stanisława Augusta z województwa ruskiego.

KUCHNOWSKI N., subkolektor poboru w orszańskiem, 1711 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

KUCHOWICZ nobilitowany 1669 roku (Bork. z Metr. 209 f. 244). Michał podpisał 1733 r. obiór Stanisława Leszczyńskiego, z województwem ruskiem.

KUCHOWSCY. N., dzierżawca w Mzurowej, w lelowskiem, 1581 r. (Paw.). Piotr obecny 1632 r. na sejmiku w Wiszni (AGZ. XX).

KUCICCY h. LUBRZA z Kucic, w powiecie przedeckim. Stanisław z Kucic, z rodu Lubrza, podpisał przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle 1433 r. obioru królem jego syna. Pieczęć jego przy tym dokumencie zniszczona, ale zachowała się przy wyroku polubownym, wydanym przez niego 1434 r. w sprawie Mościca ze Sciborza z Dominikanami z Brześcia. Przedstawia ona podkowę ocelami w górę, a w niej krzyż; jest to zatem jakaś odmiana Jastrzębca lub Boleścica (Rz. M.).

Wacław z Kucic, świadczył w Łęczycy 1399 r. (Łęcz. II. 6065). Stanisław z Kucic ręczył 1418 r. w Brześciu za brata swego, Andrzycha v. Henryka z Kucic, którego żona Dorota, w sprawie z Ziemiętą z Sadka, stawiła między świadkami Markusza z Kucic. Markusz ten był stryjecznym bratem ojca Andrzycha. Piotr 1420 r., Wojciech 1422 r. Stanisław i Markusz, bracia i Świętosław 1423 r. wymieniani w aktach brzeskich (T. Pawiń. VII). Świętosław świadczył 1434 roku przy wyroku Stanisława wspomnianym wyżej (Rz. M.).

Michał Kucicki, syn Jakóba, żonaty z Katarzyną 1526 r., miał synów: Jana i Walentego 1556 r. (Gr. Przed. 1 f. 122, 153; 10 f. 350 i 371). Maciej, syn Stanisława, kwitował 1537 r. Macieja z Dąbek (Ibid. 2 f. 122). Adam nabył część Kucic od Arciszewskiego 1542 r., a Marcin zapisał oprawę żonie 1543 r. (Ibid. 3 f. 5; 4 f. 147 i 385).

Piotr, syn Jana i Anny, zastawił 1524 r. część Wietrzychowic Gąsiorowskiemu, a wraz z matką 1526 r. część Kucic temuż. Z żony Urszuli miał synów: Florjana i Wojciecha, którym odstąpił część Kucic 1543 r. Obaj bracia pozwali 1546 r. Siewierskiego, a 1559 r. podzielili się wsią Świeszewy.

Florjan zapisał 1552 r. oprawę żonie, Ewie Bierzyńskiej, a 1571 r. sprzedał Świeszewy Wysockiemu.

Wojciech wziął od matki w zastaw część Wyszczelic 1556 r., zamienił 1560 r. Świeszewy na Sobiczewy i Ośno z Kretkowskim, z żony Anny, posessorki Sobiczew 1588 r., miał syna Florjana, 1582 r. procesującego się z Ruchowskim (Gr. Przed. 1 f. 58 i 107; 4 f. 70; 5 f. 130; 7 f. 133; 10 f. 8 i 397; 11 f. 236 i 497; 13 f. 307; 18 f. 28; 20 f. 410; 30 f. 450; 36 f. 449; 40 f. 323).

Józef, Jan i Stanisław, sprzedali część Kucic 1532 r. Stanisław zapisał oprawę żonie 1542 r. Synowie jego, Andrzej i Florjan 1553 r. (Ibid. 1 f. 296; 3 f. 38; 8 f. 59).

Szymon, syn Stanisława, kwitował 1566 r. Bierzyńskiego, zabezpieczył żonie posag 1577 r. Tenże Szymon Kucicki v. Kubłowski, zapisał sumę synowi Stanisławowi 1585 roku. Wojciech, syn Szymona, żonaty z Anną, ma liczne sprawy w Przedczu, w latach 1601 — 1625.

Jan, brat Szymona, wwiązany do Bierzyna 1570 r. Jan syn Tomasza 1579 roku (Ibid. 14 f. 446; 17 f. 357; 19 f. 125; 25 f. 345; 27 f. 179; 30 f. 228; 33 f. 336; Księgi 49, 51, 52, 64 i 69 passim).

Rejestra poborowe z 1566 roku wymieniają Stanisława, współdziedzica Rożnieczyc - Świętomirowych, Wojciecha, Wyszczelic i Adama i Stanisława, Kucic (Paw.).

Stanisława Kucickiego żona z Rożnieckich, odstąpiła 1572 r. zapisu swego na Kucicach synom: Marcinowi, Jakóbowi i Erazmowi, a ci przyznali matce dożywocie na Kucicach. Tychże braci i jeszcze Wojciecha i Jana, kwitowała 1571 r. siostra Elżbieta Osińska. Marcin, dziedzic Sławęcina 1579 r., zastawił część Kucic i Obałki bratu Jakóbowi 1588 r. Erazm zapisał żonie dożywocie 1578 r., trzymał w zastawie część Bierzyna 1594 r. Jan sprzedał część swoją Kucic 1571 r. Po Wojciechu zostały dzieci: Adrjan, Andrzej, Stanisław, Sebastjan, Grzegorz i Agnieszka 1595 r.

Agnieszka 1598 r. jest żoną Sądka i 1600 r. procesuje się z wszystkimi braćmi o część Wyszczelic.

Adrjan, sędzia, subdelegat przedecki 1598 r., zeznał 1600 r. zapis dożywocia z żoną, zabity 1604 r. przez Świecińskiego, pozostawił synów: Daniela 1604 — 1625 r. i Pawła 1624 r., i córki: Annę Wojciechowę Bełkowską i Zofję Janowę Malińską 1633 r.

Jakób, piąty syna Stanisława, zapisał 1572 r. oprawę żonie, zastawił 1604 roku Rożnieczyce-Świętomirowe Rożnieckiemu i sprzedał część Kucic Łazińskiemu 1622 r. Dzieci jego: Marcin, Sebastjan, Maciej, Krzysztof, Anna, Dorota, Justyna i Zofja, procesują się 1599 r. ze Strzyskim i dopełniają działu Strzyg. Z córek: Anna, jest za Bielickim 1605 r., Dorota za Jankowskim 1618 r., a Zofja także za Bielickim 1622 r. Z synów:

Krzysztof, zastawny posiadacz Strzyg, zeznał 1618 r. zapis dożywocia z żoną Katarzyną.

Marcin zapisał sumy pierwszej żonie Annie, 1600 r., a z drugą, Agnieszką, zeznał zapis dożywocia 1616 r. Syn jego Jan, ma sprawę o poranienie człowieka 1624 roku.

Sebastjan, syn Jakóba, zapisał 1603 r. oprawę żonie, Barbarze Jasińskiej i wraz z nią wydają sobie wzajemny kwit 1630 r. z bratem Marcinem i jego żoną Agnieszką.

Syn Sebastjana Jan, zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną Bogumiłą, a 1628 roku ceduje ojcu część Strzyg. Córkom Sebastjana: Jadwidze, Elżbiecie i Teofili i ich matce, wydaje 1632 r. pewne zobowiązanie co do Strzyg Szołajski (Gr. Przed. 18 f. 227; 20 f. 4 i 142; 21 f. 128 i 156; 25 f. 214; 26 f. 450; 27 f. 251; 34 f. 264; 35 f. 385 i 386; 37 f. 553; 40 f. 114; 41 f. 251; 43 f. 407 i 537; 44 f. 383; 46 f. 372 i 399; 47 f. 67, 89, 131, 137, 564 i 165; 48 f. 308, 311, 341, 407 i 545; 49 f. 103; 50 f. 36; 51 f. 180, 184, 228 i 610; 52 f. 25, 111, 112, 498, 603 i 630; 53 f. 138 i 372;

55 f. 188 i 541; 60 f. 470; 62 f. 387; 64 f. 9, 273, 325, 341 i 399; 67 f. 437 i 450; 68 f. 69, 77 i 391; 69 f. 147, 475; 69 A f. 61 i 80; 70 f. 169, 170, 331, 333 i 516). Dorota z Ossowskich, żona Jeremjasza, cedowała sumy Świneckiemu 1641 roku (Ibid. 71 f. 331).

Rafał z synami: Wiktorem, Pawłem, Leonem i Adolfem, Jan i Antoni Stanisław z synami: Władysławem Janem i Celestynem Teodorem, synowie Andrzeja, wnuki Kazimierza, prawnuki Kazimierza, praprawnuki Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1845 r.

Rafał z czterema wymienionemi wyżej synami i jeszcze z dwoma, Józefem i Juljanem, wpisani 1866 r. do ksiąg szlachty gubernji podolskiej, a Marceli Jan i Antoni, synowie Pawła, wnukowie Rafała, 1892 roku, także w podolskiej gubernji (Spis.).

KUCICCY h. POBÓG z Kucic, w ziemi wyszogrodzkiej. Wymienia ich Paprocki, pisząc, że są jednej dzielnicy z Bromirskimi. Podaje ich także Niesiecki, ale nie wyliczają ani jednego członka tej rodziny.

[KUCIEJEWSKI Józef, nabył pewną sumę od Antoniego Siarczyńskiego, sekretarza królewskiego, 1796 r. (DW. 111 f. 1229).]

KUCIEŃSCY v. KUCIŃSCY h. OGOŃCZYK z Kutna, w powiecie gostyńskim. Mikołaj z Kutna, syn Andrzeja z Radzikowa, kasztelana dobrzyńskiego 1371 r., zmarłego 1395 r., wnuk komesa Piotra Ogona, kasztelana dobrzyńskiego 1350 — 1364 r., był protoplastą tej rodziny (patrz artykuł Kościeleccy). Mikołaj, kasztelanic dobrzyński, ma 1388 r. w Łęczycy sprawę graniczną z Janem z Dąbrówki, a 1390 r. z Kozielskiemi o Kłobię (Łęcz. I. 811, 1208, 1636, 3357), świadczy 1395 roku w Lipnie na akcie sprzedaży Kikołu (Rz. M.). Pozostawił on sześciu synów, którzy 1413 r. dopełnili w Lipnie działu dóbr ojczystych.

Herb Ogończyk.

Janusz z Kościoła, wojewoda gniewkowski, wziął Skąpe i sześć wsi z dopłatą 30 grzyw. Jakusz wziął Radzikowo Wielkie i Małe i inne, i 300 grzywien, Piotr Działyń, Wolę i Zembowice i 200 grzyw., najmłodsi Andrzej i Otto Kuczbork, Olszewo i Kozielsk, i 700 grzyw. od braci po śmierci matki i babki, a czwarty z rzędu Jan— Kutno, Sieciechowo i Gnojno i 130 grzyw. (Zs. i Gr. Szreńskie). Mimo uczynionego działu pisali się czasem i inni bracia z Kutna, jak naprzykład 1462 r. występuje Jadwiga, wdowa po Piotrze z Kutna (Działyńskim) z synami: Piotrem i Mikołajem (M. 63 f. 62).

Jan z Kutna, stolnik gostyński 1435 r., obecny 1441 roku przy uposażeniu kościoła w Sannikach przez Ziemowita (M. 346 f. 75b), kasztelan gostyński 1442 — 1462 r., zatytułowany raz 1446 roku podkomorzym gostyńskim (Racz.), miał córkę Jadwigę, która zrzekła się 1455 r. ojcowizny na rzecz ojca i braci swych: Mikołaja i Andrzeja (M. 337 f. 55).

Trzeci syn kasztelana, Jakób, student uniwersytetu krakowskiego 1444 r., kanonik włocławski 1447 r., polecony przez uniwersytet boloński Papieżowi, świadczy w Brodnicy 1450 r.

Mikołaj, starszy syn Jana, stolnik i starosta gostyński i hetman książąt Mazowieckich na Płocku 1461 r. (M. 337 f. 53), wojewoda rawski i gostyński 1465 roku, wojewoda łęczycki 1467 r. i starosta wielkopolski 1484 r., otrzymał 1471 r. od króla 500 grzyw. i 90 zł. węg. z czynszów miasta Gostynina, a za odprowadzenie w tymże roku Władysława Jagiellończyka do Czech, otrzymał 1472 r. 200 grzyw. na starostwie gostyńskim. Tegoż roku otrzymał konsens na wykupienie starostwa człuchowskiego, 1473 r. zabezpieczył mu król, na starostwie gostyńskim, 110 grzywien pożyczone gotówką, 50 grzyw. za drogę do Torunia, 10 grzyw. wydatków na zjeździe w Zakroczymiu, 1474 r. za zasługi różne 70 grzyw., 1476 r. za odprowadzenie w poprzednim roku ks. Jadwigi do Bawarji 200 grzyw. Długosz pisze, że odwoził także 1479 r. ks. Zofję do Frankfurtu. W 1479 roku obrachował się z królem, 1488 i 1493 r. oprawił żonie Barbarze z Miłonic, 800 grzyw. szerokich półgroszków polskich na połowie Kutna, na wsiach Gołębiewo i Rykowo i na folwarkach Gieglarty Kusiewizna i Mroczkowizna, kupionych od Mroczka i Kusza; 1489 r. przyrzeka mu cedować Koźmin Wawrzyniec Gruszczyński Kośmider, tegoż roku otrzymuje na nowo od króla 250 grzyw. i 8 flor. długu i darowizny na starostwie gostyńskim, 1492 r. zwolniony od przysięgi na starostwo wielkopolskie (Wierz. I. 667, 811, 832, 833, 981, 987, 1113, 1203, 1372, 1525, 1526, 1917, 2057, 2058, 2081; II. 101; M. 17 f. 28; Rad. Inscr. Decr. VI f. 190).

Córka Mikołaja, Anna, otrzymała posagu 700 zł. węg. z dóbr ojczystych i 300 zł. węg. z macierzystych. który jej mąż, Przedbor z Koniecpola, oprawił, dodając 1,000 zł. węg. wiana 1472 r., na Wielgomłynach z ośmiu wsiami, w radomskiem - sieradzkiem i na Kłodzku, w stężyckiem (M. 12 f. 105; Wierzb. I. 877; AGZ. VI).

Synem jego był zapewne Mikołaj, kasztelan gostyński 1504 roku, zmarły 1508 r., który otrzymał 1507 r. przywilej na jarmarki w Łękoszynie, a ożeniony był z Anną z Dembowej góry Dembowską, występującą jako wdowa 1509 r. (M. 23 f. 106 i 738; St. Pr. P. Pom. VI. 296).

Andrzej, drugi syn Jana, kasztelana gostyńskiego, cześnik gostyński 1472 roku, kasztelan gostyński 1493 r., wojewoda rawski 1497 r., umarł 1504 r. Ożeniony był z Barbarą, wdową po Wincentym z Muchnic, po której bezdzietnej śmierci zasądzony został 1472 r. na spłatę 40 grzyw. rocznie z Muchnic i Skorzewa, z zahipotekowanego jej posagu, siostrze jej Jadwidze, wdowie po Mikołaju z Ossowca (Wierzb. I. 874). W 1484 r. otrzymał Mikołaj Działyński konsens na cesję Osmolina Marcinowi z Kutna. cześnikowi gostyńskiemu. W akcie tym musiała zajść pomyłka w imieniu i odnosi się on do Andrzeja (Wierzb. I. 1622). Andrzej fundował kościół i parafję w Nowem 1496 r. Z nieznanej nam. prawdopodobnie pierwszej żony, córka Agnieszka, wyszła za Mikołaja Kiełbasę z Markowa, który jej oprawił 1476 roku 1,000 zł. węg. posagu i 500 zł. węg. wiana (M. 12 f. 230).

Agnieszka, jako wdowa, złożyła 1525 r. depozyt u brata Andrzeja.

Druga córka Andrzeja, Petronella Barbara, była 1-o v. za Mikołajem z Górki, kasztelanem gnieźnieńskim, a 2-o v. za Piotrem Myszkowskim, kasztelanem

rozpierskim 1497 r., potem wojewodą łęczyckim, po którym jest wdową 1507 roku (M. 16 f. 25; 22 f. 150; Wierzb. II f. 680; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 713).

Córką Andrzeja także być musiała Anna, wdowa po Stanisławie Potockim, kasztelanie gostyńskim 1507 r., której córka Urszula, była za N. z Kutna 1507 r. (M. 23 f. 31).

Andrzej, syn Andrzeja wojewody, nominowany kasztelanem gostyńskim po Mikołaju 1508 r., wojewoda rawski 1519 r., zrzekł się tej godności 1530 roku. W 1519 r. z siostrzeńcem Myszkowskim, a 1523 r. z siostrzenicą Katarzyną z Górki Brudzewską, zawarł układ o dobra i obejmuje Łanięta, Suchobie, Pomorzany i Wilkonie (M. 33 f. 252; 39 f. 250; Inw. Arch.; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 306).

Syn jego Stanisław, dworzanin królewski, został po ojcu wojewodą rawskim 1530 r., umarł 1542 r. Rozgraniczył Kutno i Gołębiewo 1536 r. Synowie jego: Jerzy, Mikołaj, Jan i Stanisław, kwitowali 1543 r. Kretkowskiego, a wdowa Jadwiga z Łaska, wzięła 1554 r. w zastaw część Bab od Feliksa Babskiego (Gr. Gostyńs. z 1536 i 1554 r.; Gr. Przed. 4 f. 13 i 6 f. 44; M. 64 f. 73 i 67 f. 110).

Jerzy, syn Stanisława, sekretarz królewski, został kasztelanem sierpskim 1560 r. i umarł zaraz tegoż roku, a dobra jego lenne Łanięta i Suchodąbie dostał Zebrzydowski (M. 95 f. 339 i 384).

Jana, według Niesieckiego, synem był Walenty, dziedzic Nowego 1576 r., współdziedzic Mnicha i Dębowej Góry 1579 roku, w łęczyckiem i gostyńskiem (Paw.).

Andrzej, Stefan, Stanisław, Jan i Mateusz, synowie niegdy Wojciecha, otrzymali 1558 roku konsens na wykup połowy Skorzewa, w gostyńskiem (M. 91 f. 285). Urszula, żona Mikołaja Przerębskiego 1567 r. Andrzej, miał z pierwszej żony syna Mikołaja, z drugiej zaś Łukasza 1564 r. (M. 96 f. 326). Łukasz, współdziedzic Mnicha 1579 r. Anna i Mikołaj, dziedzice Nowej wsi, a ostatni także Raczików pod Łękoszynem 1579 r. (Paw.).

Stanisław, syn Andrzeja, z djecezji gnieźnieńskiej, 1586 r. student uniwersytetu krakowskiego. Katarzyna, żona Krzysztofa Niszczyckiego, wojewody bełskiego 1589 roku. Jan, podstoli gostyński, zmarł przed 1605 rokiem (Zap, Lub. 15 f. 1012).

Wojciech, podkomorzy gostyński, współdziedzic Mnicha i Dembowej Góry, umarł 1579 r., a podkomorzym został po nim syn Stanisław. Ten ostatni poseł do Szwecji 1582 r., kwitował się z Janczyńską 1598 r., a z Sokołowskim 1599 r. (Gr. Przed. 46 f. 391 i 47 f. 89).

Syn jego Jerzy, nazwany 1602 r. synem niegdy Stanisława, podkomorzego (Zap. Lub. 11 f. 462). Jeżeli to nie pomyłka pisarza, to musiało być po sobie dwóch Stanisławów, podkomorzych gostyńskich, bo z nominacji następcy widać, że Stanisław umarł 1616 r. (M. 158 f. 247).

Jerzy obierał 1617 r. plenipotentów w Przedczu, a 1628 r. otrzymał konsens na nabycie starostwa kruszwickiego od Grabskiego (Gr. Przed. 63 f. 63; M. 168 f. 69 i 177 f. 154). Ożeniony z Elżbietą Krasińską, wojewodzianką płocką, miał synów: Andrzeja Władysława i Mikołaja, i córki: Ewę Garwaską i Annę Jakóbowę Brodzińską. Ta sama pewno Anna, bo córka Jerzego, była 1-o v. żoną Andrzeja Krosnowskiego 1647 r.

Andrzej Władysław, starościc kruszwicki, elektor króla Michała z ziemi gostyńskiej, kasztelan gostyński 1681 r., umarł 1684 r., wraz z żoną, Zofją Słoniewską, otrzymał 1667 roku konsens na cesję wsi Przystanie Łaznińskiemu (AGZ. X. 5027).

Syn jego Stanisław Jan, elektor Augusta II-go z województwa sandomierskiego, nabył 1701 r. od braci swych Jana Bogusława i Józefa Władysława, część ich w dobrach Kamienna Wola, Sołtysy i Kotfin, w opoczyńskiem (DW. 61 f. 342), które to dobra sprzedał 1726 r. Czermińskiemu, kasztelanowi małogoskiemu, wymieniając w akcie rodziców i dziadów swoich (Gr. Opocz.). W 1712 r. mianowany podstolim gostyńskim, został potem chorążym i z tym tytułem 1719 r. kwitował się z bratem Bogusławem. Z żony, Zuzanny z Suchych Kownat Kownackiej, syn jego Józef, podstoli gostyński, dziedzic Łuk, Witkowa i Woźnik, z Salomei Tomaszewskiej, pozostawił syna Adama.

Adam otrzymał 1765 r. konsens na cesję wójtostwa Janiewicze Piaskowskieme, staroście piaseczyńskiemu, 1772 r. wójtostwo w Zubieńsku, w samborskiem, 1775 r. został podczaszym wendeńskim, 1782 r. wylegitymował się ze szlachectwa, w sądzie ziemskim lwowskim, dziedzic Wierzbicy, pozwał 1793 r. Potockich o 10,000 florenów (DW. 85 f. 140; Zs. Sanoc. 3 f. 242; Kancl. 37 f. 442; A. Tryb. Galic.).

Jan Bogusław, drugi syn Andrzeja, kasztelana gostyńskiego, po śmierci żony Teresy Rembowskiej, po której zrzekł się dożywocia 1702 r. (DW. 61 f. 373), został księdzem i był kanonikiem lwowskim 1719 r. Syn jego Antoni, starosta pokutyński 1718 r., bezdzietny z żoną Barbarą Wyszotrawczanką, 1-o v. Kazimierzową Głogowską, starościną grabowiecką, 2-o v. Antoniową Czarnecką, starościną sinnicką, która występuje jako wdowa po nim 1726 roku (Kij. IX. 392 i X. 1588).

Mikołaj, drugi syn Jerzego, starosty kruszwickiego, zawarł 1691 r. kontrakt sprzedażny z Teresą Lubiatowską (DW. 57 f. 1215), z Marjanny Młosolanki miał synów Stanisława, ożenionego z Barbarą Ozubkiewiczówną i Jana, ożenionego z Elżbietą Romocką.

Stefan, syn Stanisława, sprzedał 1754 r. prawa swe do spadku po Błażeju Krasińskim, kanclerzowi Małachowskiemu, a Maciej, syn Jana, kwitował 1755 r. tegoż kanclerza ze swoich pretensji (M. 229 f. 882; DW. 76 f. 1073 i 1074). Stefan, skarbnik horodelski, pokwitowany 1755 r. przez Stanisława Brodowskiego, cześnika buskiego, wraz z żoną, Franciszką Duninówną Sulgostowską, sprzedał część wsi Żochów Petrykowskiemu (DW. 77 f. 405 i 83 f. 400).

Jan z Kutna 1633 r. w Dębowej górze. Jan, syn Macieja, zaświadczył 1646 r. szlachectwo Bardzkiego (Wyr. Lub. 196 f. 1295). Jan i Stanisław podpisali, z województwem łęczyckiem, obiór Jana Kazimierza. N. ożeniony z Teresą Mycielską, podstolanką sieradzką, 1645 r. (Res. Castr. Posn. f. 453). Adam, Jan, Bogusław i Stanisław, z ziemią gostyńską, a Adam i Stanisław, z ziemią rawską, podpisali elekcję króla Michała, Adam, z łęczyckiem, Jana III-go, a Jerzy, z brzeskiem, 1733 r. Stanisława Leszczyńskiego.

Franciszek, syn Franciszka v. Stanisława i Agnieszki Tarnowskiej, zapisał 1687 r. żonie, Magdalenie Bębnowskiej, 20,000 flor. posagu i wiana. Córka ich Anna, zeznała 1708 r. zapis wzajemnego dożywocia z mężem, Janem Franciszkiem

Wittanem, podczaszym inowłodzkim (Gr. Łęcz.; M. D. Wąs.). Jerzy z żoną, Zofją z Boksów, 1696 r. oddarowują dworek Czosnowskim (DW. 59 f. 456). Jan, w przedeckim 1711 roku, a Jerzy, w inowrocławskiem 1715 roku, komisarze do spraw z wojskami moskiewskiemi i saskiemi (Paw.). Ksiądz Jan, dziekan szadkowski, 1729 roku.

Mikołaj, mianowany 1701 r. podsędkiem ziemskim łęczyckim. Inny zdaje się Mikołaj v. Stanisław Mikołaj na Łękoszynie, elektor królów: Michała i Jana III-go, z województwa łęczyckiego, z żony, Marjanny Wnorowskiej, córki Marcina, miecznika brzeskiego, miał syna Macieja i córki: Marcjannę za Aleksandrem Wituskim i Wiktorję, wydaną 29-go Maja 1702 r. w Łękoszynie za Kazimierza Wodzińskiego, stolnika kowalskiego.

Maciej, łowczy brzeziński 1736 r., zmarły 1752 roku, z Weroniki Lubiatowskiej, pozostawił synów: Józefa, Franciszka i Ignacego, którzy 1756 r. sprzedali Sklęczki, Wyremby i część w Stodułkach - Rzeczykach, w orłowskiem, Krosnowskiemu (Gr. Łęcz.). Z synów Macieja:

Ignacy zeznał 1752 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Joanną Bojemską (DW. 74 f. 530); córce jego, pannie, zapisał 1783 r. testamentem wuj, prymas Ostrowski, 15,000 flor.

Józef, deputat na Trybunał koronny. podczaszy łęczycki 1759 r., elektor Stanisława Augusta, rezygnował z urzędu 1778 r. Ten sam, zdaje się, Józef, dziedzic Przewodowic i Raduczy, miał synów: Kaspra Melchjora, który przepadł bez wieści i Antoniego, który sprzedał 1811 r. te dobra Węgrzeckiemu. Antoni mieszkał 1814 roku w Krzczonach, w sochaczewskiem, a żonaty był z Teklą Głębocką i wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Z Kucińskich Murawska, zmarła w połowie XIX-go wieku. Bracia, Wojciech i Roman Kucieńscy, kupili 1859 r. Będkowice.

Stefan, legitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, miał być także synem Macieja i Weroniki Lubiatowskiej; sądzę jednak, że prędzej był synem Macieja, syna Jana z Romockiej, o którym wyżej.

Niesiecki pisze, że Mikołaj z Wnorowskiej, miał jeszcze synów: Antoniego bezdzietnego i Józefa, po którym, z Anny Wolskiej, syn Mikołaj. Ten to pewnie Mikołaj, podstoli 1752 r., a podczaszy rawski 1763 r., stolnik bielski 1766 r., żył jeszcze 1791 r.; sprzedał 1762 r. Ossę i Lelitowo, w rawskiem, Leszczyńskiemu (Gr. Raws.), a żonaty był z Marjanną Wolską, 1-o v. Jackową Zbroską, pisarzową grodzką rawską, 2-o v. Antoniową Milewską, łowczyną nowogrodzką, zmarłą 1772 roku. Siostra Mikołaja, Zofja Borkowa, 1762 r. (Gr. Raws.).

KUCKI Władysław, z województwa krakowskiego, elektor króla Michała będzie może Kąckim.

KUCKIEWICZOWIE na Wołyniu i Podolu. Konstanty i N. Kuckiewicze, pozpisali, z województwem wołyńskiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jan Kuckiewicz z żoną, Teofilą Potencjanną z Porwanieckich i jej rodzeństwem, sprzedali 1645 r. połowę wsi Sielec, w łuckiem, odziedziczoną po wuju Andrzeju Czosnowskim, Łukaszowi i Apolonji Hulewiczom (Zs. Łuckie); w następnym roku

wzięli w zastaw Horbaszcze od ks. Samuela Koreckiego. Wdowa po Janie, z synami, Adamem i Mikołajem, 1658 roku, mianowała plenipotentów w grodzie łuckim. Z nich:

Mikołaj, żonaty 1-o v. z Heleną Turską 1671 r., a 2-o v. z Jadwigą Kociszewską, z którą zeznał 1683 r. zapis wzajemnego dożywocia, pozostawił syna Stanisława, który części swej Horbaszcz odstąpił Gabrjelowi i Helenie Maydanowiczom.

Adam z żoną, Anną Rokicką, 1-o v. Narwińską, cedował 1669 roku część Zabłociec Jakóbowi i Konstancji Gierowskim. Testament Anny, sporządzony na rzecz męża i dzieci, roborowany w grodzie łuckim 1675 r. Adam z synem Janem 1696 r. kwitowali się z sukcesorami Stanisława Porwanieckiego.

Jan z żoną, Anną Mężyńską, wydzierżawił 1724 r. część Horbaszcz Łapińskim, a 1735 r. Sobierajskim. Od synów Jana: Andrzeja, Antoniego, Aleksandra i Mikołaja, wykupili 1743 r. Czartoryscy z Korca Horbaszcze, jako sukcesorowie ks. Koreckich.

Mikołaj, syn Jana, po śmierci pierwszej żony, Heleny z Zabłockich, poślubił 1771 r. Wiktorję Kruczyńską (metr. w Haliczu) i umarł 1794 r. (sepult. tamże). Syn jego Michał Andrzej, chrzczony w kościele Otynieckim, zaślubił 1792 r. Ludwikę Olszewską, komornikównę ziemską podolską, z której matką spisał intercyzę przedślubną w Zieleńczu tegoż roku (robor. w Gr. Łuck. 1793 r.), był następnie podkomorzym kamienieckim, a z wymienionej żony miał dzieci: Erazma Filipa Jakóba Zygmunta, ur. 1794 r. (metr. w katedrze kamienieckiej); Petronellę Marjannę Katarzynę, ur. 1795 r.; Urbana Ludwika Bonifacego Jana Nepomucena, ur. 1798 r.; Katarzynę Teklę, ur. 1799 r.; Mateusza Tadeusza Ludwika, ur. 1800 r. i Józefę, ur. 1804 r. (metryki w kościele Zalesieckim). Michał, z wszystkiemi dziećmi, legitymował się ze szlachectwa na Podolu 1817 i 1845 r.

Dzieci Erazma: Narcyz Antoni i Elżbieta Seweryna, legitymowały się ze szlachectwa 1855 r., a dzieci Narcyza: Wiktor i Wanda Marja 1885 roku (Legit. Podols. i Spis.).

KUCZA Ilja Jakimowicz, podstarości piński 1563 r., kobryński 1566 r., otrzymał 1576 r. ekspektatywę na metropolję kijowską po śmierci Jerzego, objął metropolję już 1577 r. (Arch. I. Z. Ros. III).

KUCZABA Wawrzyniec, świadczy w Brześciu Litewskiem 1580 roku (Akta XIX).

KUCZABSCY v. KUCZAPSCY. Jest wieś Kuczaby na Podlasiu pod Sterdynią, ale jej w rejestrach poborowych z XVI-go wieku nie znajduję, nie można zatem wiedzieć, czy od tej wsi rodzina nazwisko wzięła. Piotra Kuczabskiego żona, Barbara z Grotowskich, sprzedała 1607 r. część Grotowa, w czerskiem, Niedabylskiemu (Perp. Czers. 3 f. 76). Krzysztof, syn Sebastjana, dziedzic części Stępkowa, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.), zapisał 1678 roku dożywocie żonie, Konstancji Stępkowskiej (Zap. Lub. 57 f. 192) i podpisał, z województwem lubelskiem, obiór Augusta II-go. Paweł z województwa brześciańskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

KUCZALSCY. Część wsi Prostyń, w powiecie drohickim, nazywała się w XVI-m wieku Kuczały, może więc od niej nazwisko ta rodzina wzięła. Andrzej Kuczalski, matka jego Marjanna i siostry: Marjanna, wdowa po Apolberku, majorze wojsk litewskich i Antonina Kazimierzowa Sasinowa Sobierzańska, pozwani przez Annę z Apolberków Andrzejowę Kruzową, pasierbicę Marjanny, o majątek po ojcu 1728 r. (Gr Krzem. M. D. Wąs.). N., miecznik winnicki 1750 r., zmarł 1758 r. N., stolnik winnicki, umarł 1757 r. N. żonaty z Ludwiką Kicką w połowie XIX-go wieku.

Wojciech z synem Damazym Eljaszem Tomaszem i Władysław z synami: Stanisławem Janem Antonim i Pawłem Piotrem Janem, synowie Andrzeja Tomasza. wylegitymowali się ze szlachectwa 1837 r., w gubernji kijowskiej.

Ten sam Paweł Piotr Jan z synami: Alfredem Władysławem Karolem, Leonem Konstantym i Karolem 1837 r., a synowie Karola: Władysław Maksymiljan i Michał Piotr 1871 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spisy). Patrz Koczalscy.

[KUCZANKOWICZ. Maciej, sekretarz królewski i poseł miasta Lwowa na sejm 1669 roku].

KUCZBORSCY h. OGONCZYK z Kuczborka, w powiecie szreńskim, województwie płockiem. Pisano ich czasem z Kruczborka, Kruczborscy. Andrzej, syn Piotra Ogona, kasztelana dobrzyńskiego, dziedzic Unienia 1364 r. i Radzikowa, kasztelan dobrzyński 1371 r., zmarły 1395 r., nabył od ks. Ziemowita 1384 roku Kuczbork, za 400 kóp groszy (Dok.).

Herb Ogończyk.

Syn jego, Mikołaj z Kutna, pozostawił sześciu synów, którzy dopełnili 1413 roku działu dóbr ojczystych w Szreńsku. Patrz artykuły: Działyńscy, Kościeleccy i Kucińscy.

Najmłodsi synowie Mikołaja z Kutna, otrzymali działem Kuczbork, Kosielsk i Olszewo z dopłatą 700 grzyw. po śmierci matki i babki. Obaj bracia żyją jeszcze 1434 i 1439 roku. W tych latach przeprowadzają działy między Świnkami z Zielonej.

Aleksy z Głużka, podsędek zawkrzyński, pisał się 1446 roku z Kuczborka, może zatem to będzie syn jednego z tych braci, zwłaszcza, że imie to się powtarza w rodzinie. Mikołaj, ale pisany Kruczborskim, dziekan włocławski 1461 — 1480 r. Piotr Kuczborski, kanonik włocławski 1503 — 1510 r. Dorota, żona Adama Świnki z Zielonej 1518 r. Mikołaj Kruczborski, 1498 r. za konsensem królewskim, zamienił wieś swą Dwór, w ziemi Michałowskiej z Działyńskiemi na Sobiesiernie, w starostwie brodnickiem i otrzymał pozwolenie na wykup wójtostwa w Sobiesierniu od wójtów Abrahama i Tomasza i na zapisanie na tej wsi oprawy żonie, Dorocie z Kijowa (Wierzb. II. 1306, 1307 i 1308).

Mikołaj Kuczborski, mianowany skarbnikiem dobrzyńskim 1508 r., nie żył już 1517 r. i pozostawił synów: Zbigniewa i Piotra, piszących się zwykle Chodorąskiemi.

Zbigniew nabył 1532 r. część Kuczborka, Kosielska i Przespy od brata Piotra, sędzia grodzki bobrownicki 1541 r., został podsędkiem dobrzyńskim 1547 r.

Piotr Chodorąski, żonaty był z Katarzyną Dąbską 1538 r. Jego pewno synów: Zbigniewa, Piotra i Stanisława Chodorąskich, wymieniają regestra poborowe 1564 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 120 i 230; 4 f. 334; 6 f. 273; 7 f. 11; Paw.).

Wdowa po Jakóbie, Elżbieta z Suskich, córka Stanisława, zapisała 1537 r. posag swój, zabezpieczony na Kuczborku, Kosielsku i Przespie, synowi Piotrowi, który dziedziczy na tych wsiach jeszcze 1578 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 170; Paw.). Antoni, syn Jakóba, współdziedzic Kosielska 1577 r. (M. 115 f. 319).

Mikołaj Kuczborski, zwany Podstolicem 1532 r., ma różne sprawy z Zielińskiemi 1535 i 1536 r., ożeniony z Katarzyną Mlicką, córką Arnolda, żyjącą wdową 1542 r., pozostawił córki: Zofję za Bogusławem Miszewskim 1536 r., Emerencjannę za Aleksym Olszewskim 1538 r., Aleksego, o którego zabicie pozwał 1537 roku Jan Kuczborski Kiełbasa Nosarzewskiego, Stanisława i Jakóba. Synami też Mikołaja byli zapewne Paweł i Franciszek, którzy wraz z Stanisławem i Jakóbem robią działy Kuczborka i Olszewa 1539 r., z Ewą Maciejową Orłowską, córką Pawła, Podstolica Kuczborskiego. Stanisław i Jakób nazywani, jak ojciec, Podstolicami, w 1537 r. są opiekunami dzieci po bracie Aleksym: Mikołaja, Wojciecha i Katarzyny, które są dziedzicami Łąk, w lipnowskiem, 1539 r. Matka ich Barbara wyszła 2-o v. w 1538 roku za Mikołaja Sułkowskiego (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 222; 3 f. 362, 363; 4 f. 142, 175, 206, 207, 252, 294, 323; 5 f. 155, 174, 285; 7 f. 11, 290; M. 59 f. 25).

Jakób Podstolic, wspódziedzic Ciołkówka, w płockiem, 1578 r. (Paw.), z żony, Doroty Ciołkowskiej, miał synów: Jana, Macieja i Marcina.

Jan, student uniwersytetu w Padwie 1593 r., kanonik płocki, scholastyk gnieźnieński 1601 r., archidjakon warszawski, kanonik krakowski 1608 r., proboszcz krakowski 1610 r., sekretarz królewski 1601 r., regent kancelarji wielkiej koronnej 1613 r., biskup chełmiński 1613 r., umarł 1624 r. Biskup bardzo gorliwy, zabiegliwy i hojny, rozdał na kościoły i dobroczynność przeszło pół miljona złotych i testamentem królowi zapisał 300,000 flor.

Maciej, łowczy płocki, został 1601 r. podsędkiem ziemskim, a 1609 r. pisarzem ziemskim zawkrzyńskim, podkomorzym płockim 1618 r., umarł 1623 roku (DW. 33 f. 415 i 521; 42 f. 709; M. 155 f. 269).

Marcin, student uniwersytetu krakowskiego 1585 r., został po bracie Macieju łowczym płockim 1601 r., umarł 1609 r. Syn jego Stanisław, odstąpił 1620 roku poddanego, stryjowi biskupowi (DW. 46 f. 1033), pokojowiec królewski, został chorążym płockim 1629 z., a kasztelanem sierpskim 1631 r. Córka Stanisława (Anna), była drugą żoną Jana Działyńskiego, wojewody chełmińskiego 1646 r.; synowie Maciej i Jan.

Maciej, z żoną Magdaleną, sprzedali 1654 roku Górce Kryskiemu (DW. 52 f. 974). Macieja syn Jakób, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Oborską, w latach 1677—1679 zawiera układy z siostrami żony, Teresą Kazimierzową Kuczborską i Konstancją Morsztynową, o ich dobra spadkowe Lipiny, Dębowce, Żeliszew, Łukawiec, Sobiekursko, Kufiewo, Szernie, Liwiec, Trojanów i inne (Perp. Czers. 13 f. 527, 554, 615 i 616). Druga żona Jakóba, Teresa z Wodzińskich, kwitowała 1689 r. ojca swego z posagu (DW. 57 f. 495). Po owdowieniu, wyszła ona 2-o v. za Pawła

Szydłowskiego, a 3 o v. za Kazimierza Działowskiego. Z niej miała być córka Marjanna, 1-o v. Józefowa Rywocka, 2-o v. Piotrowa Ostrowicka.

Jan, syn Stanisława, kasztelana, wziął 1669 r. w zastaw Dłotowo i Zdrojek od Komorowskiego (A. Kaptur. Płock.). Sądzę, że to ten Jan, elektor króla Michała z ziemi dobrzyńskiej, został 1669 r. kasztelanem rypińskim; wraz z synami: Adrjanem i Jakóbem, podpisał obior króla Jana III-go, umarł 1697 r. Niesiecki daje mu za żonę Rozalję Tarnowską. Córka jego Elżbieta, była żoną Łukasza Gajewskiego, kasztelana santockiego. Z synów Jakób, elektor Augusta II-go z ziemi dobrzyńskiej, Adrjan żonaty był z Barbarą z Łajszczewa, 2-o v. Karolową Łaszowską, podstoliną pomorską, 3-o v. Andrzejową Drohojowską, stolnikową bielską 1723 r. (Gr. Sanoc. 77 f. 910), a trzeci Stanisław z żony, Zofji Kobrzyckiej (Kobierzyckiej?), pozostawił syna N., nad którym wyznaczona opieka 1720 roku (Sig. 19).

Walenty, archidjakon pomorski, kanonik krakowski i warszawski, sekretarz królewski, zaufany domownik Hozjusza, umarł 1573 r. w wieku 47 lat (Star. Mon.). Jakób Płaszcz, dziedzic cząstki w Kuczborskiej wsi 1578 r. (Paw.). Bartosz 1606 r. poseł z płockiego na rokosz pod Sandomierz, umarł chorążym dobrzyńskim 1631 r., a po nim został chorążym syn jego Tomasz, dworzanin królewski. Tomasz ten, żonaty z Marjanną Nowomiejską, córką Jurgjana, 2-o v. Pawłową Szydłowską 1650 r., potwierdził 1632 r. zapis Łazisk Duninowi, a 1635 r. wwiązany w Sokołowo, umarł 1641 r. (Zap. Lub. 35 f. 971; DW. 48 f. 925 i 1974 i A. Gr. Piotrk. 1650). Jan odstąpił 1634 r. wsi Podgórze synowi Janowi (DW. 48 f. 1732).

W początkach XVII-go wieku spotykamy Kuczborskich na Podolu. Jakób, syn Stanisława, 1617 r. Aleksander, brat Jakóba, pozostawił synów: Konstantego, żonatego z Reginą Orłówną 1617 r. i Jakóba. Walenty, żonaty z Małgorzatą Kłodnicką 1617 r., miał córki: Agnieszkę, 1-o v. Wojciechowę Grabowską, 2-o v. Adamowę Wilgostowską 1631 r. i Barbarę, pannę 1618 r. Jakóba, z Zofji Osieckiej, syn Jan, 1631 r. (Teka Rulikows. z Summ. Kamien.). Piotr, żonaty z Halszką Rejówną, 1-o v. Józefową Łozczyną, marszałkową mozyrską, posessor Stawisk, ma sprawę z Proskurą Suszczańskim 1635 roku (Woł. VI A. 586; Kij. VI. E. 16). Maciejowi i żonie jego, Annie z Pniowskich, zabezpieczył sumę 1646 roku Bartłomiej Gołyński (Gr. Kam. Podols.).

Jan owdowiały 1647 r. po Elżbiecie Chomiakównie, wraz z synem Wojciechem Stanisławem pozwany 1682 r. przez Drużbiców, o wypędzenie ze Stawisk. Wojciech Stanisław, w latach 1690, 1691 i 1696, prowadzi spory i układy spadkowe po ciotce swej, Apolonji z Chomiaków Hulewiczowej (Kij. VI C. 215; VIII 215; Zap. Lub. 63 f. 1151; 66 f. 250; Bracł. XIV. 719; DW. 59 f. 595). Spadkobiercy Kuczborskiego z spadkobiercami Filipa Jelca, procesują się o Stawiska i Stawiszcza 1747 r. (Kij. X. 2176).

Wojciech, z województwem poznańskiem, podpisał obiór króla Michała, Jan i Wojciech, z ziemią dobrzyńską, Jana III-go, a Bartłomiej, z województwem poznańskiem, Augusta II-go.

Kazimierz, podczaszy dobrzyński, elektor Jana III-go z województwa płockiego, żonaty z Teresą Oborską, siostrą Jakóbowej Kuczborskiej 1677 r., z którą

razem wwiązany 1693 r. w posiadanie Jasienicy. Córka jego Anna, jest żoną Wojciecha Kisielnickiego, podstolego grabowieckiego 1699 r. (Perp. Czers. 3 f. 527 i 554; DW. 55 f. 644; 58 f. 720; Zap. Gr. Łomż. 199 f. 401).

Stanisław v. Stanisław Szczęsny, łowczy płocki 1665 r., elektor królów, Michała i Jana III-go, z województwa płockiego, z pierwszą żoną, Marjanną z Karwackich Walentową Mirowicką, podstarościną ciechanowiecką, zasądził 1665 roku w Trybunale piotrkowskim Kossobudzką. Drugą jego żoną, 1673 r. była Zofja Białobrzeska, wojszczanka radomska, 1-o v. Pawłowa Władysławowa Siwicka, 3-o v. Franciszkowa Kochanowska (Sig. Rękop. Ossol. 139 f. 108; Zap. Lub. 55 f. 15).

Felicjan, miecznik 1697 r., łowczy 1701 r., podczaszy 1713 r., podkomorzy zakroczymski 1717 r., otrzymał 1700 r. kadukiem Kąty i różne sumy po Nartowskim, 1701 r. z żoną, Katarzyną Gumowską, córką Macieja, podkomorzyca zakroczymskiego i Emerencjanny Dąbrowskiej, sprzedał Równe, w ziemi nurskiej, Zaleskiemu, opiekun dzieci Remigjana Działyńskiego 1722 r.. elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., z województwa mazowieckiego, kilkakrotnie posłował na sejmy, z których był wybierany do różnych komisji, umarł 1750 r. (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 33: 262 f. 55; DW. 61 f. 90; Sig. 20; V. L.).

Jan, pisarz ziemski płocki 1720 r., elektor Stanisława Leszczyńskiego z województwa płockiego 1733 r., dziedzic Chromakowa, umarł 1735 r., z Marjanny Szydłowskiej, syn jego Franciszek, skarbnik zakroczymski 1761 r., zmarły 1764 r., z Ewy Tańskiej, pozostawił syna Teodora.

Teodor, komisarz z sejmu 1775 r. do różnych spraw, wyjednał także wyznaczenie komisji do swojej sprawy z Maciejem, miecznikowiczem płockim, szambelan królewski, został łowczym zakroczymskim 1789 r., komisarz cywilno - wojskowy tejże ziemi 1790 r., ożenił się po drugi raz 1786 roku z Feliksą Radzicką, podkomorzanką zakroczymską i umarł 1791 r. Synowie jego: Jan i Bonifacy, godzą się 1793 r. z macochą o dożywocie, 1794 roku zeznali cesję na Mdzewskiego, którą potwierdzili 1798 r. (V, L.; DW. 93 f. 18; 102 f. 222; 106 f. 979 i 990; 109 f. 599 i 112 f. 1233).

Antoni, poseł dobrzyński na sejm elekcyjny 1733 roku (Lauda Dobrz.). N., stolnik bracławski i sędzia kapturu gostyńskiego, podpisał, z ziemią rawską, obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Jakób, podsędek ziemski płocki 1748 r., a sędzia 1754 r., umarł 1757 r. Michał, łowczy zawkrzyński 1762 r. i rotmistrz powiatu sierpskiego, elektor Stanisława Augusta (mylnie wydrukowany Antoni), nominowany 1774 r. cześnikiem zawkrzyńskim, ale się nie utrzymał i został 1779 r. stolnikiem raciąskim; rezygnował z urzędu 1789 r. Jan, skarbnik płocki 1765 r., a miecznik 1766 r., umarł 1771 r. Syn jego, Maciej, ma sprawę z Teodorem, dla której wyznaczona komisja z sejmu 1775 r. (V. L. VIII. 325), został miecznikiem płockim 1777 r., wojskim 1787 r.. a łowczym 1789 r. Ignacy, cześnikowicz podolski, z sejmu 1775 r. wyznaczony komisarzem do sprawy Łączyńskiego i Mostowskiego (V. L.).

Ignacego, Józefa i Michalinę, dzieci Marjanny z Jakutowiczów Kuczborskiej, jako spadkobierców Jana Bromirskiego, wezwali 1788 r. Podoscy do wykreślenia sum z hipoteki Orchowic (A. Lwow. For. Nob.). Marcin, major b. wojsk polskich 1829 roku.

Felicjan Karol z Kuczborka, miecznik grodzieński, elektor z grodzieńskiego Jana III-go i deputat ad Pacta conventa 1674 roku, następnie podstoli trocki, otrzymał w dożywocie starostwo bułakowskie 1678 r., a na wieczną własność 1683 roku (V. L.), umarł 1702 r. Władysław, z powiatu lidzkiego elektor Jana III-go. Bogusław, skarbnik trocki, żonaty z Karężanką, urodzoną z Pacównej, w początkach XVIII-go wieku. Tadeusz, porucznik gwardji, wziął dymisję 1781 r. (MP.). Za tegoż kapitana wojsk litewskich, daje poręczenie 1792 r. Ignacy Siwicki, poseł trocki (DW. 108 f. 192).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie między 1836 a 1850 r.: Jan, syn Michała, Piotr Łukasz, Leon i Djonizy Gabrjel, synowie Ignacego, Ignacy Eljasz, syn Djonizego, Elżbieta z Zakrzewskich, wdowa po Stanisławie z dziećmi: Józefem, Alfonsem, Teresą Teofilą i Salomeą Florentyną, Józef, Bartłomiej Michał i Magdalena Trzcińska, dzieci Macieja, a 1851 r. Antoni Prosper Marjan, syn Stanisława.

Wymieniony Józef, syn Stanisława, z żony Teodory Zakrzewskiej, pozostawił 1865 r. małoletnie dzieci: Joannę, Edwarda, Stanisława, Adama i Celestynę, pod opieką stryja Alfonsa z Węglewic, w łęczyckiem. Do działów po Piotrze, dziedzicu Kątów, w łowickiem, 1865 r. przystępowali Michał Kuczborski, Konstancja z Kuczborskich Antoniowa Skrzyńska, dzieci po zmarłej Florentynie z Kuczborskich Józefowej Bądkowskiej, Korneli Dąbrowski i Alfons Kuczborski w imieniu swojem i dzieci po bracie.

Michał, dziedzic Kątów a potem Górek, syn Ignacego i Klementyny hr. Ledóchowskiej, zaślubił 1868 r. w Topoli, w łęczyckiem, Helenę Karwosiecką.

Stanisław, syn Jana, podprokurator sądu apelacyjnego 1850 r., regent kancelarji ziemiańskiej gubernji warszawskiej, dziedzic Lutomierzyna i Królów, w mławskiem, zmarł 1863 r., pozostawiwszy wdowę, Teodorę z Dramińskich, i dzieci: Stanisława, Józefa, Teklę, Pelagję, Teodozję, Józefę, Teofila, Ignacego i Kazimierza. Alfred, syn Adama, zmarł 1887 r. w Radomiu. Józef, syn Franciszka, urzędnik Komisji Sprawiedliwości 1850 r. Roman, syn Jana z Duninówny Sulgostowskiej, z żony Józefiny Skórzewskiej, pozostawił córkę Marję i więcej dzieci.

KUCZBORSCY h. WŁASNEGO. Siebmacher podaje dwa herby Kuczborskich, rodziny polskiego pochodzenia w Prusach osiadłej (Ostr. 1669 i 1670). Do niej zapewne należał Samson, syn Jakóba, z djecezji warmińskiej, student uniwersytetu krakowskiego 1573 r. Jan sprzedał 1617 r. Jankowo (Froelichsdorf), w niborskiem, Danielowi v. Olsnitz (Kętrz.).

Herb Łada.

KUCZEWSCY v. KUCZOWSCY h. ŁADA ze wsi Kucze w ziemi wiskiej. Jaszczołd i Stefan Kuczowie, dziedzice Kucz i Brodowa 1453 r. Bartłomiej Kucz 1453—1465 r., miał synów: Dadźboga, Jana i Piotra. Dadźboga synowie: Stanisław i Mikołaj i Jana syn Stanisław, dziedzice Kucz 1496 r. (Mil.). Piotr Kuczewski z Kucz, 1440 roku ma sprawę w Radomiu z Piotrem z Smogorzowa i Zawady (Zs. Radoms. Perp. 1 f. 51).

Stanisław, syn Dadźboga Kuczewskiego z Podlasia, ma sprawę z Wojną 1558 r. (ML. 220 B). Małgorzata z Kucz, pozwana 1568 r. o poddanego przez Kisielnickiego (A. Łomż.). Daniel i Piotr, synowie Tadeusza, dziedzice Kucz 1577 r. (Paw.). Mateusz, syn Pawła, i Jan, syn Piotra, 1581 r. (M. 124 f. 229). Jan, syn Daniela z Kuczów Kuczowski, ma sprawę w Lublinie 1595 r. (Zap. Lub. 8 f. 370). Michał, podstarości wiski, obrany poborcą 1609 r. Jan, sędzia ziemski wiski 1615 roku, umarł 1621 r. Piotr i Wojciech podpisali z ziemią wiską, elekcję Jana Kazimierza; Samuel, Józef, Jakób i Wojciech, Jana III-go, a Dominik, Jan i Kazimierz, regent wiski, Augusta II-go.

Seweryn, sędzia grodzki rawski 1660 r. Andrzej, poseł ziemi gostyńskiej, 1668 roku.

Mikołaj, syn Bartłomieja i Szymon, dziedzice części Wierowa i Niecieczy 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 5). Stanisław z drohickiego, elektor króla Michała. Stefan, dziedzic Łazów, miał synów: Andrzeja, Franciszka, Stanisława, Jana i Wacława, których kwitowała z posagu 1683 r. siostra Krystyna Wojciechowa Tchórznicka (Gr. Drohic.).

Andrzej, współdziedzic Łazów 1662 r., pisarz grodzki mielnicki 1691 roku, podstarości 1703 r. i sędzia grodzki 1707 r., poseł z mielnickiego do Lublina 1703 roku, podpisał uchwały zjazdu w Lublinie 1707 r., z ziemią nurską (Gr. Droh.; Zap. Lub. 47 f. 962 i 67 f. 374).

Jan, towarzysz pancerny chorągwi pisarza polnego koronnego 1681 roku, stolnik drohicki 1710 r. (Akta 23 i 27, Nr. 48). Ten może Jan z żoną, Ewą Bagińską, zawarł kontrakt z Tomaszem i Zofją Dembowskiemi 1693 roku (DW. 58 f. 682).

Franciszek, z ziemią chełmską, podpisał elekcję Augusta II-go, ożeniony był z Teofilą Dytiukówną Andrzejewską, gorliwą unitką, która spisała testament 1708 r. (Akta 27 Nr. 38). Jan, pisarz grodzki brański 1726 r. Stefan, tytułowany łowczym bielskim, pisarz grodzki trembowelski 1731 r., podczaszy 1737 r. i sędzia grodzki i podstarości 1739 r., trzymał 1739 — 1742 r. w zastawie Sielec, a 1743 r. kupił Żdżanne od Rzewuskiego (Akta 27).

Domicella, łowczyna bełska (?), ma 3,000 flor. u Czackiego 1749 r. (Arch. Tryb. Lubel.).

Do sprawy sukcesorów Stefana z sukcesorami Macieja Ciemniewskiego, podstarościego krasnostawskiego, wyznaczona komisja na sejmie 1775 r.

Ignacy, sędzia trembowelski, z ziemi bełskiej, elektor Stanisława Augusta. Ten sam pewno Ignacy, został wojskim krasnostawskim 1779 r., dziedzic Żdżannego, pokwitowany 1780 r. przez Szlubowskiego, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (DW. 96 f. 975; Quat. VI f. 202).

N., łowczyc krasnostawski, z sejmu 1775 r. wybrany komisarzem do sprawy Sługockich.

Antoni, miernik wiski 1788 r. Józef, szambelan królewski 1788 r. (MP.), plenipotent Morawskiego 1791 r. (DW. 107 f. 1476).

Adam, syn Jana, wnuk Jakóba i Bogumiły Kossakowskiej, ożeniony z Magdaleną Hołowczanką, oddał 1781 r. dobra swe dzieciom: Wojciechowi, Janowi Bonifacemu, Franciszkowi i Zofji. Z nich Jan Bonifacy, ur. 1751 r. w parafji Je-

dwabne, burgrabia wiski 1791 r., żonaty z Teklą Karską 1799 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 98).

Członkowie tej rodziny, legitymując się ze szlachectwa w Królestwie i na Litwie, za herb swój podali Poraj. Prawdopodobnie opierając się na Niesieckim, który zna tylko Porajitów Kuczewskich, zarzucili swój dawny herb, a zaczęli używać Poraja.

KUCZEWSCY v. KUCZOWSCY h. PORAJ z Kuczowa, w województwie sieradzkiem, skąd dość wcześnie osiedli w sandomierskiem. Stanisław Kuczewsk świadczy 1411 r. w Sieradzu, na akcie fundacyjnym kaplicy w Strzałkowie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 777). Mikołaj Kucz w Kaliszu 1414 r., Dziersław z Kuczewa 1415 r. w Gnieźnie (Pis. Dz. Pol. IX; Pom. Dz. W. Śr. XVI). Stanisław Kuczewski, 1429 r. obecny przy działach Ossolińskich. Stanisław Kucz z Kuczowa 1446 i 1455 r. na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Paweł Kuczewski v. Kuczowski, dziedzic Kuczowa i Kleszczowa, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem 1552—1553 r. (Paw.).

Andrzej i Mikołaj, synowie Mikołaja z Kleszczowa, studenci uniwersytetu krakowskiego 1586 r. Dorota, żona Jana Łubieńskiego, babka prymasa. Andrzej, pleban w Brzeźnicy 1618 r. Andrzej, opat Świętokrzyski 1557 roku, przyznał dożywocie na Pokrzywiance Missopadowi, umarł 1576 r. Brat jego dzierżawił Modliborzyce od klasztoru i zostawił, według Paprockiego, synów, ludzi rycerskich.

Herb Poraj.

Jan, doktór medycyny i filozofji w Padwie 1614 roku. Mikołaj z sieradzkiego, a Jerzy z sandomierskiego, elektorowie Jana Kazimierza. Jerzy, z żony Magdaleny, miał córkę Teoflilę, wydaną 1650 roku za Andrzeja Dunina Karwickiego. Aleksander Jerzy, podkomorzy wendeński 1663 — 1673 roku (Akta III; Bracł. XIV f. 285; Zap. Lub. 52 f. 255).

Andrzej i Jan z sandomierskiego, Franciszek z sieradzkiego, podpisali obiór króla Michała. Franciszek z sejmu 1667 r. wyznaczony komisarzem do sprawy ze Śląskiem, nominowany łowczym wieluńskim 1670 r., był zapewne potem podczaszym, bo spotykam 1709 r. podczaszyca wieluńskiego, obranego w Szadku komisarzem skarbowym województwa sieradzkiego. Ten sam pewno, ale nazwany podczaszym, Chryzostom, 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 138). Józef, Stanisław, obaj elektorowie Augusta II-go, Wojciech, Anna Stanisławowa Kochanowska i Konstancja Stanisławowa Szwenderska, dzieci niegdy Jana z Kuczowa, pozwani przez Lubomirską 1695 r. (Obl. Krak. 122 f. 920). N., z województwem ruskiem, podpisał obiór Augusta II-go. Franciszek, stolnik latyczowski, umarł 1703 r. Maciej, oratorjanin w Studziannej 1752 r.

Mikołaj Kuczewski, otrzymał 1615 r., od ks. Zasławskiego, Ławrynowce, a syn jego Stanisław, Sujmy. Jakób, żonaty z Anną Obodeńską 1642 r. Jan i Felicjan, procesują się z Żelisławskiemi o Zabłotce 1678 r. (AGZ. X. 5619). Felicjan Franciszek, dziedzic Ławrynowiec 1708 r. Felicjan z synami: Stanisławem, Stefanem, Michałem, Aleksandrem i Adamem i (z córką zapewne) Magdaleną Janową

Zwolską, pozwani 1718 r. przez Kalińskich o gwałty (Kij. X f. 348). Magdalena jest następnie 2-o v. żoną Stanisława Michała Chorzewskiego v. Charzewskiego 1750 — 1753 r. Z nich: Stanisław Jan Nepomucen, Aleksander i trzeci N., podpisali 1733 roku, z województwem wołyńskiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego.

Stanisław, cześnik wendeński, nie żył już 1746 r. w którym synowie jego: Bogdan i Kazimierz, urodzeni z Marjanny z Szulców, 1-o v. Michałowej Tyszewiczowej, 3-o v. Franciszkowej Olszewskiej, komornikowej ziemskiej żytomierskiej, sprzedali Ławrynowce Bobrowi Piotrowickiemu (Gr. Krzemien. z 1746 r.). Obaj bracia mają 1752 roku sprawę o majątek z Marjanną z Drohomireckich Janicką. Jeden z nich został widocznie potem cześnikiem bracławskim, bo w aktach Trybunału Lubelskiego, jest list ks. Sanguszki z 1759 r., w sprawie Kuczewskiego, cześnika brasławskiego, z Bobrem o Ławrynowce Stare Beyzymy, nadane Kuczewskim przez ks. Ostrogskiego, fundatora ordynacji (Woł. XV B f. 323).

Aleksander, syn Felicjana, stolnik latyczowski, z synem Antonim mają sprawę o spadek po Wyrzykowskim 1753 r., z Bohdanem i Kazimierzem, Ignacym i Magdaleną Chorzewską (Bracł. XVI f. 1090; Czern. f. 1524).

Mikołaj, syn Stanisława i Teresy Bętkowskiej, zapisał 1711 r. dobra swe Siedliszcze i Markowce synowi Michałowi, żonie dożywocie, a córkom: Teresie, Franciszce i Marjannie, po 4,000 flor. Michał nazwany skarbnikiem wiskim 1744 roku (Bracł. XV f. 1233 i XVI f. 777). Teresa, żona 1-o v. Jana Pruszyńskiego z Beska, 2-o v. Andrzeja Gurowskiego, stolnika nowogrodzkiego 1725 r. (Akta XXVII, Nr. 193 i 214).

Józef, towarzysz pancerny, został wojskim bielskim 1714 r., umarł 1735 r. Sądzę, że po tym Józefie, choć nazwana w akcie łowczyną bielską, wdowa Aleksandra z Mężyńskich, zawarła 1755 r. z synami: Franciszkiem, Wojciechem i Janem, układ o działy. Wszyscy trzej bracia 1766 r. wpływają do sprawy o Leduchowo (Czern. f. 1572 i Woł. XIII f. 1086).

Wymieniony wyżej Michał, syn Felicjana, miał syna Adama, burgrabiego kijowskiego 1788 r., którego wnukowie: Stefan Wawrzyniec, Jan, Andrzej i Michał, synowie Joachima, Teofil i Inocenty, synowie Jana, dowiedli szlachectwa w gubernji kijowskiej 1850 r.

Inocenty miał synów: Mikołaja i Makarego, w 1866 r. i Eugenjusza i Teodora, w 1873 r. wylegitymowanych. Żona Mikołaja z dziećmi: Heleną, Katarzyną, Aleksandrem, Mikołajem, Nadzieją, Włodzimierzem, Marją, Eugenją, Pawłem, Walentyną i Konstantym 1894 i 1903 r.; dzieci Makarego: Eugenjusz, Walentyna, Aleksandra, Helena i Włodzimierz, 1897 r. wpisani do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej (Spis.).

W Królestwie Polskiem wylegitymowali się ze szlachectwa, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Józef, Karol i Stanisław, synowie Wojciecha, Jan Paweł, syn Ignacego, Wincenty i Justyn, synowie Bernarda, Agnieszka z Laskowskich, wdowa po Tomaszu i synowie jej: ksiądz Franciszek, proboszcz w Drzewicy, zmarły 1855 r., Marceli i Jan Augustyn; Piotr, syn Bonifacego, Władysław, syn Franciszka i Jan, syn Józefa, a 1852 roku Maksymiljan Józef i Daniel, synowie Franciszka.

Józefa z Karszów Kuczewska, dziedziczka Krupego, w krasnostawskiem, 1815 r. Piotra i Julji z Fijałkowskich syn Józef, ur. 1840 r., umarł 1859 roku w Rohaczewie, w powrocie z uniwersytetu z Moskwy; drugi Władysław, urzędnik sądowy 1863 r. Stanisław, syn Kazimierza, Radcy Towarz. Kredyt. Ziems. i Wandy z Gallerów, dziedzic Krzyczewa, w siedleckiem, zaślubił 1905 r. w Warszawie Janinę Jundziłłównę, córkę Hipolita z Jurkiszek i Marji z Toplickich.

Mateusz z synem Karolem Wilhelmem i Samuel Józef z synami: Kornelim, Henrykiem, Witalisem, Michałem i Józefem Leonardem, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, prawnukowie Józefa Stefana, wylegitymowali się ze szlachectwa 1845 r., w gubernji wołyńskiej i kijowskiej, a synowie Józefa Leonarda: Aleksander, Michał, Konstanty i Tytus 1869 r., w kijowskiej (Spis.).

Z nich Henryk, syn Samuela Józefa, umarł 1892 r. w Wierzbowie, w zwinigrodzkiem, pozostawiając syna Józefa i córki: Bronisławę i Witosławę Leopoldowę Konopnicką.

Byli Kuczewscy także na Litwie. Jan 1654 r., w smoleńskiem (Arch. Zb. 14 f. 21). Aleksander, z brzeskim-litewskim, podpisał obiór króla Michała, a Kazimierz, z wileńskim, 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego. N., jezuita, wychowawca ks. Karola Radziwiłła 1762 r. Brat jego był dziedzicem Hryniewicz pod Bielskiem (Pam. Matus.). Antoni, 1763 r. podpisał manifest szlachty litewskiej. Tadeusz, podstoli trocki, komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Żaby z Koziełłem. Ignacy, strażnik 1765 r., horodniczy 1777 r., a cześnik trocki 1788 roku. Józef, strażnik 1788 r., a horodniczy wiłkomierski 1790 r.

W 1801 r. przed Deputacją Wywodową wileńską, a 1826 r. przed mińską, przedstawili Kuczewscy następujący swój rodowód i herb Poraj. Bartłomiej miał synów: Macieja, Jana i Mikołaja. Z nich:

1. Maciej miał synów: Andrzeja i Mikołaja, po którym: Aleksander, Wojciech, Stanisław, Marcin i Marek.

2. Jan miał synów: Aleksandra, Kaspra i Michała, po którym Bartłomiej, Samuel, Jan ksiądz i Piotr, pułkownik wojsk litewskich. Piotra synowie: Wojciech i Benedykt, podczaszy połocki. Benedykt z dwóch żon: Turczyłównej i ks. Giedrojciówny, pozostawił Rafała, po którym Antoni, Michała, Jana, Stanisława, Józefa i Antoniego. Ten ostatni, miał synów: Ignacego, Andrzeja, po którym Hieronim i Józefa, po którym z Petronelli Prozorównej synowie: Michał i Jan.

3. Mikołaj miał synów: Stanisława, Władysława i Stefana. Stefan Andrzeja, Franciszka, Stanisława, Jana, porucznika pancernego i Wacława. (Ci synowie Stefana i dziad ich Mikołaj, syn Bartłomieja, wymienieni pod Kuczewskiemi h. Łada, bo do tego domu prawdopodobnie należeli).

Andrzej, najstarszy syn Stefana, sędzia grodzki mielnicki, z Zofji Rajeckiej, pozostawił syna Teodora, ożenionego z Katarzyną Lengielówną v. Lenkiewiczówną, z której syn Jan, ożeniony z Zofją Mackiewiczówną. Jana synowie: Ignacy miał syna Dominika; Jakób pozostawił: Kazimierza, Aleksandra, Pawła i Stefana; Bernard pozostawił: Franciszka, Justyna, Wincentego i Stanisława; Józef, rotmistrz, z Felicjanny Walentynowiczównej, pozostawił: Adama Jana i Ignacego Rocha i najmłodszy Jan, po którym, z Marji Kranickiej, syn Józef.

Wacław, syn Stefana, miał syna Aleksandra, po którym: Michał, Kazimierz, Tadeusz i Ignacy. Z nich:

a) Kazimierza, syn Józef, pozostawił, z Anny Taraszkiewiczównej, Ignacego, Teofila, Tadeusza, Kazimierza i Karola.

b) Tadeusz miał ośmiu synów: Aleksandra, Dominika, Ignacego, Kazimierza, Wacława, Jana, po którym, z Tekli Białozorównej, Pius i Klemens, Adama, po którym, z Józefy Hawryłowiczównej, Alfons Adam, Eustachy Tadeusz, Leonard Michał, Józefa Anna i Wojciecha, po którym z pierwszej żony, Marji Bobrowskiej, Michał Hieronim, Weronika i Katarzyna; a z drugiej, Anieli Pozdryckiej, Klemens Kajetan, Kleofas i Marcin.

c) Ignacy pozostawił: Aleksandra, majora b. wojsk polskich i Józefa, starostę nowogrodzkiego, którego, z Józefy z Wołłowiczów, syn Feliks Marcin, ur. 1801 r., zaślubił Józefę Giedgowdównę i miał z niej syna Jerzego Ignacego, ur. 1834 r. Jerzy Ignacy ożenił się z Zofją Bronisławą Kalinowską, córką Franciszka i Franciszki z Chomiczów. Syn ich Witold Józef, oficer wojsk austryjackich 1897 r. (M. D. Wąs.).

Ignacy, syn Tadeusza i Abramowiczównej, z Bronisławy Szumkowskiej, pozostawił synów: Antoniego i Bronisława (Teka Kossak.).

KUCZKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kuczkowa, w powiecie lelowskim. Akta krakowskie z lat 1376 — 1400 wymieniają braci Prokosza i Klemensa z Kuczkowa, dziedziców Kuczkowa i Kluczyc, Mikołaja z Kuczkowa, Wiska z Woli Kuczkowskiej i Stefana z Kuczkowa (St. Pr. P. Pom. VIII). Piotr Kuczkowski, ma sprawę 1440 r. z Janem z Psar i Mikołajem z Woli Kuczkowskiej. Katarzynę, córkę Piotra, żonę Jakóba Suchoskiego, kwitowała 1460 roku siostra także Katarzyna, żona Jana Długosza z macierzyzny.

Herb Jastrzębiec.

Marcin z Kuczkowa sprzedał 1469 roku część swoją Kuczkowa za 80 grzyw. Stefanowi z Irządz, który darował wszystkie swoje części w Kuczkowie i Wolicy, Wacławowi z Zawady, a ten pozwał 1496 r. Jana Cielca z Kuczkowa, synowca Marcina, o wdarcie się w te dobra. Andrzej, burgrabia lelowski 1490 r., wziął 1487 r. w zastaw Trzebniów od Žareckich. Apolonja, wdowa po Janie Bzowskim 1475 r., ma sprawę 1502 roku z Janem Długoszem z Woli Kuczkowskiej, a 1505 r. wzięła w zastaw część Sadowia od bratanka swego Jakóba. Elżbiecie, córce nieżyjącego już Jakóba, oprawił mąż Walenty Dembiński z Piotrkowic, późniejszy kasztelan krakowski, 600 flor. posagu i wiana 1533 r., a następnie 1537 r. podwyższył zapis do 800 flor. Bracia jej, Stanisław i Jan 1540 roku asystują siostrze w sądzie (Zs. Krak. 2 f. 496; 7 f. 120; Zs. Księs. 14 z 1537 r.). Barbara, córka Mikołaja, z mężem Mikołajem Dembińskim z Brzostku, zeznała 1550 roku zapis dożywocia (Zs. Lelow. 5 f. 1).

Jan 1556 r. obecny na zjeździe heretyków w Seceminie. Jan z bratem Franciszkiem, w latach 1557 — 1565 mają spory graniczne z Bzowskiemi z Kluczyc. Jerzy, syn Franciszka, student uniwersytetu krakowskiego 1574 r. Stanisław i Krzysztof, dziedzice Kuczkowa z Wolą i Wolicą 1581 r. (Paw.). Jan, ko-

mornik graniczny lelowski, w latach 1585—1598. Córka jego Katarzyna, za Adamem Duninem Wąsowiczem z Jabłonicy 1593 roku. Syn jego Samuel, podpisarz grodzki sandomierski 1592 r., podstarości i sędzia grodzki 1617 — 1623 r., nie żył już 1641 r.

Bratem Jana miał być Stanisław, dworzanin królewski 1590 r. dzierżawca wojnicki, przełożony nad cłem koronnem, żupnik krakowski 1596 r., zmarły 1608 roku, pochowany przez syna jedynego w kościele Najśw. Panny Marji w Krakowie, ożeniony z Barbarą, córką Mikołaja z Mysłowic, zmarłą 1603 r., pochowaną u Dominikanów w Krakowie.

Syn jego Mikołaj, dworzanin królewski, starosta wojnicki po ojcu do 1612 roku, wypłacił 1608 r. siostrze Urszuli, żonie Stanisława Gomolińskiego, kasztelanica spicymierskiego, 2,000 flor. posagu.

Druga córka Stanisława, Katarzyna, jest żoną Marcina Małachowskiego 1603 r., a trzecia Zofja, żoną 1-o v. Marcina Łyczka z Ryglic, a 2-o v. Stanisława Ligęzy z Bobrku, dziedzica Zawady (Wyr. Lub. 32 f. 496; 41 f. 739; 42 f. 609; 50 f. 306; 53 f. 165; 72 f. 250; 74 f. 371 i 493; 73 f. 303; Zap. Lub. 22 f. 960; 27 f. 399; V. L. 1623; M. 154 f. 195; 351 f. 85; Star. Mon.; A. Krak.).

Siostra Stanisława, Katarzyna, wdowa po Wojciechu Ujejskim 1602 roku.

Brat drugi Filip, z Zofji Bolmińskiej, pozostawił Jakóba, kanonika kamienieckiego 1631 r., kantora sandomierskiego, zmarłego w Lorecie, Jana i Stanisława.

Stanisław, dziedzic Zakrzowa, w proszowskiem, z żony, Marjanny z Wałkanowskich, 1-o v. Janowej Stokowskiej, pozostawił córki: Annę Adamowę Przyborowską, Aleksandrę Popławską i synów: Filipa, Andrzeja Aleksandra, Mikołaja, Stefana, Marcina, Jana i Samuela. Marcin i Jan nie żyją już, zdaje się, 1651 r., Samuel był proboszczem w Jemielnicy 1654 r. (Gr. Krak.), a 1651 r. z braćmi: Filipem, Andrzejem i Stefanem, obierał plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 43 f. 41). Czterej starsi procesują 1658 r. Hieronima Dembińskiego (Ind. Coll, Crac. 5 f. 1669), podpisali elekcję króla Michała z województwem sandomierskiem, a wraz z siostrami sprzedali części Dalowic i Makocic Dąmbskiemu.

Filip, z żony, Konstancji z Przyborowa, 1-o v. Rojowskiej, miał synów: Stanisława, ożenionego z Trzemeską i Józefa, który po śmierci Stanisława, razem z przyrodnim bratem Jakóbem Rojowskim, procesował 1710 r. Trzemeskich. Tego Stanisława synem miał być ks. Jan Stanisław, kanonik łucki, dziedzic Łubienki 1721 r., dziekan zasławski, asesor sądów zadwornych 1758 r., deputat na Trybunał koronny, archidjakon łucki 1766 r.

Andrzej Aleksander, drugi z rzędu syn Stanisława z Zakrzowa, dziedzic Rzeczycy Okrągłej, Bąkowa, Branicy, 1676 r. elektor króla Michala, komornik graniczny sandomierski 1681 r. i wiślicki 1682 r., ożeniony z Zofją z Rudołtowic, córką Pawła Witkowskiego i Zofji z Glińskich, pozostawił syna Mikołaja, zmarłego młodo z wypadku, według Niesieckiego i córki: Annę, 1658 r. za Andrzejem Duninem Karwickim, w końcu kasztelanem zawichoskim, Zofję za Samuelem Kuczkowskim i Katarzynę, 1-o v. za Aleksandrem Czyżowskim, 2-o v. za Mikołajem Malczewskim, 3-o v. za Janem Dąbskim, kasztelanem wojnickim, zmarłą 1733 r., któ-

ra sprzedała Łoniów Moszyńskim (Zap. Lub. 56 f. 45; 59 f. 738; 60 f. 311; 68 f. 226; Paw.).

Mikołaj, trzeci z rzędu syn Stanisława, wziął 1670 r. w zastaw Hurmań od Sieniawskiego, umarł bezdzietny.

Stefan Zbigniew, czwarty syn, układał się 1661 r. z Mikołajem o dzierżawę Zakrzowa, ożeniony z Justyną Gajewską, sumę nabytą od Gajewskich 1691 r. cedował 1701 r. synowi Aleksandrowi. Oprócz Aleksandra, miał Stefan synów: Tomasza, Jezuitę, rektora kolegjum w Rawie i Filipa w zgromadzeniu Ś-go Jana Bożego. Aleksander, tytułowany cześnikiem nurskim, w latach 1732 — 1739, procesowany 1732 r. o spadek po stryju Mikołaju, przez Franciszka Mikołaja Kuczkowskiego, który zrzekł się w końcu swych pretensji, a 1739 r. przez kanonika Jana Stanisława, ożenił się z Magdaleną Taszycką i z niej pozostawił Justynę Józefowę Popielową, Antoniego, proboszcza w Dobrkowie i Stanisława.

Stanisław, miecznik 1757 r., łowczy 1764 r., cześnik 1765 r., podstoli 1767 roku, wreszcie podczaszy pilzieński 1772 r., zrezygnował z tego urzędu 1788 r., sędzia kapturowy pilzieński, podpisał obiór Stanisława Augusta. On pewno Stanisław z Kuczkowa Jastrzębiec Kuczkowski, nazwany cześnikiem nurskim, plenipotent Sanguszków i Duninów 1745 r. (Gr. Krak. 359 f. 2177). Ożenił się 1735 r. z Urszulą Kosmowską, łowczanką nowogrodzką, z której miał syna Andrzeja i pięć córek. Z nich: Teresa wyszła za Michała Nieborowskiego, Barbara za Andrzeja Strzegockiego, Marjanna za Wojciecha Jawornickiego, Kunegunda zeznała 1771 r. zapis dożywocia z mężem, Janem Olszewskim, łowczym nowogrodzkim (Gr. Sandom.) i Urszula, urodz. 1753 roku, ksieni Benedyktynek w Sandomierzu 1803 — 1808 roku.

Andrzej, dziedzic Trzęsówki, szambelan Stanisława Augusta 1776 roku, legitymował się ze szlachectwa, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., członek Stanów galicyjskich, otrzymał 1807 r., od cesarza Franciszka I-go, tytuł hrabiowski, rozwiódłszy się z żoną, Anną Pruszyńską, ożenił się drugi raz z Anną Popielówną. Córka jego Ludwika, wyszła 1-o v. za Idziego Fihauzera, 2-o v. za Brześciańskiego.

Syn, urodzony z pierwszej żony, hr. Józef Franciszek Ignacy, członek Stanów galicyjskich 1818 r., z żoną Antoniną hr. Stadnicką, nabył 1817 r. Zassów i Jastrząbkę Nową od Wąsowiczowej; umarł 1837 r., pozostawiwszy synów: Tytusa i Kazimierza.

Hr. Kazimierz Antoni Piotr Stanisław, ur. 1814 r., zmarły 1863 r., dziedzic Zassowa i Woli Justowskiej, członek Stanów galicyjskich 1841 r., zaślubił 1845 r. hr. Henrykę Ankwiczównę, 1-o v. Stanisławowę Sołtykowę, z której córka jedyna Marja, ur. 1849 r., wyszła 1869 r. w Wenecji za hr. Filipa Bertelli d'Algarotti. W 1825 r. występują jako spadkobierczynie hr. Andrzeja, a więc zapewne córki jego, Euzebja Janowa Malinowska, dziedziczka Wołczyniec i Marjanna Aleksandrowa Kiełczewska, dziedziczka Trząsówki i żądają wydania zabezpieczonego im 1816 r. przez sąd lwowski depozytu (A. Lwow. For. Nob. M. D. Wąs.).

Ambrożego synowie: Andrzej, Wacław, Hieronim, Sebastjan i Stefan w Lublinie 1591 r. (Wyr. Lub. 43 f. 74). Siostra ich Zuzanna, żona 1-o v. Seweryna Panka Bzowskiego 1617 r., a 2-o v. Piotra Gosławskiego; drugą córką Ambrożego była, zdaje się, Anna Bartłomiejowa Przyłuska, zmarła przed 1638 r. Wacław

umarł bezdzietnie przed 1617 r., a sumy po nim odziedziczone brat, ksiądz Mikołaj, odstąpił siostrze Zuzannie. Jan, Piotr, Marek i Paweł 1585 r. Krzysztof, syn Stanisława, 1598 r. (Wyr. Lub. 24 f. 160; 74 f. 952).

Krystyna, córka Krzysztofa i Katarzyny z Szydłowskich, wdowa po Mikołaju Wełsnowskim, otrzymała 1658 r. od matki 350 flor. (Gr. Radom.); siostra jej Anna, żona Wojciecha Świeżawskiego, burgrabiego kowalewskiego, odstępuje jej 1664 r. pewne sumy (Gr. Kowalews.).

Jan Olbracht z Kuczkowa, rotmistrz, elektor Jana Kazimierza z województwa krakowskiego.

Jan, burgrabia krakowski 1659 r., Andrzej, żonaty z Zofją Kotkowską, 1-o v. Dembicką 1660 r. (Sig. 3 f. 144).

Aleksander, syn Stanisława i Elżbiety z Marchockich 1663 r., podpisarz grodzki 1670 r., a regent sandomierski 1672 r., elektor króla Jana III-go z województwa sandomierskiego, pisarz, podstarości i vicesgerent grodzki sandomierski 1681 r. Dobrogost i Wojciech, synowie Pawła, 1686 r. w Lublinie (Zap. Lub. 62 f. 483). Tomasz, rektor kolegjum Jezuitów w Krośnie, umarł 1692 r.

Aleksander, Piotr i Stanisław podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcję Augusta II-go.

Paweł Kuczkowski, współdziedzic Błudnik, w halickiem, 1560 r. Wojciech, Sebastjan, Krzysztof i Jerzy, synowie Pawła, dziedzice Pokoszowiec i Komorowa, w halickiem, 1582 i 1585 r. (Wyr. Lub. 13 f. 205; 25 f. 212; 34 f. 851 i 860; 36 f. 545 i 63 f. 1092). Krzysztof, 1587 r. obecny na sejmiku w Wiszni.

Na popisy ziemi lwowskiej i żydaczowskiej stawili się, Krzysztof z pocztem 1628 r., Tomasz w imieniu pani Samuelowej Czerniejowskiej 1626 r., Władysław 1631 r., Iwan v. Iwachno 1634 i 1635 r., N., współdziedzic Rohaczyna 1651 roku, na popis zaś ziemi sanockiej, Piotr i syn jego Piotr, w latach 1621 — 1629 (AGZ. XX). Marek, podsędek halicki (pewno grodzki) 1670 r. Piotr z siostrą Katarzyną Sebastjanową Komorowską, wwiązani w Zabracz 1678 r. (Gr. Sanoc. 101 f. 444; 282 f. 417).

Teresa z mężem, Kazimierzem Zawadzkim, zeznała 1718 r. zapis dożywocia. Brat jej Jan 1727 r. (Gr. Biec. 147 f. 604; 425 f. 55). Michał, żonaty z Bystrzanowską, zawarł 1730 r. ugodę z siostrą Katarzyną Pawłową Kierzyńską (Obl. Gr. Krak. 169 f. 1916). Stanisława żona, Konstancja Nieczuja Dembińska, 2-o v. Janowa Gołuchowska 1731 r., kwitowała 1707 r. brata swego z sumy z Kossocic. Córka ich Anna, za Józefem Silnickim 1735 roku (Gr. Krak. 333 f. 661 i 349 f. 1255).

N. i Stanisław z sandomierskiego, stronnicy Leszczyńskiego 1733 r. Mikołaj, podstoli owrucki 1759 r. Ignacy, chorąży dobrzyński, obierał plenipotentów w Lublinie 1765 r. (Bracł. XVII f. 1867). Seweryn, sędzia pograniczny podolski został 1783 roku łowczym czerwonogrodzkim. Antoni i Jan, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim.

Antoni zaślubił 1791 r. Teklę Majewską (metr. w Radomyślu). W 1825 r. oddał synowi Narcyzowi Chrzanów Szlachecki, w lubelskiem, a córce Józefie Józefowej Stoińskiej Otfinów i Podstolice w Galicji (Akta Lwow. For. Nob. M. D. Wąs.).

Już w XVI-m wieku znajduję Kuczkowskich, prawdopodobnie Jastrzębczyków na Wołyniu. Michał nabył 1506 — 1507 r. ziemie na Knidawie, w łuckiem (Arch. Sang.). P. Wittyg dopatrzył na pieczęci Mikołaja, proboszcza włodzimierskiego 1571 r. herbu Szeligi. Wojciech i Stanisław, ożeniony z Zofją Szpraską 1614 r., w łuckiem (Teka Rulik.). Jan, posessor Niedźwiedzi, w starostwie ułanowskiem, 1629 r. (Źr. Dziej. V).

Do tego też pewnie rodu należą wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji kijowskiej: Jan z synem Janem i wnukiem Józefem, syn Walentego, wnuk Józefa, 1850 r.; Benedykt Izydor, Alojzy Władysław, Paweł Jan, synowie Teodora Wawrzyńca, Sylwester i Józef, synowie Tomasza, wszyscy wnukowie Piotra Michała, prawnukowie Jana, praprawnukowie Mikołaja Andrzeja, 1866 i 1873 roku; Wacław Wiktor, Adolf, Marjan, Edward i Aleksander, synowie wymienionego Sylwestra, 1898 r.; i w gubernji podolskiej: Romuald Feliks z synami: Ottonem Izydorem, Hipolitem Juljanem i Stanisławem Józefem, Leon i Ksawery, synowie Jana, wnukowie Jana Filipa, 1862 i 1865 r.; i Leon Józef, syn Leona, 1894 r. (Spis.).

Herb Ogończyk.

KUCZKOWSCY h. OGOŃCZYK z Kuczek, w powiecie radomskim. Mikołaj z Kuczek i Woli Woszczyńskiej, kupił 1482 r. część Kuczek od Doroty Jakóbowej z Kroczowa i Małgorzaty Mikołajowej z Parznic. Jan, wnuk Pawła, robi dział dóbr ze stryjem swym Piotrem 1501 roku i bierze część Godowa i 30 grzyw., a Piotr bierze część Woli Woszczyńskiej (Zs. Sandom.).

Stanisław, dziedzic Kuczek 1508 r. (Paw.). Synowie jego: Andrzej, Jan i Hieronim, dopełnili działu dóbr 1521 roku (Rad. Inscr. Decr. IX f. 515). Jan z Petronelli Duninównej Zbożeńskiej, miał syna Dominika, ożenionego z Elżbietą z Gołuszy h. Rawa, którego córka Anna, wyszła w końcu XVI-go wieku za Jerzego Tynickiego (Nagr. w Skrzyńsku). Elżbieta, Kasper i Wojciech, dziedzice Kuczek 1569 r. (Paw.). Jerzy i Kasper, dziedzice Kuczek 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 528). Jerzy z Woli Woszczyńskiej, na Kuczkach i Chronówku, owiesny królewski (provisor stabuli) 1591 r. z Anny z Sycyny Kochanowskiej, miał syna Jana, urodzonego 1600 roku, zmarłego 1602 roku, któremu nagrobek wystawił w Radomiu (Star. Mon.).

Herb Ślepowron.

KUCZKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Wyszli prawdopodobnie z tych samych Kuczek co Ogończykowie. Teodor Jan Stanisław, Walerjan Henryk, Bronisława Walerja i Aleksandra Ksawera Teofila, dzieci Franciszka Ksawerego, wylegitymowane ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Franciszek Ksawery był synem Wawrzyńca i Marji z Karczewskich, wnukiem Stanisława, ożeniony był z Augustą Miller. Z dzieci jego: Teodor ożeniony z Brunellówną, a Walerjan z Aleksandrą Gorzkowską.

Z rodzeństwa Franciszka Ksawerego: brat Jan Paweł, emigrował do Francji, gdzie z N. Bouchet, pozostawił: Pawła, Marjannę, Zoę, Joannę i Bertę; drugi brat, Aleksander, z Cywińskiej, miał syna Witolda i córkę Zofję Kokczyńską. Siostry: Ludwika Fijałkowska i Salomea Chachulska (Bork.).

KUCZKOWSCY h. WĄŻ z Kuczkowa, w powiecie kaliskim. Borysław Kuczkowski zaświadczył 1406 r. w Kościanie szlachectwo Gałąskiego. Bartłomiej z Kuczkowa ma sprawę w Brześciu 1419 r. z Wojciechem, kasztelanem słońskim (T. Paw.). Jan, wikary katedralny poznański 1457 r. Piotr, syn Jakóba, z djecezji gnieźnieńskiej, 1518 r. student uniwersytetu krakowskiego. Wojciech i Anna, dziedzice Kuczkowa, Marcin dziedzic Jankowa i Kotarb, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Mikołaj 1596 r. na uniwersytecie w Padwie.

Elżbieta, wdowa po Janie Filipie Glińskim, posesorka Kotlin, w sieradzkiem, 1677 r. (Gr. Sieradz.). Mikołaj, z województwem rawskiem, podpisał obiór Jana Kazimierza, Rafał i Stanisław, z kaliskiem, Sebastjan, z sieradzkiem, Stanisław, z rawskiem, elektorzy króla Michała, N. i Jan, z kaliskiem, podpisali elekcję Augusta II-go a Antoni i Zygmunt, z poznańskiem, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Herb Wąż.

N., kanonik włocławski, dziedzic Tupadeł 1702 roku (Lauda Dobrz.). Mikołaj 1750 r. w Piotrkowie. Antoni Benedykt, mianowany wojskim brzeskim 1764 r., rezygnował z tego urzędu 1765 r. Antoni, łowczy winnicki, obrany 1764 roku sędzią kapturowym dobrzyńskim. Synowie jego: Jan i Stanisław Andrzej.

Jan, poseł z sejmiku dobrzyńskiego do Hetmana 1767 roku (Lauda Dobrz.), wojski mniejszy rypiński 1776 r., a dobrzyński 1778 r., wojski większy rypiński 1781 r., a dobrzyński 1788 r., łowczy rypiński 1790 r. i podczaszy rypiński tegoż roku, komisarz cywilno-wojskowy 1787 r., sędzia ziemiański 1792 r.

Stanisław Andrzej, pisarz grodzki bobrownicki, obrany pisarzem sądów kapturowych 1764 r., deputat na Trybunał koronny 1766 r., asesor 1779 r., a marszałek sejmiku dobrzyńskiego 1781 r., sędzia grodzki bobrownicki 1781 r., wojski mniejszy dobrzyński 1790 r. (Lauda Dobrz.).

Stefan, viceregent grodzki inowrocławski 1777 r. Grzegorz, burgrabia warszawski 1779 r. Mikołaj, regent grodzki kaliski 1766 — 1786 r. Mikołaj i Andrzej, synowie Franciszka 1792 r. (DW. 108 f. 138). Jan umarł za pruskich czasów w rejencji płockiej, a do spadku po nim zgłosili się Wincenty, Onufry, Józef Antoni, Anzelm Wojciech, Joanna Łempicka i Wenefryda Józefowiczowa.

Nikazy Jan, Antoni Stanisław, Florjan Wiktor, Jan Wincenty i Karolina Jadwiga, dzieci Wincentego, wylegitymowały się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KUCZKOWSCY h. WŁASNEGO (Ostr. Nr. 1672). Według Siebmachera stara rodzina na Pomorzu osiadła. Do niej może należał Paweł, który z województwem pomorskiem, podpisał elekcję Stanisława Augusta.

KUCZKRAJOWSCY z Kuczkrajowic, w powiecie wiślickim. Rodzinę tę i wieś tak nazywa Długosz w Lib. Benef. Już w XVI-m wieku nazwisko brzmiało Suskrajowscy z Suskrajowic.

KUCZMARSKI Fabjan zaświadczył szlachectwo Konopackiego, dziekana poznańskiego 1601 r. (Pis. Dz. Pols. IX; Ulan. 482).

KUCZUKOWIE h. SIESTRZENIEC. Siestrzeniec Kuczuk wraz z Fedkiem Hornowskim, Waśkiem Hubarem i Bohdanem Hubą, pozwali 1524 r. Pawła Sapiehę o bezprawne władanie dobrami Sugreje, Zabłocie i Durycze, będącemi bliskością ich żon (Sap. I f. 48). Tenże Siestrzeniec Kuczuk, na popis brzeskiego powiatu 1528 r., stawił jednego konia.

Herb Siestrzeniec.

Marcin i Michał, bracia Kuczukowie, bojarowie krzyczewscy i bratankowie ich, Fedor i Rusin, procesują się 1547 roku z Bobojedem (ML. 63).

Andrzej Kuczuk, ziemianin mścisławski, przybywszy z Litwy do dóbr swych w mścisławskiem, wniósł 1664 r. manifest do grodu, że w czasie zdobycia Mścisławia 1654 roku, brat jego, nie żyjący już Józef, został ograbiony z majątku i przywilejów na dobra Hłupiki i Timonow, w krzyczewskim trakcie, nadane ich przodkom przez książąt Mścisławskich. Piotr wniósł tegoż roku manifest, że w czasie tejże wojny z wielkim księciem, ojciec jego Grzegorz i matka i żona, zginęli w Mścisławiu i przepadły im przywileje na Sioło Nowe Tupiszczynę, Pniewszczyno, Byczanie i Ratoml, w mścisławskiem. Justyna z mężem Aleksandrem Pleskaczewskim, pozwani 1659 r. przez Sutockich (Ist. Jur. Mat. XXV).

Piotr podpisał 1700 r. laudum województwa mścisławskiego przeciw Sapiehom. Konopka otrzymał 1704 r. konsens na cessję dzierżawy Czudzin, w rzeczyckiem, Pawłowi Kuczukowi Siestrzeńcewiczowi, który umarł 1710 roku (Wolff.). Andrzej, z województwem mścisławskiem, podpisał obiór Stanisława Augusta.

Klemens, Józef, Michał, Tadeusz i Joachim, synowie Jana, wnukowie Tadeusza, prawnukowie Michała, praprawnukowie Hieronima, 1683 r., dziedzica dóbr Dziuształowszczyzny, w oszmiańskiem, wywiedli się ze szlachectwa 1805 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KUCZUKOWIE v. KUCZUKOWICZOWIE. Kuczuk, komornik Jagiełły, jeden z zabójców Kiejstuta 1382 r. Jan Kuczuk v. Kuczukowicz, marszałek królewski 1470 r., namiestnik lidzki 1473 r. i grodzieński 1478 r., sprzedał 1477 r. włość Tarasowską za 200 kóp szer. groszy Waśkowi Lubiczowi, pisarzowi królewskiemu (Arch. Sang.). Syn jego, Wojciech Janowicz Kuczukowicz, marszałek litewski 1494 — 1505 r., namiestnik włodzimierski 1494 — 1495 r., a wołkowyski 1496 — 1505 r., nie żył już 1506 r. (ML. 5). W 1495 r. miał sprawę z ks. Słuckim o Ołzowo, 1498 r. z Wodyńskim, o wsie Goszczy i Rostor, a 1499 r. otrzy-

mał, od Aleksandra Jagiel., ośm nieosiadłych wsi, w powiecie ejszyskim (ML. 5). Córka jego była pierwszą żoną Stanisława Piotrowicza Kiszki, starosty grodzieńskiego. Męskiego potomstwa widocznie Wojciech nie zostawił, bo spadku po nim dochodzą Bartoszewicz, Montowtowicz i Skinder (ML. 10 z 1513 r.). Bratem Jana był zapewne Jerzy Kuczukowicz 1481 r., marszałek królewski 1482 r.

KUCZWALSKI Wojciech, podpisał 1763 roku manifest szlachty litewskiej (V. L. VII f. 66 i 70).

KUCZYNA Jefim Andrejewicz, bojar, nabył 1522 r. Melechowszczyznę i Pepelkowszczyznę, w powiecie grodzieńskim (ML. 15).

KUCZYŃSCY h. ŚLEPOWRON z Kuczyna, w ziemi drohickiej [1]). Bracia Wawrzyniec i Florjan z Gąsiorowa, kupili 1429 r. Kuczyno Wielkie i część Lubowicz nad Nurcem, w drohickiem, od braci: Mikołaja, Jakóba i Sobka z Czachów. Wobec tego aktu nie utrzyma się tradycja zapisana u Niesieckiego, o nadaniu Kuczyna Florjanowi, przez W. Ks. Witolda. Tenże Florjan z Kuczyna, 1445 roku ma przysądzony las, zwany Łętów, wśród granic Łuniewa, Kobylan, Dąbrówki i Popław. Już w początkach XVI-go wieku potomkowie Florjana bardzo licznie się rozrodzili, tak że ich, wobec braku aktów odnośnych, w jedno drzewo połączyć nie można.

Herb Ślepowron.

W latach 1531 — 1533 wszyscy dziedzice Kuczyńscy prowadzą z Kiszkami proces o granice Kuczyna, Lubowicz i lasu Łętowa. W 1547 r. orzeczono, że Stanisław i Klemens z synowcami, mają 50 łanów chełmińskich w Kuczynie, Gródku, Trojanówku, Wichowie i Żabińcu, i mają stawić 5 koni na wyprawy wojenne, a Łukasz z braćmi i synowcami, mają 100 łanów w Kuczynie Wielkim, Trojanowie, Klukowie, Sobolewie, Malinowie, Kapłani, i mają stawić 10 koni na wojnę.

Klemens z Kuczyna, 1494 r. dał młynarzowi przywilej wystawienia młyna nad Nurcem, nazwanego Brzozowa. Synowie jego, Abraham i Jan z synowicami swojemi, Katarzyną i Jadwigą, córkami Stanisława i Anny, dopełnili działu dóbr ojczystych w początkach XVI-go wieku (Oblat. Zs. Drohic. 1541 roku).

Jan Klimuntowicz i Mikołaj, Wojciech i Klemens, synowie Abrahama, rozgraniczają 1532 r. część swą Kuczyna i Lubowicz od Kostrów. Tenże Jan, wraz z Marcinem, Stanisławem i Wojciechem, synami Mikołaja z jednej strony, dopełnił 1577 r. działu dóbr Kuczyno-Gródek z synami Stanisława, Mikołaja i Abrahama z drugiej strony. W 1580 r. sprzedał część Kuczyna-Wichowa zięciowi swemu, Wojciechowi Łuniewskiemu, za 100 kóp groszy, był też dziedzicem Mieni

---

[1]) Artykuł ten oparty głównie na bardzo obszernym sumarjuszu akt, tyczących się dóbr Kuczyna, Klukowa i innych, z ksiąg drohickich, nurskich, brańskich i innych, dostarczonym przez hr. Starzeńskiego.

i Kalinowa, które po nim dziedziczyli 1598 r. synowie jego: Mikołaj, Apolinary, Klemens i Wojciech. Apolinarego córka Jadwiga była żoną Wojciecha Piętki Sobolewskiego, komornika ziemskiego i burgrabiego drohickiego 1630 — 1647 r. Z wymienionych synów Mikołaja Abrahamowicza Wojciech, miał córkę Agnieszkę, za Maciejem Brzoską; Marcina córki: Małgorzata za Walentym Piętką, zmarła przed 1604 r.; Maryna za Pawłem Piętką i Katarzyna za Maciejem Wyszyńskim 1604 r.; Stanisława synowie: Maciej, Jan i Stanisław, dziedziczą na Kuczynie-Gródku 1604 r. Jakób, syn Jana, 1644 r. ma 1,100 flor. u Kostrów. Stanisława syn Marcin, współdziedzic Gródka 1647 r., Wiechowa i Klukowa 1653 r., kupił 1654 r. część Niemyj-Ząbek i wziął 1655 r. w zastaw część Wichowa od Stefana, syna Andrzeja. Syn Marcina Wojciech, elektor Jana III-go i Augusta II-go, pozwał 1670 r. Kostrów o sumę po stryju Jakóbie, a w latach 1678 — 1700 posprzedawał wszystkie działy swoje w Kuczynie, Trojanowie, Wichowie, Walentemu i Wiktorynowi Kuczyńskim. Paweł, syn Wojciecha, 1695 i 1699 roku ma sprawy w Nurze.

Jan, sędzia grodzki drohicki 1524 — 1531 r., ożeniony z Katarzyną, córką Mikołaja z Pietkowa, miał stawiać wraz z żoną 1528 r., na popis wojenny 6 koni. Synowie jego: Stanisław i Abraham, procesują się 1547 r. z Pietkowskimi (ML. 47). Jan, komornik ziemski drohicki i Wawrzyniec synowie Stanisława i Jan, syn Abrahama, i Daniel, Andrzej, Maciej i Mikołaj, synowie Mikołaja, prawdopodobnie trzeciego syna sędziego Jana, dopełnili 1577 r. działu Kuczyna - Gródka z synem i wnukami Klemensa. Wawrzyniec żył jeszcze 1604 r. Jana, komornika, córkami zdaje się były: Helena, żona Jana Piętki Sobolewskiego 1589 r.; Anna Radziszewska; Małgorzata, żona Wawrzyńca Kostro, której córka Barbara wyszła za Mateusza Kuczyńskiego i miała z nim córkę Marynę 1636 r.; Urszula zmarła panną i Zofja Słucka. Potomkowie tych córek Jana, procesują się 1636 r. w Trybunale lubelskim, o sumy cedowane przez Słuckich Jakóbowi Kuczyńskiemu.

Jan, syn Abrahama, współdziedzic Kuczyna - Gródka, poborca 1580 roku (Jabł.), dziedzic części Malinowa, Klukowa, Trojanowa, Kapłani, Sobolewa 1594 r., miał synów: Abrahama i Wojciecha, którzy 1595 r. zastawili część Wichowa za 30 grzyw. Piętce. Po Wojciechu została córka Anna 1604 r. Abraham przezwany Malus, z żony Jadwigi v. Heleny Kostrówny, pozostawił synów: Macieja, Jana i Piotra, którzy w latach 1621 — 1647 zastawiają, sprzedają i nabywają różne cząstki w Kuczynie-Klukowie, Kuczynie-Wichowie i innych. Marcin, Maciej, Kazimierz, Marcjan, Abraham i Samuel, synowie Macieja Malusa i Aleksander i Franciszek, synowie Piotra Malusa z Marjanny Dzierżkówny, dziedziczą 1677 roku na Kuczynie-Gródku. Z nich Marcin, Maciej i Abraham, podpisali obiór Jana Kazimierza, z województwem podlaskiem. Piotra, ale nie wiem czy Malusa, syn Jerzy z Kuczyna-Gródka, sprzedał 1679 r. części swe wszystkie w Kuczynie-Gródku, Lubowiczu i Wielkim Boguckiemu.

Mikołaj, syn Stanisława Litwinowicza z Kuczyna - Gródka, zastawił był przed 1584 r. części Kuczyna - Wichowa i Gródka Łuniewskiemu, które to części syn Mikołaja Maciej, sprzedał 1615 r. Łuniewskim. Tego zdaje się Mikołaja i Anny, synowie: Jan, Stanisław, Jakób, Wojciech i Maciej 1584 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 23 f. 966).

Andrzej, syn Marcina, z żony Magdaleny pozostawił synów: Adama, Pawła, Jakóba i Jana, wyliczonych 1531 r. w procesie z Kiszką. Procesują się oni 1540 r. z Łukaszem i Walentym, synami Jana Piotrowicza (ML. 35). Małgorzata i Dorota, córki Jana, sprzedały przed 1588 r. młyn w Kuczynie Andrzejowi, synowi Adama. Anna, córka Jakóba, jest 1568 r. żoną Baltazara Kostry. Adam, 1528 roku, stawił na popis dwa konie. Wdowa po nim Barbara, zawarła 1550 r. układ z synami: Mateuszem, Andrzejem i Jakóbem. Z nich:

Mateusz umarł bezdzietny przed 1568 r., w którym bracia jego, Andrzej i Jakób, zawarli ugodę z stryjeczną siostrą Anną Kostrową i stryjecznym bratem Jakóbem, synem Pawła.

Jakób, syn Adama, żył jeszcze 1580 r., ale, zdaje się, umarł bezdzietny (Wyr. Lub. 7 f. 241).

Andrzej, syn Adama, sprzedał 1588 r. młyn nabyty od córek Jana, Jakóbowi, synowi Pawła, i tegoż roku umarł, pozostawiwszy synów: Mikołaja i Jana (Wyr. Lub. 36 f. 729). Mikołaj odkupił 1589 r. młyn sprzedany przez ojca, a 1603 roku dopełnił działu ojcowizny z bratem Janem, 1609 r. sprzedali oni części Kuczyna Wojciechowi, synowi Stanisława. Jana z Zofji Kuczyńskiej z Gródka, zmarłej przed 1604 r., syn Antoni, zastawił 1624 r. część Kostrów.

Jakób, syn Pawła, wnuk Andrzeja, zawarł ugodę 1568 r. z stryjecznym rodzeństwem, kupił 1588 roku młyn w Kuczynie od stryjecznego brata Andrzeja, którego syna, Mikołaja, pokwitował 1593 r. z procesu; kupił części Kuczyna Trojanowa i Kapłani od syna i wnuków Łukasza 1597 i 1598 r., o które go 1604 r. pozwał Wojciech, wnuk Łukasza, żył jeszcze 1611 r., ożeniony z Katarzyną z Wojsławia Wojsławską, 2-o v. Szymonową Jabłonowską, pisarzową ziemską nurską 1619 r., pozostawił dwie córki: Dorotę i Elżbietę, 1632 r. już doletnie, którym matka zabezpiecza 2,500 flor., a z których Dorota, żona Mikołaja Laskowskiego 1634 roku i dwóch synów: Jana i Pawła, zwanych jak i ojciec, Pawłowiczami Kuczyńskiemi, którzy dopełnili 1620 r. działu dóbr ojczystych. Z nich:

Młodszy Jan Pawłowicz, umarł 1632 r., pozostawiwszy, z Heleny Janczewskiej, 2-o v. Samuelowej Zaborowskiej 1647 r., córki: Marjannę i Joannę niezamężne 1647 r. Marjanna jest 1651 r. żoną Tomasza Wierzbickiego, a Joanna, żoną Walentego Godlewskiego 1665 r., w końcu sędziego nurskiego.

Starszy Paweł Pawłowicz, nie żył już 1639 r., a z żony, Jadwigi Laskowskiej, miał synów: Jana i Wojciecha, elektorów Jana III-go z województwa podlaskiego.

Jan, współdziedzic Kuczyna-Gródka 1647 r., podwyższył 1651 r. do 800 flor. oprawę żonie, Zuzannie Kuczyńskiej, córce Wawrzyńca, 1665 i 1667 r. sprzedał wszystkie swoje części w Kuczynie Walentemu i pozostawił tylko jedną córkę Annę, żonę 1-o v. Walentego Tryniszewskiego 1668 r., 2-o v. Walentego, syna Wawrzyńca Godlewskiego 1671 r., a 3-o v. Walentego Konarzewskiego 1674 r.

Wojciech, drugi syn Pawła Pawłowicza, w latach 1639 — 1677 ma liczne sprawy, w 1668 r. zastawił część swoją Kuczyna-Gródka synowi Adamowi za 3,000 flor. Ten Adam v. Adam Michał, podpisał obiór Jana III-go, komornik ziemski ostrowski 1667 r. i poborca subsidii charitativi w ziemi drohickiej 1677 r., łowczy drohicki 1694 r., umarł 1701 r. Z żony, Katarzyny Wysockiej, córki Adama,

której zabezpieczył 500 flor. 1667 r., pozostawił synów: Pawła Jakóba i Jana, którzy wraz z matką kupili 1701 r. część Gąssowki, Skwarków i Rożków. O Janie brak dalszych wiadomości, Paweł, pleban oleksiński 1701 r., następnie pleban kuczyński i kanonik łucki, żył jeszcze 1728 r.

Tej linji bliskim był Andrzej, po którym została 1647 r. wdowa, Dorota Brzoszczanka i synowie: Stefan, Jan i Sebastjan.

Sebastjan, ksiądz 1651 r., pleban kuczyński i dziekan brański 1677 roku, następnie pleban ciechanowiecki, nie żył już 1695 r., a w następnym roku Oborska pozwała jego synowca Michała, o zwrot 1,000 flor. i kielicha złotego, zapisanych przez Sebastjana kościołowi w Ciechanowcu.

Jan, z Krystyny Frankowskiej, pozostawił synów: Franciszka i Aleksandra, obydwóch księży 1677 r. Franciszek był plebanem w Pobikrach i dziekanem brańskim, a Aleksander plebanem w Kuczynie 1695 r. Obaj sprzedali przed 1686 rokiem swoje części Boguckiemu, a 1695 r. do 1712 r. procesują się ze stryjecznym bratem Michałem o spadek po stryju Sebastjanie w Kuczynie-Grodku i Lubowiczu. W 1714 r. Aleksander odstąpił swoją część spadku bratu Franciszkowi, a ten sprzedał wszystko Marcinowi Kuczyńskiemu.

Stefan, najstarszy syn Andrzeja i Doroty Brzoszczanki, w latach 1646 — 1651 skupił różne części w Kuczynie. Wdowa po nim, Zofja z Godlewskich i synowie Michał i Andrzej, zawarli umowę 1665 r.

Michał, komornik ziemski drohicki 1688 r., komornik graniczny bielski 1695 r., wojski, podstarości i burgrabia drohicki 1710 — 1712 r., po śmierci tytułowany skarbnikiem drohickim 1714 r., coby wskazywało, że ani wojskim, ani skarbnikiem nie był. Rzeczywiście między wojskiemi miejsca na niego nie ma. W 1710 r. zyskał wyrok Trybunału lubelskiego w sprawie z stryjecznemi braćmi o dział po babce w dobrach Brzoski i Gawrony, a 1712 r. otrzymali nakaz działu po stryju Sebastjanie. Z żony, Marjanny Hryniewieckiej, pozostawił Michał córki: Justynę Tomaszowę Wolińską, burgrabinę drohicką 1714 roku; Klarę, Katarzynę i Annę, niezamężne 1714 r. i synów: Tomasza, Franciszka, Sebastjana, Antoniego, Karola i Ludwika. Trzej ostatni jeszcze małoletni, razem z starszemi braćmi sprzedali 1717 r. część swą Kuczyna Wichowa Wiktorynowi Kuczyńskiemu. Tomasz, Franciszek i Ludwik, podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego. Karol umarł bezdzietny przed 1722 r. Ludwik żył jeszcze 1747 r. Franciszek tytułowany wojskim drohickim, był ożeniony z Marjanną Łyczkówną, córką Józefa, która sprzedała 1737 r. części swe w Mieni i Kalinowcu Ossolińskiemu; żyli oboje 1754 r.

Sebastjan Józef, miecznik nowogrodzki, zastawił 1722 r. część Kuczyna Gródka i Trojanowa, Marcinowi Kuczyńskiemu, umarł 1723 r. Antoni, miecznik nowogrodzki, z żoną, Agnieszką Zaborowską, 1-o v. Nowicką, podczaszyną trocką, cedowali 1738 r. sumy z dóbr Wola Miastkowska Bielińskiemu (DW. 25 f. 73), a 1746 r. pozwany o grabież i uwięzienie żyda z Ciechanowa.

Jan, syn Piotra, ma sprawy graniczne z Kiszką 1523 i 1524 r., wdowa zaś jego Anna i synowie: Łukasz i Walenty 1530 — 1532 r. Obaj synowie Jana procesują się 1546 r. z Łuniewskim (ML. 47).

Walenty nie żył już 1550 r., w którym wdowę jego Annę i synów: Marcina, Stanisława i Wojciecha, pozwał Łukasz.

Marcin, syn Walentego, ma sprawę ze stryjem jeszcze 1558 i 1559 roku (ML. 220 B i Gr. Droh.), a umarł bezdzietny przed 1568 r. Miał Walenty także córkę Zofję, wspomnianą 1590 r.

Stanisław, syn Walentego, z żoną, Anną z Kossowskich, sprzedawał 1573 i 1574 r. części Kuczyna. W 1568 r. zawarli między sobą układ Stanisław i Wojciech, synowie Walentego; Stanisław, Piotr i Jakób, synowie nieżyjącego już Łukasza z jednej strony, a z drugiej wymienieni wyżej potomkowie Andrzeja Marcinowicza, Andrzej i Jakób, synowie Adama, Jakób, syn Pawła i Anna Kostrowa, córka Jakóba.

Trzej synowie Łukasza, Stanisław, Piotr i Jakób, dopełnili 1569 r. działu dóbr Kuczyna, Malinowa, Trojanowa, Gródka i Kapłani. Jakób, żonaty z Anną, żył jeszcze 1604 r.; czy pozostawił potomstwo nie wiadomo. Piotr nabył część Kuczyna 1574 r. od stryjecznego brata Stanisława; z żony, Doroty Górskiej, pozostawił Arnolfa, Piotra, N. córkę, Piotrowę Żebrowską i zapewne drugą za Białym. Arnolf i Piotr sprzedali 1603 r. część Klukowa Wojciechowi, synowi Stanisława i obaj zmarli bezdzietni, bo spadek po nich brali Żebrowscy i Biali. Arnolf, testamentem z 1622 r., zapisał pół włóki gruntu z dwoma rodzinami na kaplicę w kościele Kuczyńskim i 500 flor. Dorocie Łyczkowej.

Stanisław, syn Łukasza, stał się protoplastą linji, która w ostatnich czasach Rzeczypospolitej, wybitniejsze stanowisko zajęła. Zostawił on, z żony Elżbiety, żyjącej wdową 1580 r., synów: Wojciecha i Wawrzyńca (Jabł.; Wyr. Lub. 7 f. 503; 10 f. 404; 11 f. 712; 18 f. 444; 23 f. 651; 35 f. 653; 42 f. 361; 46 f. 115; 53 f. 870; 57 f. 440 i 1256). Obaj synowie Stanisława dopełnili 1601 r. działu dóbr ojczystych Kuczyna, Malinowa, Trojanowa, Klukowa, Kapłani, Sobolewa i nabytych części tychże dóbr Walentowskiej i Andrzejowskiej.

Wawrzyniec miał syna Lenarta (Leonarda) i córkę Zuzannę, której mąż, Jan Kuczyński, syn Pawła, oprawił 800 flor. na swych dobrach 1651 r. Lenart, ożeniony z Zofją Rosochacką, poskupywał różne części w Kuczynie, w latach 1630 — 1678, podpisał razem z synami: Mateuszem i Stanisławem, elekcję Jana III-go, z województwem podlaskiem i umarł 1679 r. Oprócz wymienionych synów miał córkę Konstancję, za Franciszkiem Piętką Sobolewskim, komornikiem ziemskim drohickim 1658 r.

Mateusz, otrzymawszy od rodziców połowę ich dóbr w Kuczynie Wielkim, Malinowie, Trojanowie i Kapłani, oprawił na nich 1677 r. żonie, Justynie Olszyńskiej, 2-o v. Jakóbowej Kossowskiej, 4,000 flor. posagu i wiana; umarł pozostawiwszy kilka córek, z których Marjannę porwali krewni matki Olszyńscy i wydali 1690 r. za Wojciecha Żebrowskiego.

Stanisław, drugi syn Lenarta, zeznał 1689 r. zapis dożywocia z żoną, Marjanną Wronowską, córką Jana (DW. 57 f. 404 i Gr. Droh.), pozwał 1690 r. Olszyńskich o porwanie synowicy, przeprowadził 1691 r. ugodę działową z synowcami, umarł 1703 r., a syn jego małoletni Walenty, oddany 1705 r. pod opiekę siostrze już zamężnej Petronelli, żonie Bazylego Leszczyńskiego.

Walenty doszedłszy lat, spłaca siostrze 1,600 flor., a obejmuje dobra ziemskie 1720 r., burgrabia grodzki drohicki 1722 r., mielnicki 1724 r., sprzedał cały swój dział w Kuczynie 1722 roku Marcinowi Kuczyńskiemu, żonaty z Eleonorą Łyczkówną, żył jeszcze 1744 r. Czy zostawił potomstwo nie wiadomo.

Wojciech, starszy syn Stanisława Łukaszewicza, komornik ziemski drohicki 1594 — 1623 r., kupił 1603 r. części w Klukowie, a 1604 r. części w Łuniewie, wraz z Jakóbem Pawłowiczem kwitował 1612 r. Piętkę i pozostawił z pierwszej niewiadomej żony synów: Mateusza, Aleksandra i Krzysztofa, którzy procesowali 1624 r. macochę, Zofję z Radzyńskich, 2-o v. Wojciechowę Świejko Ciechanowiecką, 3-o v. Janowę Puchalską, wojską drohicką, o rzeczy po ojcu, a 1625 r. dopełnili działu dóbr, na mocy którego Mateusz wziął części Kuczyna i Malinowa, a Aleksander i Krzysztof, części Klukowa, Trojanowa i Kapłani.

Mateusz, komornik ziemski drohicki 1640 r., umarł 1644 r., pozostawiwszy, z Barbary Pętkowskiej, córki Jana, 2-o v. Franciszkowej Piętkowej, córkę Helenę, żonę Łukasza Sutkowskiego 1650 r. i synów: Jakóba i Aleksandra, których dalsze losy od 1647 r. nie znane.

Krzysztof zabezpieczył 1633 r. żonie, Ewie Morzkowskiej, córce Stanisława, 3,000 flor. posagu, zajechany i poraniony w Klukowie przez Morzkowskich 18-go Listopada 1642 r., spisał testament tegoż dnia i umarł w cztery dni potem, pozostawiwszy synka Stanisława i kilkumiesięczną córkę Agnieszkę.

Stanisław, syn Krzysztofa, testamentem spisanym 1662 r. w Nurze, wszystkie dobra swoje zapisał stryjecznemu bratu Walentemu.

Aleksander, żonaty 1-o v. z Jadwigą Świnołęską, spisał testament 1634 r., którym dwoje swoich dzieci i dobra, oddał pod opiekę Świnołęskim, żonaty 2-o v. z Zofją Kanigowską, córką Stanisława, sędziego ziemskiego płockiego 1642 roku, w imieniu swoim i synowców swych trzech 1644 i 1647 roku, procesuje o dobra wdowę i córki Jana Pawłowicza Kuczyńskiego. Nie żył już 1648 r., w którym syn jego Walenty, wydzierżawił część Kuczyna po Krzysztofie za 400 flor. Lenartowi, synowi Wawrzyńca.

Walenty, elektor Jana Kazimierza z ziemi nurskiej, łowczy drohicki 1661 roku, a podsędek drohicki 1676 r., był i podstarościm od 1662 r. i sędzią grodzkim drohickim 1674 r., deputat podlaski na Trybunał lubelski 1687 r., umarł 7-go Października 1688 r. w Lublinie na Trybunale. Walenty ożenił się 1-o v. 1654 r. z Agnieszką Suchodolską, córką Józefa, z którą zeznał zapis dożywocia 1655 r., a która zmarła bezdzietnie przed 1663 r., następnie powtórzył śluby z Joanną Niemierzanką, stolnikówną podlaską, zmarłą 1684 r. Rządny i gospodarny doszedł do znacznej fortuny i skupił cały prawie Kuczyn i Kluków z przyległościami. Spisał ciekawy pamiętnik, który syn jego Wiktoryn, w dalszym ciągu prowadził (Zs. Lub. 55 f. 1457; 64 f. 120; DW. 55 f. 1252; V. L. passim.; Gr. Drohic. i Nurs.). Córka jego Eufemja, wyposażona 25,000 flor., wyszła 1687 r. za Franciszka Wiktoryna Olędzkiego, sędzica łukowskiego. Synowie: Wiktoryn i Marcin, podzielili się 1689 r. ruchomościami i pieniędzmi po ojcu, dopłacili 1690 r. siostrze 11,200 flor. posagu i podzielili się 1691 r. dobrami ziemskiemi. Wiktoryn wziął Kluków, Trojanów, Trojanówek, Kapłanie, Drażniewo z Wólką, część Łuniewa, Hruszniew, Górki z prawem patronatu, część Talatycz, Mężenino, Stokowisko i Kostry. Marcin wziął Kuczyno Wielkie, Gródek, Malinowo, część Mierzyc, Ząbków i Lubowicza, Wilków, Wołkowy, Chomiznę z prawem patronatu kościoła Pietkowskiego, śpichlerz i plac w Nurze. Dział ten z małemi zmianami ponowili bracia 1694 r.

Marcin, młodszy syn Walentego, wyprawiony 1688 r. przez brata na naukę do Krakowa, skarbnik drohicki 1694 r. i pisarz grodzki brański 1709 r., stol-

nik bielski 1712 r., i deputat na Trybunał 1713 r., chorąży bielski 1727 r., podpisał 1733 r. obiór Stanisława Leszczyńskiego i Augusta III-go, zrezygnował z urzędu chorążego 1746 r., umarł 1752 r., nie pozostawiwszy, z Konstancji Gąsowskiej, podkomorzanki bielskiej, potomstwa.

Wiktoryn, starszy syn Walentego, ur. 1668 r. (metr. w Kuczynie), po przejściu nauk w kraju i za granicą, został 1687 r. susceptantem grodzkim drohickim i tegoż roku instygatorem Trybunału piotrkowskiego, 1691 r. sędzia deputat skarbowy drohicki, 1692 r. łowczy drohicki, 1701 r. podstoli, a 1712 r. chorąży mielnicki, 1713 r. obrany i zatwierdzony podkomorzym drohickim, 1730 r. kasztelan podlaski, umarł 1737 r., pochowany z bratem u Benedyktynek w Drohiczynie; był i podstarościm i sędzią grodzkim drohickim 1711 r., i kilkakrotnie posłem na sejmy i deputatem na Trybunały. Stronnik Leszczyńskiego, przyjmował go u siebie w Klukowie 1708 r. i wraz z synami głosował za nim 1733 r., ożenił się 1698 r. (ślub w Leśnej), z Angelą Chądzyńską, zmarłą 1742 r., poskupywał wszystkie części Kuczyna, Kapłani, Trojanowa, Wiechowa, kupił 1697 r. Kobylany od Niemirow, dobra Sterdyńskie 1709 r. od Ossolińskich, Korczew 1712 r. od Lewickiego, Krześlin 1719 r. od Butlera, 1724 r. Glinnik od Rostworowskiego (Perp. Czers. 19 f. 353), 1724 r. starostwo jadowskie od Sapiehy za 30,000 flor., na cesję którego synowi Janowi, otrzymała konsens wdowa jego 1739 r. (Sig. 26), sprzedał Sterdyń z siedmiu wsiami za 350,000 flor., a kupił Łysomice 1728 r., kupił Kalinówkę 1733 r., miał oprócz tego bardzo liczne zastawy i dzierżawy, zrobił dział dóbr między czterech synów 1733 r., wybudował 1734 r. pałac w Korczewie i zaczął kościół i klasztor dla Benedyktynek w Drohiczynie, a 1736 r. kościół i klasztor Dominikanom w Krześlinie. Z dzieci kasztelana:

1. Jan Gwido, ur. 1701 r., podczaszy mielnicki 1726 r., obrany posłem mielnickim tegoż roku, elektor Leszczyńskiego 1733 r., objął starostwo jadowskie 1734 r., chorąży mielnicki 1737 r., a podkomorzy 1765 roku. Dla sprawy jego sukcessorów z Ciszewskiemi, wyznaczona z sejmu 1775 roku komissja (V. L. VIII f. 199).

2. Katarzyna Elżbieta, ur. 1702 r., zmarła dzieckiem.

3. Mikołaj Józef, ur. 1703 r., podstoli drohicki 1729 r., elektor Leszczyńskiego 1733 r., uwięziony 1735 r. w Korczewie i zabrany do Warszawy przez wojska moskiewskie, ale wkrótce uwolniony, zaślubił 1729 r. w Suchejwoli ks. Ludwikę Szujską, i objął wtedy dany mu przez ojca Kluków i przez babkę żony Suchowolę, zasądza 1736 r. Szujskich z Chojnik (Woł. XII f. 456 i Kij. XI f. 543), dziedzic Krześlina 1744 r. (DW. 70 f. 1304), umarł 1756 r., pozostawiwszy córki: Konstancję, ur. 1736 r., poślubioną 1754 r. Józefowi Matuszewiczowi, pułkownikowi wojsk polskich, zmarłą 1763 r.; Szczęsnę i Antoninę 1738 r., z których jedna wyszła podobno za Zaleskiego, a druga była zakonnicą i synów: Jana, Wiktoryna, Ignacego i Józefa 1764 r. (DW. 84 f. 709). W 1764 r. wyznaczona z sejmu komisja do rozgraniczenia ich dóbr Zbylitowa, Branicy, Suchowoli i Kopina od Wohynia (V. L. VII f. 182), a 1765 r. Okalew, pustka w lubelskiem, po rodzicach dany Wiktorynowi (MP.). O Janie nic więcej nie wiemy.

Wiktoryn Adam, ur. 1731 r., miecznik drohicki 1752 r., a podstoli po ojcu 1756 r., elektor Stanisława Augusta, został szambelanem 1765 r., stolnik drohicki 1766 r., a chorąży 1783 r., był kandydatem do kasztelaji 1779 r. (MP.), poseł

drohicki 1788 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., otrzymał 1768 r. konsens na cesję Cichostowa, w lubelskiem, bratu Józefowi (M. 236 f. 47).

Ignacy Szymon, elektor Stanisława Augusta, miecznik mielnicki 1765 r., łowczy 1775 r., cześnik 1777 r., podczaszy 1781 r., stolnik 1782 r., w końcu chorąży mielnicki 1790 r., poseł na sejm czteroletni 1788 r., kwitował 1780 r. Jaczewskiego (DW. 96 f. 1116 i 104 f. 212), legitymował się ze szlachectwa 1804 roku w Galicji zachodniej (Quat. VI f. 110).

Józef, starosta jadowski, elektor Stanisława Augusta, szambelan 1792 r. (MP.), otrzymał 1768 roku konsens na cesję Cichostowa Wiktorynowi (Kancl. 44 f. 196). Wszyscy synowie Mikołaja, zdaje się, zmarli bezdzietnie, a żoną jednego z nich może była Róża z Ossolińskich, po której 1795 r. należały się pieniądze Dembińskim, starostom wełeckim.

4. Szczepan Sinezjusz, ur. 1704 r., rektor kolegjum Jezuitów w Drohiczynie 1753 r., zmarł. 1770 r.

5. Franciszek Ksawery, ur. 1705 r., zmarł 1709 r.

6. Kazimierz, ur. 1707 r., starosta jadowski, poseł na konwokację 1733 r. z ziemi drohickiej, podpisał elekcję Leszczyńskiego, a następnie Augusta III-go, podstoli podlaski 1735 r., chorąży bielski po stryju Marcinie, podkomorzym bielskim mianowany 1750 i 1752 r. Pierwsza nominacja zdaje się pomylona. Pozostała po nim wdowa, Anna z Narzymskich, i dzieci: Józef, Joachim, Barbara i Marjanna 1758 r. (Gr. Ostrow. i Nurs.). Wdowa wyszła 1763 r. za Piotra Zaleskiego, starostę suraskiego, a z dzieci Józef, komisarz do pobierania intrat ziemi bielskiej 1789 r. (V. L.), zabił się przypadkiem w Jesionowie 1805 r., Barbara zaś wyszła za hr. Michała Starzeńskiego, starostę brańskiego.

7. Ludwik Bernard, ur. 1708 r., umarł 1712 r.

8. Marjanna, ur. 1709 r., wyszła 1-o v. 1723 r. w Sterdyni za Jana Zaleskiego, stolnika nurskiego, w końcu kasztelana wiskiego, a 2-o v. za generała Kamińskiego, żyła jeszcze 1755 r.

9. Barbara, ur. 1711 r., zaślubiona 1726 r. w Krześlinie Stanisławowi Brzezińskiemu, chorążemu nurskiemu. Obie siostry dostały po 100,000 florenów posagu.

10. Leon Michał, ur. 1716 r., elektor Leszczyńskiego 1733 r., stolnik mielnicki 1739 r., podkomorzy drohicki 1765 r., umarł 1777 r., jako stolnik, rotmistrz i poseł mielnicki, podpisał obiór Stanisława Augusta, starosta żurobicki (Sig. 54 IV f. 69), dziedzic Korczewa, ożeniony z Magdaleną Kossakowską, chorążanką owrucką, pozostawił córki: Wiktorję za Adamem Szydłowskim, starostą mielnickim, Konstancję za Jakóbem Ciecierskim, stolnikiem drohickim i synów: Feliksa, Dominika i Antoniego, którzy się podzielili dobrami ojczystemi 1788 roku (Bracł. XVII f. 1399, 1803 i 1841; DW. 92 f. 408; A. Galic. Legit. 297).

Feliks, dziedzic Korczewa, Oserdowa i innych wielu wsi, deputat na Trybunał i skarbnik drohicki 1789 r., miecznik podlaski 1790 r., a cześnik 1794 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej, umarł 1814 r., ożeniony 1-o v. z Alojzą hr. Jabłonowską, zmarłą bezdzietnie, pozostawił z drugiej żony, Józefy Butlerówny, starościanki preńskiej, córki: Felicjannę Konstancję, ur. 1805 r., zmarłą 1815 r. i Józefę Kornelję, ur. 1807 r., za Franciszkiem Katerlą

majorem wojsk polskich, zmarłą 1877 r. i syna Aleksandra Michała Józefa, ur. 1803 r., wszystkich oddanych 1814 r. w opiekę Niemirze.

Aleksander, oficer wojsk polskich, szambelan cesarski, marszałek szlachty gubernji podlaskiej, dziedzic Korczewa, Miednej i wielu innych, z żony, Joanny z Wulfersów, zmarłej 1888 r. w Korczewie, pozostawił tylko trzy córki: Ludwikę, dziedziczkę Korczewa, za Tadeuszem hr. Ostrowskim, Józefę za Adamem hr. Męcińskim z Dukli i Cecylję niezamężną.

Antoni, drugi syn Leona, ur. 1755 r. w Korczewie (metr. w Knychówku), dziedzic Hruszniewa, elektor Stanisława Augusta, wojski mniejszy mielnicki 1775 roku, łowczy 1777 r., cześnik 1781 r., podczaszy 1782 r., w końcu stolnik mielnicki 1790 r., poseł na sejm 1786 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Akta Galic. Leg. 297; Quat. VI f. 124).

Dominik, ur. 1760 r., trzeci syn Leona, dziedzic Pietkowa, starosta żurobicki po rodzicach, do którego to starostwa nabył i prawo emfiteutyczne od Szymanowskiego (DW. 103 f. 1466), sprzedał Pietków Starzyńskiemu 1806 r. (DW. 113 f. 1100) i osiadł w Warszawie, organizator Podlasia 1807 r., bardzo czynny i gorliwy patrjota, znany też z dobroczynności, senator kasztelan Królestwa Polskiego 1815 r., umarł bezżenny w Warszawie 1819 r.

Brykcy, syn Jana, 1525 r., a Jan, syn Łukasza, 1553 r. na uniwersytecie krakowskim. Szczęsny, 1577 roku ma domy w Knyszynie. Stanisław, syn Szczęsnego, dziedzic części Wyrozemb, w drohickiem, 1580 r. (Jabł).

Wyroki Trybunału lubelskiego z końca XVI-go wieku, oprócz wielu z wspomnianych wyżej, wymieniają licznych dziedziców Kuczyna, z których niektórzy od Kuczyna Lubowicz przybierali nazwisko Lubowickich. Jakób, Jan, Piotr, Jerzy, Stanisław i Anna, dzieci Leonarda Kuczyńskiego, dziedzica Kuczyna Lubowicz 1584 i 1594 r. Baltazar, syn Abrahama, 1594 r., wdowa po nim, Jadwiga z Kostrów, 1635 r., Jakób, Piotr, Krzysztof i Wit, dziedzice Kuczyna Kapłani 1594 roku, Rosław, Maciej, Wawrzyniec, Paweł, Rafał, Wojciech, Andrzej, Walenty, Jan, Michał, Benedykt, Fabjan, Stanisław, Tomasz Kuczyńscy 1596 r., Paweł, Jan, Grzegorz, Józef, Jerzy i Stanisław 1598 r. (Wyr. Lub. 23 f. 966; 57 f. 334; 59 f. 601; 68 f. 469; 76 f. 509 i 908).

Adam, z województwem podlaskiem, podpisał elekcję Jana III-go. Józef, rodem z podlaskiego, podpisarz grodzki chełmski 1677 r, Józef z ziemi wiskiej, elektor Augusta II-go. Jadwiga Kuczyńska z Wichowa, żona Marcina Uszyńskiego 1677 r. (Gr. Droh.). Stanisław, dzierżawca Wołkowa 1696 r., z żony, Ewy Uleskiej, 2-o v. Strzemeskiej, 3-o v. Chmielewskiej, stolnikowej zakroczymskiej, miał córkę Teresę (Annę), za Janem Krzysztofem Hondorfem, generał-majorem wojsk cudzoziemskiego autoramentu 1685 r. (Gr. Busk. 28 f. 1302; 63 f. 458; M. D. Wąs.). Franciszek Walerjan, syn Michała i Doroty, ur. 1701 roku w Wojtkowej (metr. w Dobromilu).

Michał 1703 r., w wiłkomierskiem. Antoni, z województwem brześciańskiem i Antoni, z województwem wileńskiem, podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego. Adam z bielskiego, elektor Stanisława Augusta.

Antoni, dworzanin królewski 1783 r., kwitował Franciszka Rzewuskiego 1787 r. (DW. 99 f. 199; 103 f. 4). Maciejowi daje skrypt Bieliński 1786 r. (M. 300 f. 24). Jana, regenta ziemskiego lwowskiego, ze zmarłej 1806 r. Marji Ko-

stewiczównej, córka Petronella, żona Wincentego Czuryły (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.). Karol, porucznik 2-go pułku ułanów 1829 r., kawaler orderu Virtuti Militari.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa między 1836 a 1853 r.: Fabjan, syn Stefana i Wiktor Rafał Łukasz, syn jego; Jan, syn Łukasza, Polikarp, syn Jerzego, i Justyn i Aleksander, synowie Polikarpa; Jan Paweł, syn Jerzego, Władysław, Bronisława i Wanda, dzieci Kaspra.

W 1850 r. w różnych urzędach w Królestwie służyli, Alojzy, syn Jana, Ignacy, syn Felicjana, Justyn, syn Jana, Adolf, syn Anzelma i Franciszek, syn Tomasza.

Ignacy, syn Jana i Katarzyny Zielińskiej, wnuk Wojciecha i Marjanny Laskowskiej, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim, z Katarzyny Grodzkiej, pozostawił córki: Jadwigę Korytyńską, Elżbietę Dwernicką, Ludwikę Juchnowską, Salomeę Witosławską i Teklę Dzikowską, i synów wylegitymowanych ze szlachectwa 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich: Józefa, żonatego z Katarzyną Horodyską, Pawła, Andrzeja, sekretarza lwowskiego Forum nobilium, zmarłego bezżennie 1808 r. i Jana Kantego Łukasza. Ten ostatni, adwokat, członek Stanów 1788 r., dziedzic Łubowa i Korkowa, ożeniony z Teresą Witowską, zmarł 1829 r.

Syn jego Leon Paweł, pozostawił dzieci: Karolinę Pisklewiczową, Michalinę, ur. 1825 r., Sakramentkę we Lwowie i Leona Jana Kantego, ur. 1834 r., dziedzica Łubowa i Korkowa, zmarłego bezdzietnie w Żubowie koło Sokala.

Drugi syn Jana Kantego Łukasza, Marceli Napoleon Tymoteusz, uzyskał 1841 r. uznanie pochodzenia w Wydziale Stanów galicyjskch (M. D. Wąs. i M. Zawadzki).

Brat Ignacego, wyżej wymienionego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicji 1782 roku, Stanisław, miał synów: Wojciecha i Sebastjana, którzy obaj, a Wojciech i z synami: Antonim i Józefem, w 1832 i 1833 r., a wnukowie Wojciecha, po synie Antonim, Lucjan, Bronisław Romuald i Orest 1844 r. wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

Stefan, z Katarzyny z Gnatowskich Łuniewskiej, miał synów: Franciszka i Marcina. Franciszka, z Małgorzaty Sztuthardówny, synowie: Michał i Aleksander, którego, z Katarzyny Brodzkiej, synowie: Józef i Antoni, wywiedli się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Ignacy, major wojsk polskich (DW. 113 f. 462), dziedzic Krasnostawiec i Żerdzia, w kamienieckiem, deputat kamieniecki 1803 r., z Karoliny Bachmińskiej, zmarłej 1804 r. w Nagórzance, miał dzieci: Marję Augustynę, ur. 1790 r., potem Maćkiewiczową; Barbarę i Michała, bliźnięta, ur. 1795 r., chrzczone 1798 r. (metr. w Jagielnicy M. Zawadz.) i Honoratę Harsdorfową.

Józef, kapitan wojsk polskich, z Franciszki Zawadzkiej, pozostawił: Annę Kozłowiecką, Antoninę Słonecką, Ignacego, ur. 1779 r., Gaudentego Aleksandra i Szymona Tadeusza.

Gaudenty Aleksander, ur. 1786 r. w Kamieńcu Podolskiem, dziedzic Chmielowej w Galicji, ożeniony z bar. Joanną Heydel, ur. 1788 r., zmarłą 1844 r., wylegitymowany ze szlachectwa wraz z synami: Rudolfem i Władysławem, w Wydziale

Stanów galicyjskich 1847 roku, miał także córki: Ludwikę Mysłowską, Kamillę i Franciszkę Bykowską. Z synów:

Jan *Rudolf* Bartłomiej, ur. 1812 r. w Lataczu, zmarły w Kołomyi, dziedzic Chmielowej, pozostawił, z Marji Pogórskiej, synów:

1. Adama, ur. 1840 r. w Korsaczynie, zmarłego w Krakowie, po którym, z Marji Darowskiej, syn Józef.
2. Stanisława, ur. 1841 r., po którym, z Wandy Zdrassilówny, syn Czesław, ur. 1878 r. w Grabowej pod Buskiem.
3. Konrada, zmarłego bezżennie.
4. Kazimierza, ur. 1848 r. w Chmielowej, ożenionego z Wierzbicką.

Władysław Witalis Wojciech, ur. 1816 r. w Tłustem, zmarły w Chmielowej, z Eweliny Zielińskiej, pozostawił: Wandę i Modestę, zakonnice Niepokalanki, Bolesława, zmarłego bezżennym, Marjana Walentego, Ludwika Eustachego Ignacego i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa 1883 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Marjan Walenty, ur. 1847 r., ma z Heleny Veith: Władysława Oresta, ur. 1874 r. w Zagórzu, Helenę Roksolanę, ur. 1876 r. tamże, Marjana Gaudentego, ur. 1878 r. i Tadeusza.

Ludwik, ur. 1850 r. w Ceniawie, dziedzic Pirohowa, z Konstancji Garnyszówny, ma córkę i trzech synów.

Franciszek, ur. 1857 r., zmarły w Rzeszowie, z Tekli Paygertówny, pozostawił syna Adama, ur. 1885 r. (M. D. Wąs.).

Bonawentura, posessor Zastawia (to może Kucieński h. Ogończyk, choć pisany Kuczyńskim), żonaty z Katarzyną Łossowską, zmarłą 1792 r., miał z niej: Stanisława Grzegorza, ur. 1790 r. i Piotra Pawła, ur. 1792 r. (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Ks. Jakób, pleban z Wiązownicy, dziekan kańczucki, zmarł 1812 r., zostawiając, z Marji z Kosteckich, Juljannę za ks. Grzegorzem Lityńskim, Marjannę za ks. Andrzejem Dziedzickim, Teklę od 1820 r. za Grzegorzem Manasterskim, Jana, Bazylego, Andrzeja, Piotra, Michała, Ignacego Antoniego i Sofrona (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Jan, syn Mikołaja, ur. 1772 r., miał synów: Tymoteusza, Leona, ur. 1806 r. i Stefana Ludwika, ur. 1811 r. we Lwowie, profesora Uniwersytetu krakowskiego, którego córka, Stefanja, za Walczakiem, profesorem gimnazjum w Krakowie.

Leopold, syn Jana Bonawentury, ur. 1822 r., radca sądowy we Lwowie 1863 r., miał synów: Eugenjusza, posła austrjackiego w Rio Janeiro i Oskara, urzędnika w Wiedniu.

Benedykt, Tadeusz, Józef i Konstanty, synowie Marcina, wnukowie Mikołaja Michała, prawnukowie Krzysztofa, 1692 r. dziedzica dóbr Szejbakpola, w 1803 roku, a Piotr z synem Władysławem, Jan, Bartłomiej i Wincenty z synem Jerzym, synowie Franciszka, wnukowie Jana, 1710 r. dziedzica Piasków i Burdziłowszczyzny, w powiecie lidzkim 1820 r., dowiedli szlachectwa, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Z tej rodziny prawdopodobnie pochodził, choć wpisany 1837 r. w gubernji podlaskiej do ksiąg szlachty dziedzicznej, która nabyła tego stanu na mocy ogło-

szonego w 1836 r. prawa, Franciszek Jerzy, syn Jana, ur. 1788 r., wpisany do ksiąg szlachty powiatu siedleckiego 1822 r., na mocy decyzji Rady Obywatelskiej potwierdzonej przez Senat, prezes Trybunału cywilnego siedleckiego, radca stanu, kawaler wielu orderów, ożeniony z Teklą Barbarą Kamionowską, zmarłą 1861 r. Dzieci ich: Józef, ur. 1826 r., Franciszek Ksawery Konrad, ur. 1828 r., Konrad Juljan, ur. 1830 r., Edward Michał, ur. 1835 r. i Marjanna Tekla Jadwiga, ur. 1837 roku. Z nich:

Franciszek Ksawery Konrad, ożeniony 1854 r. w Warszawie z Stefanją Guttówną, pozostawił synów: Franciszka Hieronima i Stanisława Rajmunda.

Franciszek Hieronim, ur. 1855 r. w Koroszczynie (metr. w Malowej Górze), zaślubił 1881 r. w Warszawie Marję Wernerównę, z której Stanisław *Justyn*, ur. 1882 r., ożeniony 1908 r. w Warszawie z Zofją Lucyną Balińską, córką Władysława i Zofji Suchorzewskiej i Janusz Paweł, ur. 1886 r. w Warszawie.

Stanisław Rajmund, ur. 1859 r., dziedzic Koroszczyna, zaślubił 1887 roku Wandę Marję Otwinowską (metr. w Górkach), z której ma synów: Witolda Wawrzyńca, ur. 1889 r. i Leona Marjana, ur. 1890 r.

Konrad Juljan, drugi syn Franciszka Jerzego, ożeniony z Wandą Krystyną Chrzanowską, córką Jana i Stefanji z Toczyskich z Ołtarzewa, pozostawił synów: Wiktora Jana Emanuela, ur. 1859 r. w Siedlcach i Jana Józefa, ur. 1868 roku w Warszawie.

Legitymowali się ze szlachectwa Kuczyńscy pewno także h. Ślepowron, w gubernji kijowskiej: Antoni z synami: Leonem, Karolem, Konstantym i Aleksandrem i Michał, synowie Kazimierza Wojciecha i Stanisław z synami: Djonizym i Józefem, syn Józefa Wincentego, wnukowie Stanisława, prawnukowie Mikołaja, w latach 1834, 1847, 1849 i 1852. Antoni Lucjan i Mikołaj, synowie Leona, 1870 i 1875 r.; Helena, Michał i Bolesław, dzieci Aleksandra, 1890 i 1899 r.

Tomasz, Aleksander z synami: Karolem, Józefem, drugim Józefem i Stefanem, i Stefan, synowie Michała, wnukowie Józefa, prawnukowie Jerzego Grzegorza, syna Stanisława, 1848 r., a Józef, Narcyz, Seweryn i Antoni, synowie Józefa drugiego, 1889 r.

W gubernji wołyńskiej: Aleksander i Adam z synami: Piotrem, Witalisem Piotrem, który miał Stefana Jana, Andrzeja Franciszka, Feliksa Leonarda i Apolinarego Henryka, i Feliksem Ludwikiem, który miał Aleksandra, synowie Ksawerego Wojciecha, wnukowie Marcina, 1848 roku, a Józef, syn Stefana Jana, 1872 roku.

Stanisław Jakób, syn Michała, miał synów: Józefa, Konrada Wojciecha, Jana Stanisława i Stefana, którzy, wraz z synami i wnukami, legitymowali się ze szlachectwa 1851 i 1874 r. do 1896 r., a mianowicie:

Józef miał synów: Jana, Aleksandra, którego synowie: Saturnin Andrzej, tego syn Piotr, Djonizy, tego syn Jan, Klemens, Anastazy i Wawrzyniec; Franciszka, którego synowie: Józef, Władysław i Andrzej, a tego syn Jan; Michała, którego syn Tomasz i Wawrzyńca, którego syn Wincenty.

Konrad Wojciech miał synów: Stefana, którego syn Andrzej i wnukowie Franciszek i Teofil; Feliksa, którego synowie: Józef, Franciszek, Marcin, Konrad i Rajmund; Pawła, którego synowie: Wiktor, tego syn Antoni, Wincenty, Łukasz,

Władysław, Piotr i Franciszek; Wincentego, którego synowie: Konstanty, Jakób, Jan, Władysław i Antoni; Henryka, którego synowie: Paweł i Jan; Piotra, którego synowie: Kazimierz, Wojciech, Teodor i Tomasz, i Ferdynanda.

Jan Stanisław miał synów: Józefa, którego synowie: Andrzej i Franciszek; Jana, którego synowie: Stefan, Paweł, Karol, Andrzej i Kazimierz; Franciszka, którego synowie: Konstanty, Wiktor, Jakób i Szymon; Damazego, którego synowie: Franciszek i Marcin; i Tomasza.

Stefan miał synów: Feliksa, którego synowie: Adam i Jan; Grzegorza, którego synowie: Aleksander, Ludwik, Jan, Józef i Franciszek; Marka i Wojciecha.

Herb Wczele.

KUCZYŃSCY h. WCZELE z Kuczyny Wielkiej, w kościańskiem. Piotr Kuczyński 1394 r., a Przesprzem z Kuczyna 1398 r. w Kościanie (Leksz.). Pietrasz Kuczyński, zaświadcza 1415 roku szlachectwo z matki Grzybieńskiego (Pis. Dz. Pols. IX). Piotr, pozwał 1467 r. Macieja i Agnieszkę z Wrocławia, o zabranie mu wiktuałów złożonych na ich wozie, w czasie krzyżowej wyprawy na Turków 1465 r. Stanisław z Kuczyny Wielkiej, wikary w Nieparcie 1473 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1359 j 1365). Piotr z Kuczyny, altarysta w katedrze poznańskiej 1507 r. Jan, dziedzic Kuczyny Wielkiej 1581 r. (Paw.). Jan, razem z Czapskiemi, zajeżdżał dobra Oleskiej na Pomorzu 1655 r.

Pan Wittyg pisze, że Michał Kuczyński, opłacając 1566 roku pobór z Kuczyny, przyłożył pieczęć z herbem Ciołek.

KUCZYŃSCY z Kuczyna, w łęczyckiem. Dobra Stanisława Przeszkost i Mikołaja z Kuczyna, w łęczyckiem, skonfiskowane zostały 1497 r. za niestawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 856). Mikołaj Kuczyński, dziedzic części Kuczyna 1576 r. (Paw.). Jan, z ziemią gostyńską, podpisał obiór Jana Kazimierza, a Mikołaj, z województwem łęczyckiem, obiór Jana III-go.

KUDASZAJTIS Piotr, dziedzic części w Widuklach na Żmudzi 1528 roku (Popis szlachty).

KUDASZEWSCY z Kudaszewic, w kaliskiem. Wsi tej obecnie w żadnych spisach nie znajdujemy. Ubisław z Kudaszewic, 1410 roku świadczy w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Marcin Kudaszewski 1748 r. na Podolu.

KUDBRYN h. JASTRZĘBIEC. Podaje to nazwisko Niesiecki, nie wymiejąc żadnego członka tej rodziny. Jest to przydomek rodziny Mściszewskich na Pomorzu.

KUDELSCY h. ŚLEPOWRON z Kudelczyna, w ziemi drohickiej. Jan Kudelski, dziedzic części wsi Bielony, Wąsy i Silaki, Jakób, Wacław, Stanisław, Andrzej, syn Jakóba i inni, dziedzice Kudelczyna, w drohickiem, 1580 roku (Jabł.). Wacław, syn Jana, Jan, Marcin, Stanisław, Andrzej, Jakób, Jan, Wojciech, Seba-

stjan, Paweł, Bartłomiej, Szymon, Paweł, Maciej i Tomasz, 1594 r., Jan, syn Marcina, Jan, syn Jakóba, 1598 roku dziedzice na Kudelczynie (Wyr. Lub. 57 f. 299; 76 f. 372).

Bracia Wawrzyniec i Krzysztof, pozwani w Łucku 1610 r. przez Chrennickich, o potwarcze pomówienie ich o zabójstwo Jana Kudelskiego (Teka W. Rulikows. z aktów Łuckich). Aleksander, adwokat w sądzie nuncjatury 1637 roku (Akta XXIII). Maciej Aleksander, syn Mikołaja, wwiązany w Kudelczyno 1647 r. (DW. 50 f. 1664). Tenże Mateusz Aleksander, Andrzej, syn Stanisława i Stanisław, syn Macieja, podpisali, z województwem podlaskiem, elekcję Jana Kazimierza, Samuel, z tymże województwem, elekcję Jana III-go, a Antoni, burgrabia drohicki i drugi Antoni, z podlaskiego, Józef z krakowskiego, i dwóch bez podania imion, z rawskiego, elekcję Leszczyńskiego 1733 r.

Herb Ślepowron.

Elżbieta z Jastrzębskich Aleksandrowa Kudelska, z synem Franciszkiem, potwierdziła 1713 r. kontrakt z Szczakowskim zawarty. Kunegunda, wdowa po Jacentym Straszu, wojskim radomskim 1742 r. Konstancja, wdowa po Michale Lutoborskim 1761 r. (Perp. Czers. 18 f. 88; 26 f. 176; 31 f. 241). Aleksander, kapitan wojsk polskich 1749 r. Tomasz, elektor Stanisława Augusta z ziemi mielnickiej.

Łukasz, syn niegdy Antoniego, kupił 1746 r. część Kudelczyna od Rucieńskiego, z żony, Małgorzaty Dmowskiej, synowie jego: Tomasz, ur. 1759 r., Hjacynt, ur. 1765 r., Ignacy, ur. 1773 r., Piotr, ur. 1778 r. i Krzysztof, ur. 1784 r. (metryki w Rozbicach), wylegitymowali się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicji zachodniej (Quat. VII f. 116 i 146).

Łukasz, syn Tomasza, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Władysław Kazimierz 1854 r.

Józef, syn niegdy Tomasza, ustąpił 1741 r. części dóbr Wiechetki bratu Janowi. Jana i Ludwiki syn Paweł, ur. 1775 r. (metr. w Rozbicach), wylegitymowany 1804 r. (Quat. IX f. 26).

Franciszek, syn niegdy Walentego, ustąpił 1773 r. część dóbr Bielany-Borysy i Wąsy, synowi Antoniemu, który także wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat IX f. 55).

Katarzyna, dziedziczka części Horbaczowa, obowiązała się 1784 roku stale mieszkać w Galicji; zmarła 1795 r., zostawiając córki: Annę Wojciechowę Gadomską i Krystynę Mikołajowę Kopystyńską. Felicyta z Domosławskich Kudelska, wdowa, umarła bezdzietnie 1801 r. w Włodzimierzu (M. D. Wąs.). Bolesław 1904 roku w starostwie w Brzesku w Galicji.

Stanisław, syn Onufrego, z dziećmi: Karolem Teofilem i Stanisławą Polikseną, wpisani do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej, 1857 r. (Spis.).

P. Wittyg wymienia Antoniego, kapitana artylerji koronnej 1755 r. i brata jego Kantego, Karmelitę w Przemyślu, dając im herb Ossorję.

KUDEROWICZOWIE. Samuel Hreczka Kuderowicz, rotmistrz, z żoną Elżbietą, cedują Malkowice Miaskowskiemu 1655 r. (DW. 52 f. 995).

KUDŁOWSKI Michał, podpisał, z ziemią zakroczymską, elekcję Jana III-go.

KUDOROWSCY h. BEŁTY. Feliks, Walerjan, viceregent ziemski grodzieński, Franciszek, Bernard i Stefan, synowie Józefa, wnukowie Ignacego, prawnukowie Andrzeja, 1700 r. dziedzica Plikian i Lewoszyszek, w okręgu ilgowskim, powiecie trockim, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wileńskiej 1811 r., a drugi raz Walerjan Anastazy z synami: Stanisławem Walerjanem Hieronimem i Bernardem Stanisławem Antonim, i Bernard z synami: Konstantym i Walerjanem Iwonem, 1838 roku. Dziedziczyli 1850 roku na Piesztowianach, w trockiem.

KUDREWICZOWIE h. ŁABĘDŹ z odmianą polegającą na tem, że noszą nad hełmem w koronie trzy pióra strusie. Paweł Kudrewicz 1528 r. Ławryn, Andrzej, Krzysztof, Jadwiga Kudrewiczowa 1634 r., współdziedzice w rodzie Kudrewiczów. Michał, Balcer, Stanisław i Wacław, 1658 r. (Manuskr. Kossak.). Józef, cześnik żmudzki i Mikołaj, pisarz grodzki i poseł kowieński, podpisali obiór Jana Kazimierza.

Ten sam pewno Mikołaj, pisarz ziemski kowieński, dziedzic Poniewieża 1670 r., sędzia ziemski kowieński 1683 r. Kazimierz, pleban miński, sekretarz królewski, poseł do cesarza Leopolda 1664 r. (Kojał.). Michał, Salomon i Adam, z województwem trockiem, podpisali obiór Leszczyńskiego 1733 r. Jan, horodniczy kowieński 1786 r.

Michał, Szymon i Ludwik, synowie Michała, Józef, syn Franciszka, Wincenty i Stefan z synami: Antonim i Ambrożym, synowie Jana i Kajetan i Benedykt, synowie Bartłomieja, wszyscy zaś wnukowie Jerzego, prawnukowie Andrzeja, 1695 r. dziedzica dóbr Zaiłgi, w trockiem, wywiedli się ze szlachectwa 1798 r., w gubernji wileńskiej.

Samuel zeznał 1643 r. z żoną, Elżbietą z Anibalów, zapis dożywocia i nabył od jej rodziny dworek w Kamieńcu (Gr. Kamien.). Józef, kadet austrjacki, Łukasz, Wojciech i Jacek, synowie Kazimierza i Konstancji z Andrusiewiczów, wnukowie Marcina i Anny Żółcińskiej, a prawnukowie Samuela, rotmistrza Jego Król. Mości, dowiedli szlachectwa 1783 roku, w sądzie ziemskim przemyskim (M. D. Wąs.).

Paweł, Jan, Michał z synem Marjanem, Szymon, Mateusz i Onufry, synowie Jana, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Jakóba, syna Kazimierza, 1835 r., a Józef Michał i Jan Stanisław, synowie Marjana, 1865 roku wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji podolskiej; synowie zaś wymienionego Mateusza: Jan, Onufry i Jakób 1843 r., a Porfiry 1854 r., w gubernji kijowskiej (Spis).

KUDRYCCY v. KUDRZYCCY, w województwie trockiem. N. podpisał elekcję Władysława IV-go, a Jan Paweł, Michała.

z KUDRYNIEC Zofji, córce nieżyjącego Jana, oprawił mąż, Jan Żórawiński, 400 grzywien posagu i wiana na Bukaczowcach, w halickiem, 1486 roku (AGZ. XIX. 1068).

KUDUŁTOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kudułtowa, dziś Kodłutowo, w raciąskim. Marcin, Piotr i Jakób, opłacali pobór z Kudułtowa 1552 roku (Wittyg). Tych samych trzech wymieniają rejestra poborowe z 1578 r. (Paw.).

KUDYOWSCY z Kudyowiec, w starostwie barskiem. Jachno, Fedor, Iwan i Panas, synowie Tychna, Iwan, Wasil, Michał i Dymitr, synowie Chryncia, Teodor Musilko, syn Stefana i Semen i Wasil, synowie Iwaszka, okazali 1615 r. przywilej królowej Bony na Kudyowce (Źr. Dz. V).

KUDZIAŃSKI Jan, trzymał Giciany, w wileńskiem, które po jego śmierci dostał 1703 r. Jerzy Tyszkiewicz (Wolff). Patrz Gudziański.

KUDZINOWICZOWIE h. PRZYJACIEL. Jan Kudzynów, stawił się samowtór 1654 r. do obrony Smoleńska (Arch. Sb. 14 f. 19).

Ignacy, Tomek i Jan, synowie Aleksandra, i Paweł, syn Grzegorza, wnukowie Michała, prawnukowie Daniela, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją mińską 1787 r.

Emilja, dziedziczka Widohoszczy, w mińskiem, 1860 r.

z KUFLEWA, w ziemi czerskiej, pisali się w XVI-m wieku Oborscy.

KUFLEWSCY. Stanisław procesował się 1614 r. w Łucku z ks. Sanguszką (Teka W. Rulik.). Michał, domownik Strzemeskiego w Kujdańcach, w halickiem, 1669 r. (Zs. Halic. 89 f. 532). Stanisława Kuflowskiego h. Nowina, 1569 roku w krakowskiem, wymienia p. Wittyg.

KUGLIŃSCY. Katarzyna Okuniowa, Jadwiga, Marcin i Rafał, dziedzice części Wieliczyna, w ziemi czerskiej, 1564 r. (Najst. Ks. Czers.).

KUICKI Jan, wysłany z pocztem na popis ziemi lwowskiej przez Karwowską z Korniszek 1634 r. (AGZ. XX).

Herb Sas.

KUIŁOWSCY h. SAS. Aleksander Kuiłowski, pleban w Kulczycach, z żony, Tacjanny Kuczkowskiej, miał synów: Bazylego, dziedzica części Kulczyc i księdza Mikołaja, plebana w Kołbajowicach, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim

Ks. Mikołaj umarł 1814 r., pozostawiwszy z Elżbiety Kaczkowskiej: Katarzynę Grzegorzowę Pohorecką, dziedziczkę części Kołbajowic; Marję za Andrzejem Nowosielskim, dziedzicem części Biliny; Józefa, plebana w Podhajczykach i Benedykta. Trzeci syn Jan, umarł przed ojcem 1810 r.

Benedykt, proboszcz w Koniuszkach Królewskich, dziekan komarnieński, ożeniony z Katarzyną Koszczykiewiczówną, wraz z synami: Janem, Leonem i Juljanem, wywiódł się ze szlachectwa 1830 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. umarł 1853 roku. Córki jego: Tekla za ks. Karolem Mudrakiem

w Zworzu; Zofja za ks. Onufrym Horodyskim w Horożance; Tekla za Marcinem Witkowskim, Marja i Karolina.

Syn Juljan, ur. 1826 r., porucznik legji polskiej na Węgrzech 1849 roku, a wojsk tureckich 1850 roku, został następnie księdzem, kapelan Benedyktynek w Paryżu, proboszcz w Ruskiej wsi 1859 r., kanonik przemyski, dziekan birecki, archipresbiter stanisławski, biskup sufragan przemyski, tajny radca austrjacki 1890 r., biskup stanisławowski 1891 r., szambelan papieski, potem asystent tronu papieskiego, hrabia rzymski, członek Izby Panów, arcybiskup lwowski i metropolita Rusi 1898 r., umarł 1900 r.

Jakób, prawdopodobnie stryjeczny brat ks. Mikołaja, zmarł 1823 r. w Stupnicy, pozostawiwszy, z Marji Rudnickiej: Bazylego, Jana, Józefa, Aleksandra i Annę (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

KUIR Karol, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII. 70)

KUJAWSCY h. RAWICZ odmienny. W polu złotym, na czarnym niedźwiedziu w lewo biegnącym, panna siedząca w białej sukni, z koroną na głowie i rozpuszczonemi włosami, z rękoma wzniesionemi do góry; nad tarczą korona (Ostr. Nr. 1677). Liczne są wioski Kujawy i Kujawki w całym kraju, ale trudno wiedzieć, z której z nich wyszli Kujawscy i czy wszyscy jedną rodzinę stanowią.

Mikołaj, syn Mikołaja z Kujawek, 1419 r. student uniwersytetu krakowskiego. Stanisław Kujawski, dziedzic części wsi Mlice Kostyry, w bielskiem płockiem 1578 roku (Paw.).

Mikołaj Kuiowski (?) będąc chory, wysłał poczet swój na popis szlachty ziemi lwowskiej 1632 r. (AGZ. XX). Franciszka ze Szczebrzyńskich, wdowa po Stefanie Kujawskim, żona 2-o v. Felicjana Gutowskiego, porucznika rajtarów hetmana Sieniawskiego 1705 r. (Gr. Przem.).

Sebastjan, syn Jana i Anny z Kędzielskich, ur. 1723 r. w Kozarze (metr. w Bukaczowcach), z Marjanny Hołyńskiej, zostawił: Gabrjela, Bartłomieja, Józefa i Andrzeja.

Andrzej wylegitymowany ze szlachectwa 1790 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, dziedzic części Meducby, ożeniony z Agnieszką Słupską, umarł 1828 r. w Medusze. W testamencie wspomina o bracie Bartłomieju i siostrze przyrodniej, Konstancji z Jankowskich Klepackiej. Dzieci ich: Marjanna, 1-o v. Józefowa Klepacka 1830 r., a 2-o v. Czyżewska; Anastazja Sumisławska, Rozalja, Ludwik, Jan Chrzciciel, Kazimierz, który 1841 r. już wdowiec, ożenił się drugi raz z Magdaleną Popielówną, Jan Nepomucen i Józef, zmarły bezdzietnie 1817 r., ożeniony z Teklą Michalską, 2-o v. Bukowiecką (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Wojciech, porucznik gwardji francuskiej, przeszedł 1816 r. do wojska polskiego. Bolesław, syn Baltazara, sędzia pokoju powiatu dąbrowskiego 1850 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Aleksander, dziedzic dóbr Zaremby Bolędy, w łomżyńskiem, 1863 r. Tomasz, proboszcz czerniejowski, dziekan jampolski 1855 r.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, bez podania herbu: Franciszek Alojzy, syn Jana i synowie jego: Rafał Józef Adam i Stefan Alojzy 1851—

1853 r., a w gubernji podolskiej, Antoni i Kazimierz z synem Janem, synowie Michała, wnukowie Jana, 1845 r. (Spis.).

KUJELEWICZ Józef, regent ziemski Upicki 1764 r., komisarz do rewizji pogłównego żydowskiego (V. L. VII. 82).

KUJELIŃSKI Mateusz, elektor Augusta II-go z brzeskiego kujawskiego, będzie pewno *Kwiliński*.

KUKALSCY h. PRAWDZIC. Według Paprockiego zamieszkiwali ziemię liwską. Nazwisko wziąć mogli od wsi Kukały, w powiecie grójeckim.

KUKAWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kukawek, w ziemi drohickiej. Maciej i Paweł Kukawscy, współdziedzice wsi Górki Kukawki, w drohickiem, 1580 roku Marcin, syn Mikołaja, dziedzic części Kukawki 1582 roku (Wyr. Lub. 11 f. 146). Wojciech, syn Jana, potwierdza w grodzie drohickim 1660 roku skrypt, dany Ossolińskiemu. Piotr, z województwa podlaskiego, podpisał 1733 roku elekcję Leszczyńskiego.

Herb Jastrzębiec.

Wojciech, syn Tomasza i Teresy Raczyńskiej, sprzedał 1765 roku część Biernat Michałowi Olędzkiemu (DW. 86 f. 36). Jan z żoną, Ewą Sawicką, sprzedali 1765 roku część w Uziębłach Janowi Uzięble, którego kwitują 1774 r.; sam Jan kwitował Arciszewskiego 1784 r. (DW. 85 f. 266; 91 f. 594 i 100 f. 1324).

Mikołaj, syn Stefana, z żoną, Elżbietą Jastrzębską, kupili 1701 r. część Tuczny od Sikorskiej. Mikołaj testamentem spisanym 1742 r., zapisał część Tuczny żonie, a resztę synom: Wawrzyńcowi, Marcinowi, Janowi, Michałowi i Dominikowi. Marcin zaślubił 1754 r. w Hoszczy, Jadwigę Buczyńską. Synowie jego: Józef, ur. 1755 r., Ludwik, ur. 1761 r. i Maciej, ur. 1768 r. (metr. w Hoszczy), legitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r. (Quat II f. 30 i 49).

Szymon, syn Antoniego i Krystyny Głuchowskiej, nabył 1786 r. część Głuchówka, w drohickiem, od Katarzyny z Głuchowskich Ostojskiej, a brat jego Mateusz, 1789 r. część Kukawki od Jakóba Olędzkiego. Obaj legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej. Tamże legitymował się 1799 r. Nikodem, syn Szymona z Tucznej i Marjanny Jeżewskiej. Nikodema, z Salomei Parczewskiej, syn Makary Stefan, ur. 1782 r. (metr. w Czyżowie).

Ludwika, córka Teodora i Franciszki de Grünwald, żona Ignacego Rawicza Dąbrowskiego 1850 r. (M. D. Wąs.).

KUKCIŃSKI Józef, skarbnik wiłkomierski 1765 r. (Kal.). Czy to nie będzie Kulwiński?

KUKIELOWIE-KRAJEWSCY h. LELIWA. Mikołaj Kukiel, syn Abrahama, sprzedał 1626 r. część Deksznian, w województwie mińskiem, spadłą na nie-

go po bracie Aleksandrze drugiemu bratu Wojciechowi. Wojciech Abrahamowicz Krajewski Kukiel, dziedzic Deksznian i Trusowicz Kukielowskich, miał sześciu synów: Krzysztofa, Stanisława, Jana, Augustyna, Grzegorza i Mikołaja, których potomkowie wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską, gubernji mińskiej i wileńskiej 1806 i 1816 r.

Krzysztof i Stanisław, otrzymali od ojca 1636 r. połowę Trusowicz, których część Krzysztof oddał synowi Janowi 1639 r. Jan miał syna Samuela i córkę Krystynę Kaszycową. Samuel odstąpił czwartą część Trusowicz synowi Józefowi 1719 r. Józef, z Klary Chocianowiczówny, miał syna Wawrzyńca, pozwanego wraz z matką 1742 r. i Karola i Franciszka, którzy pokwitowali 1757 r. brata Wawrzyńca. Maciej, syn Wawrzyńca, wwiązany do Trusowicz 1787 r., rotmistrz wileński 1790 r., komornik graniczny wilejski 1804 r., wraz z stryjami, Karolem i Franciszkiem i braćmi stryjecznemi, synami Karola, Józefem, Justynem, chorążym artylerji litewskiej i Antonim, wyliczony w wywodzie z 1806 r. Samuel miał mieć i drugiego syna Adama, po którym syn Franciszek Ksawery 1806 r.

Herb Leliwa.

Grzegorz, syn Wojciecha Abrahamowicza, miał synów: Stefana, Wawrzyńca, Jana i Piotra, którzy 1716 r. brali w zastaw różne grunta od Marcina Kukiela. Szymon, syn Stefana, spisał testament 1800 r., którym zapisał Kukielowszczyznę synom: Feliksowi i Stefanowi. Feliks, 1790 r. rotmistrz, 1800 r. regent grodzki, 1801 r. regent graniczny wileński, wymieniony wraz z bratem w wywodzie 1806 r. Edward, syn Feliksa, 1859 r.

Jan, syn Wojciecha Abrahamowicza, dziedzic Deksznian, ożeniony był z Halszką Jackowiczówną, która 1664 r. cały swój posag przekazała synowi Marcinowi. Marcin 1682 roku ma sprawę ze stryjem Hrehorym, którego synom zastawił 1716 roku różne ziemie. Testament Marcina wpisany do ksiąg mińskich 1731 r. Synowie jego: Józef, Dominik i Karol, dziedzice po ojcu połowy Kukielowszczyzny, dokupili drugą połowę 1737 r. od Mackiewiczów.

Józef z żoną, Marjanną z Sieniutów i synami: Szymonem i Antonim, kwitował 1746 r. braci swych, Dominika i Karola. Szymon, syn Józefa, miał synów: Franciszka i Jana. Franciszek z synem Antonim i Jan z synem Stanisławem, wymienieni w wywodzie 1806 r. Antoni, drugi syn Józefa, miał córkę Justynę za Michałem Buywidem, mostowniczym nowogrodzkim 1792 r. i synów: Michała i Justyna, żyjących 1806 r. Justyna synowie: Kazimierz, Jan, Józef i Michał, wymienieni także 1806 r.

Dominik, syn Marcina, miał syna Szymona, żyjącego 1803 r., którego synowie: Onufry z synem Ignacym i Marceli, wylegitymowani z całą rodziną 1806 roku.

Karol, trzeci syn Marcina, miał synów: Antoniego, dziedzica Stodolnik, w oszmiańskiem, 1789 r., po którym syn Jan 1806 r., Michała i Józefa, ur. 1756 r. (metr. w kościele Pozarzyskim). Michał wyliczony wraz z braćmi i bratankiem w wywodzie 1806 r., pozostawił synów: Adama, kanonika łuckiego, proboszcza

międzyrzeckiego i Fabjana, rotmistrza brasławskiego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1816 r., w gubernji wileńskiej. Fabjan miał synów: Józefa, ur. 1781 r. (metr. w Rosieniach) i Adolfa.

Adolf, kapitan wojsk polskich, zaślubił 1813 r. w Międzyrzeczu Zofję Fredrównę, córkę Jana Piusa i Barbary z Bobrowskich, z której syn Jan Pius, ur. 1816 r., z żony, Emilji Świrskiej, córki Józefa i Wiktorji z Terleckich, pozostawił syna Adolfa Józefa, ur. 1840 r. Adolf Józef osiadł w Galicji, ożeniony z Heleną Sroczyńską, ma synów: Jana Marjana, ur. 1872 r. i Marjana Władysława, ur. 1883 roku.

Gabrjel Kukiel, dziedzic Horodziewicz, w połockiem, 1737 r., z żony Izabelli, pozostawił synów: Franciszka, Tadeusza, który nabył 1759 r. Czerce, w połockiem, od Bryndzów ((Ist. Jur. Mat. XXVII) i Ignacego. Wszyscy trzej bracia, wraz z matką, dziedzice Horodziewicz z Horkami i częścią Horodzieńca i Czerców, w połockiem, zyskali 1775 r. na sejmie wyznaczenie komisji do rozsądzenia ich spraw o dziedzictwo i granice z Józefem Kukielem i kilkunastu innemi (V. L. VIII f. 504). Tadeusza syn Jan, miał syna Antoniego, który wraz z synami: Stefanem, Janem i Tomaszem, przeprowadził wywód szlachectwa 1820 roku, w gubernji wileńskiej.

KUKIEŁKA Filip i żona Jadwiga, 1598 r. wymienieni w wyroku Trybunału lubelskiego (Ks. 74 f. 940).

KUKIEWICZOWIE h. MOGIŁA. Tadeusz, urzędnik w komisji edukacyjnej w Wilnie, z synami: Kazimierzem Albinem, Tadeuszem Janem, Aleksandrem Antonim i Konstantym Benedyktem Antonim, uzyskał przyznanie szlachectwa 1830 r. od Deputacji wywodowej wileńskiej.

KUKIEWICZOWIE h. PRAWDZIC. Ignacy, podczaszy grodzieński i Stanisław, instygator W. Ks. Litewskiego, wojski grodzieński, obaj posłowie grodzieńscy, podpisali elekcję Augusta II-go z województwem trockiem. Stanisław, koniuszy orszański 1765 — 1770 r. Jan Józef z Pycha Kukiewicz, koniuszy żmudzki 1762 r. Jan, koniuszy orszański 1771 — 1772 r., żonaty z Teofilą Śliźniówną. Jan Józef, oboźny 1773 — 1782 r., koniuszy orszański 1783 — 1793 r., żonaty z Honoratą Śliźniówną. Ludwika, zamężna Cholewińska, w mozyrskiem, 1806 r.

Szymon z synami: Wincentym, Hilarym i Justynem, syn Józefa, wnuk Bartłomieja, 1722 r. dziedzica Okmineli na Żmudzi, wylegitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KUKIZOWSCY. patrz *Malczyccy.*

KUKLA Miklasz, bojar królewski 1548 r. (ML. 48).

KUKLICKI Iwan, dziedzic części Swaryczowa, a Hryć Kuklicz części Brzośniowa, w żydaczowskiem, 1578 r. (Paw.).

KUKLINOWSCY h. SULIMA (Wittyg) z Kuklinowa, w powiecie pyzdrskim. Andrzej Kuklinowski, dziedzic Kuklinowa, osobiście z orszakiem uczestni-

czył w wyprawach, wołoskiej 1497 r. i tureckiej 1498 r. (St. P. Pr. Pom. VII. 141 i 557). Wojciech obecny w Poznaniu 1544 r. (Mil. f. 310). Jan opłacał pobór z Słaboszewa, w kaliskiem, 1563 r. Bracia Jan i Jerzy, pogodziwszy się z Stanisławem Mycielskim, który porwał ich siostrę, Barbarę z Goliszewa do Liśca i ożenił się z nią, wypłacają mu 1,000 flor. posagu 1572 r. (Ins. Res. Pyzdr. 237 i 299—301 z 1572 r.). Jan dziedziczył na Pieruszycach, w kaliskiem, i Woli pod Stawem, w pyzdrskiem, Jerzy na Kuklinowie, a Andrzej na Laskowcu, w konińskiem, 1578 i 1579 r. (Paw.).

Jan, starosta kopanicki, żonaty 1-o v. z Katarzyną Kościelecką 1579 roku (M. 119 f. 326), a 2-o v. z Urszulą Marszewską, która, jako wdowa, zapisała 1596 roku siostrzeńcom swoim Mycielskim 1,200 flor. (In. Cast. Posn. II f. 701). Wojciech, współdziedzic Pierzyc, w kaliskiem, 1590 r. Marcin 1610 i 1611 r. procesuje się w Mycielskim.

KUKLIŃSCY h. PRAWDZIC z Kuklina, w powiecie szreńskim, województwie płockiem. Jan Kukliński, obecny 1493 r. we Lwowie na sądach. Mikołaj kwitował 1496 r. Niemierzę z Leszczkowa w Bełzie, z wszelkich zapisów, a mianowicie z posagu Doroty, siostry Niemierzynej (AGZ. XIX. 2463). Piotr, kanonik płocki 1533 r., wziął sobie za koadjutora do kanonji synowca swego Zygmunta 1551 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 9; M. 80 f. 67). Stanisław i Piotr, synowie Macieja, 1556 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, stolnik ciechanowski, dziedzic Nużewa, Nużewka i Bab, w ciechanowskiem, 1567 r., a Piotr, Maciej i Feliks Kuklina 1578 r. (Paw.). Sebastjan, kanonik płocki, nie żył już 1579 r. (M. 119 f. 226).

Herb Prawdzic.

Jan został 1603 r. podkomorzym ciechanowskim, był nim jeszcze 1609 r.

Jan, pisarz ziemski ciechanowski 1611 r., poseł na sejm 1615 r., arbiter przy dziale Podoskich 1620 r., żył jeszcze 1637 r. (DW. 39 f. 846; 44 f. 1100; 49 f. 449; M. 384 f. 35). Syn jego Aleksy, z żoną Katarzyną, nabył 1631 roku Łazy od Nieborskiego (DW. 48 f. 725).

Bogusław Paweł, podstoli mielnicki, elektor Jana Kazimierza z województwa podlaskiego, sprzedał 1654 r. Łazy, a 1657 r. z żoną, Elżbietą Młodzianowską, zeznał zapis dożywocia. Niesiecki pisze o ich hojnej ofjarze na rezydencję Jezuitów w Malborgu.

Brat jego Stanisław, Jezuita, proboszcz u Św. Barbary w Krakowie, wydał 1663 r. Żywot Oborskiego, sufragana krakowskiego, krewnego swego. Jan, podstoli (podstolic ?) mielnicki, żonaty z Marjanną Napiórkowską 1692 r. (Zap. Lub. 68 f. 764).

Anna, 1-o v. zamężna Pruszkowska, potwierdziła 1621 r. donację synowi dóbr Petrykoz, Rudy i Wólki (DW. 46 f. 1256). Andrzej, pisarz żupy olkuskiej 1635 r. Paweł Samuel na Nużewie, cześnik ciechanowski, elektor Jana Kazimierza z ziemi nurskiej. Wdowa po nim, Felicjanna z Pieściorowskich, za zgodą syna Adama, sprzedała część Komorowa Sobolewskiemu 1659 r. (Perp. Czers. 12 f. 126; DW. 53 f. 8). Tomasz, z żoną Ewą, zeznał 1657 r. zapis dożywocia (DW. 52 f. 1184).

Elekcję króla Michała podpisali: Franciszek, Tomasz, Adam, Tomasz i Franciszek, z ziemią ciechanowską, a Marcin i Tomasz, z ziemią gostyńską.

Jakób, syn Andrzeja, podstoli zakroczymski 1642 r., podpisał obiór Jana Kazimierza, z ziemią zakroczymską i z ziemią warszawską, skupił w latach 1630, 1631 i 1637 r., części wsi Krupki i Małkowo, zabezpieczył 1630 r. posag żonie, Katarzynie, przyjął zrzeczenie się dóbr od córki Marjanny 1647 r., uczynił darowiznę synowi Janowi 1661 r., nie żył już 1671 r. (DW. 48 f. 230, 312, 378 i 790; 49 f. 657 i 2433; 50 f. 1759; 53 f. 252).

Syn jego Jan, piszący się z Łabiszyna, podstoli mielnicki i poseł ciechanowski 1668 r., elektor króla Michała z ziemi ciechanowskiej, stolnik ciechanowski 1674 r., elektor Jana III-go, wwiązany do Ciszek 1670 r., nabył 1681 r. od Szczepanowskiego część Jeszewki i Woli Jeszewskiej, a z żoną, Ewą z Wesslów. sprzedał 1697 r. pewne grunta Zerzyńskiemu (Zap. Lub. 61 f. 559; DW. 54 f. 1424; 56 f. 431 i 59 f. 777; Perp. Czers. 14 f. 20). Córka jego Barbara, za Jakóbem Krasińskim, kasztelanem ciechanowskim 1697 r., druga, Marjanna, za Adamem Jeżewskim, podkomorzym płockim, która sprzedała 1716 r. Krupki, Małkowo i Ciszki, Tańskiemu (DW. 62 f. 981). N., stolnik ciechanowski, rezygnował z tego urzędu przed 9-m Lutym 1713 r. Teresa z Zawiszów, wdowa po Janie, 1729 r. odstępuje sumy z Chotkowa Przyłuskiemu, a 1736 r. już 2-o v. Franciszkowa Zawiszyna, kwitowała Raciborskich z sumy ze Studzianek (Perp. Czers. 21 f. 177; 23 B f. 342). Ludwika ze Strońskich, żona Józefa, pozwała Kurdwanowskich 1749 roku (Gr. Sandec. 243 f. 1008).

Antoni, żonaty 1763 r. z Marjanną Grąbczeńską, 1-o v. Rafałowską, 2-o v. Antoniową Gołaszewską 1755 r., która kwitowała Rembowskiego 1767 r. (Perp. Czers. 34 f. 1). Antoni, z synem Józefem, kwitowali przed 1787 r. Siekierzyńskiego, dziedzica Cychr i Wiatrowic (DW. 103 f. 950).

Franciszek, z synem Ksawerym Józefem, syn Jakóba, wnuk Jakóba, prawnuk Michała, wylegitymował się ze szlachectwa 1853 roku, w gubernji podolskiej (Spis.).

Stefan, dziedzic Lubońka, w pińskiem, 1884 r. Leon, proboszcz stężycki na Kaszubach 1887 r.

KUKOLSCY ze wsi Kukły, v. Kukle, v. Kukole, w powiecie łuckim. Michał Kukolski nabył 1583 r. Podhorce, w łuckiem nad Stubłem, od Iwana Szpakowskiego. Nastazja Iwanówna, żona Michała Lwowicza Wierzchowskiego 1590 roku. Piotr, Iwan i Bohdan Hawszewicze Kukolscy, pozwani przez Paca 1606 r., o poprawienie granic między jego dobrami Czartoryskiem, a ich Kukłami i Wolą Kukolską. W latach 1608 i 1609 sprzedali oni Kukły i Wolę Czartoryskiemu i Żórawnickiemu. Iwan, żonaty z Marychną Nieświcką 1600 r. Bohdan, żonaty z Maruszą Promczejkówną Derewieniecką 1609 r., kupił 1608 r. część Omelan od Hurki i wplątał się przez to w procesa z Hurkami, trwające jeszcze 1634 r. Andrzej i Owdotja Semenowa Kmicina, sprzedali 1626 r. część Ławrowa. Adam, żonaty z Rainą Horodyńską, zastawił część Kanonicz Semenowi Kmicie, przed 1621 r. Stanisław, żonaty z Anną Duchówną Wysocką, przed 1622 r. (Teka W. Rulikow.; Woł. II f. 490; IV f. 1023).

KUKOWICZOWIE. Jerzy stawił się z pocztem na pospolite ruszenie 1698 roku. Eugenjusz, dziedzic Głęboczyna, w siebieskim, 1880 r. Wylegitymowani ze szlachectwa w Heroldji w Petersburgu 1834 r. (Teka St. Kossak.).

KUKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kukowa, w powiecie lipieńskim, Andrzejowi z Kukowa, cześnikowi (trudno się dorozumieć jakiemu, wydawca ksiąg łęczyckich wydrukował Circhoviensi Łęcz. I. 2971), bratu swemu powierza Dochna sprawę o Dylewo 1393 r. Andrzejowi Kukowskiemu skonfiskowano 1497 r. dobra w rypińskiem, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 988). Wacław, dziedzic Starego Kobrzyńca, w rypińskiem, 1564 r.

Mikołaj, Wojciech Biela, Wojciech Pniaczek, Walenty, Marek, Marcin, Piotr Drozd, Maciej Wiek i Tomasz Kośmider, dziedzice Kukowa 1564 r. (Paw.). Anna z Grodzkich Kukowska z córkami: Dorotą i Zofją, obierały plenipotentów w Przedczu 1627 r. (Gr. Przed. 69 f. 467).

Jan, Przecław, Zygmunt i Grzegorz, z ziemią dobrzyńską, a Adam, z województwem płockiem, podpisali elekcję Augusta II-go, Maciej, z ziemią chełmińską, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, współdziedzic Półczna, w bytowskiem, 1780 r. Franciszek, dziedzic Półczna w końcu XIX-go wieku.

KUKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Kukowa, w ziemi bielskiej, województwie podlaskiem. Jerzy, syn Tomasza Kukowskiego, dziedzic Krzewa 1580 r., miał synów: Tomasza, Wawrzyńca i Pawła 1582 r. Z nich Tomasz, dziedzic Kukowa 1580 roku (Wyr. Lub. 7 f. 588 i 11 f. 300; Jabł.). Jan, żonaty 1-o v. z Krystyną z Załuża, 2-o v. z Dorotą Gołyńską, ma z drugiej żony córkę Magdalenę 1603 roku, a z pierwszej syna Stanisława, żonatego z Krystyną Dobczycką 1634 r. Jan, żonaty z Dorotą Chocimirską 1610 r. (Teka W. Rulikow. z akt Kamieniec.). Stanisław nabył 1645 roku część Hrynkowiec, w trembowelskiem, od Zembrzuskiego (Gr. Trembow.).

KUKSZYN, patrz *Szepietowski*.

KUKULIŃSKA Baryczkowa z kaliskiego, wyprawiła 1498 roku pieszego zastępcę na wojnę turecką w orszaku Macieja Gościejewskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 456).

KUKWA mylnie odczytane zamiast KULWA Wołczek, przyjęty do rodu przez Półkoziców przy unji w Horodle 1413 r.

KULABIŃSCY na Wołyniu. Iwan kwituje 1622 r. Hulewicza i Rajeckiego z procesu o najazd i grabież Kamiennej Hory, w łuckiem. Aleksander, ożeniony z Anną Mordwinówną 1636 r. (Teka W. Rulikow.).

KULAWY Szymon, nobilitowany 1504 r. (Czacki).

KULBACCY z Kulbak, w powiecie grodzieńskim. Marcin, Antoni i Ludwik, stawili się 1698 roku na pospolite ruszenie (Teka Kossakow.). Władysław,

Benedykt, Marcin i Szymon z Kulbak 1765 r., w grodzieńskiem (Akta VII). Mateusz, sprzedał część Kulbak Lalewiczom przed 1793 r. (DW. 109 f. 859). Konstanty, dziedzic Kamionki w suwalskiej gubernji, 1904 r.

KULBICCY h. DWIE KOPJE. Bazyli, syn Kazimierza i Marjanny Negryczówny Berezowskiej, wnuk Jakóba, dziedzica części w Skorodnem i Marjanny Lewandowskiej (Gr. Halic. z 1774 r.), zostawił, z Anny Syczyńskiej, synów: Ignacego i Jana. Tego ostatniego, z Eudoksji N., syn także Jan, wywiódł się ze szlachectwa 1826 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KULBIECKI Chadzbiej, rotmistrz tatarski, wraz z potomstwem porównany w niektórych prawach z całym stanem szlacheckim 1661 r. (V. L. IV f. 384).

KULBIŃSCY v. KULIBIŃSCY. Jan, syn Tomasza i Anastazji Boratowiczówny, wnuk Mikołaja i Anastazji Jakimowiczównej, zostawił. z Marjanny Berezowskiej, Jana Wawrzyńca, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Synem jego był zapewne Józef, dziedzic części w Bernardówce 1831 r., mający liczne potomstwo (M. D. Wąs.).

Andrzej, syn Łukasza i Parascewji Pasirskiej, wnuk Michała i Anastazji Steckiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

KULCZA Tomasz, porucznik powiatu wilkomirskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L. VII f. 70). Czy to nie mylnie odczytane zamiast Kulesza?

KULCZOWSCY. Stanisław, pisarz grodzki brzeski - kujawski 1687 roku N., towarzysz z pod chorągwi pisarza polnego koronnego i N., towarzysz z pod chorągwi generała podolskiego, uwolnieni 1668 roku z niewoli tatarskiej. Patrz *Kolczowscy*.

KULCZYCCY h. KRUCYNI. Stefan Kulczycki, wylegitymował się ze szlachectwa z tym herbem 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

Herb Krzywda.

KULCZYCCY h. KRZYWDA. Wyszli pewno z tych samych Kulczyc co i Sasowie. Antoni Kulczycki, ożeniony z Magdaleną Glińską, córką Jana, miecznika bracławskiego, przeprowadziwszy ugodę z szwagrem Kazimierzem, objął w długu swoim i w posagu żony, wieś Werbcze, w powiecie łuckim, 1726 r. (Obl. Gr. Łuc. 2271 f. 809).

Syn jego Michał, dziedzic Werbiec po ojcu 1738 roku, pokwitowany 1749 r. przez Wojciecha Dzbańskiego w Zakroczymiu, zadzierżawił Kuligów z dwoma wsiami w kamieńczykowskiem, od Adama Łoskiego, zawarł ugodę 1759 r. z Kuligowskiemi, żył jeszcze 1761 r.; ożeniony z Anną Sosnowską, pozostawił synów: Franciszka, ur. 1755 r. i Antoniego, urodz.

1758 r. Obaj bracia sprzedali 1780 r. Werbcze Ignacemu Grabowskiemu, łowczemu brzeskiemu, za 12,000 flor. (Akta Kontr. Dubień).

Franciszek legitymował się ze szlachectwa z herbem Krzywda, 1803 roku, przed Deputacją Wywodową wołyńską.

Antoni, zmarły 1796 r. (sepult. w Olesku), z Teresy Łuszczyńskiej, pozostawił: Elżbietę, Katarzynę, Wincentego, wylegitymowanego 1822 i 1848 r. i Tomasza, ur. 1791 r. (metr. w Bereźnej), wylegitymowanego razem z bratem i synami trzema 1816 i 1848 r. w gubernji wołyńskiej.

Tomasz, ożeniony z Juljanną Nowosielską, miał córki: Zuzannę i Józefę i synów: Ignacego, ur. 1815 r., Stanisława, ur. 1818 r. i Juljana Konstantego, ur. 1821 r. (metryki w Krzywinie). Z nich Ignacy, z Domicelli Wandałowskiej, pozostawił syna Wincentego, ur. 1845 r. w Mikołajewie (metr. w Koszowatej), wylegitymowanego w gubernji wołyńskiej 1871 r.

Juljan Konstanty, z Teofili Sułowskiej, pozostawił: Zenona Tomasza, ur. 1850 r., po którym, z Heleny Lewandowskiej, syn Antoni, ur. 1885 r. (metr. w Leszczynie) i trzy córki; Antoniego, ur. 1855 r. w Smolczyńcach (metr. w Łysiance), który z dwóch żon prawosławnych ma potomstwo i Erazma, ur. 1849 roku w Winogradzie (metr. w Stawiszczach). Synowie Juljana Konstantego wylegitymowani 1887 r. w gubernji wołyńskiej (Not. L. Białkowskiego; Spis,).

KULCZYCCY v. KOLCZYCCY h. SAS z Kulczyc, w powiecie samborskim, ziemi przemyskiej. Hrycko Śmietanka z Kulczyc, łowczy królewski 1422 r., ma sprawę w Przemyślu z Andrzejkiem z Kulczyc 1425 r. (M. 89 f. 197). Tenże Hrycko i Piotr i Andrzej, obecni w Samborze 1425 r., a syn jego N. i brat Andrzej, świadczyli 1437 r. Andrzejowi Dzieciątkowiczowi.

Herb Sas.

Zańko czyli Zacharjasz z Kolczyc ma przyznane szlachectwo 1479 r. Bracia Zańko, Hryczko i Fiedor, pozwani 1489 r. przez Prokopa. Wdowa po tym Proczu Femka, zasądziła 1498 r. Michnę, a po śmierci Michny synów jego: Andrzeja i Iwana, bratanków Procza, o 24 grzyw. wiana Andrzej godzi się ze stryjenką Femką, już 2-o v. Iwanową Pacławską i zostawia jej część Kolczyc aż do dojścia córki do lat, 1500 roku.

Fiedko i Iwaszko, bracia stryjeczni, dziedzice części Biliny 1501 r. (AGZ. XVIII). Stefan i Andrzej, dziedzice Kolczyc 1508 r., a Michał 1515 r. (Paw.). Jacek otrzymał 1511 roku przywilej na sołtystwo w Smolniku (Gr. Sanoc. 11 f. 166). Jurko i Hrycko 1556 r. w Przemyślu (AGZ. XIX).

W 1587 r. podpisali laudum województwa ruskiego: Hrycko Iwaszkowicz, Iwanko Wacynicz, Roman Tarasowicz, Hrycko Michałkowicz, Hrycko Misiowicz, Maćko Waskowicz i Iwanko Smiotanczyn (AGZ. XX).

Rejestra poborowe 1589 r., wymieniają jako dziedziców Kulczyc, Hrycka Wacynicza, Hrycka Jurkowicza z bratem Klimkiem, Miśka, Iwanka i Jakima,

Hrycia Tarasowicza, Wańka Waskowicza, Wasila Dubkowicza i Hrycia Michałkowicza, a Hryćko był dziedzicem części Kornalowic (Paw.). Hryćko, Waśko, Hrehory i Iwan, podpisali protest szlachty przemyskiej, przeciw poborcy 1608 r., a na pospolite ruszenie 1621 r., stawili się Hryć Zyhałowicz, Łukasz Michałkowic, Tymofiej, Paweł, Aleksander, Hrehory Iljaszowicz, Jacek Tymkowicz, Iwan Popowicz, Iwan Hryćkowicz, Jacko Iwanowicz, Stanisław, Maćko Ilwicz i Sienko Śmietanka. Protest przeciw obranemu bezprawnie deputatowi, podpisali 1632 r. Iwan i Bazyli (AGZ. XX).

Paweł na Kulczycach 1633 r., Piotr 1658 r. (M. 201 f. 5). Elekcję króla Michała podpisali, z ziemią przemyską: Aleksander, Antoni, Bazyli, Eljasz, Jacek, Jan, Łukasz, Paweł, Stanisław, Wawrzyniec, Bazyli Czopiak, Grzegorz Daszyniec, Andrzej Husto, Jan Kocik, Jan Mielkowicz, Bazyli Śmiotanka, Dymitr Waśkowicz i Stefan Wołczko.

Matjasz pozwał 1619 r. w Łucku Chomiaka, o poranienie i grabież na publicznej drodze. Jan 1646 r. w kijowskiem (Kij. IV. 113). Jerzy 1663 r. na Wołyniu. Krzysztof otrzymał 1634 r. pustkę Orlibród, w czerniechowskiem (M. 181 f. 56), którą, już osadzoną trzema wsiami, sprzedał 1642 r. Broniewskiemu; z żoną Potencją, zasądził był Paca za najazd Kowczynówki, ale wyrok infamji zniesiony 1646 r., skarbnik czerniechowski 1647 r., podpisał obiór metropolity Kossowa, elektor Jana Kazimierza i Jana III-go z województwem czerniechowskiem, umarł w końcu 1675 r.

Synowiec jego Krzysztof, porucznik chorągwi kozackiej 1657 r., otrzymał dobra Smazyno, został cześnikiem latyczowskim 1673 r., elektor Jana III-go z województwa wołyńskiego, żył jeszcze 1685 r. (DW. 52 f. 1287; Zap. Lub. 54 f. 629; 61 f. 1329; Kij. IV. D 126; Arch. I. Z. Ros I. 4 i II. 1).

Teodor, sekretarz królewski 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 507). Bracia Walerjan i Sebastjan uzyskali, po wywodzie w Wiszni, uznanie za szlachtę przez sejm 1676 r., ale zaraz 1678 r. uznanie to, co do Walerjana cofnięte, a co do Sebastjana, który się wojną trudni, utrzymane (V. L.).

Jerzy Franciszek odznaczył się pod Wiedniem, przedarłszy się z Wiednia przez obóz turecki, wrócił znów do miasta i doniósł o zbliżającej się odsieczy (Akta Hist. VI), za to otrzymał wszystką kawę z obozu tureckiego i założył pierwszą w Wiedniu kawiarnię.

Maksymiljan 1642 r. w Chełmie. Michał, pleban unicki w Ratnie, w latach 1635 — 1642 (Akta XXIII). Synem jego był zapewne Piotr Porfiry, oficjał generalny Bazyljanów całej Rusi, mianowany 1703 r. biskupem pińskim i turowskim, archimandryta ławryszowski i leszczyński, bardzo gorliwy unita, zmarły 1716 roku.

Elżbieta Michałowa Kulczycka, zeznała 1655 r. w Warszawie cesję na rzecz Rusieckiego (DW. 52 f. 1049). Wojciech i Marjanna Słonczewska, mają sprawę tamże 1667 r. (Ibid. 54 f. 28). Jan z Kulczyc podpisał, z województwem brzeskiem - kujawskiem, elekcję Jana III-go. Justyna, żona Wawrzyńca Żabickiego, wojskiego liwskiego 1721 r. Stanisław, syn Franciszka, zapisał 1774 r. sumę na Zalesiu, w czerskiem, żonie swej, Annie Kozietulskiej (Perp. Czers. 14 f. 161; 34 f. 505; 35 f. 123). Jana żona, Marjanna z Leśniewskich, sprzedała 1790 r. część Wnorów Pażochów Leśniewskiemu (DW. 106 f. 154).

Piotr, elektor Augusta II-go z województwa ruskiego. Piotr, towarzysz pancerny i Jędrzej Wołczkowie Kulczyccy, procesują Orzechowskich o zabicie ich brata Mikołaja 1711 r. (Bracł. XV f. 1162).

Jan, cześnik latyczowski, Ludwika z Zywultów, wdowa po Michale i Angela, żona Ignacego Kozińskiego, występują 1731 r. w sprawie o dobra Kijanki (Ibid. XVI f. 335). Barbara, żona Piotra Horodeckiego 1723 r. Jan Kot Kulczycki, żonaty z Marją Radowską, procesuje Humieckich 1723 r. (Gr. Kamien. 3851 i 3781). Jan, Samuel, N. Chwoszczak, N. Polewka i N. Śmietanka, z województwem ruskiem, a Stefan, z województwem kijowskiem, podpisali obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Paweł Tuluk Andrzejkowicz Kulczycki, syn Teodora i Tacjanny Horodyskiej, vicesgerens grodzki przemyski, z żoną, Heleną z Buchalskich, procesuje Drohojowskich o Kosienice i Małkowice 1751 r. (Gr. Przem. Fasc. 246 f. 261). Syn jego Djonizy, otrzymaną 1773 r. od ojca część Kulczyc Mohylow, sprzedał 1781 r. Monasterskiemu (M. D. Wąs.). Franciszka, żona Franciszka Piotrowskiego i Grzegorz 1754 r. w Krukienicach.

Jan, kanonik lwowski, 1780 r. wnosi manifest przeciw konsystorzowi łuckiemu, o niedopuszczenie go do probostwa w Krasnem, danego mu przez Lubomirskich. Kajetan, skarbnik drohicki, dziedzic części Niewolnego, w łuckiem, 1780 roku (Zs. Łuck. 2874).

Piotr Kulczycki Sztokajło, zmarły 1779 r. w Kulczycach, pozostawił, z pierwszej żony, Marjanny Nowosielskiej, zmarłej 1770 r., córkę Marjannę, a z drugiej widocznie poślubionej po rozwodzie z pierwszą, Zofji Słotyłówny Bilińskiej, 2-o v. Janowej Popielowej, córki Aleksandra, komornika przemyskiego i Marjanny ze Słotyłów Bilińskich, synów: Jakóba, ur. 1765 r. i Pantaleona, ur. 1773 r., którzy razem z Aleksandrem i Janem Sztokajłami Kulczyckiemi, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Franciszka Ksawera, córka Jakóba, prezesa sądu szlacheckiego we Lwowie i Antoniny z Suchodolskich, żona Macieja Rembowskiego, prezesa sądu kryminalnego depart. warszawskiego i kaliskiego, zmarła 1815 r. N., sędzia ziemiański częstochowski 1807 r.

W Królestwie Polskiem wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem Sas: Józef Joachim, syn Józefa, Jacek Joachim, syn Jerzego, Tomasz, syn Jerzego, Wincenty, Ignacy i Ferdynand, synowie Jana Nepomucena; z przydomkiem Śmietanka: Jan, syn Andrzeja; z przydomkiem Śmietanka Ruczka: Aleksander, Robert, Władysław, Bronisław, Eustachy, Juljan i Leon, synowie Franciszka, przed 1850 rokiem. Donard i Edward, synowie Jana, 1850 r., Ignacy, syn tegoż Jana, 1853 roku, Kassjan 1854 r.

Wymienieni Donard, Edward i Ignacy, wnukowie Dymitra, legitymowali się ze szlachectwa, w Wydziale Stanów galicyjskich 1833 r.

Roman, syn nieżyjącego Aleksandra i Kasyldy z Borkowskich, dziedzic Wodzierad, w szadkowskiem, zaślubił 1903 roku w Radomiu Lucynę Młodzianowską.

Trzystu dziesięciu Kulczyckich bez przydomku i z przydomkami: *Abramowicz, Chapka Tarasowicz, Cmajło, Dasiewicz, Daszynicz, Daszynicz Gnida, Daszynicz Okopski, Gut, Gut Tarasowicz, Hawicz, Hrycynicz, Hubiak, Hust, Klimowicz, Kołodczak, Kostyk, Makarowicz Mielkowicz, Mielkowicz Tarasowicz, Poliwka, Smietanka, Smietanka Ruczka, Szelesłowicz, Sztokajło, Szumiło, Szumiło Tarasowicz, Tarasowicz, Tuluk, Wacynicz, Waskowicz, Wołczek v. Wołczko, Zyhajło i Zyhajło Smuk*, wylegitymowało się ze szlachectwa w sądach ziemskich i grodzkich: przemyskim i lwowskim, 1782 r. i w Wydziale Stanów we Lwowie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (Goł.).

Między niemi Jakób z Kulczyc, vicesgerent sądu grodzkiego bełskiego 1782 r., Paweł Smietanka, burgrabia rawski i Karol Smietanka, adwokat lwowski 1782 r. Temu ostatniemu p. Wittyg mylnie przypisuje herb Grzymałę z niewyraźnej widocznie pieczęci.

Aleksander, dziedzic Kaliczówki pod Czortkowem, ur. 1769 r., zmarły 1845 roku w Wygnance, ożeniony był 1-o v. z Elżbietą Marynowską, 2-o v. 1812 roku z Julją Kłębowską, wdową, zmarłą 1833 r., a 3 o v. z Franciszką Stawynowską, zmarłą 1846 r. Z dzieci jego: Antonina, ur. 1808 r., zmarła 1837 r., a Stanisław, dziedzic Kaliczówki, ur. 1803 r., zmarły 1866 r., pozostawił, z Marjanny Czerniawskiej, córki: Alojzę Krochmalnicką i Julję Geybrandowę (metryki w Czortkowie). Krewny ich ksiądz Michał, administrator probostwa w Krzywczu 1812 r., następnie kanonik lwowski, fundator zakładu Sióstr Miłosierdzia w Budzanowie i cerkwi w Skomoroszach 1846 r.

Ignacy, zmarły 1810 roku, miał, z Reginy Teresy Szydłowskiej, zmarłej 1840 roku:

a) Błażeja, ur. 1799 r., zmarłego 1881 r., którego syn Maciej, ur. 1825 r.

b) Marcina, ur. 1793 roku, tego, z Pelagji N., córka Apolonja, zmarła 1822 roku.

c) Kazimierza, ur. 1797 r. i

d) Józefa, ur. 1802 r.

Stefana Smietanki i Franciszki Grądzewiczównej, dzieci:

a) Kazimierz, ur. 1797 r., zmarły 1856 r.

b) Antonina, zaślubiona 1820 r. Teodorowi Topolnickiemu z Probużny.

c) Anna, zaślubiona 1822 r. Andrzejowi Kulczyckiemu, synowi Mikołaja i Katarzyny Strzelbickiej z Teklówki.

d) Augustyn, ur. 1800 r., który z zaślubionej 1826 r., a zmarłej 1878 r., Marjanny Tuczapskiej, pozostawił:

1. Piotra Pawła, ur. 1829 r., po którym, z Elżbiety Mirusówny, syn Leon, ur. 1865 roku.

2. Jana, ur. 1833 r., tego z Zofji Szykulskiej, syn Józef, ur. 1865 r.

3. Katarzynę, zmarłą 1886 r.

4. Julję, zmarłą 1894 r.

5. Józefa, ur. 1839 r.

6. Magdalenę i 7. Rozaję, bliźnięta, ur. 1842 r.

8. Wincentego, ur. 1845 r.

e) Ignacy, ur. 1809 r.

f) Jan, ur. 1810 r., zmarły 1861 r., ożeniony z Justyną Strzelbicką, z której:

1. Paweł, ur. 1839 r., zmarły 1895 r., z zaślubionej 1868 r. Agnieszki Marji Niżyńskiej, pozostawił: Jana, ur. 1875 r. i Edwarda, ur. 1879 r.

2. Łukasz, ur. 1841 r.

3. Antonina, zaślubiona 1860 r. Bazylemu Bieleckiemu.

4. Andrzej, ur. 1851 r.

5. Agnieszka Marjanna, zaślubiona 1865 r. Semionowi Józefowi Rosłanowskiemu.

6. Antoni, ożeniony 1875 r. z Agnieszką Nowicką.

g) Franciszek, zmarły 1866 r., który z Marji Kinasiewiczówny, miał Wawrzyńca, ur. 1828 r., Jana, ur. 1833 r., ożenionego 1-o v. z Petronellą Pudłowską, 2-o v. z Marcelą Studzińską, Ignacego, ur. 1835 r., Piotra, ur. 1839 r. i Antoniego, ur. 1845 r.

Grzegorza i Zofji Uniatyckiej dzieci:

1. Marjanna za Janem Osieckim.

2. Mikołaj, ur. 1801 r., zmarły 1873 r., zaślubił 1-o v. 1828 r. Antoninę Nowakowską, a 2-o v. Rozalję Łuszczyńską, zmarłą 1878 r. i pozostawił Józefa, ur. 1833 r., Annę, Antoninę, Katarzynę, zaślubioną 1869 r. Ignacemu Sorokowskiemu i Marjannę.

Stefana i Marjanny z Popielów syn Józef, ur. 1812 r., zaślubił 1836 r. Salomeę Tuszyńską i miał z niej Antoninę i Annę (metryki w Czortkowie; Not. M. Zawadzkiego).

Paweł, syn Jana i Agnieszki, ur. 1715 r. w Jagielnicy, zmarły 1768 roku w Rosochaczu, z żony Jadwigi, miał Andrzeja, ur. 1755 roku, Jana i Marjannę, chrzczonych 1757 r. i Michała, ur. 1762 r. Ten Andrzej, zdaje się, zaślubił 1786 r. w Zabłotówce Agnieszkę Fedorowiczównę i z niej miał:

1. Michała, ur. 1787 r., zmarłego 1849 r. w Zabłotówce, ożenionego 1815 roku z Rozalją Zakrzewską, z której dzieci:

a) Józef, ur. 1818 r., po którym, z Agnieszki Skwierczyńskiej: Paweł, ur. 1850 roku.

b) Anna, zaślubiona 1840 roku 1-o v. Janowi Dubikowi Humińskiemu a 2-o v. 1854 r. Józefowi Sorokowskiemu z Jezierzan.

c) Marjanna, zmarła 1844 r.

d) Jan, ur. 1823 r., po którym, z Marjanny z Gajewskich Fedorowiczowej, córka Anna Janowa Fedorowiczowa 1874 r.

e) Rozalja Ładanowa i

f) Wojciech, urodz. 1832 roku, zmarły 1877 roku, żonaty z Franciszką Lisowską.

2. Zofję za Mateuszem Szyszkowskim.

3. Annę za Antonim Wigurskim z Zalesia 1806 r.

4. Pawła, który z zaślubionej 1818 r. Wiktorji Kiernickiej, miał liczne potomstwo. Z tego:

a) Andrzej, ur. 1818 r., miał z Tekli Leszczyńskiej, Pawła, ur. 1845 r. i Annę Wawrzyńcową Fedorowiczową.

b) Marcin, ur. 1820 r.

c) Anna.

d) Katarzyna Kazimierzowa Dolińska 1849 r.

e) Mikołaj, ur. 1832 r., zmarły 1883 r., który z zaślubionej 1860 r., Marji Malinowskiej, miał syna Karola i córkę Antoninę Józefowę Bilińską 1891 r.

f) Michał, ur. 1836 r.

g) Józefa za Antonim Pawłem Fedorowiczem 1856 r. i

h) Antoni, ur. 1840 r., zmarły 1879 r., ożeniony 1867 r. z Teklą Fedorowiczówną.

Józef Jan Grzegorz, syn Jakóba i Magdaleny Berezowskiej, zmarły 1842 r. w Zabłotówce, zaślubił 1823 r. Franciszkę Fedorowiczównę i pozostawił z niej:

1. Karolinę za Janem Ksawerym Muszyńskim ze Szmańkowiec 1842 r.
2. Marję za Stanisławem Zakrzewskim 1845 r.
3. Wincentego, ur. 1828 r., po którym z zaślubionej 1848 r. w Salówce, Łucji Gąsiorowskiej, dzieci: Paulina, Marja Ignacowa Zakrzewska 1874 r. i Paweł, ur. 1861 r., ożeniony z Karoliną Pasławską 1884 r.
4. Wawrzyńca, ur. 1830 r.
5. Adama, ur. 1831 r., żonatego z Zuzanną Świżewską 1853 r.
6. Salomeę.
7. Annę.
8. Paulinę i
9. Jana, ur. 1841 r., zmarłego 1865 r.

Teodor ze Skowiatyna, zaślubił 1800 r. w Zabłotówce Julję Starczewską.

Marcina i Anny v. Marjanny córka Marjanna, ur. 1754 r. i syn Marcin, ur. 1757 r. w Rosochaczu. Szymon, ur. 1762 r., zaślubił 1809 r. Marjannę Bedryjowską i miał córkę Franciszkę, ur. 1809 r. w Jagielnicy. Stanisław, ur. 1779 r., zaślubił 1807 r. w Chomiakówce Karolinę Bilewiczównę i miał z niej Katarzynę, ur. 1815 r. i Mikołaja, ur. 1818 r. w Jagielnicy. Maciej, syn Józefa i Katarzyny Wierskiej, miał, z Zofji Bereźnickiej, syna Alojzego Jana, ur. 1840 r. i córkę Robertynę Wilhelminę, ur. 1842 r. w Jagielnicy Starej.

Andrzej Szumiło Kulczycki miał, z Marji Lechniewiczównej, syna Jana, ur. 1799 r., zmarłego 1871 r. w Muchawce, po którym, z Domicelli Czechowiczównej, Michał, ur. 1839 r. i Kajetan Karol, ożeniony z Antoniną Solecką, z której syn Franciszek, ur. 1866 r. w Szmańkowcach (Mich. Zawadz. z metryk w Czortkowie i Jagielnicy).

Stefan, syn Samuela, miał synów: Antoniego i Jana. Antoni miał synów: Józefa, Jana i Eljasza, a Jan synów: Jana i Grzegorza, których synowie i wnukowie wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej, w latach 1843, 1847 i 1865, a mianowicie: Michał z synami: Piotrem, Mikołajem, Janem, Michałem i Włodzimierzem, Augustyn z synem Antonim, Piotr i Paweł, synowie Józefa. Paweł, Tymoteusz i Teodor z synami: Karolem i Kassjanem, synowie Jana. Piotr i Tymoteusz z synami: Benedyktem, Janem i Szymonem, synowie Eljasza, wnukowie Antoniego. Jan z synami: Serafinem i Antonim, Piotr z synami: Grzegorzem, Józefem starszym, Józefem młodszym, Janem, Antonim i Ludwikiem, i Jakób z synami: Piotrem Janem i Michałem, synowie Jana; Jan z synami: Justynem i Janem, Antoni z synem Michałem, Wojciech z synem Janem, Andrzej z synami: Janem, Bazylim, Szymonem i Jakóbem, i Szymon z synami: Franciszkiem, Aleksandrem, Janem starszym, Janem młodszym i Faustynem, synowie Grzegorza, wnukowie Jana.

Franciszek z synem Kazimierzem Wojciechem, Robert, Gabrjel, Jakób i Józef, synowie Teodora Kazimierza, wnukowie Jana, prawnukowie Michała, syna Jacka, wylegitymowali się ze szlachectwa 1848 r., w gubernji podolskiej.

Djonizy z synami: Aleksandrem Antonim i Adolfem, syn Stefana, Michał i Józef, synowie Grzegorza Gabrjela, Władysław Przemysław Cezary, syn Antoniego i Onufry z synami: Anatolem, Pawłem i Teodozym, syn Dymitra Damjana, wszyscy razem wnukowie Jana Nepomucena, prawnukowie Bazylego, syna Pawła, w latach 1852 i 1863, a Ksawery Witold, syn Aleksandra Antoniego, 1867 r. Jan Nepomucen, syn Teodora, wnuk Andrzeja, prawnuk tegoż Bazylego, syna Pawła, z synami: Mikołajem i Ignacym Stefanem 1834 i 1840 r., a tego ostatniego synowie: Antoni Ferdynand 1867 r. i Stanisław Marceli 1875 r., wylegitymowany ze szlachectwa w gubernji podolskiej.

W tejże gubernji legitymowali się także: Maurycy, syn Kajetana z dziećmi: Bolesławem, Emilją, Leonją Narcyzą Aleksandrą 1844 r. i Zygmuntem Gabrjelem Wacławem 1856 r. Juljan z synami: Włodzimierzem i Władysławem, którego dzieci: Marjan Stefan, Witold i Janina, i Antoni Bernard z synami: Bolesławem Adamem, Ziemowitem Adamem Józefem, Władysławem Grzegorzem Janem, Sewerynem Antonim i Marcelim Władysławem Kornelim, obaj synowie Dominika, 1847, 1863, 1880 i 1891 r., a Józef Antoni i Seweryn Stanisław, synowie Ziemowita, 1880 r.

W gubernji wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Antoni z synami: Mikołajem Feliksem i Sewerynem Karolem, syn Macieja, wnuk Andrzeja Macieja, 1848 roku.

Bazyli z synami: Antonim, którego syn Heljodor Franciszek i Janem Bazylim, Jan, drugi Bazyli i Paweł z synem Michałem, synowie Andrzeja, wnukowie Bazylego, prawnukowie Aleksandra Sztokajłowie Kulczyccy 1847 i 1861 roku.

W gubernjach: wołyńskiej i kijowskiej, legitymowali się ze szlachectwa: Jakób z synami: Józefem Romualdem, Wiktorem Feliksem, Karolem Edwardem i Franciszkiem Juljanem, syn Jana, wnuk Romana, prawnuk Jana, 1852 r. Michał, syn Karola Edwarda. 1889 r.; Grzegorz, syn Antoniego, wnuk Karola Edwarda, 1904 r.; Antoni, Józef Mikołaj i Aleksander, synowie Franciszka Juljana, 1900 r.; Zygmunt Jordan, Józef, Ludwika, Paulina i Konstanty Stefan, dzieci Konstantego wnuki Grzegorza, brata Jakóba, 1888 i 1896 r. (Spis.).

KULCZYKOWSCY. Krzysztof 1723 r., w sandeckiem. Tomasz, syn Onufrego i Agnieszki, wnuk Sebastjana, prawnuk Antoniego, praprawnuk Filipa, zaślubił 1838 r. w Mołczanach Wincentę Makowiecką, dziedzic Politanki na Podolu, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej, 1843 r, a synowie jego: Zygmunt i Wacław 1873 r., syn zaś Zygmunta, Stanisław, 1879 r. (Spis. i Not L. Białkows.).

KULCZYŃSCY h. ROGALA, to samo co Kolczyńscy. Felicjan podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, obiór Stanisława Augusta. Michał, posiadacz części Hrehorowa, zostawił, z Katarzyny Zbilitowskiej: Andrzeja, Łukasza i Marjannę Antoniowę Janicką, którzy zasądzili 1780 r. w Żydaczowie Jabłonow-

skiego. Łukasz 1781 r. części swej w Hrehorowie, odstąpił synowi Benedyktowi w Łucku (M. D. Wąs.). Włodzimierz, dziedzic Gozdu, w radomskiem, 1904 r.

KULESZKOWIE z Kuleszek, w ziemi nurskiej. Sebastjan, Joachim, Piotr i inni, dziedziczyli na Kuleszkach pod Andrzejowem 1578 r. (Paw.). Jan Kuleszka, Marcin, Łukasz, Wojciech i inni Kuleszkowie podpisali, z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go.

KULESZOWIE h. JASTRZĘBIEC. Michał, syn Dominika, Józef, Henryka i Paulina, dzieci Wojciecha, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w latach 1851 — 1853. Prawdopodobnie ci sami co h. Ślepowron.

KULESZOWIE h. ŚLEPOWRON z Kulesz, w ziemi bielskiej. Na obszernym kawale ziemi, nad rzeką Rokitą, osadzili Kuleszowie kilkanaście wsi, zwanych Kulesze z różnemi przydomkami, a rozradzając się coraz liczniej, przenosili się i w dalsze okolice, jak pod Białystok i w powiat lidzki, gdzie także wsi tegoż nazwiska zakładali.

Akta łomżyńskie, zambrowskie i wiskie z XV go wieku, wymieniają wielu Kuleszów, jako to: Pawła Kuleszę z Kulesz 1421 r., Piotra, Dziersława i Wacława 1423 r., Gotarda 1424 r., Jakóba z Kulesz Czarnowa 1441 r., którego potomkowie: Tomasz, Niemierza, Marcin i Wojciech, synowie Macieja, dziedziczą na Kuleszach Czarnowie 1531 roku, Pawła 1454—1461 r., Piotra 1452 r., Jana 1471 r. i Macieja 1477 r.

Herb Ślepowron.

Jakób Kulesza, 1447 r. był dziedzicem Kulesz Rokitnicy, Maciej, Grzegorz, Andrzej i Jakób, bracia rodzeni, razem z stryjecznemi braćmi swojemi, Dobrosławem, Wojciechem, Mikołajem i Michałem Kursztakiem, dziedzice Kulesz Rokitnicy, i razem z sąsiadami swemi z Gołasz Wielkich, Grodzkiego i Uszyńskiego, ufundowali 1493 roku parafję i kościół w Kuleszach Rokitnicy (Mil.).

Na popis wojenny województwa podlaskiego 1528 r., stawili się z końmi Matys i Jan Michałowicze, Marcin i Stanisław Jakóbowicze, Jan Marcinowicz i syn jego Mikołaj, Stanisław Michałowicz i Piotr Augustynowicz, dziedzice Kulesz Rokitnicy, Piotr Janowicz, Szczęsny Piotrowicz, wdowa Maciejowa Borowa, Wojciech, Jakób, Stanisław i Jan Szczepanowicze, Jakób stary, Stanisław i Mateusz Janowicze Dobkowicze, Ławryn i Bartosz Dobkowicze, Wojciech i Piotr Mikołajewicze, Marcinowa Mikołajewiczowa wdowa, Augustyn Staniewicz i Jan Stankiewicz, dziedzice wsi Kulesze Wykno; Podawiec, Miklasz i Grzegorz Andrzejowicze, dziedzice Kulesz, Stanisław, Józef, Filip Mikołajewicze i Andrzej Stanisławowicz, dziedzice Kulesząt, Jan Wojtkowicz, części Garbowa i Paweł Mikołajewicz, części Lisznej (Źr. Dz. XVII).

Marcin, podsędek powiatu goniądzkiego 1505 r. Ksiądz Mojżesz, Stanisław, Jan, Filip i Józef, synowie Mikołaja Kuleszy z Kulesz, sprzedali 1530 roku część Kobylina, zwaną Podsędkowizna, Gasztoldowi. Od nich poszli Kobylińscy

z Kobylina Kulesz h. Ślepowron. Maciej, syn Mikołaja, 1521 r., Wawrzyniec, syn Piotra, 1545 r., Michał i Piotr, synowie Jana z Kulesz Rokitnicy, 1557 r. (Mil.). Józef, syn Macieja, 1545 roku (ML. 58 f. 353). Jan, sędzia grodzki brański, 1568 roku.

W rejestrach poborowych 1580 r. wymienieni: Jan, syn Michała, dziedzic części Kulesz Rokitnicy i Czarnowa, miał on braci: Macieja i Józefa 1586 r. (Wyr. Lub. 31 f. 29); Kalikst, syn Piotra na Kuleszach Litwie Bogdanowiętach. Matys, syn Rosłana na Kuleszach Bykach i Gołaszach Dąbin, Andrzej, syn Jakóba na Kuleszach Bykach, Maćkowiętach i Litwie Bogdanowiętach, Michał, syn Jana Zagrobika na Kuleszach Wyknie starym, Wacław, woźny ziemski na Kuleszach Podawcach, Podlipnie i na części Chojan. Matys, syn Marcina na Kuleszach Maćkowiętach. Tomasz i Piotr, dziedzice Chobodek Kulesz pod Tykocinem. Michał i Idzi, synowie Marcina, Stanisław, Jurgi i Piotr, synowie Jana i wdowa Mikołajowa, dziedzice Kuleszek, w parafji Trzcieńskiej, a Jurgi, syn Jana, Serafin Sobieszczak, Wojciech, syn Marcina i Jakób, syn Piotra, dziedzice Kulesz Kozówki pod Goniądzem (Zr. Dz. XVII). Jan Kulesza, miernik 1585 r., Piotr, Dorota, Maciej, Wojciech i Gabrjel, synowie Wojciecha z Kulesz Wykna 1586 r. (Wyr. Lub. 26 f. 13 i 31 f. 240).

Kilkudziesięciu Kuleszów wymieniają wyroki Trybunału lubelskiego z lat 1584 — 1598.

Wojciech, syn Wojciecha, 1596 r., a Feliks 1617 r., złożyli przysięgę na urząd komornika ziemskiego bielskiego (Mil.). Jakób, syn Wawrzyńca, dziedzic Kulesz Rokitnicy 1598 r. Jan, wojski bielski 1617 r., został chorążym bielskim 1618 r., był i poborcą podlaskim 1618 r., z żoną Anną, zeznał zapis dożywocia tegoż roku (DW. 46 f. 462), z sejmu 1627 r. komisarz oceny towarów, żył jeszcze 1631 r. (V. L.; Zap. Lub. 33 f. 877). Wojciech, pisarz grodzki 1622 r., a podstarości brański 1626 r. Stanisław, komornik ziemski bielski 1639 r. Stanisław 1646 r. z innemi, przywrócony do czci w sprawie o rozbicie sejmiku Ostrowskiego (V. L.). Paweł, 1632 r. otrzymał grunta w Trzcianie (AGZ. X. 3659, 3688). Paweł, komornik ziemski bielski 1645 roku, przywrócony do czci 1653 roku (Zap. Lub. 40 f. 126; 43 f. 538; V. L.). Piotr, Jezuita, misjonarz obozowy u Zamoyskiego i Żółkiewskiego.

Anna, żona Stanisława Walewskiego 1546 r. Stanisław, wojski ostrzeszowski 1661 r., komisarz z sejmu do granic od Szląska, otrzymał 1666 r. glejt do sprawy z Poniatowską (V. L.; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 76). Józef, z ziemią wieluńską, podpisał elekcję króla Michała. N., stolnik wieluński, umarł 1686 r. Zdaje się, że to była informacja mylna w urzędzie kanclerskim i dopiero 1690 r. po śmierci Stanisława Kuleszy, stolnika wieluńskiego, został stolnikiem syn jego Zygmunt. Ludwik Antoni z żoną, Barbarą Sielską, otrzymał 1701 r. potwierdzenie posiadania dworu i 13 łanów pod Malborgiem (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 68). Oblata testamentu Pawła 1793 r. w Przedczu (Gr. Przed. 101 f. 102).

Jan Jakób, krewny władyki chełmskiego Suszy, został 1671 r. archimandrytą żydyczyńskim, a 1685 r. i drohobuskim. Brat jego, zdaje się, Samuel 1681 r. w Chełmie (Akta XXIII).

Andrzej, Bazyli, Józef, z województwem podlaskiem, N., Grzegorz, Walenty, dwóch Wojciechów i Stanisław, z ziemią nurską, N., z województwem bełskiem,

podpisali elekcję Augusta II; Andrzej, Bartłomiej, Piotr i Paweł, z mazowieckiem, Józef, z podlaskiem, obiór Leszczyńskiego, a Wojciech, wojszczyc mielnicki, z ziemią mielnicką, obiór Stanisława Augusta.

Wojciecha, wojskiego bielskiego, wspominają akta brańskie 1737 r. Karol, Jezuita, umarł 1717 r. Jan Alojzy, Jezuita, autor głośnego dzieła o Wierze prawosławnej i innych, zmarł młodo 1706 r. Norbert, prezydent księży Marjanów w Górze 1753 r. (Perp. Czers. 29 f. 532).

Adam, syn Jana i Marjanny z Łubów, z żoną, Marjanną Sierakowską, kwitował Sierakowskich 1745 r. (Ibid. 27 f. 207). Karol, mianowany chorążym w wojsku koronnem 1765 r. (MP.). Zofja, wdowa po Antonim Lisowskim, zapisuje 1766 r. sumę przyszłemu mężowi swojemu, Józefowi Staniszewskiemu. Marjanna z Bojemskich Kuleszyna, kwitowała siostrę 1778 r. (Perp. Czers. 33 f. 131 i 35 f. 316). Antoni, syn Wojciecha i Katarzyny Brzostowskiej, sprzedał 1787 r. część dóbr Ruczki Zaborowo Andrzejowi Drozdowskiemu, cześnikowi latyczowskiemu.

Jan Borek Kulesza, syn Szymona i Agnieszki Kalinowskiej, sprzedał 1789 roku części dóbr Kulesze stare i nowe, swemu stryjecznemu bratu, Gabrjelowi Borkowi Kuleszy, synowi Ignacego i Brygidy z Wróblewskich (DW. 103 f. 179 i 105 f. 678). Helena, wdowa po Szymonie Karskim, łowczym wiślickim 1779 r. Józef, burgrabia 1785 r., a komornik ziemski nurski 1788 r.

Jan, w połowie XVIII-go wieku, podwojewodzi mielnicki, ożeniony z Rozalją Horochówną, 2-o v. Józefową Olędzką. Tomasza i Małgorzaty z Gumowskich córka Anastazja, żona Franciszka Łuniewskiego 1774 r. Franciszka, żona 1-o v. Macieja barona Hadziewicza, zmarłego 1802 r., a 2-o v. Łubkowskiego.

Wiktoryn, syn Ignacego i Wojciech, Karol i Marcin, synowie Ludwika, procesują się 1787 r. z Wendorfami o dobra Stawki, Kędziorki i Kulesze. Wiktoryna, z Anny Rykowskiej, synowie: Józef Wincenty, ur. 1780 r. i Wojciech, ur. 1782 r. (metr. w Łosicach), legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. VI f. 125), a Jan Nepomucen, syn Karola, z synami: Cyprjanem Antonim, Romanem Hipolitem i Józefem Franciszkiem, 1847 r. w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Stanisław, otrzymał 1625 r. konsens na cessję Miecun, w oszmiańskiem, Pacom (Pac.). Józef z matką swoją, panią Raczyńską z Kubarowa i Kleznina, stawił się z trzema towarzyszami do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zbor. 14 f. 26). Józef Michał, łowczy i poseł smoleński 1668 r., elektor królów: Michała i Jana III-go, z województwa smoleńskiego, sędzia ziemski smoleński 1690 roku. Wojciech, Stanisław, Piotr, Franciszek i Aleksander, podpisali elekcję Augusta II-go, z województwem nowogrodzkim.

Aleksander, oboźny upicki 1685 r., komisarz do granic powiatu brasławskiego z Kurlandją. Córka jego i Anny ze Szczuków, Helena, żona Kazimierza Sylwestra Suffczyńskiego, kasztelana lubelskiego 1737 r. Jan v. Jan Stanisław, poseł na sejm 1697 r., starosta oszkiński, deputat do boku królewskiego 1703 r., poseł 1710 r., żył jeszcze 1712 r. (V. L. i Akta XII). Stanisław, ziemianin oszmiański 1719 r.

Elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku podpisali: Stanisław, Karol i Kazimierz, sędzia kapturowy lidzki, pisarz grodzki sielecki, z województwem wi-

leńskiem, Krzysztof, cześnik upicki i N. z województwem trockiem, N., podsędek smoleński, i Józef i Antoni, podsędkowicze smoleńscy, z województwem smoleńskiem.

Józef na sejmiku brasławskim, stronnik Leszczyńskiego 1734 r. N., podpułkownik, komisarz kanclerzyny Radziwiłłowej 1743 r. Anna z Łuskinów, wdowa po Macieju, koniuszym lidzkim, uczyniła zapis Bazyljanom w Uszaczu 1755 r. (Akta XII). Wincenty z lidzkiego, Józef, koniuszy lidzki, Piotr, Ignacy, cześnik upicki, Tadeusz i Michał, podpisali 1763 r. manifesty szlachty litewskiej (V. L.). Jan i Karol z brzeskiem - litewskiem, a Jan i Józef Onufry, podsędek smoleński, z smoleńskiem województwami, podpisali elekcję Stanisława Augusta.

Józef Onufry, podsędek już 1759 r., a sędzia ziemski smoleński 1765 r., kilkakrotny poseł na sejmy, otrzymał 1774 r. przywilej na jarmarki w Pokolnie, w wiłkomirskiem, żył jeszcze 1793 r. Ten sam może Onufry, podczaszy smoleński 1765 — 1769 r. Jerzy, 1775 r. rotmistrz połocki. Kazimierz, stolnik brasławski, nabył 1781 r. Miżany, w trockiem, od Dąbrowskich (Zs. Oszm. z 1782 r.). Jan i Kazimierz, rotmistrze smoleńscy 1785 r. Antoni, nabył 1794 roku Pokolnie (Gr. Wiłkom.). Maciej, regent sądów podkomorskich powiatu eyszyskiego 1797 r. Franciszek, podczaszy 1790 — 1792 r., a marszałek wołkowyski 1797 r. Antonina z Niwińskich Kuleszyna w Mystkach, w brzeskiem-litewskiem, 1829 r. Piotr, marszałek powiatowy połocki 1854 r.

Stanisław, skarbnik trocki, 1673 r. zapisał dożywocie żonie, Jadwidze z Humnickich, 1-o v. Mikołajowej Dadźbogowej 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 18 i 1287; Zs. Przem.), kwitował 1691 r. Oborską, wojdwodzinę podlaską, nie żył już 1693 r., a wdowa po nim z synami: Józefem, Antonim, Michałem i Konstantym, sprzedała 1701 r. Trzcianiec, Rostokę i Krzywe za 95,000 flor. Sobieskim, cześnikom koronnym. Józef z żoną, Anną z Humnisk, kwitowali Sobieskich 1709 r. (Perp. Czers. 16a f. 71; Gr. Przem.; M. D. Wąs.). Konstanty, podczaszy mielnicki, z dziećmi: Józefem, Antonim i Teressą, lub innego imienia, urodzonemi z nieżyjącej już Heleny Pogroszewskiej, pozwani 1721 r. przez współsukcessorów Pogroszewskich, o czwartą część Seredyniec (Woł. XI f. 1243). Stefan, administrator Ostrzynia i Połaicz, w halickiem, 1722 r. (Kij. X f. 1203).

Bracia Stanisław, Paweł i Jan, procesują się z Sadowskim 1753 r. (Bracł. XVI f. 1129). Pawła, z Barbary Bielskiej, synowie: Stanisław i Jan, mianują pełnomocnikiem brata swego starszego Macieja, skarbnika drohickiego w Żytomierzu 1791 r. (Gr. Żytom.). Franciszek, cześnik nowogrodzki 1720 r. Franciszek mianowany 1737 r. miecznikiem wołyńskim, w skutek błędnej informacji o śmierci Piaskowskiego.

Ludwik, Franciszek, Andrzej i Dominik, synowie Mikołaja i Marji Krzyszkowskiej, mają 1721 r. sprawy o sumy z Boruchowa (Bracł. XV f. 1816). Ludwik, cześnik nowogrodzki, elektor Leszczyńskiego 1733 r. z województwem wołyńskiem, procesują się 1731 r. z Marcinem i Katarzyną z Zawiszewskich (Czerniech. f. 1124). Dominika, z Apolonji Trembeckiej, syn Franciszek Ksawery, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim.

Franciszek, porucznik hussarskiej chorągwi, elektor Leszczyńskiego 1733 roku, podstarości włodzimierski, dziedzic Stawek, z Teressy Suszczańskiej Pro-

skurzanki, podczaszanki kijowskiej, żyjącej wdową 1758 r., pozostawił córkę Franciszkę za Stanisławem Duninem Wąsowiczem, stolnikiem nowogrodzkim i starostą dzierzkowskim i synów: Hieronima, prowincjała Trynitarzów 1799 r. i Stefana, dziedzica Boruchowa, zwanego podstolim liwskim, a w końcu chorążym czerwonogrodzkim, zmarłego 1800 r. Antoni, subdelegat grodzki winnicki 1776 r., sędzia pograniczny bracławski 1769 r., vicesgerent sądowy winnicki 1773 — 1782 r., wybrany z sejmu 1775 r. do różnych komisji. Stanisław Antoni, surrogator grodzki winnicki 1790 r. Tomasz, marszałek powiatowy bałcki 1809 r. Tomasz, z żoną Puszkowską, nabył 1821 r. Rosochowate na Podolu.

Idzi z Zalesia na Podolu, z żony, Rozalji Popowskiej, miał córkę Magdalenę, ur. 1731 r. Marjanna z Zalesia, żona Stanisława Popowskiego 1734 r. (metr. w Czortkowie). Wojciech, syn Antoniego i Zofji, ur. 1717 r. (metr. w Janowie Trembowelskim). Ks. Hilary, wikarjusz w Rohatynie, zmarł 1810 r.

Tadeusz, syn Stanisława Józefa i Reginy Zarembianki, wnuk Józefa i Katarzyny Hoszkowskiej, prawnuk Jana i Marjanny Gidlewskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa między 1836 a 1850 rokiem następujący Kuleszowie: Wawrzyniec syn Karola, Jan Filip, syn Ludwika, doktór medycyny, uczony autor wielu rozpraw medycznych, Jan Szczepan, syn Wawrzyńca, Jan Feliks, syn Michała, Stanisław, syn Marcina, Franciszek i Józef, synowie Kaliksta, Stefan, syn Wawrzyńca, Maciej i Michał, synowie Grzegorza, Jan Juljan, syn Walentego, Leon, syn Wojciecha, Wawrzyniec, syn Mateusza, Jan i Ignacy Hieronim, synowie Piotra, Walerjan, syn Wojciecha, Władysław Andrzej, Zenon Leon, Aleksander Zefiryn i Franciszek Tomasz, synowie Tomasza, Jan Nepomucen, syn Walentego, Wincenty i Benedykt, synowie Pawła, Michał Mateusz i Stefan, synowie Walentego, Stanisław i Ignacy, synowie Augustyna, Michał, syn Feliksa i Paweł, syn Andrzeja. Szymon, syn Macieja, 1851 r.; Grzegorz, Ignacy, Franciszek i Leon, 1854 r.; Maciej i Tomasz, 1858 r.; Stanisław 1859 r.; Karol 1860 roku.

Ignacy, syn Wincentego, oficer wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, burmistrz w Białej 1850 r. N., oficer korpusu kadetów w Kaliszu; wdowa po nim, Ida z Frankowskich, 1-o v. Orawska, zmarła 1871 r. w Radomiu. Aleksander umarł w Radomiu 1877 r. Ignacy, dziedzic Mężenina, w łomżyńskiem, Władysław, dziedzic Mikłusian, w sejneńskiem, Władysław, dziedzic Krzczanowa, w raciąskiem, Mieczysław i Stanisław Skorzowa, w kieleckiem, 1904 r.

Wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wileńskiej:

Józef, z synem Tadeuszem, syn Tadeusza, wnuk Jerzego, prawnuk Marcina, praprawnuk Stanisława, 1657 r. dziedzica dóbr Krupowieskie, Ejsymontowskie i Bieniaszewskie, w powiecie lidzkim, 1829 r.

Antoni z synem Zygmuntem, Piotr z synami: Markiem i Rajmundem i Florjan z synami: Piotrem i Ignacym, synowie Jerzego i Józef, Kazimierz i Ignacy Stefan, synowie Jana, wszyscy zaś wnukowie Piotra, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Michała, 1659 roku dziedzica dóbr ziemskich, w powiecie lidzkim, 1826 roku. Wymieniony Jerzy miał także córki: Katarzynę Feldmanową, Annę Podwińską, Eleonorę Korsakową i Józefę Szystowską (Teka Kossakowskiego.).

Jan, Cyprjan i Ludwik, synowie Macieja, wnukowie Jana, rotmistrza powiatu lidzkiego, prawnukowie Aleksandra, 1700 r. współdziedzica dóbr Stankiewicze, w powiecie lidzkim, 1827 r.

Stefan z synem Franciszkiem i Adolfem, i Ludwik z synami: Klemensem, Tomaszem i Stefanem, synowie Ludwika, oraz Onufry, syn Bazylego, wszyscy zaś wnukowie Benedykta, prawnukowie Jakóba, 1701 r. współdziedzica dóbr Stankiewicze, w powiecie lidzkim, 1824 r.

Maciej z synem Józefem, syn Dominika, wnuk Michała, 1736 r. dziedzica Ryszkun, w powiecie lidzkim, 1800 r.

W gubernji podolskiej legitymowali się ze szlachectwa:

Tomasz z dziećmi: Eustachym Antonim i Jadwigą, 1844 r. i Józefem Chrystjanem 1849 r, syn Macieja, wnuk Pawła, prawnuk Wojciecha Franciszka, praprawnuk Jana, syna Józefa. Tenże Tomasz z dziećmi wpisany 1844 r. do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej i wołyńskiej. Aleksander z synem Walerjanem Makarym, Józef Klemens, Wojciech i Antoni, synowie Marcina, wnukowie Andrzeja, prawnukowie tegoż Wojciecha Franciszka, 1849 r. Juljusz Adolf, Szczęsny Augustyn, Teresa Karolina i Aniela, dzieci Wojciecha, wnuki Marcina, 1861 r., a Wacław, syn Szczęsnego Augustyna, 1876 r.

Jan z synami: Franciszkiem, którego syn Władysław, Narcyzem, którego synowie: Juljan Zygmunt, Henryk i Feliks, Konstantym Piotrem i Stefanem, którego syn Stanisław Grzegorz, syn Walentego, wnuk Józefa, prawnuk Pawła, 1887 roku. Antoni z synami: Kajetanem i Franciszkiem, Karol i Marcin, synowie Piotra, wnukowie tegoż Walentego, 1887 r.

W gubernji wołyńskiej:

Hieronim Konstanty, Juljusz Jerzy i Wojciech, synowie Józefa Franciszka wnukowie Stanisława, pochodzący ze szlachty gubernji kowieńskiej, 1874 r.

Grzegorz z synami: Jakóbem, Leonem, Fortunatem i Aleksandrem, syn Pawła, wnuk Wojciecha Jana. prawnuk Józefa Jana, 1848 r. Ambroży i Jan, synowie Jakóba, 1858 r. Władysław Filip, Marjan Władysław, Stanisław, Władysław Adolf i Michalina Henryka, dzieci Leona, 1865 i 1866 r. Sergjusz, syn Fortunata, 1888 r.

Jan z synami: Józefem i Władysławem i synem Józefa Edwardem Wojciechem, syn Adama, wnuk Tomasza, prawnuk Szymona, syna Jana, 1841 roku. Drugi syn Józefa, Eligjusz Franciszek, 1854 r., a Stanisław, syn Edwarda Albina, trzeciego syna Jana, 1887 r. Szymon miał drugiego syna Romana; tego syn Michał, miał synów: Jana i Tadeusza, których potomkowie legitymowali się ze szlachectwa także w gubernji wołyńskiej; a mianowicie: Bartłomiej, Stanisław, Tomasz i Kazimierz Feliks, synowie Jana, Jan z synami: Klemensem, Tomaszem i Pawłem, Antoni z synami: Stefanem, Janem I-m, Janem II-m i Antonim, Wincenty i Bazyli Włodzimierz, 1859 r. Józef z synem Witalisem, 1878 r. Grzegorz z synami: Józefem, Dominikiem, Stanisławem, Ludwikiem, Antonim, Janem, Gwidonem i Bolesławem, 1878 i 1901 roku, synowie Tomasza Janowicza; Jan, syn Kazimierza Feliksa, 1878 roku; Jan i Antoni, synowie Klemensa, 1904 roku; Antoni i Józef, synowie Jana II-go, 1901 roku i Antoni, syn Wincentego, 1868 roku (Spis.).

KULESZYŃSCY h. ŚLEPOWRON, prawdopodobnie wyszli także z Kulesz, w ziemi bielskiej i z czasem przemienili swoje nazwisko z Kulesza na Kuleszyński. Florenty Bronisław Józef, Kazimierz i Aleksander Jan 1857 r, a Franciszek Ludwik 1858 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

Emil, dziedzic Siedlewa, w opoczyńskiem, 1905 r.

KULEWSCY h. STRZEMIĘ. Wymienia tę rodzinę Niesiecki, pisząc o niej, że żyją w sandeckiem. Jest tego nazwiska rodzina na Litwie, z której Piotr, syn Tomasza, wnuk Wincentego, prawnuk Ludwika, 1725 r. dziedzica Kudzowszczyzny, w powiecie wileńskim, wylegitymował się ze szlachectwa, nie podając jednak herbu swego, w gubernji wileńskiej, 1800 r.

KULICZKOWSCY h. ROGALA z Kuliczkowa, w powiecie bełskim. Józef 1651 r. stawił jednego konia na popis ziemi lwowskiej. Jakób podpisał, z województwem bełskiem, elekcję króla Michała, a Tomasz, z województwem ruskiem, obiór Augusta II-go. Stanisława i Agnieszki z Siedleckich, córka Marjanna z mężem, Janem Chrzanowskim, zeznali 1745 r. zapis wzajemnego dożywocia w Warszawie (DW. 71 f. 383). Andrzej, żonaty z Toresą Zubówną, komornikówną graniczną halicką, 1-o v. Zarembiną, która zawarła 1775 r. ugodę o Meduchę z Duninem (Gr. Hal.).

Herb Rogala.

Marcin, syn Tomasza i Krystyny Swaryczewskiej, wnuk Józefa i Anny Swaryczewskiej, pozostawił, z Heleny Swaryczewskiej, synów: Jana, Michała, Jerzego i Andrzeja, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z nich Jerzy miał, z Marjanny Daszkowskiej:

1. Andrzeja, po którym, z Juljanny Schleicherówny, Franciszek Maciej i

2. Józefa, po którym, z Zofji Wereszczyńskiej, Karol i Antoni, wszyscy razem z ojcem wylegitymowani ze szlachectwa 1828 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. Dunin Wąs.).

Jan i Andrzej wylegitymowani ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

z KULIGOWA pod Kaliszem. Dziś wsi tej w żadnych spisach znaleźć nie można. Katarzyna z Kuligowa, żona Mikołaja z Kalisza, dowodzi własności Kuligowa 1414 r., przeciw Przybce i Zofji, a o bliskość do tej wsi po Katarzynie, procesują się tegoż roku Dobiesław z Pawłowa z Kurowskiemi (Pis. Dz. Pol. IX).

KULIGOWSKI h. DĘBNO Michał, przydomku Wężyk, rotmistrz brzeski 1805 r. (Wittyg z not. Dziadulewicza).

KULIGOWSCY h. DROGOMIR z Kuligów Lipek, w ziemi bielskiej i z Kuligowa Popowa, w ziemi nurskiej, powiecie kamieńczykowskim. Pisano ich także czasem Kulikowskiemi, stąd trudno rozdzielić dokładnie członków tych rodzin.

Dadźbóg, syn Łukasza, 1580 r. dziedzic na Kuligach Lipkach (Paw.). Wojciech, Bartłomiej i Sebastjan, synowie Sylwestra, i Jan i Tadeusz, synowie Łukasza, dziedzica Kuligów Lipek 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 602).

Stefan, Wojciech i inni, dziedzice Kuligowa Popowa, w kamieńczykowskiem, 1578 r. (Paw.). Maciej, syn Wawrzyńca, 1609 r. pozwał Chajęckiego o poranienie, a 1614 r. daje ewikcję Sokołowskiemu. Jan, syn Wawrzyńca, sprzedał 1643 r. część Kaulgowa Stanisławowi i Wojciechowi. Maciej, syn Jana, sprzedał 1666 r. część Kaulgowa Marcinowi, Kazimierzowi i Maciejowi. Walenty, syn Macieja, 1692 r., a Wojciech, syn Jana, 1693 roku sprzedali grunta różne Łoskiemu (DW. 35 f. 805; 42 f. 622; 50 f. 174; 53 f. 835; 58 f. 338; 59 f. 892).

Herb Drogomir.

Mateusz z żoną, Katarzyną Sokołowską, zastawili grunta w Sokołowie Sokołowskiemu 1610 r. (Ibid. 38 f. 689). Marcin, z żoną Małgorzatą, 1611 roku wierzyciel Sokołowskiego, przyjmuje 1622 r. zapis na Kuligowie i Popowie, od Krzysztofa Faleńskiego. Syn jego Kazimierz 1680 r. (Ibid. 39 f. 681; 46 f. 1822 i 55 f. 1430). Zofja, w imieniu swojem i Felicjana, sprzedała część Karpina Małopolskiemu 1689 roku (Ibid. 57 f. 710). Mateusz, syn Mateusza, z żoną, Reginą z Wypyskich, zeznał 1683 r. zapis dożywocia, a ona z bratem swym Kazimierzem, zrzekła się części Sniadkowa Nadolnego, na rzecz wuja Goślickiego (Perp. Czers. 14 A f. 58 i DW. 59 f. 750). Adam, Tomasz, Marcin i Stanisław, synowie Pawła i Zofji Wolińskiej, pokwitowani 1691 r. z posagu przez (siostrę), Ewę Mościcką. Adam, zeznał zapis dożywocia z żoną Agnieszką, 1691 r., a z bratem Tomaszem, sprzedał część Kuligowa Łoskiemu 1695 r., któremu także 1717 r. odstąpił poddanego (DW. 57 f. 1519; 59 f. 179; 62 f. 1496). Adam, Franciszek i Tomasz, Bartłomiej, Kazimierz i Mateusz podpisali, z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go, a Józef, z sieradzkiem, obiór Leszczyńskiego 1733 r. Jacenty, syn Bartłomieja i Doroty Laskowskiej, sprzedał 1715 r. część wsi Chruściele Pęcherki Kozłowskiemu (DW. 62 f. 775). Władysław, syn Michała i Franciszki Zadzianki, zawarł układ 1799 r. o część Kuligowa z synowicą swą, Józefą Jakóbową Raykowską, córką Franciszka i Giertrudy Wińskiej (Ibid. 112 f. 1428).

Paweł, syn Stanisława, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Cyprjan, syn Michała, 1850 roku w Pepłówku. Jan, dziedzic Główczyna, w grójeckiem. Adam, zaślubił 1901 r. w Warszawie Jadwigę Krajewską, córkę Cezarego.

KULIGOWSKI z Kuligów w Prusach, Namir, dworzanin W. Mistrza Konrada Jungingen, żył jeszcze 1412 r. (Kętrz.).

KULIKOWIE h. DROGOMIR. Bohdan Kulik 1606 r., a Gabrjel 1630 r., mają sprawy w Łucku (Teka Rulikows.). Antoni i Teofila, dzieci Piotra i Eufrozyny Horodyskiej, procesują się 1693 r. z Horodyskiemi o Horodyszcze (Bracł. XIV

f. 807). Jan, skarbnik dobrzyński i inni, mają proces 1758 r. z Buszewską o dobra Łysiny. Jan Drogomir Kulik, pożyczył 1766 r. od Kisiela 1,000 flor. i zabezpieczył je na dobrach swych Dziadkiewicze, w województwie wołyńskiem (Kij. XIII. 286; Wołyń. XIII. 1349).

KULIKOWSCY v. KULIKOWSCY SZACIŁOWIE h. DROGOMIR ze wsi Kulikówka Szaciły, w ziemi bielskiej. Marcin, Łukasz, Feliks, Mikołaj i Jakób, synowie Bohdana Kulikowskiego, dziedzice Sacił (Szacił) Kulikówki 1580 r., a Wojciech i Andrzej, współdziedzice tejże wsi i Żendzina 1595 r. (Wyr. Lub. 7 f. 559 i 61 f. 738).

Marcin, syn Bohdana, żonaty z Dorotą, córką Macieja z Chodorów, 1568 r. współdziedzic Kulikówki Szacił, Dzian i Chodorów 1580 r. (Jabł.), oddał dobra Żędziany 1586 r. synom: Mikołajowi, Stanisławowi, Grzegorzowi, Andrzejowi, Maciejowi, Bartłomiejowi, Feliksowi i Adauktowi czyli Zbożnemu. Z nich Andrzej, był plebanem dobrzyniewskim 1598 r., Bartłomiej, student uniwersytetu krakowskiego 1588 r., po Mikołaju, nie żyjącym już 1592 r., pozostały dzieci: Kasper, Melchjor i Katarzyna. Stanisława wdowa, Marusza, córka Pawła Boruty Białosukni, kwitowała 1617 r. pasierbów swych, Feliksa i Piotra. Feliks, syn Stanisława, żonaty był z Maryną, córką Jana Zdrodowskiego, 1617 r. Po Piotrze wdowa, Zofja Waskiewiczówna, córka Macieja, kwitowała 1639 r. brata swego Wojciecha. Synowie ich: Stanisław i Jerzy, wyposażyli 1639 roku siostrę Marynę, żonę Jana Dziekońskiego, syna Macieja. Stanisław, syn Piotra, miał córkę Marjannę za Stanisławem Dziekońskim, synem Marcina, 1674 r. i syna Tomasza, który sprzedał 1674 r. część Dziekoni, odziedziczoną po Wojciechu Waśkiewiczu. Maciej, Filip i Jakób, synowie Feliksa, 1682 roku. Córka Filipa, Marcjanna Janowa Kropiwnicka, kwitowała 1699 roku stryja Jakóba z posagu. Córka Jakóba, Katarzyna, żona Szymona, syna Jana Roszkowskiego z Żędzian, kwitowała ojca z posagu 1708 r. (Mil.; Wyr. Lub. 55 f. 351; 58 f. 1002; 61 f. 734; 72 f. 624; 74 f. 1651; 76 f. 786).

Herb Drogomir.

Grzegorz, syn Marcina, wymieniony wyżej, miał synów: Marcina, Jakóba, Mikołaja i Walentego, którzy zawarli układ 1639 r. Wojciech, syn Jakóba, ożeniony z Dorotą, córką Stefana Kapicy, 1-o v. Stanisławową Dankowską, sprzedał 1682 r. część Kulikówki Szacił. Córki Wojciecha: Marjanna za Jakóbem Jabłońskim, synem Feliksa z Milewa Zabielnego 1695 r.; Katarzyna za Wojciechem Frankowskim, synem Andrzeja z Franków Dąbrowy 1703 r.; Aleksandra za Andrzejem Milewskim, synem Piotra, 1711 r.; Krystyna, 1-o v. za Maciejem Kapicą, synem Wojciecha z Milewka, 1711 r., a 2-o v. za Pawłem Baykowskim, synem Jana z Bajek, 1724 roku i Ewa, 1-o v. za Pawłem Czaykowskim. 2-o v. za Walentym, synem Tomasza Kapicy 1736 r.

Michał, syn Wojciecha, otrzymał 1711 r. od rodziców część Kapic, a pozostawił córkę Agnieszkę za Antonim Brzoską, synem Józefa Brzoski z Kapic i syna Stanisława, dziedzica Kapic Starejwsi, który, dla wyposażenia siostry, zastawił 1736 r. Milewo Żołtki i Milewo Leśne (Mil.).

Piotr, 1619 r. w Chełmie (Akta XXIII). Stanisław 1623 r., w sanockiem (AGZ. XX).

Elżbieta z Czarnowskich Kulikowska zawarła 1623 r. układ z Stanisławem Gąsińskim o dobra (M. 346 f. 44). Maciej, z żoną Reginą, 1639 r. nabyli Osowiec, w kowelskiem, od Felicjana Boczkowskiego (DW. 49 f. 1291 i M. 356 f. 59). Marjanna, żona Pawła Słąnki 1643 r. (Perp. Czers. 10 f. 430).

N., podstarości wiski 1654 r., Jan, podstarości drohicki 1659 r. Jan, podstoli mielnicki 1665 r. Andrzej (zdaje się omyłka w imieniu zamiast Jan), został podsędkiem wiskim 1663 r. Jan, podsędek wiski, podpisał, z ziemiami, wiską i warszawską, elekcję króla Michała, a z ziemią wiską, króla Jana III-go, sędzia ziemski wiski 1678 r., uzyskał od sejmu potwierdzenie fundacji altarji Św. Antoniego w Farze wiskiej (V. L.), sprzedał 1685 r. Drozdowo, w wiskiem. Kasper, z ziemią bielską, a Wojciech, z sandomierską, podpisali elekcję króla Michała. Jakób, kapitan wojsk koronnych 1681 r. (Zap. Lub. 59 f. 1099). Baltazar, stolnik królewski 1691 r.

Andrzej otrzymał 1675 r. wójtostwo w Będzinie, Cieszkowicach i Szczakowej (Gr. Oświec. Fasc. 76 f. 1313; M. D. Wąs.). Jan, syn Piotra, żołnierz, otrzymał 1695 r. po śmierci ojca wójtostwo plutyckie, w ziemi bielskiej (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 7). Ks. Michał, protonotarjusz apostolski. wracając z Rzymu przybył do Padwy dla dalszej nauki 1682 r., sądząc po godności, będzie to zapewne ks. Mateusz Ignacy, dziekan wołkowyski, autor kilku wierszowanych dzieł historycznych i heraldycznych.

Paweł, elektor Augusta II-go z ziemi łomżyńskiej, został łowczym łomżyńskim 1719 r. Baltazar, 1742 r. w chełmskiem. Michał, syn Wojciecha i Katarzyny Bagińskiej, sprzedał część Kulikówki Szacił Antoniemu Piaseckiemu 1746 r. Michał z żoną, Marjanną z Olszewskich, pokwitowani przez Puksztę 1781 r. Syn ich Piotr 1804 r. (DW. 71 f. 501; 97 f. 561; 113 f. 714).

Adam, syn Szymona, zapisał 1777 r. żonie Eleonorze, córce Jerzego Kapicy, sumę na Żędzianach (Mil.). Kazimierz, burgrabia 1783 roku; regent ziemski i grodzki 1785 r., a sędzia grodzki zambrowski 1786 r., sędzia pokoju powiatu łomżyńskiego 1809 r.

W Królestwie wylegitymowali się ze szlachectwa, w latach 1836 — 1850: Maciej Bernard, syn Józefa, Feliks i Tomasz, synowie Karola, Erazm Onufry, syn Antoniego, Wojciech Onufry, syn Józefa, Jan Ludwik, syn Ignacego, Stanisław Adam, syn Michała, Marcin Rafał i Jan, synowie Bartłomieja, Wilhelm Leon, syn Mateusza, Marcin Teodor, syn Stanisława, Piotr i Nikodem, synowie Józefa; między 1851 a 1853 r. Apolinary Paweł i Nikazy Grzegorz, synowie Szymona; Piotr 1858 r., Jan Walenty i Władysław Jakób 1860 r.

Ksiądz Seweryn, Pijar, zmarł 1850 r. w Dzikowie. Jan, kanonik łucki, profesor liceum krzemienieckiego do 1832 r.

Onufry, dziedzic Cieśli i Podstolic, w noworadomskiem, zmarł 1863 r., pozostawiwszy córki: Salomeę za Teodorem Jelnickim, Felicję za Kajetanem Podczaskim z Łęk i syna Antoniego. Wojciech, syn Leona, dziedzic Sobakówki, w piotrkowskiem, i Teresy z Unrugów, ur. 1837 r., zmarł 1872 r. August, syn Ludwika, urzędnik w Sejnach 1850 r., miał syna Franciszka. Kazimierz, porucznik weteranów 1829 r., umarł w Radomiu 1863 r., wdowa po nim Tekla z Suli-

gowskich, umarła tamże 1864 r. Antoni Konstanty, dziedzic Piotrowa, w kaliskiem, a Stefan, Bratkowa, w opatowskiem, 1905 r.

W Galicji legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.: Ludwik, w sądzie grodzkim bieckim, Kajetan Józef, Wawrzyniec i Antoni, w sądzie grodzkim przemyskim. Ten sam pewno Wawrzyniec, vicesgerent grodzki buski 1766 r., nazywany 1770 r. miecznikiem nurskim. Antoni, tytułowany skarbnikiem sieradzkim, rządca dóbr Czortków, z żony Ewy, miał syna Marjana Franciszka, ur. 1760 roku w Czortkowie. Córkami jego pewno były: Teresa i Wiktorja, panny 1766 r. Sebastjan, syn Michała i Anny, ur. 1774 r. w Kolendzianach. Zuzanna, żona Mikołaja Piotrowicza 1770 r. Inna Zuzanna, wyszła 1774 r. za Jana Czaykowskiego. Katarzyna, córka Marcina, żona Jana Karnikowskiego 1811 r. (metr. w Czortkowie i Jagielnicy; M. Zawadz.).

Teodor Stefan Szaciło Kulikowski, podczaszy kijowski 1680 r., pozostawił synów: Daniela bezdzietnego i Wawrzyńca, którego syn Michał, z zaślubionej 1737 roku Anny Owsianej (metr. w Cudnowie), pozostawił Andrzeja i Stefana, zmarłego 1764 r. (sepult. w Cudnowie). Po Stefanie zostali synowie: Franciszek i Stefan. Andrzej starszy, syn Michała, zaślubił 1764 r. w Cudnowie Zofję Morozowiczównę, córkę Jana i miał synów: Bartłomieja, Antoniego i Daniela, którzy wraz z dziećmi i wnukami, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1802, 1828 i 1835 r. Z nich:

1. Bartłomiej, ur. 1767 r., ożeniony z Franciszką Mroczkowską, miał synów: Wojciecha i Józefa. Po Józefie syn Paweł 1867 r., a prawnukowie po drugim synie Piotrze, Włodzimierz i Witalis, synowie Cyryla 1904 i 1905 r. wylegitymowani (Spis.).

2. Antoni, ur. 1769 r., zaślubił 1-o v. Julję Szczurowską, a 2-o v. Teklę Michałowską. Z pierwszej żony syn Filip 1835 r., z drugiej synowie: Franciszek i Mikołaj, 1835 r.

3. Daniel, ur. 1765 r., zmarł 1846 r. (metr. w Cudnowie), kupił 1804 roku Hłuboczek od Brodowskich, dziedzic Stepku i Kalinówki, żonaty był 1-o v. z Zofją Grabowską, córką Pawła, a 2-o v. z Anielą Ciemniewską. Z pierwszej żony, córka Marja Martynowska i syn Bartłomiej, ur. 1797 r., zmarł 1843 r. (metr. w Cudnowie), po którym, z Walerji Łopuszańskiej, synowie: Kazimierz Piotr, ur. 1827 roku i Jan Nepomucen, ur. 1829 r. Z drugiej żony synowie: Jan, prałat, archidjakon łucki 1846 r., sufragan żytomierski 1865 r., szambelan dworu papieskiego 1868 r., zmarły 1870 r. i Sylwester, legitymowany ze szlachectwa wraz z ojcem 1835 r. i córki: Józefa, ur. 1823 r., poślubiona 1840 r. baronowi Bazylemu Henrykowi Romiszowskiemu, zmarła 1855 r. (metr. w Cudnowie). Katarzyna za Tomaszem Chylińskim, zmarła 1876 r. w Wildbadzie.

Tej linji bliskiemi byli: Franciszek, syn Stanisława i Anny Stempkowskiej, który wpływa 1690 roku do sprawy o Niskienicze, Kisielów ze Stempkowskiemi (Bracł. XIV f. 717). Stefan, 1727 r. w Czerniechowie, 1728 r. w Łucku, ma sprawę z Stempkowskiemi. Może córki jego: Barbara Józefowa Tomaszowska i Teofila Malinowska, procesują 1767 r. Hulewiczów (M. D. Wąs.). Wawrzyniec, został 1757 r. chorążym czerniechowskim.

Jest w grodzieńskiem okolica szlachecka Kuliki, zamieszkała jeszcze 1765 roku przez szlachtę Kulikowskich (Akta VII).

Kulikowscy legitymując się na Litwie, podali za swój herb Drogomir, tak jak i Kulikowscy z ziemi bielskiej. Mikołaj i Paweł Kulikowscy, synowie Wasila Kulika, ziemianina grodzieńskiego, procesują się 1646 r. z Eysymontem. Teodor Jurjewicz Kulikowski, wraz z żoną, Marją Tołoczkówną, ma sprawę 1669 roku z Eysymontami (Akta I). Aleksander i Jerzy, z województwem wileńskiem, podpisali elekcję króla Michała. Grzegorz, procesuje Eperjeszów 1692 r. (Pac.). Na pospolite ruszenie stawili się 1698 r.: Jan z lidzkiego, Stanisław i Wawrzyniec, z grodzieńskiego i Krzysztof, z wołkowyskiego. Franciszek, z województwem mińskiem, podpisał elekcję Augusta II-go, Józef, z wileńskiem, Leszczyńskiego 1733 roku, a Kazimierz, strażnik smoleński, z powiatem wiłkomierskim, Stanisława Augusta. Mateusz i Kazimierz, podpisali 1763 r. manifesty szlachty litewskiej.

Kazimierz, rotmistrz wileński 1785 r. Stanisław z synem Jerzym i Kazimierz, synowie Szymona, wnukowie Jerzego, woźnego kowieńskiego 1748 r., wylegitymowali się ze szlachectwa, przed Deputacją Wywodową wileńską 1820 roku.

Grzegorz, sędzia ziemski prużański 1807 r.

Do tych pewno należą, wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu 1843 r., Wilhelm Jan i Jakób Aleksander, synowie Wilhelma Pawła (Spis.).

KULIKOWSCY h. DRZEWICA z Kulikowa, w ziemi lwowskiej. O herbie tej rodziny dowiadujemy się z notat Zamoyskiego, który widział w Metryce koronnej pieczęć Jana Kulikowskiego z około 1437 r. (Piekos. VII). Mikołaj z Kulikowa, świadczy 1397 r. we Lwowie, fundował kościół i parafję w Kulikowie, uposażając je dochodami ze wsi Mogilany 1399 r.; fundował kaplicę Św. Michała we Lwowie na dochodach ze wsi Lisienice i oddał ją w opiekę Dominikanom 1411 r. (AGZ. X. 29 i 39). Córka jego Jadwiga, dziedziczka Lisienic, jest 1-o v. żoną Jana z Niezwojowic, zmarłego 1450 r., a 2-o v. Mikołaja Klusa z Wyżnian 1453 r., syn zaś Jan, występujący w latach 1423 — 1452 r. był dwukrotnie żonaty, nie wiadomo jednak z kim. Z pierwszej żony miał Jan syna Jana i córki: Agnieszkę, żonę 1-o v. Jana Chełmskiego 1443 r., a 2-o v. Jana Wysockiego, podsędka lwowskiego 1452 r. i Offkę, żonę Tomasza Korytki z Pustomyt 1441 r., z drugiej zaś syna Piotra i córkę Elżbietę, która kwitowała 1466 roku braci swych z ojcowizny i macieryzny.

Herb Drzewica.

Jan, podczaszy lwowski 1466 r., a podstoli 1469 r., nie żył już 1482 r., wraz z siostrą Agnieszką, zobowiązał się 1441 roku wypłacić 300 grzyw. z majątku po matce, siostrze Offce Korytkowej, dziedzic Kulikowa, Lisienic, Macoszyna, Kolczyna, Sopuszyna, Przedrzymiech, okazał 1469 r., przy lustracji, prawa swe do wsi Podjarków i Podsosnow, ale wraz z bratem nie dowiódł prawa do pobierania cła w Kulikowie, podpisał 1464 r. konfederację ziemi lwowskiej, przeciw Odrowążom, a z żony Anny, pozostawił syna Jana. Jan, za zgodą ojca, zabezpieczył 1471 r. żonie swej, Annie Katarzynie Herburtównie z Odnowa, 500 kóp groszy posagu i wiana na Sopuszynie, Macoszynie, Przedrzymie-

chach i Nadziejicach, ma nakazane 1482 r., pod zakładem 1,000 grzyw., żyć w zgodzie z teściem, sprzedał 1486 r. dom we Lwowie stryjowi Piotrowi, przeprowadził 1487 r. z Wysockiemi podział dóbr Sopuszyn, Manastyrz, Nieśmienice i Winniki, umarł 1488 r., pozostawiwszy córki: Agnieszkę, Aleksandrę i Zuzannę. Wdowa po nim procesowała się 1490 r. ze świekrą Anną, wydała 1497 r. córkę Agnieszkę za Marcina Broniewskiego, starostę lubaczowskiego i wraz z tą córką, zastawiły tegoż roku Kulików, Sopuszyn i Macoszyn, za 600 grzyw. Ramszowi z Olcszyc. Agnieszka zmarła 1518 r., pochowana u Bernardynów w Krakowie (Star. Mon.). Dwie drugie córki Jana, obrały sobie 1499 r. za opiekuna swych części dóbr Kulikowskich, Anioła z Byszowa, którego stryj ich, Piotr Wysocki, wprowadza w posiadanie Kulikowa.

Piotr, drugi syn Mikołaja, pisał się Kulikowskim z Zybołek (dziś Dzibułki) lub Zybolskim, ożeniony z Fienną Herburtówną, córką Frydrusza z Odnowa, za którą dostał w posagu Drohoszów 1454 r., powiększył 1457 r. oprawę żony do 600 grzyw., zamienił 1473 r. z Dobiesławem z Zyrawicy, część swoją Kulikowa za 450 grzyw., zabezpieczonych na wsiach królewskich Artasów, Mierzwica i Przedrzymiechy, procesuje się 1488 r. z wdowami po bracie i po synowcu, żył jeszcze 1494 roku. Z córek jego, Agnieszka jest żoną Jana Lakwy z Krzywczy 1478 r., Barra żoną Piotra Goworka z Lipicy 1482 r., Fienna żoną Stanisława z Rzeplina 1495 roku, N. za Jakóbem Bobrowskim 1501 r.

Syn Piotra, jedyny zdaje się, Mikołaj Kulikowski v. Zybolski, sprzedał 1501 Naborce szwagrowi swemu Bobrowskiemu, żył jeszcze 1504 r., ale zdaje się potomstwa nie zostawił.

Katarzyna, zakonnica 1500 roku, także pewno była córką Piotra (AGZ. XIV — XIX). Anna Kulikowska z Dobrzan, ma sprawę z Kornalewską 1532 r. (AGZ. X. 503).

KULIKOWSCY USZAKOWIE h. NAŁĘCZ z Kulikowa, w powiecie krzemienieckim. Wittyg twierdzi, że pieczęć Aleksandra z 1626 r., przedstawia jakby podkowę ocelami na dół a pod nią węża, jednak sądzę z podanego rysunku, że to Nałęcz, a tylko nie wyraźnie odbita pieczęć spowodowała autora do wytworzenia nowego herbu.

Herb Nałęcz.

Pan Miszko Kulikowski, świadczy 1466 r. w Ostrogu (Arch. Sang.). Aleksander Uszak Kulikowski, podstarości krzemieniecki 1538 r. Uszak Kulikowski, 1570 i 1583 r. dziedzic Kulikowa (Źr. Dziej. XIX). Grzegorz, Mikołaj v. Michał, Aleksander, Adam i Jakób; bracia Uszakowie Kulikowscy, zawarli 1595 i 1601 r. układ z Libiszowskim (Woł. I f. 150, 288, 708 i 771).

Adam procesował się z Firlejem 1628 r., żonaty z Anastazją Pławińską 1632 r. (Ibid. V. B f. 290). Aleksander, sędzia grodzki krzemieniecki 1626 r., dziedzic Borku, Kordyszów Stawu, Sadków, w krzemienieckiem, 1638 r., z żony, Teodory Dederkałówny, miał syna Andrzeja, elektora Władysława IV-go, który 1638 r. wniósł do grodu krzemienieckiego manifest, o spaleniu wszystkich dokumentów na dobra wszel-

kie. Andrzeja, z Katarzyny Parulskiej, zastawnej posessorki Lachowiec 1662 r., córka Eufrozyna za Janem Łaszczem 1682 r. (Arch. I. Z. Ros. II; Zap. Lub. 38 f. 567; Kij. V. 904; Teka Rulik.).

Grzegorz, podsędek krzemieniecki 1619 r., dziedzic Kulikowa 1600 r., zastawny posiadacz dóbr Trostenieckich od książąt Sokolskich 1602 r., nabył te dobra 1608 r. na własność, spisał testament 1623 r. i wkrótce umarł, pozostawiwszy z żony, Anastazji Maciejówny Łąckiej, dzieci: Stefanję, za Semenem Horodyskim 1616 r.; Aleksandrę, za Semenem Hulewiczem Wojutyńskim 1618 r. i małoletnich Jana, Stefana, Pawła, Jerzego, Samuela, Maruszę i Annę, dziedziców Trosteńca i Mykowa, zawierających układ z Krasińskim 1623 r. (Bracł. VI f. 714; Woł. V. B f. 198 i Teka W. Rulik.).

Stefan spisał testament 1641 r. i umarł bezdzietny.

Jan, elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, dziedzic Połkanowa 1646 r. (Kij. IV D f. 1161 i VI D f. 22), z żony, Katarzyny Chrynickiej, 2-o v. Orchowskiej, miał tylko córki: Marjannę Konstantowę Hurkową i Annę, niezamężną 1654 r.

Paweł zaślubił 1636 r. Marjannę z Rohoźna Rohozińską, 2-o v. Bazylowę Massalską i pozostawił dzieci: Marcina, Teodora, Eufrozynę i Krystynę, żonę Eustachego Pągowskiego, które wraz z córkami Jana pozwał i zasądził o długi Stankar 1654 r. Teodor i siostra jego Krystyna i Hurkowie, procesują się 1693 r. o spadek po Stefanie, Samuelu i Annie, stryjach i ciotce swoich (Woł. VII. A f. 42; IX f. 358; Bracł. XIV f. 772). Teodora i Aleksandry z Kurdwanowskich dzieci: Daniel, miecznik bracławski, Barbara, Teresa i Marjanna, pozwani 1705 r. przez ciotkę Pągowską o najazd Trosteńca (Bracł. XIV f. 1038 i 1049).

Daniel, z miecznika został 1724 r. wojskim bracławskim, a 1739 r. wojskim wołyńskim; 1726 r. zasądził Sławoszewskich w sprawie o Trosteniec. Syn jego Teodor, ożeniony był z Elżbietą Kaletyńską, stolnikówną owrucką, która, rozwiódłszy się z nim, wyszła za Stanisława Jełowickiego. On może był owym nie nazwanym z imienia miecznikiem bracławskim, zmarłym 1744 roku (Sig.). Marjanna, żona Karola Szandyrowskiego, chorążego bracławskiego w 1720 roku. Katarzyna, żona Kazimierza Boniakiewicza 1730 roku (Kij. IX f. 912 i XI f. 32).

N., proboszcz w Krasnoborzu, zeznał zapis 1729 r. na kościół miejscowy (Teka Rulikows.).

Michał Kazimierz Uszak Kulikowski, stolnik czerniechowski i pisarz grodzki piński 1701 r., wojski piński już 1710 r., żył jeszcze 1717 r., kilkakrotny poseł na sejmy i członek różnych komisji (V. L.; Akta XIII i XXVII). Antoni, elektor Stanisława Augusta, z powiatu starodubowskiego. Antoni, krajczyc piński 1775 r. (V. L. VIII f. 459), a krajczy piński 1780 — 1790 r.

Józef z synem Karolem, syn Michała Teodora, wnuk Jana, prawnuk Anzelma, syna Piotra, wylegitymował się ze szlachectwa 1844 r., w gubernji kijowskiej, a Adam Feliks z córkami: Marją Heleną i Marceliną, Jerzy z synami: Ludwikiem i Władysławem i Aleksander z synem Aleksandrem, synowie Albina, wnukowie Dominika, prawnukowie tegoż Jana, syna Anzelma, 1884 roku tamże (Spis.).

KULIKOWSCY h. WŁASNEGO. Jakób i Kasper Kulikowscy, nobilitowani na sejmie 1676 r., otrzymali herb następujący: Na tarczy ściętej w polu górnym czerwonym, srebrne półtora krzyża bez prawego ramienia, w dolnym błękitnym nad złotym półkiężycem dwie złote sześciopromienne gwiazdy; nad hełmem w koronie ręka zbrojna z mieczem (Ostr. Nr. 1680).

Jakób z żoną, Katarzyną Lanczówną, oblatował 1679 r. w Bełzie przywilej na wieś Kossoduby i pięciu zagrodników w Żukowie (Gr. Bełs. 272 f. 1405). Krzysztof, syn Kazimierza i Fabjan, chorąży wojsk polskich i Michał, synowie Stefana, wszyscy trzej wnukowie Jakóba, sprzedali 1753 r. część Nabroża Massalskiemu (Gr. Bełs. Oblat. 1758 r.; M. D. Wąs.). Potomkowie Krzysztofa i Fabjana legitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej, w latach 1848—1896.

Krzysztof miał syna Jacentego Bartłomieja, a ten Stanisława, Stefana i Łukasza. Po Stanisławie synowie: Piotr i Paweł Władysław, 1848 r., a Teodor 1857 roku. Po Stefanie synowie: Wojciech i Serafin, a po Łukaszu: Wincenty i Piotr, 1865 roku.

Fabjan miał syna Onufrego, a ten Pawła, którego synowie: Ludwik Augustyn, Karol i Mikołaj 1848 r.; dzieci Mikołaja: Roman 1888 r., Marja Gabrjela i Zofja Józefa 1896 r. (Spis.).

Do tej rodziny pewno należą: Grzegorz Bok Kulikowski, syn Krzysztofa i Jadwigi Sroczkowskiej, wnuk Grzegorza i Anny Zabłońskiej, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim i Piotr Leon, syn Krzysztofa, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KULIŃSCY h. ODROWĄŻ. Możebnem jest, że wzięli nazwisko od Kulina, w ziemi dobrzyńskiej. Andrzej z Kulina, kanonik płocki 1372 r. Wojciech, kwitował 1573 r. skarb koronny z 150 flor., za robotę tronu dla króla i na tym kwicie przyłożył, według Wittyga, pieczęć z herbem Ogończyk. Wojciech ten widocznie osiadł w Warszawie. Siostra zapewne jego Jadwiga, była za Stanisławem Baryczką.

Herb Odrowąż.

Cyprjan, wikary generalny na Polskę i przełożony domu, w Krakowie, kanoników od S-go Ducha de Saxia, obecny w Padwie 1639 r. Jakób, łożniczy i dystrybutor dworu królewskiego 1646 r. (Zs. Warec. 27). Jadwiga, żona Krystjana Krzysztofa Rubacha 1636 r. Marjanna, za Janem Rusieckim 1642 r. (DW. 49 f. 2216).

Piotr, skarbnik nurski i synowie jego: Piotr i Józef, i Józef i Stanisław Kulińscy podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór Stanisława Augusta. Paweł, nabył 1798 roku schedę od Niewęgłowskiego (DW. 112 f. 806 i 807). Kajetan dzierżawi 1788 r. część Grotowa, w grójeckiem, od Grotowskiego (Deb. Czers. 2 f. 72 i 86).

Klemens i Wawrzyniec, synowie Kajetana i Felicjan Dawid, syn Józefa, przed 1850 r.; Józef 1858 r., a Władysław Leon 1859., wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

Michała i Elżbiety z Petelewiczów synowie: Józef i Tomasz, ur. 1823 roku w Ćmielowie, wikarjusz apostolski i administrator kielecki 1870 r., biskup kielecki 1883 r., umarł 1908 r.

KULIŃSCY h. POKORA. Wymienia ich Niesiecki pisząc, że Jędrzej z Mazowsza przeniósł się na Podole i tam, z Teresy Wielochowskiej, pozostawił synów: Józefa i Aleksandra, Jezuitę i córkę Rozalję Michałowską, cześnikowę winnicką. Franciszek podpisał, z województwem ruskiem, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku.

KULISCY, patrz Bokiejowie. Wymieniony tam Melchjor Bokiej Kuliski, miał synów: Jana, Baltazara, Kaspra i Wojciecha, dziedziców Kulich Skiw i Kulich Ceranowa, w bielskiem, 1594 i 1598 roku (Wyr. Lub. 57 f. 74; 74 f. 58 i 76 f. 639).

KULKA Jan ma być sądzony przez starostę płockiego o najazd Niszczyc 1518 roku (St. Pr. P. Pom. VI Nr. 114).

KULKOWSKI Maciej, posessor części Osowca i Kuliczkowiec, w starostwie kowelskim, 1628 r. (Źr. Dziej. V).

KULMIŃSCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia: w polu czerwonym dąb złoty z korzeniami o dwóch listkach i trzech żołędziach z prawej, lampart z lewej strony. Nad hełmem w koronie gałązka dębowa o dwóch listkach i trzech żołędziach (Ostr. Nr. 1681).

Rodzina pruska, z której Niesiecki wymienia Marcina, fundatora ołtarza u Dominikanów w Gdańsku. Marcin i Jan, dzierżawiący 1650 — 1652 r. dobra od Sapiehów na Żmudzi, to zapewne Kulwińscy (Sap.).

KULNIEWSKI Szymon, chorąży wojsk królewskich 1686 roku (Zap. Lub. 62 f. 6).

KULNOWOWIE v. KULNIEWOWIE h. LUBICZ. Andrzej Kulnow z Podsonia Piatnickiego, sam osobiście stanął do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Zb. 14 f. 25). Jan Kulniew, sędzia kapturowy witebski, pozwany 1668 r. przez Stabrowskiego o wybicie go z Suraża (Ist. Jur. Mat. XXVI). Ten sam pewno Jan Kulnow, stolnik smoleński 1679 r.

KULOWIE (KULA) h. JASTRZĘBIEC. Stanowią gałąź Niemstów, wyszli ze Skroniowa, w powiecie ksiąskim. Andrzej ze Skroniowa, miał synów: Mikołaja, zwanego Kula i Niemstę, którzy procesowali 1363 i 1372 r. Cystersów z Jędrzejowa, o część Skroniowa. Mikołaj Kula, kanonik i kanclerz cereteński, pleban Raciechowicki, został mianowany przez Papieża 1371 r. kanonikiem krakowskim, scholastyk szkalmierski 1383 r., proboszcz kolegjaty Ś-go Florjana w Krakowie 1389 r., wielkorządca krakowski w 1393 r., żył jeszcze w Maju 1403 r. Brat jego Niemsta, dziedzic części Skroniowa, Sławoszewic, Małego Książa, Wojciechowic,

Krzcięcic i innych wielu, zostawił kilku synów, a między niemi Mikołaja Niemstę, którego, zdaje się, synem był Mikołaj, przezwany Kulą, tak jak dziad stryjeczny. Potomkowie jego pisali się czasem w XVI-m wieku i początkach XVII-go wieku Niemsta Kula.

Mikołaj Kula z Wojciechowic, 1446 r. ma sprawę z Janem Reyem, a 1450 roku oczyszcza się z zarzutu przechowywania w swym domu złych ludzi, przyczem świadczą mu Stanisław i Jan Niemstowie.

Jakób Kula, dziedziczył w drugiej połowie XV-go wieku na Wojciechowicach, Krzcięcicach, Woli, Zielonkach, Klemencicach, Olpicach, Małym Książu, Krzeszowie i Szczytnikach (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Lib. Benef.). Brat Jan Kula, Cysters w Jędrzejowie, umarł 1459 r.

Herb Jastrzębiec.

Stanisław Kula z Małego Książa, opiekun dzieci po siostrze Elżbiecie, żonie Bernarda Kani Wrzossowskiego 1498 roku. Jan, dziedzic Pęcławic. w sandomierskiem, 1508 roku (Paw.). Jakób z Małego Książa, ma sprawy z Rejami 1513 r. Jan z Małego Książa, w latach 1551 — 1554, a wdowa jego Katarzyna i synowie: Stanisław, Jan, Mikołaj i Krzysztof 1557 i 1558 r., procesują się o dług z Mikołajem Rejem. Z nich Stanisław był 1554 — 1555 r. na uniwersytecie w Padwie, a Mikołaj 1562 r. w Bazyleji, 1564 r. w Heidelbergu.

Wawrzyniec, Gabrjel i Baltazar, obecni 1556 roku na zjeździe heretyków w Seceminie. Baltazar, współdziedzic Deszna 1546 r., dzierżawca Jemielnicy i Sobowic, piszący się często Niemstą Kulą, z żony Maryny, miał córkę Jadwigę i synów: Mikołaja i Baltazara, którzy razem z Wawrzyńcem dziedziczą 1581 r. na Krzcięcicach, Wojciechowicach i Desznie.

Mikołaj Niemsta Kula, współdziedzic Krzcięcic 1600—1613 r. Wawrzyniec zabezpieczył 1574 r. posag żonie, Annie Świerczkowskiej, na Krzcięcicach i Krzcięckiej Woli (Akta Krak.; Paw.; M. 111 f. 272; Wyr. Lub. 1 f. 360; 12 f. 58; 59 f. 668; 70 f. 335 i 80 f. 386). Stanisław, dworzanin Krzysztofa Lanckorońskiego, człowiek świecki 1565 roku, był od lat 28-miu plebanem w Małym Książu. Jego może wdowa, Sabina z Ejchlerów, 1590 r. Paweł, 1587 r. ma sprawę w Krakowie z Dembińską. Walenty z Książa, sprzedał część Więckowic Dembińskiemu 1576 r. (Gr. Krak. 110 f. 1143). Walenty tenże, dziedzic Brzozowej i Jasienia, w szczyrzyckiem, 1581 r. (Paw.), z żony Anny, miał dzieci: Walerego i Zofję (Wyr. Lub. 24 f. 352; 37 f. 15 i 58). Walery z Małego Książa, wystawił sobie grób u Ś-tej Trójcy w Krakowie, umarł 1584 r., mając lat 65 (Star. Mon.).

Jan, Piotr, Sebastjan, Zygmunt, Stefan i Walenty, synowie Stanisława Kuli 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 789). Paweł, żonaty z Katarzyną Policką, w bełskiem, 1646 r. Franciszek Niemsta Kula, syn Baltazara i Marjanny Ożarowskiej, sprzedał 1677 r. część Deszna i Ważyna (Zap. Lub. 56 f. 324). Franciszek Kula k. w. n., podpisał obiór Augusta III-go 1733 r.

KULOWIE (KUL) h. JASTRZĘBIEC, na Litwie. Timofiej Kul, wysłużył swoją dziadkowszczyznę dworzec Mikityno, na rzece Druci i ludzi w Licbaniczach,

od ks. Iwana Jurjewicza Mścisławskiego, dziedzica Teteryna. Syn jego, Iwan Timofiejewicz Kul, bojar hospodarski teteryński, z żoną, Marją Chlamotinną i synami: Hryszkiem i Kmitą, 1492 r. oddał w długu 130 kóp szer. groszy pols., całą połowę swoją tamże, którą ma po stryjach (djadkach), Ihnacie, Chodorze i Niciziporze Wuszkowicach, ks. Wasilowi Połubieńskiemu (Arch. Sang.).

Jerzy z synem Michałem, Zacharjasz z synem Franciszkiem i Antoni, synowie Wincentego, wnukowie Jana, prawnukowie Teodora Stanisławowicza Kula, 1682 r. dziedzica dóbr Dziakowo, w oszmiańskiem, wywiedli się ze szlachectwa z herbem Jastrzębiec 1824 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KULOWIE z Szaszorowic, w przemyskiem. Pieczęć Jana Kuli z Szaszorowicz z 1427 r., według notat Zamoyskiego, przedstawia, na tarczy dwudzielnej, w prawej połowie trzy wręby, w lewej pół orła ukoronowanego (Piekosiński VII). Może to jaka odmiana herbu Saszor.

Kula, łucznik królewski 1393 i 1394 r. (Rej. Podskarb.). Kula z Szaszorowicz, świadczył 1396 r. we Lwowie, w orszaku Jana z Tarnowa, starosty lwowskiego. Mikołaj Kula z Szaszorowicz 1437 r. w Przemyślu, żonaty z Anną, siostrą Bartosza z Domahościsk 1439 r., żył jeszcze 1457 r. Stanisław, pozwał 1465 roku Jana Dolińskiego; żona jego, Katarzyna z Racławic, kwitowała 1482 r. braci swych z ojcowizny w Wołoszowie i Warze. Jakób świadczył 1477 r. w przemyskiem. Ścibor Kula Szasorowski, zastawił 1483 r. dworzyszcze w Szaszorowicach Kalnofoskiemu. Bonifacy Szasorowski, wierzyciel Jana Ostrowskiego 1489 roku. Barbara z Ostrowa, żona Jana Kuli, kwitowała brata swego z ojcowizny i macierzyzny 1500 r. (AGZ. XIII, XVII — XIX).

KULPIŃSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia: w polu złotem orła czarnego z małą tarczą na piersiach, na której, w polu czerwonem, róża srebrna pięciolistna; nad hełmem w koronie takiż orzeł (Ostr. Nr. 1682).

Herb ten otrzymał 1776 r. Adam Kulpiński, nobilitowany na sejmie 1775 roku (V. L. VIII f. 170; Kancl. 41 f. 364). Stanisław z żoną, Joanną z Pruszkowskich, kwitowali 1794 r. Pruskiego (DW. 110 f. 109). Wacław, koadjutor opata Benedyktynów w Płocku 1790 r. Ignacy, kapitan wojsk polskich 1824 r., kawaler krzyża złotego polskiego, miał synów: Jana Nepomucena Dezyderego i Jana Kantego Bartłomieja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KULPIŃSCY różni. Piotr Mikołaj, syn Piotra i Doroty Kozłowskiej, wnuk Kazimierza i Marjanny Wyszpolskiej, wywiódł się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim, ożeniony z Anną Dzierzkówną v. Dzierzkowską, 2-o v. Feliksową Wawarynową 1799 r., pozostawił synów: Kazimierza i Piotra Mikołaja, zawierającego 1823 r. umowę z ojczymem, wylegitymowanego ze szlachectwa 1831 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. Dun. Wąs. i M. Zawadz. z metryk w Czortkowie).

Stanisław, syn Jana i Izydor Djonizy, syn Józefa Wincentego, obaj wnukowie Antoniego, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Piotra, syna Protazego, wywiedli się ze szlachectwa 1837 r., w gubernji kijowskiej; Zygmunt i Stefan, sy-

nowie Izydora 1867 roku, a Izydor Anastazy i Robert Stefan, synowie Zygmunta, 1903 roku (Spis.).

KULPOWICZOWIE h. LUBICZ. Stefan, regent ziemski i grodzki mozyrski 1774 r., z żony, Bogumiły Choroszewskiej, pozostawił: Ignacego, Franciszkę, Józefę i Helenę małoletnią, którzy sprzedali 1792 r. Zimowicze, w mozyrskiem, Jastrzębskiemu (A. Zs. Mozyr.). Władysław 1815 r., w mozyrskiem.

Marcin z synem Onufrym Karolem i Jakób z synem Wincentym Florjanem, synowie Stanisława, wnukowie Michała, dziedzica 1699 r. dóbr Wojdaciszki, w trockiem, dowiedli szlachectwa 1804 r., w gubernji wileńskiej.

KULSCY h. SAMSON (Wittyg). Jakób Kulski, 1698 r. zapisał 1,000 flor. przyszłej swej żonie, Marjannie Lutoborskiej (Perp. Czers. 16 A f. 9). Jan, urzędnik w Ryczywole 1726 r. (Wittyg).

KULSZEWSCY v. KULŻEWSCY. Wojciech Kulszewski v. Kulżewski, pisarz grodzki żytomierski 1643 — 1644 r. Sebastjan Kulszewski z żoną, Agnieszką z Jaroszewskich, otrzymali 1700 r. konsens na wykup łanu w Głowiewie, browaru i karczmy, w starostwie konińskiem, od Piątkowskich (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 29). Stanisław Kulszewski podpisał, 1763 r., manifest szlachty litewskiej.

KULWIECIOWIE herbu GINWIŁ, HIPOCENTAURUS i ŁABĘDŹ. Właściwym ich herbem jest Łabędź, ale w skutek mylnej tradycji o wspólności rodu z Ginwiłami i Giedrojciami, połączyli na tarczy herby tych dwóch rodzin z swoim Łabędziem.

Herb Ginwił i Hipocentaurus.

Mikołaj Janowicz Kulwieć, bojar królewski, ma sprawę z bratową swoją, Elżbietą Piotrową Kulwieciową 1549 r. (ML. 66). Wojciech Michałowicz Kulwieć, ziemianin kowieński 1579 r. (Enc. Powsz.). Mikołaj Wojciechowicz Kulwieć, współdziedzic Gruż, procesuje się o wzajemne szkody z Semenem Marcinowiczem i synem jego Stanisławem, współdziedzicem Gruż, w poniewieskiem, 1586 r. (Akta XXVI). Kasper Andrzejowicz, Józef Janowicz Prokopowicz, Grzegorz Łukaszowicz, Jerzy i Jan, Marcin i Andrzej Stanisławowicze, Stanisław, Mikołaj Marcinowicz, Samson z braćmi po Halszce z Łanczunowskich Jerzowej Kulwieciowej, Kulwieciowie, dziedzice różnych ziem w rodzie Ginwiłłów 1634 r. (Mns. Biblj. Kossakows.).

Maciej Samuel podpisał 1670 r. uchwały sejmiku kowieńskiego. Andrzej i Daniel z Ginwiłła, podpisali, z województwem trockiem, elekcję króla Michała, Andrzej z Ginwiłła, elekcję Augusta II-go, Adam i Antoni, poseł kowieński 1733 roku, obiór Stanisława Leszczyńskiego, a Jan, z powiatem kowieńskim, Stanisława Augusta.

Dominik, żonaty z Katarzyną z Romaszków 1727 r. (Zs. Kowieńs.). Michał, mostowniczy kowieński 1769 — 1787 r., żonaty z Różą Meysztowiczówną 1771 r.

(Zs. Kowień.). Jan, mostowniczy i rotmistrz kowieński 1788 r. Józef, strukczaszy kowieński 1788 r. Józef wziął dymisję z wojska 1779 r. w randze chorążego. Według Wielądka, był to syn Jana, ożeniony z Komarówną, wstąpił do wojska cesarskiego i został z czasem pułkownikiem, wróciwszy do kraju, miał być szambelanem królewskim, a w końcu 1794 r. stolnikiem zawilejskim i generałem majorem wojsk litewskich. Jan, Onufry i Tomasz 1807 r., w kowieńskiem. Bonawentura, podsędek kalwaryjski 1813 r. Ignacy, syn Tomasza, 1850 r. w augustowskiem.

Maciej Kulwieć nabył 1739 r. Kretkompie, w powiecie wilkijskim (Herb. Król. Pols.). Potomkowie jego, Antoni Mikołaj, Maciej Kazimierz, Dominik i Bartłomiej, synowie Ignacego, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Z nich:

Antoni miał synów: Kleofasa i Józefa, dziedziców Jurgiszek, w augustowskiem.

Maciej miał synów: Ignacego, dziedzica Kretkompi, Juljana, Piotra i Macieja.

Dominik, podsędek sądu pokoju sejneńskiego 1850 roku, z żony, Emilji Zyniewównej, miał synów: Aleksandra, Franciszka Ksawerego i Adama, ożenionego z Zenobją Karwowską, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, 1852 r.

Bartłomiej pozostawił Ludwika, dziedzica Skordupian, w augustowskiem (Czarn.).

Wiktorya z Kulwieciów, 1-o v. Klimontowiczowa, 2-o v. Dąbrowska, zmarła 1865 roku.

KULWIŃSCY h. BOŃCZA z Kulwy v. Kułwy, w powiecie kowieńskim. Mikołaj, pisarz grodzki kowieński 1584 r. Wojciech, obrany 1589 r. poborcą kowieńskim (V. L.). Jerzy, poddzierżawił czopowe litewskie Fedorowiczowi 1626 r. (Tryb. Litew. 190 f. 25). Halszka Wydrzanka Krzysztofowa Kulwińska, dziedziczka majętności Dowołgowskiej, w kowieńskiem 1631 r. Matjasz i Mikołaj, ziemianie kowieńscy 1634 r. Jadwiga z Myślińskich, 1-o v. Kazimierzowa Kulwińska, pisarzowa ziemska kowieńska, 2-o v. Piotrowa Radziejewska, posiada część Kulw po pierwszym mężu i po Wojciechu Kulwińskim 1634 r. (Manuskr. Biblj. Kossakow.).

Herb Bończa.

Samuel, poseł od ziemian kowieńskich do króla 1661 roku. Rafał z Kulwy stawił jednego konia na popis 1670 r. (Ibid.). Kazimierz, ma sumę na Drożęcinie u Wąsowicza 1661 roku (Zap. Gr. Krak. 278 f. 1353). N., za Mikołajem Smogorzewskim w połowie XVII-go wieku (Kojał.). Krzysztof, z województwem trockiem, podpisał elekcję króla Michała, Eljasz, Hieronim regent i Piotr, strukczaszy, kowieńscy, z tymże województwem, obiór Augusta II-go, Józef, z województwem wileńskiem, obiór Stanisława Leszczyńskiego, 1733 roku, a Felicjan, z powiatem kowieńskim i Florjan, z województwem nowogrodzkiem, Stanisława Augusta.

Jan, cześnik i deputat kowieński na Trybunał litewski 1754 roku., umarł 1760 r. Stanisław, 1763 roku, podpisał konfederację i manifest szlachty litewskiej. Józef, skarbnik wiłkomierski 1767 r. Stanisław, ziemianin oszmiański 1783 roku.

Prawdopodobnie to Kulwińscy, a nie Kalwińscy bracia, Florjan, Józef, Tadeusz i Antoni, wprowadzeni w posiadanie Łychowa, w czerskiem, 1769 r. (Perp. Czers. 34 f. 153).

Antoni, z żony Róży Święcickiej, pozostawił córkę Marję, za Franciszkiem Jachimowiczem i synów: Michała, żonatego z Kamillą Sielankówną, dziedzica Niestaniszek i Miłaniszek 1860 roku i Bronisława, dziedzica Wojdaciszek (Teka hr. Kossakowskiego).

KUŁACCY h. BOŃCZA. Wymienia ich Dunczewski, pisząc, że wyszli z ziemi nurskiej i osiedli na Wołyniu, gdzie żył 1756 r. Sebastjan Kułacki, żonaty z Katarzyną Kosińską.

KUŁACZKOWSCY, patrz *Kołaczkowscy*.

KUŁAKIEWICZ Jan z wojska koronnego, nobilitowany na sejmie 1673 r. (V. L. V f. 88), żonaty był z Zofją Lichaczówną 1678 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

KUŁAKOWICZOWIE. Aleksander, ożeniony z Katarzyną Ciecelecką, miecznikówną poznańską 1686 r. (Zap. Gr. Pozn.). Jan, z województwem poznańskiem, a Władysław, z kaliskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

KUŁAKOWIE h. WŁASNEGO, pisali się także dawniej OKOŁOW-KUŁAK, a dziś OKOŁO - KUŁAK. Herb ich przedstawia w polu czerwonym, między sześciopromienną złotą gwiazdą i złotym półksiężycem rogami w prawo, topór srebrny ostrzem w lewo, z dwoma kawalerskiemi złotemi krzyżami, jeden nad drugim, przy prawym boku trzonka (Ostr. Nr. 1683).

Na pieczęci Samuela Kułaka z 1617 r. nie ma krzyżyków (Wittyg).

Florjan, Jan, Kazimierz, Samuel Kazimierz i Wacław Kułakowie, z województwem wileńskiem, podpisali elekcję Jana Kazimierza.

Jan Okołow-Kułak, namiestnik grodzki mścisławski 1663 r, z żoną, Anną Bieniewską, uszedł 1654 r. przed Moskwą z mścisławskiego, ale w powrocie do domu 1657 r., ograbili go w drodze pod Tykocinem Szwedzi, o czem wnosi 1664 roku manifest do grodu w Mścisławiu. Jan Kułak z córką Dorotą, 1-o v. Marcjanową Górską, 2-o v. Mikołajową Bartoszewiczową, pozwani przez Stefana Górskiego, o zwrot ruchomości po bracie 1663 r. Jerzy Kazimierz Kułak, w orszańskiem, 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV, XXV i XXVI).

Aleksander, z województwa mścisławskiego, elektor króla Michała. Jerzy Kułak, Daniel Kułak i Aleksander Okołow-Kułak, miecznik mścisławski, podpisali 1700 r. laudum województwa mścisławskiego przeciw Sapiehom. Tomasz Kułak z smoleńskiego, podpisał 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, a Jan Okołow - Kułłak, stronnik Augusta III-go.

Józef, dziedzic Bieżunia, urodzony z Ossowskiej, ożeniony z Zofją Szaniawską, córką Wiktora.

KUŁAKOWSCY h. KOŚCIESZA, to samo co KOŁAKOWSCY. Na licznych Kułakach, w ziemi ciechanowskiej, zambrowskiej, łomżyńskiej, siedzieli zapewne członkowie różnych rodów, do dziś jednak żyjący Kołakowscy i Kułakowscy, legitymowali się ze szlachectwa tylko z herbem Kościesza.

Sebastjan, żonaty z Lidją Bystryjewską, 1-o v. Jerzową Piasecką, zastawny posiadacz części Posiahwy na Wołyniu 1620 r. (Teka Rulikows.). Andrzej, otrzymał 1628 r. od Sieniawskiego część w Zalesiu, w starostwie ratneńskim (Źr. Dziej. V). Krzysztof, z chorągwi Piaseczyńskiego, otrzymał 1634 r. wieś Zamichale, w nowogrodzkim-siewierskim (M. 180 f. 279). Antoni, żonaty 1-o v. z Jadwigą Podczaską, wdową po Mikołaju Światopełku Zawadzkim 1659 r., a 2-o v. z Heleną Rudecką 1681 r., w bełskiem (Teka Rulikow.).

Maciej z żoną, Anną z Januszowskich, nabyli 1682 r., od Wąsowicza, część Machowej (Gr. Przem. 136 f. 667). Gabrjel, superjor Karmelitów w Lipiu 1690 r. (Perp. Czers. 14 f. 4).

Herb Kościesza.

Wojciech, podczaszy poznański, umarł 1697 r. (Sig. 15). Regina ze Staszkowskich 1649 r., a Petronella z Rożnieckich 1748 roku, wspomniane w aktach przedeckich (Gr. Przed. 73 f. 106 i 88 f. 383).

Wśród elektorów króla Michała podpisany N., z województwem sandomierskiem, Augusta II-go, Adam i Jakób, z ziemią ciechanowską, Bartłomiej, z ziemią dobrzyńską, Stanisław, z województwem lubelskiem i Piotr, z bracławskiem, Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, Jan, z województwem brzeskiem-litewskiem, Stanisława Augusta, Jakób i Wojciech, z wojewodztwem płockiem i Jerzy, z ziemią bielską.

Helena, wdowa po Michale Wydżdze, posesorka Krzeczowic 1719 r. (Woł. X f. 765 i 783). Bracia, Franciszek i Antoni nabyli 1773 r. część Czosak od Żebrowskiej. Józef z żoną, Marjanną Kłodnicką, kwitowali 1783 roku Zaborowskiego (Perp. Czers. 34 f. 386 i 37 f. 227). Andrzej, syn Tomasza, kupił 1795 r. część wsi Żochy Stare i Kraszewo od Wyszyńskiego (DW. 110 f. 874). Marjanna z Pruskich, 1-o v. Stanisławowa Jachowiczowa, 2-o v. Feliksowa Kościesza Kułakowska, w końcu XVIII-go wieku. Adam, urzędnik w Pułtusku 1807 roku.

Aleksander z żony, Anny z Ciszewskich, 1-o v. Kochanowskiej, pozostawił: Antoninę Sokołowską, Brygittę Baranowską, Tomasza i Feliksa 1756 roku (Gr. Lubel.). Feliks, towarzysz pancerny, następnie cześnik ciechanowski, bezdzietny z żoną, Marjanną z Szuszkowskich Antoniową Gołkowską, zmarłą przed 1767 r. (DW. 87 f. 1719), pozostawił z żony Anny, syna Wojciecha Józefa Antoniego Wincentego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1785 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Józef i Zygmunt, synowie Jana i Anny z Bieńkowskich, dowiedli szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Z nich Józef zostawił, z Marjanny z Tauszów Florjana, po którym, z Honoraty Szłapównej, zmarłej przed 1836 r.:

a) Marjanna, za Wojciechem Janiszewskim 1838 r.

b) Ludwika, za Krzysztofem Janowiczem.

c) Józef Samuel.

d) Kasper Honorat, ożeniony z Rozalją Kanicką, pozostawił syna Władysława Walerjana Stanisława i

e) Wojciech Leon, urzędnik skarbowy, ożeniony z Katarzyną Barączówną, z której synowie: Florjan Ambroży, Tytus Konrad i Marjan Ksawery. Ci synowie i wnukowie Józefa, wywiedli się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskch 1854 r.

Łukasz Kułakowski, dziedzic wsi Łazarze, w parafji Rajgród, w ziemi bielskiej, uzyskał 1697 r. od hetmana Sapieby nakaz do wojska, aby go w niczem nie krzywdziło. W tejże parafji leży także wieś Kołaki, na której 1580 r. dziedziczył Maciej Kołakowski.

Łukasza syn Teodor, ur. 1670 r. (metr. w Rajgrodzie), przeniósł się na Litwę w nowogrodzkie. Piotr, syn Teodora, ur. 1714 r., miał syna Jana, ur. 1737 r. (metr. w Mińsku), którego synowie: Kazimierz, ur. 1773 r., Antoni, ur. 1782 r. i Franciszek, ur. 1784 r. (metr. w cerkwi w Mirze), wywiedli się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową gubernji litewsko - grodzieńskiej. Antoni wniósł kopię wywodu 1829 r. do ksiąg ziemskich powiatu humańskiego.

Sylwester z synem Rafałem i Franciszek z synami: Andrzejem, Ludwikiem i Mikołajem, synowie Stanisława Kajetana, wnukowie Łukasza, prawnukowie Piotra, praprawnukowie Jana, w 1853 r., Izydor, czwarty syn Franciszka 1875 roku, Ludwik, drugi syn Sylwestra z synami: Narcyzem, Józefem, Wilhelmem i Karolem 1901 r., dowiedli szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis).

Marja, córka nie żyjącego Zygmunta i Julji z Gnatowskich, zaślubiła 1903 roku w Warszawie Wiesława Szaniawskiego.

KUŁAKOWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu czerwonem, chorągiew kościelną o trzech połach z frandzlami, nad nią złoty półksiężyc rogami do góry, nad półksiężycem złoty krzyż, po bokach którego duże gwiazdy sześciopromienne złote. W szczycie hełmu w koronie trzy pióra strusie (Ostrow. Nr. 1684).

Kniaź Ajsa Abrahimowicz Kułakowski, tatarzyn trocki 1638 r. (Wolff).

KUŁTUNICZ Bohdan, ziemianin wołyński, stawił na popis 1528 roku jednego konia.

KUMAN Piotr, elektor Augusta II-go z ziemi ciechanowskiej, to mylnie odczytany *Roman*.

KUMANIECCY v. KOMANIECCY h. LELIWA z Komańczy, w ziemi sanockiej. Pisali się z Kulczyc, coby wskazywało, że idą od Kulczyckich i właściwym ich herbem jest Sas.

Jerzy z Kulczyc Kumaniecki, podczaszy owrucki, żonaty 1-o v. z Heleną Trzecieską, a 2-o v. z Teresą Szymanowską, pozostawił z pierwszej żony Annę, żonę 1-o v. Stanisława Prandoty Trzcińskiego, stolnika nowogrodzkiego, 2-o v. Piotra Komorowskiego, łowczego bracławskiego, 3-o v. Józefa Reklewskiego, łowczego wiślickiego; Katarzynę, żonę Dominika Lubienieckiego, starosty pilzieńskiego; Ignacego i Andrzeja; a z drugiej żony Adama, którzy dzielą się 1747 roku majątkiem po rodzicach (Gr. Przem.).

Herb Leliwa.

Andrzej, z Anastazji Chomiszackiej, pozostawił: Michała i Teodora. Michał wylegitymowany ze szlachectwa 1785 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich, nabył 1804 r., od Potockich, schedę po Mikołaju Potockim i kwitował się z Poliwczyńskim (DW. 113 f. 715 i 721). Teodora, z Marji Czernieckiej, synowie: Jan Chrzciciel starszy i Jan Chrzciciel młodszy, powołując się na wywód stryja Michała, legitymowali się ze szlachectwa także w Wydziale Stanów galicyjskich, 1833 roku. Jan młodszy, członek Stanów galicyjskich, dziedzic Mikuliniec i Budyłowa, zmarł we Lwowie 1892 r. pozostawiwszy z żony, N. Nemetty: Michała, Jana, dziedzica Sołotwiny, Władysława, Stanisława, zmarłego młodo, Magdalenę, za Ustjanowskim, komendantem szkoły kadetów w Łobzowie i Cezarynę, żonę Zdzisława Dunina Wąsowicza, zmarłą 1891 roku (M. Dun. Wąs.).

Prawdopodobnie tu należą, choć pisali się Kumaniewskiemi: Grzegorz, którego dzieci urodzone z Magdaleny N., 2-o v. Józefowej Chociatowskiej: Maciej, Ignacy, Djonizy, Tekla, Rozalja, Dominika i Jadwiga, były 1782 r. pod opieką Kazimierza Kwinty. Z nich Tekla, zaślubiła 1790 r. Józefa Zarudzkiego.

KUMANOWSCY h. OSTOJA z Kumanowiec, w powiecie latyczowskim. Heraldycy dają im herb Trąby, podczas gdy linja Marcina w XVIII-m i XIX-m wieku używa h. Ostoja, a Wittyg przypisuje im, z pieczęci Antoniego, łowczego gostyńskiego 1754 roku, stryja Marcina, herb własny, przedstawiający na tarczy leżącą szablę, a nad nią krzyż równoramienny. Kumanowce nadane im zostały 1539 r. na prawie lennym. Na sejmach 1768 i 1775 r. zostały wyznaczone komisje do zbadania, na jakim prawie posiadają Kumanowscy to dziedzictwo, i do rozgraniczenia go (V. L.).

Herb Ostoja.

Chwiedor Kumanowski okazał 1563 r. list nadawczy Zygmunta Augusta (AGZ. X. 7419). Oleksa zapisał 1583 r. żonie Nastazji, córce Olechny Spiczyńskiego, 100 flor. (Zs. Kamien. 3605; Wyr. Lub. 26 f. 225). Wasil Iwaszkowicz 1597 r., a Wasil, Steczko i Iwan, synowie Waśka, 1604 r. sprzedali części w Kumanowcach Spiczyńskiemu (Zs. Kamien. i Zap. Lub. 15 f. 135). Aleksander czyli Leszko, syn Hrynia 1591—1592 roku (Wyr. Lub. 47 f. 217). Fedor, Hryćko i Steczko,

zastawili część Kumanowiec 1598 r. Narajowskiemu. Ławryn, syn Daniela, 1612 roku, a Fedor, syn Waśka, 1613 r. sprzedali części swe Kumanowiec (Zs. Kamien. 3624 i 3625 f. 115). Grzegorz i Seweryn, synowie Pawła i Łukjan, syn Charytona, posiadali Kumanowce w czasie lustracji 1615 r. (Źr. Dz. V).

Wacław, z ziemią przemyską, a N., z sandomierską, podpisali elekcję króla Michała. Adam Antoni, syn Jana i Anny Storcównej, cześnik żydaczowski 1709 r. (Sig. i Bracł. XV f. 1799 r.). Córka jego Jadwiga, za Franciszkiem Stadnickim, chorążym podolskim. N., posesor części Balic, w przemyskiem, 1723 r. Jerzy, cześnik winnicki 1767 r.

Tomasz, syn Józefa i Katarzyny Jarzębkowskiej, wnuk Jerzego z Koźmińskiej, prawnuk Jana z Anny Szeptyckiej, praprawnuk Charytona, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Mikołaj, syn Jerzego, z żony, Jadwigi Jełowickiej, miał córkę Annę, 1-o v. Leyminową, 2-o v. Jaroszewiczową, 3-o v. Wronowską, zmarłą bezdzietnie i synów: Antoniego, który miał 10,000 flor. u hetmana Branickiego; Walentego, zmarłego bezdzietnie i Jana.

Jan, dziedzic części Kumanowiec, Smarzowiec i Niewodnej, z Anny Sierakowskiej, pozostawił córkę Elżbietę, za Stanisławem Wronowskim, dziedziczkę Makuniowa 1793 roku, separowaną z mężem i synów: Szymona, Antoniego i Michała.

Szymon, stolnik inowrocławski i Antoni, łowczy gostyński, sprzedali 1741 roku Niewodną Gostwickiemu (Gr. Sandec.).

Antoni legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, procesowany 1782 i 1783 r. przez bratanka Fabjana, o pokrzywdzenie w działach i spadkach, pozostawił trzy córki, z których jedna była Benedyktynką.

Michał, najstarszy syn Jana, cześnik owrucki, z żony Zofji, pozostawił córkę Kunegundę, żonę Pawła Pilchowskiego, stolnika wyszogrodzkiego, zmarłą we Lwowie 1820 r. i synów: Marcina, Antoniego i Fabjana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, Andrzeja 1760 r. we Lwowie, Wincentego, wyznaczonego z sejmu 1775 r. do komisji mającej rozgraniczyć Tahańczę i Walentego. Marcin i Fabjan wyznaczeni także do różnych komisji z sejmu 1775 r., zostawili potomstwo wylegitymowane ze szlachectwa w gubernji podolskiej, w latach 1835 — 1889.

Fabjana dzieci: Jerzy z synem Aleksandrem Fabjanem Józefem, Jan z synem Mikołajem Gracjanem i Adam, 1835 roku, a Gertruda Józefa 1855 roku. Mikołaja Gracjana synowie: Eligjusz Jan, Feliks Djonizy i Benedykt Wincenty 1880 roku (Spis.).

Marcin, z żony Sieprawskiej, miał córki: Józefę Meleniewską, Urszulę Berezowską, Klarę Jezierską i Katarzynę Dueniecką i synów: Erazma i Teodora, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernji podolskiej, 1835 r.

Erazm, z Teofili Kopacz Lubowidzkiej, córki generała Stefana, miał synów: Wawrzyńca Hipolita 1843 r. i Aleksandra 1889 r. wylegitymowanych ze szlachectwa. Aleksandra synowie: Juljusz i Ludwik Erazm, 1889 r.

Teodor, z Anieli Lubicz Potockiej, ur. 1804 r. w Pasiecznej, zmarłej 1901 roku w Czortkowie, miał córki: Karolinę Zapolską i Felicję, ur. 1832 r. w Kuma-

nówce pod Berdyczowem, żonę Leona Danilewicza Czekońskiego, zmarłą 1888 r. w Czortkowie (Spis. i not. M. Zawadz.).

Ignacy z dziećmi: Ludgardem Wiktorem Ignacym i Eleonorą; Kazimierz Antoni z dziećmi: Piotrem Bolesławem i Kazimierą Eleonorą i Juljan, synowie Józefa, wnukowie Tomasza, prawnukowie Antoniego, wylegitymowali się ze szlachectwa 1850 r., w gubernji podolskiej.

Wymieniony Kazimierz Antoni miał jeszcze synów: Aleksandra, Bolesława i Mieczysława, wylegitymowanych 1870 r.; po Aleksandrze: Kazimierz i Hipolit 1891 roku; po Mieczysławie: Jan Kazimierz, Henryk i Helena Pelagja, 1892 r. Juljan, z Marji Makowieckiej, miał synów: Ludwika 1865 r. i Karola, po którym syn Stefan 1886 roku (Spis.).

KUMATYCKI h. JASTRZĘBIEC z Kumatycz v. Kulmatyc, w ziemi przemyskiej. Pieczęć Piotra z Kulmatycz z 1427 r., opisał Zamoyski (Piekos. VII). Piotr Kuymatycki v. Kumatycki, 1437 — 1439 r. ma różne sprawy w Przemyślu. Bracia, Mikołaj i Jaczko, procesują Ptaczka z Nowosiedlec 1447 — 1449 r. Mikołaj, zasądził 1445 roku synowca swego Mikołaja. Elżbieta z Kumatycz Maciejowa Podolska, zrzekła się 1466 roku wszelkich praw do Kumatycz na rzecz Czuryłów, którzy już 1441 r. nabyli część tej wsi (AGZ.).

KUMECKI v. SATANOWSKI Mikołaj, otrzymał 1666 roku list żelazny do sprawy z Zaleskim (Ręk. Oss. 139 f. 114).

KUMELSCY h. PRUS z Kumelska, w ziemi łomżyńskiej. Stanisław i Mikołaj 1425 r., a Jakób 1431 i 1436 r. dziedzice Kumelska (Mil.). Stanisław z Kumelska, wierzyciel Kisielnickiego, cześnika wiskiego 1489 r. (Kol. Diss. 864 f. 723). Zofja, córka niegdy Stanisława, wdowa po Wojciechu Kisielnickim z Muraw 1534 roku, wyszła 2-o v. 1535 r. za Jana Przestrzelskiego (Kol. Des. 868 f. 466 i 831; Zs. Łomż. 13 f. 272 i 14 f. 192), Stanisław w Przemyślu, pełnomocnik Maciejowskiego 1559 roku. Mikołaj w Krakowie, pełnomocnik Reja 1557 roku (AGZ. XIX i Akta Krak.).

Jan, krajczy Anny Jagiellonki 1573 — 1579 r., dziedzic Radziłowa, w wiskiem, 1577 r. (Paw.), otrzymał 1579 r. Ożarów, w starostwie warszawskiem, który posiada 1580 r. Dorota, pewno wdowa po nim (M. 119 f. 46; Paw.). Wittyg twierdzi, że na pieczęciach tego Jana z lat 1573 i 1574 jest herb Trzywdar.

Jan, podsędek prezydujący na sądach chełmińskich 1606 roku (DW. 33 f. 1220). Tego czy innego Jana, córki: Sara, żona Andrzeja Chojnowskiego 1600 roku i Zuzanna, żona Stanisława Górskiego (DW. 49 f. 471). Stanisław, w końcu XVI-go wieku żyjący, miał córki: Małgorzatę, za Mikołajem Olszewskim; Barbarę, za Andrzejem N. i syna Stanisława, którego syn Krzysztof Kumelski Perchuła, herbu Prus, ur. 1600 r., zaświadczał szlachectwo Olszewskiego w Warszawie 1635 r. (DW. 48 f. 2069).

Andrzej, ze Żmudzi, podpisał obiór króla Michała, a Jan, Paweł i Wojciech, z ziemią łomżyńską, obiór Augusta II-go.

Franciszek 1780 — 1782 r., a Wincenty 1788 — 1793 r., vicesgerenci sądowi latyczowscy. Andrzej, Wincenty, Józef i Marjanna, rodzeństwo, pokwito-

wani 1781 roku przez Puchałę, burgrabiego warszawskiego i Perkowskiego z sum różnych (DW. 97 f. 580).

Norbert Alfons, ur. 1801 r. na Ukrainie, zmarły 1853 r. w Warszawie, autor wielu dzieł z zakresu nauk przyrodniczych.

Kumelskim na Podolu 1777 r. przypisuje Wittyg herb Ogończyk.

KUMERNICCY. Wojciech za szesnaście lat służby wojskowej w czasie wypraw szwedzkich, moskiewskich, węgierskich i kozackich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. (V. L.). Tenże otrzymał 1678 r. w dożywocie grunta w Postupli, w ziemi chełmskiej (AGZ. X. 5615).

[KUMURKIEWICZ Wojciech, superintendent solny 1716 r. (M. 222 f. 31).]

KUN v. KUNEK, Helena z Sniadkowskich, żona Stanisława Kuna, rezygnuje części w Sniadkowie Nagórnym i Nadolnym, Sniadkowskim 1603 r. Anna z Rudzkich, żona Andrzeja Kunka, sprzedaje części dóbr Rudki i Wylezinek, w czerskiem, Rudzkiemu 1606 r. (Perp. Czers. 2 f. 377 i 3 f. 35).

z KUNACZOWA v. KONACZOWA, w ziemi lwowskiej. Wieś ta z czasem nazwaną została Hanaczów. Iwan Koreń sprzedał 1441 r. część Konaczowa Klusowi. W latach 1484 — 1503, posiadają tę wieś Harasim i Tymoflej v. Tyszko, zwany Kaday i synowie tego ostatniego, Piotr i Bazyli, zwani Kadaje, i mają częste sprawy z Minorytami ze Lwowa, do których część tej wsi należała (AGZ.).

KUNASZOWSCY h. RADWAN z Kunaszowa, w ziemi halickiej. Piotr Snopek z Kunaszowa 1402 r. w Haliczu, a Mikołaj Kunaszowski 1421 r. we Lwowie, świadczyli (AGZ. II i IV). Konrad z Kunaszowa, komornik sądu ziemskiego halickiego 1435 — 1470 r., żonaty pierwszy raz z Jadwigą, córką Jana z Zubrzy, którego kwitował 1435 roku z 50 grzyw. posagu; następnie z Dorotą ze Złotnik, której oprawił 200 grzyw. posagu i wiana na połowie Kunaszowa 1456 r., a po trzeci raz z Małgorzatą Balińską, której oprawił 1457 r. 100 grzyw. na Obartynie. W 1437 r. odkupił prawem bliższości czwartą część Obartyna i Trzemchowa, którą siostra jego Dorota, 1-o v. Wojtkowa, 2-o v. Mikołajowa, sprzedała Dersławowi z Bybła.

Herb Radwan.

Ten Dersław z Wodnik, sołtys z Bybła, był ożeniony, zdaje się, z drugą siostrą Konrada. W 1469 r., przy lustracji, okazał Konrad darowiznę wieczystą Kunaszowa, uczynioną przez ks. Władysława Opolskiego i listy królewskie na 300 grzyw. na Wąwolnicach i Chwałowcach, w halickiem, żył jeszcze 1476 r. Z pierwszej żony miał Konrad córkę Katarzynę, wydaną 1456 roku za Michała ze Złotnik i syna Jana; z drugiej, córki: Elżbietę, Annę, Barbarę, Zofję i Katarzynę, które ze spadku po matce, otrzymały 1470 r. ósmą część wsi Sarnek; z trzeciej, córkę Dorotę i synów: Marcina, Konrada i Andrzeja. Elżbieta, otrzymawszy 100 grz.

posagu, pokwitowała ojca i sprzedała mu swą część Sarnku, a mąż jej, Jan z Prokmoszna, równocześnie oprawił jej 200 grzyw. posagu i wiana 1472 r. Anna wyszła 1-o v. za Mikołaja Kierdeja z Chocenia 1471 r., a 2-o v. za Stanisława Rybickiego 1486 r. Barbara, wydana 1475 r. za Piotra z Błudnik, wójta halickiego, który jej oprawił 200 grzyw. na Błudnikach i Komorowie 1485 r.; Zofja, której brat Jan zabezpieczył posag 1486 r. na Czeremchowie, zdaje się za mąż nie wyszła; Katarzyna, żona Jakóba Karasia z Obelnic, kwitowała 1483 r. braci: Jana, Konrada i Andrzeja z ojcowizny i macierzyzny z Kunaszowa, Obartyna, Sarnku, Wąwelnicy i Czeremchowa. Dorocie, żonie Jana z Ostapkowiec, podpisarza ziemskiego halickiego, nie chciał brat Jan 1487 r. wypłacić posagu pod pozorem, że niegodna i wyszła za mąż bez jego woli, ale gdy dowiodła, że się chowała u rodzonego wuja i przez brata rodzonego z tej samej matki, wydana za mąż, uzyskała posag i kwitowała braci: Jana, Konrada i Andrzeja, z ojcowizny i macierzyzny 1489 r. Zdaje się, że także Konrada córką z trzeciej żony, była jeszcze jedna Katarzyna, wdowa po Piotrze Bieleckim 1490 r.

Jan, syn najstarszy Konrada z pierwszej żony, oprawił 1458 r. za zgodą ojca, żonie swej, Dorocie Bieleckiej z Tłustobab, 120 grzyw. posagu i wiana na Kunaszowie. Drugi raz żonaty był Jan już 1469 roku z Jadwigą, córką Zawiszy z Herburtowa, a trzeciej żonie Zofji, oprawił 1486 r. na Czeremchowie 100 grzyw. posagu i wiana; był w latach 1479 — 1483 komornikiem podsędka ziemskiego halickiego, a 1487 — 1489 roku zastępował często sędziego grodzkiego. W 1479 roku wszyscy czterej bracia podzielili się całym inwentarzem żywym po rodzicach.

Marcin nie żył widocznie 1483 roku, bo w pokwitowaniach sióstr nie wymieniany.

Konrad rozpoczął proces z Janem, o list wianowy jego matki, ale proces przerwał, ręcząc, że i brat Andrzej go nie wznowi 1488 r.

Konrad i Andrzej żyli jeszcze 1489 r.

Jednego z tych trzech braci syn Jan, dziedzic Małogwoździca, ożeniony z Elżbietą Buchowską z Uhelnik 1504 r. (AGZ. XII, XVIII i XIX).

Elżbieta, córka Anny Kunaszowskiej, żona Kaspra Wodziczki, występuje 1520 r. jako sukcessorka siostr swych, Barbary Jerzowej Derażyńskiej i Doroty Franczkowej.

Jan i Marcin, bracia i Katarzyna, córka nieżyjącego Andrzeja, żona Jana Dzibłowskiego, pozwali 1522 r. Podfilipskich z Bołszowca, o szkody zrządzone wylewem stawu (M. D. Wąs. z ksiąg Zs. Halic. 6 f. 114 i 9 f. 525).

Marcin i drugi Kunaszowscy, Wodziczkowie, Dzibłowscy i inni, dziedzice Kunaszowa 1578 r. (Paw.). Marcin, Andrzej i Jan, synowie Jana, dziedzice Czeremchowa 1580 r. Mikołaj, Jan, Feliks i Dorota, dzieci Marcina, 1595 r. (Wyr. Lub. 4 f. 556 i 63 f. 829). Walenty, komornik ziemski halicki 1617 r. (Zap. Lub. 22 f. 936). Piotr, skarbnik bracławski, został 1672 r. miecznikiem halickim, żonaty z Heleną ze Stawina 1686 r. (Ibid. 62 f. 473).

Mikołaj, komornik halicki 1636 r., syn Walentego i Anny Szumlańskiej, wnuk Jana i Anny Drzewieckiej, ożeniony z Anną Gajecką, pozostawił synów:

Jana Stanisława, Rafała i Wojciecha Jerzego, dziedziców Łuki, Niezwiszcza i Harasimowa 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 636 i Zs. Halic. 90 f. 1096).

Jan został 1672 r., po Piotrze, skarbnikiem, a 1687 r. miecznikiem bracławskim, 1690 r. komisarz z sejmu do granic od Węgier (Zap. Lub. 64 f. 54; Gr. Halic. 201 f. 1822; V. L.).

Syn jego Jan, z pierwszej żony, Katarzyny Glińskiej, miał synów: Piotra, zmarłego bezżennie i Szczepana; z drugiej, Marjanny Zamoyskiej, synów: Franciszka, Dymitra, po którym, z Zofji N., syn Jan, urodzony 1786 roku, Antoniego i Michała.

Szczepan, tytułowany cześnikiem drohickim, dziedzic Łuki i Zarwanicy, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim, 1783 r., z Anny Świrskiej, miał córkę Ksawerę, za Szymonem Lewickim, Leopolda, oficera wojsk austrjackich i Michała, zmarłego 1801 r., bezżennych, Franciszka, zmarłego 1805 r. bezdzietnie, żonatego z Teklą Kępską, 2-o v. Tadeuszową Barzykowską i Wincentego, zmarłego 1831 r., po którym, ze zmarłej 1837 r. Tekli Wójcickiej: Emeryka Anastazja, 1-o v. Tadeuszowa Wolańska, 2-o v. Michałowa Dobiejowska 1838 r., Marjanna Janowa Schreinerowa, Franciszek, który sprzedał 1817 r. Kruchów Ryfińskiemu i Stanisław Leopold, wylegitymowany ze szlachectwa 1821 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, zmarły w Łuce 1825 r.

Antoni, brat Szczepana, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, ożeniony 1767 r. z Heleną Batowską, miał z niej: Wincentego Wojciecha, ur. 1767 r., Anielę, ur. 1770 r. (metr. w Janowie trębowelskim) i Jana, ożenionego z Barbarą Bielecką, zmarłego 1837 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, 1832 r. razem z synami: Medardem, Kazimierzem, Medardem Janem i Józefem Tomaszem Wincentym, zamordowanym 1846 r. przez chłopów w Oleśnie. Córki Jana: Aniela Prucual, Anna Kwiecińska, Helena i Wiktorja.

Michał, najmłodszy brat Szczepana, z Konstancji Podhorodeckiej, miał kilka córek i synów: Marcina i Wojciecha.

Wojciech, z Marji Grocholskiej, pozostawił: Apolonję, zmarłą młodo; Helenę, za Walentym Dziedzicem; Kornelję, za Gabrjelem Mosiewiczem; Konstancję, za Romanowskim; Paulinę, za Janem Załuskim; Juljana; Izydora, od 1901 r. proboszcza infułata w Żółkwi i Macieja, dziedzica Siwki, Łuki, Kuliszówki, dyrektora Towarz. Kredyt. Ziems. galicyjskiego, zmarłego 1898 r., po którym, z Anieli Hoszowskiej, córki Adama z Chłopczyc, zmarłej 1902 r. we Lwowie, córka Aniela, za Tadeuszem Prekiem (M. D. Wąs.).

Wojciech Jerzy, syn Mikołaja, ur. 1659 r., zmarły 13-go Września 1714 r., rotmistrz pierwszej chorągwi straży wojsk Rzeczypospolitej 1683 r., autor djarjusza wyprawy wiedeńskiej, nominowany 1687 r. skarbnikiem bracławskim po bracie Janie, dziedzic Kunaszowa, ożeniony z Teresą Poniatowską, miał córki: Konstancję, Katarzynę, za Stanisławem Czolhańskim, podczaszym kijowskim, Salomeę, Karmelitankę we Lwowie 1711 roku i synów: Stanisława bezżennego, Antoniego i Adama.

Antoni, regent grodzki halicki 1728 r., skarbnik kołomyjski, został 1765 r. miecznikiem kołomyjskim, którym był jeszcze 1793 r. W 1735 r. zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Wiktorją Jastrzębską, sędzianką ziemską halicką,

a 1750 r. z drugą, Barbarą Popielówną, stolnikówną krzemieniecką, nabył 1755 r. Żelibory od Cetnera. Z drugiej żony dzieci jego: Karolina zmarła 1805 r. we Lwowie, jako była Karmelitanka; Juljanna, zeznała 1779 r. zapis dożywocia z mężem, Antonim Junoszą Zawadzkim, podczaszycem bracławskim (Gr. Halic. 498 f. 115; z Not. M. Zawadz.) i Karol, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim, żonaty z Ireną Kodrębską, zmarły bezdzietnie 1826 r.

Adam, podczaszy bracławski 1726 r., skupił od braci Kunaszow 1731 roku (Gr. Halic. 488 f. 276), ożeniony z Eleonorą Turzańską, 2-o v. Piotrową Kocową, cześnikową czerniechowską, pozostawił dzieci: Marjannę, 1-o v. za Dominikiem Zbykalskim 1776 r., a 2-o v. za Michałem Stadnickim, kasztelanicem sanockim; Wiktorję, 1-o v. za Janem Duninem, wojskim opoczyńskim, posessorem Meduchy, 2-o v. za Janem Żukowskim, komornikiem ziemskim halickim 1776 r.; Feliksa, Karmelitę; Narcyza, Trynitarza i Onufrego.

Onufry, skarbnik trembowelski 1769 r., dziedzic Kunaszowa i Tomaszowic, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, umarł 1799 roku. Żonaty był trzykrotnie: 1-o v. z Antoniną Broniewską, 2-o v. z Anną z Jaruntowskich Dydyńską, a 3-o v. z Heleną z Romanowskich, wdową po Jordanie i po Sokołowskim, żyjącą jeszcze 1806 r. Z pierwszej żony pozostawił siedmioro dzieci:

1. Łucja Teresa, wyszła za Stanisława Hordyńskiego.

2. Eleonora Antonina, żona Faustyna Wojakowskiego, sprzedała 1806 r. schedę swą po ojcu bratu Wiktorowi.

3. Petronella Matylda, za Ignacym Głogowskim.

4. Antoni Zygmunt, żonaty z Teklą Zofją z Gołębiowskich Rafałowską.

5. Józef, dziedzic Lipicy Górnej 1794 r., zeznał 1802 r. zapis dożywocia z żoną, Bogumiłą z Wojakowskich, 1-o v. Jakóbową Czarnomską (Gal. Tab. Pact. Nov. 8 f. 87).

6. Norbert Feliks, zmarły 1840 r., po którym, z Tekli Szeptyckiej: Antonina, Franciszka, Genowefa, Ignacja, Onufry *Hieronim* i Władysław Jan, ur. 1814 roku w Bohuszowcach, dziedzic Kutyszcz, legitymowany ze szlachectwa 1837 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

7. Wiktor, dziedzic Kunaszowa, członek Stanów galicyjskich 1823 roku, ożeniony z Katarzyną Rogala Zawadzką, córką Franciszka i Elżbiety Mirysówny, z której: Rozyna, zmarła panną; Honorata Zaleska; Paulina Żurowska; Marjanna Tytusowa Zawadzka; Agnieszka, poślubiona 1848 r. hr. Alfonsowi Dzieduszyckiemu; Roman, zmarły bezdzietnie; Maksymiljan, podchorąży wojsk polskich 1851 r., który, z Janickiej, pozostawił córki: Wandę i Karolinę, i Damazy, dziedzic Perekos i Tomaszowic, ożeniony z Teresą Cywińską, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów, razem z starszym synem Janem 1858 r.

Norbert Franciszek, młodszy syn Damazego, wylegitymowany w Wydziale Krajowym we Lwowie, 1873 r. (M. D. Wąs.).

Stefan i Paweł, synowie Michała, wnukowie Onufrego, prawnukowie Antoniego, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej, 1848 r. Czesław, Jan, Andrzej, Emiljan i Krystyna Stefanja, dzieci Pawła, 1854 r., a Witold Rafał, syn Czesława, 1889 r. (Spis.).

KUNATOWIE h. TOPÓR. Pisali się z Tuligłów i z Nowosiedlec, w ziemi lwowskiej, wyszli jednak z Małopolski, a nazwisko ich prawdopodobnie powstało z przekręconego imienia Konrad.

Kunat, podstarości krakowski, ma sprawę z Hankiem z Chełmu 1409 roku (Helc. II). Ten sam, zdaje się, Kunat, jest dziedzicem Tuligłów, w ziemi lwowskiej, a 1424 r. wojewodą lwowskim. Syn jego, Jan Kunat v. Kunatowicz z Tuligłów, 1440 r. oddaje w 200 grzywnach posagu i 80 grzywnach długu, wieś Krysowice siostrze Katarzynie i mężowi jej, Janowi Cyranowi z Siemieniowej Woli, 1441 r. wyposaża drugą siostrę Dorotę, żonę Jana Gołąbka z Zimnej wody, sędziego lwowskiego. Trzecia siostra Anna, jest 1446 r. żoną Jana Korytki z Koryta, a czwarta Helena, żona Miklasza z Nowej wsi, kwitowała 1454 r. brata z ojcowizny i macierzyzny. Jan, razem z siostrami, sprzedał 1446 i 1447 r. całą swoją trzecią część wójtostwa w Przeworsku, za 500 grzyw. Annie z Jarosławia, kasztelanowej wojnickiej; ożeniony był z Oluchną, czyli Heleną, córką Andrzeja Grzymały z Malechowa (Jurkowskiego), której oprawił 1445 roku 500 grzyw. posagu i wiana na Tuligłowach, żył jeszcze 1465 roku. Dzieci jego: Jerzy, Jan, Mikołaj, Jachna i Anna Kunatowie z Tuligłów, w latach 1469 — 1473 prowadzą działy Malechowa, Klekotowa i innych dóbr po matce, z dziećmi jej sióstr, a 1475 r. pozwały Korytkę o zwrot posagu po ciotce. Z nich:

Herb Topór.

Jachna jest za Jakóbem Kozą, wójtem z Komarna 1479 r.; o Mikołaju po 1475 r. wzmianki nie ma; Jerzy, ożeniony z Anną 1478 r., zastawił część Tuligłów 1497 r. Piotrowi Samickiemu i wydał tegoż roku córkę Katarzynę za Piotra z Ostałowa.

Jan, średni syn Jana, ożeniony z Zofją, córką Jana Zubrskiego, która sprzedała 1485 r. część swą Zubrzy i pół Sichowa za 250 grzyw. Janowi, wójtowi z Sokolnik, on sam zaś, sprzedał 1491 roku Żydatycze za 250 grzyw. Januszowi z Maleczkowic, żył jeszcze 1506 r. (AGZ. IX — XIX).

W niewiadomym stopniu pokrewieństwa do tych Kunatów z Tuligłów, był Piotr Kunat z Nowosiedlec, który z rodu Toporów, zaświadczał 1468 r. w Krakowie, szlachectwo Mądrostki Wielkanockiego. O nim z tego wywodu wiemy na pewno, że był Toporczykiem, o tamtych, z notaty Zamoyskiego (Piekosiński VII. 1181), można by przypuszczać, że się pieczętowali innym jakimś może swoim własnym herbem. Piotr ten, 1468 r. wziął za 800 złot. węg. w zastaw Rędzinę i Zagórze, w przemyskiem, od Koniecpolskiego, 1469 r. przy lustracji królewszczyzn, w ziemi lwowskiej, okazał przywilej wieczystej darowizny Nowosiedlec i na 40 grzyw. na Lipkach, od 1471 r. jest dzierżawcą wsi królewskich: Siemianówki i Chrostnej, z których spłacił Cyrana i Jarosławskiego. Synowie jego: Tobjasz i Marcin, piszą się Kunatami z Siemianówki, a są także dziedzicami Miłoszowic.

Tobjasz nabył 1495 r. cały dział od brata Marcina w Miłoszowicach, Siemianówce i Chrostnej, za 400 złot. węg., z czego 100 złot. węg. zatrzymuje dla siostry Zofji, jako jej posag, a resztę spłaca Marcinowi. W 1497 roku Tobjasz, za

zgodą żony, Jadwigi i siostry, zastawił Miłoszowice, staw i wójtostwo w Siemianówce Janowi Dawidowskiemu, a 1498 r. potwierdza ten zastaw, dodając poręczenie za synów swych z pierwszej żony, także Jadwigi, Stanisława i Mikołaja (AGZ.).

Marcin, okazał 1564 r. cztery listy królewskie na różne sumy na Chrostnej, 1570 r. ma sprawę o ucisk poddanych; dzierżawca Siemianówki 1566 r., zabezpieczył 1569 r. posag żonie, Reginie z Taszyckich (M. 101 f. 406). Ożeniony był drugi raz z Łaską, wojewodzianką sieradzką, wdową po Włodku, według Paprockiego, który o nim pisze, że był bardzo dzielnym i sławnym rotmistrzem.

Walenty, Eustachy, Mikołaj, Piotr i Marcin, bracia Kunatowie, dziedzice Miłoszowic 1570 roku. Walenty, Andrzej i Eustachy, pozwali 1575 r. Stanisława Bohuszewicza, podstarościego żytomierskiego, o zabójstwo Marcina (Op. Łuc. 2049 f. 28).

Adrjan v. Andrzej i Eustachy, synowie Walentego, dziedzice Tustanowic, sam Adrjan, dziedzic części Nowoszyc i Gajów, a Eustachy—Koniuszek, Zagórza i części Podhorodec 1589 r. (AGZ. X; Paw; Wyr. Lub. 34 f. 31). Obaj ci bracia 1587 r., Marcin 1575 i 1587 r., Stanisław 1587 r., Mikołaj z Miłoszowic 1587 i 1590 roku, obecni na sejmikach ziemi ruskiej, w Wiszni, Rzeszowie, Lwowie i Przemyślu (AGZ. XX). Wdowa po Eustachym, Regina z Drohojowskich, 2-o v. Jakóbowa Jaskmanicka, niedopuszczona do objęcia w posiadanie Maksymowic 1618 r. (Gr. Przem. 335 f. 1530).

Mikołaj spłacił dług Niszczyckiemu 1591 roku, a spadkobiercy jego mają sprawę 1596 r. z Sebastjanem Sobieskim (AGZ. X). Anna, wdowa po Prokopie Korzeniowskim 1593 r. (Teka Rulikow.). Jan, 1620 roku odstąpił zapisu Marcina Czuryły, wdowie po swoim bracie Stanisławie, Katarzynie Czuryłówne, która 2-o v. wyszła 1621 r. za Jana Bogusza (Zs. Lwows.).

Stanisław, ur. 1799 r. w Michaliszkach, w marjampolskiem, z matki Konarskiej, krewnej rozstrzelanego Szymona, profesor uniwersytetu warszawskiego przed 1831 r., emigrant, umarł 1866 r. w Paryżu.

Teofil Felicjan Piotr Bonawentura, syn Karola, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. Bronisław, dziedzic Krasnohrudy, a Zygmunt Wereszczenszczyzny, w sejneńskiem, 1905 r.

Karol Bogumił i Józef Stanisław, synowie Jana Bogumiła, wnukowie Krzysztofa, prawnukowie Ignacego, wywiedli się ze szlachectwa 1853 r., w gubernji kijowskiej i wołyńskiej (Spis.).

KUNAT, podsędek kaliski, podpisał 1382 roku ugodę Wielko i Małopolan, w sprawie o sukcesję korony polskiej, a 1383 r. przyrzeczenie dane Marji Ludwikównie (KWP.). *Kunat* Gunczerzewicz, ma sprawę w Kościanie 1394 r., a Kunat i Kunatowa w Pyzdrach 1397 r. (Leksz.).

KUNATOWIE, wójtowie radomscy. Kunrad z Warszawy, otrzymał 1340 r. wójtostwo w Radomiu od Kazimierza W. Kunrad, wójt radomski, ma sprawy w Krakowie 1388 i 1399 r. (St. Pr. P. Pom. VIII). Kunrad i Stanisław, synowie wójta radomskiego, 1444 r. studenci uniwersytetu krakowskiego.

Już w XV-m wieku imie to Kunrad przerobiono na nazwisko Kunat. Anna Kunatówna, córka wójta radomskiego, żona Mikołaja Kochanowskiego z Krzyszkowic 1532 r. Bracia, Mikołaj i Rafał Kunatowie, wójtowie radomscy, dziedzice Zamłynia 1529 r. Mikołaj, umarł 1549 r. Byli i w Krakowie mieszczanie Kunatowie, z których Jan i Stanisław, synowie Jana Kunata z Krakowa, na Uniwersytecie Krakowskim 1487 r.

KUNATOWICZ v. KUNAT h. WŁASNEGO, przedstawiającego roślinę o czterech kwiatkach pięciolistnych. Fedko, dziedzic części wsi Popiele, w ziemi przemyskiej, 1552 r. (Wittyg).

KUNATOWSCY z Kunatowiec v. Konatowiec na Podolu. Kunaż, Bratczyna i Siemion Kunatowscy, 1564 r. byli dziedzicami Kunatowiec, które ich przodkowi nadał 1448 r., w 30-tu grzywnach, Michał z Buczacza. Siemaszko, Andruszko i Jurko Kunatowscy otrzymali 1576 r. potwierdzenie dożywocia na części Kunatowiec, po śmierci brata Kostia.

Tegoż roku Iwan, Piotr, Rajko, synowie Bratczyny, i Hawrysz i Andruszko, synowie Siemaka Kunatowscy, zatwierdzeni w posiadaniu połowy Halczyniec. Ławryn, Rajko, Bogdan i Daniło, synowie niegdy Iwana Halczyńskiego, czyli Kunatowskiego, posiadali 1592 r. połowę Halczyniec. Petryn, Iwan i Kuźma Halczyńscy, czyli Kunatkowscy 1604 r. (Pow. Mohil.).

KUNCEWICZOWIE v. KUNCOWICZOWIE v. KONCEWICZOWIE herbu JELITA (Arch. Dubrow. VI). Nieznany bliżej Kunca Sokołowicz, miał synów: Wojciecha Kmitę i Kaspra.

Wojciech Kmita Kuncewicz Sokołowicz, namiestnik wileński Gasztolda, 1522 — 1527 r., dzierżawca wiłkomierski 1532 r. i onikszteński 1536 r., żył jeszcze 1547 r., z Małgorzaty Piotrowskiej Ginwiłłowiczównej, zostawił syna Jana.

Herb Jelita.

Jan Kmicic, Jan Kmita Wojciechowicz Sokołowicz, Jan Kmita Kuncewicz, zapisał 1523 r. ojcu spadek po matce, procesował 1541 roku Jerzego Ościka, wojewodzica trockiego, o dobra macierzyste swej żony, a jego córki Zotji, która sprzedała 1542 r. Mąkobody Brzeskiemu (ML. 29 i 42), dworzanin królewski 1551 r., marszałek królewski, starosta wiłkomierski i onikszteński 1554 r., umarł 1563 r.

Syn Jana, Stanisław, umarł, zdaje się, bezdzietnie, córki: Halszka, żona Mikołaja Słuszki, starosty krzyczewskiego 1575 r., i Beata, żona Marcina Komorowskiego, były 1579 r. dziedziczkami połowy Żyrowic po matce.

Kasper Kuncowicz, marszałek i namiestnik borysowski Gasztolda 1525 — 1533 r., dziedzic Mokran, które mu zapisała żona, Hanna Jurjewna, dostarczał 1528 r., na potrzeby wojenne, dwa konie, dzierżawca przewalski 1540 — 1550 r., ożski 1540 r., ozierski 1555 r., pozostawił syna Mikołaja.

Mikołaj Kasprowicz Kunca zapisał 1555 r. pierwszej żonie, Polonji Janównie, majętność Nachowską. Drugą jego żoną była ks. Marja Sanguszkówna Kowelska, wraz z którą procesował 1559 r. Filona Kmitę.

KUNCEWICZOWIE v. KONCEWICZOWIE h. ŁABĘDŹ. Heraldycy wyprowadzają ten ród od Gineta Koncewicza. Twierdzenie to jednak utrzymać się nie może, bo Ginet Koncewicz został w Horodle 1413 r. przyjęty do rodu Zarembów, a zamiana tego herbu na Łabędzia, przez W. Ks. Witolda (Kojał.), dowieść się nie da.

W końcu XV-go i początku XVI-go wieku spotykamy dwóch braci Kuncewiczów, Maćka i Jakóba.

Maciek, domownik Piotra, wojewody trockiego, otrzymał 1494 r., od Aleksandra Jag., ośmiu służebnych ludzi Ejgirdańców (ML. 5), ciwun trocki 1511 — 1529, otrzymał 1524 r. po bracie Jakóbie Lejpuny i Olkieniki, na wyprawy wojenne dostarczał siedm koni (Arch. I. Z. Ros. II; ML. 21). Córka jego Hanna, wdowa po Mikołaju Hamszeju, jest 1535 — 1541 r. żoną Jana Jurjewicza Zawiszy (ML. 43).

Herb Łabędź.

Jakób Kuncewicz otrzymał 1495 r. potwierdzenie kupna wsi Rostia od Micewicza (ML. 5), poseł do Moskwy 1502 roku, namiestnik olkienicki i lejpuński 1504 roku, koniuszy dworny 1510 r. i koniuszy trocki 1511 r. i leśniczy grodzieński 1512 r. Wziął w zastaw 1518 r. za 1,000 kóp groszy lit. dzierżawę wasiliską, na cesję której otrzymał konsens 1523 roku, wykupił dzierżawę stokliską 1521 r., umarł w końcu 1523 r. Dwa razy zawierał Jakób związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Zofja Bohdanówna 1511 r., dziedziczka Oleksina i Mihorec na Wołyniu (ML. 11); drugą zaś, Hanna Bogdanówna Sapieżanka, 2-o v. Olechnowa Skorucina, zmarła 1544 r. Ta ostatnia, 1528 r. stawiła na popis 38 koni (ML. 21), a 1531 r. zyskała od króla Zygmunta, potwierdzenie zapisów mężowskich (ML. 24). Synów z drugiej żony miał Jakób czterech: Mikołaja, Juchnę zmarłego młodo, Michała i Macieja v. Matysa.

Mikołaj Jakóbowicz, dworzanin królewski 1546 r. (Arch. Sang.; Akta I), z żony, Miłosławy Bohdanówny Wołłowiczówny, 2-o v. Jerzowej Wołczkowiczowej, pozostawił tylko dwie córki: Barbarę i Katarzynę, które, z stryjami rodzonemi, Michałem i Matysem i przyrodnim, Marcinem Skorutą, 1555 r. podzieliły się dobrami Hanuszyszki po babce, względnie matce, Hannie Sapieżance. Barbara wyszła potem za Mikołaja Naruszewicza, podskarbiego litewskiego, a Katarzyna, za Mikołaja Talwosza, kasztelana żmudzkiego (Akta XIV; Sap.; Wolff.).

Michał, według mowy wygłoszonej na pogrzebie żony jego wnuka Jakóba, ożeniony był z ks. Kurbską.

Syn jego Maciej, dziedzic Hanuszyszek 1590 r., miał trzech synów: Jakóba Teodora, Baltazara, podstarościego oszmiańskiego 1637 roku (Arch. Dubr. VI) i N., po którym była córka Helena, Bazyljanka i Maciej Alojzy, prałat kantor smoleński, pleban roski, pisarz kapituły wileńskiej 1667 r.

Jakób Teodor, starosta koniawski i dubicki 1627 r., poseł i elektor Władysława IV-go 1632 r., pisarz ziemski lidzki 1635 r., chorąży 1638 r., a podkomorzy lidzki 1652 r., kasztelan miński 1661 r. i tegoż roku kasztelan żmudzki, wojewoda brzeski litewski 1664 r., umarł 1667 r. Żon miał trzy. Pierwsza Helena Sapieżanka, kuchmistrzówna litewska, wdowa po Romanie Wołłowiczu, staroście koniawskim, zmarła bezdzietnie 1645 r.; z drugiej, nieznanej, miał syna Jana Walerjana; trzecią była Felicjanna Krystyna Wojnianka, chorążanka wołkowyska, 1-o v. Janowa Bychowcowa, dla której uzyskał 1664 r. prawo wspólności na starostwach dubickiem i koniawskiem i z niej był syn Dominik, który testamentem z 1689 r. zapisał Szpaków Bazyljanom.

Jan Walerjan, po ojcu starosta koniawski i dubicki 1667 — 1689 r., elektor króla Michała z województwa wileńskiego i Jana III-go z powiatu lidzkiego, ożeniony był z Anną Wołłowiczówną, stolnikówną litewską, która 1677 r. dopełniła z rodzeństwem działu dóbr po matce Sapieżance (Pac.). Oboje nie żyli już 1690 r. Córki ich: Katarzyna i Barbara, kwitowały 1693 r. swych opiekunów. Katarzyna była żoną Franciszka Mosiewicza, wojewodzica brzeskiego, w końcu marszałka lidzkiego 1700 roku, a Barbara, 1-o v. Zygmunta Bilewicza, ciwuna wiekszniańskiego, a 2-o voto Stefana Kurcza, starosty pilwickiego 1715 roku (Wolff.).

Matys, czwarty syn Jakóba, ożeniony z Zofją Mikołajówną Bakałarówną, zawarł 1547 r. układ z Wiesiołowskiemi o Białystok (ML. 62), nazwany bojarem ejszyskim 1558 r., miał dobra w wójtostwie wersockim.

Syn jego Jan, podkomorzy nowogrodzki 1581 r., leśniczy merecki, orański i przełajski, otrzymał 1582 r. ośm włók w Kubelnikach i sześć włók zwanych Cybańcy, we włości ejszyskiej, umarł przed 1594 r., pochowany przez syna w Koleśnikach. Żona jego, Barbara Janówna Owsianikówna, wyszła 1594 r. 2-o v. za Andrzeja Andrzejowicza Montowta i umarła 1619 r., spisawszy poprzednio testament, w którym wymienia córki żyjące: Krystynę Albrychtowę Brzuchańską i jej dzieci; Aleksandrę, żonę Jana Szunko i jej syna, wnuki po zmarłej córce Michałowej, chorążynie lidzkiej (nazwisko nie wymienione) i syna Samuela. Drugi syn, podkomorzego Jan, zabity po 1600 r., potomstwa nie zostawił.

Samuel, dziedzic po ojcu i matce Sworotwy wielkiej i małej, Jastrebli, Jatr, Tichinek, w nowogrodzkiem, Koleśnik, Ciepielun i innych, w lidzkiem Werejkowszczyzny, Kubelnik, Cybańców, ożeniony 1614 r. z ks. Anną Połubieńską, 2-o v. Stanisławową Zawdzińską, której zabezpieczył 10,000 floren. na swych dobrach i z którą zeznał 1621 r. zapis wzajemnego dożywocia, kupił 1621 r. Turję od Siemiradzkich, a 1629 r. Wersoki i Zyrmuny od Hlebowicza, fundował kaplicę grobową dla całej rodziny w Koleśnikach i wybudował 1638 r. cerkiew w Sworotwie małej, był pisarzem ziemskim lidzkim 1618 r., a został sędzią ziemskim 1635 r., umarł 1643 r., wyznaczywszy w testamencie opiekunem swych dzieci, Jakóba Teodora, chorążego lidzkiego. Z dzieci Samuela:

1. Aleksander.
2. Mikołaj.
3. Zuzanna, zmarli przed ojcem, pochowani przez niego w Koleśnikach.
4. Krystyna, w zakonie Benedyktynek w Nieświeżu, pod imieniem Scholastyki, z testamentu ojca otrzymała 3,000 flor.

5. Katarzyna, żona Hieronima Wołłowicza, kasztelanica nowogrodzkiego; ojciec ją usunął od spadku, bo synowie jej wypędzili go z posessji Białej i Radziwlłłowicz.

6. Konstanty, ur. 1623 r., z testamentu ojca dziedzic Nacewicz, od 1647 r. opiekun rodzeństwa, umarł 1649 r., pozostawiwszy z żony, Anny Buchowieckiej, syna Aleksandra, dziedzica połowy Sworotwy 1670 r.

7. Jan, ur. 1624 r., zmarły przed 1670 r. On, zdaje się, był Dominikaninem pod imieniem Alfonsa.

8. Krzysztof, ur. 1625 r., z testamentu ojca dziedzic Sieczkaniec i Kubelnik, z żony, Barbary Szwykowskiej, córki Jana, pozostawił córki: Zofję, Barbarę i Annę, dziedziczki Żyrmun 1670 r.

9. Kazimierz Teofil, sekretarz królewski, elektor królów: Michała i Jana III-go, wojski lidzki 1665 r. i podstarości 1669 r., podsędek ziemski 1672 r., chorąży lidzki 1688 r., kilkakrotnie poseł na sejmy i deputat na Trybunały, 1690 r. z sejmu deputowany na Trybunał skarbowy litewski, z dwóch żon, pierwszej, Katarzyny Fiedorowiczówny i drugiej, Anny Tyszkiewiczównej, 1-o v. Mirskiej, podkomorzyny brasławskiej, nie wiadomo czy potomstwo zostawił. Jego synem mógł być Konstanty Jan Kazimierz, towarzysz pancerny, mianowany 1687 r. skarbnikiem lidzkim, a następnie z cześnika wojskim 1698 r., świadczący przy działach synów Michała 1699 r., ożeniony z Joanną Kostrowicką, której ciotka Barbara z Limontów Kęsowska, podkomorzyna łomżyńska, zapisała 1690 r. Wawiórkę Jundziłłowską. Ten może Konstanty, razem z Marcelim i Samuelem, podpisał elekcję Michała i Jana III-go, z powiatem lidzkim.

10. Michał, elektor króla Michała, z województwa wileńskiego, 1652 roku pozwał bratowę Konstantowę, a 1670 r. razem z najmłodszym bratem Eustachym, pozwali całą rodzinę i dalszą stryjenkę, wojewodzinę brzeską, o spadek po ojcu. Wraz z pierwszą żoną, Katarzyną Drozdowiczówną, sprzedali 1663 r. Zubowi dobra Narkuńskie, nabyte od Adama Mikołajewicza Bieluńca. Druga żona Michała, Anna z Wawrzeckich, wyszła 2-o v. za Jana Ołdakowskiego. Synów Michał pozostawił trzech: Konstantego Michała, Krzysztofa i Aleksandra.

Ten ostatni, ożeniony z Katarzyną Rylanką (Ryl? czy Ryłło?), 1693 r. sprzedał był, bez wiedzy braci, swój dział w Poturzu i Siemirakowszczyznie Krzysztofowi Kobylińskiemu, od którego odkupił go Konstanty. W 1699 r. starsi bracia, Konstanty Michał i Krzysztof, zawarli układ działowy.

Krzysztof, wojski czerniechowski 1699 r., dziedzic Wersoki z Trzeciakowszczyzną i Poturza, był żonaty z Katarzyną Tyszkiewiczówną, ale potomstwa, zdaje się, nie zostawił.

Konstanty Michał, najstarszy syn Michała, elektor Augusta II-go z województwa wileńskiego, stolnik latyczowski 1669 r., pisarz grodzki lidzki i deputat na Trybunał 1709 r., fundował 1703 r. klasztor Karmelitów w Koleśnikach, z nieznanej nam żony, zostawił córkę Kornelję, żonę Dominika Dzieżyca, zmarłą bezdzietnie i synów: Michała i Józefa, którzy 1748 r. podzielili się dobrami po ojcu i siostrze.

Michał spisał testament 1750 r. (Sąd. ławn. Wileńs.), w którym dobra swo-

je Wersokę zapisał po połowie, żonie Judycie Dzieżycównie i synowi Jerzemu, a córkom: Domicelli, Wiktorji i Benedykcie, po 2,000 flor.

Jerzy, podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej, ma sprawę 1775 roku o zabicie Jana Starosielskiego (V. L.), pisarz grodzki lidzki, legitymował się ze szlachectwa 1798 r., razem z pięcioma synami w gubernji wileńskiej, spisał testament 1803 r., którym żonie swej drugiej, Agnieszce z Engelfeldów, zapisał dożywocie na Moneliszkach, a córkom z pierwszej żony, Salomei Surkontówny, Barbarze Aleksandrowiczowej, majorowej wojsk litewskich i Salomei Joczowej, starościnie likańskiej, już wyposażonym, dodatkowo po 1,500 flor. Z drugiej żony córki: Wiktorja i Leokadja, później Jerzowa Janowska, otrzymały posagu po 15,000 flor. Synów z drugiej żony, pozostawił Jerzy pięciu.

1. Antoni, sędzia graniczny powiatu lidzkiego, z testamentu ojca posessor Noniszek i Szejbakpola, zmarły przed 1832 r., pozostawił, z Marjanny Rodkiewiczówny, synów:

a) Konstantego, ur. 1811 r. w Moniszkach (metr. w Koleśnikach), urzędnika na Kaukazie, po którym, z Natalji Niceforówny, dzieci prawosławne, Anna i Samuel, ur. 1859 r. w Szemasze na Kaukazie.

b) Samuela Stanisława, ur. 1815 r. (metr. tamże).

c) Tadeusza Walerjana, ur. 1816 r. (metr. tamże), ożenionego z Stefanją Zajączkowską, którego synowie: Gustaw Józef, ur. 1843 r. w Wilnie, z Marji Butkiewiczówny, ma syna Zenona, ur. 1875 r. w Białopiotrach (metr. w Ejszyszkach) i Władysław Jan, ur. 1845 r. w Noniszkach (metr. w Naczu), z Moniki Kamieńskiej, ma synów: Tadeusza, ur. 1872 r., Edmunda Andrzeja, ur. 1874 r. i Stanisława, ur. 1878 r. w Noniszkach (metr. w Naczu).

d) Jan Samuel, ur. 1820 r. (metr. w Koleśnikach).

2. Zygmunt, testamentem ojca otrzymał, wspólnie z bratem Jerzym, Nowydwór i Mieżyszki i różne sumy, regent lidzki 1813 r., sędzia lidzki 1818 r., z Konstancji Paszkiewiczównej, pozostawił pięciu synów: Stefana Jerzego Ludwika, ur. 1811 r., Edwarda Kazimierza, ur. 1813 r. w Mejnaliszkach, Atanazego Jana Stanisława, ur. 1818 r. w Poturzu, Jerzego Jana Józefa, ur. 1820 r. w Poturzu, Leonarda Bazylego, ur. 1822 r. w Poturzu (metryki w Koleśnikach).

3. Jerzy, współdziedzic Nowegodworu i Mieżyszek, regent lidzki 1811 r., pisarz grodzki lidzki 1813 r., z Marjanny Popławskiej, pozostawił pięciu synów: Rudolf Karol, ur. 1813 r. w Lidzie, Józef Ignacy, ur. 1815 r. w Lidzie (metryki w Lidzie), Romuald Władysław, ur. 1817 r. w Lidzie i Aleksander Ksawery, ur. 1819 r., obaj ostatni chrzczeni 1822 r. w Ejszyszkach i Konstanty Mieczysław, ur. 1820 r., który, z Benigny z Oskierków, pozostawił synów: Wiktora Józafata, ur. 1847 r. w Łowczycach i Rajnolda, ur. 1848 r. tamże (metr. w Nowogródkn).

4. Aleksander, ur. 1783 r., z testamentu ojca dziedzic Poturza, porucznik wojsk polskich 1815 r., żył jeszcze 1832 r. jako wdowiec bezdzietny.

5. Józef, ur. 1786 r., dziedzic Wersoki, sędzia ziemski lidzki, ożeniony z Julją Michałowską, pozostawił synów: Mieczysława Ildefonsa, ur. 1819 r., Maurycego Botwida, ur. 1820 r. i Ryszarda Jarosława, ur. 1825 r. (metr. w Lidzie).

11. Eustachy, najmłodszy syn Samuela, któremu matka ustąpiła dożywocia i 2,000 flor. na Jastrabli 1661 r., z bratem Michałem procesował 1670 r. rodzi-

nę o spadek po ojcu, spisał testament i umarł 1682 r. Żonie, Marjannie z Wojewódzkich, zapisał 3,000 flor. na Jastrabli, córce, Konstancji Szymonowej Haciskiej, dopłaty do posagu 1,000 flor., a synom: Wincentemu, Janowi i Kazimierzowi, połowę Sworotwy i Jastrable, w nowogrodzkiem, Z synów Eustachego: Wincenty i Jan, podpisali obiór Augusta II-go, z województwem nowogrodzkiem.

Jan, kupił 1703 r. Białą dolną od Wołłowiczów, a testamentem sporządzonym 1732 roku, zapisał 4,000 tynfów na cerkiew w Sworotwie (Arch. Zbor. 14).

Kazimierz spisał testament 1737 r., którym żonie, Scholastyce z Bułhaków, zapisał 3,000 florenów, córce Klarze 4,000 tynfów, a synowi Józefowi dobra ziemskie.

Józef, stronnik Augusta III-go 1733 r., poseł nowogrodzki, wraz z synem Stefanem, podpisał elekcję Stanisława Augusta, rotmistrz nowogrodzki, mianowany horodniczym 1766 r., z którego to urzędu rezygnował, dla późnego wieku, na rzecz syna Stefana.

Stefan, ur. 1746 r., horodniczy nowogrodzki po ojcu 1780 r., deputat na Trybunał litewski 1777 r., dziedzic Sworotwy małej, Białej dolnej, Koncewiczów, Darewnej, Jastrabli, zabezpieczył 1782 r. żonie, Annie Galimskiej, córce Jerzego, chorążego orszańskiego, 75,000 flor. na Białej i Jastrabli, sprzedał 1796 r. Koncewicze Obuchowiczowej, umarł przed 1816 rokiem, pozostawiwszy następujące potomstwo:

a) Józef, ur. 1781 r., zmarł bezdzietny przed 1837 r.

b) Leon *Jan Chryzostom* Michał, ur. 1783 r. w Białej dolnej (metr. w kościele Mołczadzkim), sędzia graniczny 1814 r., a chorąży słonimski 1817 — 1821 roku, zawarł układ z matką 1816 r., sprzedał 1832 r. Białę dolną, legitymował się ze szlachectwa 1837 r., a z żony, Ludwiki z Korsakow, 1-o v. Szyszkowej, pozostawił *Stefana* Anzelma Kajetana, ur. 1823 r (chrzczony w Rzeczycy); Malwinę, ur. 1824 r.; Amelję, ur. 1825 r.; Leokadję, ur. 1827 r.; Wandę, ur. 1831 r. i Marję, ur. 1832 r.

c) Franciszka, ur. 1785 r., za Jakóbem Niezabytowskim, oficerem wojsk polskich 1816 r.

d) Helena, ur. 1787 r., za Leonem Osztorpem 1816 r., w końcu marszałkiem gubernjalnym mińskim 1832 r.

e) Eustachy, ur. 1789 r., zmarły przed 1837 r.

f) Brygida, ur. 1790 r. i

g) Izabella, niezamężne 1816 r.

Stanisław, syn Konstantego, z Marjanny Stecewiczównej, miał syna Andrzeja, ur. 1766 r. (metr. w Koleśnikach), po którym, z Anny Paszkowskiej, syn Paweł, ur. 1819 r. (metr. tamże), którego procedencję przyznał Jerzy, pisarz grodzki lidzki i uznawał go synowcem swoim (Gr. Lidz. 1824).

Członkowie tej rodziny zyskali przyznanie szlachectwa w Rossji, w latach 1836, 1837, 1853, 1860, 1882, 1886, 1887 i 1888 (z Teki B. W. Rummla).

KUNCEWICZOWIE h. RÓŻA. Gabrjel Kuncewicz, osiadły w Włodzimierzu wołyńskim, z żony Maryny, miał syna Jana, ur. 1580 r., który wstąpił 1604 roku do Bazyljanów, przyjąwszy zakonne imię Jozafata. Odznaczył się w zakonie świę-

tością i gorliwością, z archimandryty wileńskiego mianowany 28-go Czerwca 1617 roku biskupem witebskim i koadjutorem arcybiskupa połockiego, zostaje arcybiskupem połockim, biskupem witebskim i mścisławskim 1618 roku, zamordowany w Witebsku 13-go Listopada 1623 r., zaliczony w poczet błogosławionych 1642 r., a kanonizowany w końcu XIX-go wieku (Akta IX; Arch. Zbor. VI; A. Zap. Ros. I. Wit. Star. V). Franciszek Kuncewicz z Ostroga, umarł w Padwie 1636 r.

KUNCEWICZOWIE v. KONCEWICZOWIE h. ŻNIN, który przedstawia na tarczy dużą literę S.

Stefan Kuncewicz z Bohdanem Petkowiczem, fundował 1499 roku kościół w Szatach, a dobra Ikuńskie zapisał 1531 r. swemu słudze. Stanisław Szczepanowicz (Wolff pisze Szczęsnowicz) Kuncewicz, chorąży rudomiński 1541—1550 r., z żony, Aleksandry Jakóbówny, miał córkę Elżbietę Waśkiewiczową i synów: Mikołaja, Kaspra i Grzegorza, którym matka darowała 1557 r. swe wiano 200 kóp groszy litews.

Mikołaj Stanisławowicz Kuncewicz, dworzanin Zygmunta Augusta, otrzymał od niego lenno Wieszuny, w wileńskiem, a na rzecz żony, Rainy Fursówny, zeznał zapis 1557 roku. Syn jego, Stanisław, otrzymał 1582 r. Rożany, w słonimskiem (Wolff).

Wawrzyniec, z oszmiańskiego, stawił się 1698 roku na pospolite ruszenie. Marcjan, horodniczy oszmiański 1711 — 1722 r. Szymon, rotmistrz oszmiański 1763 r., elektor Stanisława Augusta. Szczepan, dziedzic Baranowicz, w oszmiańskiem, 1612 r., miał syna Mikołaja, a ten Jana, którego syn Marcin. Marcin v. Marcin Antoni Michał, ciwun szawdowski, horodniczy i podstarości oszmiański 1725 — 1735 r., dziedzic Olszan, Karłowszczyzny, Skrzyplewa, Uzbłoć, w oszmiańskiem, miał syna Adama Tadeusza, horodniczego oszmiańskiego 1775 roku, sędziego ziemskiego oszmiańskiego 1794 roku, który z synami: Hilarym i Leonem, legitymował się ze szlachectwa 1800 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Leon, syn Adama Tadeusza, sędzia graniczny oszmiański, legitymował się ze szlachectwa drugi raz także w Wilnie, wraz z synem Wiktorem Adamem 1834 roku.

Adam Tadeusz miał jeszcze trzeciego syna Józefa, którego synowie: Adam Stefan z synem Józefem, Paweł Grzegorz z synem Józefem Cyprjanem i Aleksander Józef, wywiedli się ze szlachectwa w Wilnie 1858 r.

KUNCEWICZOWIE v. KONCEWICZOWIE różni. Iwan Iwanowicz Kuncewicz, dzierżawca jurborski królowej Bony 1536 r. i dzierżawca jaświoński 1552 r., mytnik kowieński 1540 r., żmudzki 1555 r., ziemianin grodzieński 1558 r., dziedzic Dziewiagoły 1536 r., żył jeszcze 1559 r. Córki jego: Hanna, żona 1-o v. ks. Andrzeja Neledińskiego, podkluczego wileńskiego 1568 r., a 2-o v. Iwana Baki 1577 r.; Owdotja, żona 1-o v. Andrzeja Łukaszewicza Wołłowicza 1555 r., a 2-o v. Grzegorza Delnickiego 1560 r. Synowie Iwana: Fedor, Konstanty, Abraham i Marcin, sprzedali 1558 r. połowę Poniewieża. Z nich:

Marcin, ziemianin grodzieński, żył 1565 r.

Abraham, dziedzic po ojcu Dewiagoły, dworzanin królewski 1561 r., poborca kowieński, umarł 1562 r. Wdowa po nim ks. Hanna Maciejówna Ogińska, wyszła 2-o v. za Wojciecha Dziewiałtowskiego 1566 r.

Konstanty, dworzanin królewski 1568 r., wziął po ojcu dobra Żarze.

Fedor, najstarszy, pisarz ziemski grodzieński 1555 r., mierczy włości dyrwiańskiej 1558 r. i chorąży grodzieński 1568 r., był i poborcą grodzieńskim 1568 roku, żył jeszcze 1584 r., z żoną Maryną procesował 1550 r. Protasewicza, a z bratem Konstantym sprzedał Dewiagołę Owsiannikowi, który ją odprzedał 1568 roku Sapiesze (Sap.).

Syn Fedora Jakób, starosta ostryński, leśniczy merecki i orański, cedował 1579 r., za konsensem królewski, mstarostwo ostryńskie Iwanowi Fursowi, sędziemu pińskiemu (Pac.), sprzedał 1584 r. Orłowo, w kowieńskiem, Wołowiczowi (Akta XIV), mianowany 1589 r. chorążym grodzieńskim i poborca grodzieński 1609 — 1613 r., żonaty z Barbarą Fursówną (Akta XIII), otrzymał 1619 r. konsens na sprzedaż Łosośna, w grodzieńskiem.

Syn jego Mikołaj, podstarości piński 1632 r., rotmistrz, mianowany 1633 r. podkomorzym pińskim, deputat na Trybunał litewski 1634 r., nie żył już 1662 r., ożeniony był 1640 r. z Anną Samsonówną Podbereską, 1-o v. Olbrachtową Mielecką, 2-o v. Danielową Szczyttową Zabielską, podsędkową połocką (Wolff).

Jan Kunca, polak, został 1511 r. doktorem medycyny w Padwie. Marta Kuncówna, żona Albrechta Wilczka, ziemianina witebskiego 1596 roku (Ist. Jur. Mat. XXI). Iwan Kuncewicz, ziemianin piński 1552 roku. Filip, bojar królewski 1549 r., syn jego Wojciech, spisał testament 1557 r.

Sejm 1646 r. nakazał wynagrodzić Sylwestra Koncewicza, za utratę dóbr w smoleńskiem (V. L.). Konstancja, żona Michała Puciaty, łowczego lidzkiego 1677 r. Franciszek, Jezuita w Wilnie 1697 r. Dwóch Janów, Kazimierz i Stefan, z województwa trockiego, stanęli 1698 r. na popis wojskowy. Antonina z Kuncewiczów, 1-o v. Naramowska, podsędkowa oszmiańska, 2-o v. Kolendzina, starościna chełchowska 1755 roku. Paweł, krajczyc grodzieński 1780 r. (Akta VII i Gr. Grodz.). Angelika, żona Aleksandra Sołłohuba 1800 r. Izabella, żona Hipolita Sokolskiego, zmarła przed 1903 rokiem. Konstancja, żona Mieczysława Rouby, który zmarł 1904 roku.

KUNCEWICZ - KOSTENICKI Piotr, mianowany łowczym czerniechowskim 1659 r. Patrz Kostanecki.

KUŃCZA, wojski halicki 1463 — 1474 r. Patrz Steinkeller.

KUNCZHIREY h. POBÓG, Jan, zaświadczył szlachectwo Chudzewskiego, w sądzie ziemskim dobrzyńskim 1441 r. (AGZ. XIV. 3746).

KUŃCZYCCY z Kuńczyc v. z Kończyc, w powiecie radomskim. Racibor, Mikołaj i Jakusz, z ojcem Andrzejem, zamieniają różne grunta 1416 r. Dobek, zabezpieczył 1433 r. posag żonie Świętochnie. Wojciech i Piotr, bracia, robią dział części swej w Kuńczycach 1453 r. Stanisław, syn Jana, 1454 r. (Rad. Inscr. I f. 54; II f. 305; IV f. 275 i 308).

Krzysztof Kuńczycki, syn Marcina, żonaty z Zuzanną Goliszewską 1589 r. (Wyr. Lub. 32 f. 83 i 49 f. 327). Jan Kuńczycki, żonaty z Marjanną Leszczyńską kwitował 1776 r. we Lwowie Strzemeskiego (Gr. Lwows.).

Z tych Kuńczyc może wyszli Kunieccy v. Konieccy herbu Brodzic. Patrz *z Kończyc* i *Konieccy*.

KUNDEREWICZOWIE h. ŁABĘDZ. Juljan, komornik bracławski 1706 r (Op. Kij. 25). Bazyli Andrzej, syn Juljana, zostawił synów: Jakóba Prokopa, po którym syn Kazimierz i Józefa, po którym synowie: Michał i Aleksander. Paweł Leon, syn Kazimierza, Zacharjasz z synem Szczęsnym i Feliks, synowie Michała, Michał, Jan i Tadeusz, synowie Aleksandra. w 1852 r., Jan Juljan i Zygmunt Atanazy, synowie Jana, Tadeusz, Łukasz, Wiktor i Zenon, synowie Tadeusza, w 1865 roku, a Teofil i Feliks, synowie Feliksa, w 1870 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej (Spis.). Patrz *Konderewiczowie.*

KUNDEY Wincenty z Biskupic, zamienił 1497 r. wieś swą Biskupice, w kaliskiem, z dopłatą 110 grzyw. na Nieniowo Wielkie i Małe i Klimienty, z Piotrem Nieniowskim Zarembą (Wierzb. II. 765).

z KUNDRADŹCA, patrz *Kondraccy i Dłużniewscy.*

KUNDZICZOWIE h. POGONIA z odmianą. Herb ich przedstawia w polu czerwonym z obłoku ramię zbrojne, w łokciu zgięte z mieczem w ręce; nad hełmem w koronie takież ramię (Ostr. 2671).

Według tradycji, niejaki Nestor otrzymał 1500 r. od Aleksandra, 20 włók w parafji Krynki, w pow. grodzieńskim, na których z czasem powstały wsi: Nestorowszczyzna, Nietupy i Kundzicze, zamieszkane jeszcze 1765 r. przez liczną szlachtę Kundziczów i Nietupskich (Akta VII).

Poczobuttowie używali też przydomku Kundzicz i herbu Pogonia. Kundziczowie wzięli nazwisko od Kundy, syna Daszka v. Deszka, wnuka Nestora, stąd pisali się też Kundziczami Deszkiewiczami v. Daszkiewiczami.

N. podpisał, z województwem trockiem, obiór Leszczyńskiego 1733 roku. Tadeusz, prałat kanclerz kapituły wileńskiej 1799 r. (DW. 112 f. 1471), ur. 1747 roku, syn Marcina, profesor matematyki w uniwersytecie wileńskim, biskup sufragan wileński i administrator djecezji 1810 r.

Franciszek, komornik nowogrodzki, z synem Marcinem Baltazarem, Tadeusz, prałat wileński i Fabjan, namiestnik petyhorskiej chorągwi, synowie Marcina, Ignacy i Dominik z synem Michałem, rejentem granicznym oszmiańskim, synowie Józefa, rotmistrza, wszyscy zaś wnukowie Franciszka, prawnukowie Aleksandra Kundzicza, 1670 r. dziedzica Nestorowszczyzny-Nietup, w grodzieńskiem, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1800 r.

Tadeusz, syn Marcina Baltazara, 1859 r., w wileńskiem. Jan Nepomucen, ur. 1796 r., dziekan oszmiański, emigrant 1831 r., osiadł w Galicji, autor Gramatyki polskiej, Memorjału o stanie Kościoła na Litwie i innych dzieł, umarł 1869 r.

Ignacy Kundzicz Daszkiewicz, syn Szymona, z synami: Paulinem Józefem i Antonim Barnabą Władysławem, 1852 r., a Wiktor, syn Paulina, 1865 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej (Spis.).

KUNECCY z Kunek, w ziemi bielskiej. Józef i Walenty Kuneccy, synowie Stanisława i Marjanny, sprzedali wieś swą Kunki, w powiecie brańskim, swemu przyrodniemu bratu N., urodzonemu z Katarzyny z Maniszewiczów, 1779 r. (DW. 95 f. 374). Marjanna, wdowa po Marcinie Kłosińskim, w ziemi czerskiej, 1774 r. (Perp. Czers. 34 f. 457).

KUNEJKO Wojnowicz Jerzy, ożeniony z wdową po Władysławie Lubosu, otrzymał 1702 r. prawo wspólności dla siebie na wieś Gubry na Żmudzi, trzymaną przez żonę (Wolff).

KUNICCY h. ABDANK. Paprocki o nich pisze, że są w Wielkopolsce, Niesiecki nic o nich nie słyszał. Z jakichby Kunic wyszli trudno wiedzieć, bo regestra poborowe z drugiej połowy XVI-go wieku, wsi Kunic w Wielkopolsce nie znają. Mogli do nich należeć Mikołaj i Piotr z Kunic, występujący 1394 r. w Łęczycy i Mikołaj 1419 r. w Brzezinach (Łęcz I i II). Stanisław, scholastyk poznański, deputat na Trybunał lubelski 1579 r. (Zap. Lub. 1 f. 1; Wyr. Lub. 1 f. 2).

Józef, z województwem poznańskiem, podpisał 1733 r. obiór Leszczyńskiego. N., asessor rejencji, został 1807 r. sędzią ziemiańskim poznańskim i członkiem deputacji moratoryjnej.

Wylegitymowani w Galicji Kuniccy z herbem Abdank, właściwie należą do herbu Sas.

KUNICCY h. BOŃCZA z Kunic Wielkich, w powiecie opoczyńskim. Wawrzyniec i Tomasz z Kunic świadczą 1443 r. w Opocznie (KMP. IV). Piotr, syn Wawrzyńca 1441 r., a brat jego Klemens 1453 r., uczniowie Uniwersytetu krakowskiego, z nich Piotr, proboszcz kolegjaty sądeckiej, włodarz i oficjał biskupi sądecki 1470 roku, a Klemens, kustosz kolegjaty sądeckiej 1471 roku.

Herb Bończa.

Paweł, syn Klemensa, 1460 r., Stanisław, syn Macieja, 1476 r., Wacław, syn Ambrożego, 1488 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Długosz wymienia jako dziedziców Kunic w drugiej połowie XV-go wieku, Piotra, proboszcza sądeckiego, Wawrzyńca, Pawła, Mikołaja Chrościela, Mikołaja Goljana i Pawła Brzeskiego. Dobra Barbary z Kunic, w opoczyńskiem, zostały skonfiskowane 1497 r. za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 1061). Jan, łożniczy królewski 1502 — 1504 r., bracia Aleksy i Jakób, 1504 r. otrzymują różne sumy od króla (T. Paw. I). Mikołaj, Paweł, Barbara Chróścielowa i Barbara Miłakowska, dziedzice Kunic 1508 r. N. Kuniecki, 1508 roku dziedzic części Jarosławic, których wraz z częścią Krzyszkowic i Gaczkowic, w radomskiem, 1569 r. jest dziedzicem Stanisław Kunicki (Paw.). Jan zwolniony 1537 r. od wyprawy wojennej (M. 54 f. 166).

W początkach XVI w dziedziczyli między innemi na Kunicach trzej bracia: Mikołaj, Paweł i Hieronim. Mikołaj miał syna Łukasza, który zmarł 1538 r., pozostawiwszy żonę Annę, oprawną panią na Stawowiczkach, Koliszowach, Trzemesznie i Bedlnie i małoletnie dzieci: Łukasza, Teoflię, Zofję

i Annę, pod opieką dziadka Mikołaja. Z dzieci tych, Anna zmarła wkrótce, bo 1539 r., wdowa Łukaszowa, już tylko z trojgiem starszych dzieci, otrzymała konsens na wykup czwartej części Januszowic pod Opocznem, od Dworzyńskiego. W posiadaniu tej części utrzymany został 1556 r. Łukasz, który jeszcze 1577 roku dziedziczy na części Kunic (Zap. Gr. Opocz. 1 f. 80 i 235; M. 89 f. 123; 98 f. 179 i Pawińs.).

Hieronim, z żony Jadwigi Starzechowskiej, miał syna Wacława, a ten z nieznanej mi żony, synów: Wacława i Jana.

Wacław, ur. 1580 r., kanonik łowicki, proboszcz opoczyński, autor rozprawy „Wizerunek szlachcica", wydanej po polsku i po łacinie, pod tytułem „Eques polanus" 1645 r., przez Stanisława Żochowskiego, a także i innych paru dziełek, między innemi wierszowanego Testamentu dla rodziny, dużo pomieścił w nich wzmianek o swojej rodzinie.

Brat jego Jan, z Reginy Boratyńskiej, córki Stanisława, miał synów: Adama i Aleksandra. Adama żona, Katarzyna z Raszyńskich, 2-o v. Adamowa Masłomiącka 1672 r., sprzedała 1640 r. część Wyględowa Bartłomiejowi Wąsowskiemu (DW. 49 f. 1438), zmarła 1685 r. Z dzieci Adama, syn Witalis Agrykola, zmarł po 1659 r. (Zap. Lub. 46 f. 153), a córka Zofja, była 1-o v. za Janem Sarnowskim, 2-o v. za Przeczkowskim 1674 r., a 3-o v. za Papieskim 1681 r., który zmarł 1684 roku, wracając z wyprawy wiedeńskiej. Aleksandra synowie: Poncjan i Kazimierz, sprzedali 1672 r. części swe w Kunicach po dziadzie ks. Wacławie, Wąsowiczowi, a drugi raz sprzedali 1677 r. znów te części krewnym swoim, z ziemi lubelskiej, Kasprowi, Janowi i Maciejowi, o co proces zakończył się dopiero 1679 roku (Zs. Opocz. i Sandom). Poncjan razem z Wacławem, podpisali obiór Augusta II-go, z województwem sandomierskim.

Stanisław, współdziedzic wsi Mioduchy-Janochy, w drohickiem, 1580 roku (Źr. Dziej. XVII). Krzysztof podpisał 1587 r., uchwały zjazdu województwa sandomierskiego (V. L. II. 237). Jan i Sebastjan, synowie Jakóba, w Lublinie 1623 roku (Zap. Lub. 27 f. 570). Jan zapisał był 390 flor. Barbarze Ramułtowej, której syn kwitował go 1599 r. (M. 144 f. 12).

Ksiądz Wacław, w książce swej, wymienia wielu członków swej rodziny z końca XVI-go i z początków XVII-go wieku, a mianowicie wspomnieni tam: Bernard, ożeniony z Modrzewską, Mikołaj z Libiszowską, Jakób z Barbarą Ostrzeską, Jan z Kałuską na Wołyniu, Jakób z Zagórską, Aleksander z Katarzyną Podlodowską, córką Krzysztofa, Piotr z Urszulą Gawrońską, Barbara, żona Stanisława Janiszowskiego, Zofja Abrahamowa Czechowska, Elżbieta Janowa Domaradzka, Dorota Adamowa Rudzka z Wielkiej Rudy, Felicjanna Feliksowa Kondradzka, Katarzyna Abrahamowa Wilczkowa, Zofja Mikołajowa Bajewska, Barbara Pawłowa Cielemecka, Anna, 1-o v. Janowa Szymakowska, 2-o v. Mikołajowa Jackowska, Krystyna Jakóbowa Orchowska, Troja Wierzbicka, Zofja Zamłyńska, N., córka Pawła, Wojciechowa Dziwłowska, Zofja Kunicka, zwana Brzeska, żona Piotra Szpota.

Piotr, towarzysz chorągwi Michała Szembeka 1657 roku (M. 196 f. 1401). Wojciech, syn Wawrzyńca, 1659 r. ma sprawę w Radomiu (Gr. Radom,). Tomasz, towarzysz chorągwi Jerzego Cyryny 1660 r. Aleksander, elektor króla Michała, z województwa lubelskiego, dziedzic części Mętowa, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.).

Bernard podpisał, z województwem bełskiem, obiór Augusta II-go. Paweł 1696 r. w lubelskiem, żonaty z Anną Piotrowską, która w 1727 i 1733 r. ma sumy na Pławanicach, u Anny z Potockich Kunickiej i syna jej Józefa.

Marcin, wojski mielnicki, został 1725 r. podstolim podlaskim, a syn jego, Kazimierz, został po ojcu wojskim mielnickim.

Już w XV-m wieku gałąź Kunickich osiadła w lubelskiem i chełmskiem. Paweł 1496 r. w Lublinie (Zs. Lub. 20934 f. 11). Feliks, z żony Zofji Luberackiej, miał córki: Katarzynę za Pawłem Rusieckim 1617 r., N. Komornicką i synów: Jakóba 1628 r. i Kaspra.

Kasper, dziedzic Kamienia, który nabył 1620 r. od Orzechowskich i Pławanic w chełmskiem 1624 r., wyznaczył 1617 r. opiekę nad dziećmi, zapisał 1631 roku wikarjuszom katedralnym chełmskim 600 flor. na Kamieniu (Akta XXVII), ożeniony był z Zofją ze Stanomina Baranowską, córką Jana i Barbary z Modliborzyc Wolskiej, która, jako wdowa, cedowała 1637 r. różne sumy synowi Mikołajowi (Zs. Lub. 20747 f. 610; 20749 f. 205).

Mikołaj ożenił się 1637 r. z Elżbietą Święcicką, córką Aleksandra z Święcicy, sprzedał 1647 r. Pławanice Kłoczewskiemu, ale widocznie kontrakt skasowany, bo dzieci Mikołaja są dziedzicami Pławanic, sprzedał 1653 r. Kamień, Janowi Drewnowskiemu. Wdowa po Mikołaju, w imieniu dzieci swoich: Kaspra, Jana, Macieja, Anny i Elżbiety v. Heleny, kwitowała 1663 r. Potockiego, starostę chełmskiego, i cedowała 1667 roku sumę 50,000 flor. na Kamieniu Orchowskiemu, żyła jeszcze 1684 r. (Zap. Lub. 50 f. 831; 95 f. 112; Zs. Lub. 19631 f. 567).

Z córek Mikołaja: Anna była 1-o v. za Marcinem Borzęckim 1667 roku, a 2-o v. za Krzysztofem Chrząstowskim, podstolim czerniechowskim, umarła bezdzietnie, a spadek po niej 1701 r. brali bracia, Kasper i Maciej, dzieci po trzecim bracie Janie i dzieci nieżyjącej już siostry Heleny Mikołajowej Czarnowskiej (Zs. Lub. 20199 f. 99 i 115; 21129 f. 18).

Kasper, najstarszy syn Mikołaja, elektor króla Michała z ziemi chełmskiej, podczaszy czerniechowski 1683 r., starosta czułczycki 1693 r. (Sig. 15 f. 66), ożeniony 1-o v. z Marjanną Bieniewską, wojewodzianką czerniechowską, zmarłą przed 1686 r., a 2-o v. z Anną Potocką, kasztelanką kamieniecką, wdową po Michale Florjanie Rzewuskim, podskarbim koronnym, która otrzymała 1713 r. konsens na cesję starostwa czułczyckiego Rzewuskiemu, a 1725 r. z synami: Michałem i Józefem, pozwana przez Pijarów chełmskich, posiadała znów Czułczyce. Z pierwszej żony miał Kasper dzieci: Dominika, Franciszka, Stanisława i Ludwikę, w imieniu których, Stanisław Baranowski zapozwał 1686 r. cały urząd grodzki łucki, o nie wwiązanie ich w Targowicę Krassowskich, według dekretu trybunalskiego.

Dominik i Franciszek widocznie wkrótce zmarli, bo już od 1688 r. w dalszych procesach nie wspominani, tylko Stanisław i Ludwika pozwani 1688 r. przez Hulewiczów, bannitują urząd grodzki włodzimierski 1694 r.

Stanisław, pozwany wraz z ojcem 1693 r. o Horodnicę, przez Dominikanów łuckich, żył, zdaje się, jeszcze 1723 r., ale zmarł bezżenny.

Ludwika wyszła 1694 r., za Stanisława Mateusza Rzewuskiego, w końcu hetmana wielkiego koronnego, odstąpiła 1731 r. dzierżawy Rudy, Rudki, Depuł-

tycz i Serebryszcza bratu Józefowi, a 1732 r. ujmuje się za nią cały urząd grodzki łucki i broni przeciw zięciom, którzy ją żywą, jakby w grobie, trzymają w więzach w Targowicy (Zap. Lub. 60 f. 963; 61 f. 91 i 213; 62 f. 581; 87 f. 945; Akta 27; M. 258 f. 12; Woł. IX f. 94, 784 i 1555; XI f. 1246; Bracł. XIV f. 814 i Gr. Łuckie 1686 r. i 1732).

Józef, syn Kaspra z drugiej żony, chorąży pancerny chorągwi wuja swego prymasa Potockiego, elektor Leszczyńskiego 1733 r., starosta rudzieński z cessji siostry 1731 r., deputat chełmski na Trybunał, przyjął dedykację „Mówcy“ ks. Hipolita, Pijara, kaznodzieji trybunalskiego, podkomorzy chełmski 1738 r., sprzedał w połowie, a darował w drugiej połowie dobra swe Rzewuskim, umarł w końcu 1742 r., lub w początkach 1743 r., nie pozostawiwszy z żony, Konstancji Wyżyckiej, potomstwa. Wdowa i brat Michał, zawarli ugodę z Rzewuskiemi 1743 r. (Zs. Lub. 21122 f. 117; Akta 27 i Gr. Chełm.).

Michał, drugi syn Kaspra z drugiej żony, chowany przez wuja prymasa Potockiego, kanonik warmiński, kustosz sandomierski, proboszcz książnicki, kanonik gnieźnieński 1724 r. i krakowski 1725 r., kanonik płocki, dziekan gnieźnieński 1737 r., opat mogilski 1738 r., archidjakon i sufragan krakowski, biskup arsjoneński, zrzekł się dziekanji gnieźnieńskiej 1742 r., umarł 1751 r. Biskup zacny i bardzo dobroczynny, wybudował kościół w Świerżach.

Oprócz tych dwóch synów, miał mieć Kasper, z drugiej żony, jeszcze córkę Agatę za Stempkowskim, kasztelanicem bracławskim.

Jan, drugi syn Mikołaja, a brat Kaspra, cześnik latyczowski 1697 r., ożeniony 1-o v. z Marjanną Romanowską, a 2-o v. z Heleną Dobraczyńską, nie żył już 1701 r., w którym dzieci jego: Mikołaj, Wojciech i Stanisław, urodzeni z pierwszej żony i Aleksander i Anna, z drugiej żony, wraz z stryjem, biorą spadek po ciotce Chrząstowskiej. Z dzieci Jana: o Stanisławie nic nie wiemy, Wojciech zmarł bezdzietny przed 1718 r., a Aleksander przed 1756 r. Anna jest 1756 roku wdową po Antonim Koźlerogi Libickim. Mikołaj poprowadził dalej tę linję (Zs. Lub. 20199 f. 99, 115 i 280; 21129 f. 18).

Mikołaj, najstarszy syn Jana z pierwszej żony, chorąży pancerny chorągwi krajczego koronnego 1702 r., marszałek sejmiku chełmskiego 1702 r., miecznik chełmski 1705 r., porucznik chorągwi pancernej hetmana Rzewuskiego, starosta chotecki, otrzymał 1709 r. konsens na cessję Sujkowa, a 1723 r. na cessję Chotczy i Petryłowa (Sig. 17 i 20), umarł 1728 r., pozostawiwszy, z Antoniny Liniewskiej, łowczanki kijowskiej, synów: Stefana i Jana, i córki: Franciszkę Gintowtowę, łowczynę lubaczowską, żyjącą 1766 r. i Annę Peretjatkowiczową, podczaszynę łucką.

Stefan, chorąży pancerny chorągwi Seweryna Rzewuskiego, starosta chotecki 1731 r., podstoli chełmski 1746 r., stolnik krasnostawski 1752 r., kasztelan chełmski 1760 r., uzyskał 1756 r. konsens na cessję Stajna Kazimierzowi Dłużewskiemu, a 1766 r. cedował, za konsensem królewskim z tegoż roku, starostwo choteckie bratu Janowi (Sig. 28 i 30), umarł bezżenny w początkach Września 1766 roku. Na pogrzebie jego wypowiedział mowę, drukowaną potem, ks. Dydak Tarszeński, Reformat. W mowie tej, jak zwykle, wymieniona cała procedencja i wszyscy krewni zmarłego.

Jan, brat Stefana, chował się w Luneville'u, gdzie został 1744 r. kapitanem piechoty, chorąży krasnostawski 1765 r., starosta czułczycki i chotecki 1766 roku, elektor Stanisława Augusta z ziemi chełmskiej, uzyskał 1768 r. konsens na cessję starostwa choteckiego Rokickiemu, a 1770 r. przelanie starostwa czułczyckiego na żonę, Teodorę z Sługockich, podczaszankę chełmską i syna Franciszka (Kancl. 44 f. 56 i 93), umarł 1770 r. Córka jego Urszula, wyszła za generała Michała Szwejkowskiego.

Syn Franciszek, starosta czułczycki, zeznał 1774 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancją Węglińską, kasztelanką chełmską (Zs. Lub. 20251 f. 160), członek Stanów galicyjskich, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim, poseł na sejm grodzieński 1784 r., podkomorzy chełmski 1784 r., kandydat do kasztelanji chełmskiej 1786 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 roku, a Orła Białego 1793 r., dziedzic Hańska, Łowczy, Czułczyc, Serebrzyszcz, Pławanic, Cycowa, nabył 1802 r. od Bonieckich Wytyczno i Andrzejów za 500,000 flor., ożeniony drugi raz z Marjanną Jabłońską, umarł 8-go Lutego 1828 r., pochowany u Reformatów w Chełmie. Z córek podkomorzego Urszula Leszczyńska, zmarła 1806 r.; Antonina, żona hr. Jana Nepomucena Męcińskiego, zmarła 1833 r.; Teodora hr. Janowa Suchodolska i Agata Klemensowa Grodzicka, zmarła 1863 r. Synowie: Jan urodzony z drugiej żony 1806 r., porucznik 2-go pułku strzelców pieszych, zmarły bezdzietnie 1845 r. i Wojciech i Marek, urodzeni z pierwszej żony, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Wojciech, dziedzic Hańska, z żony, Tekli Bielskiej, pozostawił córki: Celestynę za hr. Teofilem Suchodolskim z Dorohuska i Antoninę za Janem Scipio del Campo.

Marek, sędzia pokoju włodawski, dziedzic Stulna i Majdanu, zmarły 1866 roku, z żony, Wiktorji Świeszewskiej, pozostawił córkę Annę, zmarłą młodo i synów: Stefana, ur. 1836 r. (metr. w Uhrusku), dziedzica Stulna, ożenionego z Eugenją Urbańską, zmarłego bezdzietnie 1892 r. w Nałęczowie i Leona, ur. 1829 roku (metr. tamże), zdolnego rysownika i pisarza, zmarłego 1873 r. w Warszawie, po którym, z Ewy Drohojowskiej, córki: Zofja i Janina, zmarły dziećmi, a syn Stanisław, ur. 1862 r. w Stulnie, zaślubił 1888 r. Marję Bielską z Uhra, z której syn Wojciech, ur. 1889 r.

Maciej, trzeci syn Mikołaja i Elżbiety Święcickiej, a brat Kaspra i Jana, łowczy żydaczowski 1694 r., łowczy chełmski 1702 r. i deputat na Trybunał, elektor Jana III-go, a z synem Stanisławem, Augusta II-go, kilkakrotny marszałek sejmików chełmskich, ożeniony 1-o v. z Joanną Jełowicką, miał z niej syna Stanisława, zmarłego bezżennie przed 1710 r. Następnie ożenił się 2-o v. z Heleną z Rzepeckich Andrzejową Dobraczyńską, która 1694 r. procesowała się z Jaślikowskim Jakóbem i zmarła bezdzietnie przed 1698 r., a 3-o v. z Urszulą Borzymowską, skarbnikówną wiską, wdową po Andrzeju Snopkowskim i po Stanisławie Kiełczewskim, podstolim gostyńskim, która zawarła ugodę 1698 r. o dobra Kowalę z Skarszewską, kasztelanową wojnicką. Maciej raz w dzieciństwie, według zeznania matki z 1684 r., a drugi raz w powrocie z wyprawy wiedeńskiej, doznał cudownego ratunku Matki Boskiej Chełmskiej (Susza), zcedował 1696 r. Chodczę i Petryłów z Wolą Gałęzowskiemu, pozwany 1710 r. jako sukcessor syna Stanisława przez Izdebskich, wziął 1727 r, w zastaw Polichnę od Nahoreckich, przekazał 1728 roku

sumy po ojcu u Baranowskich, córce Elżbiecie Nitosławskiej, zrezygnował 1730 r. z urzędu łowczego chełmskiego, na rzecz zięcia Nitosławskiego, umarł 1735 roku (Zap. Lub. 70 f. 474; 73 f. 39; 75 f. 505; 80 f. 632; 87 f. 565; 95 f. 112 i 687; Wyr. Lub. 412 f. 1157; Akta 27; Zs. Lub. 20197 f. 135).

Z trzeciej żony pozostawił Maciej syna Wojciecha i cztery córki: Katarzynę za Wiktorynem Wereszczyńskim, kasztelanem lubelskim, żyjącą jeszcze 1766 roku; Elżbietę za Franciszkiem Ksawerym Nitosławskim, łowczym chełmskim, sędzią grodzkim kijowskim, regimentarzem partji ukraińskiej; Małgorzatę za Krzysztofem Kruszelnickim, podczaszym żydaczowskim, a potem sędzią ziemskim lwowskim, zmarłą 1745 r. i Annę, 1-o v. za Franciszkiem Rzewuskim, starostą czułczyckim 1731 r., 2-o v. za Michałem Jaślikowskim, podstolim czerniechowskim, starostą czułczyckim 1743 r., a 3-o v. za Ołtarzewskim, zmarłą bezdzietnie przed 1766 rokiem.

Wojciech, syn Macieja, elektor Leszczyńskiego z województwa ruskiego, w imieniu ojca i swoim, darował 1733 r. siostrze Wereszczyńskiej dwór z przyległościami w Lublinie, sumę swą po ojcu, u Nahoreckich, przekazał 1736 r. Tomaszowi Piotrkowskiemu, skarbnikowi nurskiemu, zastawił 1737 r. Polichnę Aleksandrowi Suchodolskiemu, a sprzedał ją 1738 r. Zawadzkiemu (Zap. Lub. 95 f. 772; Inscr. Castr. Lub. 161 f. 254; Zs. Lub. 21119 f. 254; 21122 f. 188).

Według mowy pogrzebowej, po Stefanie, kasztelanie chełmskim, Wojciech, łowczyc chełmski, umarł bezdzietny; według zaś wywodu szlacheckiego, Wojciech ten miał być ożeniony z Apolonją Dłuską, i miał mieć syna Józefa.

Józef, ożeniony z Ludwiką Bukowską, córką Łukasza z Piotrkowic, miał syna Kaspra Szymona *Franciszka*, ur. 1792 r. w Warszawie.

Franciszek, wzięty do niewoli pod Berezyną, otrzymał krzyż Virtuti Militari, porucznik gwardji narodowej 1831 r., zaślubił 1817 r. w Orszymowie Apolonję Scholastykę Dłużniewską, córkę Wawrzyńca z Brodów i Tekli Panickiej, osiadł w Warszawie, gdzie też i umarł 1836 r., pozostawiwszy sześcioro dzieci, które wraz z matką, wylegitymowały się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem. Z nich: Florentyna, poetka wyszła za Franciszka Rutowskiego, profesora Szkoły Głównej; Paulina, ur. 1831 r., za Ignacego Kreczunowicza, dziedzica Glin pod Warszawą; Teodozja Kossobudzka; Ksawery zmarły dzieckiem 1836 r.; Juljan, ur. 1821 r., zginął 1839 r. na Kaukazie w wojnie z Szamilem i Konstanty.

Konstanty, ur. 1825 r., zmarły 1897 r., inżynier, dyrektor wydziału w ministerjum komunikacji, rzeczywisty radca Stanu, zaślubił 1854 r. Julję Puczniewską, dziedziczkę Telatycz, zmarłą 1898 r. Z niej dzieci:

1. Władysław zmarł dzieckiem.

2. Jadwiga za Stanisławem Juszyńskim, dziedzicem Długiej Kościelnej.

3. Stanisław, ur. 1859 roku, inżynier, rzeczywisty radca stanu, ożeniony z Katarzyną Słobodzińską.

4. Jan, ur. 1862 r., zmarły 1902 r., kapitan wojsk rossyjskich.

5. Kazimierz, ur. 1863 r., inżynier, ożeniony z Stanisławą, córką Ryszarda Puciaty, ma z niej synów: Zbigniewa i Kazimierza.

6. Marjan, ur. 1865 roku, były sędzia na Kaukazie, następnie adwokat w Warszawie.

7. Henryk, ur. 1869 r., współdziedzic Klateczki na Litwie, ożeniony z Jadwigą Dziekońską, córką Józefa, z której Stanisław, ur. 1904 r. i Marjanna.

8. Józef, ur. 1870 r., współdziedzic Klateczki, ożeniony z Zofją Dziekońską, siostrą bratowej, zmarłą 1904 r., z której córka Zofja.

Już w XVI-m wieku osiedli Kuniccy na Wołyniu. Wspomina o tem ksiądz Wacław w swem dziele pisząc, że Goljanowie Kuniccy przenieśli się na Wołyń, gdzie posiadali Mokre. Piotr, podstarości kowelski 1564 r. (Op. Łuc. 2038). Bohdan z Janem Sokołowskim dziedzic Kopijowiec, w bracławskiem, a Bazyli, Kapuszczan tamże 1629 r. (Źr. Dziej. 20). Tenże Bohdan Sylwester sprzedał 1630 roku ks. Czetwertyńskiemu Starą Kopijówkę (Teka Rulikow.), a 1635 r., unikając egzekucji po przegranej sprawie z Aleksandrem Piasoczyńskim, sprzedał dobra Kunicz, w bracławskiem, Kalinowskiemu (Woł. VI A f. 591). Filon, kapitan dragonów 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 7).

Józef, syn Wojciecha i Katarzyny Bienieckiej, ożeniony z Heleną Potocką, córką Jana i Zofji Tymińskiej, zmarły przed 1701 r., miał synów: Zbigniewa i Władysława (Bracł. XIV f. 898), dziedziców Siedlisk, Pazyrek, Gudyniec, Zalutyniec, Piatyhorki na Ukrainie i Wołyniu. Obaj bracia podpisali elekcję Leszczyńskiego 1733 roku, z województwem kijowskiem.

Zbigniew zmarł bezdzietny.

Władysław tytułowany podczaszym mielnickim, ożeniony z Magdaleną Paskucką, pozostawił synów: Onufrego i Adama, mianowanego 1788 r. z chorążego porucznikiem pułku pieszego buławy wielkiej koronnej, zmarłych bezdzietnie, Franciszka Antoniego i Stanisława.

Franciszek Antoni, major wojsk polskich, ranny 1794 r. pod Starym Konstantynowem, z Marjanny Biernackiej, miał córki: Józefę za Ignacym Dąmbskim, Julję i Katarzynę, i synów: Wincentego Ignacego, ur. 1795 r., Jana Medarda, ur. 1802 r. i Jakóba Piotra, ur. 1804 r. (metryki w Berdyczowie), emigranta 1831 r., zmarłego bezdzietnie.

Wincenty Ignacy z synem Władysławem Teodozym, wylegitymował się ze szlachectwa na Wołyniu 1855 r. Córki Wincentego: Aleksandra za Józefem Fedorowiczem i Marja; syn Władysław, doktór medycyny w Żytomierzu, zmarł 1901 r., pozostawiwszy, z Marji Berezowskiej, syna Władysława Ignacego Wincentego i dwie córki

Jan Medard, z Katarzyny Trypolskiej, pozostawił: Kamillę za Karolem Bahrynowskim; Julję, 1-o v. Moszyńską, 2-o v. Janowską; Józefę za Danielem Walawskim i synów: Teofila, Aleksandra, Alojzego, zesłanego na Sybir 1863 roku i Henryka, poległego pod Borodzianką 1863 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej, razem z ojcem 1858 r. Synowie Aleksandra: Marjan i Ambroży, wpisani 1888 r. do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej (Spis.).

Stanisław, syn Władysława, podchorąży, mianowany 1778 r. chorążym i tegoż roku porucznikiem w pułku pieszym buławy polnej koronnej, wziął dymisję z wojska 1783 r. (Sig. 34 i 35).

Syn jego Hilary z synami: Antonim Ewarystem, Władysławem Mikołajem i Witalisem Piotrem, wylegitymowany ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1855 roku. Antoni Ewaryst, zmarły w Kijowie 1901 r., pozostawił dzieci: Stanisława

Augusta, Bronisława Romana, Kazimierza Antoniego i Wandę Antoninę Jakuszewską, wpisanych 1901 r. do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej (Spis.).

Grzegorz z Wielkich Kunic, podczaszy starodubowski 1642 r., żonaty z Halszką Dembowską 1645 r. (Arch. I. Z. Ros. II; Akta XV).

Michał z Wielkich Kunic, dziedzic 1732 r. Kuciszek, Tarkowic i Podbirża, w upickiem, Wendziagoł w kowieńskiem, Dowgierdziszek w trockiem, starosta malawski, miał córkę Ewę Małachowską i synów: Józefa i Stanisława, dziedziców po ojcu wymienionych dóbr 1762 r. (A. Tryb. Litew.).

Ignacy, elektor Stanisława Augusta z województwa brzeskiego, pozostawił synów: Marcina, Jana, Franciszka i Dominika, Józef z Wazgirdównej, miał córkę Zofję za Ludwikiem Strawińskim i syna Michała, którego synowie: Tomasz i Jerzy, wywiedli się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

KUNICCY h. ŁABĘDŹ. Kojałowicz o nich pisze, że z sandomierskiego przenieśli się w połockie, ale jedyny członek tej rodziny wymieniony przez niego, jest Duninem Konińskim, a nie Kunickim. Bardzo też jest możliwe, że Kuniccy na Litwie wszyscy byli Bończycami; że jednak legitymowali się ze szlachectwa niektórzy w XIX-m wieku z herbem Łabędź, umieszczam także tych, o których nie wiem jakiego są herbu, w tym artykule.

Herb Łabędź.

Ksiądz Jan, pleban niemenczyński, pisarz królewski 1525 r. (Wolff.). Andrzej, starosta brański i suraski 1545 r. Paweł, żonaty z Maryną Białynicką Birulanką 1640 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI). Maciej i Stanisław, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcją Augusta II-go, Józef, z księstwem żmudzkiem, i N., regent grodzki smoleński, z województwem smoleńskiem, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku. Nazary, rotmistrz słonimski 1783 r., stolnik witebski 1786–1791 r. (DW. 99 f. 552; 103 f. 1122).

Stanisław, dziedzic Newianki, w lidzkiem, 1700 r., miał syna Izydora, a ten Tomasza. Tomasz pozostawił synów: Michała, Stefana i Grzegorza. Synowie Michała: Szymon z synami: Kornelim i Hilarym Kajetanem, Wincenty z synami: Józefem i Antonim, Jan z synem Zygmuntem, Piotr, Marcin i Antoni, synowie Stefana: Justyn i Antoni Leopold, i Grzegorz syn Tomasza, wywiedli się ze szlachectwa i herbu Łabędź 1835 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Herb Sas.

KUNICCY h. SAS z Kunic, w ziemi halickiej. Tyszko z Kunic, 1438 r. ma sprawę w Haliczu z Mikołajem z Czerniejowa (AGZ.). Stefan, syn Piotra z Kunic, z djecezji lwowskiej, 1487 r., a Andrzej, syn Piotra, 1489 r. uczniowie Uniwersytetu krakowskiego. Wymieniony Stefan został potem kanonikiem kamienieckim i pisarzem ziemskim halickim. Pisarstwa odstąpił 1506 r. za konsensem królewskim, Markowi Dąbrowskiemu.

Nobilitowani przez sejm 1673 r. Kuniccy, kozacy, bracia: Stefan, Wasil, Teodor, Anastazy, Dymitr i Iwan, mieli także otrzymać herb Sas (Sig. 12 f. 42 i V. L., gdzie mylnie wydrukowani Kuneccy). Z nich to pewno jeden był potem atamanem kozackim 1683 r., dzielnym i wiernym, zabitym w końcu przez kozaków, o którym źródła współczesne liczne mieszczą wzmianki (Akta Histor. VI f. 577 i inne).

Dymitr, Bazyli i Mikołaj, synowie Samuela i Heleny z Wolskich, wnukowie Bazylego i Katarzyny Sozańskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim trembowelskim, a wpisani w księgi majestatyczne we Lwowie 1784 roku z herbem Abdank, chociaż na wszystkich ich pieczęciach widnieje herb Sas.

Bazyli, z Agaty Berezańskiej, miał synów: Andrzeja, Teodora Jana i Łukasza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1831 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, a Mikołaj, z żony Barbary, syna Klemensa, którego, z Marji Bilińskiej, synowie: Jan, Michał, Mikołaj i Marcin, wylegitymowani w tymże Wydziale 1834 roku.

Stefan, syn Jerzego, miał, z Anastazji Hołyńskiej, synów: Samuela i Konstantego. Samuela, z Marji Popielównej, synowie: Stefan i Michał, bez podania herbu, a Jan z herbem Bończa, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Konstantego, z Anny Drohomireckiej, syn Jan, miał także z Anny Drohomireckiej, syna Daniela, wylegitymowanego w Wydziale Stanów galicyjskich 1826 r.; na pieczęci jego jest herb Sas.

Łukasz, Bazyli, Michał, Stefan i Aleksander, bracia, zyskali 1776 roku od dwunastu szlachty poświadczenie następującego wywodu. Bracia: Teodor, Jerzy i Andrzej Kuniccy z (Podlasia?), osiedli w trembowelskiem. Andrzej, z Teresy Jankowskiej, miał syna Jerzego, po którym z Eufrozyny syn Aleksander, ekonom w Czernelicy, z Marji Bereżnickiej miał synów: Andrzeja, bezdzietnego, Stefana, pułkownika kozackiego i Jana, ożenionego z Krystyną, ojca wywodzących się. Ten wywód wnieśli wymienieni bracia 1776 r. do grodu halickiego, i na jego mocy uzyskali od Wydziału Stanów we Lwowie 1789 r., przyznanie szlachectwa z herbem Łabędź, mimo, że pieczęć jednego z nich wyraźnie przedstawia herb Sas.

Wojciech legitymował się ze szlachectwa bez procedencji i herbu 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Józef, syn Wojciecha i Marji z Karczewskich, ur. w Pawołoczy na Ukrainie, uzyskał 1807 r., od szlachty świadectwo, że jest szlachcic.

Józef, zmarły 1821 r. w Uhnowie, pozostawił, z Magdaleny Strońskiej, synów: Józefa, Aleksandra i Walerjana, pod opieką Wojciecha Smerekowskiego (M. D. Wąs.; A. For. Nob.).

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa między 1836 a 1850 rokiem: Aleksander, syn Michała i Ludwik, syn Stanisława. Weronika z Janowskich Ludwikowa Kunicka, urodz 1819 r., zmarła 1855 r., pozostawiając pięcioro dzieci.

Sądzę, że do Sasów należą wylegitymowani na Podolu: Mikołaj z synami: Mikołajem i Janem, syn Adama, wnuk Eljasza, prawnuk Pawła, syna Stefana, 1888 r. i Mikołaj, Grzegorz, Bazyli z synami: Michałem i Antonim, Jan z synami:

Sofronjuszem i Marcinem, synowie Gabrjela, wnukowie Romana, syna Stefana, 1848 r. Jan, Daniel i Bazyli, synowie Antoniego, Michał, syn Sofronjusza i Izydor, syn Marcina, wpisani 1866 r. do ksiąg szlachty gubernji podolskiej.

KUNICCY h. STRZAŁA z KRZYŻEM (prawdopodobnie Kościesza) z Kunic, w powiecie szczyrzyckim. Piotr, zwany Kunicki, otrzymał 1324 roku prawo szredzkie dla wsi swej Wilkowisko w sądeckim. Piotr, zwany Kuna, 1328 roku wziął w zastaw Strzeszyce od Klarysek sądeckich, a 1330 r. jest pełnomocnikiem ksieni sądeckiej (KMP.). Część Kunic zamienił 1346 r. Piotr Zajączek z Wirzchowisk z Mikołajem Wierzynkiem, na dom i plac w Wieliczce. Jan z Kunic, sprzedał 1354 r. pół młyna nad Rabą Wierzynkowi. Zbyszek z Kunic, wspominany w aktach krakowskich od 1387 r. i Abraham z Kunic, wspominany od 1381 r., świadczą 1416 r. przy wywodzie szlachectwa dziedzica Wilkowisk i opisują swój herb, że przedstawia Strzałę z krzyżem.

Ten sam Abraham z Kunic, świadczył 1411 r. w Krakowie, mianując się pochodzącym z rodu Gryfów. Córce Abrahama Hance, zabezpieczył mąż, Marek Junosza z Czarnochowic, 80 grzyw. posagu i wiana 1399 r.

Stasiek z Kunic, procesuje się 1390 r. o 500 dębów z Mikołajem z Falkowic. Wdowa po Staśku, Hanka, 1397 — 1400 r. ma sprawy z Jachną Ściborową z Kunic i synem jej Mikołajem i z Lorkiem z Libertowa (St. Pr. P. Pom VIII).

KUNICCY z Kunik, mylnie wydrukowani w AGZ. XIX i St. Pr. P. Pom. VI, zamiast *Kiniccy z Kinik.*

KUNIEWICZOWIE h. PORAJ na Litwie. Kazimierz z wileńskiego, elektor króla Michała. Marcin Kuniewicz A. G. S. H., podpisał 1733 roku obiór Augusta III-go. Benedykt, 1756 r. w województwie nowogrodzkiem (Akta XIII). Szymon podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII. 68).

KUNIEWSCY v. KUNIOWSCY z Kuniewa, w powiecie łuckim. Zdaje się, że dwie rodziny dziedziczyły jednocześnie na tym Kuniewie. Jedni Jełowiczowie Kuniewscy, stanowiący jedno z Bukojemskiemi i Malińskiemi, używający herbu PIETYROG i drudzy. których herb z 1546 r. przedstawia pierwotną Bogorję, to jest dwie strzały osadzone na dwóch końcach jednego drzewca (Arch Sang.).

Herb Pietyrog.

Semen (Fedorowicz) Jeło Kuniewski i synowiec jego, Iwan Bukojemski zapisują się 1568 r. na sąd polubowny (Op. Łuc. 2093 f. 35). Semen podpisał 1569 r. unję Wołynia z Koroną. Jełowicz Bukojemski, zapisał 1577 r. stryjom swoim, Semenowi Kuniewskiemu Kuniew, a Hrehoremu Bukojemskiemu połowę Bukojmy. Ten Hrehory kupił 1579 r. połowę Kuniewa za 800 kóp groszy od Kuniewskich.

Fedor Kuniewski zapisał 1579 roku posag swej matki, oparty na Kuniewie, Semenowi. Łukasz Jełowicz Kuniewski 1597 r. (A. Łuckie z Teki Rulik.).

Andrzej Juchnowicz Kuniewski, dworzanin królewski 1543 roku (Arch. Sang.), horodniczy krzemieniecki

1545 r., a sędzia ziemski 1566 r., dziedzic części Kuniewa, Semenowa, Hulewiec, Koszelewa, zyskał 1554 r. przywilej na Jeskowce, Tatarynowce i połowę Werby, w powiecie krzemienieckim (ML. 86 f. 62), podpisał 1569 r. unję Wołynia z Koroną. Razem z bratem swoim Michałem Juchnowiczem Kuniewskim, ma Andrzej sprawy z Jaroszem i Anną Wilgami, którzy domagają się wwiązania w posiadanie Kuniewa 1569 i 1570 r. Andrzej z żony, Bohdany Deniskówny, miał syna Jana i córki: Owdotję (Eudoksję), żonę 1-o v. Piotra Semenowicza Mackiewicza, 2-o v. ks. Kiryka Rużyńskiego 1574 r.; Annę za Sewerynem Jarmolińskim, zabitą 1566 r. w czasie najazdu na dwór Jarmolińskich, przez Macieja Jarmolińskiego, i Andrzeja Czołhańskiego; Marję, za Gniewoszem Piasoczyńskim 1576 r., a 2-o v. za Piotrem Buczajskim 1588 r., której syn. Ławryn Piasoczyński, poskupował części Kuniewa; i Marynę za księciem Lwem Woronieckim, sędzią grodzkim krzemienieckim 1571 r., której testament oblatowany w Łucku 1609 r.

Jan, syn Andrzeja, zapisał 1562 r. żonie swej, Tomile Ostryjowskiej, 600 kóp groszy na swych dobrach, a umarł bezdzietny przed 1566 r., w którym wdowa jego procesuje teścia o najazd, grabież i wypędzenie jej z Tatarynowiec (Op. Łuc. 2040, 2042, 2044. 2093 f. 34; Rew. Z. Krzem.; V. L.; Bracł. I f. 600; Źr. Dziej. XIX; Teka Rulik.).

Andrzej, dziedzic części Tatarynowiec 1583 r. (Źr. Dziej. XIX), zabity 1585 roku. Magdalena Lwowna Kuniewska, żona Żdana Dołoteckiego 1585 r., sprzedała 1590 r. dwie części Kuniewa Piasoczyńskiemu, a 1599 r. ma sprawę z Woronieckiemi o posag z Kuniewa (Teka Rulikow.).

Obie rodziny Kuniewskich widocznie wygasły, a podpisany 1763 roku na manifeście szlachty litewskiej Stanisław, jest Kaniewskim, a nie Kuniewskim (V. L. VII. 71).

KUNIGLIS h. ZAJĄC. Jana, starostę sowieckiego, wymienia Paprocki.

KUNIKOWSKI Piotr, elektor Augusta II-go z województwa krakowskiego.

Herb Abdank.

KUNIŃSCY h. ABDANK z Kunina v. Konina, w powiecie poznańskim. Bracia, Jarysz i Przybysław z Kunina, mają sprawę w Poznaniu 1394 roku z Mroczkiem z Kunina i Iwna (Leksz.). Archembold z Kunina broni swego człowieka z Kunina, w konsystorzu poznańskim 1404 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 939).

Stanisław, syn Piotra z djecezji poznańskiej, student uniwersytetu krakowskiego 1463 r. Piotr Kuniński, uwolniony od wypraw wojennych 1497 i 1498 r., dla straży zamków wielkopolskich (Wierzb. II. 717 i 1214).

Jan, dziedzic Tuczemp, w poznańskiem, 1553 roku (Wittyg). Stanisław, syn Marcina i Barbary Nojewskiej, obejmując 1554 r. kanonję poznańską, przeprowadził wywód szlachectwa z ojca herbu Abdaniec i Nałęcz, a z matki herbu Nałęcz i Samson (Pis. Dz. Pols. IX), w 1585 r. jest scholasty-

kiem poznańskim, umarł. 1590 r.; na nagrobku w Poznaniu dano mu imie Marcin (Star. Mon.).

Krzysztof, komornik ziemski poznański, dziedzic Chraplewa, zapisał 1620 roku żonie, Katarzynie Cieleckiej 4,000 flor. posagu (Res. Posn. f. 161). Kazimierz obecny w Poznaniu 1664 r., elektor króla Michała z województwa kaliskiego. Stanisław, z województwem poznańskiem, podpisał obiór Augusta II-go. Patrz *Konińscy*.

KUNIŃSCY z Kunina, w ziemi nurskiej. Marek, syn Wojciecha z Kuninina, kanonik sandomierski, student uniwersytetu krakowskiego 1417 r. Anna, córka Piotra z Kunina, żona Filipa z Wygonowa, zrzekła się 1471 r. dóbr ojczystych na rzecz braci swych: Andrzeja, Bartosza, Grzegorza, Marka i Jana (M. 9 f. 2). Stanisław, Wojciech i Gotard, synowie Michała z Kunina, wraz z bratankami swemi: Marcinem i Andrzejem, synami Tomasza, pożyczyli 1505 r. od Gotarda, plebana z Goworowa i Jana, braci z Kargoszyna, 100 kóp groszy i hipotekują ten dług na Ciarnowie, w ostrołęckiem (Mil.). Maciej, Stanisław Rafał i inni, dziedziczyli na Kuninie, a Wojciech i Jan na Kuninie - Zawodzi 1578 roku (Paw.).

Wojciech i Krzysztof, z ziemią rożańską, Franciszek z nurską, podpisali obiór Władysława IV-go, a Jakób, Jan i Kazimierz, z tąż ziemią, elekcję Augusta II-go. Jakób, syn Stanisława, sprzedał 1690 r. części wsi Kunin - Borki, Zawady i Wólka Kunińska, Stanisławowi Kosińskiemu (DW. 57 f. 978). Marcin, z województwa mazowieckiego, elektor Leszczyńskiego 1733 r. Izydor, syn Jana i Anny z Głuchowskich, 2-o v. Janowej Drzewieckiej, przekazuje sumy różne synowi swemu Józefowi 1795 r. (DW. 110 f. 872).

Walenty Kuniński, poborca kijowski 1595 r. (Woł. I. 193). Jan, ożeniony z Ewą Strawińską, posessor Kamienia, w nowogrodzkiem-siewierskiem, 1627 roku (M. 176 f. 148), wojski starodubowski 1634 r., sędzia ziemski 1638 r., umarł podkomorzym 1648 r. W 1634 r. otrzymał pozwolenie na palenie popiołu i wyrób smoły etc., 1636 r. konsens na cesję Czauszowa, Witelma, Deszkowic i Horodyszcz, w nowogrodzkiem, a 1637 roku i Puszkarowiec Muchowieckiemu (M. 180 f. 350 i 358; 182 f. 60, 78 i 173; 186 f. 122 i 191 f. 26 i 29; V. L. 1638 i 1642).

N., z wojwództwem brzeskiem-litewskiem, podpisał elekcję Augusta II-go. Możliwem jest, że dwaj ostatni są właściwie Duninami Konińskiemi.

KUNISZ h. LUBICZ Wincenty Franciszek, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1858 r.

KUNK Paweł, oblatował 1707 r. w grodzie bełskim nominację swoją na sekretarza królewskiego (Ks. 299 f. 125; M. D. Wąs.).

KUNOWSCY h. ŁODZIA, wyszli albo z Kunowa, w powiecie kościańskim, albo z Kunowa pod Kwieciszewem, w powiecie gnieźnieńskim. Komes Andrzej z Kunowa, sprzedał 1365 r. Ryszewo braciom ze Studzieńca, a 1366 r. sołtystwo w Ryszewie, niejakiemu Falkowi (KWP.). Wincenty były dziedzic Kunowa, pozwany 1417 r. przez plebana z Dzwonowa, o karę za niedostawienie dwóch koni

za pośrednictwem mieszczanina z Kwieciszewa (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Łodzice Kunowscy wcześnie przenieśli się na Litwę według Kojałowicza, który wymienia Jerzego, cześnika mozyrskiego, sędziego wojskowego, synów jego: Cyprjana, Jezuitę, Hieronima, Dominikanina i Michała Hieronima (Kojał.). Jerzy, za zasługi wojenne otrzymał 1658 r. prawem lennem Krotów, w mozyrskiem (V. L.), a jako cześnik mozyrski podpisał, z województwem wileńskiem, elekcję króla Michała. Jan, sekretarz królewski 1638 r. (V. L. III f. 45).

Herb Łodzia.

Piotr, dzierżawca Pogroszyna od Wąsowiczów 1685 r., pozostawił, z Elżbiety Radwańskiej: Antoniego, Jana i Wawrzyńca 1692 r. (Gr. Radom.).

Kazimierz, syn Ignacego i Marjanny Horoszkiewiczówną, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim i z żony Teresy, pozostawił synów: Ignacego, Tadeusza i Adama Franciszka Ksawerego.

Tadeusz, zmarły 1827 r., z pierwszej żony, Krystyny Siemieńskiej, miał córkę Elżbietę za Karolem Pitką (Pełka?), a z drugiej, Anny Wereszczakównej, 2-o v. Klemensowej Kalinowskiej, 1829 r., córkę Marję, za Franciszkiem Bojarskim 1840 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Adam Franciszek *Ksawery*, ur. 1779 r. (metr. w Przemyślu), ożenił się z Agnieszką Józefowiczówną, z której syn ks. Tomasz, ur. 1818 r. (metr. w Topolnicy), kapelan unicki w Bystrzycy, z Dominiki Ilnickiej, córki Bazylego i Wiktorji Topolnickiej, miał synów: Hieronima Bazylego, ur. 1847 r. (metr. w Łastówce) i Marcelego Mikołaja, ur. 1853 r. (metr. w Bystrzycy), wylegitymowanych ze szlachectwa 1866 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.).

KUNOWSCY h. NAŁĘCZ z Kunowa, w powiecie nakielskim. Wojciech z Kunowa, synowiec lub wnuk Chwala Chomiąskiego, wyprawił orszak na wojny wołoską i turecką 1497 i 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 142, 258, 364, 366, 464 i 609). Jana z Kunowa wyprawiła na wojnę czeską 1474 r., Jadwiga z Gaju (Ibid. 688).

Herb Nałęcz.

Jan, Maciej i Stanisław Kunowscy, dziedzice Kunowa 1578 r., a Jan, dziedzic części Wierów i Łęczycy, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Stanisław, syn Jana, 1563 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, dzierżawca mieściski, dziedzic wsi Wiele, w nakielskiem, 1591 r. (Wittyg). Dorota zmarła 1616 r. (Necr. Strzel.). Jan, starosta i wójt czerniechowski 1627 i 1628 r. (AGZ. X). Stanisław z żoną, Anną Sierakowską, wydzierżawiają Sierakowy, w przedeckim, 1628 r. (Gr. Przed. 69 f. 643).

Franciszek Ferdynand, pisarz skarbu koronnego, zostaje 1671 r. sekretarzem królewskim (Sig. 11 f. 340). Franciszek, cześnik czerniechowski, został 1698 r. sędzią ziemskim rożańskim. Tego Franciszka, z Nakła Kunowskiego, wymienia

Niesiecki, jako podczaszego czerniechowskiego, sędziego kapturowego i posła ziemi rożańskiej 1697 r. Bracia Andrzej i Stanisław otrzymali 1698 r. konsens na cessję Cistochowina (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 36). Kazimierz, elektor Leszczyńskiego 1733 r. z województwa poznańskiego. Katarzyna z Dobieckich Kunowska 1783 r., w sieradzkiem.

KUNOWSCY h. RADWAN z Kunowy, w powiecie bieckim. Oprócz Radwanów, siedzieli w początkach XV-go wieku, na Kunowej członkowie innych rodów. Mikołaj z Kunowej, zganiony przez Jana z Łękorza, dowodzi 1416 r., że jest herbu Topór. Jego to może synowie: Marcin, student uniwersytetu krakowskiego 1434 r. i Tomasz, obecny 1452 r. w Tyńcu, przy obiorze opata.

Grzegorz, syn Piotra z Kunowej, dowiódł 1416 r. w Krakowie szlachectwa z rodu Abdanków. Ojcem Grzegorza był zapewne Piotr Chrząst z Kunowej, procesujący się 1397 r. z Jakóbem z Glinnika. Helena, wdowa Chrząstowa i Stanisław, 1415 r. mają sprawę z Janem z Łękorza, a Stanisław Chrząst 1419 r. z Olbierzowskim. Bracia, Piotr i Jan Chrząstowie, sprzedali 1434 r. część Kunowej swoją i rodzonego bratanka Mikołaja, za 30 grzywien Janowi z Kunowej. Jan Chrząst, żonaty z Katarzyną, pisze się 1462 r. z Chlebnej (St. Pr. P. Pom. VII, VIII; Helc. II; Ręk. Akad. Umiejęt. Nr. 1538 z not. Białkow.).

Herb Radwan.

Jakusz, dziedzic Kunowej, żonaty z Wojsławą, odstąpił 1383 r. sołtystwa w Hartlowej synowi swemu z pierwszej żony, Klemensowi. Jan z Kunowej, pozwał 1415 r. Racława, a Piotr pozwał Jachnę o obelgi. Jan, syn Jana, student uniwersytetu krakowskiego 1436 i 1438 r. Andrzej ma sprawy 1418 r. w Krakowie, a 1436 r. w Przemyślu. Wojtek 1440 r., a Stanisław 1445 r. na sądach we Lwowie. Jan, sędzia grodzki biecki 1419 — 1424 r.

Jan Długi z Kunowej, zganiony przez Marcina z Wrocimowic, dowiódł 1433 r. w Krakowie szlachectwa z czterech rodów, z ojca Radwan, z matki Gerałt, z babek Pobóg i Jastrzębiec.

Współcześnie występuje dwóch Janów Kunowskich. Jan piszący się Długim lub Radwanem i Jan, przezwany Oświęcimką v. Oświęcimem, protoplasta Oświęcimów h. Radwan (St. Pr. P.Pom. VII i VIII; Helc. II).

Jan Kunowski, skupił 1434 r. części różne Kunowej od braci, Tworzjana i Mikołaja i od Chrząstów (Ręk. Akad. Umiej. z not. Białkow.). Jan Radwan, jest 1443 r. podstarościm bieckim, on też może Jan z Bączali, 1437 — 1438 r. burgrabia, sędzia grodzki i podstarości biecki. Któryś z Janów utopił 1449 r. plebana z Siedlisk, a dali za nim przyrzeczenie, biskupowi krakowskiemu, Melsztyński i Jarosławski (Akta Capit.). Jan Radwan zamienił 1467 r. sołtystwo swe w Bączali na część w Kunowej z Mikołajem Myśliborowiczem z Kunowej. Jan Radwan 1469 i 1480 r., sędzia grodzki biecki.

Mikołaj, współdziedzic Klecia 1494 r. Mikołaj, starosta tarnowski 1508 r. Jan pozwany 1510 r. przez Czerzowskiego. Janusz wziął 1519 r. w zastaw Łączki

od Henryka z Kamieńca (Rel. Biec. 8 f. 46). Jan i Stanisław pozwali 1527 roku Gamrata o zwrot dóbr Pustawola i Siedliska, danych mu kadukiem, a które matka ich Dorota, kupiła od Macieja Prusaka (St. Pr. P. Pom. VI. 34 i 399). Wdowa po Stanisławie Zofja, 1545 r. (Zs. Pilz. 2 f. 185). Mikołaj, administrator starostwa Lanckorońskiego 1707 r. (Gr. Krak. Obl. 133 f. 850). Ten sam pewno Mikołaj, kupił 1729 roku Dunosy od Dembińskiego. Jan i Adam Kunowscy zmarli przed 1725 r., a macocha ich, Helena z Żochowskich, 2-o v. Szaszewska, 3-o v. Jakóbowa Zielińska, podczaszyna płocka, umarła 1726 r.

KUNRAD v. KUŃCZA, wojski halicki 1463 r. Patrz *Steinkeller*.

z KUNRADŹCA, patrz *Kanimirowie*.

z KUNRADŹCA h. DOŁĘGA, w powiecie płońskim. Bracia, Windzin, pleban w Szreńsku, Jakób, pleban w Raciążu, Paweł i Zawisza z Kunradźca, dopełnili 1438 r. działu dóbr, na mocy którego Jakób i Zawisza, wzięli Kunradziec (M. 340 f. 163).

Zawisza z Kunradźca, syn Zawiszy, wójta w Raczynie 1454 roku (M. 337 f. 102). Jakób, chorąży płocki 1506 r. Patrz *Dłużniewscy* i *Kondradzcy*.

KUNRADZCY h. JANINA i OSSORJA, w opoczyńskiem. Mikołaj z Kunradzic h. Janina, 1421 r., a Stanisław z Kunradzic h. Ossorja, 1428 r., świadczą przy wywodach szlachectwa w Radomiu. Wsi tego nazwiska nie wymieniają rejestra poborowe w XVI-m wieku. Prawdopodobnie są to późniejsze Kurnacice v. Kornacice.

Marcin Kunradzki, rycerz, świadczy 1485 r. w orszaku opata Sulejowskiego w Skrzynnie. Piotr, dziedzic Potoka i Mniszkowa, Jan, Mikołaj i Konradzka, dziedzice Pilchowic 1508 r. (Paw.). Patrz *Kondradzcy*.

KUNRATOWSCY, patrz *Kurnatowscy*.

KUPALSCY, w przemyskiem. Kasper Antoni Kupalski pozostawił wdowę Katarzynę z Swieszkowskich, 1-o v. Szymonowę Gruszczyńską, którą 1731 r. kwitował ksiądz Wybranowski w Przemyślu (Gr. Przem. 237 f. 27; M. D. Wąs.). Józef Stanisław, tytułowany cześnikiem, albo podczaszym bielskim, w latach 1742 — 1754. ożeniony z Marjanną z Tyskich, 1-o v. Antoniową Bejowską, dzierżawca Jureczkowej, w sanockiem, 1731 r., posessor Dmytrowiec, w przemyskiem, 1742 r. (Gr. Przem.).

KUPARA Bazyli, nobilitowany wraz z innemi 1676 r. na zlecenie hetmanów i hospodara wołoskiego. Tenże otrzymał 1694 r. potwierdzenie posiadania Szeptyc (V. L. 5 f. 201 i AGZ. X. 6225).

KUPCEWICZOWIE. Michał Kupcewicz, sekretarz królewski 1618 roku i metrykant koronny 1619 r., i pisarz kancelarji koronnej, ożeniony z Anną Hegnerówną, otrzymał 1635 r. konsens na cessję wójtostwa w Opatowie Rogójskie-

mu, cedował 1637 r. wójtostwo Dybów Karolowi Tarle, a wraz z żoną cedował 1641 r. wójtostwo w Częstochowie Jakóbowi Butlerowi, dworzaninowi i pułkownikowi królewskiemu. Żyli oboje 1649 r. Syn ich Jan, 1652 r. posiadacz Niepli i Biernówki (M. 180 f. 473; 192 f. 324; 360 f. 82; 384 f. 7 i 20; DW. 49 f. 646 i 2023; Perp. Czers. 10 f. 675 i 11 f. 1).

KUPECKA Anna, przeorysza Norbertanek w Czarnowąsie, umarła 1640 r.

KUPERSKI Antoni, spadkobierca żony swej, Reginy Mordwinówny, w łuckiem, 1680 r. (Woł. IX f. 70). Patrz *Koperscy*.

KUPIATYCCY h. ŚWIERCZEK z Kupiatycz, w ziemi przemyskiej. Jakób, syn Henryka z Orska, sędziego przemyskiego, stąd pisany często sędzicem z Orska, wziąwszy w działach z braćmi i odziedziczywszy po stryju Bieniaszu znaczną część Kupiatycz, nazwał się Kupiatyckim i dał początek tej rodzinie. Ożeniony już 1475 roku z Anną, córką Jana Matfieja z Siedlisk, żył jeszcze 1498 r., a pozostawił córki: Barbarę, za Mikołajem Zawięzą z Sandkowic; Katarzynę za Stanisławem Grochowskim 1525 r. i synów: Jana, Rafała i Adama.

Herb Świerczek.

Barbarze zabezpieczył mąż 1502 roku posag i wiano, a ona kwitowała braci z posagu 1502 r., a z całego majątku 1504 roku.

O Janie więcej wiadomości nie mamy.

Adam, współdziedzic Kupiatycz i Siedlisk 1508 roku, żonaty był z Martą, córką Jana Gołąbka z Zamiechowa 1515 roku.

Rafał, współdziedzic Kupiatycz i Siedlisk 1505 r., z żony Anny, pozostawił córkę Felicjannę, dziedziczkę Kupiatycz i części Siedlisk, zwanej Kłopocice, żonę Wawrzyńca Grochowskiego, która sprzedała 1530 r. Kłopocice Piotrowi Kmicie (AGZ. XIII, XVII, XVIII; Zs. Przem. 9 f. 30, 43, 55, 57 i 591).

KUPIECCY v. KOPIECCY h. SAS, ze wsi Kupce v. Kopce (dziś Kupcze), w powiecie buskim. Protazy z Kopców, sędzia ziemski buski 1470 r. Andrzej Smorang z Kupców, broni rajców buskich 1499 r., przeciw Katarzynie Kupieckiej, zwanej Szczepanowa, bo przywileje on od nich odebrał. Anna Chytrencina, żona Andrzeja Smoranga, zeznała 1500 r., że część swą w Kupcach i cały majątek synów swoich: Stanisława, Leonarda i Andrzeja, aż do ich pełnoletności, oddała w opiekę mężowi swojemu (zapewne to synowie z pierwszego męża). Kupiecki, dziedzic części Wysłobok, w ziemi lwowskiej, 1515 roku (AGZ. XIX; Paw.). Patrz *Kopeccy*.

[KUPFER Kazimierz, zostaje radcą nadwornym 1794 r. (MP.).]

KUPIEL Józef, elektor Augusta II-go z województwa nowogrodzkiego, a Benedykt, poseł kowieński, elektor Leszczyńskiego z województwa trockiego. (Może to źle odczytani Kuprelowie).

[KUPIŃSCY. Wojciech Aleksander Kupiński, asessor sądów i poseł miasta Lwowa, elektor Jana III-go. Andrzej, doktór filozofji i medycyny, rajca lwowski, został sekretarzem królewskim 1698 r. (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 107). Michał i Maciej, wnieśli 1719 r. do grodu w Oświęcimiu przywilej, otrzymany na sołectwo w Bielanach (Gr. Oświęc. Fasc. 21 f. 658). Stanisław, syn niegdy Wojciecha, rajcy lwowskiego i Teresy Sztuartownej wnuk Kazimierza i Urszuli z Ubaldinich, sprzedał 1761 r. Kulparków Stefanowi Hordyńskiemu (Gr. Lwows.).

Wojciech, kanonik lwowski, Ksawery, notarjusz apostolski, Ludwika, żona Stanisława Zakrzewskiego, miecznika płockiego i Elżbieta, żona Tomasza Goliszewskiego, kapitana wojsk koronnych, potem majora pułku pieszego królowej, dzieci N. Kupińskiego i Teresy z Obrockich, zmarłej 1756 r., podzieliły się 1757 roku majątkiem po matce. Elżbieta jest 2-o v. żoną Jana Wrzoska, stolnika nurskiego 1768 r. (Gr. Lwow.; M. D. Wąs.).]

KUPISTA Stanisław, mianowany 1507 r. łowczym wiskim.

z KUPISZEK Stanisław, syn Jana, student uniwersytetu krakowskiego 1480 roku.

KUPRASZEWICZOWIE h. NAŁĘCZ, wylegitymowani ze szlachectwa 1837 roku, w gubernji witebskiej.

KUPRASZEWSKI Jan, elektor Stanisława Augusta z ziemi chełmskiej.

KUPRELOWIE w powiecie upickim. Jan Kuprel, z żony, Doroty Wojciechówny Michniewiczówny, 2-o v. Janowej Hryniewiczowej, pozostawił córkę Jadwigę za Krzysztofem Jakubowiczem Bieluńskim, ziemianinem upickim i syna Michała, pisarza grodzkiego upickiego 1586 r., dziedzica części Użużort, w upickiem i Łanczunowa i Orwistowa, w kowieńskiem (Akta XXVI). Ten sam pewno Michał Kuprel, podsędek upicki, wyznaczony z sejmu 1613 r. do dochodzenia krzywd między powiatem upickim, a Kurlandją (V. L. III f. 101). Jan, dziedzic części Łanczunowa 1634 roku (Mans. Bibljot. Kossak.). Franciszek, prezydent zakonu Marjanów w Górze 1775 r. (Perp. Czers. 34 f. 537).

KUPREWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji witebskiej 1835 roku.

KUPŚCIOWIE h. KOŚCIESZA, w powiecie wiłkomierskim. Szymon Kupść, ziemianin wiłkomierski 1611 r. (Not. Dziadulewicza). Józef Kupść, budowniczy wiłkomierski 1774 — 1793 r., wyznaczony z sejmu 1775 r. do komissji w sprawie Haudryngów i w sprawie Sawickich (V. L. VIII. 461 i 468). Jerzy, chorąży rosieński, a Felicjan, chorąży wilkiski 1786 r.

Józef, ur. 1734 r., dziedzic Pojościa, w wiłkomierskiem, pozostawił synów: Dominika, ur. 1768 r., Wincentego, ur. 1772 r., Stefana, ur. 1780 r., Melchjora, ur. 1782 r. i Michała. Syn Dominika Bolesław, dziedzic Pojościa, z żony Bilewiczówwnej, miał córkę Jadwigę, za Gabrjelem Oleszkiewiczem.

Nikodem, dziedzic Konceptu i Skoczun, marszałek wiłkomierski, miał synów: Mirosława, dziedzica Skoczun i Medarda, dziedzica Konceptu, po którym z Marji Pac Pomarnackiej, zmarłej 1904 r.: Bronisław, Józefa, Zofja Salcewiczowa, Wanda, zmarła 1900 r., Marja i Helena.

Onufry, syn Adama, dziedzic Kroszty, w nowoaleksandrowskim, 1900 roku, Adam, syn Bonawentury, dziedzic Węgieryna, a brat jego Józef, dziedzic Połukni, w rosieńskim (Teka Kossak.).

KUPSZAJTIS Paweł z synami, dziedzic części w Korszewie na Żmudzi 1528 roku.

KURADOWSCY, w województwie smoleńskiem. Jan Kuradowski z synem Janem z Szewnina, stawił się do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Zbor. 14 f. 33).

KURAKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Jan opłacał 1581 r. pobór ze wsi Hryniewicze, w ziemi bielskiej (Wittyg). Część tej wsi należy 1580 r. do Jana Krakowki (Źr. Dziej. XVII). Aleksander podpisał obiór Augusta II-go, z województwem sandomierskiem.

KURAKOWSKI h. KUR. Joachim Józef, syn Władysława, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1854 r.

KURANOWICZ Jerzy podpisał, z województwem bełskiem, elekcję Augusta II-go.

KURANOWSCY h. LESZCZYC z Kuranowa, w powiecie kościańskim. Jakób Kuranowski, dziedzic Kuranowa i Małego Żakowa 1566 r. (Wittyg). Wojciech, dziedzic części Boguszyna, w wschowskiem, 1579 r. i Żakowa Małego, Karsznic i Księginek, w kościańskiem, 1581 r. Jakób, współdziedzic Lipna tamże 1581 roku (Paw.). Patrz *Koronowscy*.

z KURASZA, w województwie wołyńskiem. W latach 1435 — 1442 występuje często w aktach halickich książę Mitko z Kurasza, posessor Kurasza na Wołyniu i Pukowa, w halickiem. Żona jego Fiedka, wymieniona 1440 r. w procesie z Ściborem z Wasiczyna (AGZ. XII). Wolff przypuszcza, że to jest książę Mitko (Dymitr) Dawidowicz Horodecki, siostrzeniec Władysława Jagiełły, wyzuty z dóbr ojczystych Horodka przez Wiel. ks. Zygmunta (Kniaź). Potomstwa, zdaje się, nie zostawił.

KURBSCY v. KURPSCY-JAROSŁAWSCY, książęta. Używali herbu własnego, przedstawiającego lwa wspiętego przedniemi nogami do góry, w lewo głową obróconego. Nazwisko wzięli od dóbr Kurby pod Jarosławiem, a pierwszym

co się nazwał Kurbskim, był ks. Semen Iwanowicz Jarosławski, żyjący w pierwszej połowie XV-go wieku.

Książę Andrzej Kurbski Jarosławski, syn ks. Michała Michałowicza i Marji Tuczków, wojewoda carski w wielu bitwach, uciekł przed tyranją Iwana Groźnego do Polski 1564 r. z Jurjewa, pozostawiwszy w Moskwie matkę, żonę i jedynego syna, którzy potem wtrąceni do więzienia, w nim pomarli. Ks. Andrzej, otrzymał 1564 r. starostwo kowelskie, 1566 r. starostwo krewskie, 1567 r. włość smedyńską na Wołyniu, 1568 r. ziemię kryniczyńską, w upickiem, utracił dzierżawę krewską 1569 r., obrany posłem brzeskim na elekcję 1573 r., dzielnie się odznaczył w wojnach przeciw Moskwie i Tatarom, ożenił się 1571 r. z ks. Marją Holszańską Dubrowicką, wdową po Andrzeju Montoldzie i po Michale Kozińskim, kasztelanie łuckim, rozwiódł się z tą żoną 1578 r. i ożenił się 1579 r. z Aleksandrą Siemaszkówną, starościanką krzemieniecką, z której miał córkę Marję i syna Dymitra, i umarł 1583 r. Córka ks. Marja, ur. 1580 r., wyszła za Mikołaja Wizgirda. Testament jej wniesiony do akt Trybunału 1611 r. (Woł. II. Nr. 205).

Ks. Dymitr Andrzejowicz, ur. 1582 r., przyjąwszy wiarę katolicką, przybrał imię Mikołaja, uzyskał potwierdzenie posiadania Kryniczyna 1615 r., wojski upicki 1637 r., a podkomorzy 1639 r., uposażył kościół katolicki w Kryniczynie, spisał testament 1648 r., nie żył już w Grudniu 1650 r. Żon miał dwie, z pierwszą, Jadwigą Grużewską, miał synów: Andrzeja i Jana i córkę Annę; z drugą—Krystyną Eygirdówną, żył bezdzietny.

Ks. Anna, córka Dymitra Mikołaja, wyszła 1-o v. za Romana Sumoroka, sędziego ziemskiego wiłkomierskiego, a 2-o v. za Adama Sokołowskiego i zmarła bezdzietnie 1657 r.

Ks. Andrzej, podczaszy wiłkomierski 1651 r., podkomorzy upicki 1662 r., marszałek upicki 1666 r., spisał testament i umarł 1668 r., nie pozostawiwszy potomstwa z żony, ks. Cecylji Giedrojciówny, córki ks. Marcjana, sędziego ziemskiego wileńskiego, wdowy po Mikołaju Puciacie.

Ks. Jan Eustachy, podstoli upicki 1647 r., a następnie pisarz grodzki upicki, ożeniony z Krystyną Zarankówną Horbowską, sprzedał za zgodą żony i potwierdzeniem królewskim 1672 r. Kryniczyn Podbereskiemu i umarł bezdzietny tegoż roku. Wdowa po nim zmarła 1673 r. (Żyźń. Kn. And. Mich. Kurbskaho; Źr. Dziej. XIX; Wit. Star. IV; A. Zap. Ros. III; Arch. I. Z. Ros. I i VII; Akta XII; Gr. Ant. f. 139; Op. Łuck. 2044; Woł. I f. 30; II f. 711; i IV f. 569; Wolff. Kniaź.).

Na nich wygasł dom książąt Kurbskich Jarosławskich, ale 1686 r. zjawili się samozwańcy, Jakób i Aleksander, synowie Kaspra Kurbskiego z Piłonek, w województwie witebskiem, którzy zbiegli do Moskwy i tam, jako książęta Kurbscy, byli stolnikami carskiemi (Kniaź). Jeszcze 1721 roku bracia rodzeni, Jan i Piotr Kurpscy Jaroslawscy, zawarli ugodę z Żabą, cześnikiem witebskim i Dederkami (Ist. Jur. Mat. XXVI).

KURCEWICZOWIE książęta h. WŁASNEGO, który heraldycy nazywają KURCZEM. Trzy odmiany tego herbu z pieczęci Dymitra Bułyhy 1581 r., Aleksandra 1584 r. i Jana 1755 r., podaje Wittyg (Nieznana szlachta f. 169), a wszyst-

kie trzy różne od rysunku zamieszczonego w herbarzu Niesieckiego. Najbardziej wyrobiona odmiana przedstawia strzałę jak w Kościeszy, ale żeleźcem na dół, opartą na prostej zawiasie; po prawej stronie gwiazda sześciopromienna, po lewej księżyc rogami ku strzale zwrócony. Pole ma być czerwone.

Książę Konstanty Piński, idący z rodu Narymunta, władał Buremlem na Wołyniu, a nosił przydomek Kurcz. Syn jego, książę Michał Konstantynowicz Kurcewicz, otrzymał 1452 r. od króla potwierdzenie posiadania ojcowizny Buremla, Nowosielec, Korsowa, Stratynia, Obzyru i Zmejneca, w łuckim powiecie, starosta włodzimierski, w latach 1446 — 1451, z ramienia Świdrygiełły, ożenił się z Maruszą, wdową po Mikicie z Czemierzyniec, dziedziczką Olszanicy, Czemierzyniec i innych dóbr, w halickiem, często spotykany w aktach halickich w latach 1440 — 1448 (AGZ. XII), od dóbr żony nazywał się księciem Olszanickim z Pińska. Synowie ich, książęta Wasil i Fedko z Buremla, inaczej z Lipowca, zawarli 1456 roku ugodę z przyrodnim bratem swoim, Iwaszkiem z Olszanicy Ciemierzyńskim i sprzedali 1464 roku Zaluniów, w halickiem, za 400 grzywien Maciejowi Goldaczowi (AGZ. XII).

Fedor dał początek rodzinie książąt Buremlskich v. Boremlskich, o których patrz tom II f. 28.

Książę Wasil Michałowicz świadczył 1475 r. przy dziale Zbaraskich, a 1486 roku był komisarzem do rozpatrzenia szkód, poczynionych w Dolsku (Arch. Sang. I, mylnie Ilja).

Syn jego, książę Iwan Wasilewicz Kurcewicz, przytaczany na wielu dokumentach jako świadek, w latach 1504 — 1513, ma sprawę 1509 r. z ks. Sanguszką o jezioro Oświatoje (Arch. Sang.). Wdowa po nim stawiła, na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., ośm koni. Synów ks. Iwana było trzech: Bohdan, Wasil i Michał, występujących od 1533 r., dziedziców Turyczyna, Jahodnego, Nowosiołek, Obzyra i innych (Arch. Sang.; Zr. Dziej. VI i XIX). Bohdan, zdaje się, umarł bezdzietnie po 1546 r. Wasil miał przezwisko Bułyha, które nosili i jego potomkowie dotychczas istniejący, choć przydomek ten w XVIII-m wieku zarzucili. Michała potomkowie, zdaje się, wygaśli.

Książę Michał Iwanowicz Kurcewicz 1554 r. sędzia włodzimierski, 1559 r. już bez tego tytułu występujący, procesował się o szkody z Zahorowskim 1566 r., podpisał przyłączenie Wołynia do Korony 1569 r., żył jeszcze 1583 r. (Op. Włodz. 923 f. 12; Źr. Dziej. XIX). Z żony, ks. Polonji Fedorówny Czetwertyńskiej, pozostawił czterech synów: Aleksandra, podstarościego włodzimierskiego 1578 — 1584 roku, dziedzica Jahodna i posessora przedmieścia włodzimierskiego, zmarłego 1585 roku, zdaje się bezdzietnie, Konstantego, Fedora i Prokopa, skazanego 1587 roku na wieżę za współudział w zabójstwie Komara (Arch. I. Z. Ros. I i VI.; Teka Rulikows.).

Ks. Konstanty, podstarości włodzimierski 1580 — 1581 r., z żony, Maryny Iwanówny Szymkowiczówny Szklińskiej (Teka Rulikow.), miał syna Joba, który sprzedał 1613 r. części swe ojczyste w Turyczynie, Jahodnem, Dulibach i Wolicy stryjecznemu bratu swemu, ks. Pawłowi Fedorowiczowi (Bracł. IV f. 522).

Job, w zakonie Ezechjel, podpisał się 1616 r. w Padwie, w księdze nacji polskiej uniwersytetu, po rusku hieromonach Ezechjel Kurcewicz i po łacinie Jan (sic) Kurcewicz, był wtedy ihumenem trechtymirowskim, 1620 r. dał się poświęcić

przybłędzie mianującemu się patrjarchą jerozolimskim, na episkopa włodzimierskiego i brzeskiego, ale go król niedopuścił do objęcia djecezji i ostrzega wszystkich przed nim 1621 r. (Arch. I. Z. Ros. I.), w końcu został bannitowany 1624 r. w sprawie o najazd z Chaleckim (Źr. Dziej. XIX f. 323).

Ks. Fedor Michałowicz, zastępca brata Aleksandra na podstarostwie włodzimierskim 1580 r., następnie sam podstarości 1581 — 1583 r., a sędzia grodzki 1585 — 1591 r., współdziedzic Turyczyna, Jahodna, Nowosiółek, Lastkowa 1577 r., żył jeszcze 1611 r., a z żony, Eudoksji z Orańskich, pozostawił synów: Pawła, Jana i Lwa, którzy w latach 1602 — 1612 dochodzą praw swych do Obzyra (Arch. I. Z. Ros. I i VI; Woł. I f. 83 i 336; II. f. 738 i 843; Bracł. I f. 168).

Lew, najstarszy, zdaje się, syn Fedora, z żony, Jadwigi Andrzejówny Mireckiej, miał syna Aleksandra, który w latach 1613—1639, razem ze stryjem Pawłem, odebrał Obzyr od nieprawnych posiadaczy. Jego to zapewne Kojałowicz nazywa sędzią ziemskim nowogrodzkim.

Ks. Paweł Fedorowicz nabył 1613 r. całą ojcowiznę od stryjecznego brata ks. Joba, komisarz z sejmu do rewizji ksiąg włodzimierskich 1629 r., rotmistrz królewski 1631 r., żonaty 1-o v. z Zofją Teodorówną Szaszkiewiczówną 1619 roku, a 2-o v. z Maryną Podhorodeńską, nie żył już 1636 r., w którym córki jego: Teofila i Barbara, w asystencji stryja i opiekuna Samuela, pozwane zostały przez kapitułę włodzimierską o 2,000 flor., pożyczone mu na Nowosiołki. Teofila jest 1644 roku żoną Wacława z Kozierad Bohowityna; Barbara jeszcze nie zamężna. Ta Barbara, zdaje się, a nie siostra Samuela, była potem żoną Jana Kaszowskiego (Ks. Łuckie w Tece Rulik.; Bracł. IV f. 522; V f. 273; Woł. VI. C f. 272).

Książę Wasil Iwanowicz nosił przezwisko Bułyha, którego używali jego potomkowie jeszcze w XVIII-m wieku, dzierżawca rowieński i berezdowski 1546 r., rotmistrz królewski 1552 r., umarł koło 1555 r., pozostawiwszy wdowę Marynę Szymkównę, córkę Bohdanę Natalję, następnie żonę Iwana Semenowicza, wojskiego i horodniczego krzemienieckiego 1570 roku i syna Dymitra (Arch. Sang.; Źr. Dziej VI i XIX; Arch. I. Z. Ros. I; Sap.; Op. Łuc. 2044 i 2045).

Ks. Dymitr Wasilewicz Kurcewicz Bułyha, podstarości białocerkiewski 1578 r. i dzierżawca woniaczyński 1590 r., podpisał 1569 r. przyłączenie Wołynia do Korony, procesował się 1572 r. z ks. Kurbskim o zabójstwo Kelemeta, dziedzic Turyczan, Dulib, Suchy, części Obzyra, ożeniony 1-o v. z Jadwigą Stanisławówną Krajewską, żyjącą jeszcze 1584 r., a 2-o v. z Halszką ze Stużna Stużyńską, wdową po ks. Mikołaju Rużyńskim, sprzedał, z tą drugą żoną, 1596 r. Bernow i Kotwin, w opoczyńskiem, Piotrowi Duninowi i tegoż roku umarł, pozostawiając z pierwszej żony dzieci: Jana v. Janusza, pełnoletniego 1598 r., Konstantego i Ewę małoletnie. Wdowa po nim już 1598 r., wyszła 3-o v. za Mikołaja Charlińskiego (Źr. Dziej. XIX; Woł. I f. 74, 123, 295; 348 i 353; Zap. Lub. 8 f. 596; Arch. I. Z. Ros. I i VI; Teka Rulik.; Kniaź.).

Obaj synowie ks. Dymitra, dali 1602 r. pełnomocnictwo Podhorodeńskiemu do odzyskania od macochy dóbr Werby, Rudy i Błażenika, w włodzimierskiem (Bracł. I f. 1167; Woł. I f. 470). O ks. Konstantym więcej wiadomości nie ma. Ks. Ewa wyszła 1-o v. za ks. Aleksandra Massalskiego, wdowa po nim 1617 r., wyszła następnie za Mikołaja Abramowicza, potem wojewodę trockiego.

Ks. Jan v. Janusz, podstarości czerkaski 1601 r., białocerkiewski 1609 r., ożeniony 1-o v. z Jadwigą Chołoniewską 1597 r., zabezpieczył 1601 r. drugiej żonie, Barbarze Zahorowskiej, 10,000 flor. posagu i wiana, a 1613 r. wraz z nią zastawił Turyczany, Jahodnę i Duliby księciu Kozice (Woł. I f. 6 i 720; Bracł. IV f. 762; Arch. I. Z. Ros. II; Op. Żyt. 12 rok 1611).

Jedyny syn jego ks. Samuel, pisał się Korjatowiczem Kurcewiczem Bułyhą, stosując się do mylnej tradycji o pochodzeniu od ks. Korjata Gedyminowicza. W 1628 r. razem z ks. Pawłem Fedorowiczem i ks. Aleksandrem Lwowiczem, procesował Podhorodeńskich o granice Turyczan, 1636 roku jest opiekunem synowic swych, Teofili i Barbary, córek ks. Pawła, 1634 — 1640 r. procesuje Hulewiczów o Obzyr, a 1647 r. pozwany o tenże Obzyr przez Jana Kaszowskiego, męża Barbary, 1643 r. współopiekun Witoniskich, umarł po r. 1649, pozostawiwszy z żony, Anny z Kozierad Bohowitynówny: Aleksandra, Franciszka, Krystynę i Marję (Woł. V. B f. 557; VI c f. 113; Kij. IV f. 21; V. f. 292; VI e f. 120; VI D f. 113; Mongr. Kossak. III f. 164).

Siostrą Samuela była prawdopodobnie ks. Katarzyna Kurcewiczówna Bułyżanka, żona 1-o v. Aleksandra Wąsowicza 1632 r., a 2-o v. Jana Prusinowskiego 1634 r. (Teka Rulikow.).

Książę Aleksander Korjatowicz Kurcewicz, syn ks. Samuela, 1680 i 1692 roku zasądził cały sąd grodzki włodzimierski za niesprawiedliwy wyrok w sprawie z sukcesorami księcia Tomasza Koziki o Nowosiółki i Obzyr (Woł. IX f. 74 i 1146). Jego, zdaje się, żonę Aleksandrę z Siemaszków, wymieniają akta łuckie 1693 i 1698 r. (Teka Rulikow.).

Księżna Marusza, żona 1-o v. Krzysztofa Myszkowskiego, 2-o v. Macieja Iwanickiego, podstarościego włodzimierskiego 1630 r. (Woł. IV f. 204). Inna ks. Marusza, żona Jarosza Tura 1614 r., ma 100 flor. u ks. Jana Bułyhy 1622 r. Ks. Raina, żona Jana Niepokojczyckiego 1622 r. (Teka Rulikow.). Ks. Michał pozwany 1713 r. przez Sorycza o poranienie (Bracł. XV f. 1302). Ks. Antoni i ks. Kasper, z województwem wołyńskiem, a ks. Antoni Bułyha, z województwem czerniechowskiem, podpisał 1733 r. elekcję Leszczyńskiego. Ks. Antoni Bułyha został podczaszym, a ks. Kasper Bułyha, miecznikiem żytomierskim 1738 r.

Ks. Jan, dworzanin Miączyńskiego, kasztelana podlaskiego 1755 r. (Wittyg). Tego Jana może córka Eleonora, urodzona z Rozalji z Wolickich Piotrowej Poniatowskiej, żona Józefa Solikowskiego. Ks. (Adam), skarbnik czerniechowski i ks. N., skarbik nowogrodzki, zmarli 1756 r. (Sig., to może wzmianka o tej samej osobie). W 1766 r. procesują się w Trybunale: Apolonja, żona Kazimierza Kowalskiego, wdowa i dzieci Adama, skarbnika czerniechowskiego; Wiktorja, żona Piotra Lipowieckiego, Franciszka i Barbara, panny, i sukcessorowie Kaspra i Marji z Kościuszkiewiczów Kurcewiczów, i Chamcowie, Kaczorowscy, Cieszkowscy, Ławruszewicze i Łopuszańscy (Woł. XIII f. 1054). Franciszek, cześnik żytomierski 1768 r. Szymon Korjatowicz Kurcewicz, vicesgerens grodzki chełmski 1790 roku, obrany 1792 r. sędzią ziemiańskim bełskim, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Józef, namiestnik grodzki włodzimierski 1790 r. Adam, 1831 r. deputat zgromadzenia szlacheckiego wywodowego na Wołyniu.

Wymieniony wyżej ks. Aleksander, syn Samuela, miał syna Jacka, a ten synów: Antoniego, Franciszka i Józefa, których potomkowie wywiedli się ze szla-

chectwa w gubernji wołyńskiej, a mianowicie: Joachim, Feliks i Grzegorz, synowie Michała Wincentego, wnukowie Antoniego 1828 r.; Andrzej Leonard z synami: Aleksandrem i Karolem Hipolitem, syn Szymona, wnuk Franciszka, 1847 r., a syn Aleksandra Franciszek, 1875 r.; Erazm z synami: Konstantym Michałem i Juljuszem Walerjanem, syn Augustyna Jana, wnuk Józefa, 1847 r.

Piotr, syn Antoniego, oficer wojsk rossyjskich, wpisany także do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej 1846 r.

KURCEWSCY v. KURCZEWSCY h. SZRENIAWA z Kurcewa, w powiecie kaliskim, a pisali się w XVIII-m wieku z Komorza, w powiecie tucholskim. Właściwym ich herbem jest herb BYLINY v. BIELINY, czyli litera *S* z krzyżem, znany już w Wielkopolsce 1352 roku. Członkowie rodu Bielinów zapomniawszy o swoim własnym zawołaniu, nazwali z czasem swój herb Sreniawą, do której był podobny.

Jan Kurczewski, z orszakiem poszedł 1497 r. na wojnę wołoską, a wdowa po nim Barbara, z oprawy swej w Kurcewie, wyprawiła zastęp na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 442 i 547). Stanisław Kurcewski, dworzanin biskupa Padniewskiego 1562 r. Maciej i Michał, dziedzice Kurcewa, a Bartłomiej, dziedzic Śliwnik, w kaliskiem, 1579 roku (Paw.). Stanisław, syn Macieja, zawarł kontrakt o Graboszewo z Gostomskim 1628 roku (Gr. Przed. 69 f. 627). Mikołaj, 1641 roku w Piotrkowie. Jan, 1645 r. w Sieradzu, mają sprawy. Chryzostom, Piotr, Stanisław i Wojciech, elektorzy króla Michała z województwa kaliskiego.

Herb Szreniawa.

Herb Bieliny.

Chryzostom v. Krzysztof, syn Bartłomieja, zapisał 1673 roku oprawę żonie, Annie Mycielskiej, pisarzównie grodzkiej łęczyciej. Dzieci ich: Michał, Franciszek, Kazimierz, Zofja i Anna, mają sprawy 1691 i 1711 r. z Zaleskiemi (Zap. Pozn. Gr. 1672 r. f. 113; II f. 179; Res. Gr. Pozn. 1673 r. f. 537; Zs. Pyzdr. 1678 r. f. 241; Wyr. Piotrk. 294 f. 351 i 310 f. 628).

Michał z województwem kaliskiem, Wawrzyniec, z sandomierskiem, podpisali obiór Augusta II-go. Piotr i dwóch Wawrzyńców, z kaliskiego, podpisali obiór Leszczyńskiego 1733 r., a Kasper, z poznańskiego, manifest za Augustem III-m. Franciszek, pozwany 1753 r. w Kościanie przez Mycielską o gwałt.

Józef z Komorza, burgrabia wschowski, plenipotent Dąmbskich 1761 roku, wraz z żoną, Marjanną Mierucką, procesował 1761 — 1775 r. Mycielskich o różne sumy, komisarz z sejmu 1775 r. do spraw Prusimskich i Lossego (DW. 83 f. 1004; Gr. Kościań.), pozostawił, według Żychlińskiego, synów: Ferdynanda i Romualda i córkę Marjannę, za Antonim Kurcewskim z Kowalewa.

Kazimierz, burgrabia gnieźnieński, nie żyjący już 1773 roku, z Marjanny z Mycielskich, pozostawił synów: Karola, elektora Stanisława Augusta z województwa poznańskiego, Konstantego i Franciszka, burgrabiego kaliskiego, który w imieniu matki cedował 1791 r. sumę, zapisaną im testamentem biskupa Młodziejowskiego, Protowi Potockiemu (Gr. Pyzdr. 1773 r. f. 766; 1778 r. f. 128 i 471; DW. 107 f. 268).

Do sprawy Zygmunta i syna jego, Jana Kantego, urodzonego z Jadwigi Niegolewskiej, z Zakrzewskiemi, wyznaczona z sejmu 1775 r. komissja. Zygmunt 1774 r., a Kanty i Antoni 1783 r., kwitowali Mycielskich. Antoni, komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Dobrzyckiego (V. L. VIII; Gr. Pozn.).

Józef, subdelegat grodzki sieradzki 1773 r., wyrobił sobie wyznaczenie komissji z sejmu 1775 r., do sprawy o Rososz i Wolę z Walewskim i o sumę na Brzyskorzystwi. N., komornik ziemski wieluński i Maciej, wyznaczeni do różnych komissji z sejmu 1775 r. (V. L. VIII). Tym komornikiem wieluńskim miał być, według Żychlińskiego, Józef, syn Antoniego, a wnuk Zygmunta i Katarzyny Żychlińskiej. Kazimierz, burgrabia wschowski 1777 r. Paweł, burgrabia wschowski 1788 — 1793 r., według Żychlińskiego, syn Wawrzyńca i Marjanny Hozjuszównej, brat Jana i Franciszka. Drugą żoną Wawrzyńca była Wiktorja Laudańska.

Grzegorz Szreniawa Kurczewski, syn Pawła i Elżbiety Harlówny, subdelegat grodzki warszawski 1774 r., burgrabia warszawski 1777 r., w końcu i komornik ziemski, zeznał zapis dożywocia z żoną, Agatą Budzyńską, podwojewodzianką rożańską 1777 r., sprzedał 1791 r. część wsi Kierszek ks. Antoniemu Jabłonowskiemu, umarł bezdzietny 1794 r., wdowa żyła jeszcze 1797 r. (DW. 91 f. 175; 92 f. 474; 93 f. 762; 96 f. 133 i 518; 106 f. 563; 107 f. 331; 110 f. 1716; 111 f. 748 i 112 f. 205).

Maciej Sebastjan, z Katarzyny Złotnickiej, miał córki: Dorotę Barbarę za Franciszkiem Gajewskim; Zofję za Janem Wolińskim i syna Franciszka, ożenionego z Agnieszką Młodziejowską, z której Marjanna Piotrowska; Ludgarda, zakonnica w Ołoboku; Ludwika Katarzyna Antoniowa Mirucka i Józef i Kacper, według Niesieckiego, bezdzietni (VI f. 430). Żychliński pisze, że to omyłka Niesieckiego, a Józef, ożeniony z Katarzyną Modlibowską 1737 r., pozostawił synów: Wawrzyńca, ożenionego z Katarzyną Rokossowską i Antoniego, którego, z Zofji Borysławskiej, syn Zygmunt 1780 r.

Józef ożeniony z Wiktorją Nowowiejską, po śmierci żony został księdzem; był nim już 1773 roku, proboszcz kolegjaty w Choczu. Braćmi jego, według Żychlińskiego, byli: Piotr i Antoni, a siostrą Marjanna Aleksandrowa Bronikowska.

Piotr, podwojewodzi 1777 r., a burgrabia kaliski 1788 r., z Marjanny Skórzewskiej, pozostawił synów: Stanisława, wojskiego poznańskiego 1780 r., Ignacego, Andrzeja, ożenionego z Anną Garczyńską, rozwiedzioną z Janem Mycielskim, dziedziczką Ussarzowa 1800 r., Ksawerego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku i Joachima, po którym, z Józefy Otockiej, córka Róża, za stryjecznym bratem Józefem i syn Jan Nepomucen, radca sądu apelacyjnego w Poznaniu, ożeniony z Teklą Bogdańską, zmarłą 1872 roku. Z dzieci Jana Nepomucena, syn Józef umarł dzieckiem, a córki: Kamilla

wyszła za Winklera, Romana za generała barona von der Horst, Horacja została Karmelitanką, a Bolesława, zmarła przed matką, niezamężna.

Antoni, brat Piotra i księdza Józefa, dziedzic Kowalewa, z Marjanny Kurcewskiej, burgrabianki wschowskiej, miał synów: Kazimierza bezdzietnego, Walentego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem i Józefa.

Józef, ur. 1796 r., jeden z wybitniejszych i zasłużeńszych ziemian w Księstwie Poznańskiem, dziedzic Kowalewa, Dyrektor Ziemstwa Kredytowego, ożeniony 1-o v. z stryjeczną siostrą Różą Kurcewską, a 2-o v. z Teklą Stablewską, zmarł 1861 r., pozostawiwszy tylko jedną córkę z pierwszej żony, Pelagję, żonę Dezyderego Radońskiego.

Mateusz, poborca w Czeradzu 1807 r. Antoni z Komorza, syn Michała, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie między 1836 a 1850 r. Józef, dziedzic Zakrzewa pod Wartą 1905 r.

Do innej pewno rodziny należała pani Kurczewska z Leśnikowa, w smoleńskiem, która stawiła zastępcę do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Sbor. 14 f. 31).

KURCIECZ, dziedzic części Bolemowskiej wsi, w sochaczewskiem, 1579 roku (Paw.).

KURCYUSZOWIE. Kazimierz Kurcyusz, został radcą nadwornym królewskim 1794 r. (MP.). Stanisław, syn Karola Fryderyka, major gwardji francuskiej, kawaler orderu Virtuti Militari, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie między 1836 a 1850 rokiem, bez podania herbu. Syn jego Aleksy, wylegitymowany także, umarł 1864 r.

KURCZAY Krzysztof, dworzanin metropolity Korsaka 1637 roku w Chełmie (Akta XXIII).

[KURCZEWICZ Kełdyar, marszałek tatarski, otrzymał 1495 r., od Aleksandra, dwóch ludzi we włości nowogrodzkiej (ML. 191 B f. 65).]

KURCZEWSKI Szymon, nobilitowany na sejmie 1790 roku, otrzymał dyplom 1791 r. (Sig. 37 f. 131). Tegoż roku kupił Wolę Paprotną od Prota Potockiego (DW. 107 f. 1428).

Herb Radwan.

KURCZOWIE h. RADWAN. Daniel Semenowicz Kurcz, dworzanin królewski, dziedzic dóbr w powiecie grodzieńskim, pozwał 1555 r. Sapiehę o dług, nabył 1590 r. Przewożę, w lidzkiem, od Bohdana Kopcia (Ist. Jur Mat. XXVIII). Synów Daniela dwóch jest znanych, Marcin i Makary. Ten ostatni miał kilku synów, z których Mikołaja wymienia stryj Marcin w testamencie 1602 r., darowując im długi. Jednym z nich był zapewne Andrzej, dworzanin królewski, który otrzymał

Kołodzierzno 1629 r., poseł nowogrodzki 1632 r., pisarz ziemski nowogrodzki 1633 roku, deputat na Trybunał skarbowy litewski 1633 r. i komisarz do zapłaty wojsku 1634 r., zmarły 1635 r. Trzecim synem Daniela mógł być Jan Kurcz, poborca miński z sejmu 1578 r.

Marcin Daniłowicz Kurcz, wojski witebski 1573 roku, rotmistrz królewski i dzierżawca adzelski 1576 r., marszałek królewski 1585 r. i starosta feliński 1591 roku, wojewoda derptski 1600 r., spisał testament 26-go Lutego 1602 r. i wkrótce umarł. Dziedzic Przewoży po ojcu, nabył 1578 r., od Sapiehów, Jatwiesk, w którym fundował kościół, i innych wiele dóbr. Żon miał dwie: Apolonję Wasilównę Korsakównę, współdziedziczkę Sienna 1561 r. i Zofję Iwanównę Sapieżankę 1584 roku. Z pierwszej żony synowie: Eustachy (Ostaf) i Lew, i córki: Maryna Andrzejowa Piekarska 1594 r., Bohdana za ks. Jarosławem Łukomskim, podkomorzym lidzkim 1599 r., Hanna, 1-o v. za Ferdynandem Cypryńskim 1602 r., a 2-o v. za Józefem Kolendą Kuścińskim i Raina za Krzysztofem Wężem 1602 r. Z drugiej synowie: Michał, Jan i Stanisław, i córki: Teodora i Maryna, niezamężne 1602 r., którym ojciec przeznacza po 800 kóp groszy posagu i po 500 kóp na wyprawę, tak jak otrzymały starsze wyposażone już siostry. Żonie zostawił wojewoda w dożywocie Przewożę z Murynowszczyzną i Lebied (Sap. I; Woł. 1 f. 219; Ist. Jur. Mat. XX). Z synów:

Eustachy, starościc feliński 1595 r., podkomorzy parnawski 1602 r., starosta upicki 1629 r., umarł kasztelanem witebskim 1647 r. W 1594 r. otrzymał, od ojca, czwartą część Sienna, nabytą od Romana Korsaka, a następnie Usnacz i Berestowicę, o czem ojciec w testamencie wspomina, fundował 1609 roku kościół w Siennie, a 1635 r. kościół i klasztor Franciszkanów w Grodnie. Ożeniony 1-o v. z Rainą Wołłowiczówną, wdową po Lewickim, chorążym podlaskim, zmarłą 1631 roku, 2-o v. z Anną z Mirskich, wdową po ks. Łukomskim i po Jerzym Przysieckim, której synowi darował 1634 r. Strzyżów, w połockiem, a 3-o v. z Zuzanną Tyszkiewiczówną, wojewodzianką brzeską 1635 r., która, po jego śmierci, wyszła za Samuela Stetkiewicza, kasztelana nowogrodzkiego (Ist. Jur. Mat. XX, XXIII, XXIV; Sap.; Wolff.).

Lew testamentem ojca otrzymał Miratycze 1602 r., ożeniony z Krystyną ks. Massalską, podkomorzanką grodzieńską, umarł bezdzietny, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana Zenowicza, kasztelanica smoleńskiego, a 3-o v. za Andrzeja Młockiego (Wolff.).

Michał, w chwili pisania testamentu przez ojca, był w niewoli szwedzkiej, wzięty w Felinie, ożeniony z Szczęsną Nielubówną, i miał córkę Annę. Jemu ojciec przeznaczył Jatwiesk-Bartuszewice, Żylice i Abramowszczyznę, a gdyby w niewoli umarł, to córce jego 800 kóp groszy posagu (Sap. I.).

Jan otrzymał od ojca Turję, Jelne i Głębokie 1602 r., poborca orszański 1607 r., z wojskiego został marszałkiem orszańskim 1619 r.

Stanisław, małoletni 1602 r., otrzymał Pielesy i Kasprowszczyznę, sprzedał 1611 r. piątą część Przewoży, Lebiod i Bakanowszczyzny, bratu Ostafiemu, kandydat na podsędka lidzkiego 1631 r., elektor królów: Władysława i Jana Kazimierza z województwa nowogrodzkiego, z żony, Doroty Puciacianki, pozostawił trzech synów: Jana, Kazimierza i Stefana.

Jan, dworzanin królewski 1648 r., chorąży lidzki 1651 r., marszałek 1680 roku, nie żył już 1685 r., z bratem Stefanem zyskali 1662 r. na sejmie potwierdzenie wyroku w sprawie z Lettowami, elektor Jana Kazimierza, Michała i Jana III-go, wybierany do wielu komissji na sejmach 1648 — 1676 r., ożeniony był z ks. Barbarą Drucką Sokolińską, wdową po ks. Jerzym Hołowczyńskim, kasztelanicu mścisławskim, która mu zapisała 1651 r. Kniażyce i Jamnicę.

Kazimierz wzięty do niewoli tureckiej pod Pilawcami, siedm lat w niej zostawał, a wróciwszy z niej zginął pod Warszawą 1656 r.

Stefan, trzeci syn Stanisława, elektor Jana Kazimierza, Michała i Jana III-go, wojski lidzki 1658 r., podkomorzy lidzki 1666 r., kasztelan brzeski 1668 r., a wojewoda 1672 r., leśniczy koniawski i dubicki 1674 r., otrzymał 1652 r. Podnieliszcze, w lidzkiem, dziedzic Pietuchowa, Walówki i wielu innych dóbr, fundował 1685 r. kościół i klasztor Dominikanów w Walówce i cerkiew tamże, i kościół w Płużanach, umarł 1702 r., pozostawiwszy, z Joanny Petronelli Sapieżanki, kasztelanki wileńskiej, córki: Teodorę za Felicjanem Karolem Kuczborskim, miecznikiem grodzieńskim, a potem podstolim trockim, starostą bułakowskim 1693 r. i Zofję za Piotrem (Karolem?) Kotowskim, starostą mozyrskim 1696 r. i synów: Jana i Franciszka (V. L.; Ist. Jur. Mat. XXVIII; Wolff.).

Jan, wojewodzic brzeski, elektor Jana III-go, otrzymał 1717 r. konsens na cesję leśnictwa koniawskiego i dubickiego Olechnowiczowi (Wolff.).

Franciszek, wojewodzic brzeski, leśniczy koniawski, zaślubił 1703 r. Marjanę Chrapowicką, wojewodziankę witebską, dziedziczkę Putnik, umarł 1709 r. Syn jego Jan Michał, sprzedał 1725 r. Putniki Franciszkowi Białłozorowi, podsędkowi upickiemu, który je zapisał 1744 r. wnukowi swemu Idziemu, podstolicowi brzeskiemu (Sł. Geogr.).

N., podstoli brzeski, prawdopodobnie wymieniony Jan Michał, z żony, Anny Nowackiej, sędzianki ziemskiej witebskiej, 2-o v. Niemirowej, pozostawił córki: Teresę Szawlińską, skarbnikowę smoleńską i N. Podbereską, i synów: Anzelma, żonatego z Hozjuszówną i Idziego (Teka Rulik.).

Idzi Kazimierz, sędzia ziemski orszański 1765 — 1779 r. i Anzelm, podstoli orszański 1765 — 1780 roku, dowiedli 1773 r. szlachectwa i herbu Radwan, w ziemstwie orszańskiem (Ist. Jur. Mat. XXVIII). Na sejmie 1775 r. sprawa ich z Dederkami odesłana do sądu oszmiańskiego (V. L.). Potomkowie ich istnieją dotychczas.

Wawrzyniec Kurcz 1548 r. Dorota, żona Stefana Siesickiego, podkomorzego wiłkomierskiego koło 1550 r. Onufry, pisarz Trybunału litewskiego 1634 r. Prakseda, żona Hieronima Tyzenhauza, starosty rzeżyckiego koło 1650 r. Karol podpisał, z województwem wileńskiem, obiór Jana Kazimierza. Stefan, starosta pilwiski 1715 r., żonaty z Barbarą Kuncewiczówną, wojewodzianką brzeską, 1-o v. Zygmuntową Bilewiczową 1693 r. Kajetan, sędzia powiatu kopyskiego 1793 roku (DW. 109 f. 331).

KURCZOWIE ze wsi Kurcze, w ziemi drohickiej. W 1528 r. ziemianie drohiccy Kurczowie dostarczali na popis dwa konie. Piotr Fichta, współdziedzic Kurczów 1580 r. (Źr. Dziej. XVII). Jan i Cherubin Kurczowie, synowie Serafina,

Wojciech, Feliks i Florjan, synowie Feliksa, Jan, Stanisław i Aleksander, synowie Krzysztofa, Maciej Kurcz v. Golarczyk, syn Feliksa, i wielu innych, dziedzice wsi Kurcze i Kurcze-Skibniewo, w drohickiem, w latach 1580 — 1594 (Wyr. Lub. 7 f. 406, 749 i 941; 11 f. 710; 36 f. 806; 42 f. 534; 48 f. 410; 57 f. 463). Rainie z Kurczów Magnuszewskiej, dał 1599 r. ks. Radziwiłł 10 dworzyszcz w Karpiłowie w włości ołyckiej (Teka Rulik.).

KURCZOWIE v. KORCZOWIE. Jakób, major w wojsku koronnym, nobilitowany 1685 r. na sejmie. Tenże Jakób, podstoli bracławski, major 1690 r., podpułkownik wojsk koronnych 1692 r., z żoną Elżbietą, córką Stefana Bernata v. Berneta ze Lwowa i Justyny Wolfowiczównej, sprzedali 1680 r. jej posiadłości we Lwowie, Lipskim, a 1693 r. procesowali Łączyńskich z Kutkorza Córka ich, Franciszka Krystyna, żona 1-o v. Krzysztofa Jana Hondorfa, cześnika nowogrodzkiego, pułkownika 1699 r., generała majora 1711 r., a 2-o v. Marka Drogomira, cześnika chełmińskiego 1726 r. Druga żona Jakóba, była Katarzyna Rulska (?), wdowa po Aleksandrze Godlewskim, regencie grodzkim kamienieckim (AGZ. X. 6354; Gr. Buskie; M. D. Wąs.; Gr. Lwow. 245 f. 571; 247 f. 43; 255 f. 288; 276 f. 514; Ręk. Czart. 2699 f. 86).

KURCZYCCY. N. ojciec z synami, pozwani 1701 roku przez Horodyskich o najazd Ławrowa i zabicie ojca (Woł. IX f. 1837).

KURCZYŃSKI Cezary nabył 1756 r. Krzyczyn, w mińskiem, od Baranowicza (A. Tryb. Lit.).

KURDWANOWSCY h. PÓŁKOZIC z Kurdwanowa, w ziemi sochaczewskiej. Przybierali w XVIII-m wieku przydomek Ligęza. Rodzina ta należała do gałęzi Półkoziców, osiadłej z dawna w rawskiem, na Błędowie, Świdnie, Stamirowicach; posiadała w XV-m wieku Załuski, Gołosze i Wolę Załuską, czyli Kurdybanowską, blisko Błędowa, stąd to może powstała omyłka u Paprockiego, który ją zalicza do Junoszyców.

Herb Półkozic.

Rozdal z Kurdwanowa, świadczył w Rawie 1370 roku (Dok.). Dobek z Kurdwanowa, świadczył w Łęczycy 1394 r. (Łęcz. I. 3484). Mikołaj z Kurdwanowa, otrzymał 1442 r., od ks. Mazowieckich, prawo niemieckie dla wsi swoich, Kurdwanów i Wólka Załuska, a 1447 r. sprzedał Załuski i Gołosze, w rawskiem, Wilkowskiemu (M. 336 f. 4 i 16). Synowie Mikołaja: Paweł 1455 r., a Marcin 1463 r., studenci uniwersytetu krakowskiego. Jan Kurdwanowski, za zasługi oddane ks. Annie Sochaczowskiej, otrzymał 1476 r. od króla 20 kóp groszy na pięciu łanach w Czerwonej Niwie, w sochaczewskiem (Wierzb. I. 1357).

Mikołaj, syn Jana, student uniwersytetu krakowskiego 1494 r., został 1517 r. pisarzem ziemskim sochaczewskim. Kasper, pisarz ziemski sochaczewski 1534 r., umarł 1549 r. Syn jego Jan, był na uniwersytecie krakowskim 1557 r. Synowie Kaspra dziedziczyli 1579 r. na Kur-

dwanowie, Borzymowej Woli i Czerwonej Niwie 1579 r., Maciej i Wawrzyniec na Kurdwanowie, Borzymowej Woli i Jasionnej, Jan na Jasionnej, Łasieczniku, Woli Łasickiej i Sipieniu. Wyczółki należały także do Kurdwanowskiej (Paw.).

Paweł Kurdwanowski, dziedzic części Niedźwiedzia i Lendu Większego, w stężyckiem, 1569 r. (Paw.), miał córkę Elżbietę, która zeznała 1604 roku zapis wzajemnego dożywocia z mężem Melchjorem Miastkowskim, dziedzicem Zabrózd i Krzeszówki 1611 r. (Perp. Czers. 2 f. 432 i 4 f. 60) i syna Seweryna.

Seweryn, dziedzic Lendu 1596 r., pisarz grodzki brański (?) 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 70), wojski czerski 1628 r. [1]), pierwszej żonie, Jadwidze Trzebieńskiej, zapisał pewną sumę 1592 r. (Perp. Czers. 1 f. 292), otrzymał 1613 r. wójtostwo radomskie (M. 155 f. 91), dziedzic Radzanowa 1628 r., Klwowa, gdzie fundował kaplicę Św. Anny, w kościele parafjalnym 1631 r., nabył 1635 r. część dóbr Jasiona, Borki, Klamy, w czerskiem, od Jakóba Żelazo, a 1636 r. część Dąbrówki-Nosowej od Doroty Dąbrowskiej, dziedzic części Trzebienia i Wilczej Woli 1637 r., podpisał elekcję Władysława IV-go, procesowany 1641 r. o Jasionę przez Korzeńskiego, a 1642 r. o Dąbrówkę - Nosową, umarł 1643 r., pozostawiwszy wdowę Zofję z Kurozwęk Męcińską i z niej syna Pawła (Wyr. Lub. 65 f. 731; Zap. Lub. 31 f. 408; 33 f. 532; 37 f. 336; M. 155 f. 91; Perp. Czers. 9 f. 221; Zs. Warec. 24 z 1628 i 1631 r.; 25 f. 420; 26 f. 13, 16 i 571; 27 f. 44, 112 i 277).

Paweł, konsyljarz Nacji polskiej na uniwersytecie w Padwie 1639 r., procesowany 1642 — 1644 r. wraz z matką o Przedworzyce, otrzymał 1647 r. od matki cesję Jasiony, Klamów, Borków, Korzenia, na których dobrach uczynił zapis na kościół w Promnej, a zgodził się 1650 r. na zapis jej z 1643 r. 3,000 flor. na kościół w Klwowie, miecznik krakowski 1650 r., kasztelan zawichoscki 1658 r., po śmierci żony, Anny Marty z Ruszczy Branickiej, podkomorzanki krakowskiej zaszłej w końcu 1660 r., został księdzem 1662 r. i umarł 1669 r. Synów pozostało trzech, bo czwarty umarł dzieckiem po 1659 r. i córek trzy, z których najmłodsza, ur. 1659 r. (Zap. Lub. 43 f. 944; Zs. Warec. 27 f. 277, 493, 589, 671, 756 i 792; 28 f. 266; 29 f. 178 — 267; Perp. 13 f. 349). Z córek kasztelana Pawła: Zofja była żoną Hieronima Jełowickiego, łowczego wołyńskiego 1669 r.; a Anna wyszła 1-o v. 1665 roku za Kaspra Kochanowskiego, podsędka sandomierskiego, a 2-o v. za Adama Walewskiego, kasztelana inowłodzkiego 1689 r. (Perp. Czers. 17 f. 19 i Gr. Radom.).

Synowie kasztelana Pawła: Jan Franciszek, Jezuita, Wojciech Kazimierz i Hieronim jeszcze małoletni, dopełnili 1669 r. w Krakowie działu dóbr po rodzicach, za pośrednictwem wuja Jana Klemensa Branickiego, marszałka koronnego. Na mocy tego działu, Jan Franciszek wziął miasto Klwów, Wolę Klwowską, Brzyski, Wolę i Radzanów; Wojciech Kazimierz wziął Pierzchnę, Krukową Wólkę, Jasionnę, Klamy, Borki, Korzeń, Dąbrówkę Podłężną z Kozinkami, Nieczatów, Kamieńsko, Szpiklerz i Szkutę; Hieronim wziął Klwatki, Wymysłow, Wólkę, Taczów

[1]) W metryce koronnej 176 f. 204 i 186 f. 238 jest jakieś bałamuctwo z imieniem i datą śmierci wojskiego czerskiego. Wymieniony tam bowiem Hieronim, wojski czerski 1628 r., zmarły 1640 r., podczas gdy w kilkudziesięciu aktach z różnych ziem i grodów i z metryki występuje stale Seweryn od 1628 r., zmarły 1643 r.

i Wolę Taczowską. Każdy miał spłacić część długów ojca, Wojciech miał zapłacić 10,000 flor. posagu siostrze Kochanowskiej, a Hieronim 15,000 flor. siostrze Jełowickiej.

Jan Franciszek widocznie wystąpił z zakonu Jezuitów i jako proboszcz w Żółkwi, referendarz koronny, został 1680 r. kanonikiem krakowskim, 1684 r. pisarzem najwyższym skarbu koronnego, 1684 r. nominat opat płocki, 1687 r. jest opatem Bledzewskim, proboszcz warmiński, zostaje 1713 r. biskupem maroneńskim i sufraganem warmińskim, zrzekł się pisarstwa koronnego na rzecz bratanka Tomasza 1716 r., umarł 1730 r.

Wojciech Kazimierz, łowczy mielnicki, żonaty z Teressą Kurdwanowską, córką Stanisława, 1676 r., sprzedał Jasionnę, Klamy, Borki, Dąbrówkę Nosową i część Korzenia przed 1686 r. Wężykowi Rudzkiemu, żył jeszcze 1703 r., w którym zawarł układ z księdzem Boglewskim. Z córek jego: Marjanna była żoną Stefana Wielogłowskiego 1689 r., a Katarzynę wydała 1685 r. ciotka Kochanowska za Kazimierza Kurdwanowskiego, sędzica halickiego, któremu stryj jej ksiądz Jan, darował 1685 roku Klwów z przyległościami (Zap. Lub. 53 f. 1864; DW. 55 f. 398 i 403; Perp. Czers. 14 A f. 193; 14 D f. 52; M. 239 f. 11; 240 f. 42; Gr. Radoms.).

Hieronim, wojski radomski, z żony, Katarzyny Leduchowskiej, 2-o v. Józefowej Grotowskiej, 3-o v. Laskowskiej, pozostawił córki: Marjannę za Teodorem Chrzanowskim i Teressę za Stanisławem Wodzińskim (DW. 85 f. 412) i synów: Józefa Wawrzyńca, Pawła i Franciszka. Jego synem pewno był także wyżej wymieniony Tomasz, kanonik przemyski, pisarz wielki koronny po stryju biskupie Janie 1716 r., proboszcz katedralny przemyski i deputat na Trybunał 1724 r., pozwany 1720 r. przez Zuzannę Leduchowską, podstolinę wołyńską, o gwałtowne zajęcie Klwatki, zmarły 1735 r. (Sig. 19; Akta XXVII Nr. 128).

Józef Wawrzyniec, wstąpił do Benedyktynów w Sieciechowie 1693 roku, z przeora obrany opatem 1718 r., ale nie zatwierdzony, został nim dopiero 1739 r., wymurował kościół klasztorny, umarł 1748 r.

Paweł, wojski halicki 1725 r., dzierżawca Puchaczowa od Benedyktynów Sieciechowskich, ożeniony 1-o v. z Teresą Leduchowską, a 2-o v. z Marjanną z Zdziarskich, wdową po Andrzeju Jabłonowskim 1727 r., miał z pierwszej żony dzieci: Cecylję, Kajetana i Franciszka, wymienionych 1715 r. w procesie spadkowym po Rostockich (Bracł. XV f. 1336 i 1406). Z nich:

Franciszek, tytułowany chorążym czerniechowskim, kwitował 1743 r. Wężyka Rudzkiego (Perp. Czers. 26 f. 274), a z żony, Rozalji Magnuskiej, pozostawił syna Kajetana, chorążego pancernego, elektora Stanisława Augusta z ziemi halickiej, w końcu generała majora wojsk koronnych 1774 r. W 1771 r. otrzymał wójtostwo jaworowskie, 1772 r. wójtostwo przemyskie, 1773 r. konsens na wykupienie starostwa uszyckiego, 1774 roku konsens na wykup Rudki na Wołyniu od Iskry i na własność Okniny duże i małe z dóbr pojezuickich, sprzedał 1774 roku stryjowi Remigjanowi część swą Klwatki i Woli Klwackiej, był posłem czerniechowskim na sejm czteroletni 1788 r., wichrzył stale na sejmikach łuckich, nabył 1810 r. od Radziwiłłów Pieczałówkę, ożeniony z Antoniną Paszkowską, umarł 1811 roku. Córka jego, dziedziczka Hołubnego, wyszła za Żyłłoka (DW. 91 f. 368; 99

f. 12; 110 f. 1010; Kancl. 49 IV f. 28; 50 II f. 8; 52 II f. 297; 54 f. 73; V. L.; Sł. Geogr. III f. 348).

Franciszek, trzeci syn Hieronima, kapitan wojsk koronnych, z żoną, Marjanną z Jarockich, i synami: Remigjanem, Tomaszem i Pawłem, kwitował 1743 roku Wężyka Rudzkiego (Perp. Czers. 26 f. 274).

Remigjan, plenipotent hetmana Branickiego 1772 r., nabył 1774 r. część Klwatki i Woli Klwackiej, od stryjecznego bratanka, generała Kajetana, żył jeszcze 1815 r.

Paweł, współdziedzic Klwatki, żonaty z Marją Olbrycht 1783 r., zmarłą w Radomiu 1835 r., miał syna księdza Remigjana wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, dziedzica Klwatki Szlacheckiej i Dąbrówki, zmarłego 1846 r.

Kajetan, dziedzic Dąbrówki Nagórnej i Ligęzowa, umarł w Radomiu 1835 roku. Wincencja z Nowickich Kurdwanowska, z Klwatki, zmarła 1835 r. Wiktorja, żona Wiktora Kraińskiego, zmarła 1839 r. w Salzbrunn, pochowana w Radomiu. Stanisław, zmarł 1872 r., a Teressa z Pawlickich Kurdwanowska, z Klwatki, zmarła 1878 r., pochowana w Radomiu.

Mikołaj, urodzony z Anny Bieleckiej z Toustobab, dzielił się tą wsią 1587 roku z Stanisławem Suchorabskim, zapewne swoim przyrodnim bratem (Gr. Halic.), podstarości kołomyjski 1581 r., z żony Anny, miał dzieci: Mikołaja, Kaspra, Barbarę, Katarzynę i Elżbietę 1592 r. (Wyr. Lub. 9 f. 949; 34 f. 54 i 52 f. 286). Akta lwowskie wymieniają jeszcze trzeciego syna Adama i córkę Łucję, żonę Andrzeja Rożniatowskiego 1620 r. (M. D. Wąs.).

Kasper, ożeniony z Anną z Polanowa, 2-o v. Marcjanową Zawadzką 1618 r. zmarł bezdzietny (Gr. Halic. 16 f. 148).

Mikołaj podzielił się 1625 r. z Adamem dobrami Toustobaby, Korszów, Zawadówka i Wyczołki, ożeniony z Halszką Makowiecką 1595 r. (Wyr. Lub. 63 f. 642), pozostawił córkę Krystynę, za Janem Łukaszem Krąkowskim (Gr. Przem. 445 f. 2233) i sześciu synów: Prokopa, Stefana, Jana, Andrzeja, Stanisława i Michała Aleksandra.

1. Prokop, z nieznanej mi żony, pozostawił tylko córki: Helenę, 1-o v. za Janem Kurdwanowskim, podsędkiem sandomierskim, 2-o v. za Andrzejem Ossowskim, skarbnikiem łomżyńskim; Zofję za Żeliborskim i podobno trzecią za Kibortem.

2. Stefan, podstoli halicki, z żony Mireckiej, miał córkę za Kmitą i synów: Tyburcego i Józefa, zmarłych bezdzietnie i Jana, tytułowanego podczaszym latyczowskim, ożenionego z Barbarą Teressą Aksakówną, córką Aleksandra i Teressy Ubyszówny, 2-o v. Chryzostomową Mycielską (Gr. Bełs. 332 f. 699), z której czworo dzieci: Teressa, żona 1-o v. Andrzeja Cichowskiego, wojskiego kamienieckiego i sędziego grodzkiego krasnostawskiego, 2-o v. Józefa Kuropatnickiego, kasztelana bieckiego (Akta 27), dziedziczka Trzebienia 1736 r., zmarła 1759 r.; Teofia, żona Józefa Stanisława Rulikowskiego z Honiatycz, podczaszego bełskiego 1749 r. (Tab. Gal. Pact. Nov. 5 f. 69); Stefan, Jezuita i Stanisław.

Stanisław, stolnik lubaczowski 1736 r., ożeniony z Teressą Lubowiecką, cześnikówną nowogrodzką, umarł 1746 r., pochowany w Hrubieszowie (Teka Rulikows. z kazania pogrzebowego), Z dzieci ich: Marjanna jest żoną Józefa Iwani-

ckiego, łowczego nowogrodzkiego 1747 r.; Zofja wyszła 1764 r. za Mikołaja Radeckiego, stolnikowicza buskiego, potem podczaszego grabowieckiego, umarła 1782 roku, pochowana u Dominikanów w Hrubieszowie; Andrzej bezdzietny z żoną, Teofilą Złoczowską; Dezydery i Makary, których wraz z matką kwitowała 1749 roku z posagu Teofili ze Złoczowskich, siostra jej, Helena Dzierżkowa (Gr. Lwows.).

O Dezyderym więcej wiadomości nie ma.

Makary, stolnik lubaczowski po ojcu 1746 r., chorąży w chorągwi Maurycego Kurdwanowskiego, poseł i elektor Stanisława Augusta, z województwa bełskiego, szambelan królewski 1765 r., podkomorzy buski 1767 r., mianowany kasztelanem buskim 1772 r., w skutek mylnej informacji o śmierci Chołoniowskiego, otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich 100,000 flor. (Kancl. 54 f. 240), kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r., pisarz w Departamencie wojny 1776 r. (Kancl. 56 f. 156), członek Rady Nieustającej 1777 — 1780 r., otrzymał 1777 r. list przypowiedny na chorągiew kawalerji narodowej (Sig. 34), zrezygnował 29-go Kwietnia 1780 r. z podkomorstwa buskiego, a został 26-go Maja podkomorzym bełskim, umarł 1783 r.

3. Jan, pisany czasem Janem Kazimierzem i Janem Aleksandrem, podstarości halicki 1659 r. i sędzia grodzki 1670 r., został sędzią ziemskim halickim 1671 r., dopełnił 1666 r., z młodszemi braćmi, działu dóbr ojczystych (Gr. Halic.), ożeniony z Jadwigą z Łabęckich Janową Rzeszotarską, pozostawił dwie córki i trzech synów. Z nich:

Marjanna, żona Mikołaja Bardzkiego, otrzymała 1698 r. konsens na cessję Pietrzykowa, Borzykowa, Wrąbczyna i Jadamiecza (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 75; M. Dun. Wąs.).

Teodora Rykaczewska nie żyła już 1699 r.

Felicjan zmarł bezdzietny.

Mikołaj, z łowczego podstoli halicki 1695 r., zrezygnował z tej godności 1727 r., komisarz do boku Prymasa 1707 r., deputat halicki na Trybunał 1721 r. (DW. 66 f. 1204), elektor Leszczyńskiego z województwa kijowskiego, 1733 r., ożeniony 1-o v. z Jadwigą Chrząstowską, z której synowie: Andrzej i Józef, z drugą żoną, Ludwiką z Kochanowskich, zasądza 1735 r. Piaskowskiego w sprawie o 260,000 flor., należne jej po Annie z Rzeczycy Krasickiej (Kij. XI f. 238). Józef, potwierdził 1733 r. sprzedaż Węglina przez ojca Wybranowskiemu (DW. 68 f. 649) i on pewno, z tytułem podczaszego latyczowskiego, podpisał, z województwem bełskiem, obiór Leszczyńskiego 1733 r. Razem z bratem Andrzejem, sprzedali w latach 1742 — 1743 części swoje Toustobab Mikołajowi, kasztelanowi halickiemu (M. Dun Wąs.).

Kazimierz, trzeci syn Jana sędziego, łowczy halicki po bracie Mikołaju 1695 roku, elektor Augusta II-go, z województwa sandomierskiego, ożenił się 1685 r. w Warszawie z Katarzyną Kurdwanowską, córką Wojciecha, kasztelanica zawichoskiego, wyposażoną przez ciotkę Kochanowską i przez stryja księdza Jana, który darował im Klwów z przyległościami. W 1713 r. jeszcze ciotka, już wtedy Walewska, czyni im różne zapisy w grodzie radomskim, a 1714 r. Kazimierz już nie żył, pozostawiwszy wdowę żyjącą jeszcze 1718 r. i dzieci: Ludwikę i Jana (Gr. Radom.; M. 240 f. 42). Ludwika wyszła 1-o v. za Aleksandra Łąckiego, a 2-o v. za Arnolfa Pilichowskiego. Jan, według Niesieckiego, dosłużył się wysokiej szarży

w wojsku francuskim i ożenił się we Francji, w 1722 roku potwierdził sprzedaż Klwowa Lipskim, a 1725 r., wraz z siostrą, już wdową po drugim mężu, odstąpił sum pozostałych na Klwowie Dobieckiemu, a sum na Blizanowie Podkańskiemu (Gr. Radoms.).

4. Andrzej, podwojewodzi bracławski, elektor króla Michała, z ziemi halickiej, z żony, Doroty Jelcówńej, chorążanki kijowskiej, miał dwóch synów, młodo zmarłych: Dominika i Mikołaja, i córkę Zofję, 1-o v. Stefanowę Rosnowską, 2-o v. Bystramowę, po której bezdzietnej śmierci ciągnął się bardzo długo proces spadkowy.

5. Stanisław v. Stanisław Kazimierz, łowczy halicki 1664 r., dziedzic Wojsławic, w chełmskiem, 1669 r. (Zap. Lub. 48 f. 786 i Akta XXIII), jako deputat chorągwi pancernej, otrzymał 1666 r. glejt do sprawy z Libiszowskim, a 1667 r. wraz z żoną, Zofją z Przyłuskich, sprzedał część Toustobab bratu Michałowi. Jego to może drugą żoną (a nie jego synowca Kazimierza), była Justyna Kuropatwianka, zmarła przed 1696 r. Z dzieci jego: syn Tomasz zmarł bezdzietny, córki: Helena była za Aleksandrem Giedzińskim, wojskim żydaczowskim (Gr. Tremb. 180 f. 1082); Marjanna za Piotrem Gurskim, pułkownikiem wojsk królewskich i Katarzyna za Jakóbem Nasiorowskim, stolnikiem ciechanowskim, która pozywała 1705 r. brata Tomasza o sumy i klejnoty (Gr. Krzem.; M. D. Wąs.).

6. Michał Aleksander, podstoli halicki 1658 r. i podsędek ziemski halicki 1680 r., umarł 1695 r., zasądził 1665 r. Hadziejowicza na bannicję, a z żoną N. Łabęcką, otrzymał 1671 r. konsens na wykup Baranowa i Konczak od Potockich, testamentem spisanym 1686 r., rozdzielił majątek między synów: Michała Jerzego i Maurycego Stanisława (Zap. Lub. 49 f. 121; 55 f. 846; 61 f. 687; Sig. Ręk. Oss. 138 f. 1; 139 f. 56; Gr. Halic.; M. D. Wąs.).

Michał Jerzy, starosta baranowski, ożeniony z Konstancją z Rybna Rybińską, która, jako wdowa, cedowała 1700 r. starostwo baranowskie szwagrowi, pozostawił tylko trzy córki: Aleksandrę, 1-o v. za Władysławem Wiktorem, 2-o v. za Olbrachtem Duninem 1718 r. (Gr. Krak. 346 A f. 1632); Ludwikę, 1-o v. za Mikołajem Górskim, cześnikiem sanockim, 2-o v. za Stanisławem Gajewskim, 3-o v. za Sędziwojem Karszą, która 1706 r. sprzedała część Toustobab stryjowi; i Wiktorję, żonę Antoniego Tyszkowskiego 1713 roku (Gr. Halic. i Lwows.; M. Dun. Wąs.).

Maurycy Stanisław, miecznik halicki 1699 r., chorąży 1709 r., a kasztelan 1713 r., umarł 1715 r.; wraz żoną, Barbarą Radecką, otrzymał 1695 r. konsens na wykup Brusna z Wolą i Rudą, a 1700 r. konsens na cessję starostwa baranowskiego, nabytego od bratowej synom: Mikołajowi Michałowi, Krzysztofowi i Janowi (AGZ. X. 6356 i 6371; Sig. Ręk. Oss. 138 f. 14; 262 f. 21).

Oprócz wymienionych synów, miał kasztelan córkę Annę, pod imieniem Giertrudy, Benedyktynkę we Lwowie, ksienię 1759 r. i Teressę za Józefem Jarczewskim, podczaszym buskim 1703 r.

Krzysztof, w zakonie Dominikanów Maurycy, przeor w Kołomyi 1724 roku, umarł 1738 r.

Mikołaj Michał, starosta baranowski, został 1718 roku stolnikiem bełskim, 1732 r. podkomorzym halickim, 1735 r. kasztelanem halickim, umarł 1746 r., poseł halicki i elektor Leszczyńskiego 1733 roku, marszałek konfederacji halickiej

1734 roku, otrzymał 1724 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 20), a 1740 r. konsens na cesję Baranowa i Kończak synowi (M. 227 f. 38), skupił od całej rodziny Toustobaby z przyległościami. Z żony, Anieli Wyhowskiej, 1-o v. Józefowej Rzewuskiej, starościny olchowieckiej, córki Eustachego, wojewodzica kijowskiego i Teressy Zawadzkiej, z którą zeznał 1718 r. zapis dożywocia, pozostawił córkę Barbarę, za Wincentym hr. Krasickim, starostą korytnickim 1746 r. i syna Maurycego Józefa.

Maurycy Józef [1]), ur. 22-go Września 1722 r., rotmistrz królewski, starosta baranowski na mocy cessji ojca, zaślubił 1741 r. Humbelinę Potocką, kasztelankę słońską, otrzymał 1748 r. starostwo bruśniowskie, zeznał 1750 r. zapis dożywocia z żoną, dla której otrzymał 1764 r. prawo wspólności na starostwo baranowskie, poseł i elektor Stanisława Augusta, z bełskiego, umarł 1771 r., a wdowa po nim zmarła 1784 r. (Kancl. 49 IV f. 805; M. 228 f. 648; Gr. Lwow. 1750). Dzieci ich: Aniela, 1-o za Joachimem Łosiem, starostą bereżańskim, 2-o v. za Piotrem Chrzanowskim; Rozalja za Stanisławem Męcińskim, starostą wieluńskim; Teresa, 1-o v. za hr. Michałem Krasickim, a po rozwodzie z nim, 2-o v. za ks. Wincentym Czetwertyńskim i Jan Placyd, dopełnili 1784 r. działu dóbr po matce (A. Lwow. For. Nob.).

Jan Placyd, ur. 1746 r., zmarły 1824 r., starosta bruśniowski, a 1771 r. i baranowski, elektor Stanisława Augusta, z ziemi bełskiej, otrzymał 1766 r. chorągiew pancerną po rezygnacji ojca, kuchmistrz koronny 1773 roku, rezygnował z chorągwi pancernej 1775 r., a z kuchmistrzostwa 1780 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1775 r. i Orła Białego 1779 r., żonaty 1-o v. z Anną Miączyńską, wojewodzianką podlaską, zaślubił 2-o v. 1776 r. Rozalję Granowską, starościankę tarnogórską (V. L.; Bracł. XVII f. 1925; Sig. 30, 32 i 35; M. 282 f. 233). Z pierwszej żony była tylko jedna córka, Marjanna, żona 1-o v. hr. Adama Ostroroga, 2-o v. Ratomskiego, pułkownika wojsk rossyjskich; z drugiej — dzieci: Tekla, ur. 1778 r., za Jakóbem Hulewiczem, radcą Trybunału apelacyjnego galicyjskiego; Aleksandra, ur. 1783 r., za Michałem Wielhorskim, generałem wojsk koronnych; Antoni, Konstanty, Jan, zmarli młodo, Ludwik wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., z żony, Józefy Jezierskiej, pozostawił córkę Ludwikę, ur. 1837 r. i Józef, dziedzic Ustrobnej, oficer wojsk Napoleońskich, poległy pod Berezyną 1812 r., po którym, z Kazimiery Lemnickiej, starościanki janowskiej, pozostali: Justyna, ur. 1806 r., zmarła 1867 r. Kanoniczką w Warszawie; Emilja zmarła młodo i Henryk (Tab. Gal. Haer. 96 f. 263 i 112 f. 21; M. Dun. Wąs.).

Henryk, ur. 1802 r., porucznik strzelców konnych 1824 r., dziedzic Ustrobnej ożeniony 1-o z Marją z Sikorskich baronową Bobowską, a po rozwodzie z nią, 2-o v. z Marją z Stojowskich, wdową po Stanisławie Boguszu, oficerze wojsk polskich, zamordowanym przez chłopów 1846 r., umarł bezdzietny.

Adam, trzeci syn Mikołaja, a brat Kaspra i Mikołaja, współdziedzic Toustobab 1625 r., z żoną, Anną z Czarnowa, zawarł układ o dobra z Jadwigą z Czar-

---

[1]) Wittyg daje temu Maurycemu herb Sreniawę, zaliczając go do nieznanej szlachty polskiej (Nieznana szlachta f. 169).

nowa Wolanowską i zyskał 1647 roku potwierdzenie posiadania Wierzbowiec z Żytnikami i Durniakami (AGZ. X. 2425). Córka ich, Elbżbieta Choynowska v. Choynacka 1678 roku, zeznała zapisy na rzecz swoich bratanic, syn zaś Jakób, współdziedzic Toustobab, zapisał 1673 roku żonie, Urszuli Kuropatwiance, 10,000 florenów posagu i wiana i pozostawił: Teresę za Kazimierzem Siedliskim, stolnikiem inflanckim; Annę za Markiem Minorem, podstolim chełmińskim; Katarzynę za Piotrem Wigurą, porucznikiem pancernym, cześnikiem halickim, dzierżawcą wójtostwa sieleckiego 1701 r. (AGZ. X. 6413; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 34) i Jana Stefana, podstolego kijowskiego, zmarłego 1713 r. Synowie Jana Stefana: Józef i Antoni, urodzeni z Barbary Korytkównej, Adam, Bogusław, Jan i Mikołaj, urodzeni z Katarzyny Goiszewskiej, w latach 1722 — 1724, sprzedali swoje części Toustobab Mikołajowi, stolnikowi bełskiemu (M. D. Wąs.).

Józef, dziedzic Harasymowa (Gr. Bełs. 354 f. 390), z tytułem podczaszego latyczowskiego, podpisał elekcję Leszczyńskiego, z województwem bełskiem, 1733 roku, ożeniony z Katarzyną z Strumian Dąbrowską, 1-o v. Stefanową Goworzewską, córką Stefana i Justyny z Gnoińskich, miał córkę Apolonję za Marcinem Pliszką 1748 r., z którym zeznała zapis dożywocia 1752 r. (Gr. Tremb.).

Antoni, w akcie 1724 r. zatytułowany łowczym kijowskim, on może Antoni Józef, z województwa rawskiego, a Bogusław, poseł halicki, z tąż ziemią, podpisali 1733 r. obiór Leszczyńskiego.

Marcin i Mikołaj, synowie Jana, potwierdzili 1607 r. pewien układ w grodzie warszawskim (DW. 34 f. 1391). Jan, Paweł, Florjan i Piotr, sprzedali 1609 roku część Kurdwanowa Mikołajowi (Ibid. 37 f. 64). Remigjan, syn Florjana, zeznał 1641 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Zofją Staniszewską (Perp. Czers. 10 f. 233). Jadwiga z mężem, Janem Leszczyńskim, zapisali sobie dożywocie na Zaborówku 1629 r., które skasowali 1638 r. (DW. 47 f. 2604 i 49 f. 752). Anna, żona 1-o v. Franciszka Grotowskiego, sędziego rawskiego, a 2-o v. Piotra Grota Celigowskiego 1640 r. Jadwiga, w tymże czasie za Jerzym Kosińskim.

Joachim, syn Jana, podstarości 1642 r. i sędzia grodzki biecki 1648 roku, posessor Chlebna, o które się procesował z Fredrami, elektor Jana Kazimierza, z województwa krakowskiego, odstąpił pewnych sum 1648 r. Ludwikowi, synowi Marcjana (Zap. Lub. 38 f. 176). Córka jego, urodzona z Katarzyny z Bolszowa, Barbara, wyszła za Jana z Zimnejwody Leśniowskiego, dziedzica Kielanowic (Gr. Biec. 131 f. 545).

Nie wiem, czy nie ten sam Joachim, syn Jana i Barbary Mniszewskiej h. Prus, został potem księdzem, 1650 r. kanonikiem krakowskim, sekretarzem królewskim, deputatem na Trybunał 1662 r., w którym pozwał sukcessorów Bączalskiego, o pożyczoną przez ojca jego 1626 r., sumę 2,400 flor. na Brzeżankę (Łęt. Zap. Lub. 47 f. 812). Zofja, 1676 r. za Janem Wojakowskim, w bieckiem. Katarzyna (z Przyłuskich?), wdowa po Janie 1678 r. (Obl. Biec. 69 f. 452).

Sukcesorowie Mikołaja, poborcy sochaczewskiego, a mianowicie: Płocki-Szczawiński, zasądzeni o zwrot resztującej sumy podatkowej 1629 roku. Ludwik, Marcin i Konstanty, z ziemią sochaczewską, podpisali elekcję Jana Kazimierza, a Konstanty i Paweł, i Jakób z tąż ziemią, obiór Jana III-go.

Paweł, cześnik sochaczewski, syn Konstantego, kupił 1701 r. Gradów Wielki i Borzymową Wolę od Lipskiego, wojewody kaliskiego (DW. 61 f. 140), umarł 1709 r., pozostawiwszy, z Zofji Morskiej (która według Wielądka, miała być jego trzecią żoną), czterech synów: Franciszka, Pawła, Stefana i Konstantego.

Stefan, zmarły bezdzietnie, cedował był 1718 r. część swoją Kurdwanowa bratu Franciszkowi, kanonikowi łęczyckiemu (DW. 63 f. 197).

Paweł, podstoli 1734 r., a stolnik sochaczewski 1738 r., umarł 1741 r., a wdowa po nim N., sprzedała 1749 r. starostwo osmolińskie Dembowskiemu (Gr. Sochacz.).

Konstanty, wojski gombiński 1765 r., z Franciszki Milewskiej, pozostawił córkę Rozalję, żonę Franciszka Świętosławskiego 1762 r. (Gr. Łęcz.), na rzecz którego teść zrzekł się wójstwa gombińskiego 1766 r. i synów: Kazimierza i Pawła.

Kazimierz, komornik graniczny gostyński, 1775 r. podstoli gostyński, 1778 roku podczaszy gombiński, z podczaszego gostyńskiego stolnik gostyński 1780 r., rezygnował z tego urzędu 1789 r., z Teresy Pintowskiej, miał synów: Ignacego i Józefa.

Paweł v. Paweł Tytus, 1767 r. komornik ziemski gostyński, 1775 r. sędzia grodzki sochaczewski, 1780 r. łowczy, 1782 r. cześnik gombiński, 1784 r. i sędzia grodzki łęczycki, deputat na Trybunał piotrkowski 1790 r., wraz z żoną, Różą Paprocką, chorążanką sochaczewską, kwitował Łuszczewskich 1793 roku (DW. 109 f. 267). Córka ich, Marjanna, była żoną Izydora Jabłkowskiego. Synowie byli dwaj: Stanisław i Jakób. Z nich Stanisław, 1809 r. radca departamentu warszawskiego z powiatu ostrowskiego.

Bliskim tej linji był zapewne Walenty, burgrabia sochaczewski, 1778 roku dziedzic Jasionnej, na której zapisał 1783 r. żonie, Zuzannie Rzeczkowskiej, 4,198 florenów. Tegoż roku, z żoną i synem Tomaszem, cedował różne sumy Szamocie i Grzegorzewskiemu.

Tomasz, tytułowany wojskim sanockim 1786 r., żonaty z Marją Bogatkówną, odstąpił sum różnych Kajetanowi Skopowskiemu, stolnikowi brzeskiemu (Deb. Czers. 1 f. 255; Perp. Czers. 35 f. 340; 37 f. 245; DW. 102 f. 1120 i 1124).

Samuel, żonaty z Eleonorą Szczawińską, córką Jana, 1636 r., nabył 1634 r. Sokołowy Górne i Wierzbice, w chęcińskiem, od Drohojowskiego, pisarz grodzki bełski 1644 r., ma sprawę w Lublinie 1645 r. (Gr. Przem. 87 f. 1132; Gr. Bełs. 230 f. 628; Zap. Lub. 40 f. 177).

Jerzy, z województwem krakowskiem, Jan, sędzia kapturowy i Paweł, z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała. Jan podpisał także elekcję Jana III-go, podsędek ziemski sandomierski 1685 r., ma bratanka Jana, dworzanina królewskiego, który w jego imieniu działa w Lublinie 1686 r., a był także elektorem Jana III-go.

Jan, podsędek, wielki dobrodziej Reformatów w Sandomierzu, żył jeszcze 1692 r., żonaty był 1-o v. z Zofją Tułkowską, a 2-o v. z Heleną Kurdwanowską, córką Prokopa, która, po jego śmierci, ponowiła śluby z Andrzejem Ostrowskim. Jan, stolnik trębowelski, umarł 1695 r. Jan, poborca drohicki, 1691 r., następnie skarbnik drohicki, ożeniony z Joanną Kruzerówną, łowczanką inflancką, procesował 1692 r. Ilińskiego (V. L.; Woł. IX f. 1265), po śmierci żony został księdzem, był proboszczem katedralnym przemyskim i administratorem djecezji 1717 r.

Mikołaj Kurdybanowski, podpisał 1697 r. oznajmienie królewskie stanom (V. L.). Seweryn Kurdwanowski, ożeniony z Heleną Kuberską, 1-o v. Aleksandrową Jełowicką, zgodził się na sąd polubowny z Pruszyńskim 1711 r. (Woł. X f. 21). Jan wwiązany w Mirowice 1715 r. (Perp. Czers. 8 f. 273). Ludwik, tytułowany stolnikiem wieluńskim 1712 — 1713 r., dziedzic Wiełogłów i Ubiadu (Gr. Sandec. 243 f. 1008). N., z województwa wołyńskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

Józef, cześnik halicki, umarł 1713 r. Po rezygnacji Mikołaja, został podstolim halickim Józef 1727 r., zmarły 1736 r. Antoni, podstoli halicki 1764—1769 roku (Kal. Pol.). Przy nominacji następcy 1771 roku, ten podstoli nazwany Józefem (Sig.).

Marcin Stanisław, syn Antoniego i Justyny z Kobylańskich, w imieniu swojem i braci, Tomasza i Łukasza, sprzedał 1784 r. część Borowa, w krasnostawskiem, Torczyńskim (Akta pogalic. 295[611]). Teresa, żona Jana Józefa Wołkowskiego, skarbnika mozyrskiego, pozwana 1787 r. przez Działyńskiego, o dochód z Słobódki (Gr. Żytom.). Konstancja, zamężna Brodowska, zmarła 1805 roku (A. Lwow. For. Nob.).

Szymon, dziedzic Jeżowa, Jankowej, Lipniczek, elektor z województwa krakowskiego królów, Michała i Augusta II-go, z Anny z Kuczkowa, pozostawił synów: Michała w zakonie Bonifratrów Wiktora, któremu przeznaczył 1,000 flor. i Antoniego i Jana, którzy dopełnili działu dóbr 1723 r.

Antoni, dziedzic Jeżowa, Koczanki, Wilczysk, w latach 1714 — 1718, ma różne sprawy w Bieczu, zapisał 1722 r. sumę kościołowi w Zakluczynie (Gr. Biec. Fas. 359 f. 970; Gr. Sandec. Fasc. 79 f. 1977), z Marji Romerówny, 2-o v. Stanisławowej Łętowskiej, 1730 r., pozostawił córki: Jadwigę i Różę, których opiekun Andrzej Romer, sprzedał Jeżów Łętowskiemu 1738 r. (Gr. Sandec.; M. D. Wąs.).

Jan, komornik graniczny sandecki i czchowski 1702 r., dziedzic Jankowej i Lipniczek, prowadzi 1703 r. proces o należny żonie, Marjannie Otfinowskiej, starościance szczercowskiej, spadek po dziadzie Rojewskim, kasztelanie wiślickim, zapisał tejże żonie 1724 roku, na swych dobrach, 20,000 flor. (Gr. Biec. Fasc. 370 f. 137; Gr. Sandec. 309 f. 277). Z córek ich Anna, 1749 r. Norbertanka na Zwierzyńcu; Teresa, żona Józefa Kosseckiego 1750 r. (Gr. Sandec. 48 f. 237); synowie: Ignacy i Eljasz Jakób.

Ignacy, elektor Leszczyńskiego z województwa krakowskiego, 1733 roku, podwojewodzi lelowski 1747 r., następnie i sędzia grodzki krakowski, dziedzic Wielogłów, wwiązany 1747 r. w Brzozę (Perp. Czers. 28 f. 73), przyjął 1757 r. zapis dożywocia od żony, Joanny Gostkowskiej, na Chochołowie (Gr. Sandec. 174 f. 2453), umarł bezdzietny 1779 r. w Częstochowie.

Eljasz Jakób, elektor Leszczyńskiego 1733 r., nazywany miecznikiem wieluńskim, a czasem i warszawskim, otrzymał 1757 r. wójtostwo w Rajbrodzie i sołectwo w Cichem (Gr. Sandec. 174 f. 1849 i 2126), ożeniony 1-o v. z Zofją Gostkowską, siostrą bratowej, a 2-o v. z Eleonorą Dobrzańską, pozostawił pięcioro dzieci:

1. Teklę za Kurdwanowskim, zmarłą wdową w Siołkowej 1829 r., a której dzieci: Paweł i Rozalja Rodakowa, jeszcze 1841 r. występują w sprawie o spadek po Ignacym.

2. Annę za Ludwikiem Duval, której ojciec dał 1778 r. wójtostwo Bożęcinek (Zs. Czchow.).

3. Jana, wylegitymowanego wraz z braćmi ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim, zmarłego bezdzietnie 1800 r. w Starejwsi.

4. Jakóba, dziedzica Posadowej i Brzezowej, zmarłego 1792 r., po którym, z Elżbiety Delechowskiej, 2-o v. Adamowej Starowiejskiej 1799 r., córki: Anna Franciszkowa Nawrowska; Barbara Michałowa Brochocka 1808 roku i Franciszka Zygmuntowa Komarowa.

5. Szymona, zastawnego posessora Klęczan, legitymowanego ze szlachectwa 1782 r. wraz z braćmi, z któremi też zawarł 1791 r. układ w sprawie o spadek po stryju Ignacym (Tab. Gal. Haer. 110 f. 115), zmarłego 1807 r. Po nim, ze zmarłej 1832 r. Eleonory Wyszkowskiej, pozostali: Krystyna *Józefa* Elżbieta, za Edwardem Zielińskim; Teodozja *Anna* Petronella, 1-o v. za Antonim Duninem Wąsowiczem, starościcem kiślackim, dziedzicem Krasnego i Klęczan, zmarłym 1838 r., a 2-o v. za Wittygiem, komisarzem cyrkułu sandeckiego; Błażej *Wincenty* Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie, jako *Wincenty*. Walenty Józef, dziedzic Niecwi i Lipnicy, bezdzietny z Józefą z Wyszkowskich, 1-o v. Andrzejową Dulębiną, zmarłą 1835 r. i Władysław Jan Paweł (A. Tarn. For. Nob. i inne; M. D. Wąs.).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem: Wincenty, syn Kazimierza i Juljan Kazimierz, syn Wincentego, między 1836 a 1850 r.; w gubernji wołyńskiej: Tomasz z synami: Bolesławem Marjanem i Stanisławem Kajetanem Franciszkiem, syn Kajetana, wnuk Mikołaja, 1845 r.; w gubernji kijowskiej: Kazimierz Antoni, syn Antoniego, wnuk Kazimierza, 1835 r. (Spis.).

Antoni, syn Macieja, urodzony około 1800 r., pisarz sądu pokoju siedleckiego 1865 r., z Emilji Konczewiczówny, miał syna Antoniego, ożenionego z Julją Sztokman. Bertrand, dziedzic Żdżar, w kaliskiem, 1905 r.

Herb Syrokomla.

KURDWANOWSCY h. SYROKOMLA z Kurdwanowa, w powiecie szczyrzyckim. Jakób, syn Florjana z Kurdwanowa i, według Długosza, Katarzyny, doktór prawa kanonicznego, audytor sądów nadwornych papieskich 1371 r., kanonik katedralny krakowski 1389 r., mianowany przez Papieża Bonifacego, biskupem płockim 1396 r., obecny na Soborze w Pizie 1409 r., a w Konstancji 1414 r. zagrzewał gorąco kazaniami i nabożeństwami, idące na Krzyżaków rycerstwo polskie 1410 r., gorliwy i zacny biskup przejęty miłością kościoła i ojczyzny, umarł 1425 r. Pieczęć jego dochowała się na paru przywilejach (Bibl. Ord. Zamoys.).

Brat jego Piotr, ma 1400 roku w Krakowie sprawę z kmieciem z Owczar (St. Pr. P. Pom. VIII). Dzień jego śmierci 20-sty Maja, zaznaczył Kalendarz krakowskiej kapituły, w której kanonikami byli jego dwaj synowie: Florjan, kanonik już 1395 roku, zmarły w Konstancji 1417 roku i Szymon,

kanonik krakowski 1397 roku i kustosz poznański 1400 roku, żyjący jeszcze 1416 roku.

Andrzej z Kurdwanowa, syn Piotra, pewno tego samego, student uniwersytetu krakowskiego 1414 r., kanonik płocki i poznański 1421 r. (AGZ. IX).

Więcej o tej rodzinie nie słychać, a wieś Kurdwanów jest już w XV-m wieku własnością proboszcza od Św. Ducha w Krakowie. Część jej posiadał, w końcu XIV-go wieku, Andrzej Wierzynek (St. Pr. P. Pom. VIII).

KUREJSZOWIE. Iwan Olechnowicz Kurejsza, bojar piński, uzyskał 1524 roku od królowej Bony potwierdzenie nadania różnych ziem w powiecie pińskim, które ojciec jego, Olechno Grzegorzewicz, otrzymał 1495 r. od ks. Marji Olelkowiczowej (Rew. Puszcz.). Michał Kurejszow, bojar witebski 1546 r., ożeniony już 1532 r. z wdową po Sienku Daszkowiczu, horodniczym witebskim (ML. 46 i Wolff.).

KURELOWIE v. KURELOWICZOWIE. Wasil Pawłowicz Kurela v. Kurelowicz, mąż księżnej Ulskiej Sielickiej (?), pozwany 1651 roku w Słonimie przez szwagra Ferenca Fiedorowicza, owdowiałego po Polonji Kurelance, o grunta w Matwiejewszczyznie-Kurelewszczyznie (Arch. Wileń. 7886 f. 136; M. D. Wąs.).

Nie wiem czy od nich pochodzą Frydryk i Ludwik Kurellowie, odbierający w początkach XIX-go wieku spadek w Trybunale płockim. Ludwik na mocy orderu i urzędu miał przyznane prawa nowego szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KURENDOWICZOWIE w brzeskiem - litewskiem. Marjanna z synem Antonim, tytułowana cześnikową brzeską, doznała łask w Poczajowie 1774 r.

KURKA Ofanas, archimandryta ławryszewski 1546 r.

KURKLEWSKI h. HOŁOWNIA. Tomasz, ziemianin nowogrodzki 1607 roku (Not. Dziadulewicza u Wittyga).

KURKLIŃSCY posiadają Borki, w dzisieńskiem (Teka Kossak.).

KURKOSZKA v. KORKOSZKA. Ofanas Kurkoszka, zasądził ks. Michała Wiśniowieckiego, o najazd jego Piszczanicy i gwałty 1613 roku (Kij. II. C f. 74). Stanisław Korkoszka, zasądzony przez Bazyljanki z Korca o grunta 1735 roku (Ibid. XI f. 216).

KURKOWIE, w województwie mścisławskiem. Sądząc po przydomku Gamrat, którego używali w XVII-m wieku, przypuszczam, że są h. SULIMA. Grzegorz Gamrat Kurek, ziemianin mścisławski, pozwał 1663 r. Gimbuta o najazd dóbr Miluty, królewszczyzny w jego posessji będącej, odziedziczonej po zabitym przez wojska moskiewskie ojcu, Adamie Gamracie Kurku (Ist. Jur. Mat. XXV). Jan Kurek podpisał 1700 r. laudum województwa mścisławskiego, przeciw Sapiehom. Szymon Kurek z mścisławskiego, a N. z ruskiego województwa, podpisali 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, Tadeusz i Michał, z mścisławskiego, obiór Stanisława

Augusta. N., chorąży przedniej straży, wyznaczony 1764 r. komisarzem w województwie mścisławskiem (V. L.). Na drugim manifeście szlachty litewskiej 1763 roku, podpisani Jan Kurek, towarzysz Jego Królews. Mości, landwójt mścisławski, Djonizy, Tadeusz, Stefan, dwóch Janów, Walenty, Alensander i Ludwik (V. L. VII. 71).

Anna, dziedziczka Sutok, a Andrzej i Józef, dziedzice Jurkowszczyzny, w mścisławskiem, 1900 r.

KURKOWIE, w województwie lubelskiem. Jan Kurek z lubelskiego, elektor króla Michała, wraz z żoną dziedzic części Tarnawki 1676 r. (Paw.). Synowie jego: Antoni i Krzysztof, mają sprawę w Lublinie 1687 roku (Zap. Lub. 63 f. 978). Między dziedzicami Piczkowic v. Piszkowic, w lubelskiem, w XVI-m i XVII-m wieku było kilku noszących przezwisko Kurek (Paw.).

KURKOWSCY h. GRYF. Jan Nepomucen, syn Kazimierza i Anastazji z Otfinowskich, wnuk Urbana i Anny Makowskiej, prawnuk Macieja i Barbary Moczarskiej, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim. Patrz *Krukowscy*.

KURKOWSCY h. KORWIN i h. ŚLEPOWRON z Kurkowa i z Kurków, w powiecie wąsoskim, ziemi wiskiej. Józef z braćmi dziedziczył na wsi Kurki, a Wawrzyniec, syn Mikołaja i inni, na Kurkowie 1577 r. (Paw.). Jan, z województwem lubelskiem, podpisał elekcję króla Michała, a Łukasz z ziemią wiską, Augusta II-go. Antoni, Dominikanin lwowski, na uniwersytecie w Padwie 1677 r.

Paweł i Antoni z synem Tytusem, synowie Kazimierza, wnukowie Jana, prawnukowie Mikołaja, w 1848 r.; Jan i Adam, synowie Antoniego, w 1865 roku; a Bożesław, Albin Stanisław i Józef, synowie Jana, w 1894 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.). Patrz *Krukowscy*.

Monografję Krukowskich h. Korwin z odmianą, podał Kosiński w Przewodniku tom IV.

KURKUCIOWIE, patrz *Korkuciowie*.

KURMANOWICZOWIE. Żyjący w połowie XVIII-go wieku Teodor Kurmanowicz, miał synów: Sebastjana i Stanisława, których potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej, a mianowicie: Bartłomiej, syn Jana, wnuk Sebastjana z synami: Ludwikiem i Szymonem, 1848 r.; Jan, syn Eljasza, wnuk Jana, prawnuk Sebastjana, z synami: Piotrem Celestynem i Wacławem Feliksem, 1856 r.; Łukasz, syn Stanisława, 1848 r.; Teodor i Wojciech z synami: Józefem Karolem, Leonem, Witalisem i Michałem, synowie Wawrzyńca, wnukowie Łukasza, 1850 r. Adam i Maurycy, synowie Teodora, 1865 r.; brat ich Paweł, 1902 r., a dzieci Maurycego: Mieczysław, Jadwiga, Wilhelm i Maurycy Teodor, 1900 r. Antoni Stanisław, syn Michała, i Władysław Libory, Józefa i Julja Marja, dzieci Józefa Karola, wnuki Wojciecha, 1865 r.; Józef, Stanisława Ewelina, Helena, Wacław, Henryk i Marja Antonina, dzieci Władysława Liborego, 1904 roku (Spis.).

KURMINOWIE h. LACKI v. SMOK. Herb ten przedstawia, w polu czerwonym, smoka skrzydlatego, w prawo zwróconego, w połowie prawej srebrnego, w lewej czarnego, z krzyżem kawalerskim nad głową; nad hełmem w koronie trzy pióra strusie (Ostr. Nr. 1702).

Jan Kazimierz Kurmin z wileńskiego, a Aleksander z upickiego, stawili się 1698 r. na pospolite ruszenie. Kazimierz, strażnik upicki, poseł wileński i elektor Leszczyńskiego 1733 r. Tedeusz, podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej (V. L. VII. 68). Tadeusz, regent ziemski 1771 r., a krajczy wiłkomierski 1782 r. i Józef, mostowniczy wiłkomierski 1774 r., wyznaczeni do różnych komissji z sejmu 1775 r. Alojzy, sędzia wiłkomierski 1807 r.

Jan, Maciej i Stanisław, synowie Macieja, Józef i Jan, synowie Jana, wszyscy zaś wnukowie Krzysztofa, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Fabjana, syna Aleksandra, dziedzica 1627 r. dóbr Lackie, Wysoki dwór i Przechody, w powiecie lidzkim, wywiedli się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Cezary, właściciel dóbr w siebieskiem, 1900 r.

KURNATOWSCY h. ŁODZIA z Kurnatowic, w powiecie poznańskim. Wieś ich gniazdowa jeszcze w początkach XVI-go wieku nazywała się Kunratowice, tak też i rodzina dawniej się pisała. Blisbor z Kunratowic, świadczył w Poznaniu 1391 r. (Leksz.). Tenże Blisbor razem z Jakóbem, z sąsiedniego Niemierzewa, herbu czyli zawołania „Sbyeynthi", zaświadczyli 1407 r. w Poznaniu szlachectwo Drogosławicza z Więckowic. Herb ten nie opisany w zapisie (Pis. Dz. Pol. IX; Ulan. 82), trudno zatem wiedzieć, czy to zawołanie nowe dla herbu Łodzia, czy też zupełnie inny nieznany dotąd herb. W takim razie Blisbor nie byłby protoplastą Łodziców Kurnatowskich, którzy mogą pochodzić od jednego z dziedziców Bytynia, nabywcy Kurnatowic. Idąc za tradycją może, zaczęli się Kurnatowscy w XVII-m wieku pisać z Bytynia. Przeważnie są wyznania kalwińskiego i w kilku gałęziach zniemczeli.

Herb Łodzia.

Piotr, syn Świętosława z Kunratowic, student uniwersytetu krakowskiego 1469 r. Jadwiga Kondratowska, urodzona z Jadwigi Grabianki, żona Konarzewskiego w drugiej połowie XV-go wieku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1816). Michał Kunratowski, 1495 r. obecny w Kcyni przy sprzedaży Kaczkowa (St. Pr. P. Pom. VII. 236).

Stanisław i Andrzej Kurnatowscy, dziedzice Kurnatowic, Jakób, Dobrogost i Jadwiga, dziedzice Orzeszkowa, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Jakób, syn Stanisława, 1599 roku ma sprawę w Lublinie (Wyr. Lub. 80 f. 16).

Podpisali elekcję królów, Jana Kazimierza: Wojciech z Bytynia z województwem kaliskiem; Michała: Dobrogost, Jan, Jarosz, Jerzy i Marcin, z kaliskiem; Augusta II-go: Andrzej, Dobrogost z Bytynia, i Stanisław, z kaliskiem, Aleksander, Antoni, Jan i Zygmunt, z poznańskiem; Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.: Aleksander, dwóch Bogusławów, Jerzy, Konstanty z Bytynia i Krzysztof,

z kaliskiem, Aleksander, Andrzej, Dobrogost, Ignacy i N. z poznańskiem; Stanisława Augusta: Michał z kaliskiem i Michał z Bytynia z rawskiem.

Adam, dziedzic Gwiazdowa 1645 r., katolik, z Zofji Boboleckiej, żyjącej wdową 1678 r., miał córki: Annę za Jakóbem Orzelskim i Teresę, 1-o v. za Władysławem Belęckim, 2-o v. za Chryzostomem Koczorowskim 1710 r. i synów: Jana i Marcina.

Jan, dziedzic Tarnowa, ożeniony z Zofją Smogulecką, 2-o v. Janową Miaskowską, spisał testament w Tarnowie 1678 r., w którym kazał się pochować przy ojcu u Dominikanów w Poznaniu i wkrótce umarł.

Syn jego Adam, z Barbary Chudzińskiej, miał syna Ignacego, dziedzica Rusinowa, ożenionego 1-o v. z Teresą Trąpczyńską 1748 r., a 2-o v. z Marjanną Żychlińską, która wyszła po jego śmierci za Florjana Pilchowskiego, 1766 roku. Z tych żon pozostawił Ignacy synów: Feliksa, Wawrzyńca, ur. 1742 r. i Aleksandra Emeryka, ur. 1746 r. i sześć córek (Żychl. VI).

Marcin z Bytynia, drugi syn Adama, tytułowany podczaszym brzeskimkujawskim, zmarły 1714 r., dziedzic Łobowa, z Katarzyny Trlęskiej, pozostawił: Jana, Stanisława, Teresę, 1721 r. niezamężną i Katarzynę, za Janem Gnińskim, starostą knyszyńskim i radzyńskim, wdowę 1721 r.

Jan, pisarz grodzki koniński, został skarbnikiem wschowskim 1712 r., deputat na Trybunał poznański 1719 r., podwojewodzi poznański 1721 r., dziedzic Borzęciczek, wniósł 1721 r. pewien protest do grodu kaliskiego w imieniu swojem i rodzeństwa (Rel. Castr. Calis. 83 f. 69), wziął 1723 r. w zastaw Wojnowice od Mycielskich, umarł 1727 r.

Syn jego Maciej, sprzedał Borzęciczki, a z żony, Marjanny Lipskiej, 2-o v. Wawrzyńcowej Wyganowskiej, pozostawił córki: Barbarę Papieską, Rozalję Masłowską, Justynę i Katarzynę Janowę Szczepkowską 1786 r. (Żychl.) i synów: Franciszka i Michała.

Michał, chowany na dworze Czartoryskich, podpisał 1764 r. akces Litwy do konfederacji generalnej (V. L. VII. 73), otrzymał wieś Tiutki v. Tuitki, w bracławskiem, dla której uzyskał 1768 r. wyznaczenie z sejmu komisji; tę samą wieś wraz ze Skurzyńcem otrzymał 1775 r. w emfiteuzę na 50 lat, stąd zwany starostą tuickim; nabył 1775 r. Pomarzany, Parczewo i Tudorowice od Krzyckich, skupił też prawa spadkowe po Janie Stanisławie i Urszuli Korzeniowskich we wsiach Dzbarz, Korzkiewka i Pery, w mazowieckiem, dziedzic Dusina, ożeniony z Franciszką Zgierską, zmarł bezdzietny (DW. 91 f. 412; 92 f. 40 i 881; 93 f. 950; 95 f. 841; 98 f. 1050; V. L. VIII f. 197 i inne).

Franciszek, z żoną Juljanną (z Karskich), ma sprawę spadkową z Józefem Karskim 1775 r. (V. L. VIII. 364), Żychliński pisze, że Franciszek był ożeniony drugi raz z Anną Zielińską, 2-o v. Romualdową Duninową, 3-o v. Jakóbową Dzierzgowską. To jest rzecz niemożliwa. Anna Zielińska jest w latach 1755 — 1765 już żoną Romualda Dunina, a 1780 r. żoną Jakóba Dzierzgowskiego. Mogła być zatem tylko jego pierwszą żoną i to rozwiedzioną, kiedy Franciszek z żoną Juljanną żyje 1775 r. Córka Franciszka, Eleonora, wyszła za Stanisława Rembowskiego; syn zaś urodzony z Zielińskiej (Zap. Gr. Pozn. z 1789 r. f. 310; Żychl.), Jan Nepomucen, dziedzic Dusina i Pożegowa, zmarły 1849 r., ożenił się z Zofją Bojanowską, córką Franciszka i Rozalji z Koszutskich. Z niej bliźnięta, ur. 1828 r.,

Zofja za bar. Stanisławem Chłapowskim z Szołdr i Jan Nepomucen, zmarły 1879 r., dziedzic Pożegowa, Dusina i Morki, który ze zmarłej 1905 r. Ludwiki Potworowskiej, miał synów: Feliksa, ur. 1867 r. i Stanisława, ur. 1873 r.

Andrzej, syn Stanisława i Bogumiły Gruszczyńskiej, dziedzic Chalina, ożeniony z Ewą Bronikowską, która kupiła 1742 r. Pożarowo od Aleksandra Unruga (Rel. Posn. V f. 121), pozostawił córkę Franciszkę za Janem Nieświastowskim i synów: Andrzeja, ożenionego z Teofilą Kurnatowską, córką Bogusława i Ludwiki Hazówny; Stanisława Aleksandra, dziedzica Charcic i Jabłonowa, kapitana wojsk koronnych 1780 r.; Krystyna Władysława, dziedzica Skrzetuszewa, ożenionego z siostrą bratowej Kordulą Kurnatowską, 2-o v. Józefową Makowską, z której synowie: Jan i Władysław 1789 r. i Adama (Żychl.).

Adam, piszący się z Bytynia, dziedzic Pożarowa, ma liczne sprawy 1762—1779 r. w Poznaniu z Mycielskimi, uzyskał na sejmie 1775 r. wyznaczenie komisji do rozgraniczenia Pożarowa od Biezdrowa, asessor do spraw dyssydenckich 1777 r. w asessorji koronnej, ożeniony z Anną Elżbietą Unrużanką, pozostawił z niej córkę N. za Serafinem Żychlińskim i synów: Zygmunta Aleksandra, Wilhelma i trzeciego N., dziedzica Orzeszkowa, którego potomstwo zniemczało (Żychl.).

Zygmunt Aleksander, generał wojsk polskich, następnie prezes Heroldji i senator, kawaler Legji honorowej, krzyża wojskowego polskiego i wielu innych orderów, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, dziedzic Pożarowa, zmarł 1845 r. Ożeniony z Anną Stam z Warszawy, zmarłą 1869 r., miał z niej, oprócz zmarłych w młodym wieku Aleksandry i Władysława, syna jednego Stanisława, dziedzica Pożarowa, Biezdrowa, Przysieki, posła do parlamentu, wicemarszałka sejmu poznańskiego, ożenionngo 1855 roku z hrabianką Eleonorą Potworowską. Z niej dzieci:

1. Marja, wyszła 1879 r. za Romana Komierowskiego z Komierowa, posła do parlamentu niemieckiego.

2. Zygmunt, ur. 1858 r., dziedzic Przysieki, ożeniony z hr. Marją Mielżyńską z Iwna, z której dzieci: Emilja, Andrzej, ur. 1895 r., Eleonora, Marja, Adam, ur. 1901 r. i Józef, ur. 1905 r.

3. Edward, ur. 1860 r., dziedzic Biezdrowa, zaślubił 1901 r. Helenę Wojnicz-Sianożęcką.

4. Franciszka za Gustawem Potworowskim z Goli.

5. Anna.

6. Stanisław, ur. 1871 r.

Wilhelm, brat generała Zygmunta, dziedzic Chalina, pozostawił córkę Eugenję za Stanisławem Żychlińskim i synów: Edwarda, zmarłego bezdzietnie i Apolinarego, podporucznika strzelców konnych gwardji 1829 r., zmarłego 1868 r., ożenionego z Izabellą Ponińską, zmarłą 1899 r. w Miławczycach, z której jedyna córka Adela, 1-o v. Bolesławowa Świnarska, 2-o v. Józefowa Trzebińska, sprzedała Chalin.

Aleksander Konstanty, zastawny posiadacz Godurowa 1753 r., dziedzic Bodzewa, z Joanny Mielęckiej, miał syna Ludwika, po którym, z Anny Kosickiej,

syn Ludwik, dziedzic Bodzewa, z Heleny Żychlińskiej, zmarłej 1863 r., miał syna Telesfora, ur. 1801 r. w Bodzewie.

Telesfor, sędzia apelacyjny w Bydgoszczy, zaślubił Konstancję Karczewską, córkę Konstantego Samsona i Marji Mojaczewskiej, z której miał Izabellę, Zofję, Pelagję, Marję, zmarłą młodo, Helenę za Konstantym Cieszycem Węsierskim, zmarłą 1874 r. i Stanisława, zamieszkałego w Warszawie (Żychl.).

Jan Bonawentura z Bytynia, według Żychlińskiego, syna Piotra Bonawentury i Ludwiki Rapówny, podstoli sochaczewski 1699 r. i szambelan królewski 1702 r., zmarł 1713 r., pozostawiwszy, z Jadwigi z Ludwigów, synów: Krzysztofa i Konstantego. Obaj bracia podpisali, z województwem kaliskiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Krzysztof, chorąży gwardji litewskiej, nabył Żerniki 1737 r., ożeniony z Ludwiką Szczaniecką, miał córkę Marjannę za Piotrem Żychlińskim 1779 r. i syna Jerzego.

Jerzy, oficer wojsk polskich, dziedzic Brudzewa, ożeniony z Wiktorją Mojaczewską, zmarłą 1825 r., miał córkę Anielę za Henrykiem Unrugiem i synów: Kazimierza, zmarłego bedzietnie 1808 r., Ludwika, Stanisława, Jana i Wiktora Adama. Dwaj ostatni wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Z nich:

Ludwik, dziedzic Brudzewa, zmarły 1824 r., miał z pierwszej żony, Anny Żychlińskiej, córkę Anielę za Wojciechem Gałczyńskim, a z drugiej—Anny z Bronikowskich, 2-o v. Leonowej Chlebowskiej, córkę Leokadję, zmarłą panną i trzech synów:

1. Włodzimierz, dziedzic Strzyżewa, pozostawił, z Karoliny Biernackiej, Ludwika, ożenionego z Walerją Malinowską, Lucjana, ożenionego 1885 r. z Eugenją Groffe, Marję, 1-o v. Szafarkiewiczowę, 2-o v. 1886 r. Józefowę Jarantowską, Annę Walewską, Mścisława, ożenionego 1899 r. z Jadwigą Czarnowską, córką Justyna i Marji Zaleskiej, i Wiesława.

2. Bolesław, ze Szczuckiej, miał syna Bogusława (Żychl.).

3. Ludwik, dziedzic Rumianku, zmarły 1883 r., z Zuzanny Samson Karczewskiej, siostry Telesforowej Kurnatowskiej, pozostawił: Kazimierza, Halinę, Jadwigę i Wandę (Żychl.).

Stanisław, syn Jerzego, z Unrużanki, miał kilka córek i syna Romana, ożenionego z N. Waldgon, z której syn Stanisław (Żychl.).

Wiktor Adam, syn Jerzego, z Anny Bronikowskiej, miał córkę Leokadję za Ignacym Parczewskim, zmarłą 1848 r.

Jan, syn Jerzego, ożeniony z Unrużanką, miał córki: Wiktorję, ur. 1815 r., dziedziczkę dóbr Bąki, za Klimaszewskim, Radcą Dyrekcji Główn. Towarz. Kred. Ziems., zmarłą 1854 r. i Pelagję Kożuchowską i synów: Alfreda i Witolda.

Alfred, ur. 1812 r. w Brudzewie, zmarł 1892 r., pozostawiwszy, z Olimpji Nieszkowskiej: Halinę, Zofję za Bolesławem Trepką, Ryszarda, ożenionego z Sulimierską, Gustawa, zmarłego w Kaliszu 1905 r., po którym, z Antoniny Rogalińskiej, dziedziczki Poklękowa, Zofja, Kazimierz, Wiktorja, Jadwiga, zaślubiona 1899 roku Jerzemu Trepce z Mokrska i Eustachy, Edmunda, dziedzica Kolnicy, po którym, z Wandy Zielińskiej, syn Olgierd, ożeniony 1901 roku z Marją Styczyńską,

zmarły 1901 r. i córka Olena, zaślubiona 1905 r. Stanisławowi Kłobukowskiemu z Powiercia i Wacława, ożenionego z Zofją Unrużanką.

Witold, dziedzic Woli Krokockiej, ożeniony 1-o v. z Karczewską, 2-o v. z Eleonorą Klimaszewską. Syn jego Jerzy, zaślubił 1902 r. Jadwigę Boetticher, córkę Ludwika z Sielca, w łęczyckiem.

Jan, żonaty z Agnieszką Szczaniecką 1675 roku. Wojciech z żoną, Zofją z Gruszczyńskich, zawarł 1684 r. układ o Drogoszewo z Bnińskim (Gr. Pozn.). Władysław, z żoną Marjanną, odstąpił 1681 r. zastawu Zbijewka Rożnowskiej (Gr. Przed. 78 f. 448). Teresa, żona Adama z Opolska Piwo 1698—1722 r. (Gr. Łęcz.). Dorota, wdowa po Andrzeju Gruszczyńskim, zawarła 1711 roku układ o Dalekie z Granowskim. Dobrogost, administrator ekonomji malborskiej 1713 r. (Sig Ręk. Oss. 138 f. 37).

Stanisław z Bytynia, zadzierżawił Pacholewo od Mycielskich 1733 r. (Gr. Kcyńs. 137 f. 125). Brygida, żona Stanisława Ciborowskiego 1764 r. (Perp. Czers. 32 f. 436). Jerzy, Karol i Aleksander, zostali 1768 r. subdelegatami prowincji wielkopolskiej (Kancl. 44 f. 128 i 129). Wszyscy trzej, razem z Adamem i Ludwikiem, podpisali 1764 r. manifest dyssydentów w Toruniu. Karol, asessor sądów zadwornych koronnych do spraw dyssydenckich 1775 r., komisarz do różnych spraw z sejmu 1775 r.

Kazimierz wraz z matką, Franciszką z Parniewskich, zadzierżawili 1777 r. Jagodne i Świdrze od Ostrorogowej (Perp. Czers. 35 f. 248). Kazimierz, żonaty z Anną Duninówną Wąsowiczówną, w latach 1780 — 1792, wierzyciel Ratoszyna, w radomskiem. Syn jego Juljusz, oficer wojsk polskich 1824 r., następnie nadstrażnik celno graniczny 1844 r. Antoni 1797 r., w radomskiem, Jan 1798 r., w opoczyńskiem. Józef, kapitan wojsk polskich, został 1807 r. nadleśnym w Kowalu, a Jan, oficer wojsk polskich, leśniczym w Lubinie, w kaliskiem. Konstanty podporucznik 1-go pułku strzelców konnych 1824 r. Petronella, zamężna Kuczborska, ur. 1785 r., zmarła 1871 r. Janina, córka Michała i Heleny z Kossobudzkich, zaślubiła 1900 r. w Grodzisku Mieczysława Sławińskiego.

Oprócz wyżej wymienionych, wylegitymowali się jeszcze ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, Stanisław Ksawery, syn Jerzego Bogusława, przed 1850 rokiem i Felicjan Aleksander Bogumił z Bytynia, syn Stanisława, między 1851 a 1853 rokiem.

KURNĘDZKI N., dziedzic części wsi Kurnędz, w piotrkowskiem pod Sulejowem 1552 r. (Paw.).

KURNICCY h. JUNOSZA. Skądby wyszli wiedzieć trudno. Piotr Kurnicki, Polak, 1587 r. student uniwersytetu w Bazyleji. Maksymiljan, mianowany vicesgerentem grodzkim sandomierskim 1786 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej, 1804 r. (Quat. VI f. 100).

Antoni z Kurnika, syn Stanisława i Apolonji z Fayglów, dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim (M. D. Wąs.).

Wittyg w „Nieznanej szlachcie“ podaje herb Jakóba Kurnickiego z 1554 roku, ale to prawdopodobnie tylko znak, a nie herb szlachecki, i z tych Kurnickich wymienia Paprocki Pawła, krawca, rajcę krakowskiego 1545 r.

KURNIEWICZOWIE h. KORNICZ. W Voluminach i w aktach pisani Kurniewiczami, albo Kruniewiczami (patrz T. XII f. 342). Kazimierz Aleksander Kurniewicz, podczaszy i poseł mozyrski 1648 r., Hrehory, chorąży mozyrski 1677 roku (V. L.). Józef Kurniewicz, regent grodzki witebski 1759 — 1763 r. (Ist. Jur. Mat. XIX i XXI).

Tomasz z synem Janem, syn Benedykta, wnuk Marcina Kurniewicza, dziedzica dóbr Kołyszki, w powiecie lidzkim, 1733 r., wywiódł się ze szlachectwa 1809 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

z KURNIKA h. ŁODZIA, w powiecie pyzdrskim. Protoplastą gałęzi Łodziców na Kurniku, był prawdopodobnie komes Wiszota, syn Hugona, a brat Przedpełka, wojewody poznańskiego, obecny 1230 r. przy fundacji klasztoru w Paradyżu, 1241 r. przy potwierdzeniu nadania dóbr Przedpełkowi (KWP.).

Mikołaj z Kurnika, doktór dekretów, kanonik krakowski 1357 r., archidjakon śremski i kanonik poznański, sędzia dworu biskupiego, pleban w Luborzycy 1357 r., kantor poznański 1365 r., kanclerz wielkopolski 1367 r., nominowany przez Papieża proboszczem kościoła Najśw. Panny Marji w Krakowie 1368 r., obrany biskupem poznańskim i potwierdzony 1375 r., umarł 18-go Marca 1382 r. Po pieczęci jego z 1376 r. sądząc, matka jego była z rodu Zarembów. Dużo o nim i bardzo niepochlebnie pisze w kronice swojej Janek z Czarnkowa, którego był głównym nieprzyjacielem.

Wyszota z Kurnika, świadczy w Krzywinie 1378 r., podpisał 1382 r. w Radomsku ugodę Wielkopolan z Małopolanami w sprawie sukcesji Korony Polskiej, a 1383 r. w Pyzdrach przyrzeczenie dane Marji Ludwikównie (KWP.), brał czynny udział po stronie Nałęczów w wojnie z Grzymalitami, jeździł 1373 r. do Francji po księcia Władysława Białego (J. z Czarn.), obecny na sądach w Poznaniu 1388 roku, nie żył już w Lutym 1391 r. Siostra jego, wdowa po Mikołaju ze Zdziesza, wspomniana 1371 r. (KWP.). Córka Wienczoszka jest żoną Stanisława z Ruskowa 1399 r., a wdowa Bieczesława, siostra Wawrzyńca z Pleszewa, wraz z synem Wiszotą, w latach 1391 — 1400, mają częste sprawy w Poznaniu, Pyzdrach i Kościanie (Leksz.).

Wiszota młody jest dziedzicem Łęgu i Mechnina (Mechlino), pod Śremem i Witaszyc, w kaliskiem, i jako Wiszota z Łęgu jest obecny 1415 r. na sądach w Kościanie. Kurnik zaś już w tym czasie jest własnością Łodziców z Górki.

KURNIKOWSCY. Łukasz i Michał, synowie Marcina i Marjanny z Filanowiczów, wnukowie Stanisława i Katarzyny Kułakowskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.).

Andrzej Kurnikowski, ur. koło 1737 r., zmarły w Szmańkowcach 1795 r., zaślubił 1-o v. 1758 r. Marję Kiernicką, 2-o v. 1777 r. Helenę Hoszowską, zmarłą 1787 r., a 3-o v. 1787 r. Rozalję Mirowską, która po śmierci męża wyszła powtórnie 1796 r. za Antoniego Radeckiego. Z tych żon dzieci:

1. Katarzyna, ur. 1758 r.
2. Marjanna, ur. 1787 r.
3. Jan, ur. 1792 r., zmarły 1836 r., z zaślubionej 1814 r., Katarzyny Galantównej Kulikowskiej, zmarłej 1852 r., pozostawił:

a) Gabrjela, ur. 1819 r., zmarłego 1860 r., który z dwóch żon: Wiktorji Bileckiej, zmarłej 1855 r. i Praksedy Chłopeckiej, miał synów: Andrzeja, ur. 1846 roku w Szmańkowcach i Jana, ur. 1860 r., zmarłego 1886 r.

b) Magdalenę, ur. 1817 r., zmarłą 1837 r.

c) Szymona, ur. 1823 r.

d) Marjannę, ur. 1831 r. i

e) Rozalję, zmarłą 1852 r., żonę 1-o v. Józefa Starczewskiego, 2-o v. Michała Nowickiego.

4. Antoni, ur. 1794 r., zmarły 1831 r. w Szmańkowcach, zaślubił 1820 r Marjannę Jurkowską i miał z niej Annę, ur. 1823 r., Jakóba, ur. 1827 r. i Feliksa, ur. 1829 r.

Bibjanna wyszła 1756 r. za Antoniego Mądroskiego. Agnieszka, żona Kazimierza Pawłowskiego 1805 r. Wiktorja, wdowa po Antonim Ziobrowskim, zmarła 1835 w Salówce. Mikołaj z Czarnokoniec, w husiatyńskiem, zaślubił 1814 roku w Salówce Annę Ziobrowska, zmarłą 1823 r. Pawła i Rozalji córka Marja Paulina, żona 1-o v. Szlapińskiego, a 2-o v. 1839 r. Wojciecha Fedorowicza w Zabłotówce (M. Zawadz. z metr. w Czortkowie i Jagielnicy).

KURNOCHOWIE z czasem KURNOCHOWSCY h. TRZASKA, w województwie rawskiem. Kurnochowie byli dziedzicami części Białych Grzymkowic, Zakrzewa i wójtostwa w Rzeczkowie pod Białą, w rawskiem, 1579 r. (Paw.). Samuel Kurnoch, prsarz grodzki rawski 1610 r., podstarości i poborca rawski 1616 roku i sędzia grodzki 1621 r., został podsędkiem ziemskim 1623 r., a sędzią ziemskim rawskim 1624 r., umarł 1637 r. Wdowa po nim, Justyna z Lipskich, zeznała 1675 roku darowiznę na rzecz Tomasza, syna Spytka Załuskiego (DW. 55 f. 175).

Adam Kurnoch, z ziemią rawską, Jan i Tomasz Kurnochowscy, z sochaczewską, podpisali elekcję Jana Kazimierza, a Wojciech Kurnochowski, z ziemią rawską, obiór króla Michała.

KUROCZYCCY KOZAKIEWICZOWIE, patrz *Kozakiewiczowie.*

Herb Nieczuja.

KUROJEDOWIE, w powiecie upickim. Balcer Lenartowicz Kurojed, ziemianin upicki, jest współdziedzicem Borkłoń 1585 r., a żona jego, Zofja Augustynówna Kiełpszówna, dziedziczką Dowojniszek 1586 r. (Akta XXVI).

KUROPATNICCY h. NIECZUJA z Kuropatnik pod Brzeżanami, w ziemi lwowskiej. Maciej Gembicki z Kuropatnik, wojski żydaczowski 1523 r., nabył przed 1531 r. zastaw Perehińska od Zbożnego z Paniowa i trzymał tę wieś razem z synem Janem 1531 r., a sam 1540 r., dzierżawił także Kozłów 1530 r. Pod 1547 r. jest nominacja po jego śmierci następcy na wójstwo żydaczowskie, gdy tymczasem jeszcze 1553 r. wymieniony jako wojski (M. 82 f. 591); widocznie zatem rozeszła się mylna wieść o jego śmierci. Tenże Maciej Kuropatnicki, ma sprawę 1551 r. na wiecu w Krakowie o zabi-

cie w Kuropatnikach Jakóba Kochanowskiego (M. 36 f. 162; 46 f. 41; 62 f. 151; Coll. Crac. 34 f. 604 i 704; AGZ. X).

Mikołaj Kuropatnicki, wojski żydaczowski, zapewne drugi syn Macieja, otrzymał 1571 r. konsens na cesję Perehińska synowi Wojciechowi (M. 110 f. 3). Oprócz Wojciecha, miał Mikołaj jeszcze synów: Sebastjana i Macieja, i córki: Małgorzatę i Zofję 1583 — 1595 r. (Wyr. Lub. 16 f. 430; 45 f. 922; 63 f. 420).

Maciej z żoną, Katarzyną Dzieciątkówną, byli dziedzicami Obertyna 1584—1589 r. (Ibid. 22 f. 694; 35 f. 260).

Bracia jego obydwaj procesują się po nim z Marcinem Lipowskim 1596 r., a Sebastjan ma tegoż roku sprawę z Katarzyną Cebrowską, wdową, dożywotniczką Kuropatnik. W 1607 r. podpisał Sebastjan z innymi protest przeciw surogatorowi lwowskiemu (AGZ. X. 2724 i 2771; AGZ. XV).

Wojciech, dziedzic Budyłowa, podpisał 1587 r. uchwały sejmików w Wiszni, ugodził się 1593 r. z opieką Bałabana o Perehińsko, ożenił się z Katarzyną, córką Klemensa Klusa z Wyżnian, nie żył już 1621 r., w którym wdowa jego stawiała poczet na popis ziemi lwowskiej (AGZ. X. 2628; AGZ. XX). Z żony tej pozostawił Wojciech synów: Jana, Wiktora i Andrzeja i kilka córek, z których znana Zofja, już 1620 roku wdowa po Stanisławie Wolskim (Woł. IV f. 296; Kij. V f. 406; Gr. Lwow. z 1641 r.).

Jan, w zakonie Św. Franciszka Antoni, darował 1630 r. spadek po wuju Klusie braciom, a 1632 roku zapisał 400 florenów Andrzejowi Jacimirskiemu (Gr. Lwow.).

Wiktoryn v. Wiktor, podstarości buski 1629 — 1638 r., podpisał 1614 r. uchwały sejmiku w Wiszni, żonaty z Elżbietą, córką Wacława Świętopełka Zawadzkiego 1616 r., wraz z nią cedował 1629 r. Hutkę Janowi Zawadzkiemu, opiekun Suchorabskich 1627 r., deputat halicki na Trybunał lubelski 1627 i 1630 r., posessor Czarnokuniec 1637 r.

Syn jego Mikołaj, stawał 1630 — 1634 r. w imieniu ojca na popisy ziemi lwowskiej, a 1640 roku sprzedał część Klusowszczyzny w Wyżnianach Grabiance (Zap. Lub. 32 f. 674; AGZ. XX; Zs. Przem. 98 f. 830; Gr. Bełs. 193 f. 347; 194 f. 1143; Teka Rulikow.).

Andrzej, wraz z bratem Wiktorem, przyznał 1627 r. dług Brzozdowskiemu (Zap. Lub. 30 f. 235), nie stawił się 1633 r. na popis ziemi lwowskiej z powodu choroby (AGZ. XX) i wkrótce umarł, pozostawiwszy, z Zofji Stamirowskiej, 2-o v. Marcjanowej Grabianczyny, synów: Hieronima i Andrzeja Michała, którzy w latach 1659 — 1664, zawierali układy o Probużne i inne dobra, ze spadku po Hinkach (Gr. Trembow.).

Hieronim v. Jarosz, ożeniony z Joanną Sokolnicką, chorążanką lwowską 1664 r. (Gr. Trembow.), podstoli podolski 1666 — 1677 r., następnie z podczaszego sanockiego sędzia ziemski lwowski 1681 r., kasztelan kijowski 1691 r., elektor królów: Michała i Jana III-go, sędzia kapturowy lwowski 1674 r., poseł na sejm 1681 r., vice-marszałek Trybunału 1682 r., deputowany do konstytucji 1690 r., dzielny żołnierz, odznaczył się pod Wiedniem, umarł 1697 r., pochowany u Jezuitów w Jarosławiu. W 1666 r. zyskał konsens na cesję Zubowa i Tuitkowa Modrzewskiemu, 1689 r. otrzymał wrąb wolny w Polenicy, 1690 r., razem z bratem,

ukończył układy o Klusowszczyznę z Grabiankami, 1692 r., razem z Zamojskiemi, wydawał za mąż Jadwigę Stamirowską, za Tomasza Głuskiego (Zap. Lub. 54 f. 773; 60 f. 470; 67 f. 791; V. L; DW. 57 f. 874; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 55; AGZ. X. 5776, 6053, 6114 i 6125). Dzieci Hieronima: Brygida za Franciszkiem Swierskim, podczaszym sanockim, nie żyła już 1695 r. (Gr. Lwow. 270 f. 226); Judyta za Michałem Ankwiczem, chorążym nowogrodzkim; Magdalena, ksieni Benedyktynek we Lwowie 1737 r.; Andrzej, kanonik 1691 r., dziekan katedralny lwowski 1720 r. i Mikołaj. Ten ostatni, opiekun stryjecznego synowca Józefa jeszcze 1716 roku, zawarł 1720 r. w imieniu swojem, brata i tego bratanka, ugodę z Lubomirskiemi, ożeniony z Teoflą Wybranowską, umarł bezdzietny, pochowany u Karmelitów w Jaśle (Zap. Lub. 67 f. 925; Perp. Czers. 19 f. 62; Bracł. XV f. 1806).

Andrzej Michał, drugi syn Andrzeja, żonaty z Marcybellą Łaszczówną, córką Mikołaja, skarbnika bracławskiego 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 714). rotmistrz królewski 1666 r., kasztelan biecki 1676 r., nabył 1665 r., od Kalińskiej, połowę Tarnowca, Brzozówkę i Sandkowę, zyskał 1679 r. konsens na cesję Glinnika synowi Janowi, żył jeszcze 1696 r., w którym, wraz z synem, procesował Okuniów (Zap. Lub. 52 f. 279; 56 f. 492; 60 f. 945 i 1210; 67 f. 17; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 62; M. 220 f. 289; Perp. Czers. 13 f. 726; Gr. Kamien. 1660 r.; Gr. Lwow. 1665 r.; Gr. Horod. 1696 r.). Kasztelan z żoną pochowani w Tarnowcu.

Oprócz wymienionego syna Jana, miał Andrzej córki: Marjannę, 1-o v. za Adamem Stawskim, 2-o v. za Aleksandrem Chlewickim, tytułowanym stolnikiem ciechanowskim, wdowę 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 235; Gr. Radom. z 1710 roku) i Dorotę za Stefanem Rzeczyckim 1700 r. (Gr. Bełs. 130 f. 519).

Jan, kasztelanic biecki, dziedzic Tarnowca, Budyłowa, Nieledwi, ożenił się 1696 r. z Antoniną Wilczewską, cześnikówną malborską, dla której otrzymał 1702 roku prawo wspólności na Glinnik, tegoż roku otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną, 1705 r. w Nieledwi darował 140 flor. Bazyljanom chełmskim, nie żył już 1710 r., zostawszy, zdaje się, przed śmiercią kasztelanem bieckim. Wdowa po nim, wyszła 2-o v. za Jana Tarłę, starościca pilzieńskiego, a 3-o v. 1715 r. za Józefa Załuskiego, starostę rawskiego i umarła 1716 r. Małoletnie dzieci, Józef i Franciszka, były jeszcze 1716 r. pod opieką Mikołaja, kasztelanica kijowskiego (M. 220 f. 290; Sig. 15; Akta XXVII; Bracł. XV f. 1515).

Franciszka wyszła za Kaspra Załuskiego, starostę regnowskiego.

Józef, dziedzic Nieledwi, Budyłowa i Tarnowca z dziewięciu przyległemi wsiami, ożeniony 1-o v. z Anną Tarłówną, kasztelanką lubelską 1725 r., z którą się rozwiódł, a 2-o v. z Teresą Zuzanną Kurdwanowską, wdową po Andrzeju Cichowskim, umarł 2-go Stycznia 1742 r., pozostawiwszy z drugiej żony, zmarłej 1759 r., córkę Domicellę, 1-o v. żonę Kazimierza SufiCzyńskiego, miecznika łukowskiego, 2-o v. Gabrjela Aksaka, generała wojsk koronnych 1756 r. i syna Ewarysta Andrzeja. Józef wraz z drugą żoną, pochowani u Dominikanów w Hrubieszowie (Wol. XI f. 1757; Kij. X f. 1217 i 1231; Bracł. XV f. 1806; Tab. Gal. Contr. Ant. 8 f. 65).

Ewaryst Andrzej, poseł, sędzia kapturowy bełski, elektor Stanisława Augusta, z województwa bełskiego, podpisał się na elekcji jako kasztelanic biecki, choć ojciec jego kasztelanem nie był, tylko kasztelanicem, kasztelan buski 1764 r., kasztelan bełski 1766 r., otrzymał order Św. Stanisława 1767 r., dzierżawę Kuleszne,

w sanockiem, 1768 r., Orła Białego 1779 r., zrezygnował z kasztelanji 1781 roku, obdarzony tytułem hrabiego od cesarzowej Marji Teresy 1779 r., członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1751 r. Konstancję Łętowską, podkomorzankę krakowską, wraz z którą fundował kościół w Lipinkach, umarł 1788 r. w Tarnowcu, a żona jego 1797 r. Oboje wykształceni, zacni, pobożni, odznaczali się korzystnie wśród zepsutego społeczeństwa. Kasztelan wydał „Geografję królestw Galicji i Lodomerji", z której korzystał Święcki w Starożytnej Polsce i „Wiadomości o klejnocie szlacheckim, oraz herbach domów szlacheckich w Koronie Polskiej i W. Ks. Litewskiem". Kasztelanowa wydała parę książek pedagogicznych i nabożnych, tłomaczonych z francuskiego. Córka ich, Konstancja, ur. 1754 r., zmarła 1803 r., niezamężna, syn Józef Ksawery, ur. 1766 r., szambelan austrjacki, kawaler orderu Leopolda, członek 1817 r., a deputat Stanów galicyjskich 1824 r., umarł bezżenny 1832 r.

Kuropatnicka w początkach XVII-go wieku, była 1-o v. za Szczęsnym Pągowskim, a 2-o v. za Przecimirskim (Pam. o Koniecpolskich). Barbara 1618 r. procesuje się z Zofją Czuryłową. N., porucznik, wzięty 1620 r. do niewoli pod Cecorą. Kazimierz, rotmistrz królewski 1655 r. (Zap. Lub. 45 f. 369). Jadwiga z Kuropatnickich Stanisławowa Łaszczowa, wdowa, i Jadwiga z Łaszczów Tomaszowa Kuropatnicka otrzymały 1666 r. glejt do sprawy z Łysakowskiemi (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 1). Barbara z Kuropatnickich, 1-o v. Sobieska, 2-o v. Grabianczyna, otrzymała 1684 r. konsens na cesję dożywocia synowi Sobieskiemu (AGZ. X. 5892). N., podstoli czerniechowski, umarł przed 14-m Października 1688 r. (Sig. 15). Jacek, syn Aleksandra i Jadwigi, ur. 1718 r. (metr. w Czortkowie).

KUROPATNICCY z Kuropatnik, w ziemi halickiej. Wieś ta w ciągu XV-go wieku przechodziła często z rąk do rąk różnych rodzin. Stanisław z Kuropatnik i syn jego Paweł, mają liczne sprawy w Haliczu, w latach 1437 — 1446. W tym ostatnim roku widocznie sprzedali Kuropatniki Marcinowi Rosustowi, który je odprzedał 1447 r. Mikołajowi Parawie z Lubina.

Od Stanisława z Chodcza, sukcessora Mikołaja Parawy, trzymał Kuropatniki w zastawie 1451 r., a kupił na własność 1458 r. Andrzej Koścień, który je znów sprzedał 1462 r. Mikołajowi Pukowskiemu.

Mikołaj z Dzierżanowa z rodu Grzymałów, ożeniony z Jadwigą, córką Jana Gąsiorka z Gór, wziął 1448 r. w zastaw za posag żony część Pukowa, od Mikołaja Parawy i zaczął się pisać Pukowskim, a nabywszy 1462 r. na własność Kuropatniki, nazwał się Kuropatnickim. Córka ich, Elżbieta, dziedziczka Kuropatnik, jest żoną Marka z Kozłowa 1479 roku i żyje jeszcze 1497 roku (AGZ. XII i XIX).

KUROPATNICCY z Kuropatnik, w powiecie pyzdrskim. Wieś ta leżała blisko Bnina, istniała jeszcze 1510 r., ale już w rejestrach 1578 r. nie wspominana. Mikołaj z Kuropatnik, świadczy 1363 r. Przybysław i Adam z Kuropatnik i Jan z Noskowa, pozwali Jarosława z Błożejowa, o jezioro między Bninem i Błożejowem, ale sprawę przegrali 1377 r. (KWP.).

Przybysław i Jasiek, syn Sulisława z Kuropatnik, świadczyli 1387 r. w Poznaniu Wojciechowi z Taczał. Przybysław Koropatnicki żył jeszcze 1396 roku.

Bogusława kupiła trzecią część Kuropatnik 1389 r. Jan dowiódł szlachectwa swego w Poznaniu 1393 r., zganiony przez Jostową. Zdaje się, że jest on jedną osobą z Janem Wilkowskim h. Czasza (Leksz.).

KUROPATWA Ostafi, urjadnik ks. Słuckiego 1540 r. (ML. 31).

KUROPATWOWIE h. SZRENIAWA. Wyszli ze wsi Grodziny (dziś Grudzyny), w jędrzejowskiem, i z niej się pierwotnie pisali, za nim osiedli jedną gałęzią w lubelskiem, na Łańcuchowie, z którego już w XV-m wieku się piszą. Paprocki mylnie ich zaliczył do Jastrzębczyków, czemu przeczą zachowane ich pieczęcie i wywody szlachectwa.

Zdzisław z Grodziny świadczy 1236 r. bez tytułu, a 1243 — 1244 r. jest stolnikiem krakowskim. Syn jego Jakób 1236 r. Komes Przybysław, Przybek, podsędek 1314 r., a sędzia ziemski krakowski 1346 — 1349 r., świadczył 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom (Lites.), zamienił 1339 r. wsi swe Rzepin, Rzepinek, Żyrniki i Zabrze na Opatkowice i Zborów z opatem Łysogórskim (KMP.). Synów jego znamy dwóch: Marcina i Piotra, piszących się z Grodziny i z Opatkowic. Obaj ożenili się z córkami Gernka (Garnka?) z Talewa, Marcin z Jadwigą, a Piotr z Wisławą, które wraz z trzecią siostrą Elżbietą, żoną Mikołaja, podstolego królowej Jadwigi Łokietkowej, dopełniły działu dóbr ojczystych 1333 r. Jadwiga Marcinowa wzięła Owadów, połowę Drzewic, trzecią część Gór; Wisława Piotrowa wzięła Bogucice, Stroże i trzecią część Gór.

Herb Szreniawa.

Po Marcinie, zdaje się, zostały tylko córki, z których jedna wniosła część Grodzin Sulimczykom z Garbowa, i była babką Zawiszy Czarnego, a druga wniosła Zborów Jastrzębczykom i była matką Marcisza z Zborowa 1386 r.

Piotr, cześnik krakowski 1355 r., nie żył już 1373 r., a wdowa po nim Wisława, procesowała się 1388— 1389 roku w Krakowie z Czulickim (KMP.; St. Pr. P. Pom. VIII).

Przybek, syn Piotra, z Grodziny i Opatkowic, od 1376 do 1398 roku bardzo często w różnych sprawach w sądach krakowskich występuje. Choć ani razu nie nazwany Kuropatwą, musiał jednak mieć to przezwisko, bo synowie jego wszyscy już tego przezwiska za nazwisko używają. Ożeniony z Machną z Mokrska, siostrzenicą bezdzietnie zmarłego Pakosza z Żmigrodu, która odziedziczyła po wuju Żmigród, część Boszczyna i inne dobra, co się nie obeszło bez długiego procesu spadkowego 1387 — 1398 r. Synów ich akta krakowskie z końca XIV-go wieku (St. Pr. P. Pom. VIII), wspominają sześciu: Przybka, Pakosza, Jazda, Grzegorza, Jakusza i Piotra Kuropatwów.

Przybek Kuropatwa z Grodziny, łożniczy królewski 1393 i 1394 r., wspominany kilkakrotnie w rejestrach podskarbińskich, kupił 1392 r. połowę Damjanic od Kmity za 300 grzyw., a 1399 r. Strzeszowice, Bystrzyczkę i Wilkowice od Mściszka z Książnic, 1400 r. świadczył bratu Jaśkowi przeciw Markowi z Turska,

sprzedał 1416 r. połowę Dziewina za 200 grzyw. Konstantemu z Mikluszowic, żonaty był z Offką, wspomnianą koło 1420 roku, jako współpatronkę kościoła w Koniuszy, zaświadczył 1420 roku z rodu Szreniawów szlachectwo Piotra ze Smolic.

Pakosz z Grodziny, wraz z braćmi Przybysławem i Jakuszem, procesował się 1398 — 1399 r. z Hanką, wdową po Pakoszu z Żmigrodu. Albo ci dwaj bracia, albo prędzej synowie jednego z nich. Przybysław i Pakosz, dziedzice Żmigrodu, mają 1421 r. sprawę z Mikołajem ze Skalnika (Helc. II. 1793). Patrz Żmigrodzcy.

Grzegorz z Grodziny, 1398 r. ręcząc za wszystkich braci razem z Jakuszem, ma rozgraniczyć Grodzinę od Tura, a 1399 r. z braćmi, Jazdem i Jakuszem, odbiera od Piotra Jedlczę.

Jakusz Kuropatwa z Grodziny, ma sprawę 1398 r. z opatem Tynieckim, o granice Opatkowic, a przyrzeka oddać część Żegartowic proboszczowi Miechowskiemu.

Piotr Kuropatwa z Grodziny, kanonik katedralny krakowski 1386 r. i kustosz gnieźnieński 1393 r., kupił 1398 r. wieś Jedlczę za 400 grzyw., ale 1399 r. przyznaje, że kupił ją za pieniądze braci, Jazda, Grzegorza i Jakusza i wieś im oddaje, tegoż roku przeniósł wieś kanoniczą Dojazdów na prawo niemieckie, żył jeszcze 1400 r., a umarł przed 1406 r.

Jazdo, Jazdek v. Jasiek Kuropatwa z Grodziny, potem z Łańcuchowa, już 1392 r. występuje w orszaku królewskim, 1397 r. spłacił część długów Pakosza ze Żmigrodu i objął w zastaw Stary Żmigrod, żonaty z Elżbietą z Widuchowej, której brat Piotr oddaje w posagu wieś Rolow, nabył 1400 r. część Małego Bolowa i Czuszowa i stawił tegoż roku świadków przeciw Markowi z Turska (St. Pr. P. Pom. VIII), był 1392 r. starostą lubelskim, 1400 r. łowczym lubelskim, 1403 r. sędzią lubelskim, 1412 — 1417 r. kasztelanem zawichoskim; wdowa po nim żyła jeszcze 1421 r.

Syn ich, Jan z Grodziny, dworzanin królowej Zofji 1424 r., pisze się potem stale Kuropatwą z Łańcuchowa, podkomorzy lubelski 1439 r. i starosta sanocki 1442 — 1446 r., starosta chełmski 1447 r. i marszałek nadworny koronny 1455 r. i 1459 r. W 1430 r. ręczy z innemi panami dostawienie Jana Długosza z Niedzielska, staroście krakowskiemu (Helc. II. 2327), tegoż roku wraz z Jakóbem z Rogowa i ks. Frydrykiem, napadł i zrabował Częstochowę, 1439 r. podpisał konfederację Spytka z Melsztyna, wkrótce jednak widocznie się uspokoił i w dobrych nadal stosunkach żył z królem. W 1440 roku odprowadza Kazimierza na Litwę, 1445 r. znów jedzie z Sanoka na Litwę, 1457 r. jest z królem w Gdańsku, 1459 r. więził posłów chełmskich (Dług.). Paprocki o nim pisze, że dzielnie odpierał Rusaków od zamku chełmskiego. Pożyczył królowi 500 zł. węg., które mu król 1459 roku zabezpiecza na Chełmie, Hrubieszowie i Czarnieczynie (Wierzb. I. 521), 1461 r. otrzymał 200 grzyw. na Łęcznie (Dypl. Bibl. Zamoj.), umarł 1462 r. Na wykupienie Łęczny od wdowy jego Jadwigi i dzieci, otrzymał 1463 i 1464 r. konsens Jan z Tęczyna. Jadwiga z dziećmi: Janem, Stanisławem, Burnetą inaczej Jadwigą, Katarzyną i Anną, ma sprawę 1471 r. z Tenczyńskiemi z Łęcznej (Biblj. Zamoj. Dypl.). Z dzieci podkomorzego: Katarzyna jest żoną Adama Piwo z Opolska, który jej oprawia 600 grzyw. posagu i wiana 1489 r. (AGZ. XIX. 1085); Anna wyszła

za Jana Ciołka z Żelechowa, z którym rozwiedziona 1510 roku (M. 47 f. 89; Rad. Inscr. Decr. III f. 689); Janowi zapłacił 1472 r. Jasieński za króla 60 grzywien (Wierzb. I. 823), ale już 1481 r. w procesie rodzeństwa z władyką chełmskim, nie wymieniony, widocznie zmarł przed tym rokiem (Akta XIX).

Stanisław, dworzanin królewski, dzierżawca parczowski, otrzymał 1484 r. od króla 100 grzyw. na Parczowie (Wierzb. I. 1644 i 1694), oprawił 1485 r. żonie Barbarze z Kobylan, stolnikównie krakowskiej, 4,600 zł. węg. posagu i wiana (M. 14 f. 150 i 20 f. 52; Wierzb. I. 1964), dziedzic Mogielnicy i dzierżawca Nowosielec, w chełmskiem, 1476 r. (Akta XIX), kasztelan chełmski 1497 r. i starosta chełmski 1501 r., otrzymał w zastaw 1502 r. starostwo lubelskie, na wykupienie od niego Niedzielowic, dany konsens 1497 r. Schelinkowi, wyjednał 1498 r. konsens na cesję Rudy Wyższej i Niższej i cła w Włodawie Smiotance, a 1501 r. na wykup Rytra od Rafała Ryterskiego, dostaje 1502 i 1505 r. w podarunku sól i stacje różne, 1516 r. konsens na cesję starostwa parczewskiego Pileckiemu, eryguje 1519 r. miasto w Łańcuchowie, nie żył już 1522 r., a wdowa po nim żyje jeszcze 1524 r. (Wierzb. II. 652, 1237, 1495; Akta XIX; Teka Paw.; M. 29 f. 281; 33 f. 387 i 39 f. 299).

Jego może synów wymieniają księgi wydatków królewskich, Mikołaja 1504 r. i Jana, łożniczego królewskiego 1505 r. (Teka Paw.).

Mikołaj zabezpieczył 1516 r. posag żonie, Barbarze Węgleńskiej i ten sam może Mikołaj, zeznał 1553 r. zapis żonie, Katarzynie z Ligęzów, z którą ma synów Jakóba i Stanisława (M. 29 f. 318 i 82 f. 586 i 587). Hieronima, syn Stanisława, 1584 r. i Jakóba z żoną Dorotą, 1590 r., wymieniają wyroki Trybunału lubelskiego (Ks. 23 f. 378 i 38 f. 694).

Jan Kuropatwa, kanonik krakowski 1414 — 1416 r.

Mikołaj Kuropatwa z Grodziny i Sobowic, 1443 r. ma sprawę z Pakoszem z Grodziny, a 1447 r. przyznał, że cały brzeg Nidy koło Sobowic należy do Dobiesława z Jemielnicy. Jan Kuropatwa z Grodziny, świadczył 1448 r. w Krakowie. Jakób z Grodziny, syn niegdy Piotra Kuropatwy, zasądzony 1466 — 1467 r. przez Swieradzkich w Krakowie (KMP.; Helc. II). Bernard, dziedzic części Chronówka, w radomskiem, 1508 roku (Paw.). Dorota, żona Melchjora Płaskiego z Płazy 1544 roku.

Paweł Kuropatwa, już w początkach XV-go wieku osiadł w halickiem. W 1439 r. jest wojewodą Jana Buczackiego w Czerniejowie, 1443 r. wziął w zastaw Siedlce od Mużyły z Buczacza i połowę Obelnic od Fedka z Obelnic, jest w jakimś stosunku pokrewieństwa z Miłowańskiemi, zapewne przez matkę, po której jest dziedzicem części Hryniowiec i Połahic (dziś Pałachicze), wziął 1447 r. w zastaw część Urusów, kupił 1451 r. część Połahic od Zawiszy z Magnuszewa, 1454 r. część Ceciłowa, Pniewia i Władyczyna, 1464 r. część Grabowca i Chotków, przy lustracji królewszczyzn 1469 r., okazał listy królewskie na 410 grzyw. na Niezawiązowie, dożywocie na wsiach Dutrów i Włoszowskie Pole i 310 grzyw. na Hryniowcach, został stolnikiem halickim 1468 r., nie żył już 1474 r. Z dzieci jego znamy córki: Annę, żonę Rafała z Chocimierza 1457 r. i Małgorzatę, inaczej Czarnuchę, żonę Klemensa z Niezwieszczy 1487 r. i synów: Jana, Stanisława, Mikołaja, Guntera i Franciszka.

Jan, pleban z Jazłowca, sprzedał 1482 i 1483 r. część swoją spadku, po synowicy, bratu Franciszkowi.

Stanisław zabezpieczył 1482 r. żonie Zuzannie, córce Mikołaja z Chocimierza 200 grzyw. posagu i wiana na Połahiczach, wraz z bratem Franciszkiem przyznaje dług 60 grzywien Andrzejowi z Miłowania. Zdaje się, że umarł bezdzietny.

Mikołaj występujący już 1464 r., zabezpieczył 1475 r. żonie Helenie, córce Jana Śwircza, 200 grzyw. posagu i wiana na Hryniowcach i Cecilowie, umarł przed 1478 r., w którym żona jego jest już 2-o v. za Andrzejem Niezwieskim. Jedyna ich córka Katarzyna, dziedziczka części Hryniowiec, Dutrowa, Przybyłowa i Chotkowa, zmarła niezamężna 1482 roku, a spadek po niej biorą czterej stryjowie.

Gunter v. Gunczerz, oprawił 1475 r. żonie Zofji, 400 grzyw. na części swej w Połahiczach i Czarnowicy, którą to sumę spłaca jej, już wdowie, brat jego Andrzej z Miłowania 1487 r.

Franciszek, starszy od Guntera, oprawił 1475 r. żonie Annie, córce Jana z Mirzewa 120 grzyw. posagu i wiana na Przybyłowie i Hryniowcach, wziął 1476 roku w zastaw część Dubowca od brata Guntera, skupił 1482 — 1483 r. od braci spadek po synowicy Katarzynie, córce Mikołaja, dziedzic Połahicz, Przybyłowa, Bratkowic, Hankowiec, Chotkowa, podczaszy halicki 1487 r., został miecznikiem halickim w końcu samym 1489 r., żył jeszcze 1498 r. (AGZ. XII — XIX).

Syn, lub wnuk Franciszka, Paweł, dziedzic Pniewia, dowodzi 1530 roku, że Chotków jest jego dziedzictwem, a Niezawiązów trzyma od króla dożywociem (St. Pr. P. Pom. VI. 449, 450 i 460).

Mikołaj, wojski halicki 1555 r., dziedzic Połahicz, Pniewia, Budkowa, Chotkowa, Bratkowic, Hryniowiec, Niezawiązowa, Bobuliniec, Kojdanowa i Hadynkowiec 1578 r. (Paw.), sędzia deputowany do ziemi halickiej od konfederacji generalnej województwa ruskiego 1574 r., po ucieczce Henryka Walezego, żył jeszcze 1580 r. Synowie jego: Stanisław, Mikołaj i Paweł, otrzymali 1590 r. potwierdzenie prawa na Kojdanów (Wyr. Lub. 3 f. 80 i 106; 63 f. 434; M. 133 f. 434).

Stanisław, poseł na sejm 1589 r., ożeniony z Anną Wężykówną 1591 roku (Wyr. Lub. 45 f. 303), zdaje się, potomstwa nie zostawił.

Mikołaj, stolnik halicki 1603 r., żonaty z Anną Bełżecką, córką Bartłomieja, 1594 r., wraz z którą otrzymał 1604 r. dożywocie na Prusach, a 1609 r. konsens na cesję Nowego Sioła, synowi Aleksandrowi, dzierżawca Zniesienia, w lwowskiem, 1598 r., umarł, zdaje się, w początkach 1618 r., w którym syn Aleksander, uzyskał potwierdzenie dzierżawy Zniesienia (M. 141 f. 97; 148 f. 312; 151 f. 8; Zap Lub. 17 f. 62; AGZ. X. 2826, 2871 i 3293).

Aleksander, żonaty z Elżbietą Gołuchowską, otrzymał 1630 r. konsens na nabycie, od Sobieskiego, królewszczyzn, Czerniejowa, Chomikowa i innych, w halickiem, a żona uzyskała 1639 r. konsens na cesję synom: Andrzejowi wsi Kamienne, inaczej Nowe Sioło, Michałowi wsi Czerniejów i Chomików, a Mikołajowi wsi Hryniowce i Królewskie Pole, w halickiem (M. 185 f. 162; AGZ. X. 4027). Michał był dziedzicem Tyśmieniczan 1647 r. (Gr. Halic. 140 f. 87).

Paweł, trzeci syn Mikołaja, wojskiego, podstoli halicki, żonaty z Anną Makowiecką, wraz z którą ma przyznane 1593 r. dożywocie na Bratkowcach (M. 138

f. 196), miał synów: Pawła, Jana i Hieronima, którzy cedowali 1628 r. w Lublinie pewne sumy Zamoyskiemu (Zap. Lub. 31 f. 560).

Paweł syn Pawła, podstolego, z żony, Zofji Stanisławskiej, pozostawił córkę Zofję, żonę 1-o v. Stanisława z Konar Kochanowskiego, dworzanina królewskiego, zmarłego 1650 r., a 2-o v. Stanisława Koniecpolskiego, wojewody parnawskiego 1654 r. (Gr. Krak. 265 f. 1091 i 346 B f. 1214).

Jan, syn Pawła, podstolego, zabezpieczył 1614 r. żonie Cecylji Łodzińskiej, 2,000 flor. posagu na Bobulińcach i Kojdanowie, a 1629 r. cedował bratu Hieronimowi i żonie jego, Bratkowce, w halickiem. Wdowa po nim już 2-o v. Piotrowa Nasiłowska, z sum swych na Bobulińcach, zapisała 1635 r. Karmelitom lwowskim 6,000 flor. (M. 177 f. 401; Gr. Trembow.).

Hieronim, trzeci syn Pawła, podstolego, dziedzic Nadwornej, żonaty z Zofją Pieczychojską, nabył od brata Jana 1629 r. dożywocie na Bratkowcach, pokwitowany 1642 r. przez Annę Wąsowiczową z długu, zaciągniętego jeszcze 1629 roku (Zs. Halic. 82 f. 109; Gr. Halic. 29 f. 699; 84 f. 1091; 85 f. 145). Córka ich Justyna, żona Stanisława Kurdwanowskiego, zmarła bezdzietnie, a syn Stanisław Hieronim, dziedzic Nadwornej, Bobuliniec, Kojdanowa, a po siostrze części Wołkowa, wydzierżawił 1664 r. Bobulińce Kurdwanowskim, spłacił 1668 r. z tych dóbr należności po stryjence Łodzińskim, ożeniony z Krystyną Chmielówną, łowczanką bełską, pozostawił syna Jerzego (Zap. Lub. 48 f. 786; Gr. Halic. 1664 i 1668).

Jerzy, miecznik halicki, zwolniony 1711 r. z procesu przez Janiszewskiego (Woł. X f. 28), deputat halicki na Trybunał lubelski, umarł bezżenny przed 1729 rokiem, zdaje się, ostatni z rodu, zapisawszy majątek ciotce swej, Angeli z Chmielów Dymitrowej Jełowickiej i ciotecznemu bratu Antoniemu Pajewskiemu.

Jan, sędzia grodzki lubelski 1687 r. Piotra, z Zofji Jugoszowskiej córka Zofja Barbara, 1-o v. Stanisławowa Papieska, 2-o v. Mikołajowa Chomentowska, zapisała 1676 r. córkom swej siostry, Urszuli Jakóbowej Kurdwanowskiej, 5,000 flor. (Gr. Halic. z 1774 r.). Urszula żyła wdową 1700 r. (Gr. Lwow.). Piotr Stanisław, z żony Teresy Truskolaskiej, miał córki: Helenę za Adamem Bełżeckim, stolnikiem halickim 1684 r., wdowę 1725 r., fundatorkę kolegjum Jezuitów w Stanisławowie; Salomeę za Antonim ze Żmigroda Stadnickim, podczaszym bełskim, i synów: Aleksandra, kanonika i kanclerza katedralnego lwowskiego, deputata na Trybunał 1695 r., Michała i Kazimierza. Wszyscy pięcioro z matką, zapisali 1690 roku pewne sumy katedrze lwowskiej (Zap. Lub. 66 f. 597; Gr. Bełs. Rel. 309 f. 67; Zs. Halic. z 1690 r.).

Nie wiem czy do tej rodziny należeli: N. Kuropatwa, którego żona Dorota ze Zgorzelskich, kwitowała 1618 r. brata swego z posagu (DW. 46 f. 351) i Tomasz Kuropatwa Goszczyński, ożeniony z Anną Przepiórczanką 1665 roku (Akta Bełskie w Tece Rulikow.).

KUROŚLEPSKI Eustachy, syn Teodozego, kwitował 1611 r. w Przedczu Niewiadomskiego (Gr. Przed. 58 f. 314).

KUROSZOWIE h. OSTOJA. Herb ten daje Kojałowicz Kuroszom, w województwie mścisławskiem. Prawdopodobnie przybyli oni w te strony ze wsi Kurosze, w łęczyckiem, z której i Rawiczowie pochodzą. Jan, poborca miński 1578 r.

(V. L.). Jan, podstarości miński 1599 roku (Akta XIV). Jan, poborca mścisławski 1609 r. (V. L.). Katarzyna Kmicicówna Kuroszowa w Smoleńsku 1668 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI). Jan Antoni podpisał, z województwem połockiem, elekcję Augusta II-go.

KUROSZOWIE h. RAWICZ ze wsi Kurosze, w łęczyckiem, nazywanej dawniej także Kuroszowem. Jakusz Kurosz z Kuroszowa, Marcin i Mikołaj z Kuroszowa, mają sprawy w Łęczycy i w Orłowie 1392, 1393, 1395 i 1400 roku. Pani Ofka, inaczej Offemja Kuroszowa z Klosek, wdowa, procesuje się z skarbnikową z Kaszewa 1408 r. (Łęcz. I. 2578, 2725; II. 269, 552, 576, 609 i 1544).

Jan Kurosz, dziedzic Kaszewa Kuroszowego; Barbara i Anna, córki Jana Kurosza Skoniecznego, dziedziczki części Kuroszów i Tarnowa - Groszków; Maciej Kurosz, dziedzic części Małych Kotlisk, Wojciech części Wojszyc Dużych, Wawrzyniec części Kotlisk, Klosek, Dobni i Żydowa; Wawrzyniec z bratem Szymonem, Jan Kurosz Bielawski, Jan, Kasper, Łukasz, Wojciech, Kuroszowie-Wilkowie, Jan i Marcin Kuroszowie, synowie Andrzeja Kujawkowicza i Maciej z braćmi, współdziedzice Kuroszów 1576 roku (Paw.). Andrzej Kurosz, dziedzic Psieni, w kaliskiem, 1579 roku, a Maciej Korosz, sołtystwa w Prusinowej, w pyzdrskiem, 1578 roku (Paw.).

Kasper, ranny w bitwie ze Szwedami, umarł z ran 1627 r., zapisawszy 600 flor. opactwu w Pelplinie (Necr. Pelpl.). Kasper kwitował 1641 r. w Piotrkowie Zaleskiego z 21,000 flor. (A. Piotr.).

Już w XV-tym wieku osiedli Kuroszowie w radomskiem i na Czerwonej Rusi.

Mikołaj Kurosz z Kuroszów, od 1440 roku występuje w aktach halickich, 1445 r. posesor Maksymowic, nabył za 200 grzyw. Sarnek i Jezierzany od Zbigniewa z Służowa, ożeniony z Małgorzatą Herburtówną, łowczanką przemyską, za którą otrzymał tymczasowo 1446 r. wieś Chliple i której, po spłacie posagu 125 grz., oprawił 250 grzyw. na połowie Sarnku i Jezierzan 1452 r., trzymał w zastawie 1450 r. Wykoty, żył jeszcze 1464 r., w którym nie stawił się na sprawę w Haliczu, bo miał proces w Łęczycy z Świętosławem Ruchalą z Chraplina. Wdowa po nim, Małgorzata, zastawiła 1472 r. część oprawy swej w Jezierzanach. Synami jego pewnie byli: Jan Kurosz z Sarnku, obecny 1473 i 1479 r. w Haliczu i Maciej Kurosz z Sarnku 1479 r., który zapisał był żonie swej, Jadwidze Herburtowskiej, córce Jana, 40 grzyw. na Sarnku i Jezierzanach, a umarł przed 1482 r. Wdowie po nim, już zamężnej 2-o v. za Jakóbem Snopkiem z Babczyniec, spłaca ten zapis 1482 i 1488 r. Apolonja Janowa Morawska (AGZ. XII, XIII, XIV i XIX). Opiekun Jakóba Kurosza i Marty, Rafał z Jarosławia, pozwał 1486 r. ojczyma ich, Stanisława Kapustkę, o szkody zrządzone w ich dziedzictwie, wójtostwie w Dembowie (AGZ. XIX. 289 i 327).

Jakób, żonaty z Ewą Dobrzyńską 1599 r., która była 2-o v. za Mikołajem Żakowskim 1612 r., a 1622 r. sprzedała część swą w Wielhorze za 1,000 kóp groszy Adamowi Czołhańskiemu (Gr. Łuck.). Walenty 1603 r. na Podolu. Wdowa po Janie, Barbara z Pawłowa Buldejówna 1625 r. tamże (Teka Rulik.).

Jan Kurosz z bratem Andrzejem Wolskim, 1474 r. dziedzice Woli Ninkowskiej, która z czasem nazwaną została Wolą Kuroszową. N. Kurosz, dziedzic

Woli Ninkowskiej 1508 r. (Paw.). Hieronim Kurosz z Woli Kuroszowej, ożeniony 1534 r. z Urszulą Odrowążówną Białaczowską, współdziedziczką Policzny i Wilczej Woli 1555 r., zabezpieczył jej 1537 r. na Woli Kuroszowej i Żelechowie 220 grzyw. posagu i wiana. Wymieniają go rejestra poborowe 1569 r., jako dziedzica Woli Ninkowskiej i Dąbrówki Podłężnej (Rad. Inscr. Decr. VI f. 235; Inscr. III f. 134; Paw.). Dzieci jego z Białaczowskiej: Kasper, Andrzej i Zofja. Tego Hieronima też córka, ale pewno z innej żony, Jadwiga, zeznała 1583 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Zawadzkim (Zs. Pilz. 9 f. 689).

Kasper, dziedzic Woli Kuroszowej v. Ninkowskiej, z żoną Katarzyną, córką Stanisława z Jabłonicy Wąsowicza, zeznał zapis wzajemnego dożywocia w Lublinie 1584 r. (Arch. Wileń. 20729 f. 658 i 662).

Annie, córce Andrzeja, zapisał mąż, Stanisław Boniecki, posag 1610 roku. Andrzej, syn Andrzeja, kupił 1624 r. część Woli Brzeskiej od Zawadzkiego (Perp. Czers. 3 f. 395; 7 f. 25—30).

Jana, dworzanina króla Stefana Batorego, wspomina Paprocki, że zginął pod Połockiem. Ewa, córka Mikołaja, żona Wojciecha Michałowskiego 1652 roku (Perp. Czers. 11 f. 543). N., ożeniony z Kietlińską, 1-o v. Podlodowską, 2-o v. Chomentowską 1679 r. (Gr. Radom.).

Hieronim, podobno syn Andrzeja z Tymińskiej, z żony, Polikseny Świerczowskiej, miał synów: Jana Hieronima i Stanisława, którzy dopełnili działu Jakóbowa w Radomiu 1683 r. (A. Legit. po-Galic.).

Stanisław, elektor króla Michała, z województwa sandomierskiego, z Karnickiej, miał syna Adama, elektora Augusta II-go, bezpotomnego.

Jan Hieronim, żył jeszcze 1700 r. (Gr. Radom.), a z Elżbiety Pawłowskiej, pozostawił synów: Kazimierza i Konstantego. Kazimierz z pierwszej żony Tuszyńskiej, miał synów: Rajmunda i księdza Franciszka i córkę Teklę; z drugiej—Katarzyny Żegartównej, syna Jakóba, a z trzeciej—Wolskiej, córkę Zuzannę Koziarską. Jakób ożenił się z Magdaleną Zawiszanką, córką Adama i Katarzyny Kieszkowskiej, i pozostawił z niej Teklę Niewęgłowską i Walerjana, któremu matka cedowała 1796 r. różne sumy. Walerjan legitymując się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej, przedstawił swój rodowód aż do pradziada Hieronima, umarł bezpotomny (Quat. V f. 69 i 70).

Konstanty, syn Jana Hieronima, subdelegat grodzki radomski, podpisał razem z drugim Konstantym i z Tomaszem, obiór Leszczyńskiego 1733 r., w latach 1723 — 1738, często występuje prowadząc sprawy różnych osób, ożeniony był 1-o v. z Agnieszką Szydłowską, a 2-o v. z Rozalją Siemiradzką. Z pierwszej żony synowie: Jan bezdzietny i Tomasz, z drugiej—Antoni, Michał i Ksawery.

Tomasz v. Józef Tomasz, subdelegat grodzki radomski, 1759 r. kwitował Młodeckiego, 1761 roku odstąpił bratu Antoniemu dóbr Sopot, elektor Stanisława Augusta, z województwa sandomierskiego, żył jeszcze 1785 r., a z Marjanny Petrykowskiej, miał syna Antoniego, po którym, z Ublińskiej, syn Kasper Michał Baltazar, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Kasper, z żony N. Potkańskiej, pozostawił tylko córki i umarł 1861 roku. Jego pewno córka Florentyna, żona Romana Paprockiego 1903 r. (Gr. Bełz. 232 f. 119; Perp. Czers. 32 f. 114; A. Legit. po-Galic.).

Antoni, syn Konstantego z drugiej żony, subdelegat 1778 r., a regent grodzki radomski 1784 r., nabył 1761 r. od brata Tomasza dobra Sopot, z Antoniny Gorzkowskiej, pozostawił córki: Annę Pęczelską, Magdalenę Gościcką i synów: Feliksa i Józefa, dziedziców Guzowa i Woli Guzowskiej 1791 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicji zachodniej, 1803 r. (Quat. IV f. 177).

Feliks, z Orzechowskiej, miał synów: Stanisława, porucznika strzelców pieszych, emigranta 1831 r., zmarłego w Paryżu 1857 r. i Benedykta, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, zmarłego 1849 r.

Józef, ożeniony z Ewą Zdziechowską z Mleczkowa, miał córkę Domicellę za Edmundem Kietlińskim z Redestowa, zmarłą 1873 r. i syna Marcelego.

Marceli, ur. 1793 r., dziedzic Łękawicy, Trzebienia, Duckiej Woli, zaślubił 1-o v. 1820 r. Bibjannę Stokowską, zmarłą 1825 r., z której syn Ludwik, dziedzic Wrzeszczowa, bezdzietny z Martyną Olszewską, zmarłą 1903 r., a 2-o v. 1832 r. Ludwikę Okęcką, następnie Konstantowę Boską, z której syn Bolesław, ur. 1841 roku, zamieszkały w Paryżu i córki: Marja za Alfredem Reklewskim i Leokadja za Maurycym Boskim.

Ksawery, najmłodszy syn Konstantego, nabył 1793 r. sumy na Piskrzynie od Lubiejewskiego (DW. 109 f. 383), ożeniony był z Anną Ciborowską, zmarłą przed 1796 r., w którym dzieci ich: Jan, Cyprjan, Marja Młodzianowska i Tekla niezamężna, kwitowały marszałkowę Lubomirską z sum po Mieczyńskim (DW. 111 f. 703—709). Jan umarł 1837 r. w Radomiu. Cyprjan żył 1814 r. Tekla wyszła za N. Zawiszę.

Jan podpisał, obiór Augusta II-go, z województwem sandomierskiem; 1711 roku obrany arbitrem przez Wąsowiczów (Gr. Radom.). Florjan 1791 r., w czerskiem, wystawił 1795 r. kwit wzajemny z Żórawskim, dziekanem warszawskim (Deb. Czers. 2 f. 121; DW. 110 f. 1514). Hipolit, ostatni przeor Benedyktynów w Sieciechowie 1809 — 1819 r.; brat jego N., był podstarościm stężyckim.

KUROSZOWIE h. ROGALA. Maciej Kurosz Czartkowski, pozwał w Krakewie 1468 r. Stanisława Proszowskiego, o zabójstwo i ograbienie brata jego Pawła, a zganiony przez pozwanego, dowiódł szlachectwa 1472 r. w Płocku i dowód cały wniósł do akt krakowskich 1473 r. Był on synem Piotra Kurosza z Kurowa h. Rogala, mazowszanina i N. z Szelig h. Lubicz, a babka po ojcu była z rodu Dołęgów (Helc. II). Tego Macieja Kurosza, jako dziedzica Proszówek, wymienia Długosz (Lib. Ben.). Paweł Kurosz, świadczył 1501 roku w Krakowie Piotrowi Lubowskiemu.

KUROSZYŃSCY. Heljodor, Bonawentura i Albin, synowie Jana, wnukowie Franciszka, prawnukowie Antoniego, 1834 r.; Karol, syn Heljodora, 1852 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

KUROWICCY h. NOWINA z Kurowic, w ziemi drohickiej. Ziemianie województwa bracławskiego 1798 r. zaświadczyli szlachectwo Antoniego i Wojciecha Nowinów Kurowickich i ich stryjecznych braci: Jana, Wojciecha i Stanisława, synów Antoniego, oraz Antoniego, Jana, Mateusza i Bazylego, synowców An-

toniego (z Arch. w Turczyńcach). Eustachy, syn Mateusza, żonaty z Juljanną Górską, zmarłą 1851 r. w Szmańkowczykach (metr. w Czortkowie).

Zacharjasz z synami: Franciszkiem Ksawerym, Stanisławem i Juljanem, Stanisław Kostka i Wiktor Aleksy, synowie Stanisława, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, praprawnukowie Leona, syna Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1853 r., a Franciszek Emeryk, syn Stanisława, wnuk Zacharjasza, 1889 r. (Spis.).

KUROWICCY v. KOROWICCY, czasem KOREWICCY h. PRUS z Kurowic, dawniej Korowic, w ziemi drohickiej. N. Korowicki, stawił się z dwoma końmi na popis ziemi drohickiej 1528 r. Wasil, Krzysztof, Andrzej, syn Szczęsnego i Wawrzyniec Januszowicz, dziedzice Korowicz, a Krzysztof, z synowicą Dorotą, części Miłkowic Ruskich, w drohickiem, 1580 r. (Źr. Dziej. XVII). Wacław i Benedykt Kurowiccy podpisali, z województwem brzeskiem - litewskiem, obiór Jana III-go.

Benedykta i Anny Świderskiej, syn Stanisław, z żoną, Marjanną z Czermińskich, dziedzic Wyszgródka, 1713 r. procesuje się o te dobra z Baworowskim, a 1715 r. pozwany przez Czackich o spadek po żonie (Bracł. XV f. 1265 i 1364). Mikołaj, kanonik kamieniecki, proboszcz sienicki 1703 r., zawarł kontrakt dzierżawny o dobra Siodło i Choiny z Cieciszowskim (Perp. Czers. 16 B f. 240). Daniel, podczaszy drohicki 1666 r., elektor Jana III-go i burgrabia drohicki, zrzekł się podczaszostwa 1703 r., a godność tę otrzymał brat jego Franciszek, burgrabia drohicki. Tenże Franciszek, podczaszy, z żoną, Katarzyną z Oborskich, procesują 1722 r. o gwałty Garczyńskich (Kij. X f. 1157). Jan, cześnik brzeski 1712 roku (Arch. I. Z. Ros. VI).

Samuel Jan z żoną, Heleną z Balickich, zapisał 1728 r. sumę córce Magdalenie (Gr. Żydacz. 20 f. 678). Aleksander, podczaszy (prędzej podczaszyc) drohicki, Leon, wojski mielnicki i chorąży chorągwi ziemi mielnickiej, dwóch Mateuszów i Roch, z województwem podlaskiem, a Michał, z brzeskiem - litewskiem, podpisali 1733 r. elekcję Leszczyńskiego.

N., podczaszy drohicki, zmarł przed Grudniem 1756 r. Franciszek został 1765 r. wojskim mniejszym czerwonogrodzkim i umarł tegoż roku. Antoni i Józef, podpisali 1763 r. manifest drugi szlachty litewskiej (V. L. VII. 71). Antoni, wyznaczony komisarzem do pogłównego żydowskiego, w powiecie latyczowskim, 1764 r. (V. L.). Józef, chorąży, otrzymał 1780 r. dymisję w stopniu porucznika, a Franciszek mianowany porucznikiem 1783 r. (MP.).

Maurycy, chorąży podlaski 1769 r., ożeniony z Anną Komorowską, łowczanką buską, która, jako wdowa, 1797 r. kwitowała Rostworowskiego, egzekutora testamentu jej siostry Zofji, ksieni Kanoniczek warszawskich (DW. 112 f. 496). Z synów ich: Władysław, cedował pewną sumę bratu Emanuelowi 1787 r., a Fryderyk, potwierdził 1788 r. sprzedaż Kurowic Zaleskiemu, sędziemu drohickiemu, zeznaną przez brata Michała (DW. 103 f. 1332 i 104 f. 73).

Tomasz Ignacy, syn Franciszka, wnuk Antoniego, Michał Władysław, Antoni Mikołaj Jan, Hortensja Aleksandra i Petronella Kamilla, dzieci Antoniego, wnuki Daniela, prawnuki Antoniego, wywiedli się ze szlache-

ctwa w gubernji wołyńskiej 1852 r., a Karol, syn Michała Władysława, 1896 roku (Spis.). Patrz Korowiccy.

KUROWICZOWIE, w mścisławskiem. Jan Kurowicz, zabity w szturmie Mścisławia 1654 r., razem z zięciem, Marcinem Slunką. Wdowa po nim, Raina Zasówna, 2-o v. Joachimowa Wołkowa 1663 r. i córka Matruna, już wdowa po drugim mężu, Samuelu Skoharze, 1665 r. wniosły manifest o stracie ruchomości i przywilejów, mianowicie przywileju ks. Mścisławskich na Budohoszcz, Olenowszczyznę i Słobodę Kurowiczowską, w oblężeniu Mścisławia 1654 r. Mikołaj, woźny generalny miński 1679 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

N., sędzia grodzki czerniechowski 1711 r. Teresa, żona Antoniego Rogali Zawadzkiego, miecznika krasnostawskiego 1737 roku (Gr. Bełs. 58 f. 397; Gr. Przem. 264 f. 336).

KUROWICZOWIE - ZAWISTOWSCY na Litwie. Szymon Zawistowski-Kurowicz, dzielny żołnierz, za odznaczenie się we wszystkich wojnach przeciw Szwedom, Kozakom, Węgrom i Moskwie, został obdarzony szlachectwem na sejmie 1673 r. (V. L. V f. 88). Synem jego był zapewne Szymon Kazimierz Zawistowski-Kurowicz, sekretarz królewski, pisarz i poseł miasta Wilna 1668 i 1669 r., viceinstygator 1674 r., a instygator W. Ks. Litewskiego 1676 — 1683 r., podpisał z wojewódzkiem, trockiem i z powiatem kowieńskim, obiór Jana III-go (V. L.). Córka jego była za Zemłą, pisarzem skarbowym litewskim (Koj.). N., rotmistrz węgierski, wzięty pod Olkiennikami, rozsiekany potem przez szlachtę 1697 roku (Pam. Zawiszy.).

KUROWSCY h. LUBICZ z Kurowa i Kurówka, w powiecie konińskim. Stanisław, Paweł, Jan, Maciej i Florjan, z Kurowa Kurowscy, wspominani 1397—1400 r. w aktach pyzdrskich (Leksz.). Marcin z Kurowa, blisko Królikowa, świadczył 1411 roku w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Lubicz.

Jan z Małego Kurowa i Mikołaj z Wielkiego Kurowa, w konińskiem, ulegli 1497 r. konfiskacie dóbr za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 882). Wojciech Kurowski i Ambroży, dziedziczyli na Kurowie Wielkim 1579 r. (Paw.). Piotr z Kurowka h. Lubicz, umarł 1673 r., mając lat 104, pochowany w kościele wybudowanym przez niego w Brodach, w powiecie poznańskim (Łuk.). Wincenty, elektor Stanisława Augusta, z województwa łęczyckiego.

Herbu Lubicz używali widocznie także niektórzy Kurowscy z Kurowa, w powiecie łukowskim. Antoni Kurowski, syn Macieja, kupił 1727 roku część Kurowa od Macieja, syna Bartłomieja. Syn Antoniego, Franciszek, sprzedał 1775 roku część Świerczów Michałowi Dębowskiemu.

Michał, syn Franciszka i Ewy, ur. 1772 r. (metr. w Łukowie), wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Lubicz 1804 r., w Galicji zachodniej (Akta Galic. 301).

KUROWSCY h. NAŁĘCZ. Według Paprockiego, wyszli z kaliskiego, a więc z Kurowa pod Droszewem, w powiecie kaliskim; osiedli z czasem i na Litwie. Akta kaliskie z początku XV-go wieku, wspominają licznych dziedziców Kurowa. Stanisław, Budek i syn jego Maciej, Andrzej, Jarosław, Jan, Zbigniew i żona jego Przybka, Przecław, mają różne sprawy w Kaliszu 1410 — 1416 roku. Janusz z Kurową i Modli, komornik sądu ziemskiego kaliskiego, zastępuje chorążego na sądach 1411 — 1416 r.

Piotr, zmarły 1414 r. i syn jego Wincenty, procesują się z Wirzchosławskimi. Piotr z Kurowa, wójt z Chodcza, świadczył 1412 r. Mikołajowi. Marcin Siła miał synów: Macieja i Mikołaja Siłów, którzy razem z siostrami i Piotrem z Gniazdowa, procesowali się o bliższość do Kuligowa Katarzyny z Kalisza, z Dobiesławem z Pawłowa 1414 r. (Pis. Dz. Pol. IX.). Jadwiga ze Zbierska, wdowa po Piotrze Kurowskim, zwanym Litwin, pozwała 1463 r. Piotra z Kurowa, o zwrot pieniędzy i różnych prowjantów, które przez niego posłała mężowi na wyprawę pod Malborg (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1933). Małgorzata, wdowa po Macieju Kurowskim, a żona Mikołaja Kurowskiego, mieszczanina z Kalisza, wyprawiła 1497 r. na wojnę wołoską pieszego żołnierza z części swej w Sulisławicach. Marcin, z kaliskiego, 1497 r. na wojnie wołoskiej (St. Pr. P. Pom. VII. 147 i 340).

Herb Nałęcz.

Jadwiga, Stanisław i Katarzyna, Grzegorz, Feliks, Sebastjan, Bartłomiej i drugi Grzegorz, dziedzice Kurowa, Barbara Kotowiecka, czyli Kurowska, części Kotowiecka, Feliks, podstarości odolanowski, części Jankowa i Chwalczewa, Grzegorz części Boczkowa, Jan i Maciej, części Trzebowej i Karminka, w kaliskiem, 1579 r., a Maciej, części Górki, w gnieźnieńskiem, 1580 r. (Paw.).

Marcin, syn Sebastjana, kwitował w Przedczu 1648 roku Jaroszewskiego (Gr. Przed. 72 f. 460). Katarzyna z Cieleckich, wdowa po Janie, 1662 r. (Gr. Pozn.). Michał i Błażej, z województwem kaliskiem, podpisali elekcję króla Michała, a Józef i Kazimierz, Augusta II-go.

Andrzej, żonaty z Barbarą Mokrzycką, w przedeckim, 1736 r. (Gr. Przed. 87 f. 254). Ignacy 1773 roku, a Józef 1788 roku, mają sprawy w Poznaniu z Mycielskiemi. Józef, sędzia apelacyjny w Kaliszu, a Stanisław w Poznaniu 1807 roku.

Łukasz Józef, syn Grzegorza i Eufrozyny Dębowskiej, nabył 1732 r. część Romanowa od Ganów, z żony, Konstancji Sakowiczówny, miał syna Ignacego Piotra, a z Bogumiły Śniechowskiej, synów: Franciszka, ur. 1729 r., (metr. w Łabuniach) i Wincentego, rejenta 1777 r., pisarza grodzkiego krasnostawskiego 1779 r., zmarłego bezdzietnie przed 1796 r. Franciszka i Anny Elżbiety z Pszonków, syn Józef Benedykt, ur. 1767 r. (metr. w Raszynie), spadkobierca Wincentego, sprzedał 1796 r. części Romanowa bratu swemu starszemu Ignacemu, ur. 1763 r. (metryka w Piasecznie). Obaj bracia Ignacy i Józef, wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej, 1804 r. (DW. 111 f. 1021; Quat. VI f. 86).

Ignacy Piotr, zeznał 1772 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalją Rościszewską, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim i umarł 1788 r., pozostawiwszy córki: Bogumiłę Honoratę, Marjannę, Kunegundę, Helenę i Teklę, za Józefem Władem 1805 r. (A. Lwows. For. Nob.). Ignacy (zdaje się syn Franciszka), umarł 1827 r. w Drohobyczu, zostawiwszy z pierwszej żony, Bogumiły Konarzewskiej: Franciszka, urzędnika w Bochni, drugiego Franciszka w ułanach austrjackich, Marjannę, Honoratę, Bogusławę, za Grzegorzem Jaworskim, Franciszkę za Głasiewiczem i Bogumiłę, a z drugiej żony, Franciszki Zagórskiej, Ludwikę Marję (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Karol i Franciszek, w sądzie grodzkim lwowskim, Kazimierz, w sądzie ziemskim, Jan Chrzciciel, w grodzkim przemyskim 1782 r., Jacek, w sądzie grodzkim lwowskim 1783 r., wywiedli się ze szlachectwa bez procedencji.

Michał, Maciej i Tadeusz, synowie Mikołaja i Anny Orzeszkównej, wnukowie Mikołaja i Heleny Góreckiej, dowiedli szlachectwa 1783 r.. w sądzie ziemskim lwowskim, a syn Michała, Antoni Jan Karol, w Wydziale Stanów we Lwowie, 1843 r. Wincenty, Jan, Stanisław, także w Wydziale Stanów, 1809 r.

W Królestwie Polskiem wylegitymowali się ze szlachectwa: Jan Karol i Onufry Cyprjan Roman, synowie Grzegorza, przed 1850 r., a Tomasz Adam, syn Jakóba, Andrzej, syn Michała, Franciszek, syn Wiktora i Antoni, syn Józefa, w latach 1851 — 1853.

Jan, poborca rzeczycki 1611 r. (V. L.), a podstarości rzeczycki 1615 roku. Jan 1639 r., w witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXVI). Między elektorami spotykamy na Litwie Andrzeja, w województwie wileńskiem, elektora Jana Kazimierza, Jana, w smoleńskiem, elektora króla Michała, Jana, w powiecie starodubowskiem, elektora Jana III-go, Florjana, w witebskiem, i Władysława, chorążego traktu prużańskiego, w brzeskiem, elektorów Leszczyńskiego 1733 r. i A. Kurowskiego Ł. W. M. (łowczego województwa mścisławskiego?), elektora Stanisława Augusta.

Franciszek, skarbnik lidzki, z żoną Marjanną, wziął 1719 roku w zastaw Smietanicze i Howiady od Sapiehów, a Elżbieta, żona Kazimierza Szemiota 1723 roku, Makówkę od tychże (Sap.).

Herb Strzemię.

KUROWSCY h. STRZEMIĘ. Pisali się z Górnych Lencz, co wskazuje na wspólne pochodzenie z Lenczewskiemi h. Strzemię, a nazwisko mogli wziąść od Kurowa, w powiecie szląskim, blisko Żywca leżącego.

Franciszek z żoną, Marjanną z Rutkowskich, otrzymał 1751 r. od króla wójtostwo w Suszczynie (Gr. Sandec. Fasc. 88 f. 2993). Jan, syn Andrzeja i Reginy z Gruszek Lenczowskiej, zostawił, z Anny Mikuszowskiej, Andrzeja, który zadzierżawił 1732 r. od Wąsowiczów Lipiny i Dębowiec.

Syn jego, urodzony z Magdaleny Wróblewskiej, Józef, wywiódł się ze szlachecwtwa w sądzie ziemskim lwowskim, 1782 r. (M. D. Wąs.).

Jan, zmarły 1822 r. w Brzeżanach, pozostawił, z Anny Bielewiczówney: Juljannę za Sebastjanem Wesołowskim, Józefę i Antoniego (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

KUROWSCY h. SZRENIAWA z Kurowa, w powiecie szczyrzyckim, pod Wiśniczem. Klemens z Drożejowic i Kurowa, kasztelan żarnowski 1396 — 1401 roku, zmarły przed 1405 r., sprzedał 1372 r. Rogozicę za 200 grzyw. szer. groszy pragskich Kmicie, zastawił 1388 r. część Damjanic Cikowskiemu, kupił 1399 r. Bochotnicę za 550 grzyw. od Jaśka z Bejsc, zasiadał 1399 r. na sądach wiecowych w Pyzdrach, 1401 r. świadczył w Sieradzu, a z żony Katarzyny, pozostawił liczne potomstwo. Z córek: Anna była 1417 r. ksienią Klarysek w Sączu; N. za Imramem z Świnar 1399 r. Córką także, a może już wnuczką Klemensa, była Elżbieta, żona Jana Wałacha z Chmielka, która w latach 1423—1434 r., dochodzi praw swych do spadku po arcybiskupie Mikołaju. Z synów Klemensa znamy trzech: Jana, Mikołaja i Piotra.

Jan, student uniwersytetu krakowskiego 1403 r., spiera się 1406 r. o kanonję gnieźnieńską z Piotrem Gliwiczem, ale sprawę przegrał 1407 r. i wkrótce zapewne umarł, bo dalszych wiadomości o nim nie ma.

Herb Szreniawa.

Mikołaj, mistrz nauk wyzwolonych, bakałarz w akademji krakowskiej 1385 r., pisarz dworu królewskiego 1392 roku, protonotarjusz królewski i kantor gnieźnieński 1393 r. (kanclerzem nigdy nie był), biskup poznański, potwierdzony przez Papieża na prośbę królowej Jadwigi 1395 roku, biskup włocławski 1399 r., arcybiskup gnieźnieński 1402 r., umarł 1411 r. W 1394 r. otrzymał zwrotu 33 grzyw., które zapłacił za króla; 1398 r. odstąpił całej swej ojcowizny i macierzyzny ojcu i braciom; 1399 r. kupił Odrowąż, w opoczyńskiem, od Kmity za 300 grzyw. i założył miasto na prawie niemieckiem, układał się 1406 r. z Piotrem Kmitą, wojewodą krakowskim o spłatę jemu, lub braciom, 830 grzywien długu, 1408 r. kupił połowę, a 1409 r. wziął w zastaw drugą połowę zamku i dóbr Rożnów, pod Grünwaldem miał swoją chorągiew. Jako biskup nie zasłużył sobie na pochwałę, rządny i zabiegliwy, zebrał wielki majątek, który po nim odziedziczył brat Piotr, widocznie jedyny pozostały.

Piotr z Kurowa i Szreniawy, starosta lubelski 1431 — 1432 r., kasztelan sandecki 1440 r., a lubelski 1460 r., umarł w końcu 1463 r., posądzony 1427 r. o stosunki z królową Zofją, pozwał 1431 r. do sądu Strasza, potwarcę, podpisał 1439 r. konfederację Spytka z Melsztyna, posłował 1446 r. od szlachty krakowskiej do Kazimierza na Litwę, a 1461 r. od króla do kapituły krakowskiej. Zabiegliwy bardzo tak jak i brat arcybiskup, razem z nim skupił od Krugla i Zagórskiego 1409 r., prawa do Woli Chełmskiej pod Krakowem, kupił 1410 r. za 2,000 kóp szerok. groszy pragskich dobra Grodek od Słupskich, sprzedał 1418 r. odziedziczony po bracie Odrowąż za 600 grzyw., Zygmuntowi z Płaczkowic, a 1425 — 1426 r. Rożnów i Grodek za 1,000 kóp groszy, Zawiszy Czarnemu z Garbowa, na którą to sprzedaż zgodziła się 1431 r. żona jego Burneta, w latach 1423 — 1434 r. broni siebie i nabywców dóbr po bracie, przeciw Elżbiecie Wałachowej, w sprawie o dobra i skarby. Jedyna, zdaje się, jego córka Jadwiga, dziedziczka Kurowa i Bochotnicy, wniosła te dobra w dom męża, Jana z Pilcy, wojewody krakowskiego (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; KMP.; KKKr.; Dług. Histor. i Lib. Benef.).

Bliskość Kurowa i Wiśnicza, współdziedzictwo Damjanic i współpatronat kościoła w Koniuszy, wskazują, że Kurowscy ci stanowili jedną gałąź Szreniawitów z Kmitami, ale już w XV-m wieku wygaśli.

Do innej zatem rodziny należeli późniejsi Szreniawici Kurowscy. Antoni i Mateusz, wylegitymowali się ze szlachectwa 1790 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

Do Szreniawitów, według Czarnieckiego, należał Ignacy Kurowski, dziedzic Chaław, sędzia pokoju powiatu śremskiego 1809 roku, po którym, ze Steckiej, córki: Apolonja Piotrowa Maciejowska, Zofja Ożegalska i Petronella i trzej synowie:

1. Walerjan Jan Nepomucen, ur. 1783 r., zmarły 1863 r., zasłużoy bardzo w literaturze rolniczej, autor, redaktor i wydawca wielu dzieł.

2. Józef, zmarły 1838 r., dziedzic Pogorzeli, z Marjanny Drwęskiej, pozostawił: Ignacego, Emilję Onufrowę Stablewską i Sydonję Karolowę Słonimską.

3. Stanisław, dziedzic Chaław, po którym, z Marjanny Wronieckiej: Eugenja za Ildefonsem Morze; Malwina za Aleksandrem Sokolnickim; Emma za N. Puffke i Walerjan, ożeniony z Anielą Braunek, z której, Zofja Władysławowa Święcicka i Bolesław (Czarn.).

KUROWSCY h. WĄŻ wyszli prawdopodobnie z Kurowa, w powiecie szadkowskim, gdyż ta okolica licznie przez Wężyków była zasiedlona. Bracia, Mikołaj i Kuńcza z Kurowa 1380 r. (Wojc. II f. 317). Józef, ożeniony z Heleną Jankowską, zmarłą 1811 r., miał dzieci: Tadeusza i Marjannę.

W Królestwie Polskiem wywiedli się ze szlachectwa: Dominik, syn Marcina, przed 1850 r.; a Marjan Józef, Konrad Antoni, Jan i Marcella Ludwika, dzieci Tadeusza, między 1851 a 1853 r.

KUROWSCY z Kurowa, w powiecie sierpskim. Marcin Kokoszka z Kurowa, uległ konfiskacie dóbr za niestawienie się na wojnę 1497 r. (Wierzb. II. 994). Mikołaj i Katarzyna, dzieci Andrzeja, sprzedali 1537 r. część Wilkowa Białoskórskiemu. Wojciech, syn Marka z Kurówka, Staporowa i Pianek, z żoną Anną, sprzedał 1538 r. tę część Kurówka za 140 kóp groszy stryjecznym swym braciom: Mirosławowi, Pawłowi i Janowi. Klemens, syn Olechna z Kurowa-Pianek, z żoną Barbarą, ma sprawy w Płocku 1538 i 1540 r. Wojciech i Paweł, synowie Pawła Kokoszki z Kurowa mniejszego, czyli Kurówka, procesują się o poranienie 1538 i 1540 r.

Jan, syn niegdy Wojciecha z Kurówka, 1542 r. pozwany przez Krasińskiego, ma sprawę 1544 r. o łąkę w Brudnicy z Łukoskim. Wacław, syn Macieja Siczka z Kurowa Kościelnego, obwiniony o zabicie Marka z Lisic 1542 i 1544 r. Andrzej i Tomasz, synowie Jana Perełki z Kurowa mniejszego, wwiązani w dobra Brudnice 1544 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 157, 304 i 361; 5 f. 25; 6 f. 1 i 36; 7 f. 160 i 341; 8 f. 234; 9 f. 262 i 323).

Dziersław z synowcami, Paweł i Piotr Sieczikowie, Jan, syn Tomasza Podawca, dziedziczyli na Kurowie, Stanisław z braćmi Kokoszka, Wrzoskowie, Bartłomiej Sepilok i Maciej z Piotrem Mścichowicze, na Kurowie-Piankach, Jan Kurowski na Krasinie, Brudzicach i Kozicach pod Kurowem, 1578 r. (Paw.). Jan pod-

pisał, z województwem płockiem, elekcję Jana Kazimierza, a Szymon, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku.

KUROWSCY z Kurowa, w powiecie łukowskim. Już 1531 i 1552 r. Kurow ten zamieszkały był przez samą szlachtę. Jan Cybulka, dziedzic części w Kurowie 1580 r. (Paw.). Stanisław Tysiączkowicz Kurowski w Lublinie 1597 roku (Wyr. Lub. 73 f. 405).

Ludwik, syn Andrzeja Cybulki Kurowskiego, sprzedał część Kurowa 1738 roku Kalickiemu 1738 r., z żony Teresy, miał syna Wawrzyńca, ur. 1736 r., którego z żony Franciszki, syn Bartłomiej, ur. 1768 r. (metr. w Trzebieszowie), wywiódł się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 38).

Marcin, syn Florjana Tysiączka, oddał 1722 r. dobra swe synom: Franciszkowi, Janowi i Jakóbowi. Jakóba i Agaty syn Ignacy, ur. 1771 r. (metryka w Trzebieszowie). Teodor, syn Kazimierza Tysiączka, sprzedał 1761 r. część Kurowa Jakóbowi, z żony Zofji, syn jego Józef, ur. 1767 r. (metr. tamże). Ignacy, 1803 r., a Józef 1804 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej (Quat. 5 f. 51 i 54).

Józef, syn Wojciecha Zagroby, zastawił część Kurowa Strzałkowskiemu 1708 r. Syn Józefa i Jadwigi, Wojciech Wawrzyniec, ur. 1705 r., z żony Zofji, miał syna Piotra Ignacego, ur. 1747 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowanego ze szlachectwa tamże 1804 r. (Quat. V f. 53).

Paweł Cieślik, miał synów: Kazimierza, który nabył część Kurowa od Wojciecha Rzążewskiego 1758 r. i Macieja, który nabył część Kurowa od Sypiańskiego 1759 r. Maciej, syn Kazimierza i Apolonji, ur. 1759 r. i Antoni, syn Macieja i Petronelli, ur. 1768 r. (metr. w Trzebieszowie), wywiedli się ze szlachectwa tamże 1804 r. (Quat. 5 f. 135 i 139).

Jakób, syn Wojciecha, sprzedał 1779 r. część Grochówka Grochowskiemu. Syn Jakóba i Rozalji, Mateusz, ur. 1774 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowany ze szlachectwa tamże 1804 r. (Quat. V f. 133).

Tomasz, syn Piotra, kupił 1784 r. część dóbr Wysokiny Tęczki. Syn jego i Rozalji, Aleksander, ur. 1788 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. (Quat. V f. 140).

Marcin, syn Piotra, zapisał 1780 r. żonie swej, Marjannie Tchórzewskiej, 80 flor. na Kurowie, syn jego Adalbert, ur. 1769 r., z Marjanny Żółtykównej (metr. w Zbuczynie), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. (Quat. VIII f. 24).

Mikołaj, syn Jana, kupił część Jurek od Olszewskiego 1742 r., z żony Marjanny, miał syna Antoniego, ur. 1743 r. (metr. w Radzyniu), wylegitymowanego ze szlachectwa 1803 r. (Quat. III f. 159).

Jan, syn Macieja, kupił 1705 r. część dóbr Paszki Wielkie od Rozwadowskiego. Michał, syn Jana i Katarzyny, ur. 1764 r. (metr. w Radzyniu), wylegitymował się ze szlachectwa 1803 r. (Quat. III f. 217).

KUROWSCY z Kurowa, w ziemi bielskiej. Michał Marcinowicz, Wojciech Kurowski i Tomek Mikołajewicz, ziemianie z sioła Kurowskiego, stawili na popis 1528 r. jednego konia.

Bartosz, syn Mikołaja, współdziedzic Kurowa 1580 roku (Źr. Dziej. XVII). Leonard, syn Macieja i Krystyny, 1594 r. dziedzic Radul (Wyr. Lub. 37 f. 439 i 57 f. 1326). Maciej, syn niegdy Wojciecha, ma sprawę z Radziwiłłami 1545 r. (ML. 58 f. 25).

KUROWSCY różni, o których trudno było orzec, z którego Kurowa wyszli i do jakich rodów należą.

Michał z Kurowa z synem Michałem, wyszedłszy z zamku Kruszwickiego, zrabowali 1383 r. Kwieciszów i Gorzyszew (J. z Czarnk.).

Zbigniew, Tomisław, Andrzej i Janusz Kurowscy z Kurowa, prawdopodobnie z Kurowa pod Kościanem, lub pod Grodziskiem, w latach 1396 — 1400 mają sprawy w Kościanie (Leksz.).

Stanisław, syn Jana, 1449 r., Jan, syn Andrzeja, 1449 r., Piotr, syn Andrzeja, 1455 roku i Tomasz, syn Jana, 1472 roku, studenci uniwersytetu krakowskiego.

Jan Żelazko z Kurowa, w latach 1446 — 1454, występuje w sądach lwowskich jako pełnomocnik różnych osób (AGZ. XIV). Mikołaj Kurowski, otrzymał 1497 r. skonfiskowane dobra Młyniska, w żydaczowskiem (Wierzb. II. 962), w 1498 roku obecny we Lwowie na sądach. Jan, chorąży sanocki, umarł 1511 r. (M. 26 f. 52). Marcin z Kurowa, doktór praw, altarysta w kolegjacie w Sączu 1510 r., pleban w Tęgoborzy 1511 r., zastępca arcybiskupa lwowskiego 1541 r., archidjakon sądecki 1553 r. (AGZ. IX i X).

Augustyn 1574 r. w Chełmie. N., dziedzic Kurówki na Podolu 1569 roku. Jan z żoną Dorotą, 1579 r., Wojciech 1586 i 1589 r., Feliks, Walenty, Jakób, Błażej i Paweł, 1599 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 1 f. 170; 27 f. 735; 32 f. 5; 81 f. 851). Bannicję wyrzeczoną na Macieja, król odracza 1585 r. (AGZ. X. 2414). Andrzej, 1596 r. wierzyciel Zahorowskiego w Łucku, żonaty z Katarzyną Czempkowską, trzyma w zastawie Pieczychwosty 1620 r. Katarzyna, 1606 r. żona Hrehorego Bronnickiego, który jej zapisał 1609 r. sumę na Bronnikach. Marusza, żona Bohdana Kozińskiego 1621 r., sukcesorka po siostrze Zofji Januszowej Moszeńskiej (A. Łuckie w Tece Rulik.).

Stanisław, dziedzic Nosowa, w halickiem, 1604 r., miał braci: Michała i Jakóba, którego synowie: Jan i Jakób, dziedziczą połowę Nosowa po stryju 1616 r. (Teka Rulikow.). Stanisław 1621 r., Paweł z Woniłowa 1621 — 1634 r., Mikołaj z synem Stefanem 1633 r. i Nikodem 1627 — 1638 r., stawiali się na popis województwa ruskiego we Lwowie (AGZ. XX). Nikodema siostra Katarzyna, za Wojciechem Dawidowskim 1634 r. (A. Kamien.) Nikodema i Heleny z Blinstrubów, córka Anna, wyszła za Wojciecha Dąbrowskiego (Perp. Czers. 15 f. 78).

Paweł, Marcin, Stanisław i Krystyna, urodzeni z Agnieszki Sokołowskiej, kwitują Podoskich 1633 r. Kasper, rotmistrz piechoty ks. Sanguszki 1647 r. (Zap. Lub. 34 f. 347 i 41 f. 305). Samuel, otrzymał 1655 r. konsens na cesję sołtystwa na przedmieściu lwowskiem, Janowi Rzeczce Kuderowiczowi (AGZ. X. 4524). Maciej i Zofja z dziećmi: Jakóbem, Piotrem, Stanisławem, Agnieszką, Anną i Reginą, zasądzili Milewskiego, który uzyskał przeciw wyrokowi list żelazny 1666 roku (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 109). Zofja, żona Adama Służewskiego, chorążego owru-

ckiego 1671 roku (AGZ. X. 5264). Zofja w końcu XVII-go wieku, za Stefanem Jezierskim.

Adam, stolnik (jaki?), zapisał był sumę Jackowi Bolkowi, który ją ceduje 1615 r. Bartłomiejowi Bolkowi (DW. 49 f. 364). Jan, z województwem sandomierskiem, podpisał elekcję króla Michała; Stanisław i N., z ziemią czerską, Jakób, z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go, a Józef, miecznik liwski, z sandomierskiem, Jan, stolnik trembowelski i poseł gostyński, z rawskiem, Mikołaj z brzeskiem i Stanisław, z inowrocławskiem, obiór Leszczyńskiego, 1733 r.

Jan, syn Wojciecha i Doroty, ur. 1690 r. w Kalwarji Pacławskiej (metr. w Rybotyczach). Mikołaj, nazwany łowczym żytomierskim 17.6 roku. Marjanna, córka Stanisława i Anny, ur. 1721 r. Szymon, ur. 1729 r., Wojciech, ur. 1735 r., synowie Jana i Barbary (metr. w Czortkowie).

Jan, syn Macieja, sprzedał 1598 r. części swe w Piotrowicach po ciotkach, Zofji i Jadwidze Piotrowskich, Roguskiemu (Perp. Czers. 1 B f. 154). Tomasz, syn Stanisława, zabezpieczył 1630 roku posag żonie Zofji (DW. 48 f. 236). Andrzej i Stanisław, synowie Jana, sprzedali 1633 r. części swe na Jeszewie, Chojnowie i Żabieńcu.

Stanisław, zeznał 1632 roku zapis dożywocia z żoną, Zofją Jeszewską, która 1636 r. zrzekła się praw swych do Jeszewa, Żabieńca i Chojnowa, nabytych od Grzybowskiego (Perp. Czers. 8 f. 620; 9 f. 66 i 342). Zuzanna, córka Stanisława i Marjanny z Lipczyńskich, żona Stefana Tymińskiego 1691 roku (Ibid. 14 C f. 116).

Jan, syn Jana, zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Gosławską. Córka ich Anna, żona Maksymiljana Zawiszy, zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz braci swych, Andrzeja i Stanisława, 1670 r. Druga córka, Katarzyna, była żoną Jana Laskowskiego 1671 r. Andrzej, urodzony z Anny Kozłowskiej, zapewne drugiej żony Jana, zeznał 1685 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Felicjanną Zawiszanką, wraz z którą cedował 1724 r. pewną sumę Siennickiemu. Córka ich Katarzyna, 1-o v. za Stanisławem Opackim 1706 r., a 2-o v. za Michałem Rudzkim 1726 r., syn zaś Stefan, zeznał 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną Rakowską. Ta ostatnia, dziedziczka Płomieńca 1736 r., sprzedała tę wieś Rudzińskiemu 1746 r., a jako wdowa, spisała 1761 r. intercyzę ślubną z Joachimem Bańkowskim, przyszłym zięciem.

Stanisław, syn Jana, zeznał zapis dożywocia 1678 r. z pierwszą żoną, Marjanną Zdziarską, córką Adama i Marjanny Szymanowskiej, a 1702 r. z drugą żoną, Jadwigą Zawiszanką. Z drugiej żony była córka Jadwiga, za Wojciechem Staniszewskim, która kwitowała braci z posagu 1728 r., z pierwszej zaś, Marjanna za Janem Szczepkowskim 1715 r. i synowie: Stanisław, zwany łowczym bracławskim 1728 r., Józef i Michał, pokwitowani przez siostrę 1728 r., a przez Zdziarskich 1730 r. Józefowi zapisała 1717 r. pewną sumę, przyszła żona z Kraszkowskich Aleksandrowa Kłopocka. Z drugiej żony, Anny z Kowalskich, 2-o v. Jakóbowej Wąsowiczowej 1736 r., miał Józef córkę Konstancję, za Tomaszem Tańskim, zamordowaną wraz z mężem przy zdobyciu Pragi przez Suworowa 1794 r. (DW. 50 f. 1617; 55 f. 1347; 58 f. 890; 62 f. 1327; 71 f. 727; 82 f. 8; Perp. Czers. 13 f. 292, 378 i 586; 14 A f. 103; 14 B f. 22; 14 D f. 106 i 189; 15 f. 424; 16 A f. 40,

337 i 354; 16 B f. 10, 44, 183; 17 f. 7; 18 f. 240; 19 f. 48 i 381; 20 f. 115; 21 f. 89, 301 i 313; 22 f. 36; 23 A f. 230; 23 B f. 138 i 233; 24 f. 86).

Jan z żoną, Magdaleną z Zawiszów, sprzedali Małą Wieś Rykalskiemu 1738 roku (Perp. Czers. 24 f. 318). Stanisław, cześnik wyszogrodzki 1734 r., zrezygnował z cześnikostwa 1757 r., syn jego, z Anny Różyckiej, Ignacy, nabył 1773 r. Konopnicę, Żydowice i Zagórze od Lubowidzkich, komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Twardowskiego, ożeniony był z Joanną Zanelli, córką Karola 1779 r. (DW. 84 f. 409; 89 f. 332; 90 f. 86; 92 f. 96 i 398; 95 f. 865 i 96 f. 245).

Jan, horodniczy kijowski 1750 r., komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Lubomirskich z Steckim, umarł 1788 roku. Antoni, skarbnik wyszogrodzki 1757 r., umarł 1762 r. Antoni, syn Wawrzyńca i Anny z Rozwadowskich, zeznał 1762 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Rudnicką (Perp. Czers. 31 f. 374). Anna i Katarzyna, córki Michała i Marji de Bizeste (?), pokwitowane z procentu przez Annę z Pruskich Chrzanowską 1765 r. (DW. 85 f. 209). Józef, cześnik drohicki, z żoną, Anną z Kawieckich, otrzymali 1767 r. konsens na cesję Owsianik, w latyczowskiem, Kiełczewskiemu (Kancl. 32 II f. 207). Józef, stolnikiewicz bielski, komisarz do sprawy Kraśnickich, wyznaczony z sejmu 1775 r. (V. L.). Franciszek, syn Franciszka, dziedzic Górek, ożenił się 1770 r. z Heleną Rembowską, córką Antoniego, której matka dała w posagu 1788 roku Śniadków dolny (Perp. Czers. 34 f. 214; 40 f. 97 i 102).

Józef, porucznik wojsk saskich, syn Karola i Józefy z Solarych, 2-o v. pułkownikowej Augustowej d'Aster, kwitował 1802 roku ze spadku po matce, swą siostrę przyrodnią, Józefę hrabinę Cassini (DW. 113 f. 313). Teodor Stanisław, porucznik wojsk koronnych 1797 r., autor mapy województwa krakowskiego, wydanej w Berlinie. Spadek po Władysławie, w lubelskiem, brali 1818 roku: Bona, Filip, Bonifacy, Hieronim, Ludwik i Józefa Ziołowa. Ambroży, ur. 1804 r., syn Jana i Marjanny Kwiatkowskiej, zaślubił 1828 r. w Nagórzance Marcellę Strutyńską, a siostra jego Marja, ur. 1811 r., wyszła tamże 1835 r. za Józefa Duczymińskiego (metr. w Jagielnicy).

Józef, Wincenty Marek, Hilary Paweł z synami: Juljanem i Konstantym, 1845 r.; Paweł 1849 r.; Tomasz z synem Franciszkiem Jerzym i Marceli z synami: Mikołajem i Marcelim, synowie Józefa, wnukowie Stanisława, prawnukowie Andrzeja, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

W gubernji wołyńskiej zaś wylegitymowali się ze szlachectwa: Gotfryd Antoni, Ferdynand, Feliks Wilhelm, Marceli i Adam, synowie Grzegorza, wnukowie Józefa, 1860 r. Zenon Kazimierz, Jadwiga i Antoni Hieronim, dzieci Gotfryda, 1892 r. Antoni z synami: Ferdynandem Antonim, Wincentym Bazylim, Władysławem Janem, Pawłem i Tadeuszem, Marcin, Franciszek Ksawery z synem Czesławem Aurelim i Jan z dziećmi: Ludwikiem, Mirosławem, Stanisławem Marcelim, Marjanną, Władysławem, Klementyną i Heleną Marją, synowie Ludwika, wnukowie Józefa, prawnukowie Wojciecha, w latach 1823, 1842, 1848 i 1851 (Spis.).

Wittyg „w Nieznanej szlachcie“ wymienia Wojciecha h. Topór, 1576 roku urzędnika Dembińskiego, kasztelana krakowskiego w Kobylanach i Macieja h. Prawdzic, w końcu XVI-go wieku urzędnika Barzego, kasztelana przemyskiego.

KUROWSCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem podkowę srebrną ocelami do góry, a w niej krzyż kawalerski srebrny, nad hełmem w koronie kruk czarny z pierścieniem w dziobie (Ostr. Nr. 1691).

Józef, Kazimierz i Joachim Kurowscy, otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). Kazimierz, chorąży artylerji koronnej, kwitował z 600 dukatów Jana Krystjana Grosmana, kapitana wojsk koronnych 1778 roku (DW. 94 f. 38). Józef, porucznik wojsk koronnych 1783 r. (Ibid. 99 f. 263).

z KUROZWĄK, w powiecie księskim. Wieś ta już w XVI-m wieku nie istniała, weszła zapewne w obszar wsi Kępie, blisko Uniejowa, z którą graniczyła, należała zaś wraz z Kępiem do szlachty różnych rodów. Marek i Mikołaj, bracia Kempscy h. Ostoja, byli dziedzicami części Kurozwąk i z nich się czasem pisali w latach 1384 — 1390. Jan, syn Mikołaja z Olelina, pisał się z Kurozwąk 1400 roku.

Tass (Stasiek) z Kurozwąk, Kępia i Uliny, występuje często w latach 1374 — 1388, a wdowa jego Hanka i dzieci: Dziersław i Małgorzata 1397 — 1398, synowiec zaś, Jakusz z Kurozwąk, 1389 r. Prawdopodobnie ten sam Dziersław Tas z Sędziwojowic h. Oksza, świadczył 1434 r. w Krakowie. Mikołaj Tas z Kurozwąk, 1416 r. wspólnie z Włostowskiemi rozpędził sąd krakowski.

Tomisław z Kurozwąk i Kępia, 1388 r. procesuje się z Zbigniewem z Marcinowic, wraz z żoną Świętochną, darowali 1398 r. sumy swe na Kurozwękach, razem 110 grzyw. Mikołajowi Kempskiemu z Niedźwiedzia, w następstwie czego Mikołaj i brat jego Jan z Niedźwiedzia, pisali się także czasem z Kurozwąk. Tomisław pozwany 1398 r. przez Dziersława z Pławowic o 40 grzyw., posagu córki Anki. W 1399 r. zapisał Tomisław 50 grzyw. na Kurozwękach, bratankowi swemu Maciejowi. Ten Maciej, zwany Maciejem Kurkiem z Kępia, Kurozwąk, sołtys z Poremby Dzierżnej, żonaty z Kachną, pozwany 1407 r. z innemi o grabież dóbr Klarysek od Św. Andrzeja w Krakowie, świadczył 1411 r. z rodu Ossorjów przy wywodzie szlachectwa, umarł 1416 r. Brat jego Mikołaj, bratowa Dorota, siostra Zofja i dzieci, mają sprawy w Krakowie 1416 r. Wisek z Kurozwąk 1385 r., pozwał Rosława z Wojsławic, o szkody w Kurozwękach 1400 r.

Mszczuj z Kozłowa, z rodu Lisów, dziedziczył także na części Kurozwąk i Imramowic od 1397 r. Stefan z Kurozwąk, 1420 r. świadczył przy sprzedaży Bzowa w Krakowie, a 1441 roku był sędzią delegowanym przez rajców z Żarnowca, w sprawie o zbiega z dóbr Stanisława z Bydlina (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

z KUROZWĄK, w powiecie wiślickim. Komes Mścigniew, syn Marcina z Kurozwąk, za zgodą żony, dzieci i krewnych, sprzedał 1246 roku część swoją w Przyłęku opatowi z Jędrzejowa, za wieś Maciejowice, plac w Krakowie, 50 grzywien gotówką i różne dodatki. Mścigniew i brat jego Jakób, świadczyli 1230 r. Może też tego Mścigniewa synowie: Sulisław i Imram, świadczyli 1266 roku (K. D. M.).

Trudno stanowczo orzec, do jakiego rodu należeli ci dziedzice Kurozwąk, bo i imiona nie dają żadnej pewnej wskazówki. Mogą to być Leliwici, a mogą też być i Topory.

KUROZWĘCCY h. PORAJ z Kurozwąk, w powiecie wiślickim. Rodzina ta pierwotnie pisała się z Młynów i z Szańca, w powiecie wiślickim, i jedną stanowiła gałąź z Porajami z Chmielnika (dawniej Chmielik). Pisali się też jej członkowie z Chodowa, Grzybowa, Góry i Michałowa. Protoplastą jej był nie znany bliżej Czestek, którego syn Zawisza, świadczy na kilku dokumentach 1329 r. bez tytułu, 1331 r. jest podkoniuszym, a 1335 — 1341 r. chorążym sandomierskim. Braćmi Czestka być mogli, Dobiesław, koniuszy sandomierski 1311 r., komes Albert Poraj, stolnik królowej 1325 r. i Zawisza z Suchcic 1336 r., a wszyscy mogli być synami Zawiszy, wojewody sieradzkiego 1291 — 1299 r.

Synów Zawiszy Czestkowicza, chorążego, znamy czterech: Mikołaja, Jakusza, Janusza i Dobiesława.

Mikołaj z Młynów, kanonik wiślicki 1345 r. i krakowski 1347 r., prebendarz Św. Wojciecha, został proboszczem wiślickim 1351 r., a proboszczem szkalmierskim 1359 r. Był 1348 r. w Awinjonie przy śmierci biskupa krakowskiego, Piotra Szyrzyka i należał tam razem z krewniakiem swoim Wernerem, synem Ninogniewa z Chmielnika, kanonikiem krakowskim, do elektorów biskupa Bodzanty, z którym znów 1358 roku był w Awinjonie.

Herb Poraj.

Jakusz z Młynów 1361 r., z Szańca 1362 r., Młyński 1373 r., stolnik krakowski 1384 — 1391 r., nie żył już 1393 r., a przed śmiercią zapisał część wsi Kuńczyc proboszczowi w Michałowie, którą prawem bliższości odkupił 1398 r. wnuk jego po bracie, Mikołaj. Wdowa po Jakuszu Jadwiga, 1-o v. Abrahamowa z Kosmyrzowa, zwana zwykle w aktach panią stolnicą z Szańca, ma częste sprawy w Krakowie 1396—1400 roku. Córka ich Małgorzata, jest żoną Mścisława Pieniążka, czyli Obulca z Gór 1389 — 1400 r., a druga zapewne ich córka także, Helszka, za Mikołajem Pieniążkiem z Iwanowic 1399 roku (St. Pr. P. Pom. VIII; Arch. Kom. Prawn. VIII 1 f. 82).

Janusz z Młynów, podpisany 1354 r. na akcie działowym Łabędziców w Radomiu i drugi raz 1378 r. jako brat Dobiesława, wojewody krakowskiego. Prawdopodobnie będzie to jedna osoba z Jakuszem, a tylko mylnie napisany, lub odczytany przez kopistów (KDW.).

Dobiesław z Kurozwąk, najstarszy, zdaje się, syn Zawiszy, chorążego, już 1336 r. otrzymał prawo niemieckie dla wsi swej Chodowa (KDM. III), podstoli krakowski 1345 r., podkomorzy sandomierski 1350 r., kasztelan wiślicki 1356 r., wojewoda krakowski 1368 r., kasztelan krakowski 1380 r., umarł 1397 r. bardzo stary, przeżywszy trzech synów. Dobiesław, gorliwy stronnik Ludwika Węgierskiego i jego córek, bardzo wybitną rolę odegrał w sporach o koronę polską, zaszczycony zaufaniem Ludwika, sprawował wraz z synem Zawiszą i Sędziwojem z Szubina, władzę namiestniczą w Polsce 1381 r. Z nieznanej nam żony miał córki: Dorotę za Mikołajem Strzałą 1388 r.; Małgorzatę za Zbigniewem z Oleśnicy i synów: Mikołaja, archidjakona lubelskiego, kanonika krakowskiego 1383 r., Zawiszę i Krzesława.

Zawisza z Kurozwąk, kanonik krakowski 1364 r., archidjakon krakowski 1368 r., podkanclerzy królowej Elżbiety 1371 r., podkanclerzy koronny 1372 roku, a kanclerz 1374 r., obrany biskupem krakowskim 24-go Marca 1380 r., umarł z wypadku 12-go Stycznia 1382 r. Gorliwy stronnik Elżbiety Łokietkównej i Ludwika Węgierskiego, szybko posuwał się w godnościach. Podkanclerstwo wyjednał sobie po Janku z Czarnkowa, którego Elżbieta z poduszczenia Zawiszy, zasądziła za jakieś przewinienie na wywołanie z kraju. Nie szczędził za to Janek z Czarnkowa w kronice swojej czarnych barw na opisanie życia i śmierci Zawiszy. Trudnoby było, zdaje się, obronić Zawiszę w prywatnym jego życiu, w politycznym jednak, a nawet i dla djecezji swej, nie był bez znacznych zasług i stanowczo kronikarz przesadził, tak źle go przedstawiając. Wymurował w katedrze krakowskiej kaplicę Najświętszej Panny Marji i Trzech Króli, zwaną kaplicą Różyców, której uposażenie powiększył jego synowiec Mikołaj 1436 r.

Krzesław z Chodowa, dziedzic Kurozwąk, Michałowa, Grzybowa, Luboczy, Jazdowic i licznych innych włości, kasztelan i sędzia generalny ziemi sandeckiej 1375 r., kasztelan sandomierski 1384 r. i starosta generalny wielkopolski 1387 — 1389 r., umarł 1392 r. Długosz pisze, że był także starostą łuckim 1388 roku. W 1363 r. otrzymał prawo magdeburskie dla wsi swych Chodowa i Woli, a 1370 roku dla wsi Kolosy, 1364 roku król zobowiązał się wykupić od niego sołectwo w Woli i zwrócić Miechowitom, 1373 r. kupił dla brata Zawiszy część Krzeszowic za 100 grzyw. od Dymitra z Łady, wybudował i uposażył kościół parafjalny w Chodowie, dla którego wyjednał od brata biskupa 1381 r. nadanie różnych dziesięcin. Wdowa jego Małgorzata, często wspominana w aktach krakowskich 1397 — 1400 roku. Synów Krzesława znamy czterech: Jana, Dobiesława, Mikołaja i Henryka Wszystkich czterech wraz z matką zwolniły 1399 r., Małgorzata Mściszkowa Górska i Helszka Pieniążkowa z Iwanowic, z procesu o zamianę Michałowa, Zagajowa, Braliczyna, Skrzypiowa, Zakrzowa i Pawłowic, i o 200 grzywien (KDM.; KKKr.; KWP.; KDKr.; Rz. M.; Arch. Kom. Prawniczej VIII 1 f. 82).

Jan z Chodowa, ożeniony z Świętochną, córką Świętosława Górki z Góry, 1397 r., sprzedał 1398 r. Porębę Jazdową Pakoszowi z Żarnownicy, 1399 r. Jakubów, Dalechowy i Staw, Wilczkowi z Zakrzowa za 400 grzyw.; 1400 r. całą część Jazdowic nabytą przez ojca, sprzedał Jakuszowi z Kozłowa, 1404 r. wraz z bratem Mikołajem, sprzedali Chodów z Wolicą i sołtystwem i staw w Woli, za 1,000 grz. szerokich groszy pragskich, proboszczowi Miechowitów. Odtąd Jan pisze się z Góry. W 1416 r. razem z bratem, wojewodą Mikołajem, zapowiedzieli prawem bliższości sprzedaż Ludyni przez Włostowę z Widuchowej. W 1423 r. jest sędzią polubownym między bratem Mikołajem a jego córką, 1428 r. chwilowo był podstarościm krakowskim, 1428 — 1434 r. burgrabia krakowski. Żona jego Świętochna, wspólnie z Płochockiemi z Piaseczna, procesuje się 1398 r. o wieś Prusy na Mazowszu, którą w razie wygrania sprawy mają objąć w 300 grzywnach Płochoccy, a 1399 — 1400 r. z temi Płochockiemi, o podział dziedzictwa w Górze, Zgłobicach, Bobrownikach, domu w Krakowie i 700 grzywien.

Syn ich Mikołaj z Góry, 1423 i 1426 r. oddaje kamienicę swą w Krakowie w dożywocie, stryjowi rodzonemu Mikołajowi i jego żonie Katarzynie, z warunkiem, że kamienica ta stanie się własnością stryja, jeżeli będzie miał syna. Gdyby zaś stryj syna nie pozostawił, to dom wraca do Mikołaja z Góry i jego sy-

nów, a gdyby ich także nie miał, to przechodzi na najbliższych męskich krewnych. Mikołaj żył jeszcze 1436 r., ale widocznie potomstwa płci męskiej nie zostawił (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Dobiesław z Kurozwąk, Grzybowa, Michałowa, Młodzów, z Szańca i z Zalesia, podstarości krakowski 1426 i 1432 r., burgrabia krakowski 1433 r., z braćmi: Mikołajem i Henrykiem, sprzedał 1393 i 1397 roku plac w Krakowie miastu, 1397 r. przyznaje dług 30 grzyw. Stankowi z Mikułowic i zabezpiecza mu to na części dóbr. jaka mu przypadnie z działu po dziadku, kasztelanie krakowskim [1]), 1400 r. procesuje się z bratem Janem, i daje ewikcję na Kurozwękach bratu Mikołajowi, 1403 r. oprawia żonie Dzichnie 600 grzyw. posagu i wiana na Kurozwękach, Poniku i Czyrnicy, a 1405 r. zabezpiecza posag żonie Wichnie, który to zapis ponawia 1420 r po uskutecznionym podziale dóbr z dziećmi 1420 r. Odbił pozew Małgorzaty Trojanowej z Grabowa, o Kurozwęki 1405 r., dowiódł 1420 r., że Stawiska i Młyniska po dziadzie i bracie, od 40-tu lat trzymają (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Pis. Dz. Pol. IX; Zap. Zs. Wiśl. I f. 21, 33, 64 i 72; Arch. Kom. Praw. VIII. 1). Z dzieci jego wychowała się widocznie tylko córka Offka, która 1446 r. pozwała stryjenkę Mikołajową o 2,000 grzyw. skarbu po stryju, 1450 r. proces ten przegrała, a 1466 r już żona Jana z Birkowa Chrzelowskiego, pozwała synów Krzesława z Kurozwąk o 500 grzyw. dochodów z jej dóbr Skąpe, Wola Skępska, Przybradów, Czestków, Kietlina i Łagiewniki, które ojciec ich posiadał, gdy ją małoletnią gwałtem wziął w opiekę (Helc. II).

Henryk wymieniony 1393 r., gdy razem z braćmi, Dobiesławem i Mikołajem, sprzedał miastu plac w Krakowie, żył jeszcze 1399 r.

Mikołaj z Michałowa i Kurozwąk, przezwany Białucha, kasztelan wojnicki 1399 r., wojewoda sandomierski 1410 r., kasztelan krakowski 1430 r., starosta sieradzki 1410 — 1418 r., starosta krakowski 1418—1431 r. i 1432 r. do śmierci 1438 roku, hetman na wojnie z Krzyżakami 1433 r., opiekun królestwa w ziemi krakowskiej 1434 r., wystawił pod Grünwald własną chorągiew 1410 r., był jednym z pełnomocników do układów z Zygmuntem Węgierskim 1411 r., odznaczył się bardzo dzielnie bijąc Krzyżaków, a i w czasie pokoju wybitne stanowisko zajmował w Radzie królewskiej, dodatnio bardzo wpływając na stosunki ówczesne, podpisał konfederację korczyńską przy królu 1438 r., umarł między 4-m Czerwca, a 13-m Października 1438 r. W 1393 r. razem z braćmi, Dobiesławem i Henrykiem, sprzedał place w Krakowie rajcom krakowskim; 1397 — 1400 roku razem z matką procesuje Andrzeja z Niegosławic o część Luboczy, zabezpieczył 1399 r. na Karniowicach 120 grzywien Stanisławowi z Racławic, pozwany 1400 r. przez Dziwisza z Marzęcina o 2,200 grzyw., 1409 r. rezygnuje braciom swoim, Dobiesławowi z Grzybowa i Janowi z Góry, zamek i dobra Kurozwęckie, zachowując sobie dożywocie i zastrzegając skasowanie darowizny, gdyby się doczekał syna (Zap. Zs. Wiśl.), oddaje 1421 s. synom Andrzeja z Tenczyna dobra i zamek Tenczyński; ugodził się za pośrednictwem krewnych i przyjaciół 1423 r., z córką swą Małgorzatą, żoną Mikołaja Kmity z Wiśnicza i wypłaca jej 350 grzyw. macierzyzny,

---

[1]) Pis. Dz. Pol. IX; Ulan. Nr. 11. Zapiska z ksiąg wiślickich mylnie podaje imię kasztelana Marcin, zamiast Dobiesława.

a po śmierci swej przyznaje do odbioru 600 grzyw. na Szydłowie, 100 grzyw. na Bronowicach i 500 grzyw. na Bardzie, którą to wieś ostatnią będzie miał prawo wykupić syn jego, gdyby się go doczekał (Helc. II); zaświadczył 1433 r. szlachectwo Jana Oleśnickiego, z babki po ojcu z rodu Porajów; nabył 1435 r. Siedlce, Szczukomłoty i Kębłów, a 1438 r. Owczary i Kocinę, fundował 1436 r. dwa ołtarze w kaplicy wymurowanej w katedrze krakowskiej, przez stryja biskupa i powiększył jej uposażenie; zapisał 1436 r. synowcom, a 1437 r. synowcowi swemu, Krzesławowi z Grzybowa, trzecią część dóbr dziedzicznych, a dwie trzecie córce Kmicinie (Zap. Zs. Wiśl. XVI f. 243 i 246).

Mikołaj dwa razy śluby małżeńskie ponawiał. Z pierwszej żony, Katarzyny Mężykównej, pozostawił jedyną córkę, wyżej wymienioną Małgorzatę, której mąż, Mikołaj Kmita, późniejszy kasztelan przemyski, zabezpieczył 1419 r. posag na Wiśniczu, z drugiej żony, zaślubionej prawdopodobnie 1423 r., Katarzyny z Melsztyna, wojewodzianki krakowskiej, wdowy po ks. Januszu Mazowieckim, potomstwa nie zostawił. Wdowa po nim, wielka dobrodziejka uniwersytetu krakowskiego i Dominikanów krakowskich, żyła jeszcze w Styczniu 1465 r., a umarła 25-go Marca, zdaje się, tegoż roku.

Z układów rodzinnych wymienionych wyżej, między Mikołajem a braćmi i bratankami jego z lat: 1409, 1423, 1426 i 1436, widoczne jest dążenie do utworzenia rodzaju ordynacji, wyłączającej od spadkobrania dóbr ziemskich linję żeńską. Aktu ordynacji dotąd nie znamy, ale z procesu prowadzonego 1521 r. wynika, że egzystował i że fundatorem ordynacji był kasztelan Mikołaj.

Krzesław z Grzybowa i Kurozwąk, synowiec kasztelana Mikołaja, ale nie wiadomo dotąd, po którym bracie, najprawdopodobniej po wcześnie zmarłym Henryku, który, zdaje się, był najstarszym z braci. Krzesław nosił przezwisko Półtorabka, 1413 r. student uniwersytetu krakowskiego, vicesgerens starosty krakowskiego, Mikołaja z Kurozwąk 1435 r., podkomorzy sandomierski 1436 r., kasztelan wiślicki 1438 r., a lubelski 1444 r., starosta generalny wielkopolski 1440 — 1443 roku, starosta piotrkowski i pilzieński 1448 r. Otrzymał 1430 — 1431 r. od króla różne sumy na Radomsku (Inv. Arch. Kor.), 200 grzyw. na Potoku w szydłowskiem 1432 r., świadczył przy wywodzie szlachectwa Jana z Oleśnicy 1433 roku, otrzymał 1436 r. od stryja Mikołaja zapis trzeciej części całego majątku, podpisał konfederację korczyńską przy królu 1438 r., otrzymał 1439 r. w 400-stu grzywnach sołtystwo w Szydłowie z wsiami: Czyżów i Gacki i konsens na wykup cła piotrkowskiego za 480 grzyw. od dzieci Mikołaja Małdrzyka z Kobieli, 1440 roku znów 400 grzyw. na Piotrkowie z przyległemi wsiami. Tegoż roku pożyczył królowi 200 grzyw. gotówką i sprzedał płaszcz aksamitny sobolami podbity dla Piotra z Szczekocin, za 100 grzyw., które to sumy król mu zapisuje na Piotrkowie i Radomsku. W tymże roku pomaga biskupowi poznańskiemu w ściganiu heretyków, Zbąskiego i Kiebłowskiego (KMP.; Proh.; Pom. Dz. W. Śr. XVI; Helc. II).

W 1441 r. w Październiku, zabezpieczył 1,800 grzyw. na Młynach, Szańcu i innych wsiach Przedpełkowi Mościcowi w Krakowie i wyruszył z królem na Węgry, gdzie w Gurdniu otrzymał 100 grzyw. dodatku na Piotrkowie i znów 100 grzyw. pożyczone królowi 1443 r. ostatniego Stycznia w Budzie. W lutym 1443 roku zawiera układ o ruchomości po Mikołaju z Michałowa, z wdową tegoż Kata-

rzyną i wnukami Kmitami, 1446 r. jest na zjeździe w Lublinie, 1447 — 1448 r. jest opiekunem Bartosza Dunina, dziedzica Rząski i Mydlnik, przyznał 1448 roku Bernardowi ks. Opolskiemu, 1,000 zł. węg. długu, kupił 1453 r. część Zakrzowa i Skrzypowic, a 1458 r. Rogów i Wyszogród (Helc. II; Zap. Zs. Wiśl.), otrzymał 1456 roku 200 grzyw. na Radomsku, a 1456 i 1457 r. 300 grzyw. na Szydłowie (Wierzb. I. 298; Proh.), umarł 1459 r., pozostawiwszy z żony Ewy, zmarłej 1463 r., (prawdopodobnie córki Abrahama Czarnego z Goszyc), sześciu synów: Piotra, Dobiesława, Stanisława, Krzesława, Jana i Mikołaja, zwanych od urzędu ojca Lubelczykami i córki: Urszulę za Eustachem Odrowążem ze Sprowy, kasztelanem wiślickim i Annę za Stanisławem z Brzezia (Lanckorońskim), marszałkiem nadwornym koronnym.

Wszystkich synów Krzesława pozwała Offka Chrzelowska 1466 roku, o 500 grzywien należne jej z dochodów jej dóbr, które trzymał ich ojciec, gdy ją gwałtem wziął w opiekę i wszyscy razem dziedzice Goszyc i Mydlnik, procesują się 1466 — 1468 r. z Lanckorońskim, a 1480 — 1485 r. z Oleśnickiemi (Helc. II. 3833, 3853, 3927, 4230 i 4298).

1. Piotr Lubelczyk z Kurozwąk, miał podobno przezwisko Piorun, 1457 r. został kanonikiem włocławskim, ale porzucił karjerę duchowną i widzimy go 1475 roku wojskim krakowskim i marszałkiem nadwornym koronnym, 1479 r. podskarbim koronnym, 1494 r. i kasztelanem sandomierskim. Jest też 1491 — 1494 r. starostą oświecimskim, został 1491 r. starostą krakowskim, którym był do 16-go Maja 1495 r., umarł między 24-m Stycznia, a 6-m Lutego 1499 r. Już 1457 r. jest w orszaku królewskim w Gdańsku; 1461 r. z braćmi, Dobiesławem i Stanisławem, pomaga Pieniążkowi, staroście krakowskiemu, w rozpędzeniu kapituły krakowskiej, nie dopuszczającej do biskupstwa nominata królewskiego Gruszczyńskiego, przyczem zrabował dom Długosza; 1464 r. dopełnił z bratem Mikołajem działu Kurozwąk i Szydłowa (M. 35 f. 384); 1465 r. z bratem Dobiesławem zobowiązali się płacić 20 grzyw. rocznie Katarzynie, wdowie po Mikołaju, kasztelanie krakowskim (Helc. II); 1466 r. otrzymał od króla na Szydłowie 200 złot. węgier. i 80 grzyw., a 1467 r. za zasługi przy zdobyciu Chojnic jeszcze 200 grzyw. (Proch.); 1471 roku jedzie z królewiczem Władysławem do Czech, 1472 r. kupił od brata Mikołaja Kurozwęki, a należne mu 1,350 grzyw. zabezpiecza mu na połowie swojej miasta królewskiego Szydłowa z przyległemi wsiami (Wierzb. I f. 845; M. 35 f. 384), 1473 r. pozwany przez brata Mikołaja, o zwrot przywilejów królewskich na Szydłów, opiewających na sumę ogólną 3,400 grzyw. (Helc. II); posłany 1497 r. przez króla razem z Pawłem Jasieńskim, na sejm do Grudziądza, tegoż roku jedzie z Zofja Jagiellonką do Frankfurtu (Wierzb. I f. 1538; Dług.); kupił 1479 r. Jabłonnę (Zap. Zs. Wiśl. f. 471); potwierdza 1484 r. zawarty z bratem Mikołajem układ o dobra, bierze w zarząd Swieradzice 1487 r., ręczy za króla Ossolińskiemu dobrami swemi Zalezno, Roszki i Sietujów 1487 r., nabył Rawłowice od Wielogłowskiego 1490 roku za Młyn Koluszowski z dopłatą 1,000 grzyw., wwiązany został 1492 r. w starostwo wieluńskie w sumie 1,420 zł. węg. zapłaconej Janowi Smolikowi. za wykupione różne królewszczyzny zapisuje mu król 9,223 zł. węg. i drugi raz 937 zł. węg. na Oświęcimiu i Kątach 1494 r., na których już od roku miał 300 zł. węg.; 1495 r. otrzymał konsens na wykup starostwa jaworowskiego, w grodeckiem, od Andrzeja z Szamotuł, tegoż roku zyskał wyrok w sporze swoim z bratem Miko-

łajem, o skarb 40,000 flor. ukryty w murze w Kurozwękach przez stryja Mikołaja z Michałowa, kasztelana krakowskiego; 1497 r. z bratem Mikołajem i bratankiem Stanisławem, ułożył się z Anną z Tarnowa, wdową po bracie Janie, o posag jej i wiano, otrzymał Kropidło, część Czernichowa i na jeden raz prawo patronatu plebanji w Szydłowie, pożyczył królowi 3,000 zł. węg., które mu król w następnym roku zabezpieczył na Ropczycach, otrzymał 1498 r. skonfiskowane dobra Kosmyrzów, Dalowice i Slancin, i 4,383 zł. węg. na wsiach: Padew, Tuszów, Jaślany, Przekop, Pław i Pławska Wola, w sandomierskiem. Umarł bezdzietny, a spadek po nim, według wyroku królewskiego 1502 r., wzięli bracia Krzesław i Mikołaj i bratanek Stanisław (Wierzb. I. 1638, 1879, 2187; II. 135, 314, 422, 483, 655, 657, 670, 672, 673, 723, 1132, 1164, 1191; M. 16 f. 3 i 18; 17 f. 278; 19 f. 62; 35 f. 384; Helc. II; Gr. Krak.).

Długosz pisze o nim, że był jedynym dziedzicem Kurozwąk i że fundował przy kościele parafjalnym kanoników lateraneńskich. Bielski pisze, że pociągnięty do odpowiedzialności za bicie złej monety, uciekł do Wiednia i tam umarł. Nie spotkaliśmy się w aktach wcale z taką sprawą, owszem do śmierci zaszłej w kraju, widzimy go na urzędzie podskarbiego.

2. Dobiesław Lubelczyk z Kurozwąk, student uniwersytetu krakowskiego 1456 roku, tak jak i brat Piotr, zamierzał poświęcić się stanowi duchownemu, otrzymał już nawet kanonję gnieźnieńską, ale zmieniwszy zamiar, zrzekł się jej na rzecz brata Krzesława 1459 r. i jest następnie dworzaninem królewskim 1471 roku, kasztelanem rozpierskim 1472 — 1480 r. i krajczym koronnym 1476 — 1479 roku, wojewodą lubelskim 1484 r., wojewodą sandomierskim już w końcu 1494 r., umarł przed 23-m Maja 1496 r. Był w 1475 r. hetmanem generalnym króla polskiego (Cod. Epis. III), posiadał w zastawie starostwo krzepickie 1477 r. i piotrkowskie 1485 r.

Gorliwy, jak cała rodzina, stronnik królewski, odbierał liczne nagrody, ale też i nie zawahał się, na rozkaz królewski, należeć 1461 r. do rozpędzania kapituły krakowskiej i wprowadzenia gwałtem na katedrę biskupią Gruszczyńskiego. Za zasługi przy oblężeniu Nowego 1464 roku, otrzymał 100 grzyw. na Szydłowie, 1471 r. jest posłem królewskim do Czech i do książąt Saskich i w Lipcu tegoż roku przebywa z królewiczem Władysławem w Czechach.

Mimo nagród królewskich, ponoszone wydatki zmuszają go 1470 roku do sprzedaży Owczar, a 1473 r. Charbinowic (Zap. Zs. Wiśl. f. 414 i 432). W 1485 roku jest opiekunem dzieci po bracie Janie. W nagrodę za poselstwo do Czech, otrzymał 1487 r. 200 grzywien na Krzepicach i Kłobucku; 1488 r. dostaje konsens na wykup Radomska od brata Krzesława i 200 złot. węg. na Krzepicach, 1489 r. znów 200 zł. węg. na Krzepicach i 100 grzyw. na Radomsku, i wykupił Dembowiec od Jakóba Bogdańskiego; 1490 r. pożyczył Janowi Olbrachtowi na sprawy węgierskie 2,000 zł. węg., które mu król zabezpieczył na Krasnymstawie; 1492 r. razem z Rafałem Leszczyńskim, zawarł układ w imieniu Jana Olbrachta z Władysławem Węgierskim, procesował się 1493 r. z Wieruszem, sędzią wieluńskim, otrzymał 1494 r. konsens na wykup Osieka z rąk Myszkowskiego, 1495 r. zawarł układ z bratem Krzesławem (Dług.; Helc. II; Wierzb. I. 1948, 1949, 1995, 2062, 2088 i 2160; II. 177 i 379; M. 35 f. 384).

Już 1473 r. był Dobiesław żonaty z Elżbietą z Tarnowa, córką Jana Amora, kasztelana krakowskiego, z której pozostawił jedynego syna Stanisława.

Stanisław, starosta krzepicki i wieluński, zwany często Stanisławem Krzepickim, dziedzic Szańca, Młynów, Mikułowic, Skorzowa, Zbrodzic, Skarbisławic, Sławkowic, Koziny, Borzykowej, Zakrzowa, Skrzypiowa, Michałowa, Balczyna, Zagajowa, w wiślickiem, Baranowa, Przewozu, Suchorzowa, Skopani, Gołegowoli, Wojkowa, części Dmitrowic z Wolą, w sandomierskiem, Mydlnik i Rząski pod Krakowem, Rawłowic i Goszyc, w proszowskiem, układał się 1497 r. ze stryjenką Janową o spłatę wiana, otrzymał 1498 roku 500 flor. na starostwie wieluńskiem, wraz z stryjami bierze 1502 r. spadek po stryju Piotrze, przeprowadził tegoż roku dział dóbr z matką, której zastawił 1504 r. Rawłowice i Goszyce, otrzymał 1504 roku pozwolenie wybicia sobie 1,800 flor. srebra w mennicy, zabezpieczył 1511 r. posag żonie, Zofji Zborowskiej, przyznał 1512 r. dług 400 dukatów Rockembergowi z Krakowa, ma nakazane 1515 r. rozgraniczyć Baranów od Dymitrowic, umarł 1518 r., spisawszy poprzednio 8-go Lutego w Krakowie, już będąc chorym, testament (Wierzb. II. 655, 1336; M. 17 f. 320; 19 f. 147; 25 f. 162; 26 f. 25; 31 f. 328; 43 f. 86; St. Pr. P. Pom. VI 83; Gr. Krak. 1504; Paw.).

Z testamentu Stanisława widać, że z żoną był w oziębłych stosunkach, żeby ją jednak zupełnie bez pociechy nie zostawić, zapisał jej 1,000 flor., łańcuch długi złoty i kilka drobnych rzeczy. Opiekę nad jedyną córką Barbarą, powierzył matce swej i Krzysztofowi i Mikołajowi Szydłowieckim, dodając im zaufanych swoich domowników, Łowieńskiego, dziekana wieluńskiego, Jaszowskiego i Cecirada. Z sum na Krzepicach nakazuje ufundować w kaplicy Kurozwęckich, w katedrze krakowskiej, altarję i stałego przy niej kapłana, patronat przyznając córce, popłacić długi ojca i jego, spłacić zapisy poczynione domownikom i całej służbie, a gdyby co pozostało, to zwrócić królowi. Gdyby córka zmarła niezamężna, to dobra królewskie Wieluń i Radomsk, po najdłuższym życiu matki jego, mają wrócić do króla bez spłaty żadnej (Arch. Sang.).

Barbara wyszła za Andrzeja z Górki, kasztelana poznańskiego, i jako sukcessorka po śmierci babki, kwitowała 1531 roku króla Zygmunta z wykupu starostw, wieluńskiego i radomskiego, umarła 1545 r. (M. 31 f. 118; 45 f. 345; Biblj. Kras. Dypl.; Star. Mon.).

3. Stanisław z Kurozwąk, student uniwersytetu krakowskiego 1456 roku, kanonik krakowski i sekretarz królewski 1461 r., kanonik włocławski i kielecki, sekretarz wielki koronny 1475 r., podkanclerzy 1476 r., kanclerz wielki koronny 1479 r., proboszcz gnieźnieński i administrator archidjecezji 1480 r., sprzedał 1468 roku bratu Janowi, trzecią część dóbr swoich i sum wszelkich za 2,500 grzywien, otrzymał 1469 r. sumę na Piotrkowie, 1473 r. przyznał bratu Janowi 830 grzyw. długu na Strzeżowicach, Bystrzycy i Wilkowcu, tegoż roku król wstawia się za nim do kardynałów, aby po mianowaniu biskupem Oleśnickiego, dostał scholasterję krakowską, nominacja ta jednak nie przyszła do skutku, umarł 1482 r. lub 1483 roku (M. 12 f. 52; 14 f. 122; Inven. Arch. Kor.; Wierzb. I f. 645, 845, 1009 i 1071).

4. Krzesław z Kurozwąk, student uniwersytetu krakowskiego 1459 roku, miał objąć kanonję gnieźnieńską, której się zrzekł brat jego Dobiesław, ale zdaje się, że jej wtedy nie otrzymał i 1461 r. jest tylko kanonikiem włocławskim; dzie-

kan kurzelowski 1468 r. i pleban bocheński 1474 r., kanonik krakowski 1476 r., dziekan gnieźnieński 1478 — 1485 r. i 1493 — 1494 r., kantor poznański 1480 r. rezygnował z tej kantorji 1484 r., kanonik przemyski 1482 r., kantor krakowski 1485 — 1486 r., dziekan krakowski 1493 r., kanonik kielecki i Św. Marji Egipcjanki, proboszcz Św. Michała na zamku krakowskim, sekretarz wielki koronn 1476 r., a kanclerz wielki koronny 1483 r., obrany biskupem włocławskim 2-go Czerwca 1494 r., biskup pobożny i gorliwy, umarł 4-go Kwietnia 1503 r. w Wolborzu. W 1468 r. darował bratu Mikołajowi Szaniec (Zap. Zs. Wiśl. f. 397), otrzymał 1470 r. sumę na Radomsku, 1476 r. dostał 60 floren. na drogę do Gdańska, 1486 r. kupił Mikułowice, 1488 r. otrzymał konsens na wykup domu i placu na zamku krakowskim, darowanego przez Baranka, dworzanina królewskiego, opatowi Tynieckiemu, stację w Radomsku w dożywocie, 100 grzyw. na żupach przemyskich i 100 grzyw. na cle grodeckim. 1489 r. kupił Kościelniki, Stanisławice, Wolę i część Rzędowic, w proszowskiem, od Straszów za wieś Wieczyska, w sandomierskiem, i 3,000 grzyw., wydzierżawił te dobra 1499 r. Mikołajowi z Czaśnik, sędziemu halickiemu, brał 1502 r. spadek po bracie Piotrze razem z bratem i synowcem (Inv. Arch. Kor.; M. 14 f. 286; 17 f. 139; Zap. Zs. Wiśl. 1486 r. f. 535; AGZ. IV; Dług.; Wierzb. I. 1424, 1487, 1576, 1924, 1927, 1930, 1948, 1981, 1983, 2071; II. 1413).

5. Jan Lubelczyk z Kurozwąk, już 1456 r. świadczył we Lwowie (AGZ. XII), 1459 roku jest studentem uniwersytetu krakowskiego, starosta piotrkowski, otrzymał 1468 r. różne sumy na Piotrkowie, nabył tegoż roku od brata Stanisława, trzecią część całego jego majątku za 2,500 grzyw., a 1473 r. tenże brat Stanisław, przyznaje mu 830 grzyw. na Strzeżowicach, Bystrzycy i Wilkowie, 1474 r. oprawił żonie Annie, córce Jana Feliksa z Tarnowa, późniejszego wojewody lubelskiego, 4,400 zł. węg. posagu i wiana; umarł 4-go Maja 1480 r. Był dziedzicem Małoszowa, Sietejowa, Zakrzowa, Michałowa, Młodzów, Skrzypiowa i Strzyżowic (Inv. Arch. Kor.; Wierzb. I. 645, 1009, 1211; Lib. Benef.; Helc. II). Wdowa po Janie, wyszła 2-o v. za Jana Ligęzę, dzieci pozostało kilkoro, ale wkrótce pomarły oprócz jednego syna Jana, pozostającego 1485 roku pod opieką stryja Dobiesława.

Jan 1490 r. wraz z matką, kwitował Zbigniewa z Tenczyna z 600 grzywien, 1493 r. na życzenie stryja Krzesława, rezygnował część swą w Bełżatowej Woli Mikołajowi Wolskiemu, nie żył już 1497 r., w którym stryjowie jego i brat stryjeczny, ułożyli się z matką jego o spłatę jej posagu i wiana (Wierzb. I. 1793, 2140; II. 132, 655, 657).

6. Mikołaj Lubelczyk z Kurozwąk, przezywany Wrzodem, starosta Szydłowski, z kasztelana rozpierskiego, kasztelan sieradzki 1485 r., wojewoda lubelski 1502 r., starosta sieradzki i szadkowski 1504 r., umarł 1507 r. Był dziedzicem Kurozwąk z przyległościami, Grzybowa, Bardu, Czyżowa, Lucjanowic, Koniemłot, od brata Krzesława 1468 r. otrzymał Szaniec. W 1473 r. pozwał brata Piotra o sumy na Szydłowie, 1473, 1474 i 1476 r. otrzymał od króla różne sumy na tymże Szydłowie, 1475 r. miał dostać Bogucice z Wolą skonfiskowane Bidzińskim, 1478 r. mianowany współopiekunem dzieci przez szwagra Eustachego ze Sprowy, 1479 r. za zasługi na sejmach i zjazdach z W. Mistrzem otrzymał 100 grzyw. na Szydłowie.

Już 1480 r. ożeniony był z Ewą z Rytwian, córką Jana, wojewody krakowskiego, która mu darowała trzecią część dóbr swych Łubnicy i Rytwian, obejmujących kilkadziesiąt wsi, i darowiznę tę ponowiła 1485 r., w którym oboje zawarli układ z jej matką o część Staszowa i w którym Mikołaj nabywszy od króla za 1,000 grzyw. Czajków i Bukowę, w sandomierskiem, oddał te wsi w dożywocie świekrze. Tegoż roku ugodził się z Jakóbem z Dembna o 1,000 zł. węg. długu i o miasto Biecz; 1489 r. otrzymał od króla w 1,870 zł. węg. długu miasto Proszowice z przyległościami; 1493 r. w sprawie sprzedaży Strykowa z Jakóbem Piorunowskim i Andrzejem Oleśnickim, ma przysądzony Stryków, który sprzedał 1505 roku kanclerzowi Łaskiemu; 1493 r. kupił od Jana Turskiego zamek Wąborków, w brzezińskiem; otrzymał 1494 r. pozwolenie na założenie miasta na prawie niemieckiem w Gorzkowicach; żona jego pozwała tegoż roku Pileckich, o najazd i szkodę na 1,000 grzyw.; 1496 r. otrzymał od króla zabezpieczenie 1,000 zł. węg. długu na Brzeźnicy; 1496 — 1501 r. procesuje Zarembów o Żóraw; 1497 r. razem z bratem i bratankiem zawarł układ z bratową Janową, o spłatę jej posagu i wiana; tegoż roku wraz z żoną procesuje sukcessorów Jana z Pilcy; 1498 r. otrzymał skonfiskowane dobra Podlesie i Sroczków, w sandomierskiem, nabył 1501 r. od króla za 2,000 grzyw. zamek i miasto Kazimierz i Wąwolnicę z dziesięciu wsiami, w lubelskiem; otrzymał 1502 r. trzysta grzywien z poborów łęczyckich, sieradzkich i rawskich; 1502 — 1504 r. wraz synowcem Stanisławem, bierze spadek po braciach, Piotrze i Krzesławie; otrzymał 1502 roku różne zapisy na Sieradzu i Szadku; 1504 r. ma mieć zwrócone 1,000 złot. węg. długu z podatku od duchowieństwa; 1505 r. król nakazuje wykupić dobra jego Kościelniki, które zastawił na potrzebę królewską za 1,000 flor. Spytkowi z Jarosławia i 1506 r. ma odebrać 1,200 flor. z różnych poborów (Inv. Arch. Kor.; Zap. Zs. Wiśl.; Rad. Inscr. Decr. VI f. 428; VIII f. 28; Wierzb. I. 1102, 1119, 1124, 1447, 1448, 1475, 1476, 1477, 1795, 2064; II. 100, 154, 370, 566, 655, 712, 715, 1283, 1471, 1492; M. 14 f. 164; 21 f. 43 i 80; Teka Paw.; Helc. II).

Dzieci zostawił Mikołaj troje, synów: Adama i Hieronima, zwanych często od dóbr macierzystych Rytwiańskiemi z Kurozwąk i córkę Elżbietę.

Elżbieta, żona Jana Feliksa z Oleśnicy Oleśnickiego, otrzymała 1510 roku od matki Jawor, Wierzchowiska, Łaziska i Bąkową Wolę, procesowała się z Łaskiemi 1521 — 1522 r., a mąż jej zabezpieczył 1,000 zł. węg. posagu 1528 r. (Rad. Inscr. II f. 52; Inscr. Decr. IX f. 526; Zap. Zs. Wiśl. I f. 893; St. Pr. Pols. Pom. VI. 190).

Synowie obydwaj odstąpili 1507 r. Janowi Zarembie starostw, sieradzkiego i szadkowskiego, a z innych zastawów królewskich, Adam objął starostwo brzeźnickie, Hieronim starostwo szydłowskie.

Adam, starosta brzeźnicki, dziedzic Goszyc, kupił 1504 r. część Szczytników, sprzedał 1509 roku Lucjanowice; ogłoszony na sejmie w Piotrkowie 14-go Marca 1503 r., z wszystkiemi domownikami i służbą bannitą, który to wyrok wpisano 1504 r. w akta grodu krakowskiego (Helc. II. 4552), nie żył już w Sierpniu 1510 r., w którym wdowa po nim, Jadwiga z Tenczyna, dla siebie i jedynej córki Anny, zyskuje nakaz zwrotu Lucjanowic od Franciszka, dworzanina i lekarza królewskiego. Jadwiga wyszła 2-o v. za Piotra Opaleńskiego, a przed 1512 r. zapisała Zakrzów, Bolów i Koski, Janowi z Tarnowa.

Anna, zostająca 1510 r. pod opieką Mikołaja Lanckorońskiego, na mocy układu ze stryjem Hieronimem 1510 r., objęła dobra Rytwiańskie i Borzysławice, które wniosła mężowi swemu, Hieronimowi Łaskiemu, krajczemu koronnemu, w końcu wojewodzie sieradzkiemu. W 1521 r. sprzedała Rytwiany Mikołajowi Kościeleckiemu, od którego w tymże roku odkupił je mąż jej i przyznał je żonie 1525 r. W 1530 r. funduje Anna Łaska dom w Krakowie dla altarystów z kaplicy Różyców, patronatu Kurozwęckich w katedrze krakowskiej (Helc. II; St. Pr. P. Pom. VI. 28 i 190; M. 21 f. 35; 22 f. 97; 23 f. 872; 24 f. 148, 257, 266 i 275; 25 f. 155; 35 f. 61 i 286; 37 f. 103 i 167; 45 f. 187 i 189; Zap. Zs. Wiśl. I f. 648, 817, 838, 850 i 892).

Hieronim, młodszy syn Mikołaja, dziedzic dóbr Kurozwęckich, starosta szydłowski, na którym to starostwie ma 3,000 dukatów zastawu, zabezpieczył 1509, 1511 i 1515 roku żonie Barbarze, córce Erazma Krupki z Krakowa, dziedzica Bogucic, 1-o v. Piotrowej Szydłowieckiej, 12,000 dukatów posagu na Kurozwękach i Kościelnikach, dostał od matki 1507 r. Wiśniową, a 1510 roku Biedrzychowice, otrzymał 1513 r. konsens na cesję starostwa szydłowskiego Drzewickiemu, ale z konsensu nie korzystał i zachował starostwo do śmierci; żył jeszcze w Listopadzie 1519 r., umarł ostatni z męskiej linji Kurozwęckich przed Majem 1520 r. Wdowa po nim z córkami nieletniemi, Anną i Barbarą, zyskały 25-go Maja 1520 roku, konsens na cesję starostwa szydłowskiego, Krzysztofowi z Szydłowca, a sama ceduje posag swój, oparty na Kurozwękach, Janowi z Pilcy, staroście lubelskiemu (Zap. Zs. Wiśl. I f. 662, 677 i 788; M. 22 f. 97; 23 f. 65; 24 f. 117, 139, 140, 149; 26 f. 5 i 207; 30 f. 107; 35 f. 77 i 384; Arch. Sang.).

Córki Hieronima: Anna i Barbara, jeszcze 1527 r. były małoletnie.

Opiekę nad niemi objął Jan Pilecki, starosta lubelski. Pozwany o oddanie opieki przez Piotra Kmitę, marszałka nadwornego, Bernarda Przeborowskiego i Jana Górskiego, broni się testamentem ojca pupilek, który opiekunką wyznaczył żonę, a ta przybrała jego do opieki. Sąd orzekł, że testamentem opieki wyznaczać nie można, tylko wobec króla, lub w sądzie ziemskim i odsądził od opieki Pileckiego, a nakazał powodom wykazać prawa swe do niej. Górski nie dowiódł swego pokrewieństwa i bliskości, przeto został odsądzony.

Bernard Przeborowski przedstawił dokument, którym Mikołaj Białucha z Michałowa, kasztelan krakowski, darował miasto i zamek Kurozwęki z przyległościami, swym rodzonym bratankom i ich potomkom linji męskiej, a potomkom córki Małgorzaty, żony Mikołaja Kmity, przyznał prawo wyposażenia z tych dóbr linji żeńskiej Kurozwęckich, gdy męska wygaśnie.

Tych bratanków stryjecznym bratem był Tomasz Przeborowski, dziad Bernarda. Jeden z nich umarł bezdzietny, drugi Krzesław Połtorabka, kasztelan lubelski, zrodził Mikołaja, wojewodę lubelskiego, a ten Hieronima, ojca małoletnich Anny i Barbary, na którym skończył się męski szczep domu Kurozwęckich.

Prawnuk Małgorzaty, Piotr Kmita i inni krewni i bracia Różyce zeznali, że Przeborowski jest najbliższym do opieki, Anna z Kurozwęckich Łaska, także przyznała, że niema bliższego stryja jak Przeborowski, jemu zatem wespół z Piotrem Kmitą, przyznał sąd 1521 r. opiekę. Kmita przeprowadził 1521 r. dział zamku i dóbr Kurozwęki między matką a córkami, a następnie zrzekł się opieki nad niemi na rzecz Jarosława Łaskiego, któremu też odstąpił pretensji swych 20,000

florenów do masy spadkowej po Hieronimie 1527 r. Z córek Hieronima, Barbara, zdaje się, zmarła panną, a Anna wyszła za Jana Lanckorońskiego, któremu wniosła Kurozwęki (M. 35 f. 381; 40 f. 546; St. Pr. K. Pom. VI. 190; Arch. Sang.).

KUROZWOŃSCY z Kurozwonów, w powiecie łuckim. Jan Patrykij Wasilowicz Kurozwoński, podkomorzy krzemieniecki 1568 r. i poborca wołyński 1570 roku (V. L.), zapisał 1564 r. posag w ilości 500 kóp groszy, żonie swej, Olenie Romanównie Ciosance (Dziusance), na trzeciej części Kurozwon, a ona mu darowała 1,000 kóp groszy na dwóch częściach dóbr swych Borszczówki, Mytyszcz i Ławrowa (Op. Łuck. 2038; Teka Rulikow.), dziedzic Kurozwonów, Borszczówki, Pułkanowa, Mytyszcz, Serhowa i Czewowa 1570 r. (Źr. Dziej. XIX), procesował się 1575 r. z Siemaszkiem, podkomorzym włodzimierskim (Op. Łuc. 2049 f. 4). Wdowa po nim, a druga jego żona, Pelagja Suropiatówna Ozdowska, zastawiła 1582 r. Kurozwony za 500 kop groszy Chrennickiemu, trzymała Borszczówkę 1583 roku. Z dzieci Jana z pierwszej żony, Bazyli Patrykij Kurozwoński i Teodora, zamężna Teodorowa Hulewiczowa, zmarły bezdzietnie, a Anastazja, żona Damjana Hulewicza 1582 r., pozwała Jana Bielskiego o zwrot Borszczówki, należnej jej po ojcu, rodzeństwie i babce, Helenie Romanównie, ale pozwany obronił się 1628 r. aktem cesji Jana Patrykija Kurozwońskiego (Op. Łuc. 2060 f. 10; Woł. V B f. 265). Jan miał jeszcze dwie córki, może z drugiej żony, Marję za Fedorem Hurką Omelańskim 1583 roku i Potencję za Mikołajem Święcickim 1614 roku (Teka W. Rulikowskiego).

KURPIEWSCY h. ŚLEPOWRON z Kurpi, w powiecie ostrołęckim. Trojan ze Żmijewa, kupił 1440 r. od Jana z Troszyna 20 łanów blisko Łomży, zwanych Kurp i tam osadził wieś Kurpie.

Mikołaj, syn Marcina z Kurpi, zastawił 1478 r. jeden łan w Kurpiach Jakóbowi, synowi Nadbora z Kurpi. Maciej Kurpiewski 1484 r. w Zambrowie (Mil.). Mikołaj Kurpiewski, syn Trojana, z ziemi łomżyńskiej, 1590 r. dziedziczył na Maczwojsach pod Pasłękiem, w Prusach wschodnich (Kętrz.). Jakób, dwóch Kazimierzów i Tomasz Kurpiewscy, z ziemią nurską, podpisali elekcję Augusta II-go, a Jan, Wojciech i Szymon, z województwem mazowieckiem, obiór Leszczyńskiego 1733 roku.

KURPIOWIE h. ŚLEPOWRON. Rodzinę tę wymienia Paprocki, jako zamieszkałą w sieradzkiem.

KURPSKI Andrzej, rotmistrz, otrzymał prawem lennym dobra Bobrek, w powiecie nowogrodzkim - siewierskim 1649 r. (M. 191 f. 259). Będzie to zapewne ks. Andrzej Kurbski.

KURSCY h. PRAWDZIC z Kurska, w powiecie poznańskim. Komes Jarosław z Kurska, świadczy 1260 r. przy fundacji klasztoru w Zemsku. W 1276 r. dziedzicem Kurska, pisze się ksiądz Wrocław, syn Boguszy z Wyszanowa (KWP.). Jan Kurski, rycerz, pozwany przez żonę, Annę z Sowińskich, 1520 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1743). Franciszek Stanisław, dziedzic Kurska, fundował 1536 r. szpital z kaplicą w Międzyrzeczu (Sł. Geogr.).

Marcin, dziedzic Łężca, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Peregryn, opat paradyski 1593 r. Stanisława, z Pierzchlińskiej, syn Maciej Marjan, Bernardyn, mianowany przez króla 1649 r. biskupem bakońskim, potwierdzony przez Papieża 1651 r., przeniesiony na biskupstwo enneńskie i sufraganję poznańską 1660 r., archidjakon pszczewski, biskup bardzo gorliwy i pobożny, umarł 1681 r.

Bracia jego: Stanisław, żonaty z Apolonją Cielecką, podsędkówną poznańską 1649 r. (Gr. Pozn.) i Jan, dworzanin królewski, żonaty z Magdaleną Sławianowską 1634 r., sekretarz królewski, wojski poznański 1643 r., podpisali, z województwem poznańskiem, elekcję Jana Kazimierza (Łuk. II; M. 180 f. 291; 189 f. 21; DW. 49 f. 442).

Teodora, wdowa po Stefanie Trąmpczyńskim 1680 r. Krzysztof, zawarł układ z Mycielskim 1690 r. (Inscr. Posn. XV f. 109). Jan, z województwa poznańskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

KURSZ Piotr z Łubnicy, elektor Jana Kazimierza z Wołynia,— to źle odczytany *Krusz.*

KURSZEWSKI Stanisław, elektor Augusta II-go z Podlasia, — to źle odczytany *Kruszewski.*

[de KURTZ baron Józef, sprzedał 1778 r. papiernię w Jeziornej Mikołajowi de Breuning, pułkownikowi wojsk koronnych i Janowi Thiesowi, a 1781 roku wraz z żoną, Teresą ze Szmitów, kwitował Thiesa (DW. 94 f. 4; Perp. Czers. 35 f. 333 i 36 f. 444).]

KURTZBACH v. KURZBACH, patrz *Korzbok.*

KURYŁOWICZOWIE. Siemion Kuryło, sprzedał 1597 r. wieś Przednowicę, inaczej Biały Rubież, w latyczowskiem, Romanowi Iwaszkowskiemu (Teka Rulikow.). N. Kuryłowicz, faworyt opata Pelplińskiego Wolfa, zaręczył się 1678 roku z krewną jego Wolfówną z Lüdinghausen, zamieszkałą pod Emden (Pam. Radz.). Józef, komornik ziemski podolski 1757 r.

Teodor, syn Jana, zostawił synów: Mikołaja i Jana Felicjana, których potomkowie wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej i kijowskiej. Mikołaj miał syna Antoniego, a ten Franciszka, Maksymiljana i Pawła. Jan, Władysław i Józef z synem Eustachym Antonim, Marcin, syn Maksymiljana i Kasper, syn Pawła, 1837 i 1838 r. Mikołaj Prot Jozafat i Narcyz Marcin Edward, synowie Marcina, 1842 r. Władysław, syn Eustachego, 1895 r. Jan Felicjan miał synów: Józefa i Teodora, Jan, syn Jana, wnuk Józefa, Jan z synem Bolesławem Szymonem, syn Dymitra, wnuk Teodora, Jakób i Jan, synowie Teodora, 1838 r. Aleksander Jan Józef i Cezary Amadeusz, synowie Jana, wnukowie Dymitra, 1873 roku (Spis.).

Ksiądz Maciej, pleban w Opulsku, żonaty z Ewą Uranowiczówną, zmarł 1818 r., zostawiwszy syna Szymona pod opieką siostry swej Tacjanny. Druga siostra Macieja, Katarzyna, 1813 r. wdowa po księdzu Teodorze Kondratowiczu,

dziekanie tartakowskim. Stryjeczny brat Andrzeja ks. Teodor, 1817 roku pleban w Oszczowie (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

KURYŁOWSCY h. TRĄBY z Kuryłowiec, w województwie podolskiem. Jerzy, Stefan, Paweł i Piotr Kuryłowscy, synowie Bartłomieja, otrzymali 1559 r. prawem lennem wieś Rusanowce nad Bohem, na której to wsi mieli już 30 grzywien z nadania Jana z Tarnowa, hetmana, z 1534 r. Aleksander, Jan i Mikołaj, synowie Piotra, Jan i Grzegorz, synowie Stefana, i Jan i Jędrzej, synowie Pawła Kuryłowscy, inaczej Rusanowscy, posiadali Rusanowce 1615 r. (M. 93 f. 117; Źr. Dziej. V). Maciej, z mazowieckiego, elektor Leszczyńskiego 1733 roku. Patrz *Rusanowcsy*.

KURYŁOWSCY z Kuryłowiec, w województwie podolskiem pod Barem. Bohdan Zwinohrodziec, kozak, otrzymał 1550 r. w dziedziczne posiadanie Kuryłowce, w starostwie barskiem. Synów miał dwóch: Mikołaja i Fedora. Mikołaj Kuryłowski, posiadał Kuryłowce 1578 r. (Źr. Dziej. XIX; Zs. Kamieniec. z 1579 roku Nr. 3604).

KURZAŃSCY h. ODROWĄŻ z Kurzan, w ziemi lwowskiej. Mikołaj Wysocki, syn Jana z Wysokiego, podsędka lwowskiego, wziąwszy za żoną Katarzyną wieś Kurzany, zaczął się nazywać Kurzańskim. Był komornikiem ziemskim lwowskim, w latach 1479 — 1484, dziedziczył na Lisienicach i Stawnem, a z wymienionej żony miał córkę Annę, za Andrzejem Romanowskim 1477 roku i syna Dobiesława.

Herb Odrowąż.

Dobiesław Wysocki v. Kurzański, żonaty 1-o v. z Anną, córką Bartłomieja Czahrowskiego, która sprzedała 1493 roku część swą ojczystą Czahrowa za 50 grzywien, oprawił jej 1496 roku posag i wiano na połowie Stawnego i Lisienic, a 1504 r. na tychże wsiach zapisał oprawę drugiej żonie, Katarzynie, córce Piotra Krzywieckiego (AGZ. XII—XIX).

Bracia, Franciszek i Ambroży Kurzańscy, dzielą się dobrami 1549 r. (AGZ. V. 834). Mikołaj i Jan, dziedzice Kurzan i Lisienic 1578 r. (Paw.).

Paprocki wymienia za swych czasów czterech braci, z których jeden był Jezuitą, a dwóch Bernardynami, a tylko czwarty potomstwo zostawił. Kurzańska miała być żoną Łukasza Żółkiewskiego, wojewody bracławskiego, a siostra jej za Balcerem Cetnerem. Jana Wysockiego v. Kurzańskiego 1576 r. i Mikołaja, rotmistrza chorągwi Żółkiewskiego, wymieniają wyroki lubelskie (Ks. 67 f. 208 i 79 f. 74 i 653).

Jan i Mikołaj, obecni na sejmiku lwowskim 1606 r. Jan został wojskim lwowskim 1621 r., żył jeszcze 1633 r. Krzysztof, dziedzic Wołkowa 1633 r., będąc chorym, wysłał 1627 r. na popis ziemi lwowskiej siostrzeńca swego, Tomasza Skarbka z pocztem. Sebastjan 1621 r. bawi na Wołoszczyźnie w sprawie wyswobodzenia Jana Żółkiewskiego, starosty hrubieszowskiego. Piotr z Żołtaniec 1628 r. bawi z Daniłowiczem, wojewodzicem ruskim, w cudzych krajach,

Paweł 1632 i 1635 r., Grzegorz 1634 r., Nikodem 1635 r., stawili się na popis województwa ruskiego (AGZ. XX).

Stanisław, podpisał 1614 roku uchwały sejmiku lwowskiego i stawiał się z pocztem na popisy 1621 — 1631 r., żonaty był z Zofją Radziszewską. Córka ich Katarzyna, żona N. Zawadzkiego, syna Jerzego, 1680 r. (AGZ. XX.; Gr. Przem. 343 f. 298; Gr. Lwows. 247 f. 231).

Agnieszka Kurzańska, wprowadzona do dóbr Borki 1769 r. (Perp. Czers. 34 f. 158). Józefowi, synowi Jana i Katarzyny Bukowskiej, zabezpieczyła sumę na Lewiczynie przyszła żona 1750 r. (Ibid. 29 f. 219). Ten sam, zdaje się, Józef, stolnik wendeński 1767 r., wraz z żoną, Justyną z Andrychiewiczów, 1-o v. Latour, kwitowali 1770 r. Jabłonowską, wojewodzinę bracławską, i sprzedali 1771 r. dworek na Nowym Świecie w Warszawie Fontanom. W tymże roku nabył Józef sumę od Dominikanów warszawskich, asystuje w sądzie krewnej swej Słupskiej 1774 r., wyznaczony z sejmu 1775 r., do komisji w sprawie Wielądka (DW. 88 f. 650; 89 f. 262 i 310; 91 f. 124; V. L.).

Ignacy, kapitan wojsk polskich 1799 r. na Podolu. Był on synem Jana, wnukiem Franciszka, a miał synów: Karola Roberta i Augustyna, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1835 r. (Spis).

KURZĄTKOWSCY h. BRODZIC z Kurzątkowa pod Płońskiem, w ziemi ciechanowskiej. Istniały dawniej pod Płońskiem dwie wsi tego nazwiska, Kurzątkowo - Brodzice i Kurzątkowo - Habdanice, zamieszkałe widocznie przez szlachtę z rodu Brodów i z rodu Abdańców. Z Kurzątkowskich Abdanków przytacza Wittyg („Nieznana szlachta“) Stanisława, 1570 roku regenta we Frydku.

Herb Brodzic.

Były także Kurzątki w ziemi łomżyńskiej, zamieszkałe przez Rogalitów. Ci jednak zapomniawszy o swoim herbie, legitymowali się ze szlachectwa także z herbem Brodzic.

Łukasz, dziedzic wsi Popiele, w ziemi warszawskiej, 1678 r. (Herb. Król. Pol.), z żoną Boną z Młochowskich, sprzedał 1678 r. pewne dobra Walentemu Biejkowskiemu, synowi Andrzeja (DW. 55 f. 702 — 711).

Adam, Paweł i Tomasz podpisali, z województwem płockiem, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Macieja żona, Zuzanna z Bukowskich, ceduje 1737 r. sumy bratu Kasprowi. Synami, zdaje się, Macieja byli bracia, Walenty i Stanisław, spadkobiercy Bartłomieja Sokołowskiego, współdziedzice Popielów.

Walenty, zabezpieczył 1758 r. żonie, Marjannie z Bukowskich i siostrze jej Annie, na Popielach, sumę ich przeniesioną ze Śniatkowa, a żona zrzekła się spadku macierzystego.

Stanisław z żony, Praksedy Grotowskiej, pozostawił córki: Zuzannę za Jakóbem Jarockim, wdowę 1791 r. i Konstancję za Stefanem Siekluckim, kwitujące 1791 r. Chrapowickiego, kasztelana mścisławskiego i syna Kazimierza, żonate-

go z Barbarą Trzepińską 1785 r. (Perp. Czers. 24 f. 243; 31 f. 78 i 79; DW. 101 f. 989; 107 f. 1226; 112 f. 1119).

Michał, syn Michała, wnuk Andrzeja, sprzedał 1777 roku część Postruża, w ciechanowskiem, bratu rodzonemu Maciejowi (DW. 93 f. 120).

Jan, syn Tomasza, sprzedał 1752 r. bratu rodzonemu Wojciechowi, część swą w Kurzątkach wielkich i małych (to pewno Rogalici). Wojciecha i Franciszki ze Staniszewskich, synowie: Józef, Onufry i Antoni, pokwitowani 1789 r. przez Gzowską. Antoni z żoną, Ewą z Pawłowskich, kwitował 1790 r. teściów z posagu (DW. 74 f. 265; 105 f. 1275; 106 f. 1310 i 1396).

Jan, syn Józefa i Marjanny Pągowskiej, cedował 1780 r. część wsi Gurba, w mszczonowskiem, Michałowi Wilskiemu. Synowie jego urodzeni, z Franciszki Czerwińskiej: Onufry Antoni, ur. 1771 r., Franciszek Michał, ur. 1772 r., Michał Wacław, ur. 1774 r. (metryki w Pałecznicy), Józef Florjan Jan Nepomucen, ur. 1778 r. (metr. w Nasiechowicach) i Jacek Jan Nepomucen Stanisław, ur. 1787 r. (metr. w Solcu), wylegitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. VIII f. 192).

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa między 1836 r. a 1850 r., wymieniony wyżej Michał Wacław, syn Jana, Seweryn Gaweł Florenty, syn Onufrego, Józef, syn Piotra, a 1852 roku Aleksander Franciszek, syn Stanisława.

KURZĄTKOWSCY h. ROGALA z Kurzątków, w ziemi łomżyńskiej. W 1578 roku istniały Kurzątki Michny i Strachomiry, dziś istnieją tylko Michny bez dodatku Kurzątki. Stanisław, Dobiesław i Jałbrzyk (Alberyk) z Kurzątkowa, otrzymali 1411 r. za zasługi od księcia Jana starszego Mazowieckiego, dziesięć łanów nad rzeką Skrodą, blisko Nowogrodu, w ziemi łomżyńskiej. Jan, syn Sandka z Kurzątek i Olk z Kurzątek, z rodu Rogalów, świadczą w Ostrołęce 1471 r. Andrzej z Kurzątek i synowcowie jego, synowie Wojciecha i Sandka: Dziersław, Jan i Wacław, kupili 1473 r. cztery łany w okręgu nowogrodzkim, za 10 kóp groszy od Jakóba z Mińska, kasztelana czerskiego (Mil.).

Herb Rogala.

Dorota z Rakowskich, wdowa po Stanisławie Kurzątkowskim, zapisała 1677 r. w Wąsoszu cały swój majątek synowi Łukaszowi. Maciej i Tomasz, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcję Augusta II-go.

Paweł, Kalikst, Tomasz i Szymon, synowie Wojciecha, sprzedali 1759 r. Kurzątki-Byczki i Rogale, w ziemi łomżyńskiej, odziedziczone po ojcu (Herb. Kr. Pols.).

z KURZEJ GÓRY Jakób, syn Mikołaja, student uniwersytetu krakowskiego 1455 roku.

KURZENIECCY h. WŁASNEGO z Kurzeńca, w powiecie oszmiańskim. Herb ich jest właściwie pierwotną Bogorją, przedstawia dwie strzały srebrne w jedną złączone, żeleźcami jedna do góry druga na dół, nad hełmem trzy pióra strusie.

Iwan Michałowicz Chorejewicz z Kurzeńca, dzierżawca księstwa pińskiego królowej Bony 1523 r., pisarz królowej i starosta piński, klecki, horodecki i rohaczewski 1524 r., i starosta kobryński, dzierżawca sielecki 1531 r., jako Adam Iwachno z Kurzeńca, starosta piński i kobryński, otrzymał 1541 r. od królowej Bony dobra po Drobyszewiczu, dziedzic Kurzeńca, Zapola, Horcza, Suszcza, Kutyna i innych, fundował 1539 r. kościół i parafję w Kurzeńcu, umarł 1543 v. 1544 roku. Wdowa po nim, Hanna Jakóbówna, z synami: Łukaszem, Kasprem i Jerzym, procesowała 1550 r. księżnę Mścisławską. Córka ich Anna, żona Stanisława Augustynowicza, marszałka, ciwuna wiekszniańskiego i uzwęckiego, kwitowała 1562 r. bratowę Łukaszowę. Synowie fundowali 1553 r. kościół w Jasionówce (ML. 2 z 1541 r.; Wolff; Teka Rulik.).

Kasper odznaczył się pod Połockiem i Pskowem 1581 roku, nie żył już 1589 roku.

Łukasz, zeznał 1558 r. zapis dożywocia pierwszej żonie, ks. Stefanji Aleksandrównie Wiśniowieckiej, a 1559 r. już był żonaty drugi raz, z Zofją Iwanówną Sapieżanką, 2-o v. Grzegorzową Wołłowiczową, kasztelanową nowogrodzką, dzierżawca ostrski 1561 r., umarł w następnym roku, pozostawiwszy jedną córkę z drugiej żony Hannę, wydaną potem za Gabrjela Wojnę, podkanclerzego litewskiego (Sap.).

Jerzy, syn Jana, staroście piński 1580 r., dziedzic Jasionówki, Kalinówki, Słomianki, Starej Woli i Chobotek pod Knyszynem, w ziemi bielskiej, podzielił się 1589 r. z bratanką, Hanną Łukaszówną, dobrami po Kasprze, żył jeszcze 1594 roku, a pozostawił trzech synów: Olbrachta, Jana i Marcina 1598 r. (Źr. Dziej. XVII; Wyr. Lub. 57 f. 187 i 404; 76 f. 715).

Olbracht, stolnik bielski 1640 r., elektor Jana Kazimierza, z województwa podlaskiego, dziedzic Kalinówki i Juchnowca, żonaty 1-o v. z Jadwigą z Podosia 1640 r., a 2-o v. z Zofją z Ławska, umarł 1660 r., a wdowa po nim wyszła 1661 roku za Jana Chreptowicza, wojewodzica nowogrodzkiego, i procesuje się 1666 r. z wnukami po bracie męża, Marcinie. Heraldycy dają Olbrachtowi tylko jedną żonę, Barbarę Szczawińską, wojewodziankę podlaską; nie znalazłem o niej wzmianki, ale mogła być jego pierwszą żoną (Zap. Lub 37 f. 742; 45 f. 986; 46 f. 808; Sig. 3 f. 220; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 41).

Jan, dziedzic Kalinówki, żonaty z Heleną Dolską, spisał testament 1611 r., w którym zapisał sumę na dzwony do kościoła w Jasionówce, a kazał się pochować u Bernardynów w Tykocinie.

Marcin, trzeci syn Jerzego, umarł młodo, pozostawiwszy z nieznanej nam żony dzieci: Marcina, Stefana, Izabellę, Halszkę i Annę, pod opieką stryja Olbrachta. Izabella wyszła za Jakóba Micutę, a Anna za Chreptowicza (Wolff.).

Stefan, dziedzic Strabli, ożeniony z Zofją Napiórkowską, córką Tomasza i Barbary z Cieciszowskich, pozostawił synów: Gabrjela i Michała.

Gabrjel, chorąży parnawski i podstoli podlaski 1671 r., został chorążym bielskim 1685 r., a podkomorzym 1691 r., otrzymał razem z bratem Michałem 1666 r., glejt do sprawy z wdową po dziadzie Olbrachcie, i w imieniu tegoż brata wniósł 1671 r. protest do Trybunału lubelskiego, podpisał, z ziemią bielską, elekcję Jana III-go, wyznaczony 1678 r. z sejmu komisarzem do rozgraniczenia dóbr

Karpia, tegoż roku z żoną, Zofją Turowską, nabyli od Oborskich dobra Zalesie-Zdziechy, a 1686 r. Petrykozy z Wolą, Lipie i Bikow z Wolą od Potrykowskiego, umarł 1712 r. (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 41; Zap. Lub. 54 f. 254; 64 f. 147; 65 f. 103 i 970; 68 f. 763; Perp. Czers. 13 f. 588 — 592; 14 A f. 212; DW. 57 f. 1617; Vol. Leg.).

Synów podkomorzego znamy trzech: Michała 1717 — 1736 r. (Arch. Zbor. IX), Zygmunta i Kazimierza.

Zygmunt, elektor Augusta II-go, z województwa podlaskiego, jako łowczy trocki został mianowany 1699 r. skarbnikiem podlaskim, ale nominacja widocznie wydana na mocy mylnej informacji, o śmierci skarbnika Sławogórskiego i Zygmunt dopiero 1703 r. zostaje z podkomorzyca bielskiego, miecznikiem bielskim, a 1713 r. pisarzem ziemskim bielskim, umarł 1742 r., nie pozostawiwszy, zdaje się, potomstwa, z żony, Marjanny Wężykówny, wdowy po Janie Grabi (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 30 i 45; Teka Rulik.).

Kazimierz, miecznik bielski 1695 r., elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, został cześnikiem podlaskim 1703 r.; z mocy cesji ojca wwiązany 1695 r. w Zalesie-Zdziechy, Potrykozy i Bików, żonaty 1697 r. z Teresą z Zagórza Zwierzchowską, otrzymał wraz z nią 1698 r. w dożywocie wieś Goździk, zapisał sumę na Słonczynie Annie Okęckiej 1700 r., sprzedał 1717 r. część Wólki Potrykowskiej, Andrzejowi Brzozowskiemu, cześnikowi czerniechowskiemu, nie żył już 1729 roku. Wdowa po nim wydała 1732 r. drugi raz za mąż córkę Annę, wdowę po Józefie Przyłuskim, podstolim halickim, za Izydora Grzybowskiego, stolnika, w końcu kasztelana czerskiego. Oprócz tej córki mieli cześnikostwo jeszcze dzieci: Stanisława, kanonika poznańskiego, Marcina, Jezuitę, Szymona, cześnika podlaskiego, Marjannę za Leonem Żyrzyńskim i Salomeę niezamężną. Wszystkich wraz z matką pozwała 1733 r. Turowska.

Marcin, ur. 1705 r., był prowincjałem Jezuitów, autor licznych dzieł teologicznych, umarł 1771 r. w Nieświeżu.

Szymon, cześnik podlaski 1729 r., zrezygnował z tej godności 1738 r. i został księdzem (DW. 59 f. 888; 62 f. 1283; 87 f. 1487; Perp. Czers. 14 C f. 329; 15 f. 106 — 113; 16 B f. 35; 16 C f. 840; 18 f. 13; 19 f. 179; 22 f. 162 i 252; 23 A f. 121; Sig. 26).

Michał, drugi syn Stefana, stolnik bielski, zapisał 1665 r. żonie, Annie Giedrojciównie, córce Arnolfa, podkomorzego pińskiego, 20,000 flor. na Newlu, po której śmierci zaślubił Marjannę Kotowską, stolnikównę starodubowską. Z tej drugiej żony był syn Stanisław, kanonik krakowski i gnieźnieński, kustosz katedralny krakowski 1701 r., prezydent Trybunału koronnego 1706 r., zmarły 1717 r.; z pierwszej zaś żony synowie: Stefan i Jerzy. Córki Michała: Zofja, żona 1-o v. Jana Chrapowickiego, stolnika orszańskiego 1687 r., 2-o v. Jana Hołyńskiego, horodniczego i pułkownika mścisławskiego 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXV), a 3-o v. Jana Mikołaja Kossakowskiego, sędziego i stolnika kowieńskiego; Anastazja, żona Wincentego Piotra Wołłowicza, referendarza litewskiego (Pac.); Katarzyna za Michałem Bogusławem Kociełłem, starostą mścisławskim, zmarłym 1716 roku; Teresa i Helena.

Stefan, elektor Augusta II-go, z województwa brzeskiego litewskiego, jako podstoli bielski, podpisał, z powiatem pińskim, 1710 r. reces generalnej konfede-

racji sandomierskiej, ale, zdaje się, podstolim nie był, tylko stolnikowiczem i 1722 roku jest skarbnikiem i sędzią grodzkim pińskim, poseł piński 1718 r., miał być w końcu podkomorzym pińskim, a z żony, Florencji Wołłowiczównej, pozostawił synów: Szymona i Tomasza.

Tomasz, pisarz ziemski piński 1760 — 1788 r. i łowczy bielski 1765 r., kandydat do kasztelanji sanockiej 1788 r. (MP.), ożeniony z Buchowiecką, córką Pawła, pisarza ziemskiego brzeskiego, z Chrzanowskiej, pozostawił, według Wielądka, synów bezdzietnych, Norberta i Franciszka Ksawerego, komisarza cywilno-wojskowego powiatu pińskiego, żonatego z Karoliną Skokowską, sędzianką grodzką pińską.

Jerzy, podstoli bielski, zapisał 1709 r. żonie, Franciszce Tokarskiej, podsędkównie pińskiej, 20,000 flor. na Newlu, Żydczach i Przykładnikach, nie żył już 1722 r., w którym wdowa zastawiła części dóbr oprawnych szwagrowi Stefanowi, na wyprawę syna Józefa (Gr. Pińskie). Synów po Jerzym zostało czterech:

1. Ludwik, elektor Stanisława Augusta, sędzia grodzki piński 1765—1772 roku i cześnik 1765 r., podstoli 1778 r., w końcu podczaszy piński 1779 r., konsyljarz do konfederacji z powiatu pińskiego, 1764 r., był przez 40 lat porucznikiem pancernym, a z niepobieranej płacy zebrała mu się znaczna należność od skarbu, którą wraz z rangą cedował 1775 r. synowcowi Ignacemu (V. L.), zapisał 31,000 florenów na Żydczach, na stypendja dla ubogich uczniów szkoły pijarskiej w Lubieszowie, który to zapis spłacił synowiec jego Wiktor, 1815 roku, umarł bezdzietny.

2. Stefan, podstolic bielski, deputat piński 1737 r., jako starosta Zaw. (zawidecki?), podpisał elekcję Stanisława Augusta, z województwem brześciańskiem, umarł sędzią grodzkim pińskim, a wdowę po nim, Franciszkę z Korsaków, procesują 1775 r. o spadek szwagier Józef z synami (V. L.).

3. Ignacy, rotmistrz piński, stronnik Augusta III-go 1733 r., umarł koniuszym pińskim.

4. Józef, podczaszy piński i sędzia grodzki 1731 r., chorąży 1764 r., w końcu marszałek piński 1773 r., jako poseł piński, podpisał 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, a następnie przeszedł na stronę Augusta III-go (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422 i 610), elektor Stanisława Augusta z brześciańskiego, otrzymał 1774 roku order Św. Stanisława, a 1775 r. starostwo szymańskie (V. L.), w 1744 r. wraz z żoną, Heleną Plaskowicką, podstolanką pińską, zamienił dobra Lipskie na Zamosze z Izydorem Krzywkowskim, w 1775 r. na sejmie wyjednał dla siebie i brata Ludwika, i stryjecznego Tomasza i synów, wyznaczenie komisji do rozgraniczenia ich dóbr Newla i drugą w procesie z bratową Stefanową (V. L.), umarł 20-go Września 1781 r. w Zamoszu, pozostawiwszy córki: Annę za Skokowskim, sędzią grodzkim pińskim i Teressę, chrzczoną 1756 r. w Pińsku, która, zostając Kanoniczką warszawską, złożyła 1776 r. przed biskupem Młodziejowskim, wywód swój szlachecki z czterech pokoleń, a następnie wyszła za Zawistowskiego, sędziego ziemskiego grodzieńskiego i synów: Michała, kanonika inflanckiego 1785—1794 r., Franciszka Józefa, Ignacego i Wiktora.

Franciszek Józef, deputat na Trybunał 1762 r., chorąży petyhorski buławy wielkiej litewskiej, starosta swałowicki, elektor Stanisława Augusta, z województwa brzeskiego, komisarz do pogłównego żydowskiego 1764 roku (V. L.), łowczy

1772 r., skarbnik 1790 — 1794 r., sędzia ziemiański piński, ożenił się z Ludwiką Jachimowiczówną, oboźnianką mozyrską.

Ignacy, elektor Stanisława Augusta, z województwa brześciańskiego, sędzia grodzki piński 1772 — 1780 r. i podstarości 1779 — 1782 r., chorąży piński 1782 r., kasztelan witebski 1793 r., otrzymał 1786 r. order Św. Stanisława, rotmistrz kawalerji narodowej W. Ks. Litewskiego, od 1775 r. prawie stale był członkiem Rady nieustającej, poseł na sejm 1775 r., był wybranym do wielu komisji, z należności od skarbu odstąpionej mu przez stryja Ludwika, większą część darował Rzeczypospolitej, a ma odebrać tylko 20,000 flor., otrzymał w nagrodę za zasługi 1775 r. starostwa markowskie i wilejskie, w oszmiańskiem i dobra Zarudzie z Przykładnikami, w pińskiem (V. L.), wraz z żoną, Barbarą z Jabłonowskich, otrzymał 1782 r. konsens na wykup prawem emfiteutycznym Czernik, Głęboczyc i Rynia od Ostrowskich, wykupu dokonali 1784 r., pokwitowali Rybińskich 1785 r. (DW. 98 f. 69 i 792; 99 f. 129; 101 f. 1054 i 1142; 105 f. 274; Kancl. 73 II f. 51; 77 II f. 82).

Wiktor, major wojsk litewskich 1778 r. (MP.), podczaszy piński 1784 r., a stolnik 1794 r., dziedzic Żydcza, z którego spłacił 1815 r. zapis stryja Ludwika Pijarom.

Małgorzata, żona Wojciecha Radzymińskiego 1605 r. Jan 1733 r. stronnik Augusta III-go. Andrzej, elektor Stanisława Augusta, z województwa brzeskiego. Franciszek, otrzymał 1766 r. włókę wybraniecką w Libichowie, w starostwie borzechowskiem (Kancl. 31 IV f. 273). Piotr. pułkownik wojsk litewskich 1776 r. (Gr. Goniądzkie z 1777 r.). Wincenty (czy to nie Wiktor?), podczaszy piński 1782—1783 r. Józef, marszałek grodzieński, umarł 1896 r.

Józef Placyd, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1863 roku w gubernji grodzieńskiej. Syn jego Witold, ur. 1855 r., dziedzic Piasków, w kaliskiem, z Jadwigi Markiewiczównej, ma synów: Jerzego Witolda, ur. 1891 roku i Mieczysława, urodz. 1893 roku.

Herb Kopacz.

KURZESCY mylnie KURZEWSCY h. KOPACZ z Kurzeszyna, w ziemi rawskiej. Florjan z Kurzeszyna, łowczy wielki ks. Ziemowita rawskiego 1334 r.; on pewno, Florjan, był podkomorzym tegoż księcia 1313 — 1317 r. Dziersław, inaczej Kopacz z Kurzeszyna, stolnik rawski 1434 — 1437 r. Prawdopodobnie ten Dziersław był bratem Dadźboga z Dmosina. Piotr Żuczek z Kurzeszyna, otrzymał 1439 r. od księcia Władysława Mazowieckiego wójtostwo w Kalinowie, w ziemi wiskiej (Mil.).

Wawrzyniec i Wojciech, synowie Jana, Andrzej, syn Stanisława Siekiery z bratem, Maciej z synowcami i Wojciech Maksandi, dziedziczyli na Kurzeszynie 1579 r. Maciej oprócz tego był współdziedzicem Woli Konopińskiej i Lutoborów, w rawskiem. Tomasz z bratankiem Wawrzyńcem i wdową Kurzeską, dziedzice Nogawki pod Dmosinem 1579 roku (Pawińs.).

Wacław Kurzeski, zabezpieczył 1591 r. posag żonie, Marancji z Ginał na Czubikach i Ginałach (Perp. Czers. 1 A f. 134). N. Kurzewski, cedował dobra Strzemeszna, w rawskiem, nabyte od Szymona Strzemeskiego, żonie, Jadwidze ze Strzemeskich, a ta sprzedała je zaraz Wołuckiemu, chorążemu rawskiemu, 1610 roku (Gr. Raws.). Jan, zeznał 1604 r. zapis żonie, Jadwidze Olszewskiej, której zapisał oprawę 1631 r. Walenty Plichta, kasztelan rawski (może drugi mąż). Tę wdowę po Janie i dzieci ich: Feliksa, Stanisława, Elżbietę, Annę i Jadwigę, dziedziców Nogawki, pozwał 1622 roku Bartłomiej o sumę zapisaną u Seweryna (Gr. Raws.).

Seweryn, komornik graniczny rawski 1646 r., elektor Jana Kazimierza z ziemią rawską, podstarości i sędzia grodzki rawski 1651 — 1667 r. Jan Stefan został 1663 r. skarbnikiem rawskim, podpisał elekcję króla Michała i Jana III-go, żył jeszcze 1689 roku. Obiór królów Michała podpisali: Chryzostom, Kasper, Paweł i Stanisław Kurzescy, z ziemią rawską.

W spisie elektorów Augusta II-go pomieszczeni: Wawrzyniec, z ziemi sandomierskiej, Leszczyńskiego 1733 r., Jan i Stanisław, z sandomierskiego, Jan i Stanisław, z kaliskiego i Łukasz, z sieradzkiego, a Stanisława Augusta, Stanisław, z poznańskiego. Zdaje się jednak, że to nie Kurzewscy, ale źle odczytani i wydrukowani Kurcewscy.

Kazimierz, syn Łukasza, zeznał 1676 r. zapis żonie Teofili. Anna ze Zbroskich, żona Marcina, sprzedała 1694 r. plac Arcybiskupowi Lipskiemu (DW. 55 f. 328; 53 f. 1272). Elżbieta z Boglewic, 1-o v. Janowa Dziaduska, 2-o v. Wojciechowa Kurzewska, zrzekła się 1677 r. na rzecz brata Jana Remigjana, majątku rodzicielskiego całego, oprócz sum na Broniewie, Krawie i Pawłowie. Paweł, syn Wojciecha, żonaty 1-o v. z Anną Kostrówną, zeznał 1685 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Gośniewską, która 1698 r. zapisała przyszłemu swemu drugiemu mężowi Józefowi Siekluckiemu, 1,500 flor.

Syn ich Jakób, wraz z matką zastawił 1727 r. Gośniewice-Hołdaki Staniszewskiemu. Syn Jakóba Józef, sprzedał 1764 r. tę wieś Cybulskiemu. Józef był podwojewodzim rawskim 1777 — 1793 r. Jego, zdaje się, synowie: Antoni, Franciszek, Mikołaj i Feliks, byli 1827 r. dziedzicami wsi Bogusławki - Starawieś pod Rawą (Perp. Czers. 13 f. 553; 14 A f. 131; 16 C f. 59; 20 f. 260; 32 f. 430; DW. 104 f. 1459).

Z nich Feliks, syn Józefa, i Hieronim, syn Mikołaja, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem z herbem Kopacz (Topacz), przed 1850 r.

Andrzej, syn Pawła i Anny Kostrówny, zeznał 1724 roku zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Ublińskich Rusiecką, która odstąpiła spadku swego po siostrze Bełdowskiej, siostrzenicy swej Siemiradzkiej 1725 r., a z mężem razem cedowała Lachowskiemu sumę na Sieklukach (DW. 65 f. 717; Perp. Czers. 20 f. 86; 21 f. 8).

Walenty, drugi syn Pawła z Kostrówny, skupował 1724 — 1733 r. części Chrzanowa małego, inaczej Macierzysza, a z żony, Anny Pruskiej, 2-o v. Zygmuntowej Chrzanowskiej, podsędkowej warszawskiej, pozostawił córkę Magdalenę za Mikołajem Chrzanowskim 1753 r. i syna Piotra.

Piotr, sprzedał 1752 r. części Chrzanowa ojczymowi i zeznał 1753 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Chrzanowską. Z córek Piotra: Konstancja, żona Michała

Arciszewskiego, zmarła bezdzietnie, a Klara, żona Franciszka Krośni 1790 r., kwitowała Szamotę z sum po siostrze 1792 r.; syn zaś Jan kupił 1783 r. część Chrzanowa od Arciszewskiego (DW. 65 f. 606; 68 f. 145, 146, 147, 806; 74 f. 91—93, 1305, 1311—1315, 1319; 99 f. 784; 106 f. 1093; 108 f. 608).

Katarzyna z Mochelskich Kurzewska, kwitowała 1730 r. w Przedczu Dziubińskiego (Gr. Przed. 86 f. 254). Anna, żona 1-o v. Józefa Remiszewskiego, a 2-o v. Grzegorza Kwiatkowskiego, 1780 r. (Deb. Czers. 1 f. 150 i 3 f. 63). Stanisław, komisarz z sejmu 1775 roku do sprawy Gurowskiego z Dąmbskim (V. L. VIII. 223). Testament Kaspra oblatowany w grodzie warszawskim 1795 roku (DW. 112 f. 1400).

KURZEWSCY h. TOPÓR. Franciszek, syn Józefa i Walery, syn Antoniego, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, z tym herbem, między 1836 a 1850 rokiem. Prawdopodobnie herb ten zamiast Topacza (właściwie Kopacza), podali przez pomyłkę. Walerego żona, Marja z Bagniewskich, 1-o v. Walewska, 2-o v. Bogatkowa, umarła 1866 r. w Brzozówce.

KURZĘCKI Jan, podpisał 1697 r. oznajmienie króla nowo obranego (V. L. V f. 462). Stanisław ale Kurzecki, ma 1656 r. sprawę z magistratem lwowskim (AGZ. X. 4607). Obaj może Kurzescy.

KURZYJAMSKI v. KURZEJAMSKI z Kurzejjamy, w łęczyckiem. Marcin, Paweł i Maciej z Kurzejjamy, pozwali w Łęczycy 1394 r. Siegniewa z Bowantowa. Pan Zbylut z Kurzejjamy, procesuje się 1399—1400 r. z Przybysławem i Dorotą z Wargawy (Łęcz. II. 5099, 6344 i 6517).

Jan i Maciej Kurzejamscy, zwani Wąglczewscy, Paweł, syn Florjana, Jan, syn Wawrzyńca, Tomasz, Jan, opiekun dzieci brata swego Kaspra, Kurzejamscy, i Stanisław Kurzejamski, zwany Tarnowski, sukcessor stryja i brata Macieja, dziedziczyli 1576 r. na Kurzejjamie (Paw.). Ten ostatni kwitował 1580 r. synów swoich: Macieja, Adama i Wojciecha (Gr. Przed. 28 f. 683).

Katarzyna z Dzierżawskich, 1568 r. dała pełnomocnictwo Krzykowskiemu. Zofja z Proszyńskich, kwitowała 1574 r. ojca z posagu. Jadwiga z Wietrzychowskich, darowała 1580 r. ojcu część dóbr swych. Wojciech, syn Jana, przyznał dług 1599 r. Wietrzychowskiej. Barbara, cedowała sumy synowi Janowi 1599 r. Maciej, syn Mikołaja, kwitował się z Grodzkim 1619 r. Barbara zeznała 1620 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Grodzkim, synem Adama. Maciej, syn Macieja, zapisał 1624 r. sumy żonie Ewie.

Wojciech i Andrzej, synowie Bartłomieja, dopełnili działu swej części w Kurzejjamie 1625 r. i Wojciech, kwitował się tegoż roku z Janem, synem Wawrzyńca (Gr. Przed. 17 f. 238; 23 f. 80; 28 f. 30 i 683; 47 f. 436 i 444; 65 f. 480; 66 f. 137; 67 f. 156; 68 f. 243 i 244; 69 f. 24 i 25).

Chryzostom Kurzyjamski, 1716 r. na Kujawach (Zs. Kujaw.).

W Liber Beneficiorum Łaskiego, wieś ta nazywa się Kurzajama, albo Kurzelów, może więc stąd pochodził wymieniony u Wittyga („Nieznana szlachta“) Tomasz Kurzelowski h. Rola, sługa przy stajni królewskiej 1566 — 1569 r. Kurzyjamscy zmieniali swe nazwisko, jak to widać z rejestrów z XVI-go wieku,

a Rolicze licznie reprezentowani w łęczyckiem, bardzo zatem możliwe, że byli oni herbu Rola.

KURZYNOWIE h. PIELESZ ze wsi Kurzyny, w ziemi bielskiej, jeden dom z Garbowskiemi, z sąsiedniego Garbowa. Andrzej Garbowski Kurzyna, 1473 roku w Łomży (Mil.). Jakób Żołądek, Andrzej, Augustyn i Marcin Jakubowicze, Paweł Janowicz, Przybek Maciejowicz i Andrzej Wojtkowicz, ziemianie z sioła Kurzyny, stawili się na popis 1528 roku: Augustyn Kurzyna i Stanisław, syn Pawła, 1545 r. Rafał, syn Macieja z Kurzyn, 1551 r. Mikołaj, syn Andrzeja z Kurzyn, 1555 r. Mikołaj, syn Pawła, 1557 r. W 1569 r. złożyli przysięgę na przyłączenie do Korony: Mikołaj, Marcin i Wojciech, synowie Andrzeja, Zygmunt, syn Macieja, Augustyn, syn Jakóba z synem Jakóbem, Stefan, syn Jakóba z Kurzyn (Mil.).

Herb Pielesz.

Rejestr poborowy z 1580 r. wymienia Mikołaja Kurzynę, współdziedzica Kurzyn i Starego Garbowa, i Jakóba, syna Augustyna (Źr. Dziej. XVII).

W Trybunale lubelskim mieli sprawy: Andrzej, Jan, Stanisław, Mikołaj i Marcin, 1594 r.; Jakób, syn Pawła, Wojciech, syn Aleksandra, Wojciech, syn Walentego, Wojciech i Wawrzyniec, synowie Stanisława i Elżbiety, 1594 r.; Michał, Mikołaj i Felicjan, synowie Macieja, dziedzice Makowa i Kobylina 1598 r., Baltazar Garbowski Kurzyna, syn Jakóba, z żoną Dorotą, 1598 i 1599 r. (Wyr. Lub. 57 f. 225; 58 f. 51; 74 f. 219; 76 f. 740 i 79 f. 198). Jan, syn Tomasza Kurzyny z Kurzyn, zapisał 1642 r. sumę żonie, Magdalenie Makowskiej, córce Marcina (Mil.).

Jan Kurzyna, żonaty z Katarzyną Kochańską 1790 r. Macieja żona, Józefa z Perzanowskich, kwitowała 1792 r. swoich braci. Tadeusz, syna Mateusza i Małgorzaty Grabowskiej, wraz z żoną, Ewą z Sulikowskich, sprzedał 1795 r, dworek w Wielkiej Woli Pogorzelskim i kwituje ich 1796 r. (DW. 106 f. 84; 108 f. 1004; 110 f. 698 i 111 f. 720).

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa: Cyprjan, syn Franciszka, Grzegorz, syn Marcina, Hipolit Wawrzyniec i Juljan, synowie Pawła, Ignacy, syn Wilhelma, Krzysztof, syn Franciszka, Michał, syn Hilarego i Piotr Feliks, syn Wojciecha, przed 1850 r.; Walenty, syn Wojciecha i Paweł, syn Stanisława, 1850 r.; Juljan i Stanisław, synowie Józefa, między 1851 a 1853 r.

KUŚCICCY v. KUSTYCCY z Kuścic, w powiecie włodzimierskim, które już w połowie XVI-go wieku należały do Sanguszków, albo z Kuszczyc, w województwie bracławskiem. Roman, Aleksander, Grzegorz, Anna Aleksandrowa Niemcowa i Eudoksja, dzieci niegdy Michała Kustyckiego i Teodory Janczyńskiej, współdziedzice Kalnika, Cybulowa, Paryjówki, Skomoroszkowiec, procesują się z ks. Joachimem Koreckim, o grabież 200 wieprzy i szkody w dobrach 1607—1613 roku (Bracł. III f. 708; Źr. Dziej. XXI f. 125 i 559).

KUŚCIŃSCY v. KUSTYŃSCY h. HOŁOWNIA II z Kuścina, w województwie nowogrodzkiem. Jan Kustyński, pisarz grodzki orszański 1625 — 1626 roku. Jan Kuściński, komornik miński 1777 r.

Znak Hołownja II.

Stefan Kuściński, regent grodzki połocki z Elżbiety Terpiłowskiej, miał syna Franciszka, dziedzica Zawidzicz, w lepelskiem, w których wymurował kościół, ożenionego ze Świacką.

Syn Franciszka Michał, dziedzic Zawidzicz, sędzia honorowy lepelski 1880 r., ożenił się z Konstancją Machcińską, z której córka Marja, za Danielem Więcławowiczem i syn Czesław, ur. 1864 r., ożeniony 1892 r. z Dziedzielanką (Teka Kossak.)

KUSIENICCY h. WŁASNEGO, nazwanego w Polsce Ramułtem (właściwie Ramold), z Kusienic v. Kosienic, w ziemi przemyskiej. Herb ich pierwotny przedstawiał przez tarczę o czerwonem polu krzyż Św. Andrzeja, na nim pięć róż pięciolistnych w piątkę, nad hełmem w koronie ogon pawi. Pieczęcie przechowały się przy dokumentach klasztoru w Henrykowie (Stenzel. Liber. Fund. claustr. Hein.), a i takie pieczęcie Konrada i Mikołaja z początków XV-go wieku, opisał kanclerz Zamojski w swych notatach (Piekos. VII). Z czasem krzyż znikł z tarczy, zostały tylko róże i to, jak Niesiecki podaje, czterolistne.

Konrad, potomek wójtów dziedzicznych z Münsterberga (Ziębic) na Śląsku, osiadł w końcu XIV-go wieku w przemyskiem, gdzie nabył dobra Kusienice, Zabłoćce, Bortatyn, Batycze i inne. W 1397 r. jest wojewodą (burgrabią) przemyskim, a 1399 r. z żoną Petronellą, fundował kościół i parafję łacińską w Kusienicach. Córka ich Katarzyna, wyszła za Zygmunta Ptaczka z Jankowic, wyposażona 1442 r. przez brata Fryderyka 200 grzywnami. Synowie: Kunrad, Fryderyk, Jerzy i Mikołaj, dopełnili działu dóbr ojczystych około 1415 r. Z nich:

Fryderyk, student uniwersytetu krakowskiego 1423 r., żył jeszcze 1448 r., ale umarł bezdzietny.

Jerzy, dziedzic Zabłociec i sołtystwa w Wyszatycach, jest protoplastą Ramułtów.

Mikołaj, dziedzic Czelatyc, jest protoplastą Czelatyckich, którym mylnie za Paprockim w III-m tomie dany herb Habdank. Od najstarszego Kunrada v. Konrada poszli Kusieniccy.

Konrad, pozwany 1437 roku przez braci, Jerzego i Mikołaja, o naruszenie układu działowego, zrobionego przed dwudziestu przeszło laty, głównie co do prawa patronatu kościoła w Kosienicach, umarł pod koniec 1439 r., pozostawiwszy z żony Katarzyny, czterech synów: Konrada, Jana, Zygmunta i Fryderyka. Wszyscy czterej zyskali nakaz rozgraniczenia Kusienic od wsi królewskiej Manczykowic, czego dokonano 1456 r. (Wierzb. I. 341 i II. suppl. 71). Konrad przyznaje 1447 r., że matka jego wniosła do Kusienic 100 grzywien posagu i tegoż roku w imieniu swoim i braci, kwituje stryja Mikołaja z opieki, ożeniony z Katarzyną, wdową po Piotrze z Żurowic, procesuje się 1462 roku z Aleksandrem z Orzowic, o najazd i rabunek Żurowic i poranienie małoletniego syna Konrada. Oprócz tego syna, który, zdaje się, umarł bezdzietny po 1495 r., miał jeszcze Konrad syna

Stanisława, zmarłego bezdzietnie 1499 r. i córkę Martę, wydaną 1-o v. za Jana Dolińskiego, któremu jej matka dała 1483 r. w posagu połowę Długich Żórowic, a 2-o v. za Mikołaja Studzieńskiego. Dzieci Marty brały 1499 r. spadek po wuju Stanisławie, pisały się często z Kusienic, a jedna z córek, Beata Dolińska, z mężem Rafałem Pełką, skupiła Kusienice od rodziny i zwykle zwali się Pełkami Kusienickiemi.

Jan Kusienicki wraz z braćmi, procesuje się 1463 — 1464 r. z Marcinem z Parznic, z którym i potem sam ma częste spory, z żoną Beatą zastawili 1478 r. część Kusienic bratu Zygmuntowi, którego syna Beata, już wdowa, kwituje 1494 roku z dwustu grzywien oprawy swej na Kusienicach. Córka ich Małgorzata, wzięła 1494 r. w zastaw część Srokowic od Jeronima z Bybła, a syn Seweryn, występujący 1488 r. w sądzie sanockim, zeznał 1505 r., że siostra jego stryjeczna Zofja, z jego wolą wyszła za mąż.

Zygmunt Kusienicki, umarł 1481 r., pozostawiwszy syna także Zygmunta, który odebrał 1481 r. od Derszniaka 50 grzyw. z Rokitnicy, wydzierżawił 1492 r. część swą Kusienic stryjowi Konradowi, ułożył się 1494 r. ze stryjenką Janową o spłatę jej posagu i wiana, i wydzierżawił 1495 r. część Wielkich Żurowic na dwa lata Konradowi z Kusienic.

Fryderyk Kusienicki, czwarty syn Konrada, widocznie bardzo był niespokojny, bo co chwila spotyka się w aktach przemyskich i przeworskich, wpisane zakłady dość znaczne w sporach jego z różnemi sąsiadami i z rodziną, zabezpieczył 1481 r. żonie Katarzynie, posag na Zabłoćcach, umarł 1485 r., pozostawiwszy nie wymienionego z imienia syna i córki: Zofję, Jadwigę i Annę. Zofja, żona Marcina Górnego, zastawiła 1505 r. część swą Kusienic i Zabłociec Rafałowi Pełce z Czeszek. Ten zastaw zaaresztował 1505 r. prawem bliższości Tomasz z Kusienic, może brat Zofji. Areszt ten w skutek obrony Seweryna z Kusienic zniesiono i Zofja sprzedała tegoż roku swoje dziedzictwo temuż Pełce. Jadwiga, żona Jana Litwina v. Litwinka, zastawiła swoją część Kusienic Barbarze Derśniakowej 1505 r., o co znów wywiązał się proces z Rafałem Pełką.

Zdaje się, że na tych córkach Fryderyka, rodzina Kusienickich wygasła.

KUSIKOWSCY, dziedzice Kusikowiec na Podolu 1578 r. (Źr. Dziej. XIX).

KUSKOWSCY v. KUSZKOWSCY z Kuszkowa, w powiecie kościańskim. Pietrasz, Mikołaj i Szczedrzyk, bracia rodzeni, i Stefan z Kuszkowa, 1396 r. mają sprawę w Poznaniu z opatem Lubińskim. Stefan czyli Szczepan, Szczechno z Kuszkowa i Kownaczy 1398 r., był z rodu Krakwiczów (Leksz.). Bartłomieja Kuskowskiego wyprawił 1498 roku na wojnę turecką Albert Otorowski (St. Pr. P. Pom. VII. 601).

Wojciech Kuskowski, dziedzic Wierzbna, w konińskiem, 1579 r. Wojciech Kuszkowski v. Kraczkowski, dworzanin królewski 1593 r. (M. 342 f. 22). Przecław, Antoni, Piotr, Kuszkowscy (czy nie Kuczkowscy?), podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcję Augusta II-go. Patrz *Koskowscy* i *Koszkowscy*.

KUSSOWSCY h. KUSZABA ze wsi Kussy, w powiecie grójeckim. Maciej z Kuss 1416 r. w Warce. Katarzyna, żona Stanisława z Kuss, pozwała 1417 r.

stryja swego, Jana z Żelaznej, o 10 grzyw. macierzyzny (Najst. Ks. Czer.). Dobiesław z Kuss h. Kuszaba, świadczy 1433 r. (M. 334 f. 83). Mikołaj i Maciej, bracia z Kuss 1457 r., a Jan i Zygmunt, synowie Stefana, 1473 roku (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 565 i 2 f. 140). Małgorzata z Gośniewic, wdowa po Wawrzyńcu z Kuss 1470 r.

Stanisław Kussowski, syn Mikołaja, zapisał 1559 r. posag żonie, Elżbiecie Lichańskiej. Stanisław, syn Mikołaja Służebnego Kussowskiego, procesuje się z Goljanem 1565 r. Córki Stanisława Służebnego: Anna Mikołajowa Turowska i Katarzyna 1567 r. (Zs. Gr. Czers. 26 f. 350; 32 f. 202; 34 f. 331).

Stanisław, syn Jakóba Kussowskiego, z żoną Elżbietą, ma sprawę z Turowskiemi 1563 r. Katarzyna, córka Stanisława, żona Franciszka Głoskowskiego 1571 r. (Zs. Gr. Czers. 30 f. 367 i 369; Zs. Warec. 10 f. 751).

Hieronim, ożeniony z Martą, córką Stanisława z Wilczegotargu 1512 roku, miał synów: Jana, Adama i Mikołaja, współdziedziców Kuss 1564 r. i córki: Katarzynę i Zofję Rożecką, która sprzedała 1579 r. część Kuss, odziedziczoną po bracie Adamie.

Jan, zeznał pewien zapis 1542 r., a kwitował Stanisława Kussowskiego 1554 roku.

Adam, przyznał 1564 r. długu 12 kóp groszy Stanisławowi Kussowskiemu, wikaremu z Boglewic. Wdowa po nim, Elżbieta (Helena), córka Leonarda Kożuszka, pozwała 1571 r. siostry męża o zabór dożywocia. Elżbieta Janowa i Helena Adamowa i Mikołaj, współdziedzice Kuss 1576 r. (Zs. Grój. 5 f. 51; Zs. Warec. 6 f. 463; Zs. Gr. Czers. 18 f. 242; 20 f. 90; 32 f. 150; 40 f. 207; 46 f. 867; (Paw.).

Mikołaj Kałdo Kussowski, miał synów: Pawła i Jana Kałdzika. Walenty, syn Pawła, w sprawie o ruchomości po dziadzie Mikołaju Kałdo, mianuje plenipotentem Widowskiego 1582 r. Stanisław, syn Jana Kałdzika, pozwał 1589 r. Marcina Wisotę (Zs. Gr. Czers. 36 f. 150; 51 f. 23; 58 f. 865).

Idzi Kussowski, syn Jana, pozwany 1584 r. o część Kuss przez Walentego Widowskiego, kupił 1597 r. część Sadkowa, cedował 1609 r. pewną sumę Zamojskiemu, a 1618 r. część Sadkowa synowi Andrzejowi, 1619 r. razem z żoną, Zofją z Pruskich, sprzedali Sadków i Wolę Sadkowską, proboszczowi w Grójcu. Anna, córka ich, była żoną Jana Jezierskiego 1613 r.; syn zaś, Andrzej, zapisał 1616 r. dożywocie żonie, Zofji Puczniewskiej, córce Kaspra (Zs. Gr. Czers. 53 f. 741; Perp. Czers. 1 B f. 47; 4 f. 309; 5 f. 138; 6 f. 33; DW. 37 f. 805; Zs. Warec. 21 f. 283).

KUSTAKOWSCY, w województwie kijowskiem. Artem i inni Kustakowscy, procesują 1609 roku księcia Michała Wiśniowieckiego o część Łopni (Źr. Dziej. XXI).

KUSTOWSCY na Wołyniu. Andrzej z synami: Witalisem Antonim i Augustynem, Mikołaj z synem Ignacym Aaronem, Józef, Jakób i Kazimierz, synowie Stanisława, wnukowie Michała, prawnukowie Marcina, syna Pawła, 1848 r.; Kajetan i Roch, synowie Kazimierza, 1849 r.; Erazm, syn Kajetana, 1852 r.; Aleksander, syn Witalisa, 1884 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

KUSTRA z Krzyszowa, Jaśko w orszaku ks. Władysława Opolskiego na Rusi, w latach 1374—1390 przebywa. O nim pisze Kochanowski w „Dryas Zamchana“, że założył miasto Leżajsk i wieś Łukową.

KUSTRZEWSKI Jan, żonaty z Katarzyną z Rzechowskich, 1-o v. Stanisławową Olszewską, pozostawił córkę Eufrozynę, za Pawłem Dydyńskim, której córki podzieliły się majątkiem Kutcami po matce 1738 r. (Gr. Halic. i Lwows.; M. D. Wąs). To pewno Kostrzewski.

KUSTRZYCCY h. ŁADA z Kustrzyc, w powiecie szadkowskim. Stanisław, syn Jana i Anny Mieszkowskiej, wnuk Wojciecha i Marjanny Górskiej, miał, z Anieli Zambrzyckiej, synów: Jacka Wincentego i Jakóba, którzy dowiedli swego szlachectwa 1806 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Ksiądz Jan, pleban w Więckowicach 1809 r., w końcu dziekan Dobromilski, zostawił, z Marjanny z Ustrzyckich, córki Jana i Agaty Romańskiej: Antoniego, oficera wojsk austrjackich, Jana, Ignacego księdza, Konstantego, Leona, Paulinę za ks. Teofilem Polańskim, Juljannę za ks. Sofronem Polańskim 1843 r., Józefę za ks. Józefem Lewińskim i Herminję, ur. 1830 r., wydaną 1852 r. za Hipolita Cieszanowskiego (M. D. Wąs.).

N., żonaty z Marjanną z Sołtykiewiczów, 1-o v. Turczynowiczową, a 1809 roku już 3-o v. Strzelbicką. Karolina, 1826 r. wdowa po Aleksandrze Janie Piekarskim, wyszła 2-o v. za Mikołąja Małachowskiego. Grzegorz i Jan w Turzem 1834 roku, spadkobiercy Mikołaja Gwozdeckiego (A. Lwows. For. Nob.: M. Dun. Wąs.).

KUSTYNIA czy też z KUSTYNIA Piotr, z djecezji krakowskiej, biskup wileński 1416 — 1421 r.

KUSTYNOWICZOWIE v. KOSTANOWICZOWIE. Ksiądz Paweł, pleban w Koniuszkach, zmarły 1808 r. pozostawił księdza Grzegorza, plebana w Stechnikowcach, ks. Jana, plebana w Szelpakach, Michała i Teodorę, za ks. Teodorem Kostanowiczem, plebanem w Koniuszkach. Teodor zmarł 1826 r., pozostawiwszy: Jana w wojsku austrjackiem, Juljannę za Elbinerem Czerneckim, Marjannę i Agatę (A. Lwows. For. Nob; M. D. Wąs.).

KUSZABOWIE prawdopodobnie h. KUSZABA z Kuszab, w powiecie krasnostawskim. Zastaw Marcina z Kuszab, zięcia Zdzieńskiego, uległ konfiskacie 1497 r. za niestawienie się Marcina na wojnę (Wierzb. II. 821). Feliks Kuszaba, współdziedzic Kuszab 1564 r. (Paw.). Katarzyna Kuszabina, współdziedziczka Strykowic, w radomskiem, 1555 r. (Gr. Radom.). Dorota Kuszabówna, żona Piotra Grotowskiego 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 151).

KUSZAJTIS Janusz, współdziedzic Kroż na Żmudzi 1528 r. (ML.).

KUSZCZYKIEWICZOWIE h. SAS. Jerzy, pleban w Straszewicach, nabył 1818 r. od Jarockiego część Waniowiec. Córka jego Katarzyna, 1820 roku żona

ks. Benedykta Kuiłowskiego, proboszcza w Koniuszkach (A. Wydz. St. Galic.; M. Dun. Wąs.).

KUSZELEWSCY z Kuszelewa, w oszmiańskiem. Na tym Kuszelewie dziedziczyła szlachta różnych rodów, trudno też stanowczo zawsze orzec, do jakiego rodu należą spotykani w aktach Kuszelewscy.

Z herbem DRZEWICA wywiedli się ze szlachectwa w województwie witebskiem 1773 r. Kuszelewscy, wnukowie Andrzeja, który z grodzieńskiego i wiłkomierskiego przeniósł się w witebskie i tam sprzedał 1723 r. pewne dobra Łuskinom. Michał był oboźnym witebskim 1760 — 1767 r., a deputatem witebskim na Trybunał 1755 r. (Herb. Witeb.; Kal; Pam. Matusz.).

Z herbem PRAWDZIC wylegitymował się ze szlachectwa Jan, syn Adama i Petronelli, wnuk Jana i Konstacji z Bielskich, 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Ignacy z Montygaliszek, Jan z Wojewodziszek i Petronella, zamężna Podsońska, podzielili się spadkiem po zmarłej 1814 r., we Lwowie, swej matce Brygidzie (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Z herbem ŚLEPOWRON dowiedli szlachectwa 1835 r., przed Deputacją Wywodową wileńską: Aleksander Stanisław i Jerzy z synami: Felicjanem i Franciszkiem, synowie Władysława, wnukowie Macieja, prawnukowie Krzysztofa, dziedzica Cybuli, w grodzieńskiem.

Wittyg wymienia Grzegorza Kuszelewskiego z herbem własnym (odmiana Prawdzica) 1601 i 1602 r., kwitującego z jurgieltu podskarbiego ziem pruskich (Nieznana szlachta f. 170).

Na pospolite ruszenie 1698 r. stawili się, z trockiego, Jan Kuszelewski i z grodzieńskiego, także Jan. Jan z trockiego, podpisał elekcję Augusta II-go Maciej, z trockiego, elekcję Leszczyńskiego 1733 r., a Jan i Stefan, cześnik owrucki, z grodzieńskiego, obiór Stanisława Augusta. Na cesję Dawlan, w wiłkomierskiem, Kuszelewskiemu, otrzymał 1749 r. konsens Ogiński (Wolff.). Stefan i Szymon, podpisali manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r., a Tadeusz konfederację 1764 r. Michał został szambelanem królewskim 1776 r. (MP.) Jan, starosta naskoński 1768 roku (Bracł. XVII f. 1935). Ignacy, horodniczy trocki 1766 — 1770 roku.

Tomasz, podczaszy wiłkomierski 1765 roku. Ten sam pewno Tomasz był podstarościm wiłkomierskim 1766 r., a sukcessor jego Józef, sędzia grodzki 1770 roku i podstarości 1771 r., sędzia ziemski wiłkomierski 1773 r., poseł smoleński 1776 r., wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komissji, uzyskał dla siebie 1776 roku zwolnienie od procesu o utworzenie missji, zaczętego przeciw Tomaszowi (V. L. VIII f. 572).

Michał, sędzia grodzki wiłkomierski 1784 — 1786 r. Antoni, mostowniczy 1787 r., pisarz ziemski wiłkomierski 1807 r. Adam, mostowniczy upicki 1768 — 1781 r. i sędzia grodzki 1770 — 1772 r. Józef, regent grodzki 1775 r., a koniuszy upicki 1778 — 1793 r. Roch, sędzia grodzki upicki 1773 — 1779 r., podstarości 1780 — 1789 r., i cześnik 1775 — 1783 r., w końcu pisarz ziemski upicki 1790 — 1794 r., wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komissji.

Józef, marszałek wiłkomierski 1800 r. Konstanty, dziedzic Nowodworu, w poniewieskiem, 1905 r.

Jerzy Roch, syn Józefa, z synami: Symplicjuszem Eligjuszem, Józefem, Franciszkiem, Stefanem, Władysławem i Augustem Kazimierzem, ze szlachty wileńskiej, wpisani 1846 r. do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej. Antoni Piotr, syn Jerzego Rocha, 1865 r.; Bolesław Marjan, syn Stefana, 1889 r. (Spis.)

KUSZEWICZOWIE h DOŁĘGA. Samuel Kazimierz Kuszewicz, sekretarz królewski, 1659 r. otrzymał w dziedzictwo starostwo lisiańskie (M. 393 f. 141). Będzie to zapewne Samuel, radny miasta Lwowa, autor „Opisu poselstwa ks. Krzysztofa Zbaraskiego do Turcji 1621 r.", „Djarjusza oblężenia Lwowa przez Kozaków 1655 roku" i innych ksiąg. Mikołaj Kuszewicz został szambelanem 1792 roku (MP.).

Teodor, regent ziemski kijowski, syn Michała i Apolonji Haykównej, wnuk Jana i Brygidy Wielamowiczównej, legitymując się ze szlachectwa 1803 r. w Kijowie, za przodka swego podał Samuela Kazimierza (Not. L. Białkow.).

KUSZEWSCY h. JUNOSZA. Nazwisko wzięli prawdopodobnie od Koszewa, w ziemi zakroczymskiej, na którym dziedziczył 1576 r. Florjan Koszewski (Paw.). Pisali się z Rąkcic, w ziemi wyszogrodzkiej. Eufrozyna z Rąkcic Kuszewska h. Junosza, zamężna Tarnowska, babka Wieszczyckiego, który został 1698 roku kanonikiem gnieźnieńskim (Kor.). Piotr i Andrzej Koszewscy, w ziemi zakroczymskiej, elektorowie Władysława IV-go.

Michał, Jezuita, umarł 1652 r. w Warszawie, na zarazę, służąc zapowietrzonym. Paweł Konstanty Kuszewski, kanonik i kanclerz kolegjaty tarnowskiej 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1471 i 63 f. 239). Synowcowie jego: Andrzej, Paweł i Tomasz, elektorowie Augusta II-go, z województwa sandomierskiego, podzielili się 1701 r. dobrami po stryju Bączałką i Łąkami. Antoni, z województwem podlaskiem, a Mikołaj z sandomierskiem, podpisali obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

Stanisław Benedykt Junosza Kuszewski, syn Andrzeja i Katarzyny Gołębiowskiej, wnuk Jana i Anny Niewiarowskiej, subdelegat grodzki czerski 1775 r. (Perp. Czers. 34 f. 542), regent kancelarji koronnej 1790 r, były metrykant kancelarji koronnej 1796 r., zastawny posesor Dobczyna, zeznał 1799 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Witthofówną, córką Franciszka, prezydenta Warszawy. Córka ich Teodozja Katarzyna, zamężna Olszewska, wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (DW. 106 f. 876; 111 f. 697; 112 f. 432, 1359 i 1386).

Braćmi Stanisława Benedykta mieli być, Kazimierz, kapitan wojsk koronnych i Jan Chryzostom.

Mikołaj, syn Tomasza, zostawił, z Franciszki Kaczkowskiej, Kazimierza, w sądzie ziemskim pilzieńskim 1782 r., a z drugiej żony, Zofji Gogolińskiej, także Kazimierza, ten zaś, z Giertrudy Gostwickiej, żyjącej wdową 1790 r. Mikołaja, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa (M. Dun. Wąs.).

Kajetan, syn Wawrzyńca, wnuk Jana, prawnuk Fryderyka, z synem Mikołajem, wylegitymował się ze szlachectwa 1847 roku, w gubernji wołyńskiej (Spis.).

W Królestwie wylegitymowali się ze szlachectwa między 1836 a 1850 rokiem: Ludwik, syn Jana, Aleksander, syn Andrzeja i Wiktorja Jakóbowa Wereszczyńska.

Zygmunt, dziedzic Łabuniek, w lubelskiem, 1905 r.

KUSZKOWSCY h. JUNOSZA. Teodor Tomasz, Tomasz, Stanisław i Józef Alojzy, synowie Jana, Józef i Karol Jan, synowie Walentego, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku Patrz *Kuskowscy* i *Koszkowscy*.

KUSZLA Jan Andrzejewicz, ziemianin hospodarski powiatu orszańskiego, wwiązany w 120 kopach groszy długu w dwór Poistry Jana Zarzeckiego 1586 r. (Akta XXVI).

KUSZLANIEC. Krystyna Krzysztofówna Kuszlańcówna, żona Bartłomieja Władysława Brzuchańskiego, podczaszego witebskiego 1664 r. (Zs. Słonim.).

KUSZLEJKOWIE na Żmudzi. Jan Kuszlejko, pisarz wielkiego księcia, potem króla Kazimierza 1440 — 1460 r. Piotr Kuszlejkowicz, 1528 r. współdziedzic Kroż. Jan Kuszlejko z trockiego, a Samuel ze Żmudzi, podpisali elekcję króla Michała. Andrzej, podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r., a Teodor z Czesna, elekcję Stanisława Augusta.

KUSZLOWIE z HULIDOWA h. DROGOSŁAW. Od dziedzictwa swego Hulidowa, w dzisiejszym powiecie wilejskim, pisali się Kuszlowie dawniej często Hulidowskiemi, a potem z Hulidowa Kuszlami.

Herb Drogosław.

Mikołaj Kuszel, ożeniony z Zofją Smorczewską 1589 r. (Wyr. Lub. 36 f. 392). Krzysztof, ożeniony z Piotrowiczówną, 1-o v. Ozorowską, siostrą Janowej Borkowskiej z Przełajek, w bytomskiem, kwitował 1632 r. w Krakowie Dembińskiego z procesu (Gr. Krak. 233 f. 1188; Oblig. Krak. 56 f. 1607).

Mikołaj Kuszel Hulidowski podpisał, z województwem wileńskiem, elekcję Jana Kazimierza, a Oktawjan Kuszel, pacta conventa 1648 r. (V. L). Mikołaj był ożeniony z Katarzyną Przeździecką, córką Piotra Pawła 1637 r., a Stanisław Konstanty Danielowicz z siostrą jej, Zofją (Mon. Kossak.).

Zmarły przed 1662 r. Jan Kuszel, miał synów: Stefana i Przecława. Wdowa po Stefanie, Joanna z Chądzińskich, stolnikówna podlaska, kwitowała 1680 r. Maksymiljana Ossolińskiego (Gr. Droh.). Synowie ich: Jan, Władysław i Konstanty, mają sprawę w Lublinie 1684 r. (Zap. Lub. 47 f. 962 i 61 f. 364).

Konstanty został 1711 r. podczaszym podlaskim, następnie jako cześnik, wraz z synem Michałem podpisał, z województwem podlaskiem, obiór Leszczyńskiego 1733 r., z cześnika stolnik podlaski 1738 r., rezygnował z tej godności na rzecz syna 1739 r. i wkrótce umarł,

sławiony jako wielki dobrodziej Jezuitów w Drohiczynie. Z Franciszki Ciecierskiej, stolnikówny drohickiej, miał córki: Anielę wydaną 1720 r. za Adama Brzozowskiego, chorążyca bielskiego, Teresę, żonę 1-o v. Antoniego Zaleskiego, łowczego podlaskiego, 2-o Jacka Rostworowskiego, podczaszego podlaskiego i synów: Stefana, zmarłego młodo w Paryżu i Michała.

Michał, stolnik podlaski po ojcu 1739 r., elektor Leszczyńskiego i Stanisława Augusta, rezygnował ze stolnikostwa na rzecz syna Franciszka, a został szambelanem 1775 r., kupił 1763 r. część Twarogów od Bobickiego, otrzymał 1763 roku konsens na nabycie starostwa liwskiego od Karczewskiego, lokuje miasto Kamionnę w ziemi nurskiej 1766 r., zapisał żonie, Teressie Ossolińskiej, kasztelance gostyńskiej, 45,000 flor. 1766 r., nie żył już 1777 r„ w którym wdowa jego kwitowała Soldenhoffa i Karczewskiego (Gr. Krak. 1750 r.; Sig. 29; Kancl. 31 II f. 3; M. 276 f. 153 i 278 f. 318; MP.; DW. 73 f. 581; 82 f. 281; 84 f. 183 i 301; 93 f. 463 i 550). Z córek ich Ludwika, wyszła za Franciszka Marcelego Kossowskiego, podkomorzego drohickiego; Antonina za Karola Urbańskiego, cześnika drohickiego, a Franciszka, 1-o v. za Jana Czarnockiego, podczaszego drohickiego, z którym zeznała 1789 r. zapis dożywocia, a 2-o v. 1797 r. za Antoniego Siarczyńskiego, sekretarza królewskiego (DW. 105 f. 1107; 111 f. 627; 112 f. 460).

Synów było trzech: Franciszek, Józef i Konstanty Adam, ur. 1751 r., kanonik kijowski i warszawski, proboszcz drzewicki 1782 r., kanonik gnieźnieński i poznański 1788 r., sędzia surrogat warszawski, kawaler orderu Św. Stanisława 1794 r., dziekan gnieźnieński 1795 r., zmarły w Warszawie 1820 r.

Franciszek, najstarszy syn Michała, podpisał wraz z ojcem obiór Stanisława Augusta, stolnik podlaski po rezygnacji ojca 1775 r., poseł drohicki 1784 r., z bratem Konstantym kwitował 1781 r. Świdzińskich i Krasińskich, z obydwoma braćmi kupił od Konstantego Rostworowskiego Wierzchucę Nagórną i Nadolną, Pułkowice i Chrołowice, 1787 r. nabył od brata Konstantego część Wirowa i Chrołowic, sprzedał 1789 r. część Zambrzyńca Osuchowskiemu, ożeniony z Franciszką Świdzińską, kasztelanką radomską, która wraz z rodzeństwem kwitowała 1791 r. spadkobierców Lubomirskiego, kasztelana krakowskiego, kwitował 1793 r. jej brata Jana Nepomucena, a sam, jako opiekun syna Antoniego, pokwitowany 1803 r. przez Kajetana Świdzińskiego, legitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (DW. 97 f. 568; 98 f. 538; 103 f. 153; 105 f. 565 i 594; 107 r. 1580; 109 f. 713; 111 f. 254; 113 f. 561; Quat. VI f 46). Z dziewięciorga dzieci stolnikostwa, ośmioro starszych zmarło na ospę, został syn Antoni, pułkownik wojsk polskich, dzielny żołnierz, ale wielki awanturnik, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, zmarły 1854 r. Z żony, Teresy hr. Załuskiej, zmarłej 1857 r., pozostawił Antoni córki: Anielę za Stanisławem Walewskim, literatkę i autorkę pod pseudonimami Bożenny i Wandy Odrowąż, i Józefę za Tadeuszem Dernałowiczem.

Józef, najmłodszy syn Michała, komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Garczyńskich, wojski mniejszy drohicki 1778 r., a miecznik podlaski 1794 r., ożenił się z Teressą Ossolińską, podkomorzanką mielnicką. W imieniu dzieci z niej zrodzonych, Michała Kazimierza, Ignacego, Adama i Karoliny Teressy, zgłosił się Józef 1789 roku, do spadku po ich prababce, Teressie z Urbańskich, 1-o v. Bu-

tlerowej, 2-o v. Fredrowej, 3-o v. Józefowej baronowej Bobowskiej (A. Lwows. For. Nob.).

Michał Kazimierz, zmarły 1856 r., dwukrotnie ponawiał śluby małżeńskie, najpierw z Ludwiką Krosnowską, która rozwiódłszy się z nim, wyszła 2-o v. za Jana Kickiego, majora wojsk polskich, a powtórnie z Franciszką Dąmbską, z którą się rozwiódł, a ona wyszła za Rozwadowskiego. Z pierwszej żony synowie: Juljan i Atanazy; z drugiej—Ignacy i Lucjan, i córki: Józefa za Władysławem Wolffem; Helena za Michałem Świnarskim i N. za Eysymontem. Wszyscy czterej synowie Michała, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Juljan, dziedzic Niwisk i Żeliszewa, ur. 1816 r., z żony, Marji Popławskiej, pozostawił: Julję za Kazimierzem Przanowskim; Ludwikę za Bronisławem Komierowskim, zmarłą 1885 r.; Władysława, ur. 1852 r., ożenionego z Marją Hołowińską i Bohdana, urodz. 1857 roku, ożenionego 1890 roku z Zofją Darowską, córką Feliksa.

Atanazy, ur. 1818 r., zmarły 1861 r., z Marji Grabianczanki, 1-o v. Michałowej Szumlańskiej, pozostawił syna Antoniego.

Ignacy, dziedzic Przytoczna, ur. 1831 r., zmarły 1903 r., żonaty był z Walentyną Przanowską, zmarłą 1886 r. Z dzieci ich: Jadwiga, ur. 1864 r., zmarła 1897 r.; Wacław, dziedzic Przytoczna, zaślubił 1898 r. w Żalinie Różę Orsettównę, córkę Teodora i Marji z Jełowickich.

Ignacy, drugi syn Józefa, sędzia pokoju powiatu węgrowskiego, dziedzic Nowejwsi, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, ożeniony z Marją Zaleską, 2-o v. Sobieską, zmarł 1872 r., pozostawiwszy córkę N., za Juljanem Czarnowskim i synów: Józefa i Teodora.

Józef, dziedzic Nowejwsi, prezes Dyrekcji Szczegółowej siedleckiej Tow. Kredyt. Ziems., z Pauliny Sarneckiej, miał synów: Aleksandra, ur. 1849 r., zmarłego 1870 r. i Józefa, ożenionego 1889 r. z Marją Świnarską, córką Michała i Heleny z Kuszlów.

Teodor, dziedzic Kossowa-Hulidowa, zmarły 1901 r., z Janiny Łoskiej, pozostawił: Edmunda, dziedzica Kossowa-Hulidowa, ożenionego z Zaleską, i Janinę, kanoniczkę warszawską, następnie żonę Jana Morsztyna. Druga córka Teodora, Józefa, zmarła młodo 1879 r.

Stanisław, z województwa brzeskiego-litewskiego, podpisał obiór Augusta II-go. Daniel 1700 r., w wileńskiem. N. z witebskiego, 1733 r. elektor Leszczyńskiego. Marjanna Andrzejowa Homicz-Łopuszańska 1756 r. i Helena Aleksandrowa Preyssowa 1758 r., zawarły 1780 r. układ z matką swą, Anną z Dysterloffów, 1-o v. Stanisławową z Hulidowa Kuszlową, miecznikową liwską, 2-o v. Jackowską (Gr. Bełskie).

Franciszek, skarbnik słonimski, otrzymał 1712 r. Lisowicze, w województwie nowogrodzkiem (Herb. Król. Pols.). Franciszek, skarbnik mozyrski, otrzymał 1781 r. konsens na cesję Lisowicz synowi Franciszkowi, którego syn Jan Józef, ur. 1746 r. z Antoniny Wolskiej (metr. w Rożanej), wywiódł się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. VI f. 207). Ten Jan zapewne podpisał, z powiatem wołkowyskim, elekcję Stanisława Augusta.

Ignacy, mianowany 1792 r. geometrą królewskim (MP.). Synowie jego, z Anny Pazowskiej urodzeni: Dominik Ignacy, Jan Piotr, Karol Stanisław, Józef

Michał i Stanisław Franciszek, wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1844 r. Z nich:

Jan był urzędnikiem Banku Polskiego 1850 r.

Karol, urodz. 1809 roku, zmarły 1896 roku, z Ewy Chrzanowskiej, zostawił córkę.

Dominik Ignacy, adwokat, zmarły 1858 r., z Joanny Giewartowskiej, miał syna Witolda, doktora, ur. 1836 r., dziedzica Kozub - Dobrogostów, w kaliskiem, którego z Marji Kłobskiej synowie: Jan, ur. 1869 r. i Witold, ur. 1881 r.

Jan posiadał Nowosiółki, w lubelskiem, w końcu XIX-go wieku; po nim dziedziczyli je Kazimierz i Władysław. Antoni, podpułkownik wojsk rossyjskich, urodzony z Hiszpanki, Marji Mercedes N., w Kielcach, zmarł w Petersburgu 1894 roku.

KUSZŁOTOWICZ Piotr, współdziedzic Beržan na Żmudzi 1528 r.

KUSZMALC, właściwie KUHSCHMALZ. Przecław de Cuschmalz h. Sternberg, zaświadczył w Krakowie 1424 r. szlachectwo swego współherbownika, Piotra z Lubczy ze Szląska (St. Pr. P. Pom. VII). Mikołaj i Jan z Lutoryża, zeznali 1425 r. w Sanoku, że brat ich stryjeczny Jan Cuschmalz, ma jeszcze razem z niemi niepodzielną część w Lutoryżu (AGZ.). Franciszek, biskup warmiński 1424 r., umarł 1457 r.

Janusz, zwany Cosmalcz v. Cusmalcz, zganiony przez Mikołaja Bandlewskiego, dowiódł 1419 r. w Poznaniu szlachectwa swego i herbu, z ojca zawołania Gero, a postaci Siciński, z matki zaś Czermieński (Pis. Dz. Pols. IX).

z KUSZNIEWA v. z KUSZNIÓW pod Sieradzem. Łukasz, podczaszy sieradzki 1360 — 1370 roku. Brat jego Stanisław, 1370 r. świadczy w Grzegorzewie (KWP.).

KUSZOROWSKI v. KUSZEROWSKI Piotr, nobilitowany na sejmie 1793 r., żonaty z Katarzyną Granowską, kupił 1791 r. Załęże od Machnackich, a sprzedał je 1796 roku generałowi Bielickiemu (DW. 107 f. 900, 1186, 1199, 1457; 109 f. 39, 871; 111 f. 403 i 1146).

KUSZYŃSCY z Kuszyna, w kaliskiem. Akta kaliskie z lat 1411 — 1415 wymieniają: Wisława, Stanisława Kosmę, Stanisława Szrama, Stanisława Czcichutkę, Przybka Czarnego, Przybka Gębę, Dobka i Dobiesławę, dziedziców Kuszyna (Pis. Dz. Pol. IX). Wojciech Kuszyński, współdziedzic Smuszewa, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Łukasz Kuszyński 1670 r. na Kujawach.

z KUT, w województwie łęczyckiem. Dobra Macieja i Jakóba z Kut, uległy konfiskacie za niestawienie się dziedziców na wojnę 1497 r. (Wierzb. II. 1290). Stąd może wyszli Kuccy.

KUTASOWSCY, w województwie bracławskiem. Ziemianie bracławscy zaświadczyli 1798 r. szlachectwo Jakóba Kutasowskiego i synów jego: Józefa, Benedykta, Piotra i Dymitra (Z Arch. hr. St. Tarnow.).

KUTKIEWICZ Narwojsz, współdziedzic Wilkij na Żmudzi 1528 r.

KUTKORSCY z Kutkorza, w ziemi lwowskiej. Stanisław z Kutkorza, ma sprawę we Lwowie 1445 r. Bracia rodzeni, Marcin i Jan Żelazkowie, niepodzielni dziedzice Kutkorza, kupili 1490 r. część Podussowa za 100 grzyw. od Jakóba z Podussowa. Marcin Żelazko, już od 1471 r. występuje w aktach lwowskich. Równocześnie części Kutkorza są w zastawnym posiadaniu Katarzyny, żony Wacława, 1481 r., a żony Mikołaja Woźnickiego 1487 — 1501 r. i Jana Ostrowieckiego 1476 — 1500 roku. Tak Woźnicki jak i Ostrowiecki, często bardzo nazywani w aktach Kutkorskiemi.

Stanisław Kutkorski, dziedzic Kutkorza, procesuje 1498 r. Mikołaja, posessora Kutkorza, wziął 1504 r. w należności 50 grzyw. Kozłów od Dawidowskiego, a 1505 r. w zastaw Krasne, w powiecie buskim, od Jana z Kamieńca. Żonaty był 1506 r. z Anastazją, siostrą Andrzeja Ostrowieckiego, który go pozywał 1504 roku o wybicie go z części Kutkorza. W 1505 r. procesował się Stanisław z Janem Marmozowskim, dziedzicem części Kutkorza (AGZ. XII — XIX).

Rejestra poborowe z 1515 r. wymieniają Drzemałę i Stanisława, jako dziedziców Kutkorza (Paw.). N. Kutkorski, podsędek buski, umarł przed Kwietniem 1536 roku (M. 51 f. 219). Wojciech, Bartłomiej, Zofja Jakóbowa Czarnecka i Anna, panna, spadkobiercy Stanisława, mają sprawę we Lwowie z Piotrem Cardiną.

Wojciech, towarzysz roty Jana Ostrowskiego, był na wojnie 1581 r. i król wydał napomnienie do sądów, aby w czem jakiej krzywdy nie poniósł; z żoną Barbarą 1593 r., ma sprawę w Lublinie.

Bartłomiej wraz z żoną, Barbarą Jordanówną, nabył 1598 r. za konsensem królewskim od Marji Wrzeszczowej, dożywocie jej na Przegnojowie, Pełtwi i przedmieściu Gliniańskim.

Dorota z Kutkorza, z mężem Janem Terleckim, nabyli 1617 roku sołectwo w Mikołajowie (AGZ. X. 2133, 2313, 2815, 3257; Wyr. Lub. 53 f. 632).

KUTLEWSCY h. POBÓG na Litwie. Wymienia ich Paprocki. Może to samo co Kotlewscy w raciąskim.

z KUTNA v. z KUTNI, patrz *Wnuczkowie*.

KUTNOWIE z Kutna, w powiecie gostyńskim. Wojciech Kutno z Kutna i syn jego Jan Kutnowicz v. Kutno 1386 — 1395 r. w Łęczycy, procesują się o zabójstwo z Grochowskiemi. Jan z braćmi i siostrami, powierzyli 1393 r. swą sprawę Niegłoszowskiemu. Jeden z tych braci, Mikołaj Kutno, pisał się Szczgelskim 1399 r. Piotr z Kutna 1388 r. Maciej z Kutna 1399 r. Małgorzata z Kutna, współdziedziczka Mikołajczewic 1399 r. (Łęcz. I i II).

Od nich pewno poszli Kutnowscy, z których Trojan jest urzędnikiem biskupa łuckiego w Skrzyszewie 1580 r. (Źr. Dziej. XVII). Małachowski w swym spisie daje im herb Ogończyk, prawdopodobnie uważając ich mylnie za jedno z Kucieńskiemi z Kutna.

KUTOWICZOWIE v. KUTIEWICZOWIE, w mścisławskiem. Gabrjel Kutiewicz został zabity przy zdobyciu Mścisławia przez Moskwę 1654 r. Wdowa po nim, Aleksandrówna Budohoska, 2-o v. Kazimierzowa Sanawska, wniosła 1664 r. manifest do grodu o zabójstwie męża i ograbieniu ich. Aleksandra Kutowiczówna, żona Marcjana Lindorfa 1660 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

KUTROWSCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego krzyż zwyczajny w środku bramy (Arch. Sang.), z Kutrowa, w powiecie łuckim. Mikita Kutrowski, ożeniony z Anną Sieniucianką Lachowicką 1543 r., sprzedał część trzecią, a zastawił resztę Kutrowa z przyległościami Działyńskim 1565 — 1566 r. Córki ich: Nastazja Hawryłowa Hulewiczowa, N. Iwanowa Szybieńska, N. Ostafowa Kołpytowska i N. Tomaszowa Brzuchowska, procesują 1569 r. Działyńską o Kutrow (Woł. I f. 94; Op. Łuc. 2093 f. 11 i 44; Teka Rulikow.).

KUTRUŁKA Piotr, stawił 1528 roku jednego konia na popis ziemi wołyńskiej.

KUTURMAŃSKI h. JUNOSZA. Jakób otrzymał szlachectwo 1512 roku, a przyjęty został do herbu przez Radziejowskiego (M. 25 f. 293).

KUTWICKI Franciszek podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcję Stanisława Augusta (może Kotwicki).

KUTYŁOWSCY h. LIS z Kutyłowa, w ziemi nurskiej. Walenty Kutyłowski, pisarz ziemski nurski 1569 — 1590 r., starosta arcybiskupi łowicki 1568 r., dziedzic Kutyłowa-Perysi, pozwany 1582 roku przez Święcickich o niewypełnienie czynności pisarskiej, pochowany u Bernardynów w Warszawie. Paprocki z nagrobka pisze, że był wojskim nurskim (Mil.; Teka Pawińs. VI; Zs. Gr. Czers. 51 f. 107; Wyr. Lub. 42 f. 669).

Herb Lis.

Stanisław, pleban w Długiej Dąbrowie, obejmując 1576 roku kanonję gnieźnieńską dowiódł, że ojciec jego Maciej był herbu Lis, a matka, Anna z Brzeskich herbu Jastrzębiec (Kor.); 1580 r. zarządzał wsiami duchownemi, Grochowo i Kawięczyno, w warszawskiem (Paw.).

Andrzej, syn Jana, Maciej i Jakób, dziedziczyli na Kutyłowie średnim, Stanisław, Paweł i Marek, na Kutyłowie bliższym, Jan i Maciej, na Kutyłowie dalszym, Joachim i Ambroży, na części Zaremb Kościelnych 1578 r. (Paw.). Tomasz podpisał, z ziemią nurską, elekcję Jana Kazimierza, Wojciech, Walenty, Andrzej, Kazimierz i Stanisław, z tąż ziemią, obiór Augusta II-go, dwóch Bartłomiejów i dwóch Walentych, elekcję Leszczyńskiego.

Paweł, syn Bartłomieja, nabył 1708 r. część w Tryniszach od Uszyńskiego (Gr. Nurs.). Stanisław z żoną, Zofją z Kłopockich, zawarł kontrakt ze Słanką 1704 roku (Perp. Czers. 16 B f. 347). Franciszka, wdowa po

Adamie Kownackim, pisarzu ziemskim nurskim 1789 r. (DW. 105 f. 261). Karol, dziedzic dóbr Miodusze-Litwa, w łomżyńskiem, 1905 r.

Franciszek Ksawery, syn Wojciecha Jana, wnuk Jana Andrzeja, łowczego łukowskiego, dziedzica dóbr Romanowicze, w powiecie lidzkim, wywiódł się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Wojciech Kutyłowski z synami: Fortunatem, Janem i Józefem, syn Antoniego Piotra, wnuk Jerzego, prawnuk Joachima, wylegitymował się ze szlachectwa 1862 r., w gubernji podolskiej; Bohdan i Michał Krzysztof, synowie Fortunata, 1872 r.; Franciszek Ksawery, Józef i Bolesław, synowie Jana, 1878 r., a Piotr, syn tegoż Jana, 1889 r. wpisani do ksiąg szlachty w tejże gubernji (Spis.).

Już wcześnie osiedli Kutyłowscy w Prusach, gdzie Jan Kutyłowski, syn jego Stanisław, Piotr, Andrzej i Marcin Smoleńscy, bratankowie jego i Mikołaj i Tomasz, siostrzeńcy jego, kupili około 1470 r. dobra Probark od zakonu (Kętrz. Ludn. Pol. f. 414).

KUTYŁOWSCY - SOKOŁOWIE. Jan z synami: Jakóbem i Kajetanem Dominikiem i Stefan, synowie Mikołaja, wnukowie Teodora, prawnukowie Grzegorza, praprawnukowie Pawła i Jan, syn tegoż Teodora, w 1842 r.; Wawrzyniec z synami: Kazimierzem Franciszkiem, Andrzejem i Wincentym, Piotr Paweł z synem Gabrjelem Teodozym, Hipolit Bartłomiej i Ludwik Bartłomiej, synowie Kazimierza, wnukowie Andrzeja, w 1853 r. wywiedli się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej (Spis.).

KUTYSCY z Kutyszcz, w ziemi halickiej. Ihnat z Kutyszcz, sędzia ziemski halicki, 1438 r. dziedzic Kutyszcz, Niżniowa, Bratyszowa i innych dóbr, ożeniony był z Anną Wołczkówną z Boratyna, za którą otrzymał Tuliczów i Chorzów 1429 r. Z wsi tych spłacają im 250 grzyw. Prochniccy 1437 r. W tymże roku nabył Ihnat wieś Ostrą od Froli z Ostrej, trzymał w zastawie Zagórze od Kolów Borszczów i Uherniki i Sroki od Buczackich, zamienił 1461 r. Siekierczyn, w haickiem, na Kamionki, w kołomyjskiem, z Niemirką, wyposażył 1453 r. córkę Nastazję 200-tu grzywnami i wydał ją za Zawiszę z Hnilca, a 1461 roku drugą lcórkę Miłochnę, żonę Fedka z Podwierbiec, 150-u grzywnami, w czem im dał wieś Ostrą.

Przy lustracji królewszczyzn, okazał 1469 r. list na wieczystą darowiznę wsi Oleszów i Pereszów, w halickiem (Jabł.). Za młodu zarzucano mu zdradę i spiskowanie przeciw dobru ziemi, przeciw królestwu węgierskiemu, ale się z zarzutów oczyścił 1440 i 1441 r. Pozwany w końcu 1470 r. przez Piotra Mokrosądzkiego, o głowę ojca i brata, umarł w połowie 1471 r., nie spłaciwszy grzywien, które spłaca syn jego Feliks, inaczej Fedko z Niżniowa i Kutyszcz 1474 r.

Feliks otrzymawszy 1466 r. za żoną, Anną Fredrówną, wojewodzianką podolską, 500 grzyw. posagu, oprawił jej za zgodą ojca 1,000 grzyw. na Kutyszczach, Oknianach, Dobrogoście, Ostrej i połowie stadniny i bydła. Anna już 1478 r. jest 2-o v. żoną Pawła Marca z Czemierzowiec, podstolego kamienieckiego.

Jedyny ich syn Jan z Kutyszcz Niżniowski, 1488 r. zakończył proces z Miłowańskiemi, którzy pozwali jeszcze dziada jego Ihnata o Holeszów, przyznając im 100 grzyw. na tymże Holeszowie (AGZ. XIII — XIX).

KUTZNER Franciszek otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KUWIECZYCCY, w województwie kijowskiem. Łukasz Bołotowicz Kuwieczycki, woźny generał ziemi kijowskiej, sprzedał przed 1615 rokiem Truchanowszczyznę, Olifirowszczyznę, Sukaczewszczyznę i Krywice, Aleksandrowi Stroiłowskiemu. Ziemie te w starostwie lubeckiem, nadane były przodkom jego przez Gasztolda, za potwierdzeniem Zygmunta Augusta 1571 r. Druga połowa ziemi Kuwieczyńskiej, była w posiadaniu Wasilewiczów, Miłkowiczów, Kuśnierzów i Moraszków 1615 r. (Źr. Dziej. V f. 86, 88 i 93).

KUZA Jan Stanisław 1672 roku, w województwie brzeskiem - litewskiem (Akta IV).

KUZIEMSCY h. LUBICZ. Teodor i Mikołaj, synowie Konstantego i Anastazji z Jezierskich, wnukowie Łukasza i Anny Brzezickiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

KUŹLATYCZ Andrzej. Pieczęć jego z roku około 1440, ze znakiem Bolesciców, zamieścił Zamoyski w swych Notach z kancelarji koronnej (Piekos. VII).

KUŹMA Wojciech, kasztelan warszawski 1321—1327 r. Ten sam pewno, ale nazwany Janem Kuźmą, kasztelan warszawski 1334 r.

KUŹMICCY i KUŹNICCY. Jest wiele wsi i osad zwanych Kuźmice i Kuźnice, tak w Koronie, jak Litwie. Skąd którzy Kuźmiccy v. Kuźniccy pochodzą, dojść trudno, zwłaszcza, że i nie ujednostajniona pisownia nie pozwala dobrze rozdzielić Kuźmickich od Kuźnickich i Koźnickich.

Jan, syn Jana z Kuźnicy, 1476 roku student uniwersytetu krakowskiego. Jan, syn Teodora, 1542 r. Mikołaj 1557 r. na Litwie (Arch. Zbor. 17 i 21). Daniel Koźnicki z Koźnic, poseł na sejm 1638 r. (V. L. III f. 451).

Jan Kuźmicki z Kowalewa, stawił się osobiście do obrony Smoleńska 1654 roku, a drugi Jan wyprawiony przez podstolego smoleńskiego z Ostrowszczyzny (Arch. Zbor. 14). Władysława, w trockiem, 1700 r. przytacza Niesiecki. Joachim, elektor Stanisława Augusta, z powiatu orszańskiego, podpisał poprzednio 1763 r. obydwa manifesty szlachty litewskiej. Stanisław i Jan, w grodzieńskiem, 1765 r.

KUŹMICZ Waśko, w latach 1366 — 1378 często świadczy na dokumentach, wydanych na Rusi Czerwonej.

KUŹMICZOWIE v. KUŹNICZOWIE. Michał Kuźmicz, ożeniony z ks. Opranją Sokolińską Konoplanką, 1-o v. żoną Fedora Szwokiry, 1546 r. procesuje się z jej rodziną o posag i schedy (ML. 48; Wolff.).

Teodor Kuźmicz, pozwany przez Hulewiczów o dokumenta 1625 r., nie żył już 1637 r., w którym brat jego Bazyli, zasądził Chomiaków i innych jego wierzycieli o długi, a proces trwa jeszcze 1643 r. (A. Woł. z 1625 r. Sum. 120; Kij. V. 27; Woł. VI C f. 35).

KUŹMINICZ Jan, bojar i namiestnik winnicki księcia Ostrogskiego 1533—1538 roku (Arch. Sang.).

KUŹMIŃSCY z Kuźmina, w powiecie sieńskim, w dawnem województwie witebskiem. Jan Kuźmiński Iwanowicz, pisarz grodzki witebski 1591 — 1596 r., nie żył już 1598 r. Jego zapewne wdowa, pani Kuźmińska Iwanowiczowa Budohoska, Zofja Konstantynówna Kosowna, pozwała 1598 roku Przewalskiego (Ist. Jur. Mat. XXI).

KUŹMIŃSCY z Kuźmina, w powiecie kamienieckim. Niesiecki Kuźmińskim na Rusi, daje herb Jastrzębiec i przytacza z nich Jana, elektora Władysława IV-go.

Jaśko i Daniłko, dziedzice cząstek w Kuźminie 1530 r. (Źr. Dziej. XIX). Obresina Kuźmiński, 1590 r. zapisał się na sąd polubowny z Puzynami i innemi, w sprawie o podział części Fedczyńskiej w Kniebininie (Woł. I f. 21).

Ludwik i Gabrjel, synowie Józefa, Sylwester i Jan, synowie Grzegorza, Karol, syn Jana, wszyscy wnukowie Adama, syna Jana; Józef z synami: Teodorem, Maciejem i Stanisławem, Stanisław i Wincenty, synowie Wojciecha, Kazimierz, Antoni i Aleksander, synowie Józefa, wnukowie Stanisława, prawnukowie Adama, syna Jana, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1849 roku, a Stanisław, Florjan i Nikodem, synowie Jana Teodora, wnukowie Stanisława, syna Adama, 1855 r.; Marcin, syn Józefa Wojciechowicza i Stanisław, syn Teodora Józefowicza 1871 roku (Spis.).

KUŹMIŃSCY, w ziemi czerskiej. Może wyszli z Kośmina v. Koźmina, w grójeckim. Sebastjan, syn Stanisława Rafała i Anny z Brzezińskich, regent sądów marszałkowskich koronnych 1724 r. i burgrabia warszawski 1732 r., zeznał 1724 r. zapis dożywocia z żoną Franciszką Teressą Modzelewską, kupił 1725 roku części Myszczyna od Myszczyńskiego, a 1732 r. Nosy od Ciszewskiego. Dzieci ich: Walenty, Łucja, żona Antoniego Tatarowskiego, Kunegunda Konstancja i Jerzy Wojciech, Jezuita, 1752 r. objęły spadek po matce, a 1756 r. sprzedały Nosy Lisowskiemu, którego ks. Jerzy Wojciech i Konstancja, wdowa po Antonim Jerowskim, kwitują 1772 r. (Perp. Czers. 23 f. 113 i 114; 24 f. 6; DW. 65 f. 584 i 1227; 68 f. 421 i 452; 74 f. 161; 80 f. 41; 89 f. 748).

Marjanna z Trzebińskich Kuźmińska 1739 r., a Stefan 1789 r. w czerskiem (Perp. Czers. 25 f. 40 i Deb. Czers. 2 f. 86).

KUZMIS Tyszko, współdziedzic Kurklan na Żmudzi 1528 r.

[KUŹMOWICZ Teodor, regent metryki litewskiej, po przeniesieniu jej do Petersburga 1795 r.]

KUZNOWSKI Władysław, podsędek rawski, podpisał z ziemią rawską, elekcję Jana Kazimierza (V. L.). Nie znamy z owych czasów podsędka rawskiego, ale zdaje się, że nazwisko podanego tu elektora zostało w druku przekręcone. Może to będzie Krosnowski.

KUZOWSKI. Dobra Jakóba Kuzowskiego i żony jego, Anny w Piczkowicach, w lubelskiem, uległy 1497 r. konfiskacie, za niestawienie się dziedzica na wojnę (Wierzb. II. 823).

KUŻELEWSKI h. RADWAN. Wojciech, syn Józefa, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KWACZ został namiestnikiem rzeczyckim 1481 r.

z KWACZY Jan, syn Tomasza, 1436 roku student uniwersytetu krakowskiego.

KWACZYŃSCY - JAROSZEWICZOWIE h. PRZYJACIEL. Jeden z wnuków Felicjana Kwaczyńskiego-Jaroszewicza, z ziemi nurskiej, Jerzy osiadł w witebskiem, gdzie został regentem grodzkim witebskim i nabył 1710 r. dobra Ostupiszcze od Grużewskich. Potomkowie jego w piątym pokoleniu, dziedzice Ostupiszcz, wywiedli się ze szlachectwa w sądzie ziemskim witebskim, w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witebski). Patrz *Jaroszewiczowie.*

KWADEROWIE. Michał Kwader, syn Szymona i Anny Domańskiej, wnuk Aleksandra, wywiódł się ze szlachectwa, w sądzie grodzkim halickim 1772 roku, nie wymieniając swego herbu (M. D. Wąs.).

KWADROWSKI Andrzej, 1598 roku na Podolu (Arch. Kamien. w Tece Rulikows.).

KWARCIC Tomasz, procesuje 1393 r. w Kościanie Janusza Rotuborka o Cikowo (Leksz.).

KWARSZEWICZ Antoni ze Żmudzi, podpisał 1733 roku elekcję Stanisława Leszczyńskiego.

Herb Cholewa.

KWASIEBORSCY v. KWASIBORSCY h. CHOLEWA z Kwasieborzyna, w powiecie raciąskim. Andrzej Kwasiborski jest posessorem Wronowa, w bełskiem, z którego chce go spłacić 1466 roku Tomasz Sdrod z Wronowa. Andrzej pieniędzy nie przyjmuje, dopiero 1469 roku wykupuje od niego Wronów Dobiesław z Byszowa, kasztelan bełski (AGZ. XIX).

Stanisław Sójka z Kwasiborzyna i bratowa jego, wdowa Dziersławowa i dzieci ich, a dalej Michał, Zygmunt, Mikołaj Jeziora, Filip i Bernard z Kwasiborzyna, ulegli konfiskacie dóbr 1497 r., za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 941 i 1021).

Andrzej i Jan, synowie Piotra z Kwasieborzyna-Obrypniego, mają sprawy w Płocku 1530 r. Andrzej objął 1530 r. część Kwasiborzyna po Olechnie.

Tomasz, syn Piotra Ziekowicza z Kwasiborzyna-Obrypniego, procesuje 1543 roku Marcina, syna Andrzeja i Jakóba, syna Bartłomieja z tegoż Kwasiborzyna, a Dorota, siostra Tomasza, pozwała 1542 r. o poranienie Macieja, brata Jakóbowego, którego też pozwał 1543 r. Piotr, syn Zygmunta (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 40, 62, 63; 7 f. 202, 245, 325; 8 f. 256, 327; 9 f. 29 i 342).

Andrzej Kwasieborski, zwany Sójka z Kwasieborzyna-Sójek, z synami: Stanisławem, Janem i Wawrzyńcem, procesują 1533 r. Radzanowskiego, Witkowskiego i Rybickiego. Jan pozwał 1544 r. o poranienie Jana Szarowicza, syna Leonarda z Kwasieborzyna-Sójek.

Marcin i Jakób, synowie Mikołaja Teląga 1540 r. Jan Pieczonka, 1543 r. dziedzice części w Kwasieborzynie. Stanisław, syn niegdy Mikołaja z Sikor 1544 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 43, 62, 207; 6 f. 75, 196; 7 f. 86, 123; 8 f. 231; 9 f. 280, 318 i 343).

W 1578 r. dziedziczyli na Kwasieborzynie-Sójkach, Feliks Sójka z braćmi i Wawrzyniec i Jan, synowie Andrzeja, na Kwasieborzynie Wielkim, czyli Obrypnem, Wojciech Furman, Marcin Orloch, i Piotr i Jakób, synowie Jana Pieczonki (Paw.).

Bartłomiej, major wojsk koronnych, z żoną Krystyną, otrzymali 1666 roku glejt do sprawy z Puczniowskim. Ten sam może Bartłomiej, posiadacz wójtostwa w Mszalnicy, umarł 1697 r. (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 17 i 139 f. 104). Piotr podpisał, z województwem płockiem, elekcję Augusta II-go, a Adam, Marcin i Tomasz, elekcję Leszczyńskiego 1733 r.

Bonawentura, burgrabia wyszogrodzki 1772 r., spisał testament 3-go Marca 1796 r. (DW. 89 f. 502 i 111 f. 1362). Ignacy, syn Stanisława, nabył Witkowice i Miłaki od Truszczyńskich 1789 r. (Perp. Czers. 40 f. 178).

Tomasz, dziedzic Cybulinka, w wyszogrodzkiem, 1765 r. (Herb. Król. Pol.). Potomkowie jego, Antoni, syn Klemensa i Antoni Izydor i Wojciech, synowie Szymona, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, między 1836 a 1850 r.

Antoni, syn Klemensa, 1850 r. burmistrz w Brdowie. Florjan, syn Wojciecha, urzędnik sądowy, w latach 1843 — 1870. Marjan, syn Antoniego, kasjer gubernjalny płocki, pozostawił z pierwszej żony, Józefy Malewskiej, córkę Julję, a z drugiej — Romany Malewskiej, synów: Jana i Gustawa, małoletnich 1868 r. Marja, żona Karola Lenartowicza 1825 r. Ignacy, dziedzic Kawęczyna, Zygmunt, dziedzic Wempił, w płockiem, 1905 roku.

Herb Bogorya.

z KWASIŁOWA Wańko, kasztelan chełmski 1434 — 1470 r. Patrz *Dziusa*.

KWASKOWSCY h. BOGORJA z Kwaskowa, w powiecie sieradzkim. Stogniew z Kwaskowa, naganił 1399 r. Szeligę z Rakowic, o co proces w Sieradzu. Mikołaj, syn Zawiszy z Kwaskowa, 1427 r. student uniwersytetu krakowskiego. Nie sądzę, aby ci dziedzice Kwaskowa, należeli do rodu Bogorjów, bo imiona Stogniew i Zawisza, w rodzie tym się nie pojawiają.

Mikołaj z Kwaskowa, 1450 r. świadczy w Sieradzu (Zs. Sier. 11 f. 206). Wojciech Kwaskowski 1551 r. w Sieradzu (Gr. Sier.). Dominik, dziedzic części Kwaskowa 1553 r. (Paw.).

Jan, mianowany 1761 r. cześnikiem inflanckim (Herb. Król. Pol.), z żoną, Zofją z Mecherzyńskich, 1-o v. Malinowską, został wprowadzony w posiadanie dóbr Brzeście 1760 r., procesował i kwitował z długu Rostworowskiego 1778 roku, wziął w zastaw Ciechlin od Modzelewskich 1782 r.

Syn ich Tadeusz, kwitował 1784 roku Andrzeja Rostworowskiego (Perp. Czers. 31 f. 188; 82 f. 243; 33 f. 333; 35 f. 386; 36 f. 135; 37 f. 139; Deb. Czers. 3 f. 71 i 190; DW. 100 f. 1209; 105 f. 1206).

Florjan Stanisław Dezydery, syn Tadeusza i Anna z Radłowskich, wdowa po Nikodemie, z dziećmi: Aleksandrą, Kazimierą, Nikodemą, Kwirynem, Bronisławem i Czesławem, dowiedli szlachectwa w Królestwie, między 1836 a 1850 r.

Herb Pielesz.

KWAŚNICCY v. KWASZNICCY v. KWASZNIŃSCY h. PIELESZ, przydomku *Złoty*. Kojałowicz pisze o nich, że przyszli z Moskwy. Jan Kwaśnicki, doktór teologji i filozofji 1611 r. na uniwersytecie w Padwie. Adam Złoty Kwaśnicki, miecznik trocki i Jan Złoty Kwaśnicki, z województwem trockiem, a Andrzej Złoty Kwaszniński, arcybiskup smoleński, z województwem smoleńskiem, podpisali elekcję Jana Kazimierza. Andrzej został 1640 r. arcybiskupem smoleńskim, był i archimandrytą czerejskim, ustąpił ze Smoleńska 1654 roku przed wojskami carskiemi i objął biskupstwo pińskie i turowskie, umarł 1655 r. Bratanek jego, Jan Kwaśniński Złoty, podstoli brzeski 1677 — 1681 r. (Akta XV).

W gubernji wołyńskiej wylegitymowali się ze szlachectwa następujący Kwaśniccy: Ignacy, syn Mateusza, z synami: Ferdynandem, Janem i Augustynem, Jakób z synami: Aleksym Teodorem, Longinem Zacharjaszem, Janem i Szymonem i Bazyli, synowie Aleksandra, a wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Jana, syna Adama, w 1863 r.; Władysław, Stanisław, Ewelina Stefanja, Jan i Kazimierz, dzieci Jana, syna Ignacego powyższego 1897 roku; Hilary Ludwik, Djonizy i Władysław, synowie Aleksego Teodora, 1901 r. i Jan, syn Ferdynanda, z synem Witalisem. 1904 r. (Spis.).

Herb Nałęcz.

KWAŚNIEWSCY v. KWAŚNIOWSCY h. NAŁĘCZ. Jedną tylko wieś Kwaśniów spotykamy na całym obszarze Polski, która w XV-m wieku była dziedzictwem Starych koniów. Może jednak od niej wzięli nazwisko Kwaśniewscy Nałęcze, jeżeli nie zmienili bezwiednie dawnego swego herbu Starykoń na Nałęcz i nie stanowią jednej rodziny.

Stanisław Aleksander Kwaśniewski, urodzony z Lisickiej, pułkownik Jego Król. Mości 1709 r., został 1737 r. miecznikiem stężyckim, odstąpił chorągwi pancernej synowi

Rochowi 1744 r., trzymał 1736 r. w zastawie Zameczek pod Przytykiem od Tarłów, wprowadzony w posiadanie Bądkowa 1741 r., umarł 1750 r., pozostawiwszy z żony, Anny Janickiej, podczaszanki radomskiej, dziedziczki Rzucowa, liczne potomstwo (Gr. Radoms.; Perp. Czers. 26 f. 26). Z córek ich:

Aleksandra wyszła za Józefa Jankowskiego, chorążego opoczyńskiego; Magdalena za Jana Dunina Brzezińskiego, starostę gzowieckiego; Katarzyna za Ignacego Bełdowskiego, pułkownika wojsk koronnych, który wyjednał 1775 r. od sejmu komissję do sprawy o jej posag i schedy, i w imieniu żony kwitował 1791 r. z posagu Dembińską, starościnę wolbromską (DW. 107 f. 7), a zmarła bezdzietnie przed 1796 r. i Anna, zamieszkała już 1779 r. na dewocji u Bernardynek w Drzewicy, gdzie zmarła 1796 r., zapisawszy znaczną część majątku bratankowi Walentemu, za zasługi oddane ojczyznie i jej samej, a resztę synowicy Marjannie, dzieciom po siostrach, Jankowskiej i Brzezińskiej i na pobożne dzieła.

Z synów:

Roch Hieronim, został na mocy cesji ojca, rotmistrzem chorągwi pancernej 1744 roku, a po śmierci ojca, miecznikiem stężyckim 1750 roku, rezygnował 1760 r. ze wszystkich godności i został księdzem. W 1766 roku jest kanclerzem chełmskim i proboszczem w Skrzyńsku, następnie scholastykiem chełmskim 1779 roku, w końcu biskupem sufraganem chełmskim, nie żył już 1789 r.

Antoni, porucznik wojsk koronnych 1761 r., elektor Stanisława Augusta, z województwa sandomierskiego, w końcu generał major wojsk koronnych, był i komendantem Zamościa, nie żył już 1783 r., bezdzietny z Katarzyną z Borieckich, 1-o v. Suchodolską, kasztelanową słońską.

Aleksy, porucznik 1761 r., kapitan wojsk koronnych 1783 r. procesował w imieniu całej rodziny Wąsowicza (Gr. Radom.).

Stanisław, chorąży pancerny w wojsku koronnem 1761 r., został po bracie Rochu 1760 roku, miecznikiem stężyckim, ale nie utrzymał się widocznie na tym urzędzie, bo są równocześnie inne nominacje na miecznikostwo. Żył jeszcze 1789 roku.

Jan, chorąży w gwardji królewskiej 1761 r., wkrótce musiał umrzeć. Jedyna o nim wzmianka w kazaniu na obłóczynach ich kuzynki Lisickiej (Teka Rulikowskiego).

Felicjan, czwarty z rzędu syn Stanisława Aleksandra, rotmistrz kawalerji narodowej 1759 r., pułkownik wojsk koronych 1769 r., starosta nowosielecki, ożenił się 1759 r. z Antoniną Sudrawską, miecznikówną dobrzyńską, pupilką Krasińskiego, starosty nowomiejskiego, za którą dostał 30,000 flor. posagu (Gr. Chęciń.), dziedzic Ostałówka i części Chruślic, posessor Latoszyna od Krasińskich 1762 r., wyznaczony 1769 r. opiekunem dóbr Jagniątkowskiego, komisarz z sejmu 1775 r. do sprawy Borka, wraz z żoną kwitował 1782 r. Krasińskich, nabył 1786 r. część Chruślic od Bortniewskiego, w imieniu swojem i brata Stanisława, kwitował Piaskowskiego z sumy po bracie Rochu, pensji wyznaczonej im przez ks. kurlandzką, Franciszkę z Krasińskich, odstąpił Grochowskiemu, który kwitował 1789 roku z niej księżnę. Dzieci pozostawił troje: Walentego, Tadeusza i Marjannę, której ciotka Anna zapisała część majątku 1796 r. (M. 236 f. 141; 279 f. 451; 290 f. 82; Obl. Krak. 218 A f. 144; DW. 98 f. 640; 102 f. 922; 105 f. 267).

Tadeusz, chorąży 1786 r., porucznik 1792 r. kawalerji narodowej, otrzymał 1792 r. od matki dworek w Radomiu, kwitował brata Walentego 1795 r. (DW. 102 f. 1547; 108 f. 297; 110 f. 1117).

Walenty, pułkownik wojsk koronnych, 1796 r. pozwany z bratem i siostrą rodzonemi i z ciotecznemi Brzezińskiemi i Jankowskiemi, jako spadkobiercy Antoniego, komendanta Zamościa przez Wąsowicza (Gr. Radom.). Syn Walentego, Zenon Jan Kanty Adam, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, a 1850 roku był Radcą Dyrekcji Głównej Towarz. Kredytow. Ziemskiego z gubernji radomskiej.

Józefa z Sudrawskich Kwaśniewska 1770 r. Jerzy, 1779 r. wikary w Drzewicy, 1800 — 1827 r. proboszcz w Odrzywole.

KWAŚNIEWSCY h. PIELESZ. Wojciech, syn Franciszka, przed 1850 r., a Wojciech, syn Wojciecha i Aleksander Wojciech, syn Stanisława, między 1851 a 1853 r. dowiedli szlachectwa w Królestwie Polskiem.

KWAŚNIEWSCY v. KWAŚNIOWSCY h. STARYKOŃ z Kwaśniowa, w powiecie proszowskim. Jasiek z Kwaśniowa, w latach 1389 — 1400, ma różne sprawy w Krakowie. Do części tej wsi mają pretensje, Wichna ze Sławkowa 1388 r. i Helena z ulicy Sławkowskiej 1389 r.

Dziedziczy też na niej Dzierżek z Młodzów 1388 — 1389 r. Kachna, sołtyska z Jangrotu, pozwała 1399 r. ojca swego, Jana Kwaśniowskiego, o 40 grzywien posagu matki, ale sprawę przegrała. Jan ma sprawę 1419 r. z Stanisławem z Ogrodzieńca, kupił 1423 r. część Chechła od Klemensa z Bzowa, 1431 r. jest podstarościm krakowskim. Wit z Kwaśniowa, pozwał 1411 r. o przyganę Nawoja z Tenczyna (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Herb Starykoń.

Adam z Barwaldu z rodu Starych Koniów, ożenił się 1-o v. z Małgorzatą, która mu zapisała 200 grzywien na połowie Kwaśniowa i Ryczówka 1388 r. Drugą jego żoną była Katarzyna, córka Tomka z Ziembocina 1397 r., której i synowi jej Janowi, bracia oddali w dziedzictwo 1400 r. część macierzystą w Stogniewicach, w krakowskiem i część Kłobukowic, w sieradzkiem. Piotr z Kwaśniowa 1440 r. w Krakowie. Jan Kwaśniowski, pożyczył 1473 r. biskupowi krakowskiemu 100 zł. węg. Tego Jana Kwaśniowskiego h. Starykoń, wymienia Długosz jako dziedzica Kwaśniowa i Ryczówka (Lib. Benef.).

Jan i Mikołaj, synowie jego, 1472 r. byli studentami uniwersytetu w Krakowie. Wdowa po Janie Małgorzata, procesuje się 1510 r. o czynsz z domu w krakowie z Siemiontem. Mikołaj pozwał 1523 r. Dominikanów krakowskich, o zajęcie mu ogrodu na Zwierzyńcu, a 1526 roku zastawił Ryczów i Ryczówek Górskiemu (St. Pr. P. Pom. VI. 87 i 266; Gr. Krak.).

Stanisław, ożeniony z Beatą Radwanówną, sołtysówną z Prosieka, 1-o v. Wróblewską 1553 r. Stanisław, dziedzic Kwaśniowa 1581 r. (Paw.). Synowie jego:

Jan i Stanisław, dziedzice Ryczowa 1584 r. (Wyr. Lub. 19 f. 261). Anna Janotówna Bzowska, wdowa po Janie 1593 r. (Gr. Krak.). Anna, córka Sebastjana, żona 1-o v. Jakóba z Koziegłów Giebułtowskiego, zmarłego 1601 r., 2-o v. Stanisława Szypowskiego, 3-o v. Samuela Morawickiego (Gr. Biec. 55 f. 585; Gr. Krak. 142 f. 721 i 143 f. 839).

KWAŚNIEWSCY v. KWAŚNIOWSCY różni, o których nie wiem, do którego z powyżej wymienionych rodów należą. Jakób, burgrabia lwowski 1651 r., stawał osobiście 1631 — 1639 r. na popisy ziemi lwowskiej (AGZ. XV). Jego pewno syn Stanisław, stawił się na popis za ojca 1651 r. N. podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała. Anna, wdowa po Stanisławie Szydłowskim 1701 r. (Perp. Czers. 15 f. 333). N. w kijowskiem, 1718 roku (Kij. IX. 527). N. na dworze Warszyckiego, wojewody łęczyckiego, 1721 roku (Woł. XI f. 945).

Kazimierz z Kwaśniewa, cześnik i poseł bracławski, podpisał, z województwem bracławskiem, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Jan, urzędnik w Żupach wielickich 1737 r. Józef, deputat chorągwi pancernej, kwitował 1762 r. z podatku Stefana Wąsowicza (Gr. Radom.). Józef, mianowany 1767 roku podczaszym parnawskim.

Jan Nepomucen, tytułowany 1765 roku cześnikiem gostyńskim, starosta wierzchowiecki, żonaty z Antoniną Gurowską, podczaszanką buską, 1-o v. Kajetanową Dzierżkową, starościną barecką, otrzymał 1770 r. koncens na cesję Wierzchówki Hryniewieckim (Kancl. 48 II f. 151). Cesji tej dokonał dopiero 1775 roku; tegoż roku z sejmu był wyznaczony do różnych komissji i dla siebie wyjednał odesłanie procesu z Hryniewieckiemi do sądu asessorskiego (V. L.). Oboje z żoną, cedowali 1775 i 1778 roku różne sumy Leśnickiemu (DW. 92 f. 432; 94 f. 912).

Wawrzyniec, cześnik zwinogrodzki, zawarł 1771 r. z Szaniawskim, łowczym łukowskim, układ o wieś Junaczyńce na Wołyniu (DW. 89 f. 104).

Katarzyna, dziedziczka Piasków Ruskich, obowiązała się 1784 r. mieszkać stale w Galicji. Syn jej Józef, dowodząc szlachectwa 1789 r., złożył w Wydziale Stanów rodowód, ale bez dokumentów (M. D. Wąs.).

Józef, ur. 1793 r. pod Rzeszowem, zmarł 1867 r. w Warszawie, doktór medycyny, profesor uniwersytetu Jagiellońskiego. Wanda, córka Marcjana i Heleny z Korewów, wyszła 1885 r. za Bronisława Londyńskiego.

W gubernji wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1856 r.: Franciszek z synami: Kajetanem, Rafałem i Kasprem, Ignacy z synem Narcyzem i Florjan, synowie Walentego, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Wawrzyńca, syna Adama, zapewne wymienionego wyżej cześnika zwinogrodzkiego 1771 r. (Spis.).

P. Wittyg („Nieznana szlachta“) przytacza list Józefa Kwaśniewskiego herbu Dołęga z 1798 r.

KWASSOWSCY z Kwassowic, w powiecie szczyrzyckim. Wieś ta w XV wieku była w posiadaniu szlachty różnych rodów, której potomkowie w części wygaśli, w części przeniósłszy się na inne dziedzictwa, inne nazwiska przyjęli.

Markusz z Kwassowic, procesował się 1398 r. z Wierzbiętą z Raciborzan, a 1416 r. zapisał 50 grzyw. na Kwassowicach, na budowę kościoła w Szczyrzycu. Otha z Kwassowic h. *Ossorja*, świadczył w Krakowie 1446 r.

Klemens z Kwassowic h. *Nowina*, świadczył w Krakowie przy wywodzie szlachectwa 1441 r. Syn jego Klemens, obecny 1452 r. w Tyńcu przy obiorze Opata, ożeniony z Urszulą ze Stojowic 1468 r.

Jan Kwassowski h. *Wężyk*, zawołania *Zachorz*, świadczył 1447 r. w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Helc. II).

Jakób Kwassowski, z żoną Katarzyną, pozwali 1525 r. Joachima Lubomirskiego, a 1531 r. Mstowskich, o zwrot nieprawnie zajętych Kwassowic, ale sprawę przegrali, bo Lubomirski dowiódł, że je odziedziczył po ojcu i zastawił Mstowskim (St. Pr. P. Pom. VI. 303 i 486).

KWIATKIEWICZOWIE. Maurycy, proboszcz w Złotnikach, umarł 1809 r. Siostry jego: Klara za Dominikiem, kapitanem wojsk austrjackich i Rozalja za Żochowskim (A. Lwow. For. Nob.).

KWIATKOWSCY h. BORZYMY, czyli trzy golenie złote. Z Kwiatków, w ziemi chełmińskiej. Janusz Kwiatkowski, zaświadczył w Brześciu Kujawskim 1400 r. szlachectwo swego współherbownika, Piotra Kitnowskiego, z ziemi chełmińskiej (St. Pr. P. Pom. VII f. 474 — 475). Sądzę, że do tej rodziny należą Kwiatkowscy Blumensteinowie, żyjący w Prusach jeszcze w XVI-m wieku, choć heraldycy inny im herb przypisują, a może i dwie odrębne rodziny na tych Kwiatkach dziedziczyły.

Wissebot z Kwiatków około 1430 r. Jakusz i Hanusz von Quetendorf 1488 roku. N. Kwatkowsky 1488 r. Matys Kwiatkowski 1547 r. Jerzy Blumenstein Kwiatkowski, otrzymał 1565 r. od ks. Pruskiego 15 włók w Módłkach, w niborskiem. Marcin Kwiatkowski, kupił 1481 r. część Dybowa od Cwalinów, a połowę jeziora Rożyńskiego od Kneblów, i drugą połowę tegoż jeziora od braci rodzonych Kryspina i Michała Blumsteinów. Ostatnie dwa akty spisane po polsku i podpisy Kwiatkowskiego Marcina, Jurka i Michała Blumsteinów, są polskie.

Jan i Daniel Blumensteinowie, dostali 1558 roku od księcia Pruskiego 15 włók nad Piszą, na których powstała wieś Borki.

Kryspin Blumenstein, starosta i mistrz rybacki w Orzyszu, otrzymał 1565 r. w Borkach 26 włók boru i łąk. Faltyn Blumstein, sędzia ziemski piski 1581 roku (Kętrz.; Ludn. Pol.).

Herb Gryf.

KWIATKOWSCY h. GRYF z Kwiatkowic, w powiecie szadkowskim. Niesiecki z Kazania pogrzebowego księdza Kaspra Łąckiego, przytacza, że Jaksa, sędzia ziemski sieradzki, 1357 roku kupił Kwiatkowice od Chebdy, kasztelana sieradzkiego i stał się protoplastą Kwiatkowskich h. Gryf. Jest to rzecz bardzo możliwa. Obadwaj wymienieni dygnitarze

rzeczywiście na tych urzędach w tym czasie zasiadali. Jaksa był sędzią ziemskim sieradzkim 1354—1362 r. i starostą sieradzkim 1369 r.

Jaksa z Kwiatkowic, z rodu Gryfów, świadczył 1405 r. w Brodni przy wywodzie szlachectwa (Łag.).

Adamek z Kwiatkowic, żonaty z Dobrochną, ma sprawy o Śliwniki i o Jarocino w Łęczycy 1385 — 1387 r. (Łęcz. I).

Jan, syn Adama z Kwiatkowic, z djecezji gnieźnieńskiej, 1463 r. student uniwersytetu krakowskiego. Brat jego, Mikołaj Kwiatkowski, chorąży sieradzki 1482 r, chorąży większy sieradzki 1495 r.; żonaty 1482 r. z córką pani Katarzyny Rzanej z Moskoli, wyposażył 1495 r. córkę swą Katarzynę, żonę Tomasza Głowieńskiego, 200 złot. węg., stryj ksiądz Jan dodał 100 złot. węg., i mąż oprawia jej za to 600 złotych węgiers. na swych dobrach (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 656; Wierzb. II. 546).

Jadwiga Kwiatkowska, w latach 1467 — 1479, nabywa i sprzedaje części Bałucza. Jan potwierdza 1479 r. zastaw części Bałucza, uczyniony przez Jadwigę. Ten czy inny Jan, 1504 i 1505 r. bierze w zastaw, a 1523 — 1525 r. kupuje wieczyście części Bałucza od Jana z Borzewicka i od Otockich. Sebastjan nabył 1544 r. prawa do Bałucza od Andrzeja Zaleskiego (Gr. Sieradz. i Szadk.). Kwiatkowski N., dziedziczył na Leśnicy i Karszowie, a Mikołaj na Woli Stryjewskiej 1552 r. (Paw.).

Stanisław, dziedzic Zalesia, fundował w końcu XVI-go wieku kaplicę przy kościele w Mikołajewicach. Brat jego Maciej, dziedzic Podgórza, Świerczewa i Wielkiej Wsi pod Widawą, zmarł 1599 r., pochowany w Widawie wraz żoną, Jadwigą z Korytowskich, zmarłą 1622 r. Z synów ich:

Wojciech, był proboszczem w Uhnowie 1631 roku i dziekanem katedralnym kijowskim.

Chryzostom, zwany czasem Krzysztofem, zmarł 1636 r., pochowany obok rodziców w Widawie. Niesiecki daje mu z Gomolińskiej, syna Bonifacego, żonatego z Arciszewską, a zapisy Trybunału lubelskiego 1653 r., wymieniają Bonifacego jako syna Krzysztofa i Marjanny Arciszewskiej (Ks. 43 f. 594).

Kazimierz, syn Bonifacego i Marjanny, ur. 1672 r. (metr. w Wojakowej).

Wojciech z żoną, Zofją z Grabińskich, sprzedał był Dziektarzów Grudzińskiemu, który pozwał 1644 r. ich córki: Dorotę, wdowę po Janie Piaskowskim i Zuzannę, wdowę po Piotrze Krasińskim, o ewikcję przeciw Pęcherzewskiemu (Gr. Łęcz.). Marjanna, zamężna Kawiecka 1625 r. i Marjanna, 1-o v. Sysecka, 2-o v. Rogińska, 1636 r, kwitują się z Zaleskim (Gr. Sieradz.).

Krzysztof, pisarz grodzki nowokorczyński 1659 r., cześnik lubelski 1668 r. i podstarości i sędzia grodzki nowomiejski korczyński 1676 r., wyznaczony 1677 r. z sejmu do komisji, mającej rozgraniczyć Szląsk i Węgry od Polski, nabył 1690 roku Bielsko, w czchowskiem, od Morsztynów, dziedzic Pleśnej w sandomierskiem, pozostawił z pierwszej żony, Zofji Sienickiej, synów: Michała Aleksandra Jaksę z Kwiatkowic, plebana w Górze Zbylitowskiej 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 607) i Gabrjela, który z województwem sandomierskiem, podpisał elekcję Augusta II-go, a z drugiej żony — Zofji Brzechwianki, syna Piotra, Jezuitę, autora licznych dzieł teologicznych i ascetycznych, zmarłego 1747 roku w Krakowie, w 90-tym roku życia.

Elekcję króla Michała podpisali: Jan, Stefan, Stanisław, Paweł, Stefan i Wawrzyniec, z województwem sieradzkiem, Krzysztof, z ziemią rawską. Sebastjan, żołnierz królewski, otrzymał 1666 r. konsens na wykup wójtostwa w Chorzelcu Mazowieckeim, od Czaplickiego (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 75). Wojciech, komornik graniczny czchowski i biecki 1671 roku. N. z sieradzkiego, elektor Jana III-go.

Teressa, żona Ignacego Radowickiego, ma sumę 4,000 flor. u Grudzińskich 1664 r. (Gr. Łęcz.). Tomasz, przekazał 1692 r. sumę na Kotlinach Przerębskim, a żonie swej, Katarzynie z Mikołajowskich, zapisał 3,000 flor. na Siewieruszkach. Córka ich Marjanna, dziedziczka Stęszyc Tymińskich, żona Michała Niwskiego 1722 r. (Gr. Sieradz.). Izabella za Andrzejem Rakowskim 1711 r. Teressa Zofja, córka Mikołaja i Marji Gozdowskiej, żona Jana Poleskiego, kupiła 1721 r. od wuja część Bogucic, zwaną Gozdowizna (Gr. Łęcz.).

Świętosław, syn Hieronima, 1604 r. roborował kontrakt w Przedczu (Gr. Przed. 52 f. 353). Tego Świętosława prawnukiem, a synem Kazimierza ze Straszewskiej, był według Niesieckiego, Jan Jaksa z Kwiatkowic, miecznik halicki 1702 r., kasztelan inowłodzki 1717 r., zmarły 1735 r. Dodany od konfederacji generalnej do rady prymasowi, podpisał, z województwem łęczyckiem, 1733 r. elekcję Leszczyńskiego. Żonaty 1-o v. z Marjanną Żłobnicką, ożenił się drugi raz 31-go Lipca 1727 r. w Kossocicach pod Wieliczką, z Marjanną Dembińską, kasztelanką oświecimską, rozwiedzioną z Franciszkiem Ślaskim, której poprzednio zapisał 10,000 flor. i z którą zeznał 1729 r. zapis dożywocia. Ta druga żona kasztelana nie żyła już 1732 r. Z piewszej żony miał syna Józefa i córkę Teressę, za Piotrem Dzierzbickim, cześnikiem dobrzyńskim 1735 r., w końcu miecznikiem łęczyckim; z drugiej—córkę Marjannę Eleonorę, za Felicjanem Szamowskim 1746 r., stolnikiewiczem łęczyckim, w końcu podczaszym orłowskim 1782 roku (Gr. Krak. 343 f. 2577; Obl. Gr. Krak. 177 f. 352 i 678; Gr. Piotrk. 1729 r.; Gr Łęcz. 1785 r.; DW. 82 f. 241).

Józef Jaksa, kasztelanic inowłodzki, lustrator kwarty w województwie łęczyckiem 1764 r., jako poseł łęczycki, podpisał elekcję Stanisława Augusta, deputat na Trybunał koronny, został 1767 r. łowczym, 1771 r. cześnikiem, 1772 r. podstolim inowłodzkim, 1777 r. podstolim łęczyckim. Z tego urzędu rezygnował 1783 r. Z sejmu 1775 r. był wyznaczony do kilku komisji (V. L.). Zawarł 1743 roku kontrakt z Krąpiewskim, a 1758 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Agnieszką (Gr. Przed. 88 f. 85 i 89 f. 311).

Ignacy podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Marjanna z Bnina Moszyńska, wdowa po Krzysztofie Jaksie, cześniku inowłodzkim, sprzedała 1759 r. Pawłów Kobierzyckim (Gr. Sieradz.). Józef, podczaszy (cześnik) smoleński, z żoną Barbarą, 1751 r. trzymali do chrztu w Sędziejowicach Jasińskiego. Antoni, cześnikiewicz smoleński, towarzysz pancerny 1755 r., ożenił się z Anielą z Galińskich, 1-o v. Kazimierzową Szymanowską, wraz z którą 1761 i 1784 r. ma sprawy o sumy z Brześć z Szymanowskimi (Perp. Czers. 30 f. 227; 31 f. 245; 38 A f. 189).

Stanisław, chorąży pancerny, elektor Stanisława Augusta, z województwa kaliskiego, komisarz wyznaczony do różnych spraw z sejmów 1768 i 1775 r., otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich Kokanin i Pawłówek, w kaliskiem, a kaucję skarbowi za nim dał Raczyński na Rogalinie (V. L.; Kancl. 54 f. 106; DW. 91 f. 501). Józef otrzymał 1780 r. dymisję z wojska w randze pułkownika (MP.). Franciszek Jaksa, został szambelanem 1783 r., nabył sumę od Komorowskiego 1794 r., zawarł kontrakt o dożywocie na Potoczku z Józefem Rogalińskim 1795 r., kwitował Załuskich z zapisu 1797 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej (MP.; DW. 110 f. 257 i 1521; 112 f. 685; A. po-Galic. 297[410]).

Kazimierz, synowiec Błażeja Zielonki, otrzymał po nim 1765 roku Beble, w starostwie ojcowskiem (MP.). Kazimierz, z województwem sieradzkiem, podpisał obiór Stanisława Augusta. Jan podpisał obydwa manifesty szlachty litewskiej 1763 roku.

Wojciecha, dziedzica Kwiatkowa i Liwków 1700 r., Aleksandra, dziedzica Biernat, w ciechanowskiem, przed 1755 r. i syna jego Adama, dziedzica Biernat 1799 r., podaje Herbarz Król. Polsk. jako Gryfów, czemu jednak dziedzictwo ich Kwiatków, w przasnyskiem przeczy. Być oni musieli Jastrzębczykami i do tego rodu należą ich potomkowie, Antoni i Jan, synowie Adama i Szymon Józef, syn Józefa, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, między 1836 a 1850 rokiem.

Legitymowali się ze szlachectwa także w Królestwie Polskiem: Karol Jakób Ludwik, syn Józefa, między 1851 a 1853 rokiem i Stanisław Wiktor Jaksa 1859 roku.

Adam, syn Kazimierza, cześnika czerniechowskiego, którego Niesiecki wymienia jako brata kasztelana i Bogumiły z Kraszyńskich, ur. 1723 r. w Skotnikach Opoczyńskich (metr. tamże 1728 r.), pozostawił z żony Franciszki, synów: Kazimierza, ur. 1766 r. (metr. w Grójcu) i Józefa Antoniego, ur. 1769 r. (metr. w Warszawie u Św. Aleksandra).

Kazimierz, zaślubił w Pułtusku 1791 r. Teresę Światłowską i z niej pozostawił siedmiu synów: Adama, ur. 1793 r., Ignacego, ur. 1796 r., Franciszka, ur. 1800 r., Teofila, ur. 1809 r., artystę malarza, kawalera Legji Honorowej, którego syn Kazimierz, zamieszkuje Francję, Wincentego, ur. 1811 r., Benedykta, ur. 1816 roku i Piotra Leona, ur. 1819 r. w Pułtusku. Ten ostatni zaślubił 1845 r. w kościele luterskim w Warszawie, Annę Marję Nikel i miał z niej synów: Wacława, ur. 1847 r. i Kazimierza, ur. 1853 r. (metr. u Św. Krzyża).

Wacław, zaślubił 1882 r. w Warszawie Helenę Śliwicką, córkę Józefa i ma z nią dzieci: Leona Stefana, ur. 1885 r. w Warszawie (metr. u Św. Aleksandra), Stanisława, ur. 1886 r. (metr. u W. Świętych) i Janinę.

Józef Antoni, pozostawił syna Jana Stefana, ur. w Warszawie 1798 roku (metr. u Św. Jana), wylegitymowanego ze szlachectwa 1852 r.

Ten to sądzę Jan Jaksa, syn Józefa, podprokurator Trybunału cywilnego mazowieckiego 1827 r., prokurator w sądzie apelacyjnym 1859 r., w końcu rzeczywisty radca stanu, członek senatu, marszałek szlachty gubernji warszawskiej, zmarł 1867 r. w Karlsbadzie. Wdowa po nim, Ewa Elżbieta ze Skrzyżewskich, zmarła 1885 r. Córka Wanda, zamężna Węgierska, dziedziczka Grochowa, zmarła 1892 r. Druga córka Stanisława.

Dominik Jaksa, major I-go pułku strzelców pieszych, wziął dymissję 1820 roku, dziedzic Przywieczerzyna i Byczyn, w radziejowskiem, zmarł 1863 r. Dzieci jego: Mieczysław Jan, zmarł 1864 r., Leokadja za Józefem Celińskim w Pałecznicy, w miechowskiem, 1864 r., Laura, zmarła pierwsza żona Henryka Kolba, Bronisława, druga żona tegoż Henryka Kolba; Wanda, niezamężna 1864 r. i Lew Wacław, małoletni, usamowolniony 1864 r. Lew następnie dziedzic Mikołajek, w brzeskiem, ożeniony był z Zofją Złotnicką 1870 r.

Piotr i Gabrjel, bracia Kwiatkowscy, osiedlili się w powiecie orszańskim. Piotr miał synów: Samuela, Jana i Stefana; Gabrjel Antoniego (metr. chrztu 1676 roku w kościele Brzezińskim) i Andrzeja.

Jan, syn Piotra, miał synów: Michała, dziedzica Cicina po dziadzie 1766 roku i Józefa.

Antoni, syn Gabrjela, miał synów: Józefa (metr. z 1725 r. w kościele kamienickim), Stanisława i Ignacego.

Andrzej miał syna Józefa, a ten Stanisława.

Michał z synami: Stanisławem i Janem i brat jego Józef, i Leon, Franciszek i Dominik, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, wywiedli się ze szlachectwa 1774 r., w ziemstwie orszańskiem (Herb. Orsz; Ist. Jur. Mat. XXVIII).

Wincenty, rotmistrz powiatu wiłkomierskiego z synami: Antonim i Teofilem, syn Andrzeja, dziedzica dóbr Łapinie, w upickiem, 1764 r., wnuk Grzegorza, dziedzica Wojszwiłowic tamże 1721 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Wilnie 1803 r.

Antoni z synami: Bożesławem Henrykiem, Florjanem Karolem i Aleksandrem Antonim i z bratem Teofilem, legitymowali się ze szlachectwa drugi raz w Wilnie 1835 r.

Piotr, woźny oszmiański, z synami: Antonim i Justynem, Ignacy z synem Feliksem, Jan z synem Michałem, synowie Marcina, wnukowie Andrzeja, podczaszego starodubowskiego, przeprowadzili wywód szlachectwa w Wilnie 1820 roku. N., ożeniony z hr. Jadwigą Putkamerówną 1885 r.

Herb Jastrzębiec

KWIATKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kwiatkowa, w powiecie przasnyskim, ziemi ciechanowskiej. Właściwym ich herbem jest Boleścic, zwany później Tępą Podkową. Wojciech, syn Falisława z Kwiatkowa, student uniwersytetu krakowskiego 1440 roku. Tomasz, starosta w Lubczy u (Ligęzy) kasztelana zawichostskiego 1571 r. (Wittyg). Antoni, z ziemią ciechanowską, podpisał elekcję Augusta II-go. Wojciech, dziedzic Kwiatkowa i Liwków 1700 r. Kajetan 1763 r. w Radomiu i Czersku, działa w imieniu Wąsowiczów, a 1764 roku, ożenił się w Skrzyńsku z Ludwiką Józefowiczówną (Gr. Radom.; Perp. Czers. 32 f. 113; metr. w Skrzyńsku). Wojciech pozwał 1789 r. o dług Siekluckiego, b. proboszcza w Skrzyńsku.

Znak pieczętny Boleścicców.

Aleksander, syn Tomasza i Teresy z Pienickich, z żoną, Franciszką Karnie-

wską, zawarł 1753 r. kontrakt z Sobolewskim, dziedzic Pienic-Biernat, które odziedziczył po nim syn Adam (DW. 74 f. 1123).

Józef, skarbnik trębowelski, syn Tomasza, cześnika trębowelskiego i Brygidy z Jóżwickich, wprowadzony 1755 r. w posiadanie Żabieńca, zeznał 1757 roku zapis dożywocia z pierwszą żoną, Różą Rycharską, córką Jana, pisarza skarbu koronnego, drugi raz żonaty był z Marjanną Borkowską, z której syn Kajetan, ur. 1769 r., trzeci raz zaślubił Antoninę Gadowską, cześnikównę łomżyńską, z którą spisał intercyzę przedślubną 1770 r., a dożywocie po ślubie 1771 r., kupił 1773 r. część Lutkówki od Roszkowskiego, a 1774 r. resztę od Puzińskiego, nie żył już 1777 r., w którym wdowa po nim wwiązana została w Lutkówkę. W 1787 roku sprzedała ona część Rogowa siostrzeńcowi swemu Łubie, a 1792 r. zcedowała pasierbowi wszystkie ruchomości (M. 236 f. 238; 280 f. 72; Perp. Czers. 30 f. 196; 32 f. 175; 34 f. 55; DW. 80 f. 114; 89 f. 651; 90 f. 366 i 413; 91 f. 146; 93 f. 792; 97 f. 418; 100 f. 1271 i 1454; 103 f. 1261; 108 f. 903; Deb. Czers. 1 f. 193).

Kajetan, jedyny syn Józefa, urodzony z drugiej żony 1769 r., szambelan królewski 1794 r., dziedzic Lutkówki (DW. 95 f. 184; 108 f. 989; 110 f. 513; 112 f. 881 i 1287), radca województwa Mazowieckiego, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku; autor i tłomacz różnych dzieł społecznych i historycznych, zmarł w Warszawie 30-go Października 1852 r., pozostawiwszy z żony, Tekli z Wągrodzkich, córki: Anielę za Józefem Soleckim, zmarłą 1872 r. w Studzionkach; Felicję za Józefem Drewnowskim i Franciszkę; i synów: Aleksandra, Konstantego, kadeta w szkole kaliskiej, zmarłych bezżennie i najstarszego Karola, mecenasa w Warszawie, zmarłego 1840 r., który, z Katarzyny Bojarskiej, ur. 1808 r., zmarłej 1886 r., pozostawił potomstwo.

Bronisława, córka Józefa i Felicji z Mokronoskich, zaślubiła 1887 roku w Warszawie Ludwika Kwiatkowskiego, syna Ludwika i Walerji ze Strzemboszów.

Salomea z Koskowskich, w płockiem, w połowie XIX wieku. Domicella, wdowa po Józefie Karśnickim 1864 r. Siostra jej, Antonina Stanisławowa Lubecka. Siostry Kwiatkowskie, dziedziczki Giżynka, w płockiem, zaślubiły 1868 r. Marja, Władysława Sadkowskiego, a Józefa, Aleksandra Nitkowskiego z Mochowic w płockiem. Jan, dziedzic dóbr Patwiecie-Bocianowo, w suwalskiem, pozostawił dzieci: Walentynę za Henrykiem Zabłockim i Jana i Eugenję, małoletnich 1859 roku.

Herb Korab.

KWIATKOWSCY h. KORAB z Kwiatkowa, w powiecie kaliskim. Stanowią jeden dom z Gniazdowskiemi i Lutyńskiemi. Jan z Kwiatkowa, świadczy w Uniejowie 1348 roku. Jurek z Kwiatkowa i Lutyni, kasztelan biechowski 1397 r., nabył 1414 r. część Jedlczy za część Morawina od Przedwoja z Jedlczy, świadczył 1417 r. z rodu Korabiów przy wywodzie szlachectwa w Sieradzu.

Brat jego, Jan z Kwiatkowa i Gniazdowa, łowczy koniński 1411 — 1416 r., kasztelan lędzki 1419 r., sędzia ziemski kaliski 1420 — 1428 r. Dziersław z Kwiatkowa, ma spra-

wy pieniężne w Pyzdrach 1398 r. (Leksz.), kupił 1413 r. cały Głuchów od Dominika Drzemlika i Zakrzewo od Katarzyny Szymonowej z Zakrzewa, zaświadczył 1424 roku w Sieradzu z rodu Korabiów szlachectwo Sulimy Drzemlika (Pis. Dz. Pol. IX; Łag.).

Marcin z Kwiatkowa, świadczy 1411 r. w Kaliszu, a 1420 r. w Brześciu Jerzy, student uniwersytetu krakowskiego 1413 r. Grzymka z Kwiatkowa, żona Ziemaka z Piasków, wojskiego łęczyckiego, nie mogąc z nim wyżyć, wróciła do matki do Kwiatkowa. Arcybiskup godzi ją z mężem i wydaje wyrok 1437 r., przyczem za nią ręczy brat Paweł z Kwiatkowa (Pom. Dz. W. Śr. XIII).

Dziersław Kwiatkowski, podczaszy kaliski 1481 r., będąc sam stary i chory, 1498 r. wysyła z dóbr swych: Kwiatkowa, Warszewa, Młynowa, połowy Zabczewa i Ociąża, trzech konnych na wojnę turecką w orszaku Sobockiego (St. Pr. P. Pom. VII. 474).

Mikołaj i Stanisław Kwiatkowscy, byli dziedzicami Kwiatkowa, a Piotr Młynowa 1579 r. (Paw.). Piotr, syn Mikołaja, kwitował 1608 r. w Przedczu Kwiatkowską i Pajewską (Gr. Przed. 55 f. 22).

Stanisława Kwiatkowskiego opłacającego 1591 r. pobór z Bliżanowa i Grodziska, własności Sobockiego, przytacza Wittyg („Niezna szlachta"), ale na pieczęci jego ma być Ogończyk z przekrzyżowaną strzałą, może to być jednak nie wyraźny, zatarty Korab.

KWIATKOWSCY h. NOWINA. Paprocki pisze o nich, że wyszli z krakowskiego, a osiedli w kaliskiem i zwano ich Kawalcami. Pochodzą zatem pewno od Mikołaja Kawalca h. Nowina, dziedzica Grajowa pod Wieliczką, wymienionego 1467 r. w aktach krakowskich (Dług.; Lib. Benef. i Helc. II). Nazwisko wzięli od wsi Kwiatkowa, w konińskiem.

Herb Nowina.

Tomasz z Kwiatkowa, w konińskiem, uległ 1497 roku konfiskacie dóbr, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 1033). Jakób, strukczaszy króla Zygmunta Starego.

N. Kwiatkowski, ożeniony z Barbarą Gorazdowską, córką Stanisława, 1538 r. (Gr. Przed. 2 f. 197). Mikołaj Kwiatkowski z Gorazdowa, urodzony z Doliwianki, z żony, Anny Szołdrskiej, pozostawił syna Wojciecha, który obejmując 1542 roku archidjakonat śremski w kapitule poznańskiej, przeprowadził swój wywód szlachecki. Katarzyna, wdowa Jarosławowa i Andrzej Kwiatkowscy, dziedziczyli 1576 r. na Oleśnicy, w łęczyckiem, Andrzej także na Szydłowie i Woli Szydłowskiej (Paw.). Z tego Szydłowa opłacał pobór 1552 r. Jakób Kwiatkowski, ale miał być h. Rola (Wittyg). Anna, dziedziczka części Kwiatkowa 1579 r., a Małgorzata części Góreczek, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.).

Felicja z Olszewskich, 1-o v. Prokopowa Kozierowska, cedowała 1583 r. synowi z pierwszego męża Sczmielnik (Gr. Przed. 31 f. 704). Kasper, Andrzej i Tomasz, synowie Walentego, mają 1591 r. sprawy pieniężne z Zapolskiemi. Kasper zastawił 1593 r. siostrze Katarzynie i mężowi jej, Wojciechowi Małachow-

skiemu, Kwiatkowo, którzy je odstąpili Wysockiemu 1599 r. Tomasz wydzierżawił swoją część Kwiatkowa 1596 r. bratu Andrzejowi (Gr. Przed. 39 f. 486 i 488, 41 f. 61, 65 i 218; 42 f. 452; 44 f. 267; 47 f. 312 i 319).

Andrzeja synowie: Wojciech, Andrzej, Marcjan, Stanisław i Jan, procesują się 1618 r. z siostrami swemi: Katarzyną, Anną i Zofją. Anna jest 1621 r. żoną Macieja Jerzmanowskiego, syna Jakóba. Marcjan przyznał 1620 r. dług Bielickiemu. Stanisław ma sumę u Trzemeskiego 1641 r. Jan został 1602 r. podpisarzem grodzkim przedeckim, a 1617 r. pisarzem grodzkim, podpisarstwo zaś objął już 1614 r. brat jego Andrzej; obaj 1618 r. obierali plenipotentów. Jan wziął 1638 r. w zastaw od Szczawińskiego Bogusławice, Nasieniewice i Goraj. Andrzej kupił 1628 r. Kaliska i Kamionnę od Trzebuchowskiego (Gr. Przed. 50 f. 10; 55 f. 399; 59 f. 71; 60 f. 369; 61 f. 279; 62 f. 83, 245 i 331; 63 f. 73; 64 f. 312 i 491; 66 f. 290, 673, 697 i 716; 67 f. 761; 69 f. 682; 70 f. 235; 71 f. 75, 76, 85 i 352).

Łukasz i Erazm, synowie Łukasza, wpisują 1619 r. wyrok do akt przedeckich. Adam, żonaty z Anną Kamińską v. Kaniewską 1642 r. (Ibid. 65 f. 500; 71 f. 421 i 451).

Nikodem, z województwem kaliskiem, a Władysław z łęczyckiem, podpisali elekcję króla Michała. Władysław, nabył 1668 r. od Grabskich Kamieniec, Wólkę i Krajowiznę (Gr. Przed. 76 f. 471 i 477). Wojciech, Jezuita, autor dzieł pobożnych, umarł 1676 r. Paweł, proboszcz u Św. Jana w Krakowie 1693 r.

Tomasz, Jakób i Tadeusz, synowie Andrzeja i Heleny Rokoszówny, wnukowie Jana i Anny Sochackiej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trębowelskim (M. D. Wąs.).

Tomasz, syn Andrzeja, cedował 1783 r. Bielińskiemu dożywocie na Parnówku i Niesadzy (Perp. Czers. 38 A f. 26). Tomasza i Brygidy synowie: Jan Nepomucen, ur. 1777 r., Ignacy, ur. 1780 r. (metr. w Czortkowie).

Józef, gubernator w Sędziszowie, z Franciszki Sroczyńskiej, miał synów: Walentego, dziedzica Bełżca 1793 r. i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim i córki: Teklę za Józefem Marynowskim, Zofję, Charytas i Marjannę 1789 r. (A. Tryb. Galic.; M. D. Wąs.).

Wincenty Djonizy i Michał, dowiedli szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1810 r. (Goł.).

Antoni, syn Stanisława i Teressy z Górskich, ur. 1804 r., umarł 1852 r., pozostawiwszy z Marjanny Kijowskiej, córkę Józefę, za Adamem Sączewskim i synów: Władysława, poległego 1863 r., Walerjana, ur. 1835 r., ożenionego w Krakowie z Seweryną Zakrzewską, z której Dominik, ur. 1860 r., Eugenja i Modesta, za Piotrem Germańskim, profesorem w Czernichowie i Feliksa, ur. 1839 r., dziedzica Lisówka, w powiecie mieleckim, ożenionego 1883 r. z Albiną Brandtówną, z której Antoni, ur. 1885 r. i Felicja.

KWIATKOWSKI h. WIERUSZOWA Antoni, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1857 r.

KWIATKOWSCY różni, o których dojść było trudno, do którego z wymienionych wyżej rodów należą. Henryk Kwiatkowski v. Kwiatkowicz, z Zagorzyna, wziął 1437 r. w zastaw Haniowce od Prokopa ze Strzelec i część Popławnik od

Urbana z Bukówna. Tę ostatnią wieś odziedziczyła po nim Agnieszka, żona Jana Rozenthala z Poznania i zastawiła ją 1452 r. Dobkowi z Tarnawicy (AGZ). Mikołaj z Kwiatkowa, pisarz królewski 1446 r. Stanisław, kustosz we Lwowie 1581 roku i prowincjał Franciszkanów 1592 r. (Wyr. Lub. 9 f. 268; 34 f. 85 i 49 f. 373). Annie, córce Mikołaja, zapisał 1616 roku mąż, Jan Boniecki, sumę na Bońkowie (Perp. Czers. 5 f. 171).

Jan na Podolu 1597 r., żonaty z Jadwigą Okuniówną. Córka jego Elżbieta, żona 1-o v. Bazylego Putiatyckiego 1616 r., a 2-o v. Mikołaja Korzeniowskiego, 1621 r. ułożyła się o Probużne z Jacimirskiemi (Zs. i Gr. Kamien.). Andrzejowi Stefanowi polecił 1635 r. poseł cesarski zwerbować pułk w Polsce i przyprowadzić na Śląsk (AGZ X. 3898).

Marta Marjanna, córka Aleksego i Anny Rudkowskiej, żona 1-o v. Kaspra Stanisława Czaykowskiego, a 2-o v. 1663 r. Tomasza Wąsowicza, kapitana piechoty niemieckiej królewskiej, sprzedała 1669 r. folwark Czechowskie, w przemyskiem, Krasińskim (Gr. Przem. 121 f. 1253; 395 f. 337). Mikołaj z żoną Elżbietą, roborują kontrakt zastawny z Wąsowiczem w Przemyślu 1664 r. (Gr. Przem. 115 f. 836). Helena Kwiatkowska z Sopotnik, zaślubiła 1682 r. Jana Zawięzę, syna Andrzeja (metr. w Rybotyczach).

Jan, syn Marcina, odstąpił schedy swej Tomaszowi 1682 r. Jakób z żoną Anną, sprzedali 1689 r. dworek Czosnowskim. Aleksander z żoną, Maryną z Puchałów, sprzedali 1695 roku grunta Puchałom (DW. 56 f. 465; 57 f. 585; 59 f. 190).

Anna z Więckich, 1-o v. Władysławowa Kwiatkowska, 2-o v. Władysławowa Bielińska, zeznała 1678 r. cesję na rzecz brata swego Jana. Córka ich Katarzyna, zeznała 1682 roku zapis dożywocia z mężem, Aleksandrem Grotowskim, i sprzedała 1690 r. Grotowo Nagórne Olszewskiemu; syn Stanisław, zapisał dożywocie żonie, Annie ze Szczepkowskich, a ona kwitowała matkę swą, Elżbietę ze Ślegielskich Szczepkowską 1686 roku (Perp. Czers. 13 f. 568; 14 A f. 15, 25 — 32 i 180).

Roch, syn Zacharjasza, nabył Boruty 1698 r., z żoną, Ludwiką Sagatowską, trzymał 1715 r. w zastawie Turowice. Z córek ich: Barbara Witosławska, zmarła bezdzietnie przed 1761 r.; Salomea, 1-o v. Mikołajowa Zawiszyna, zapisała 1746 r. przyszłemu mężowi swojemu, Antoniemu Bobickiemu, sumę na Czarnej, a on jej zapisał sumę na Budziszynie. Annie zapisał 1735 r. pierwszy mąż, Kazimierz Jezierski, 10,000 flor. na Ostrowie, 1737 r. przyszły drugi mąż, Jakób Tyszka, różne sumy, a 1744 r. z trzecim mężem, Janem Komornickim, zapisali sobie dożywocie (Perp. Czers. 14 D f. 133; 16 A f. 9; 23 B f. 91; 24 f. 213; 27 f. 8 i 266; 31 f. 263).

Andrzej, z ziemią warszawską, podpisał elekcję Augusta II-go, Franciszek i Nikodem, z województwem mazowieckiem, N., z wołyńskiem, N. i Gabrjel, z ruskiem, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, a Jan manifest za Augustem III-m.

Baltazar, 1722 r. pełnomocnik Piasoczyńskiej, staróściny nowogrodzkiej. Franciszek, żonaty z Eleonorą Chybińską, 1-o v. Karolową Kijewską 1736 r. (Gr. Kcyń.). Ksiądz Marjan, Pijar, umarł 1747 r. Juwenal, gwardjan Franciszkanów w Warce 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 252). Marjanna, córka Kazimierza i Magda-

leny z Poniatowskich, 1-o v. Janowa Terszowska, 2-o v. Manasterska, zeznała 1759 r. zapis dożywocia z trzecim mężem, Michałem Rozwadowskim, podstolim żydaczowskim (Gr. Przem. 258 f. 263). Jakób, podczaszy żydaczowski 1779 roku. Grzegorz, żonaty z Anną Kurzewską, 1-o v. Józefową Remiszewską 1780 r. (Deb. Czers. 1 f. 150; 3 f. 63).

Stanisław, syn Andrzeja, 1796 r. kwitował z sum Jana Roguskiego, byłego regenta liwskiego (DW. 111 f. 139). Antoni z żoną Rozalją, 1-o v. Marcinową Minasowiczową, sprzedali 1774 r. dworek przy ulicy Żelaznej w Warszawie ks. Czetwertyńskiemu (DW. 91 f. 589).

Konstanty, syn Józefa Benedykta i Teresy Olszewskiej, odstąpił 1784 roku praw swych do Żukowa Olszewskim. Marcin, świadczył 1791 r. w sprawie Pauszów (A. Tryb. Galicyjs.). Kasper, proboszcz w Markowej, umarł 1798 roku, a spadek po nim brało rodzeństwo, Wacław, przeor Karmelitów w Łucku i Antonina Falinowska. Teofila, żona Jana Czerwińskiego z Nadycz 1835 r. (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Jan Nepomucen, podoficer wojsk polskich (namiestnik), został 1807 r. podleśnym w Powidzu. N., sierżant w brygadzie Łochockiego, odznaczył się 1807 r. pod Oleckiem. Stanisław, został 1811 r. pisarzem Trybunału handlowego poznańskiego, Jakób, 1812 r. konserwatorem hipoteki w Garwolinie. Jan, porucznik w korpusie kadetów w Kaliszu 1829 r. Joanna z Trębickich, wdowa po oficerze wojsk polskich, zmarła 1869 r. w Lublinie.

Franciszek, ożeniony z Ewą z Buzow Łubkowskich, właściciel domów na Pradze, zmarł przed 1872 r. Dzieci jego: Katarzyna za Janem Dybowskim; Franciszka za Janem Wierzbickim, zmarły przed ojcem; Serafina Elżbieta, usamowolniona 1872 r. i Aleksander, po którym, z Franciszki Podbielskiej, został syn Stanisław Ryszard.

Ignacy, dziedzic Nadratowa; Jan, dziedzic Szczepkowa-Pawełek; Jan Sułkowa Polnego; Ludwik Milewa i Milewka; Marjan Złotowa - Kozików, w gubernji płockiej; Ludwik Gucina i Kłodzienka; Mikołaj Józefowa, w grójeckiem; Jan Lubojny, w piotrkowskiem; Władysław Wólki Panieńskiej, w zamojskiem, 1905 r.

Karol, Stanisław, Andrzej i Paweł, synowie Jana, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Józefa, syna Andrzeja, wylegitymowali się ze szlachectwa 1847 r., w gubernjach: podolskiej i wołyńskiej, a syn Stanisława Antoni z synami: Janem Modestem, Narcyzem i Wojciechem, 1872 r., czwarty zaś syn Antoniego, Hieronim 1886 r., w gubernji podolskiej (Spis.).

Pius, syn Walerjana Klemensa, wnuk Tomasza, prawnuk Szymona, praprawnuk Aleksandra, legitymował się ze szlachectwa 1824 r., w gubernji wołyńskiej.

Wiktor, Karol, Aleksander, Konstanty, Franciszek, synowie Franciszka, wnukowie Tomasza powyższego, uzyskali od Senatu przyznanie szlachectwa, 1847 roku.

Mikołaj, syn Karola, wylegitymowany ze szlachectwa 1860 r. (Spis.).

Marcin, syn Jana Kantego, miał synów: Józefa Jerzego, Michała i Jana, których potomkowie przeprowadzili wywód szlachectwa na Wołyniu i Podolu, a mianowicie:

Ignacy z synami: Wincentym i Juljanem, Józef i Ludwik, synowie Antoniego, wnukowie Józefa Jerzego, 1855 r. na Wołyniu. Stanisław Marcin Marjan, syn Juljana, Henryk Marjan i Stanisława Joanna, dzieci Wincentego, 1866 r., Zofja Marja, Anna Marja i Jan Tomasz, dzieci Wincentego, 1868 r. na Podolu.

Ignacy z synami Leonem i tego synem Wincentym i Janem, Marcin z synami: Zacharjaszem, Gabrjelem, Jakóbem i Józefem, Józef z synem Wincentym, synowie Józefa Jerzego, 1852 r. na Wołyniu. Konstanty, Wiktor, Antoni i Apolinary Ignacy, synowie Jana, 1897 r.; Marcin i Jan, synowie Gabrjela, 1878 roku; Jan Marceli, Mikołaj i Wincenty, synowie Wincentego, wnukowie Józefa, 1879 roku tamże.

Antoni z dziećmi: Tomaszem Gracjanem, Franciszkiem, Aleksandrą i Ewą Wiktorją, syn Michała drugiego, syna Marcina, 1852 r., a Wacław, syn Franciszka, 1886 r. na Wołyniu.

Jan Nepomucen, Franciszek i Witalis, synowie Ignacego, wnukowie Jana trzeciego, syna Marcina, 1852 r. na Wołyniu (Spis.).

KWIATKOWSCY. Alojzy i Fabjan, otrzymali szlachectwo na sejmie 1790 roku. Alojzy z żoną Małgorzatą, sprzedali 1784 r. grunt w Wolborzu, zwany Lubartowski, Konopkom, a 1794 r. nabyli prawa do wójtostwa w Złakowie - Borowym, w łowickiem, od Karola Bethe (DW. 100 f. 270, 566, 904 i 2471).

Potomkowie ich: Józefat Adam, syn Adama i Konstanty Polikarp, syn Franciszka, przed 1850 r., a Aleksander Wiktor, syn Franciszka, 1850 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Józefat, ożeniony z Franciszką Bobrowską, dziedzic Tumu, w łęczyckiem, umarł 1868 roku.

KWIATONIOWSCY z Kwiatoniowic, w powiecie bieckim. Andrzej Kwiatoniowski, oprawca krakowski (wykonawca wyroków), 1468 r. ma częste sprawy w Krakowie, w latach 1448 — 1471. Wawrzyniec 1465 r. w Krakowie.

Jan, współdziedzic Szczytnik i Czyżowa, w szczyrzyckiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Stanisław Kwiatonowski z Kawek, zasądził 1475 r. o kradzież sługę Mikołaja Kawieckiego (Helc. II).

Kwiatoniowice w ciągu XV-go wieku przeszły na własność klasztoru tynieckiego, a sołtysi klasztorni z czasem przybrali nazwisko Kwiatoniowskich i w XVI wieku już występują jako szlachta. W 1408 r. Nastka, sołtyska z Kwiatonowic, ma sprawę z Piotrem Korzecznym. Andrzej, sołtys z Kwiatonowic, wydał córkę 1420 r. za mąż za niejakiego Sebastjana. Syn Andrzeja także Andrzej, zabezpieczył 1425 r. żonie Annie, 60 grzywien posagu i wiana, a razem z braćmi dwoma sprzedał sołectwo Stanisławowi Korzecznemu przed 1446 r.

Stanisław Korzeczny z Kwiatoniowic, ławnik sądu leńskiego w Kołaczycach 1446 — 1449 r., zeznał 1462 r, że całą połowę sołtystwa oddał synowi Klemensowi, a 1467 — 1468 r., razem z tym synem godzą się z Andrzejem Kwiatoniowskim o to sołectwo. Klemens, ławnik sądu leńskiego w Kołaczycach 1453—1482 roku, żonaty 1-o v. z Stanisławą, córką Marcina z Zagorza, a 2-o v. z Zofją, sio-

strą Piotra Samsona z Jabłonicy, 1493 r. miał liczne potomstwo, z którego Stanisław, już stale występuje jako szlachcic. Stanisław, kupił 1510 r. od brata Pawła część jego sołectwa i oddał całą połowę w 40 grzyw. żonie Katarzynie 1511 r. Czterej ich synowie: Jan, Sebastjan, Maciej i Baltazar, od 1530 r. dziedzice sołectwa w Kwiatoniowicach, stale się nazywają Kwiatoniowskiemi i szlachetnemi.

Maciej, żonaty z Zofją Myskowską 1530 r. Sebastjan, żonaty z Katarzyną Dobrzechowską 1536 r. Jan, najstarszy, kupił 1536 r. od braci ich części sołectwa, płacąc każdemu po 45 grzywien, konia i dwa woły i oprawił żonie Beacie, 40 grzyw. posagu i wiana (St Pr. P. Pom. IX).

Tomasza, żonatego z Urszulą Otfinowską i Zofję i Magdalenę, córki Wojciecha, wymieniają wyroki Trybunału lubelskiego 1598 r. (Ks. 75 f. 566).

KWIECIŃSCY h. GRYF. Aniela z Malinowskich, wdowa po Szymonie z dziećmi: Tomaszem Adamem, Antoniną Marjanną, Józefem, Wojciechem Antonim i Janem Feliksem, i Wojciech, syn Mateusza, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, podając za przodków swoich: Jana Kwiecińskiego, który rzem z przyrodnim bratem Janem Nurowskim, odziedziczył 1740 r. po matce Józefie Huzarówkę, w powiecie pińskim i Jakóba, który miał być podsędkiem międzyrzeckim w Wielkopolsce 1779 r. (Herb. Król. Pols.), ale taki urząd nie istniał.

KWIECIŃSCY h. NIECZUJA z Kwiecina, w powiecie dzisieńskim. Michał i Teodora Kwiecińscy, kupili 1761 roku Subiłowicze od Kazimierza Serafinowicza (Ist. Jur. Mat. XXVII).

Jan z synami: Stanisławem, Augustynem, Izaakiem i Józefem, syn Piotra, wnuk Piotra, woźnego starodubowskiego 1752 r., dowiódł szlachectwa 1805 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

KWIECIŃSKI Józef, idący z neofitów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 roku.

KWIECIŃSCY różni. Marcin, żonaty z Zofją Tyniecką, w radomskiem, 1618 r. (Gr. Radom.). Józef, tytułowany podkomorzym wendeńskim 1782 r. Ten sam pewno Józef, tytułowany podczaszym sanockim 1787 — 1792 r., ma częste sprawy pieniężne w Warszawie, gdzie nabył 1792 r. dworek na Marjensztadzie i browar na Tamce. Córka jego Helena, wyszła za Jana Szanowskiego, cześnika łomżyńskiego, z którym zadzierżawiła 1780 r. Winiary i Zakrzewo, w czerskiem (DW. 103 f. 1373; 106 f. 131; 107 f. 831 i 1508; 108 f. 325; Perp. Czers. 36 f. 259 i 272).

Sukcedują po nim w masie Prota Potockiego, Dobkowie, Lucyna Corde, Paulina Wodzińska i Emilja Mokin 1863 r.

Józef, ur. około 1783 roku, dzierżawca Woli Łagowskiej, w opatowskiem, z Rozalji Sucheckiej, miał syna Ignacego Piotra, ur. 1815 r. Otolja Józefowa Suchecka, wdowa w Sandomierzu 1858 r. Walenty, oficer wojsk francuskich, potem ułanów polskich 1818 — 1829 r. Kazimierz, oficer wojsk polskich, wziął dymisję 1818 r. Wojciech podoficer korpusu weteranów, umarł 1833 r. w Radomiu.

Adolf Michał, syn Józefa i Rozalji z Kąckich, zaślubił 1900 r. w Potworowie Zofję Władysławę Malczewską.

Aleksander z synami: Wiktorem i Janem i Leonty, synowie Piotra, Franciszek i Józef, synowie Jana, wszyscy zaś wnukowie Jana Wojciecha, prawnukowie Michała, praprawnukowie Jana 1854 r.; Aleksander, Konrad i Ryszard, synowie Wiktora, 1886 i 1892 roku, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

KWIECISZOWSKI podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go. Kwieciszewo w gnieźnieńskiem i Kwieciszowa w sandeckiem, od najdawniejszych czasów były dobrami klasztornemi. Przez ciąg XV-go wieku spotykamy na uniwersytecie krakowskim dziewięciu studentow, piszących się z Kwieciszowa.

KWILECCY h. BYLINY z Kwilcza, w powiecie poznańskim. Herb Byliny znany już z aktu konfederacji Wielkopolan z 1352 r., dla podobieństwa znaków przemianowano w XVI-m wieku na Szreniawę i Paprocki już go nie zna.

Dobiesław Kwilecki z Kwilcza, dziedzic Kwilcza, Orzeszkowa, Gwiazdowa, zastawny posiadacz Kłosowic i Góry 1388 r., ma liczne sprawy w sądach poznańskich, w latach 1388 — 1399, między innemi z Mikołajem Baworowskim o Góry, Kijewice, Dzierążnę i Świnary 1394 r., i z Mikołajem Zatomskim o połowę Krobielina, Głaszew i Przysiadek. Tę ostatnią sprawę powierzył 1394 r. synowi swemu Gerwartowi, z którym razem procesuje Kobylińskich 1396 roku. Dobiesław miał być kasztelanem czarnkowskim, w latach 1403 — 1407.

Herb Byliny.

Michał Kwilecki, pozwany 1383 r. przez Gnuszyńskiego. Stefan Kwilecki, świadczył 1393 r. w Poznaniu, pozwany 1398 r. razem z Krzywosądem przez Wincentego Słopanowskiego, o posag siostry, bronił 1399 r. Olbrachta z Kwilcza, przeciw Stanisławowi Rudzkiemu (Leksz.).

Wincenty, syn Tomasza z Kwilcza, 1440 r. student uniwersytetu krakowskiego. Ugodę między księdzem Tomaszem a Marcinem, synami Jakóba Kwileckiego, zawartą 1514 roku, przytoczono w dodatkach do Niesieckiego. Żychliński nazywa tych braci synami Cemy. Rodowód jednak pierwszych siedmiu pokoleń podany przez Żychlińskiego, jest stanowczo pomylony, a cytaty z końca XIV-go wieku, wcale nie zawierają tego na co się powoływano.

Marcina synami byli bracia, Hieronim czyli Jarosz i Marcin. Jarosz, pisarz królowej Bony 1551 r. (ML. 51), następnie pisarz skarbowy litewski i starosta jaśwojnski 1563 roku, zapisał tegoż roku sumę na Kwilczu bratu Marcinowi (M. 96 f. 184), umarł 1571 r., pozostawiwszy z ks. Heleny Jerzówny Borowskiej, córkę Małgorzatę, za Jakóbem Wolanem, która 1581 r. rezygnowała swoją część Kwilcza braciom swym stryjecznym, Janowi i Kasprowi, synom Marcina (M. 125 f. 423). Dziedziczyli oni na Kwilczu wspólnie z Gnuszyńskiemi (Paw.), a Jan w 1577 r. oddał kościół w Kwilczu Braciom czeskim.

Kaspra, z Jadwigi Bzowskiej, syn Wojciech, pozostawił z Anny Gosławskiej, synów: Adama i Hieronima, którego córka, z Krystyny Mieszkowskiej urodzona, Teresa, wyszła za Stanisława Rydzyńskiego, łowczego wschowskiego.

Adam z dwóch żon, Ewy Łyskowskiej i Konstancji Rożnowskiej, pozostawił córki: Teofilę, 1-o v. za Janem Jakóbem Kęszyckim 1682 r., a 2-o v. za Ignacym Wąglikowskim i Elżbietę, 1-o v. za Ludwikiem Rokossowskim, 2-o v. za Michałem Orzelskim 1714 r., a 3-o v. za Stefanem Brzechwą 1722 r. (Żychl.) i synów: Michała, Sebastjana, Wojciecha i Łukasza.

Michał, elektor Augusta II-go z województwa poznańskiego, żonaty 1-o v. z Urszulą Niezabytowską, 2-o v. z Marjanną Rożnowską, miał córki: Elżbietę Wojchowę Mańkowską i Annę Aleksandrowę Płonczyńską.

Sebastjan podpisał, z województwem poznańskiem, obiór Augusta II-go, a w imieniu swojem i braci, oznajmienie obioru nowego króla (V. L.), ożeniony, według Żychlińskiego, z Zuzanną Chrząstowską, kasztelanką nakielską, 2-o v. Aleksandrową Skaławską, miał córki: Elżbietę za Maciejem Mańkowskim i Teresę za Wawrzyńcem Zbijewskim.

Wojciech, z Urszuli Crząstowskiej, miecznikówny wschowskiej, 2-o v. Kazimierzowej Chwałkowskiej (Żychl.), pozostawił córkę Marjannę za Rafałem Bnińskim kasztelanem śremskim.

Łukasz, dziedzic Kwilcza i Dobrojewa, kasztelan santocki 1736 r., kasztelan lędzki 1737 r., poseł kaliski i elektor Stanisława Leszczyńskiego, 1733 r., wyznaczony od konfederacji do boku prymasa 1733 r., otrzymał 1718 r. wraz z żoną Barbarą z Lipskich, kasztelanką rogozińską, starostwo mosińskie, a 1726 roku wieś Ławicę, w poznańskiem, nie żył już 1746 r., a wdowa cedowała 1749 r. starostwo mosińskie synowi Konstantemu, za konsensem królewskim z 1748 r. (V. L.; M. 225 f. 2; Sig. 28; Rel. Castr. Posn. V f. 34 i 258). W akcie Konstanty nazwany jej synem, ale, zdaje się, że był pasierbem, urodzonym z pierwszej żony Łukasza, Konstancji Eleonory Marszewskiej, kasztelanki przemęckiej.

Oprócz niego miał Łukasz z drugiej żony synów: Franciszka Antoniego, Adama Klemensa, Jana Józefa i córki: Teresę za Stanisławem Chłapowskim, kasztelanem międzyrzeckim (DW. 97 f. 1068) i Urszulę za Ludwikiem Chłapowskim, generałem wojsk koronnych.

Konstanty, major wojsk koronnych, starosta mosiński 1749 r., otrzymał 1755 r. prawo wspólności na to starostwo dla żony, Jadwigi z Ponińskich (Sig. 28), chorąży wschowski 1764 r., chorąży kaliski 1769 r., chorąży poznański 1773 roku, wyjednał sobie 1766 r. komisję z sejmu wyznaczoną, do oszacowania napraw różnych w starostwie mosińskiem, co już 1736 r. dla ojca jego było nakazan i kadukiem Krosnę w poznańskiem (V. L. i MP.), jako poseł poznański podpisał elekcję Stanisława Augusta, konsyljarz konfederacji Wielkopolskiej 1769 r., zrezygnował 1773 r. starostwo mosińskie zięciowi, Ksaweremu Kęszyckiemu, za konsensem z 1771 r. (Rel. Cost. f. 202) i znów uzyskał 1775 r. konsens na odkupienie tegoż starostwa od Kęszyckiego (Sig. 32), był kandydatem na województwo inflanckie i na gnieźnieńskie 1778 r. (MP.), umarł w końcu 1786 r. Córek miał dwie: Ludwikę, pierwszą żonę Ksawerego Kęszyckiogo, wojewody gnieźnieńskiego i Barbarę, drugą żonę tegoż Kęszyckiego 1780 r., wdowę po nim 1789 r. (DW. 105 f. 158), a 2-o v. żonę Antoniego Czarneckiego, krajczego koronnego

i syna jedynego Ksawerego, chorążego wojsk koronnych 1788 r. (M. 301 f. 134), dziedzica Spławia i Chełkowa, ożenionego z Józefą Potocką, kasztelanką rogozińską. Ksawery podobno ożenił się powtórnie w Dreznie.

Franciszek Antoni, dziedzic Wróblewa, starosta wschowski 1758 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1766 r., a Orła Białego 1789 r., komisarz do układu z Berlinem 1768 r., a poseł do Berlina 1775 r., poseł poznański na sejm czteroletni, kasztelan kaliski 1790 r., podpisał 1764 r. potwierdzenie praw, kwitował 1774 r. Jabłonowskiego, otrzymał 1775 r. konsens na cesję starostwa wschowskiego Młodziejowskiemu, ale go nie odstąpił, a owszem dostał je w emfiteuzę na 50 lat z prawem wspólności dla żony, zrezygnował je dopiero 1789 r. synowi Antoniemu Maciejowi. Z żoną, Teresą ze Sczanieckich, zawarł 1788 r. umowę z Radolińską, podkomorzyną wschowską, o zaślubienie tegoż syna z jej córką Wiridjanną (V. L.; Sig. 32; DW. 91 f. 125; M. 289 f. 132). Wraz z żoną pochowani tak jak i rodzice jego w Kwilczu. Oprócz syna miał kasztelan córkę Marjannę, żonę 1-o v. Antoniego Gliszczyńskiego, a po rozwodzie z nim, 2-o v. Jana Nepomucena Kwileckiego, stryjecznego brata swego.

Antoni Maciej, szambelan królewski 1788 r., starosta wschowski po ojcu 1789 r., dziedzic Wróblewa, nabył 1790 r. Małą Wrzącę i Kaczyn, w konińskiem, od Potockiego (M. 289 f. 270), z żony, Wiridjanny Radolińskiej, pozostawił córkę Annę, żonę 1-o v. Ignacego Radolińskiego, 2-o v. generała wojsk polskich Fiszera, 3-o v. Józefa Kłobukowskiego i syna Józefa.

Józef, ur. 1791 r., kapitan wojsk polskich, szambelan pruski, otrzymał 1816 r. tytuł hrabiowski pruski z odmianą w herbie, z którym wylegitymował się w Królestwie Polskiem 1842 r. Herb linji hrabiowskiej przedstawia: w polu złotym orzeł biały, z małą tarczą na piersiach, na której w polu czerwonym rzeka srebrna skośnie od prawego ku lewemu, a nad jej brzegiem krzyż srebrny. Nad tarczą korona hrabiowska, nad nią hełm otwarty, koroną szlachecką ozdobiony, z kratami i medaljonem złotemi. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Labry czerwone złotem podszyte.

Hr. Józef, utworzył 1845 r. z dóbr Wróblewskich ordynację na rzecz wnuka po starszej córce, który musiał przybrać nazwisko hr. Kwileckiego, ożeniony 1-o v. z Lucyndą Czarnecką, krajczanką koronną, a 2-o v. 1825 r. z Aleksandrą Sobolewską, córką Walentego i Izabelli hr. Grabowskiej, umarł 1860 r., pozostawiwszy dwie córki, bo syn Stanisław z drugiej żony, umarł dzieckiem. Z córek tych Marja, urodzona z drugiej żony, dziedziczka Młochowa po ojcu, wyszła 1852 roku za Jana Kieżgajłę Zawiszę, zmarłego 1887 r. i umarła 1910 r.

Ludwika, urodzona z pierwszej żony, zmarła 1874 r., poślubiła hr. Albina Węsierskiego. Syn ich hr. Zygmunt, objąwszy po dziadzie ordynację Wróblewską, połączył nazwiska ojca i dziada i jako hrabia Węsierski - Kwilecki, rozpoczął nową odnogę domu Kwileckich.

Hr. Zygmunt Węsierski-Kwilecki, zaślubił 1864 roku hr. Izabellę Bnińską i miał z niej: hr. Ludwikę Kwilecką, wydaną 1884 r. za Edmunda Żółtowskiego; hr. Izabellę Kwilecką, zaślubioną 1897 r. Kazimierzowi Niegolewskiemu; hr. Marję Kwilecką i hr. Józefa Kwileckiego, ur. 1897 r., ordynata Wróblewskiego.

Adam Klemens, dziedzic Ostroroga, Świdnicy, Dobrojewa i innych wielu dóbr, podpisał z województwem kaliskiem, elekcję Stanisława Augusta, poseł ka-

liski 1774 — 1776 r., członek sądu sejmowego 1775 r., kasztelan przemęcki 1782 roku, kawaler orderów, Św. Stanisława 1779 r. i Orła Białego 1786 r., otrzymał 1774 r. list przypowiedni na chorągiew hussarską po Łętowskim i dobra Łuczyn i Fedorówkę w kijowskiem, z dóbr pojezuickich (Sig. 52; Kancl. 54 f. 186), 1775 roku w dzierżawę emfiteutyczną na lat 50 starostwo pyzdrskie z wójtostwem i sołectwami, i zaraz tegoż roku konsens na wykup starostwa i wójtostwa od Skórzewskiego (V. L.; Kancl. 55 f. 151; Sig. 32). Był konsyljarzem rady nieustającej 1778 — 1782 r., kandydatem do kasztelanji krzywińskiej 1780 r., do kasztelanji gnieźnieńskiej 1781 r., radcą departamentu poznańskiego z powiatu wschowskiego 1809 r. Ożeniony z Wiktorją Korzbok Łącką, podkomorzanką brzeską, pozostawił z niej jedyną córkę Anielę, zaślubioną stryjecznemu bratu hr. Klemensowi Kwileckiemu (DW. 91 f. 562; 95 f. 225; 96 f. 145).

Jan Józef, dziedzic Kwilcza, łowczy kaliski 1772 r., cześnik wschowski 1772 roku, kasztelan biechowski 1778 r., rogoziński 1780 r., w końcu międzyrzecki 1785 r., kandydat do kasztelanji gnieźnieńskiej i kaliskiej 1778 r., kawaler orderów, Św. Stanisława 1779 r. i Orła Białego 1787 r., dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Wiktorja Gajewską, kasztelanką rogozińską, 2-o v. Nepomuceną Szeliga Bielińską, kasztelanicówną lędzką, umarł 1790 r., pozostawiwszy z pierwszej żony córkę Anielę za Wojciechem Węgorzewskim, a z drugiej — Joannę za Antonim Wyganowskim i synów: Klemensa i Jana Nepomucena, obdarzonych tytułem hrabiowskim pruskim 1816 r.

Hr. Klemens, dziedzic Kwilcza, Dobrojewa i innych, radca departamentu poznańskiego i prezes komisji wojskowej poznańskiej 1807 r., z Anieli Kwileckiej, kasztelanki przemęckiej, miał córkę Helenę, dziedziczkę Objezierza, za Wincentym Turno, zmarłą 1874 r. i synów: Hektora, Leonarda i Arsena, dziedzica Kwilcza, oficera wojsk polskich, ożenionego z Pauliną Ponińską z Wrześni, zmarłego bezdzietnie 1883 r.

Hektor, dziedzic Oporowa, Świdnicy i Gosławic, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, ożeniony z hr. Marją Izabellą Tauffkirchem, zmarł 1843 r., pozostawiając czworo dzieci:

1. Anna za hr. Janem Mielżyńskim z Gościeszyna.
2. Kazimierz, ur. 1831 r., zmarł bezżenny 1863 r.
3. Władysław, ur. 1831 r., ożeniony z Honoryną Russanowską, 1-o v. hr. Augustową Bielińską, zmarłą 1898 r., umarł bezdzietny 1870 r.
4. Mieczysław, ur. 1833 r., dziedzic Oporowa i Świdnicy, Gosławic i Grodźca, i Kwilcza po bracie Arsenie, dożywotni członek pruskiej Izby Panów, zaślubił 1857 r. Marję Mańkowską i z niej ma: Hektora, ur. 1859 r., szambelana papieskiego, dziedzica Kwilcza, ożenionego 1887 r. w Krakowie z hr. Jadwigą Załuską, z której: Dobiesław Łukasz, ur. 1888 r., Zofja Marja, ur. 1890 r., Marja, ur. 1893 r., Władysława, ur. 1860 r., zmarłego 1881 r., Jadwigę, zaślubioną 1882 r. Wincentemu Niemojowskiemu, Kazimierza, ur. 1863 r., dziedzica Grodźca, ożenionego 1893 r. z Marją Karską, córką Stanisława, Marję za hr. Adamem Żółtowskim 1891 r., Annę za Stanisławem Niezabytowskim 1897 r. i Julję za bar. Ludwikiem du Puget Puszetem 1902 r.

Leonard, dziedzic Dobrojewa, ur. 1804 r., zmarł 1844 r., ożeniony 1832 r. z Teklą Sieroszewską, zmarłą 1894 r., miał córkę Wandę, dziedziczkę Morownicy

za Władysławem Niegolewskim i synów: Klemensa, zmarłego 1852 r. i Stefana, dziedzica Dobrojewa, ur. 1839 r., zmarłego 1900 r., po którym, z Barbary Mańkoskiej, dzieci: Jan Kanty, ur. 1867 r., zmarł 1882 r., Adam Leonard, ur. 1870 r., zmarł 1907 r, Stefan Teodor, ur. 1871 r., ożenił się 1897 r. z hr. Jadwigą Zamoyską, córką Zdzisława, Franciszek, zaślubił 1901 r. ks. Jadwigę Lubomirską, córkę ks. Tadeusza i Stanisław, ur. 1881 r., zmarł 1906 r.

Hr. Jan Nepomucen, dziedzic Srocka i Kobylnik, sędzia apelacyjny poznański 1807 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, z Marjanny Kwileckiej, kasztelanki kaliskiej, rozwiedzionej Gliszczyńskiej pozostawił syna Walerjana, ur. 1805 r., zmarłego 1862 r., po którym z zaślubionej 1834 r. Marji Lubowieckiej, zmarłej 1863 r., córka Helena, za Bolesławem Potockim z Będlewa, zmarła 1862 roku i syn Franciszek, ur. 1835 r., zmarły bezżennie 1899 r. Dobra Kobylniki, jako ordynacja przeszły na hr. Hektora.

Hieronim, kleryk djecezji poznańskiej, notarjusz publiczny, pleban w Kwilczu 1535 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan, syn Stanisława, 1578 r. (M. 122 f. 129), Anna z Wilkostowskich Kwilecka, w przedeckiem, 1582 r. (Gr. Przed. 30 f. 39). Helena za Pawłem Krzyckim 1593 r. Melchjor z poznańskiego, elektor króla Michała. Jego synem miał być Franciszek, który razem z Janem podpisał, z poznańskiego, obiór Augusta II-go Ksiądz Aleksander otrzymał 1698 r. probostwo kołomyjskie (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 86). Zofja, żona Jana Garwaskiego 1728 r. (Gr. Przed. 86 f. 149). Jan Hipolit, poseł kaliski, elektor Stanisława Augusta. Marja Anna ze Spannów Kwilecka, ur. 1775 r., zmarła 1842 r.

Oprócz wymienionych wyżej, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Juljanna z Kobylnickich, wdowa po Antonim i synowie ich, Włodzimierz Roch i Ignacy Wojciech, Marjan Aleksy, syn Antoniego i Antonina z Borowskich, 1-o v. Kwilecka, 2-o v. Leonowa Osińska.

Herb Lis.

KWILIŃSCY h. LIS z Kwiliny w powiecie lelowskim. Kwilina jest odwieczną własnością rodu Lisów. Fulko (Pełka), arcybiskup gnieźnieński, zamienił 1239 r. wieś swą Kwilinę na wieś Kępin, ze stryjecznym bratem swoim, komesem Piotrem, synem Pawła z Kępina i jego synem Mironkiem.

W drugiej połowie XIV-go wieku jest Kwilina w rękach wnuków Mszczuja z Chrzelowa, wojewody sandomierskiego, poległego 1341 r. w bitwie z Tatarami.

Jeden z synów wojewody Mszczuj, świadczący wraz z ojcem 1336 r., wymieniony jako dziedzic Siedliszowic 1340 roku w orszaku królewskim, był dziedzicem Kwiliny, części Karśnicy (Charśnicy), Rożnicy, Kossowa, łowczy krakowski 1351 r., podkomorzy krakowski 1363 r., starosta bydgoski 1362 — 1364 r., umarł 1385 r.

Z dzieci jego znamy: Agnieszkę, żonę Stanisława Staszowskiego ze Staszowa 1388 r., wdowę już 1396 r. i syna

Klemensa. Jego też pewno synem był Jarosław, syn Mszczuja, kanonik gnieźnieński 1375 — 1387 r.

Klemens z Kwiliny, podkomorzyc krakowski, podczaszy królowej 1385 r., umarł 1400 r., był dziedzicem Kwiliny, Charśnicy, Siedliszowic, części Kluczyc i Kuczkowa, połowy Gniewięcina, wziął 1388 r. w zastaw Rogowice i Bobiny od Pakosza z Pełcznicy, kupił 1398 r. Podgaje za 600 grzyw. W 1388 r. razem z synem z pierwszej żony, Janem, zyskali wyrok przysądzający im część Nienaszowa, w bieckiem, od Albrechta z Czudcza, a 1399 — 1400 r. wraz z tymże synem procesuje Katarzynę z Irządz, o część Irządz i Zawady. Wdowa po Klemensie, Halszka, Elżbieta, procesuje się z pasierbem, w latach 1401 — 1403.

Jan Kwiliński z Kwiliny, syn Klemensa z pierwszej, nieznanej dotychczas żony, razem z siostrą Elżbietą z Siedliszowic, 1376 r. żoną Czadra z Prochnej, pozwani 1388 r. przez Marszałkowę z Birkowa, o 100 grzyw. zabezpieczonych na Przybysławicach, wygrali sprawę 1389 r., a 1400 r. Jan ma przysądzoną na macosze swej, braciach i siostrach przyrodnich, całą połowę majątku ojcowskiego. Tegoż roku, Jan ręcząc za wszystkich braci rodzonych i przyrodnich, zrzekł się prawa patronatu do kościoła w Koziegłowach, na rzecz Krystyna z Koziegłów, kasztelana sandeckiego, za co tenże daje mu 20 grzywien na kościół w Kossowie i w imieniu plebana koziegłowskiego, zrzeka się dziesięcin z pól dworskich w Kwilinie, Rożnicy i Nowej wsi, na rzecz kościoła w Kossowie. Ci bracia przyrodni, to byli zapewne Świętopełk z Siedliszowic, Piotr z Rożnicy i Paszek z Gniewięcina, o których pod właściwą rubryką podane wiadomości.

W 1411 r. Jan zamienia łąki swe w Charśnicy na inne tamże z Andrzejem, archidjakonem kurzelowskim, a 1421 r. bierze w zastaw połowę Nienaszowa, w bieckiem, którego połowy był dziedzicem, za 80 grzyw. od Gotarda. Żona jego Helena, przegrała 1412 r. sprawę o bliższość do Brzezia z Stanisławem Leliwitą Pogorskim. Oboje Kwilińscy zmarli przed 20-m Marca 1430 r., a dzieci ich: Mikołaja i Prachnę, ma oddać Tomasz z Pilczycy w opiekę stryjowi ich, Świętopełkowi z Siedliszowic, który ma wyszukać odpowiednią do ich wychowania kobietę.

Mikołaj Kwiliński, razem z Tenczyńskiemi, kwitował 1436 roku Elżbietę z Tarnowa, wojewodzinę krakowską, z ruchomości po Janie Zdakowskim, czyniąc zastrzeżenie, że dobra dziedziczne po nim prawem bliższości do nich należeć mają (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Synowie zapewne Mikołaja: Jan, Piotr, Mikołaj i Klemens, bracia rodzeni Kwilińscy, rozgraniczają 1474 r. miasto swoje Kossów od Krassowa, własności Długosza z Bebelna.

Jana i Mikołaja, wymienia Długosz jako dziedziców Kwiliny, Kossowa i Charśnicy (Lib. Benef.).

Piotr, dziedzic Nienaszowa, występuje w Sanoku 1494 — 1495 r.

Jeden z nich otrzymał 1475 list przypowiedni na 30 koni, a Jan dla choroby został zwolniony od wyprawy wojennej 1501 r. (Wierzb. I. 1341 i II. 1451).

Nie wiem czy do tych należał Piotr Żyd z Kwiliny, komornik sądu grodzkiego lwowskiego, w latach 1441 — 1446.

Anna Kwilińska, żona Mikołaja Kamienieckiego, zmarła przed 1558 roku. N., dziedzic części Derewlan, w bełskiem, 1578 r. Krzysztof, dziedzic Faliszówki,

Grabaniny i Szadkowa pod Nienaszowem, a Stanisław, dzierżawca Załęża, w bieckiem, 1581 roku (Paw.). Stefan i Krzysztof, synowie Jerzego 1592 roku (Wyr. Lub. 49 f. 689). Samuel 1623 roku, Stanisław 1624 roku, ziemianie sanoccy (AGZ. XX).

Rzeszowscy nabywszy Kwilinę, pisali się czasem w XVI-m wieku Kwilińskiemi.

KWILIŃSCY z Kwilina, w powiecie brzeskim. Jan Kwiliński z Kwilina ma sprawę w Brześciu z Przedpełkiem z Kaniewa 1419 r. Michał 1419 r., Mikołaj 1421 r., Wojciech 1424 r., wymienieni w aktach brzeskich (Teka Paw. VII). Stanisław 1451 r., Wojciech 1486 r. (Recogn. Castr. Brzesc.). Sebastjan, syn Jana i Anny, 1570 roku dziedzic Galiczyna, posessor Błędnej, zeznał 1577 roku zapis dożywocia z żoną, Anną Szołajską (G. Przed. 19 f. 173; 25 f. 162 i 300; 28 f. 55 i 56).

KWINTOWIE h. DRYA. Brali przydomek *Prewysz*. Wojciech Kwinta, dworzanin królewski, ożenił się z Maryną, córką Jerzego Zielepuchy, która kwitowała 1543 r. braci swoich z posagu (Mil. z aktów brańskich). Jan, dworzanin królewski 1562 r. N., ziemianin powiatu słonimskiego 1569 r. (Akta XIII). Andrzej, z powiatem brasławskim, podpisał elekcję Jana III-go, a Franciszek, z województwem wileńskiem, obiór Augusta II-go.

Herb Dryja.

Antoni Prewysz Kwinta, podpisał 1700 roku uchwały sejmiku brasławskiego. Marcin, budowniczy brasławski 1702 roku. Kazimierz Kwinta, krajczy (pewno krajczyc) brasławski i Kazimierz Józef Prewysz Kwinta, krajczy brasławski, podpisali, z województwem wileńskiem, obiór Leszczyńskiego, a Antoni, strażnik brasławski, manifest za Augustem III cim.

Jan Prewysz, wyznaczony 1734 r. poborcą w powiecie brasławskim podatku na 100 konną chorągiew dla poparcia Leszczyńskiego. Stanisław Prewysz, 1750 roku deputat na Trybunał litewski z powiatu wiłkomierskiego (Akta XIII). Ten sam pewno Stanisław, skarbnik brasławski, podpisał 1763 roku konfederację generalną litewską (V. L.).

Stanisław skarbnik, Rafał Prewysz budowniczy, Jerzy Prewysz miecznik, Antoni Prewysz strażnik, Józef rotmistrz, brasławscy, Michał, Stanisław, Jerzy Prewysz, Benedykt strażnik (strażnikowicz?) brasławski i Adam, łowczy lidzki, Kwintowie, podpisali 1764 r. uchwały sejmiku brasławskiego. Z nich Jerzy, miecznik, podpisał elekcję Stanisława Augusta, a Antoni, strażnik, wyznaczony 1764 roku lustratorem kwarty w powiecie brasławskim (V. L. VII f. 79).

Antoni, pisarz ziemski brasławski 1764 — 1793 r., wyznaczony z sejmów 1766, 1768 i 1775 r., do komisji mającej odgraniczyć księstwo żmudzkie i do kilku innych komisji (V. L.). Stanisław, skarbnik, został 1770 r. podczaszym bra-

sławskim. Jerzy, miecznik brasławski 1767 — 1769 r., był nim, zdaje się, już 1765 r., lecz mylnie w Kalendarzach nazwany raz Stanisławem, raz Józefem. Michał, podczaszy brasławski 1766 r. Kazimierz, budowniczy brasławski 1767—1770 roku. Józef, rotmistrz powiatu brasławskiego, został 1763 r. chorążym petyhorskim buławy polnej litewskiej (Sig. Ręk. Oss. N. Sap. 2603 f. 64), jako poseł brasławski, podpisał elekcję Stanisława Augusta; miecznikiem brasławskim jest 1770 — 1779 r. Adam, krajczyc brasławski, wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komisyi. Na tymże sejmie wyznaczone komisje do sprawy budowniczyców brasławskich Kwintów z Turami i pisarza ziemskiego i miecznika brasławskich i dalszych Kwintów z Masłowskim o Smołwy, inaczej Kondraciszki, w brasławskiem (V. L.).

Kazimierz Kwinta Tereykowski, 1782 r. opiekun Kumanieckich we Lwowie (Gr. Lwows.).

W Tece hr. Kossakowskiego znajduję następujący rodowód jednej gałęzi Kwintów. Michał, nabył 1648 r. od teścia swego, Jerzego Wedykowskiego, dobra Kimborciszki i Kleszeniszki. Synów jego dwóch: Franciszek i Jerzy.

Franciszek, dziedzic Kimborciszek, miał syna Rafała, a ten Florjana, szambelana królewskiego, którego syn Bogusław, pozostawił: Marcelego Adolfa, dziedzica Kimborciszek, Florjana Jerzego, żonatego z Malwiną Czarnocką i Feliksa Antoniego Jerzego, zmarłego bezżennie.

Jerzy, drugi syn Michała, otrzymał 1687 r. od ojca Kleszeniszki i pozostawił syna Jerzego, którego, z Teressy Giedroyciówny, synowie: Michał, Stanisław, Antoni i Józef.

1. Michał, starosta świderski 1712 r., podczaszy brasławski 1766 r., dziedzic Kondraciszek, nabył 1755 roku Albinowszczyznę, zaślubił Joannę Klottównę, oboźniankę smoleńską, 2-o v. Józefatowę Kwintowę i z niej pozostawił pięciu synów: Antoniego, Stanisława, po którym syn Józef, dziedzic Kudeliszek, Augusta, Józefa i Franciszka, dziedzica Albinowszczyzny, ożenionego z Żabianką, z której synowie: Augustyn i Józef.

Augustyna syn Jan, z Petronelli Januszewiczównej, pozostawił: Zenona Augustyna, którego, z Joanny Kwintównej, córki: Wiktorja i Wirginja, Longina, Teofila, Zofję Aleksandrowiczową i Leokadję.

Józef, drugi syn Franciszka, pozostawił pięciu synów: Michała Kazimierza Stanisława, którego syn Tyburcy, Ferdynanda Stanisława, Aleksandra Stanisława Jana Lucjana, Klemensa Koronata i Hipolita.

2. Stanisław, skarbnik 1760 r., a podczaszy brasławski 1770 r., dziedzic Pociekinia 1759 r., nabył Spinkowszczyznę 1802 r., ożeniony z Teressą Klottówną, oboźnianką smoleńską, pozostawił córkę Teressę, 1-o v. Rudnicką, 2-o v. Stanisławowę Radwańską i synów: Stanisława, Michała, Józefa, Jana, Jerzego i drugiego Józefa, wprowadzonych 1825 r. w posiadanie Antonowa i Spinkowszczyzny. Z nich:

Stanisław, dziedzic Spinkowszczyzny, z Antoniną z Salmonowiczów, miał syna Wincentego Aleksego Ignacego, dziedzica Spinkowszczyzny.

Michał, dziedzic Zacisza, ożeniony z Scholastyką Pobiedzińską.

Józef, ożeniony z Bobińską, bezdzietny.

Jan, deputat wywodowy zawilejski, dziedzic Antonowa, żonaty 1-o v. z Lewikowską, 2-o v. z Józefą Żabianką, łowczanką smoleńską, 3-o v. z Emeryką z Mazurkiewiczów Dominikową Bielikowiczową, z drugiej żony pozostawił: Joannę za Zenonem Kwintą, Ludwika, dziedzica Samsonowa, ożenionego z Michaliną Łoweykówną, z której ma córkę, Felicjana, ożenionego z Bogumiłą Kwintówną i Aleksandra, dziedzica Dyszli, ożenionego z Antoniną Hoffmanówną.

Jerzy, dziedzic Antonowa, sędzia wileński, pozostawił: Michalinę za Eugenjuszem Kwintą, Ferdynanda Józefa, dziedzica Antonowa, żonatego z Eweliną Czarnocką i Ignacego Leonarda Aleksandra, dziedzica Jezna, żonatego z Frąckiewiczówną.

3. Antoni, dziedzic Kleszeniszek, pisarz ziemski brasławski 1764 r., otrzymał z dóbr pojezuickich Pelikany 1774 r. Synowie jego: Antoni, dziedzic Kleszeniszek i Pelikan 1796 r., pozostawił: Józefa, Rudolfa, Adolfa Piotra Pawła, Teodozjusza, dziedzica Rudpola, ożonionego z Michaliną Wazgirdówną i Leokadjusza, ożenionego z Kurkowską.

4. Józef, rotmistrz brasławski 1751 r., chorąży petyhorski buławy polnej litewskiej, poseł brasławski i elektor Stanisława Augusta, w końcu miecznik brasławski 1770 r., dziedzic Kondraciszek, miał synów: Jana, Justyna, Michała, Antoniego i Ignacego. Z nich:

Justyn, kapitan wojsk litewskich, dziedzic Kudeliszek, nabytych 1819 r. od Ważyńskich, z Franciszki Uszyńskiej, pozostawił: Bogumiłę za Felicjanem Kwintą, Józefa, Jerzego, Augustyna, Jana, Eugenjusza, dziedzica Kleszeniszek, po którym, z Michaliny Kwintówny, synowie: Zygmunt i Eugenjusz, dziedzice Kleszeniszek, Józefa Karola i Michała Józefa, ożenionego z Butlerówną, wdową po Naruszewiczu.

Antoni, sędzia graniczny brasławski, nabył 1830 r. Nowydwór, ożeniony z Elżbietą Kassjanowiczówną, miał córkę Eleonorę za Cyprjanem Podbereskim i syna Konstantego Raynolda, dziedzica Nowegodworu, zmarłego 1887 r., po którym Kazimierz, zmarły młodo, Marja Polkowska, Malwina zmarła i Jadwiga.

KWINTO h. ODROWĄŻ. Józef, ziemianin żmudzki 1621 roku (Wittyg z notat Dziadulewicza).

KWIROWICZ Jan Grzegorzewicz, współdziedzic dóbr Jatońskich, w powiecie upickim, 1585 r. (Akta XXVI). Kwira h. Ślepowron, na Mazowszu w XVII-m wieku, wymienia Wittyg z notat Dziadulewicza.

KWISZ Paweł, ziemianin lwowski 1638 r. (AGZ. XX).

KWOS Jerzy, posiadacz Szynowa w Warmji 1702 r. (Kętrz.).

KWOTOROWIE według Czackiego, KYTOROWIE według Spisu Borkowskiego, Kasper i Maciej nobilitowani 1591 r. (M.).

KYCEROWIE v. KICEROWIE. Maciej wraz z bratem, kapitanowie wojsk koronnych, otrzymali na sejmie 1676 r. szlachectwo (V. L.). Krewnym ich był za-

pewne Jan Kicer, aptekarz w Warszawie 1678 r. (V. L. V f. 292). Jan i Jadwiga z Łazowskich Kycerowie, sprzedali 1690 roku dworek na Pradze Drozdowskiemu (DW. 57 f. 819).

KYMUNT v. KIMUNT, patrz *Dauksza*.

KYRYACKI Kazimierz, z województwa mścisławskiego, podpisał obiór Stanisława Augusta. Patrz *Kirjacki*.

L.

de LABADY Franciszek, porucznik artylerji koronnej, otrzymał indygenat na sejmie 1790 roku.

LABON Bartłomiej, dworzanin królewski 1612 r. (DW. 40 f. 870).

LACCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu czerwonym pół Gryfa skrzydlatego od głowy, srebrnego, i pół smoka czarnego z zakręconym ogonem, nad głową krzyż kawalerski, nad hełmem z koroną trzy pióra strusie (Ostrowski Nr. 1702).

Wzięli nazwisko od jednej z licznych wsi Lady na Rusi litewskiej, stąd pisano ich dawniej Ladskiemi, a przybyli z Moskwy, dokąd, według dawniejszych heraldyków, z Polski przenieść się mieli. Wolff uważa za ich protoplastę Zachara Iwanowicza Koszkina, który miał trzech synów: Jakowa i Jerzego, od których poszli Jakowlewy Zacharyniny i Jurjewy Zacharyniny, i Wasila Zacharjewicza Lackiego, którego jedynym synem był Iwan Wasilewicz Lacki.

Iwan, wojewoda wojsk moskiewskich, odniósł 1517 r. zwycięstwo nad Litwinami pod Opoczką, jako okolniczy posłował 1526 r. na Litwę, więziony za niechęć do wielkiej księżny Heleny i uwolniony, zbiegł razem z synem Iwanem i z ks. Semenem Bielskim do Polski 1534 r. Otrzymał wraz z synem 1535 roku Wysoki dwór i Żołudek, w trockim, 1545 r. Nosowo, w mielnickim i Czemery, w kamienieckim, namiestnik miednicki 1546 r., dzierżawca miednicki 1551 roku, umarł 1552 r. (Wolff; Wit. Star. IV; Arch. I. Z. Ros. II; Kor. VIII f. 8 i Nr. 27; ML. 19, 29 i 30).

Iwan, syn Iwana, leśniczy podlaski 1556 r., otrzymał 1558 r. potwierdzenie nadania Nosowa i Czemer, prawo wieczyste na Wysoki dwór i Żołudek, żył jeszcze

1565 r. (Arch. I. Z. Ros. VII), ożeniony z księżniczką Bohdaną Połubińską, pozostawił z niej córkę Bohdanę za Eljaszem Pielgrzymowskim, pisarzem litewskim, wdowę 1607 r. i synów: Grzegorza zmarłego bezżennie i Teodora.

Teodor, pisarz polny litewski 1607 r., poseł na sejm 1607 r., bardzo dzielny rotmistrz, przyczynił się znacznie do zwycięstwa pod Kircholmem, w nagrodę za trudy i koszta w utrzymaniu roty, otrzymał 1609 r. od sejmu 10,000 florenów, wraz z synem Janem Alfonsem sprzedał 1609 r. Nosowo i Starą wolę Warszyckiemu (DW. 35 f. 591), nie żył już 1611 r., pozostawił oprócz wymienionego syna, córkę Katarzynę za Teodorem Tyszkiewiczem, wojewodą nowogrodzkim.

Jan Alfons, dworzanin pokojowy królewski 1611 r. (V. L.), starosta dyneburski 1617 r., otrzymał 1620 r. konsens na nabycie dobr tego starostwa (M. 165 f. 73), podkomorzy wileński 1618 r., mianowany kasztelanem mińskim 1630 r., żmudzkim 1634 r., a starostą żmudzkim 1643 r. Był też starostą żosleńskim i radúńskim, i ciwunem birżyniańskim. Za żoną, Joanną Talwoszówną, kasztelanką żmudzką, którą nawrócił z herezji, otrzymał część Plemborka, odbudował kościół w Sołecznikach, fundowany przez ojca i zapisał 1622 r. na utrzymanie go znaczną sumę, tak samo 1638 r. kościół w Łopieni, fundował kościół i klasztor Dominikanów w Wysokim Dworze, gdzie został pochowany (Star. Monum.), umarł 1645 roku. Z córek jego: Izabella, wyszła 1-o v. za Teofila Tryznę, wojewodę brzeskiego, a 2-o v. 1645 r. za Hieronima Chodkiewicza, starostę mozyrskiego, zmarłego 1650 r. i żyła jeszcze 1694 r.; Marjanna Eufrozyna, Benedyktynka w Kownie, otrzymała od ojca 1642 r. zapis 20,000 flor. Synów pozostawił Jan Alfons trzech: Teodora Aleksandra, Samuela Jana i Piotra Kazimierza, starostę raduńskiego, posła trockiego, elektora Jana Kazimierza 1648 r., podkomorzego trockiego 1652 roku i znów posła 1655 r., nie żyjącego już 1658 r.

Teodor Aleksander, ciwun berżański, podstoli litewski 1653 r., marszałek nadworny litewski 1654 r., deputat na Trybunał litewski 1658 r., kilkakrotny poseł, rezygnował z marszałkostwa 1683 r., ożeniony był 1-o v. z Anną Pacówną, wdową po Karolu Piotrze Isajkowskim, łowczym litewskim, z której syn Hieronim, a 2-o v. z Katarzyną Komorowską, wdową po Piotrze Samuelu Grudzińskim, staroście średzkim. W 1661 r. otrzymał Teodor dla siebie prawo wspólności na starostwo średzkie, trzymane przez żonę po pierwszym mężu, a 1664 r. konsens na cesyę tego starostwa Grudzińskim, 1671 r. kwitowała ich w Krakowie z Dembińskich Duninowa (Pac.; Sig. 3 f. 291; 7 f. 77; 8 f. 63; 13 f. 35; Zap. Lub. 52 f. 949; Gr. Krak. 289 f. 1498; Perp. Czers. 13 f. 582 i 726).

Hieronim, elektor króla Michała z księstwa żmudzkiego, starosta merecki i piński, ciwun ejragolski, podkomorzy żmudzki i poseł 1688 r., otrzymał 1675 r. testamentem od wuja swego Paca, kamienicę w Wilnie, 1679 r. od Silnickich nabył leśnictwo mereckie, łoździejskie i puńskie, a 1684 r. wraz z żoną, Brygidą z Silnickich, cedował starostwo mereckie Sapiehom, umarł 4-go Kwietnia 1703 r., pozostawiwszy córki: Annę za Krzysztofem Rozenem, stolnikiem inflanckim 1718 roku; N. za Glazenappem i Aleksandrę za Stefanem Chrapowickim, starostą pilwiskim i synów: Krzysztofa, Jana Michała i Marcina (Pac.; Sap.; V. L.; Akta XI; Wolff.).

Jan Michał, podkomorzyc żmudzki, z Anny Chrapowickiej, pozostawił córki: Barbarę Ryłłowę, oboźną lidzką (Wolff.) i Elżbietę za Mateuszem Marcinkie-

wiczem, sędzią grodzkim lidzkim, która 1748 r. wraz z dalszą rodziną kwitowała Czartoryskich z sum po Denhoffach (DW. 71 f. 1534).

Marcina, z Katarzyny Tucewiczówny, synem był, zdaje się, Kazimierz Antoni, ur. 1728 r., zmarły 1767 r., którego, z Rozalji Gabrjałowiczówny, synowie: Andrzej, Jan, Jerzy i Dominik, ur. 1755 r., rotmistrz trocki, komisarz z sejmu 1775 roku do sprawy Jakutowiczów, ożeniony z Anną Januszewską, zmarłą 1794 roku (Wolff.).

Samuel Jan, drugi syn Jana Alfonsa, starosta żosleński, komisarz z sejmu do sprawy brzeskiej 1649 r. i ciwun berżański 1653 r., z żony, Heleny Zawiszanki, miał córkę Joannę i syna Jana Dominika (V. L.; Wolff.; Gr. Żmudz. z 1653 roku; Zap. Lub. 58 f. 161).

Jan Dominik, chorąży nowogrodzki siewierski, dziedzic Lipowicy i Użugość, miał córkę Teressę Annę, żonę 1-o v. ks. Stanisława Szujskiego, skarbnika nowogrodzkiego siewierskiego, zmarłego 1705 roku, a 2-o v. zaślubioną w Rudce 1709 r. ks. Franciszkowi Michałowi Szujskiemu, podstolemu, w końcu stolnikowi brzeskiemu, zmarłemu 1746 r. i syna Felicjana Dominika, podstolego nowogrodzkiego 1685 r. i rotmistrza województwa trockiego 1698 r., który był dwukrotnie żonaty. Pierwszą żoną Felicjana była Konstancja Anna Kociełłówna, marszałkówna oszmiańska, wdowa 1-o v. po Jerzym Michale Poklewskim Kozielle, chorążym oszmiańskim, a 2-o v. po ks. Leonie Ogińskim, podstolim litewskim; drugą zaś Marjanna Odyńcówna 1725 r. Z drugiej żony była córka Tekla i synowie: Onufry, deputat na Trybunał litewski 1759 r., stolnik trocki 1761 r., a chorąży 1771 roku, wyznaczony z sejmu 1768 r. komisarzem do granic Chrzesnego i Sulejowa, a 1775 r. Waki i Landwarowa, sprzedał Użugoście Pacom i umarł 1782 r.; Tadeusz, Dominikanin i Franciszek, podstoli trocki, zmarły 1785 r., który z Karoliny Pągowskiej, pozostawił czterech synów: Dominika, szambelana królewskiego 1775 r. (V. L.), Ksawerego, księdza, Jana, deputata na Trybunał litewski 1784 r., ożenionego 1-o v. z Wincentyną Reszkówną, a 2-o v. z Barbarą Brunnowówną i Bonawenturę, ożenionego z Agnieszką Snarską (Wolff.).

Dominik z synami: Alfonsem i Samuelem, Jan z synem Onufrym i Bonawentura z synem Kazimierzem, dowiedli swego szlachectwa i pochodzenia od Iwana Iwanowicza Lackiego 1819 r, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Józef (?), mostowniczy wiłkomierski 1773 r. Jan z żoną, Anną z Łączyńskich, córką Daniela, kwitowali 1760 i 1761 r. Okęcką i Rostkowskiego. Anna z Łączyńskich, wdowa po Janie, zeznała 1780 roku zapis na rzecz przyszłego męża swego Brzumińskiego (Perp. Czers. 31 f. 187 i 292; Deb. Czers. 1 f. 165 i 3 f. 85).

LACCY z Lackiego, w ziemi halickiej. Drahusz, Marek i Lazor, synowie Michała, dziedziczyli na Lackiem, w latach 1438 — 1442. Omeljan, dziedzic Lackiego 1440 r., sprzedał 1452 r. część swą w Lackiem, bratu rodzonemu Chodkowi, który dziedziczył także na Przerośli. Bracia rodzeni, Lazor i Sienko, zastawili 1452 r. część Lackiego Jackowi, a 1476 r. znów część Iwaszkowi z Szumlan.

Sienko Bałamut, piszący się potem z Brzozowa, sprzedał swój dział w Lackiem 1482 r. temuż Szumlańskiemu. Nastazja z Lackiego, żona Maksyma z Łączyna 1457 r., kupiła 1466 r. część Lackiego od Oleny i Soni Lackich. Nastazja,

inaczej Stachna, żona Steczka z Witwicy, sprzedała 1476 r. całą ojcowiznę i macierzyznę w Lackiem, za 50 grzyw. Szumlańskiemu.

Fedor z Lackiego, spłacił 1485 r. ciotkę swą Nastazję, wdowę po Borsztanie z Korszowa, a zapisał żonie Fennie 40 grzyw. posagu i wiana. Marusza, żona Iwana z Bratkowiec, pokwitowała 1493 r. tegoż Fedora z ojcowizny. Anna, sprzedała 1465 roku swoją część Waśkowi z Krechowiec. Jan 1471 roku (AGZ. XII i XIX).

Mikołaj Lacki 1546 r. na Podolu. Kornił Iwanowicz Lacki, ożeniony z Katarzyną Hrehorówną Olizarowską 1568 — 1575 roku na Wołyniu, pozostawił syna Jana. Wdowa po Kornile, 2-o v. Mikołajowa Piotrowiczowa Hornowska, sprzedała 1585 r. część swą Olizarowa za 400 kóp groszy Prokopowi Bereźnickiemu (Op. Łuc. 2049 f. 59; 2093 f. 49; Źr. Dziej. XIX; Teka Rulikow.).

LACHNICCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu czerwonym półksiężyc złoty, nad nim strzała żeleźcem na dół. Nad hełmem w koronie trzy pióra strusie. (Ostr. Nr. 1701).

Stefan Lachnicki, z powiatem upickim stawił się na pospolite ruszenie 1698 r. (Teka Kossakow.). Stefan z żoną, Marjanną z Komorowskich, 1700 roku wziął w zastaw Europę, w wileńskiem (Arch. Wileń. 4715 f. 681). Piotr podpisał, 1676 r. konfederację w Słucku (Akta VIII). Stanisław, skarbnik wiłkomierski, dziedzic Chrzczeniszek, pozostawił dwóch synów: Antoniego Dyzmę i Ignacego.

Ignacy, rotmistrz wojsk litewskich 1780 roku (MP.), następnie pułkownik 1789 r. i ten sam zapewne Ignacy, łowczy wiłkomierski 1790 r., a stolnik 1793 r., kupił 1792 r. Hrayno i Zarubicze od ks. Ogińskiego, sprzedał część Bokszyszek Nofokowi 1793 roku, dziedzic Lachnowa, w grodzieńskiem, literat i autor dzieła o włościanach nad Łosośną, ożeniony z Antoniną Trembicką, zmarł bezdzietny (DW. 105 f. 685; 108 f. 9, 216, 352 i 738; 109 f. 933).

Antoni Dyzma, oboźny 1788 roku i pisarz grodzki, i stolnik wiłkomierski 1793 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., konfederat barski, nabył 1792 r. część Kurkli, w wiłkomierskiem (DW. 108 f. 75), chorąży wileński 1801 r., kwitował Pęczkowskiego (DW. 113 f. 172), marszałek wileński 1807 r., pozostawił synów: Ignacego, Michała i Romana, marszałka grodzieńskiego 1854 — 1850 roku, którego jedyna córka, urodzona z Szukiewiczównej, Weronika, wyszła za Jana Niemcewicza.

Ignacy, syn Antoniego, doktór filozofji, autor dzieł statystycznych, chemicznych i o magnetyzmie, zmarł 1826 r., pozostawiwszy, z Anieli Trembickiej, synów: Cyprjana i Ignacego.

Ignacy, generał wojsk rossyjskich, zmarły 1899 r. w Warszawie, pozostawił jedyną córkę Leopoldynę, zaślubioną 1879 r. Edwardowi Chrapowickiemu.

Cyprjan, szambelan cesarsko - rossyjski, kawaler orderu Św, Stanisława, założyciel Biura Informacyjnego o nędzy wyjątkowej w Warszawie, dyrektor honorowy warszawskiego Muzeum Sztuk Pięknych, któremu zapisał bardzo cenne swoje zbiory i galerję obrazów, zmarł bezżenny.

Jakób, żonaty z Kunegundą, ma 1779 r. sumę u Zawadzkiego, a przyznaje 1782 roku dług Abramowskiemu, miecznikowi nowogrodzkiemu (Zs. Przem. 246 f. 568; A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

LACHOWICCY v. LACHOWIECCY. Niesiecki z manuskryptu Kojałowicza, daje im herb Łodzia, gdy tymczasem Herbarz Kojałowicza wydany przez Piekosińskiego (Herold. 1897 r.), wymienia pod herbem Łodzia nie Lachowickich, ale Lachowiczów. Trudno zatem wiedzieć, jakiego byli herbu i od których Lachowicz, lub Lachowiec, nazwisko wzięli, zwłaszcza, że rodzin tego nazwiska było kilka.

Pieczęć Denka z Lachowicz z 1427 r. (z Rusi Czerwonej), przedstawiającą kółko na tarczy, wymienia Zamoyski w swych notatach z metryki koronnej (Piekos. VII Nr. 125).

Lachowce, w ziemi halickiej, już w XV-m wieku były w ręku różnych rodzin. Część pewną trzymali w zastawie Górscy, piszący się potem z Lachowiec. Na tych Lachowcach dziedziczyli 1515 r. Żurakowski i Mikołaj z Lachowiec (Paw.). Z tych Lachowiec lub z Lachowic, w ziemi żydaczowskiej, pochodzili spotykani w XVI-m wieku na Rusi Lachowiccy. Zofja Piekarska pozywając swych siostrzeńców Cybulskich, o dobra Lachowice 1550 r., dowodzi, że ojciec jej Mikołaj, z żony Anny, pozostawił: Pawła i Wojciecha bezdzietnych, Elżbietę za Stanisławem Cybulskim, matkę pozwanych i ją Zofję, 1-o v. Laskowską, 2-o v. Piekarską (Zs. Hal. 27 f. 671—682; M. D. Wąs.).

Szczęsny v. Feliks Lachowiecki, żonaty z Anną, otrzymał 1590 r. grunt w Miłowaniu, w halickiem, od Dydyńskiego (AGZ. X. 2462; Wyr. Lub. 38 f. 249; 45 f. 886; 74 f. 606).

Stanisław, syn Jerzego, dziedzic Kłubowiec, w halickiem, 1584 r., z żony Barbary, miał syna Adama i córki: Katarzynę za Samuelem Jordanem, starostą śniatyńskim i Barbarę za Kasprem Kamienieckim, podstarościm halickim 1598 r. (Wyr. Lub. 4 f. 331; 22 f. 1470; 45 f. 1214 i 1280; 77 f. 358 i 79 f. 240).

Piotr Lachowicki, podpisał elekcję Jana III-go, z powiatem oszmiańskim.

Mateusz Lachowiecki, syn Szymona, miał synów: Jana, Gabrjela, Grzegorza i Szymona, których potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej, w latach 1850 — 1886, a mianowicie: Joachim z synami: Antonim i Juljuszem, Antoni i Aleksander z synem Janem i tego synem Ignacym, synowie Maksyma i Maksym, syn Stefana, wnukowie Jana, 1850 roku; a drugi syn Jana, wnuk Aleksandra, Filemon 1886 r.

Joachim I-szy, Ignacy z synem Piotrem, Augustyn, Joachim II-gi i Lew, synowie Jana, Piotr, syn Grzegorza, wnukowie Gabrjela, 1850 roku; Andrzej, syn Joachima I-go w 1866 r.; Gordjan i Teodot, synowie Ignacego, 1866 r. i Jan i Józef, synowie Piotra, wnukowie Grzegorza, 1865 r.

Aleksy, syn Stefana, Paweł i Michał, synowie Grzegorza, wszyscy wnukowie Grzegorza, 1851 r.; Jan i Justyn, synowie Michała, 1866 r.

Szymon, syn Szymona, z synem Szymonem i tego synem Mikołajem, 1850 roku; Tymoteusz, brat Mikołaja i Antoni, syn Mikołaja, 1865 r.

Jan i Piotr, synowie Józefa, wnukowie Jana, syna Szymona (zapewne brata Mateusza) 1850 r. i Jan, syn Teodora z synem Bazylim, 1862 r. (Spis.).

LACHOWICCY, patrz *Czechowiczowie* i *Sieniutowie*.

LACHOWICZOWIE h. ŁODZIA. Maciej Stanisławowicz Lachowicz 1539 i 1543 r. w wileńskiem (Arch. Sang.). Jan, kwitował 1637 r. w Łucku Podhorodeńskiego (Teka Rulikows.). Elżbieta, żona Samuela Bilewicza 1648 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Krzysztof, cześnik starodubowski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 570). Władysław podpisał, z województwem nowogrodzkiem, obiór Augusta II-go. Jakób, Michał i Jan Hlebowscy Lachowiczowie 1698 r. w grodzieńskiem (Teka Kossak.). Antoni, Jan i Ludwik, elektorowie Leszczyńskiego z województwa brzeskiego-litewskiego 1733 r. Marcin Lachowicz podpisał 1763 r. manifest pierwszy szlachty litewskiej (V. L. VII f. 67). Tadeusz, rotmistrz brzeski, komisarz z sejmu 1775 roku do sprawy Woronieckich (V. L. VIII f. 496). Feliks Felicjan, komornikowicz brzeski - litewski 1767 r. (DW. 87 f. 40). Kasper, żonaty z Angelą Duninówną Karwicką 1773 r.

Feliks Felicjan z synami Ignacym, Sewerynem Ksawerym, Kajetanem Ludwikiem, Mikołajem i Ludwikiem Piotrem, syn Jana i Tadeusz z synem Faustynem, syn Marcina, obaj wnukowie Antoniego, prawnukowie Krzysztofa, dziedzica Zahorowia, w brzeskiem, 1682 r., wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1804 r.

Stanisław z synem Michałem, Marcin z synami: Wincentym i Stanisławem, i Wawrzyniec z synami: Marcinem, Wincentym i Ludwikiem, synowie Kazimierza, wnukowie Jana, dziedzica dóbr ziemskich w powiatach rosieńskim i trockim 1730 r., dowiedli szlachectwa przed tąż Deputacją 1819 r.

Bartłomieja i Marjanny Żabickiej córki Jadwiga, ur. 1735 r. w Zalesiu i Marjanna, ur. 1739 r. w Białej. Magdalena, córka Jana, żona Tomasza Giżewskiego 1806 r. Elżbieta, żona Gabrjela Kopystyńskiego 1832 r. (Metr. w Czortkowie i Jagielnicy; M. Zawadzki). Antoni, żonaty z Teressą Lewandowską 1769 r. (metr. w Lubczy).

Kasper Lachowicz, zmarły 1804 r., z żony Justyny, miał syna Tadeusza Macieja, ur. 1745 r. dzierżawcę Korzeniowa, po którym, z Justyny Janakowskiej, córka Brygida, 1818 r. wdowa po Józefie Eysymoncie, dziedzicu Rokietnic i syn Leon Wojciech, piszący się z Zawad, dziedzic Korzeniowa, wylegitymowany ze szlachectwa 1809 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Wojciech, syn Jana i Anny, wnuk Kazimierza, prawnuk Aleksandra, wywiódł się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Wojciech miał synów: Michała i Stanisława.

Stanisław, ur. 1800 r., starosta i sędzia powiatowy łańcucki, umarł 1866 r., pozostawiwszy z dwóch żon, Franciszki N. i Antoniny Januszewskiej, sześcioro dzieci. Z pierwszej żony:

1. Antoni, doktór medycyny, fundator stypendjów familijnych 1889 r.
2. Stanisław, dyrektor kasy oszczędności w Stanisławowie, pozostawił z Robertyny Kleczkowskiej, Helenę i Klaudję, zmarłe młodo; Karolinę Piwocką; Stanisławę Enisbergerową; Władysławę Gordziewiczową; doktora Bronisława, profesora uniwersytetu lwowskiego, zmarłego bezżennie; Emila, podpułkownika wojsk austrjackich, bezdzietnego z Gralewską i Eugenjusza, doktora, zmarłego w Skałacie, po którym z Gralewskiej, jedyny syn Ignacy.
3. Sabin bezżenny.

4. Władysław, który z Ebenbergerównej pozostawił: Helenę Madejską i Stanisława, żonatego 1-o v. z Stefanją Klimowiczówną, z której córka Helena, a 2-o v. z Olgą Męcińską, z której Irena, Janina, Zofja i Tadeusz.

Z drugiej żony:

5. Helena zmarła młodo.

6. Zdzisław, doktór medycyny, radca cesarski, krajowy inspektor sanitarny dla Galicyi, kawaler orderu Franciszka Józefa (M. D. Wąs.).

Do tych może należy ksiądz Grzegorz, proboszcz unicki w Laszkach Dominikańskich, opiekun dzieci siostry swej Marji, wdowy po ks. Bazylim Łuszpińskim 1823 r. (A. Lwows. For. Nob.).

Łukasz, syn Józefa Stefana, wnuk Franciszka Bazylego, z synami: Antonim, Juljanem, Edwardem Kalikstem, Maciejem Janem, Stanisławem, Ludwikiem i Leopoldem 1848 r.; Leonty, syn Juljana, Paweł, syn Edwarda Kaliksta i Konstanty, i Aleksy, synowie Leopolda, 1865 r.; Władysław, Piotr i Władysław Feliks, synowie Stanisława, 1866 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej.

Tamże wylegitymowali się ze szlachectwa: Kazimierz Tomasz z synem Grzegorzem, Marek Stanisław z synami: Łukaszem, Michałem, Franciszkiem Piotrem, Klemensem Piotrem i Józefem 1846 i 1862 r. (Spis.).

LACHOWICZOWIE. Franciszek z Litwy 1775 r. i Antoni 1790 r., otrzymali szlachectwo na sejmach (V. L.).

Z herbem Łodzia wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską, Antoni Franciszek Michał, jako syn Antoniego, a wnuk Stanisława, zaszczyconego dostojnością szlachecką.

LACHOWIE. Stanisławowi Lachowi i żonie jego Dorocie, zwrócił ks. Bolesław Mazowiecki 1445 r. wieś Daniłowo, przyłączoną do starostwa brańskiego (Inv. Arch. Kor.). Konsens na wykupienie z rąk Katarzyny Gloth (Guth?), wdowy po Janie Lachu z Rujewic, Krumpic i Raciborowic, w lubelskiem, otrzymał 1492 r. Mikołaj z Ostrowa, kasztelan biecki (Wierzb. II. 9). Stanisław, syn Macieja, Lach, dziedzic Miłkowic 1580 r. (Wyr. Lub. 7 f. 823). Patrz *Kiniccy*, w uzupełnieniach i *Rachańscy*.

LACHOWIE - SZYRMOWIE, patrz *Szyrmowie*.

LACHOWIE, w witebskiem. Bojaryn pancerny Karp Iwanowicz Lach, z żoną Nastazją, kupili 1628 r. plac na zamku witebskim za 5 kóp groszy. Synowie ich zapewnie: Eljasz, Teodor i Jan Lachowie, sprzedali ten plac 1653 roku Jezuitom (Ist. Jur. Mat. XXI).

LACHOWSCY mylnie ŁACHOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Lachowa, w ziemi łomżyńskiej. Jan Lachowski, sędzia i starosta łomżyński 1461 r. odstąpił wójtostwa swego w Czarnocinie Pawłowi z Kisielnicy (Zs. Łomż. 1—3 f. 347). Anna Lachowska h. Jastrzębiec, z matki h. Nałęcz, żona Mikołaja Ławskiego, sędziego wiskiego, zmarłego 1534 roku, matka kanonika poznańskiego 1556 roku (Pis. Dz.

Pol. IX). Jan Lachowski, został wojskim wiskim 1532 r., zrezygnował z tego urzędu 1565 r. na rzecz syna Wojciecha.

Wojciech ten wyznaczony z sejmu 1591 r. do sprawy granicznej Mazowsza i Prus (V. L.). Jan, syn Hieronima, dziedzic Lachowa 1591 r. (Wyr. Lub. 48 f. 377). Hieronim Franciszek zrezygnował z urzędu wojskiego wiskiego 1649 roku. Andrzej, w ziemi łomżyńskiej, urodzony z Drozdowskiej, ożeniony z Dorotą Węgierską, miał córkę Elżbietę Aleksandrę za Adamem Brochowskim, kasztelanem sochaczewskim 1655 r. Stefan sprzedał 1666 roku część Lachowa. Jan z łomżyńskiego, elektor Augusta II-go.

Herb Jastrzębiec

Andrzej, syn Andrzeja, elektor króla Michała, komornik ziemski 1673 r., a graniczny czerski 1680 r., kupił 1655 r. część dóbr Świder Mały, zwaną Grabki od Warszewickiego, a 1670 r. część Staniszewic, inaczej Machcin od Omiecińskiego i tegoż roku zabezpieczył posag żonie, Annie z Duninów Szpotów, która, jako wdowa, cedowała 1705 roku sumę siostrzeńcowi, Krzysztofowi Łoskiemu. Córka ich Wiktorjanna, wyszła 1-o v. za Piotra Pawła Uwielińskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1680 r., z nim się rozwiodła 1682 r. i poślubiła 2-o v. Stanisława Trzebieńskiego 1686 r. Jako wdowa po nim 1691 r. sprzedała część Żelaznej Grzegorzewskiemu (Perp. Czers. 11 f. 738; 12 f. 236; 13 f. 300, 452, 477, 675, 688; 14 A f. 18 i 184; 14 C f. 110; 16 B f. 363).

N. Lachowski, Jezuita, darował część Lachowa Jezuitom w Łomży 1716 r. Wojciech nabył 1750 r. część Krynek od ciotecznego brata Krupińskiego, a Walenty i Jan 1766 r. część tychże Krynek od Kryńskiego (Perp. Czers. 29 f. 243; 33 f. 89). Maciej otrzymał 1765 r. konsens na cesję wójtostwa w Sielcu, w gostyńskiem, Kłopockim (MP.). Szymon, syn Jana, odstąpił zapisu Agaty z Lachowskich Łukaszowej Tołwińskiej, synowi jej Jakóbowi 1795 roku (DW. 110 f. 880).

LACHOWSCY h. NAŁĘCZ. Tadeusz i Mikołaj, posiadacze części w Oziminie, synowie Pawła i Katarzyny, wnukowie Wawrzyńca i Heleny, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Hebr Pilawa.

LACHOWSCY v. ŁACHOWSCY h. PILAWA z Lachowa (dziś Łachów), w powiecie chęcińskim; pisali się w XVII-m wieku z Moskorzowa. Lutek i Pasek z Lachowa, świadczą 1382 r. w Krakowie, a Bodzanta pozwany 1400 r. o wspólnictwo z Żelisławskim w napadzie na dom Andrzeja, archidjakona kurzelowskiego (St. Pr. P. Pom. VIII).

Jakób, syn Piotra z Lachowa, student uniwersytetu krakowskiego 1459 r. Mikołaj Lachowski, dziedzic Lachowa i części Nieznanowskiej Woli 1508 i 1540 r., a Stanisław, Piotr, Jan i Jakób, dziedzice Lachowa 1573 r. (Paw.).

Jakób, syn Mikołaja, 1532 r. student uniwersytetu krakowskiego.

Stanisław, z żony Doroty Gawrońskiej, miał córki: Annę i Urszulę 1579 r. Stanisław żonaty z Reginą 1592 r. Mikołaj, syn Piotra, dziedzic Łachowa 1592 roku (Wyr. Lub. 1 f. 3 i 52; 28 f. 457; 49 f. 429 i 51 f. 52). Jakób, 1618 r. rektor Jezuitów w Warszawie (M. 384 f. 1).

Kasper z Moskorzowa Lachowski, ożeniony z Dorotą Wilkowską, pozostawił córkę Annę, żonę Jana Morsztyna, starościca filipowskiego 1621 r. i synów: Klemensa i Dawida 1622 r. (Zs. i Gr. Krak.).

Maksymiljan, syn Stanisława, pisarz grodzki lwowski 1626 r., zmarły 1634 r., sprzedał 1616 r. Dąbrowę Małą bratu rodzonemu Stanisławowi, 1631 r zadzierżawił czopowe w ziemi lwowskiej.

Stefan, syn Maksymiljana pisarza, z powiatu sandomierskiego, nie dzielony jeszcze z braćmi, stawił się 1634 r. na popis ziemi lwowskiej, a 1616 r. kupi. część Dąbrowy od Aleksandra, syna Stanisława (AGZ. XX; Zap. Lub. 22 f. 573; 30 f. 224; 36 f. 74; DW. 45 f. 1110; AGZ. 3633).

Sebastjan, syn Mikołaja, 1627 roku w powiecie kamienieckim (Teka Rulikowskiego).

Z województwem sandomierskiem podpisali elekcje: Jan—Władysława IV-go, Franciszek—Michała i N. i Mikołaj—Augusta II-go.

Mikołaj z Moskorzowa zadzierżawił 1670 r. Dąbie, Rzeszówek, Kraszówek i Barycz, w chęcińskiem, od Krasuskiego. Anna, żona Stefana Więckowskiego 1672 roku.

Marcinowi, towarzyszowi pancernemu i żonie jego, Krystynie Kiersnowskiej, zatwierdza król 1666 r. posiadanie pewnej roli w Haliczu. Tenże Marcin i Piotr, zaświadczyli 1668 r. szlachectwo Kozłowskich (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 42; Gr. Halic. 50 f. 635; M. D. Wąs.).

Antoni, tytułowany podczaszym mińskim, posessor Słobódki Janowskiej, ożeniony 1-o v. z Felicjanną N., miał z niej: Annę, Ludwikę zmarłą dzieckiem 1750 r., Helenę, Marjannę i Wojciecha, a 2-o v. z Eleonorą Jakacką, zmarłą 1770 roku, miał dzieci: Petronellę, ur. 1743 r., Florentego *Marcina*, ur. 1749 r., Elżbietę, ur. 1756 r., za Strzałkowskim i Pelagję Grzegorzewską (metr. w Janowie).

Wojciech i Marcin, wylegitymowali się ze szlachectwa z przydomkiem Kryska 1783 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

Marcin, nazwany podczaszym nurskim, zaślubił 1772 r. Annę Brzezicką z Tudorowa. Wojciech, z Katarzyny Strzeleckiej, miał synów: Jacka Feliksa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1807 r. i Stanisława, ur. 1787 r., dzierżawcę części Białej i Żabińca, którego z Dominiki Głuszewiczównej, córka Julja Marjanna, ur. 1821 r. w Białej; druga córka Olimpja i syn Władysław Michał, zmarli w niemowlęctwie; drugi syn Eugenjusz Ambroży, starosta w Zaleszczykach, umarł 1904 r., zyskał przyznanie szlachectwa 1881 roku. Córka jego jedyna Dominika, dziedziczka Karolówki, poślubiła 1882 r. hr. Tomasza Dzieduszyckiego.

Sebastjan, ur. 1731 r. w krakowskiem, wstąpił do Jezuitów 1745 r., po skasowaniu zakonu został plebanem w Wilanowie i kanonikiem inflanckim, umarł 1794 r., słynny kaznodzieja, był nadwornym kaznodzieją królewskim (DW. 109 f. 403; 110 f. 829; Enc. Powsz.).

Piotr, syn Józefa i Rozalji Nahujowskiej, wnuk Piotra i Krystyny z Gurskich, w sądzie grodzkim halickim 1782 roku, wylegitymował się ze szlachectwa z h. Pilawa, Jan, syn Ignacego i Ewy Broniewskiej, wnuk Wojciecha i Juljanny Stępkowskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., bez podania herbu (M. Dunin Wąs.).

Wojciech i Jan, synowie Sebastjana i Ludwiki, chrzczeni 1780 r. (metr. w Sanoku). Jadwiga Józefowa Bruecknerowa, 1783 r. obierała plenipotentów we Lwowie (M. D. Wąs.).

Agnieszka zaślubiła 1755 r. Piotra Maniowskiego; Magdalena, ur. 1773 r., wyszła 1791 r. w Byczkowcach, za Józefa Słowikowskiego. Józefa, żona Aleksandra Bojarskiego w Czortkowie 1807 r. Julja, żona Leona Lindego 1848 r. w Ciężowie, zmarła 1905 r. (M. Zawadzki z metryk w Czortkowie i Jagielnicy).

Jerzy wstąpił 1660 r. do wojska litewskiego i ożenił się w powiecie orszańskim z Worotyńcówną, za którą wziął w posagu część Sierokorotni. Dziedziczył na tej wsi 1676—1684 r., wziął w zastaw Kaszyno, w orszańskiem i Bublewo, w witebskiem 1699 r., kupił Turjew od Dzierożyńskich 1703 r. Synowie jego posiadali Kaszyno 1703 — 1719 r., a potomkowie w czwartym i piątym pokoleniu, dziedzice Dobrynia i Jaromina, w witebskiem, wywiedli się ze szlachectwa tamże (Herb. Witeb.).

Wawrzyniec podpisał 1763 r. manifest pierwszy szlachty litewskiej. Dominik, podstoli mścisławski, ma sprawę z Szczygielskim o Jaśmanowszczyznę, w oszmiańskiem, o czem mówi konstytucja sejmu 1775 roku (V. L. VII f. 67 i VIII f. 500).

Leonard i Antoni Bonifacy, synowie Kaspra, wnukowie Michała, prawnukowie Jakóba, praprawnukowie Wojciecha, 1842 r.; Jan z synem Andrzejem i wnukiem Stanisławem i Józef z synami: Franciszkiem i Juljanem, synowie Bazylego, wnukowie Pawła, 1847 roku, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

LACHOWSCY z Lachowa, w powiecie włodzimierskim. Pan Michał Lachowski, podpisany 1475 r. na akcie działowym Sanguszków. Semen świadczył 1525 r. w Kozłowie, stawił dwa konie na popis ziemi wołyńskiej 1528 r. Jego zapewne żoną była ks. Zofja Woroniecka. W 1545 r. pani Lachowska i pasierb jej dziedzice Lachowa. Iwan Semenowicz Lachowski, dziedzic Lachowa i Szczeniutyna 1566 — 1595 r., zapisał 1566 r. żonie Helenie, zamiast dawnego zapisu 700 kóp groszy, dożywocie na dwóch częściach Lachowa i Szczeniutyna. Druga jego żona Zofja wspomniana 1594 r., jako wdowa 1597 r. Iwan umarł bezdzietny, a dzieci po jego siostrze, Zofji Smietanczynie, sprzedały Lachów i Szczeniutyn 1597 r. Marcin, domownik księcia Janusza Poryckiego 1561 r. (Arch. Sang.; Żr. Dziej. VI i XIX; Akta XIX; Op. Włodz. 923 f. 7; Woł. 1 f. 243; IV f. 257; Wyr. Lub. 58 f. 253; 73 f. 1018).

LACHOWSKI Jan, dziedzic części Moczydeł Lachówki, w drohickiem 1580 roku (Źr. Dziej. XVII).

LACHOWSKI Teodor Terentinus, koadjutor władyki chełmskiego, 1568 r. Właściwe jego nazwisko było Omnis, a pochodził z Krasnegostawu. Ożeniony był z Juljanną, córką Zacharjasza Zienowieja Iljaszewicza, władyki chełmskiego i został koadjutorem swego teścia z prawem następstwa 1568 r. Awanturnik, wojował ciągle z teściem i szwagrami, niedopuszczony do władyctwa po śmierci teścia 1577 r., ogłoszony bannitą za najazdy i grabieże, poskromiony dopiero pospolitym ruszeniem szlachty litewskiej. Napadł znów 1580 r. w Brześciu szwagra swego władykę Leontego, wraz z synem Eustachym Omnisem, otrzymał glejt do sprawy tej, procesuje w latach 1586 — 1594 o władyctwo Zbirujskiego, ale niedopuszczony do objęcia godności wkrótce umarł.

LACYOZOWIE h. WŁASNEGO. Antoni z wojska litewskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku. Herb ich przedstawia, na tarczy czterodzielnej w polach pierwszym i czwartym złotych, orła czarnego w koronie, w drugim i trzecim błękitnych, trzy pięciopromienne gwiazdy złote, dwie i jedna. Nad hełmem korona. Labry z prawej czarne, z lewej błękitne, podbite złotem (Ostrow. Nr. 1704).

Antoni, z Marjanny Koradówny, miał córkę Eleonorę za Józefem Kłopockim i synów: Jana i Stanisława, na rzecz których zrzekł się Kłopocki 1708 r. dożywocia zapisanego mu przez żonę, a oni kwitują równocześnie Świdzińskiego z 500 flor. na Świdnie (DW. 54 f. 94 i 55 f. 738; Perp. Czers. 17 f. 87).

Stanisław, podczaszy opoczyński, miał, z Anny Duninównej, syna Jana, dziedzica Zabłotni, który zawarł 1764 r. układ z Szymanowskiemi.

Jana i Salomei z Duninów Brzezińskich, córka Aleksandra, zeznała 1788 roku zapis dożywocia z mężem, Antonim Żegotą Brzeskim (DW. 84 f. 561 i 104 f. 1175). Antoni, 1745 r. w radomskiem.

LADACHOWIEC Jan z Leduchowa, kwatermistrz witebski, wzięty do niewoli moskiewskiej w Witebsku 1654 r., trzymany w Kazaniu 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXI), umarł w więzieniu (V. L. V f. 261).

LADNICKI Jan, ziemianin witebski 1639 roku, może Lednicki (Ist. Jur. Mat. XXVI).

LADZIŃSCY v. ŁADZIŃSCY, w województwie witebskiem, mają używać herbu Sawur (Borkow. i Ostr. Nr. 3349). Krzysztof Ladziński, poborca orszański 1641 r. (V. L.), dworzanin królewski 1646 r. i koniuszy orszański 1650 r., elektor króla Jana Kazimierza z powiatu orszańskiego. Podpisali tę elekcję, z powiatem orszańskim: Aleksander, sekretarz królewski i Samuel, a sześciu braci Ładzińskich, z województwem nowogrodzkiem. Krzysztof, łowczy orszański, 1674 roku podpisał obiór Jana III-go.

Aleksander, łowczy orszański i Józef Jan Ładzińscy, obecni na sejmiku orszańskim 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Aleksander jest 1686 — 1687 r. cześnikiem i pisarzem grodzkim orszańskim.

Józef Jan, podstoli mścisławski 1677 r., piwniczy litewski 1694 r., ożeniony z Marcjanną Miładowską, córką Mikołaja, skarbnika orszańskiego 1678 r., wraz

z tą żoną sprzedał 1680 r. Bazyljanom dobra Czerczyce, w orszańskiem odziedziczone po ciotce, Marynie Daniłównie Wasilewiczównie, Janowej Siemaszkowej (Ibidem i Akta XV). Jerzy, z województwem nowogrodzkiem, podpisał elekcję Augusta II-go. Michał, w orszańskiem, 1698 r.

W gubernji wołyńskiej wylegitymowali się ze szlachectwa: Józef Wincenty Ładziński, syn Stefana, wnuk Dominika, prawnuk Mikołaja, praprawnuk Macieja, z synami: Janem, Antonim, Leonem i tego synami dwoma: Wojciechem i Józefem, i Marcelim i tego synem Ludwikiem, 1860 r. Stanisław, Władysław, Kazimierz i Gustaw, synowie Jana, Wacław, syn Antoniego i Jan, syn Leona, w latach 1865 — 1886 (Spis.).

[LAFERIER Piotr, major Jego Król. Mości, zawarł 1728 r. kontrakt z de Mangietem (Perp. Czers. 20 f. 360).]

LAKKEN Filip, syn Maurycego, sekretarz królewski 1638 r., sprzedał 1635 roku dobra Mattestratz, inaczej Nassenhofen, Janowi Werdzie, a 1638 r. część Grendeszyna Danielowi Rüdigerowi (DW. 48 f. 2129 i 49 f. 776).

LAKOWSKI Krzysztof, z sieradzkiego, podpisał elekcję Władysława IV-go.

de LALANDE Ludwik, major korpusu kadetów 1783 r., następnie brygadjer, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (DW. 99 f. 473; V. L.).

LALEWICZ Piotr, bojar wiłkomierski 1536 r. (ML. 24).

LALEWICZOWIE h. WORONIEC. Walenty Maciej Lalewicz, instygator sądów wójtowskich Starej Warszawy i patron, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (Sig. 37 f. 134). Walenty, komisarz sądowy i ekonomiczny 1802 r., a następnie regent komissji bankowej, prezes deputacji moratoryjnej w departamencie warszawskim 1807 r., deputowany warszawski na sejm 1809 r., pisarz Trybunału handlowego 1815 r., kawaler orderu Św. Stanisława, wraz z żoną Antoniną, nabył przed 1793 r. wieś Kulbaki, od Mateusza Kulbackiego, a 1802 r. Budę Protowską od Jerzego Pothsa (DW. 108 f. 833; 109 f. 859; 113 f. 410, 622, 624, 1032, 1096). Synowie jego: Franciszek Walenty, Seweryn i Aleksander, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Franciszek, ur. 1790 r., zmarły 1866 r., był pułkownikiem wojsk polskich; Seweryn, 1824 r. podporucznikiem 6-go pułku piechoty. Ludwika, córka Walentego, za Feliksem Grabowskim 1819 r. Wiktor 1864 r. w Koninie. Franciszek, zaślubił 1865 r. Rozalję Ruszczyńską.

LALICKI Paszek, świadczy we Lwowie 1440 r. (AGZ. XIV. 1).

LALIŃSCY z Lalina, w sanockiem. Mikołaj Laliński z Lalina i Grabownicy, procesuje się 1424 r. w Sanoku z Fryderykiem z Jaćmierza, a Maciej, sołtys z Lalina 1435 r. z Czeszykiem z Grabownicy (AGZ.). W XVII-m wieku spotykam Lalińskich w przedeckiem, gdzie synowie Andrzeja Lalińskiego procesują 1624 r. Wróblewskiego (Gr. Przed. 68 f. 21).

LALLA v. LELLA Mikołaj, podkomorzy królowej 1336—1354 r.

LALUSZ v. LALUSZYK, namiestnik grodzieński 1452 r., świadczy kilkakrotnie w tym roku na przywilejach królewskich (ML. 36 i 41 i Arch. Sang.).

de La MAGDALEINE Ludwik Józef, pułkownik wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (VL. VII f. 374). Był pułkownikiem już 1766 roku, w którym w imieniu swojem i szwagra Jana Rewel, kwitował Hieronima Wielopolskiego (DW. 85 f. 505 i 87 f. 82). Córka jego, urodzona z Marjanny Rewelówny, Marjanna, wyszła za Konstantego Jankowskiego, szambelana królewskiego i posła sandomierskiego 1793 r. (DW. 109 f. 843 i 976).

LAMAROWIE v. de LAMAROWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia na tarczy ściętej w górnym polu czerwonym, orła białego w koronie z mieczem i jabłkiem w łapach, w dolnym zaś niebieskim krzyż kawalerski złoty (Ostr. Nr. 1706).

Lamerowa z Caesarich, utrzymana 1666 roku przy przywilejach nadanych ojcu drukarzowi krakowskiemu (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 110). Jakób Lamar, syn Wilima i Marjanny Evare, zeznał 1702 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Glińskich, córką Mikołaja i Doroty Dłuskiej (Gr. Tremb. 59 f. 125).

Wymieniony w IV-tym tomie Franciszek Lamar zostawił synów: Mikołaja Lamara, pułkownika w lejbregimencie konnym litewskim, a następnie generała lejtnanta, bardzo uczonego, zamieszkałego już 1729 r. w Szeszowie u Matuszewiczów (Pam. Matusz.), zmarłego 1748 r. i Piotra, piszącego się de Lamar lub Dellamare, rotmistrza, który 1695 r. nabył Nowesioło od Holiskiego, a 1696 r. otrzymał konsens na cessję tegoż Denhoffom, 1699 r. konsens na cessję Ułanowic Krosnowskim, mianowany 1713 r. pułkownikiem i wyznaczony posłem do hana, starosta medenicki, uzyskał na sejmie 1726 r. przywrócenie indygenatu, nadanego 1578 r. jego przodkom, generał - adjutant królewski, został 1728 r. stolnikiem inflanckim (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 127; 138 f. 26, 33 i 34; V. L. VI f. 231).

Piotr, z Anny z Czechowiczów, pozostawił: Barbarę, żonę Jana Jakóba Pogroszewskiego, podsędka ziemskiego podolskiego 1726 r., nie żyjącą już 1749 r. (Gr. Lwows. 281 f. 132); Teofilę, pierwszą żonę Jerzego Dunina Borkowskiego, z którym zeznała 1717 r. zapis dożywocia, a zmarłą w Bilczy 1718 r. (Gr. Żydacz. 31 f. 62); Konstancję za Franciszkiem Gostyńskim 1728 r. (Gr. Przem. 235 f. 588; 521 f. 1392; 561 f. 1657); Katarzynę, ur. 1703 r. (metr. w Brzeżanach), wydaną 1727 r. za Stanisława z Grodkowa Łosia, podstolego żydaczowskiego (metryka ślubna w Dublanach); Ludwikę, 1-o v. Boguszową, 2-o v. za Maciejem z Radzanowa Ciemniewskim, podstolim krasnostawskim 1752 r. (Tryb. Lub. 105 f. 248); Izabellę za Dłuskim, cześnikiem wiskim 1741 r.; Konstantego *Kazimierza*, stolnika inflanckiego, elektora Leszczyńskiego 1733 r. z województwa sandomierskiego, żonatego 1732 r. z Marjanną Suchodolską, miecznikówną mścisławską (metryka ślubna w Rawie ruskiej); Franciszka, ur. 1704 r. i Jana Władysława, ur. 1707 r. w Brzeżanach (M. D. Wąs.).

Potomstwo Jana zmieniło z niewiadomej przyczyny herb własny na Różę. Patrz o nim artykuł Delamar tom IV f. 188).

LAMAY Tyburcy, obecny na sądach w Chełmie 1505 r. (Akta XIX).

LAMBERT I, biskup krakowski 1016 r. miał być wysłanym przez Bolesława do Rzymu, aby się starał o koronę, umarł według Rocznika kapituły krakowskiej 1030 r., prawdopodobniej 1034 r. Możliwe, że był przyrodnim bratem Bolesława i poprzednio pustelnikiem Św. Romualda. *Lambert II*, w świeckim stanie *Sula*, wyświęcony na kapłana 1037 r., został biskupem krakowskim 1061 r., umarł 1071 r. *Lambert III*, biskup krakowski 1082 r., umarł 1101 r. Kalendarz krakowski zaznaczył dni śmierci *Lamberta*, dziekana i *Lamberta*, kanonika w XIII-m wieku. *Lambert*, dziekan kolegjaty Św. Florjana w Krakowie 1284 r. *Lambert*, brat Cherubina z Wysokiej, dobrodziej Cystersów w Wąchocku 1179 r. *Lambert*, ojciec Jana i Stefana, którzy sprzedali tymże Cystersom część w Ostrowie w XIII-m wieku. *Lambert*, brat Roberta, 1275 r. *Lambert*, podkomorzy dworu książęcego (krakowski) 1295 r.

LAMBERTOWIE. Wojciech Ksawery Lambert, susceptant grodzki przemyski 1744 r., plenipotent Stadnickich 1737 r. Wdowa po nim, Zofja z Twardowskich, 1-o v. Mikołajowa Wilkowska, odstąpiła 1762 r. dożywocie po mężu Franciszkanom i Karmelitom w Przemyślu (Gr. Przem.).

Marjanna, wdowa po baronie Andrzeju Paravicinim, okazuje kontrakt z Prochnickim o dzierżawę Obrębu i Żabieńca 1777 r. (Perp. Czers. 35 f. 302).

LAMBIN, kanonik katedralny krakowski 1239 — 1266 r. Lambina syn Jan, w orszaku książęcym 1228 i 1237 r.

[LAMBSDORF Jerzy, generał-major wojsk saskich, zawarł kontrakt dzierżawy Mrokowa z generałem Antonim Dorfmajerem 1779 r. (DW. 95 f. 261).]

LAMIŃSKI Jan podpisał, z województwem mścisławskiem, obiór Augusta II-go. (To może Jamiński).

de LAMOTT v. de LAMOTH. Jan Lamott z żoną, Katarzyną Remi, sprzedali 1697 r. plac w Warszawie Izbińskiemu (DW. 59 f. 712). Katarzyna z Potockich, 1-o v. Franciszkowa Denhoffowa, starościna wiślicka 1698 r., a 2-o v. de Lamoth, żona generała-majora wojsk koronnych, uzyskała 1717 r. konsens na cesję starostwa wiślickiego Józefowi Potockiemu, umarła 1718 r. (M. 222 f. 183).

Joachim de Lamoth, kapitan gwardji koronnej 1733 r., miał z Anny Raczyńskiej syna Stefana, który sprzedał 1760 r. dwór na Nalewkach Korytowskiemu. Druga żona Joachima, Anna ze Skibniewskich, wyszła 2-o v. za Józefa Wojnarowskiego 1745 r. (DW. 71 f. 382; 83 f. 447 i 483). Katarzyna z Lamothów z mężem Franciszkiem Biernackim pozwali 1780 r. Duninów o sumę pożyczoną im przez Joachima 1733 r. (Prot. Manif. Obl. Crac. 8 f. 583).

LAMPARSCY h. DOŁĘGA. Stanisław Michał, syn Antoniego, przed 1850 rokiem, Hipolit August, syn Jana, 1850 roku, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, podając za przodka swego Antoniego Lamparskiego, dziedzica Minkowicz, w brzeskiem-litewskiem 1773 r. (Herb. Król. Pols.).

N. Lamparski, sekretarz królewski 1744 r. (MP.). Józef, jako współopiekun dzieci Stanisława i Anny z Lamparskich Winklerów, sprzedał 1762 i 1763 r. kamienice w Poznaniu, którą to sprzedaż sejm 1775 roku potwierdza (V. L. VIII f. 188).

Franciszek uzyskał 1803 r. należną mu sumę z masy Kossakowskich, którą odziedziczyły jego dzieci: Antonina, Józefa Elżbieta, żona Józefa Longina Kondrackiego i Wincenty Djonizy Wiktor. Ten ostatni, z Wiktorji Gazewskiej, pozostawił: Tadeusza *Emeryka*, Jana, urzędników w Warszawie 1851 r., Feliksa i Marjannę, którzy część swą powyższej sumy przekazali Hartmanowi 1832 roku (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

LAMPRACHTOWIE. Piotr, Mikołaj i Paweł 1386 — 1389 r. mają sprawy w Poznaniu (Leksz.).

LAMPRECHTOWIE. Jan Antoni, mianowany 1698 r. poczmistrzem elbląskim, przyczem otrzymał trzy łany w Thoerichtenhoffie, a 1701 r. wójtostwo Nowojazów po Henrykowskim (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 34 i 37; 262 f. 64; M. D. Wąs.).

Jan Józef, pleban w Niżborgu, w husiatyńskiem i w Eschenau na Warmji 1723 r. Królewicz Konstanty wstawiał się listownie 1723 i 1724 r., za swym sekretarzem Urbańskim i za Sikorskim, starającemi się o dwie siostry Lamprechtówny, do ich opiekuna Rupniewskiego, biskupa łuckiego.

LAMSZTEFT Franciszek, porucznik królewski regimentu rajtarskiego hetmana wielkiego litewskiego 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

LANCKOROŃSCY h. ZADORA pisali się z Brzezia, a nazwisko wzięli od Lanckorony, w powiecie szczyrzyckim, starostwa trzymanego w zastawie. Głównym i najdawniejszym gniazdem Zadorzyców, zdaje się, jest wieś Chełm i sąsiednie Wielgomłyny, Żytno, Wysoka Góra, w ziemi sieradzkiej. Gałąź ich jedna osiadła już w końcu XIII-go wieku na Brzeziu i Grodkowicach pod Bochnią i ztąd się pisać zaczęła. (Patrz artykuł z Chełmu tom II f. 368).

Herb Zadora.

Zbigniew z Brzezia, ziemianin powiatu krakowskiego, świadczy w Krakowie 1309 r. (KDM.). Zbigniew, Przedbor i Pakosław, synowie Zbigniewa z Brzezia, otrzymali testamentem króla Kazimierza, na własność Włodzisław z przyległościami 1370 r. Z braci tych:

Zbigniew spotykany często w dokumentach z lat 1350 — 1370, był dziedzicem Wielgomłynów, z bratem Pakoszem darował Gręboszowice kościołowi w Chełmie (Oblat. Gr. Piotrk. 1596 r.), umarł przed 1388 r., a pozostawił, zdaje się, tylko córki: N. za Strzałą, w ziemi opolskiej; N. za Bernardem Wieruszem z Walknowa, sędzią ziemskim wieluńskim;

N. za Łabędziem ze Skrzynna; Offkę za Janem z Szczekocin i Beatę za Andrzejem z Trzewlina, których mężowie i dzieci procesują się 1388 — 1389 z Zbigniewem z Brzezia. Offce zabezpieczył mąż 400 grzyw. posagu 1398 r., a ona wraz z Beatą procesują Walknowskich o Prawkowice i Gowarzów 1399 — 1400 roku (St. Pr. P. Pom. VIII).

Pakosław czyli Pakosz, dziedziczył na Chełmie, Kraszowicach, Zagajowie. w ziemi sieradzkiej i na Grotkowicach. O tę ostatnią wieś procesował się 1389 roku w Krakowie, z bratankiem swoim Zbigniewem. W 1398 r. syn Pakosza Zbigniew, uzyskał na ojca nakaz sądu krakowskiego podziału wszelkich dóbr po połowie, oprócz tego co żona Pakosza, widocznie macocha Zbigniewa, trzyma w Zagajowie.

Zbigniew, syn Pakosza, nosił przezwisko Bąk, był dziedzicem Grotkowic pod Bochnią i Wysokiej czyli Bąkowej Góry, w sieradzkiem, umarł kasztelanem rozpierskim 1433 r. i był protoplastą Bąków, którzy w XVI-m wieku przybrali także nazwisko Lanckorońskich. Patrz artykuł Bąkowie t. I f. 139.

Przedbor z Brzezia i Włodzisławia, rycerz dworu królewskiego 1359 roku, podstoli krakowski 1364 r., marszałek królewski 1376 r., umarł w końcu 1387 r., lub w początkach 1388 r., pozostawiwszy wdowę żyjącą 1389 r. i syna Zbigniewa. Jego też synem był, zdaje się, Przedbor, piszący się z Żytna i z Brzezia 1397 — 1400 roku.

Zbigniew z Brzezia i Włodzisławia, syn Przedbora, marszałka, marszałek królewski, dworu królewskiego, Królestwa Polskiego 1394 r., stale już marszałek koronny od 1409 r., starosta lelowski 1408 r., starosta krakowski 1409 — 1410 r., starosta dobrzyński 1412 — 1413 r., otrzymał 1410 r., w nagrodę zasług, w zastaw za 1,000 grzyw. Lanckoronę z szesnastu wsiami, którą wykupił od ks. Elżbiety z Melsztyńskich Münsterberskiej (M. 25 f. 298), a od której potomkowie jego przybrali nazwisko.

W latach 1388 — 1389 procesuje się z szwagrami, mężami sióstr stryjecznych córek Zbigniewa z Wielgomłynów, 1389 r. miał stawić matkę przeciw stryjowi Pakoszowi w sprawie o Grotkowice; 1397 r. zastawił Krassocin Janowi z Raszkowa, 1398 r. zastawił Woźniki pod Lelowem Mikołajowi z Zagórza, przed 1398 r. kupił Stradomię, 1399 r. zaświadczył w Kaliszu, wraz z dziesięciu panami, niewinność Mikołaja Trąby, 1400 r. razem z Mikołajem z Michałowa procesuje Dziwisza z Marzęcina o 2,200 grzyw., 1409 r. nabył Wywlę za 500 grzyw., 1410 r. poseł do Pragi na sąd polubowny, członek rady wojennej pod Grünwaldem, gdzie prowadził własną chorągiew, 1411 r. pełnomocnik do układów z Zygmuntem Węgierskim, 1416 r. wziął w zastaw wieś królewską Racławice od Mikołaja Gralicha z Pogorza, poseł do Zygmunta 1419 r., razem z Wojciechem Jastrzębcem i Januszem z Tuliszkowa sądzony był 1420 r. o niedbalstwo w prowadzeniu układów z Krzyżakami, 1421 r. ręczył za krewnych swych Strzałów w wojnie, jaką prowadzili z księciem na Koźlu, 1423 r. obecny na sejmie w Warcie, 1424 r. robi zapisy Augustjanom krakowskim, oskarżył 1424 r. Andrzeja z Goleniowych, o zamiar napadu na Lanckoronę, umarł w początkach 1425 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Dług.).

Pierwsza jego żona, Anna, ma 1418 r. sprawę w Brześciu Kujawskim ze Stanisławem (z Kalenia), podłowczym łęczyckim i zyskała wyrok przysądzający

jej Zakrzewiec i Więcławice, bo je nabyła zamianą za część swoją Sadłowa zamku i wsi przyległych (Teka Paw. VII; Brzesk. Nr. 303). Z tej żony było dwóch synów: Mikołaj i Jan. Drugą żoną marszałka, poślubioną, zdaje się, 1420 r., była Anna z Tenczyna, kasztelanka wojnicka, która zaprzysięgła 1427 r. niewinność królowej Zofji, otrzymała 1428 r. od pasierbów w dożywocie Przyłęk i Koprzywnicę w 200 grzywnach i żyła jeszcze 1446 r. Z niej pozostawił marszałek trzy córki: Barbarę, Zbigniewę i Annę, którym bracia zobowiązują się 1428 r., płacić po 20 grzywien rocznie, a w razie wyjścia za mąż, dać po 200 grzywien posagu. O Zbigniewie pisze Długosz, że była żoną Łukasza ze Słupcy, łotra i rozbójnika, aż w końcu opętanego 1459 r.

Od dwóch synów Zbigniewa, zwanych często w aktach Marszałkowiczami z Brzezia, lub tylko Marszałkowiczami, poszły dwie gałęzie Lanckorońskich. Starsza idąca od Mikołaja, stale używała tego nazwiska; młodsza idąca od Jana, początkowo nosiła nazwisko Włodzisławskich, które w połowie XVI wieku zarzuciła.

Gałąź I-sza na Lanckoronie potem na Jagielnicy.

Mikołaj Marszałkowicz z Brzezia, Lanckorony i Włodzisławia, marszałek nadworny 1432 — 1434 r., podstoli krakowski 1435 r. i starosta sandecki, wiślicki i nowomiejski 1436 r., marszałek wielki koronny 1440 r., umarł przed Marcem 1462 r. Żona jego Felicja, o ile z nagrobka u Augustjanów w Krakowie sądzić można, pochodziła z rodu Lisów, nabyła 1425 r. Radzimice od Tochołowskich, za 2,000 grzywien, pożyczyła 1428 r. mężowi i szwagrowi 700 grzywien, które jej zabezpieczyli na Włodzisławiu, umarła 31-go Maja 1457 r. Mikołaj zapisał 1425 r. Augustjanom w Krakowie 140 grzywien, a razem z bratem darował im 1427 r. część Wróblowic, kupioną przed czterema laty, 1428 r. wyprawił się z Witoldem na Nowogród, 1436 r. razem z bratem wzięli w zastaw za 300 grzywien Dobczyce od Malskiego, 1439 r. podpisał konfederację Spytka z Melsztyna, 1440 i 1442 r. jest z królem na Węgrzech, 1443 r. dopełnił z bratem działu dóbr, 1444 r. otrzymał od króla w Budzie 1,000 grzywien na Lanckoronie, głównie za zwycięstwa nad Turkami, w Listopadzie 1444 roku uczynili bracia ostateczny dział całego majątku. Mikołaj wziął Lanckoronę zamek, miasto i 15 wsi przyległych, zamek i wieś Brzezie z Szarowem i Dąbrową, które ma wykupić za 200 grzyw. i Dobczyce, z pieniędzy wysłużonych u króla przed pierwszym podziałem 1,000 złot węg. na Koszycach i 1,500 złot. węg na kwitach, mają podzielić po połowie, zasłużone po pierwszym podziale Mikołaj bierze sam. W 1449 r. zastawił Zielonki za 200 grzywien Wydżdze z Przyłęku, 1450 r. otrzymał wyspę na Wiśle naprzeciw zamku krakowskiego i kościoła na Skałce (Helc. II; Dług.; KDM. IV).

Synowie Mikołaja, Stanisław i Jan, zwani zwykle w aktach Marszałkowiczami z Brzezia i z Lanckorony, 1460 r. oskarżyli Jana Gzegzulkę z Łowiny, że ich chciał porwać i wywieźć za granicę kraju; pozwany oczyścił się przysięgą z zarzutu. Obydwóch braci kwitowała 1462 r. siostra Jadwiga, żona Jordana z Zakliczyna, z ojcowizny i macierzyzny.

Jan obecny 1457 r. w Gdańsku przy królu, mianowany razem z bratem opiekunem dzieci przez Mikołaja z Brudzewa 1492 r., ręczył 1488, 1489 i 1492 r.

książętom Oświecimskim i panom z Dubowca za króla, procesował się 1489 roku z bratową, sprzedał 1493 r. dom w Krakowie na zamku królowej matce za 30 grzywien, umarł bezdzietny (Helc. II; Dług.; KDM.; Wierzb. I. 1184 i 1904).

Stanisław, starszy syn Mikołaja, marszałek nadworny królewski 1479 r., umarł 1489 r., był posłem do Czech, następnie jako kuchmistrz jeździł z Jadwigą Jagiellonką do Bawarji 1475 r., posłany do króla Macieja razem z Janem Długoszem zawarł 1478 r. pokój między Węgrami a Polską. W latach 1466 — 1468 prowadzi spory z Kurozwęckiemi, 1470 r. wraz z bratem i krewnemi zgadza się na ustanowienie probostwa i mansjonarzy w Oświęcimiu, zamiast dwóch plebanji fundowanych z dawna przez Zadorzyców, 1471 r. mianowany opiekunem dzieci i żony przez Jerzego Strzałę, otrzymał tegoż roku prawo magdeburskie dla wsi Brzezie, Szarów, Dąbrowa, Łysekanie, Grotkowice i Zborczyce, a 1478 r. na Dobczycach 700 grzywien, razem z bratem przyznali 1482 r. dawny zapis Koczwary na Prokocimiu 16 grzywien czynszu dla kaznodzieji polskiego u Św. Barbary w Krakowie, zastawili 1486 r. Poniatowice, Wiśniową i inne wsi. Wdowa po nim, Anna z Kurozwąk, córka Krzesława, kasztelana lubelskiego, pozwała już w Marcu 1489 r. szwagra o zwrot pożyczonych obrazów z relikwjami, srebrnych, złoconych, wartości 100 złot. węg. (Helc. II; Dług.; M. 11 f. 479; 12 f. 181; KMKr.; Proch.; V. L.; Wierzb. I. 1450 i 1184; Inw. Arch. Kor.).

Stanisław, z Anny Kurozwęckiej, miał córki: Annę, żonę Feliksa Podlodowskiego 1507 r., która, jako wdowa, za zgodą braci cedowała 1515 r. pewne prawa Szydłowieckiemu (Zap. Zs. Radoms. II f. 16; M. 29 f. 55); i Zofję za Stanisławem Konarskim 1539 r. i synów: Mikołaja, Jana, studenta uniwersytetu krakowskiego 1479 r., który musiał młodo umrzeć, bo dalszych o nim wiadomości nie spotyka się; Stanisława i Krzesława, zwanego też Przecławem, z których tylko najstarszy Mikołaj pozostawił potomstwo.

Stanisław Lanckoroński, trzeci z rzędu syn Stanisława, marszałka, student uniwersytetu krakowskiego, cześnik sandomierski 1497 r., dworzanin królewski 1500 r., starosta kamieniecki 1508 r., starosta skalski 1515 r., 1517 r. strażnik koronny, wojewoda podolski 1530 r., wojewoda sandomierski 1533 r., umarł 1535 roku. Dzielny wojownik, w latach 1512 — 1516 kilkakrotnie rozgromił Tatarów pod Biłką, Wiśniowcem, Trębowlą i Podhajcami. Wraz z bratem Mikołajem otrzymali 1497 r. wieś Kawce, w krakowskiem, 1498 r. konsens na zastaw Tymbarku Jordanowi, a 1501 przyznali dług 1,400 złot. węg. na Dobczycach Jordanom.

W latach 1504 — 1506 często wymieniany w rejestrach podskarbiego, gdy odbierał różne sumy czy to z długów, czy za zasługi od króla, był posłem na sejm 1505 r. i posłem od króla do synodu łęczyckiego, 1509 r. wziął w zastaw Białoboki od Prusinowskiego, 1510 r. zeznawał zapisy na rzecz Augustjanów krakowskich, 1511 r. otrzymał konsens na wykup Wiśniowa, w smotryckiem, od Podfilipskiego, 1521 r. w jego sprawie i brata Krzesława i bratanka Hieronima, wydany wyrok zapisany w Metryce koronnej (M. 16 f. 27; 25 f. 74; 29 f. 351; 30 f. 4 i 233; 35 f. 563; Wierzb. II. 1044, 1340; Proch.; Arch. I. Z. Ros. V. 1; St. Pr. P. Pom. VI. 124; AGZ. X. 262).

Krzesław v. Przecław, słynny wojownik kresowy, kawaler Grobu Chrystusowego, otrzymał konsensa 1512 r. na cesję Lanckorony Spytkowi z Jarosławia, a 1520 roku na wykup starostwa chmielnickiego od wdowy po Jakóbie Strusiu,

ustąpił 1521 r. Biedrzychowiec Annie Łaskiej, umarł 10-go Czerwca 1531 r. (M. 25 f. 275; 30 f. 233; 37 f. 9; St. Pr. P. Pom. VI. 190).

Mikołaj, najstarszy syn Stanisława Lanckorońskiego, marszałka, student uniwersytetu krakowskiego 1479 r., dworzanin królewski, cześnik sandomierski 1494 r., zrzekł się tego urzędu na rzecz brata Stanisława 1497 r., nabył burgrabstwo krakowskie od Skotnickiego 1510 r., a zrezygnował z niego 1517 r.

W latach 1496 i 1504 zabezpieczył żonie, Katarzynie z Żmigrodu (Stadnickiej, wojewodziance bełskiej), 1,500 złot. węg. posagu, 1497 r. razem z Janem z Sienna, ręczył Zbigniewowi z Tenczyna 2,000 złot. węg. za króla, który im dał hipotekę na Drohobyczu, 1498 r. otrzymał Janowice, w szczyrzyckiem, skonfiskowane, i pozwolenie na poszukiwanie metalów w kopalniach, 1503 — 1505 r. często czynny we Lwowie, 1504 r. pożyczył razem z innemi panami 1,000 złot. węg. od rajców krakowskich na wyprawę Indrzycha Michowskiego, poseł krakowski 1504 i 1505 r., otrzymuje zwrot wydatków na sejmie poniesionych i pozwolenie wybicia sobie w mennicy należnych mu 990 flor., opiekun Anny z Kurozwąk, córki Adama, 1510 r., z bratem Krzesławem otrzymali 1512 r., potwierdzenie zapisu 1,000 grzywien na Lanckoronie, a 1523 r. konsens na cesję starostwa dobczyckiego Czernemu, żył jeszcze w końcu 1524 r. (M. 17 f. 121; 20 f. 218; 23 f. 904, 29 f. 628; 36 f. 209; Wierzb. II. 740, 1161, 1208; Inv. Arch. Kor.; AGZ. XVII; Teka Paw. I.; St. Pr. P. Pom. VI. 28, 184 i 293).

Z wymienionej żony pozostawił Mikołaj córki: Agnieszkę za Stanisławem z Rogowa Minockim 1536 r.; Urszulę za Jakóbem z Bobrownik i Siekluki Filipowskim 1535 r.; Katarzynę za Janem Słaboszem z Putniowic, podsędkiem ziemskim krakowskim 1534 r. i Beatę 1520 r.; i jedynego syna Hieronima.

Hieronim, dworzanin królewski, starosta skalski 1537 r., ustąpił tego starostwa synowi Stanisławowi 1566 r., spadkobierca stryja Stanisława, umarł 6-go Stycznia 1569 r. Ożeniony 1-o v. z Katarzyną, córką Jerzego Niemsty z Krzcięcic, z której miał synów: Stanisława i Mikołaja i podobno córkę Jadwigę za Hieronimem Czyżowskim, zaślubił 2-o v. Annę Iskrzycką, dziedziczkę dóbr Jagielnickich i Iskrzyczyna, wdowę po Janie Jordanie, z którą zeznał zapis dożywocia w Krakowie 1551 r. (Zs. Krak.). Zapisy męża Anna cedowała 1553 r. Filipowskiemu (M. 35 f. 563; 78 f. 40; 80 f. 223; 83 f. 95, 216 i 311; 84 f. 98; 88 f. 19; 90 f. 22; 100 f. 267; Zs. Kamien. z 1547 r.).

Obaj bracia, synowie Hieronima, na mocy układów z Iskrzyckiemi przeprowadzonych 1567 i 1568 r., objęli wszystkie dobra nieruchome po macosze, kwitują 1583 r. Reja i pozwali 1589 r. Zebrzydowskiego o okazanie praw do Lanckorony (Zs. Krak. 1567 r. i Lwows. 1568 r.; Zap. Lub. 3 f. 404).

Mikołaj, rotmistrz królewski, dzielny wojak, odznaczył się pod Pskowem, Połockiem, Wielkiemi Łukami i indziej, deputat do kwarty 1593 r., podkomorzy podolski 1595 r., zmarły 1597 r., dziedzic Brzezia z przyległościami, Baliny i Nowosiołek na Podolu, ożeniony z Anną z Chodorowstawu Żórawińską, pozostawił z niej dzieci: Zofję i Stanisława, w imieniu których sprzedał 1589 r. Suchodoł i inne dobra Żółkiewskiemu (Zap. Lub. 5 f. 343; 9 f. 70; Wyr. Lub. 22 f. 301; 34 f. 108; 45 f. 154; 54 f. 648; 67 f. 295; 74 f. 864; 77 f. 490; M. 109 f. 675).

Zofja wyszła następnie za Mikołaja Czurylę, stolnika sanockiego.

Stanisław, starosta płoskirowski, kasztelan halicki 1613 r., wojewoda podolski 1614 r., umarł bezdzietny 1617 r., mając lat 32 (Nagrobek w katedrze lwowskiej). Był dziedzicem rodowego Brzezia, Szmańkowiec, Szmańkowczyka, Szwajkowiec i wielu innych dóbr, 1597 roku otrzymał Juchnowce czyli Dawidkowce z przyległościami, w powiecie kamienieckim (M. 140 f. 80), kupił 1616 r. Podhajce i Buczacz z przyległościami (M. 160 f. 75 i 77), Wonkowce, Zaborzce, Pilipkowce i pięć wsi na Podolu od Lichowskich. Ożeniony z Zofją z Zamiechowskich, wdową po Janie Golskim, kasztelanie kamienieckim, która w latach 1617 — 1618 układa się z jedyną sukcessorką męża, siostrą jego Czuryłową i utrzymuje się przy Buczaczu, Czartkowie i Janowie. Po trzeci raz wyszła wojewodzina za mąż za Janusza Tyszkiewicza, wojewodę trockiego (Gr. Trębow. 1616, 1617, 1627 r.; Gr. Lwow. 1618 r.; Bracł. VII f. 812; Zap. Lub. 22 f. 19 i 23 f. 436).

Stanisław, starszy syn Hieronima, otrzymał 1553 r. ekspektatywę na starostwo skalskie po ojcu, objął je po rezygnacji ojca 1566 r., kasztelan halicki 1589 r., nie żył już w Lipcu 1592 r., dzielny żołnierz, odznaczył się na wojnach 1572 i 1577 r., dziedzic Jagielnicy, Dawidkowiec, Jarosławia, Żórawiniec, Lechnowiec, Szwajkowiec, Szmańkowiec, Zalesia, Cyganów, Siołki, dzierżawca wsi królewskich Sienkowa, Zozuliniec, Hłubowska, Balin, Łuskowiec, Kruszyniec, Rossochacza i licznych innych dóbr, otrzymał 1570 r. w dożywocie Pietniczany, wraz z żoną, Elżbietą Herburtówną, starościanką barską, nabył 1582 r. dobra od Hlebowiczów, kasztelanów mińskich. Pozostałe po Stanisławie małoletnie dzieci: Mikołaj, Hieronim, Jan i Katarzyna, były 1592 roku oddane w opiekę stryjowi Mikołajowi (Wyr. Lub. 34 f. 416 i 687; 49 f. 319; 53 f. 329 i 488; 64 f. 389, 707 i 716; 73 f. 329; 81 f. 10 i 50; 126 f. 162; M. 109 f. 375; 113 f. 431; 129 f. 254; 138 f. 285; AGZ. X. 2525; Zs. Kamien. 1594 r.; Paw.; Źr. Dziej. XIX; V. L.; Zab. Lub. 5 f. 378 i 10 f. 75).

Mikołaj, chorąży lwowski 1610 r., ożeniony z Anną Stanisławską, podkomorzanką sanocką, z którą razem otrzymał 1607 r. wieś Podleski, 1611 r. poseł na sejm (V. L.), 1621 r. otrzymał konsens na wykup Kużelowa na Podolu, 1623 r. procesuje wdowę i siostrę stryjecznego brata Stanisława o 3,000 florenów, sprzedał 1628 r. Braiki z zamkiem, Zawodynie, Zerebice, w latyczowskiem, Stanisławskiemu, 1634 r. cedował za konsensem królewskim Podleski i Stroniatyn, w lwowskiem, córce i zięciowi, żył jeszcze 1640 r. Jedyna córka jego Anna, wyszła za Zdzisława Zamoyskiego, kasztelana czerniechowskiego (Wyr. Lub. 68 f. 14; 77 f. 437; Zap. Lub. 22 f. 13 i 34; 37 f. 433; M. 151 f. 160; 165 f. 348; 181 f. 5; Źr. Dziej V; Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Hieronim, chorąży podolski po bracie Janie 1615 r., a podkomorzy 1642 r., dziedzic Jagielnicy, pozwał 1618 r. sukcessorów stryjecznego brata Stanisława o dług (Gr. Lwows.), otrzymał 1621 r. konsens na wykupienie Pilatowiec na Podolu (M. 165 f. 243), wyznaczony z sejmu 1642 r. komisarzem do spraw Wołoskich, żył jeszcze 1649 r. (V. L.), umarł bezdzietny. Niesiecki daje mu dwie żony, najpierw Humiecką, potem Chodorowską.

Jan, trzeci syn Stanisława kasztelana, chorąży podolski, dziedzic Jagielnicy 1612 r., z żoną, Barbarą z Husiatyna Kalinowską, otrzymali 1602 r. w dożywocie Pieczeniegi, umarł przed 1615 r., a wdowa otrzymała 1620 r. konsens na cesję Pietniczan synowi Stanisławowi (M. 147 f. 190; 166 f. 127; Źr. Dziej. V).

Oprócz Stanisława, miał Jan jeszcze synów: Marcina i Jana, Dominikanina, żyjącego 1641 roku, któremu ciotka Czuryłowa oddała 1616 roku w 6,000 florenach Wasiczyn i Wolicę (Gr. Lwows.).

Stanisław, syn Jana, chorążego, dworzanin królewski, starosta skalski 1641 r., kasztelan halicki 1646 r., następnie z kasztelana kamienieckiego wojewoda bracławski i regimentarz wojsk koronnych 1649 r., a może i chwilowo hetman polny koronny 1649 r. (M. 191 f. 256), wojewoda ruski 1652 r., hetman polny koronny 1654 r., umarł 1657 r., był i starostą dymirskim i stobnickim, kilkakrotny deputat na Trybunał radomski i poseł na sejmy, wyznaczony do wielu komissji, zwłaszcza w sprawach wojskowych, dzielnie gromił Tatarów i Kozaków. Dziedzic Jagielnicy, od matki dostał 1620 r. Pietniczany, 1628 r. wraz z żoną, Aleksandrą Sienieńską, córką Zbigniewa, kasztelana lubelskiego, otrzymał konsens na nabycie Mogilnicy i Chmielówki, w trębowelskiem, od Kalinowskich, a 1631 r. na cesję tych wsi Grabiance, 1640 r. konsens na nabycie Czartoryji, w czerniechowskiem, od Kalinowskiego, 1641 r. na nabycie starostwa skalskiego od Herburta i na cesję Zwiartowiec Jordanowi, 1646 r. wyjednał prawo niemieckie dla Nowego Brzezia i Żwańca, 1649 r. otrzymał dla żony prawo wspólności na starostwo stobnickie, 1652 r. sejm każe mu zwrócić wydane 8,000 florenów na potrzeby ojczyzny, 1653 r. otrzymał starostwo nosowskie, 1654 r. chorągiew dragońską, 1655 r. starostwo ratyckie (Zap. Lub. 29 f. 142; 40 f. 214; 41 f. 22; 44 f. 253; 45 f. 323; V. L.; M. 177 f. 151; 178 f. 240; 185 f. 385; 186 f. 197 i 276; 187 f. 229; 191 f. 256; 192 f. 461 i 486; 194 f. 62; 195 f. 27 i 129; 392 f. 60; DW. 52 f. 45).

Z dzieci wojewody ruskiego znamy z aktów: Hieronima, Przecława, Franciszka, Jana, Zbigniewa i Joannę, żonę Andrzeja Świętopełka Zawadzkiego, oprócz nich miały być jeszcze: Barbara, zmarła młodo; Mikołaj, zmarły 1647 r. i Marcin. O wojewodzicu ruskim, nie podając jego imienia, pisze Rudawski, że był 1653 r. zakładnikiem pokoju u Tatarów.

Hieronim, podkomorzy podolski 1658 r., starosta skalski, rotmistrz królewski, deputat podolski na Trybunał lubelski 1663 r., starosta szaszewski 1666 r., razem z braćmi i potomstwem uzyskał przyznanie starostwa skalskiego (M. 221 f. 26 z roku 1708), a że starostwo dymirskie podległe jego dożywociu, dane komu innemu, więc mu sejm 1659 r. przyznaje 10,000 floren. na starostwie skalskiem, w imieniu braci Przecława, Franciszka Stanisława i Jana i siostry Joanny, zawarł układ 1661 r. z Konarzewskim, 1666 r. sejmik dobrzyński poleca posłom swoim, aby wyrobili zwolnienie starostwa skalskiego od wszelkich ciężarów i spłatę 3,000 florenów długu z jego sumy, jaką ma na tym starostwie, jeżeli nie może być im dane w lenno; 1668 r. zyskał prawo wspólności na tym starostwie dla żony, Joanny Cetnerówny, 1672 r. otrzymał przywilej na jarmarki w Jagielnicy, dobra te wraz z Żwańcem i Nowym Brzeziem, sprzedał następnie Franciszkowi z Włodzisławia, 1684 r. zaślubił 2-o v. Ludwikę Katarzynę z Wielkiego Chrząstowa Wierzbowską, wojewodziankę sieradzką, wraz z którą nabył 1689 r. starostwo zawichojskie, w które zostali wwiązani 1692 r. Hieronim umarł bezdzietny 1697 r., a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Hieronima Załuskiego, kasztelana rawskiego (V. L.; Lauda Dobrz.; Zap. Lub. 48 f. 386 i 612; 59 f. 230; 64 f. 33; 68

f. 441 i 754; Sig. 7 f. 35; 8 f. 926; 10 f. 67; 12 f. 142; 13 f. 58; 14 f. 29; DW. 57 f. 489 i 1053).

Jan, kanonik lwowski, kustosz sandomierski 1657 r., zrzekł się 1659 r. kustodji sandomierskiej na rzecz Wespazjana (Sig. 1 f. 225), scholastyk kamieniecki, elektor Jana III-go z województwa podolskiego, miał być także kanonikiem krakowskim.

Zbigniew, starosta skalski, podpisał konfederację generalną 1648 r. (V. L.), dalszych o nim wiadomości nie ma.

Przecław, starosta skalski, został 1689 r. kasztelanem czechowskim, dziedzic Kolczyna, Trzemchy, Krzyżanowic, otrzymał 1659 r. konsens na cesję starostwa skalskiego, ale go nie scedował, elektor króla Michała z województwa sandomierskiego, umarł 1697 r., pozostawiwszy, z Konstancji Teofili Sienieńskiej, córkę Katarzynę za Piotrem Hadziewiczem, stolnikiem czerniechowskim (Zap. Lub. 45 f. 842; 57 f. 760; Sig. 1 f. 308; Bracł. XIV f. 728; V. L.).

Franciszek Stanisław, współdziedzic Jagielnicy, zmarły 1699 roku, z żony, Heleny Chomętowskiej, łowczanki stężyckiej, 1-o v. Maciejowej Pruskiej 1669 r., pozostawił syna Mikołaja, starostę skalskiego, pochowanego w Jagielnicy 21-go Lutego 1706 r. i córkę Agnieszkę, żonę Walentego Kazimierza Mierzejewskiego, w końcu kasztelana zakroczymskiego, która objęła 1710 r. starostwo skalskie, ale sprawa o nie na sejmie 1710 r. nie załatwiona, odłożoną została do drugiego sejmu (Sig. 8 f. 26; Zap. Lub. 43 f. 347; Gr. Tręb. 143 f. 805; M. 245 f. 35; metr. w Jagielnicy; V. L.).

Marcin, trzeci syn Jana, chorążego podolskiego, a brat Stanisława hetmana, cedował 1637 r. sumy na Czermnie Pniewskiemu, zawarł 1640 r. ugodę z Grodzińskim (Zap. Lub. 39 f. 483), wyznaczony 1642 roku z sejmu do komisji w sprawie Wołoskiej (V. L.), z żony, Krystyny Kozietulskiej, pozostawił synów: Michała, skarbnika nowogrodzkiego, zmarłego 1659 r.; Jerzego 1650 — 1661 r. Stanisława.

Ten ostatni podczaszy bracławski 1660 r., zastawił Mielnicę Złoczewskiemu, co brat jego Jerzy 1661 r. potwierdził (Gr. Kamien.), umarł 1671 r., tytułowany po śmierci często podczaszym podolskim, ożeniony 1-o v. z Konstancją Telefusówną, 2-o v. z Marjanną Czelużyńską, pozostawił z pierwszej żony synów: Wojciecha, Antoniego, Józefa, Franciszka i Dominika (Zap. Lub. 50 f. 560; 64 f. 198, 279, 472; 68 f. 772 i 932).

Antoni, tytułowany cześnikiem bracławskim 1702 r., został chorążym nowogrodzkim-siewierskim 1715 r., zrzekł się godności świeckich i został księdzem 1720 r. (Sig. 19), następnie proboszcz oświecimski, 1723 r. i kanonik poznański (Gr. Sanoc. 120 f. 23).

Józef, skarbnik podolski 1706 r. (Arch. I. Z. Ros. I.), umarł, zdaje się, bezdzietnie, ale jest z nim jakieś zamięszanie, bo są nominacje na urząd skarbnika 1726 r. po śmierci Michała, a 1750 r. po śmierci Józefa Lanckorońskich.

Dominik będzie może identycznym z Janem Dominikiem, który nabywał sumy 1690 r. od Krystjana Morsztyna i Janem z Brzezia, którego córka, urodzona z Konstancji Bukowskiej nieżyjącej już 1689 r., Eleonora, zeznała zapis dożywocia z mężem, Krystjanem Morsztynem, stolnikiem bielskim 1689 r. (Zs. krak.).

Wojciech, najstarszy syn Stanisława z Telefusówny, podstoli podolski 1706 roku, kasztelan gostyński 1725 r., elektor Leszczyńskiego z województwa rawskiego 1733 r., dziedzic Mielnicy, zeznał zapis dożywocia 1717 r. z żoną, Aleksandrą Załuską, wojewodzianką rawską, otrzymał 1726 r. od teścia Kłudno i Trzylatków, nabył 1732 r. od Załuskiego starostwo sulejowskie, umarł 1753 r., pozostawiając syna Franciszka Kazimierza i córki: Martynę za Stanisławem z Żmigrodu Stadnickim, kasztelanem kamienieckim 1753 r.; Teressę, wydaną 1741 r. za Tomasza Ossolińskiego, starostę nurskiego i Konstancję, wydaną 1742 r. za Jana Antoniego Rostworowskiego, w końcu kasztelana zakroczymskiego (M. 258 f. 22; 227 f. 100; Kij. XI f. 852; Perp. Czers. 20 f. 991; DW. 62 f. 1388; 84 f. 329).

Franciszek Kazimierz, starosta rawski 1744 r., poseł rawski i elektor Stanisława Augusta, otrzymał 1767 roku konsens na cesję Boguszyc synowi Janowi, 1769 r. na wykup wójtostwa rawskiego od Załuskiego, starostwo rawskie zachowując sobie, Regnów odstąpił 1774 r. synowi Franciszkowi Stefanowi, ożenił się 1745 r. z Eleonorą Garczyńską, wojewodzianką poznańską, 1753 — 1754 r. procesuje się i godzi z siostrami i szwagrami o działy po rodzicach, przy czem każda siostra otrzymała 90,000 florenów, był dziedzicem Mielnicy, w której erygował miasto 1767 r., umarł 15-go Kwietnia 1785 r. w Regnowie, a wdowa po nim umarła 21-go Października 1802 r. (Kancl. 32 II f. 14 i 214; 47 II f. 120; 49 IV f. 199; Sig. 32; Perp. Czers. 40 f. 522; Gr. Droh. 1753 — 1754 r.).

Potomstwo ich:

1. Barbara wyszła za Jana Kantego Morsztyna, szambelana królewskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1775 r.

2. Hilarja, ur. 1764 r., zmarła 1815 r., żona Franciszka Beliny Leszczyńskiego, chorążego, potem starosty rawskiego.

3. Bibjanna za Jerzym Skarzyńskim, podkomorzym sochaczewskim, senatorem kasztelanem, żyła wdową 1820 r.

4. Jan, szambelan królewski, otrzymał 1766 r. wójtostwa w Komorowie i Regnowie, a 1767 r. za cesją ojca, dzierżawę boguszycką (Kanc. 32 II f. 5, 6 i 214), 1775 r. konsens na wykup starostwa nurskiego od Ossolińskiego i od sejmu 1775 r. to starostwo w emfiteuzę na 50 lat; tych praw jednak widocznie odstąpił bratu Joachimowi, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim, dziedzic Mielnicy, Olchowca i innych dóbr, z zaślubionej 1775 r. w Maria-Zell Marji Januszkiewiczównej, córki Henryka i Anny z Białyńskich, pozostawił córki: Anielę za Andrzejem Szymonem Szeptyckim, zmarłą bezdzietnie 1855 r.; Annę, 1-o v. za Józefem Słoneckim, 2-o v. za hr. Ignacym Dzieduszyckim, zmarłą 1853 r. i Julję, dziedziczkę Mielnicy, zaślubioną 1796 r. hr. Jerzemu Jakóbowi Duninowi Borkowskiemu, zmarłą 1849 r. i syna Antoniego.

Antoni, pułkownik wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, otrzymał, wraz z stryjami, Andrzejem i Bartłomiejem, przyznanie tytułu hrabiowskiego w Królestwie Polskiem 1825 r., ożeniony z Ewą Męcińską, córką Adama, umarł w Paryżu 1850 r., pozostawiwszy dzieci: Joannę Nepomucenę Fryderykę Augustę; Teklę Celestynę Eleonorę za Piotrem Radolińskim; Juljannę Antoninę za Konstantym Rejswiczem 1842 r.; Jana Franciszka Adama i Henryka, ur. 1816 r. w Krakowie, oficera wojsk polskich, zmarłego w Paryżu 1897 r., po którym, z zaślubionej 1850 r. Jadwigi Walewskiej, córki Karola i Marji z Radolińskich, córka Henry-

ka za hr. Henrykiem Brezą, zmarła 1880 r. i synowie: Janusz, ur. 1853 r. i Antoni, ur. 1855 r., zamieszkały na Śląsku, w opolskiem, ożeniony 1883 r. z Teressą v. Aulock, z której ma syna Leona, ur. 1884 r.

5. Andrzej, ur. 1755 r., szambelan królewski, dziedzic Błonia, Rożków, Winiar, otrzymał przyznanie tytułu hrabiowskiego w Królestwie Polskiem 1825 r., umarł 1829 r., pochowany w Obrazowicach. Ożeniony był z Salomeą Bukowską. Córka ich Jadwiga, zamężna Dowborowa, umarła w Rożkach 1866 r. Syn zaś Peregryn Tobjasz Napoleon, ur. 12-go Września 1807 r. w Rożkach, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., fundator zakładu dla podupadłej szlachty w Rożkach, zmarł bezżenny.

6. Joachim otrzymał 1782 r. w emfiteuzę na 50 lat starostwo nurskie, które nabył od Ossolińskiego, a 1790 r. uzyskał konsens na cedowanie starostwa Zielińskiemu (Kancl. 74 II f. 9; 95 II f. 32).

7. Jakób, major 1784 r., pułkownik 14-go pułku koronnego, wziął dymisję 1794 r. w randze generała majora wojsk koronnych, ożeniony był z Józefą Biernacką, żył jeszcze 1818 roku (MP.; DW. 108 f. 420 i 450; 111 f. 1211; 1245; 112 f. 793).

8. Franciszek Stefan, elektor Stanisława Augusta, chorąży regimentu gwardji litewskiej, otrzymał 1774 r. starostwo rawskie od ojca, które mu sejm 1775 r. oddał w emfiteuzę na lat 50, cedował 1774 r. wójtostwo rawskie Białobrzeskiemu (Kancl. 52 IV f. 188; Sig. 32; V. L.), od ojca w dziale 1783 r. dostał Bartoszówkę, w rawskiem, zaślubił 1775 r. Justynę Lanckorońską z Wodzisławia, wojewodziankę bracławską, zmarłą 1829 r., sam zaś umarł 6-go Marca 1789 r., pozostawiwszy czworo dzieci: Eleonorę, żonę Andrzeja Fihausera, dziedzica Gdowa 1809 r., której matka testamentem zapisała Wróblowce; Józefę 1789 r.; Macieja, dziedzica Bartoszówki 1806 r., który otrzymał 1789 r. po śmierci ojca w emfiteuzę na lat 50 starostwo rawskie (Kancl. 90), kupił od brata Teodora 1809 r, spadek po ojcu i umarł 1810 r., pozostawiając wdowę Teodozję N., 1-o v. Antoniowę Turską, 2-o v. Walentowę Lenczowską, i czwartego Teodora, dziedzica Zakliczyna z zapisu matki.

Teodor z żony, hr. Józefy Stadnickiej, 2-o v. ks. Piotrowej Szujskiej, córki Jana i Anieli z Kotkowskich pozostawił:

a) Stanisława, dziedzica Cieszanowa, ur. 1810 r., zmarłego 1867 r., po którym, z Marji Rojewskiej, córki: Natalja, zaślubiona 1856 r. Józefowi Mysłowskiemu i Adela, ur. 1840 r., zaślubiona 1863 r. Tytusowi Dembowskiemu z Nacpolska, zmarła 1891 r.

b) Wiktora, dziedzica Wadowic Małych, Gdowa i Falkowic, ożenionego z Aleksandrą Przebendowską.

c) Ignacego, dziedzica Wielogłów, ożenionego z Kamillą Dąmbską, zmarłego 1880 roku.

d) Justynę, ur. 1819 r. w Lusławicach, żonę Antoniego barona Niemyskiego, zmarłą w Krakowie 1902 r.

e) Józefa, ur. 1822 r., zmarłego w Krakowie.

f) Teodora, ur. 1823 r., dziedzica Niżniowa, Trybuchowiec, Poddubiec, zmarłego 1891 r., ożenionego z Różą Rosnowską z Tartakowa, zmarłą 1895 roku,

z której Stefanja, zaślubiona 1875 roku Janowi Urbańskiemu i Zbigniew, doktór praw, oficer ułanów austrjackich, dziedzic Tartakowa, ożeniony 1879 r. z siostrzenicą swą, Franciszką Mysłowską, miał z niej jedynego syna Przecława, ur. 1880 r., zmarłego 1889 r.

9. Bartłomiej, podpułkownik 4-go pułku strzelców pieszych 1823 r., został 1824 r. dowódcą bataljonu weteranów czynnych, kawaler orderu Virtuti Militari, dziedzic Mistowa 1842 r., na mocy rozkazu cesarskiego został uznany 1825 r. razem z Antonim i Andrzejem, przez deputację senatu, hrabią, a wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. (Teka B. W. Rummla), zmarł 17-go Września 1845 r., mając 71 lat, ożeniony z Ludwiką Darowską, ur. 1784 r., zmarłą 1853 r., miał córkę Marjannę *Izabellę* Józefinę Klementynę, ur. 1822 r. w Lublinie, współdziedziczkę Pilaszkowiec, w krasnostawskiem, żonę Aleksandra Walewskiego, zmarłą 1894 r, w Zglinnej.

Do potomków Franciszka Kazimierza, starosty rawskiego, należą także: Michał, wierzyciel masy Turskiego 1819 r.; Józef, żyjący 1816 r.; Marja, żona Andrzeja Ośniałowskiego, pułkownika wojsk polskich 1825 r.

Gałąź II-ga na Włodzisławiu.

Jan Marszałkowicz z Brzezia, marszałek nadworny koronny 1448 r., zmarły 1451 r., występuje z ojcem 1424 r., z bratem 1428 r., ręczył za Długosza 1430 r., ożeniony z Magdaleną z rodu Gryfów, córką Abrahama Czarnego z Goszyc, a wdową po Hinczy z Rogowa, zeznaje 1434 r., że dostał za nią całą część dziedziczną Goszyc, trzy kamienice w Krakowie i folwark Friszbark pod Krakowem, za co jej zabezpiecza 2,000 grzywien na połowie dóbr swoich, 1443 r. uczynił z bratem tymczasowy, a 1444 r. ostateczny dział dóbr, na mocy którego bierze Włodzisław (dziś Wodzisław), dwór i miasto z dwunastu wsiami i 1,250 złot. węg. z sum wysłużonych u króla (Helc. II). Synów po Janie zostało dwóch: Zbigniew i Łukasz.

O Łukaszu po 1486 r. nie spotkałem wzmianki, w każdym razie potomstwa nie zostawił.

Zbigniew Włodzisławski, dworzanin królewski 1475 r., starosta ojcowski 1487 r., zapisał 1475 r. 4,660 złot. węg. posagu żonie, Katarzynie z Kobylan, stolnikównie krakowskiej, której bracia zapewnili 1,000 złot. węg. na Janowicach, Wronowicach i Mąckiej Woli, w szadkowskiem, sprzedał 1482 r. uniwersytetowi krakowskiemu 17 grzywien czynszu rocznego z Włodzisławia, procesował się 1487 — 1488 r. z Nawojką z Koniecpola Bnińską, otrzymał w latach 1487 — 1490 różne sumy od króla na Ojcowie, a 1493 r. konsens na wykup dwóch sołtystw w starostwie ojcowskiem, umarł przed 1497 r., a wdowa jeszcze 1523 r. jest oprawną posiadaczką Włodzisławia i Zielonek (Helc. II; Zs. Wiśl. 1474 r.; M. 12 f. 218; Wierzb. I. 1141, 1296, 1325, 1882; II. 163; St. Pr. Pols. Pom. VI. 220). Z rąk dzieci Zbigniewa Włodzisławskiego, dane pozwolenie wykupić starostwo ojcowskie Stanisławowi Jarockiemu 1497 r. Z tych dzieci Abraam już dawniej pełnoletni i Adam, świeżo doszły do pełnoletności, kwitują 1500 r. matkę z ruchomości i nieruchomości (Wierzb. II. 660; Helc. II).

Oprócz tych dwóch synów, z których Abraam umarł bezdzietny, były córki:

Anna niezamężna 1503 roku, Zbigniewa za Benedyktem Pogorskim i Łucja za Janem Staszkowskim.

Adam z Brzezia na Włodzisławiu Włodzisławski, starosta ojcowski, otrzymał 1508 r. prawo niemieckie dla Włodzisławia, umarł 1517 r. (M. 23 f. 380; St. Pr. Pols. Pom. VI). Żoną jego miała być Barbara z Łaska, wojewodzianka sieradzka.

Jedyny syn jego Jan, pisał się na przemian Włodzisławskim i Lanckorońskim, dworzanin królewski 1546 r., łowczy sandomierski 1551 r., w asystencji stryja i opiekuna Stanisława, starosty kamienieckiego, sprzedał 1523 roku dom w Krakowie (M. 36 f. 264), spłacił 1536 r. dług Wielogłowskiemu (Gr. Krak.), pozwany przez Kościenia 1548 r. o zwrot „Kroniki Świata", własności Reja, złupił 1551 r. kościół w Włodzisławiu i oddał go kalwinom, zginął 1564 r. na wojnie inflanckiej, pozostawiając z żony, Anny z Kurozwąk, starościanki szydłowskiej, dwóch synów: Hieronima czyli Jarosza i Krzysztofa.

Na starym rodowodzie znajduję i trzeciego syna Jana, a u tego córkę Elżbietę Aleksandrowę Korycińską, ale to się zdaje dość wątpliwe.

Hieronim czyli Jarosz, dziedzic Włodzisławia, łowczy sandomierski 1572 r., ożenił się 1563 r. 1-o v. z Zofją Dembińską, córką Walentego, kasztelana krakowskiego, wdową po Marcinie Czuryle, łowczym krakowskim, której oprawił 12,000 florenów posagu i wiana, zmarłą przed 1578 r., a 2-o v. z Anną z Drohiczan, córką Sędziwoja Drohiczyńskiego, kasztelana lubaczowskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1590 r. Z pierwszej żony były córki: Anna, Krystyna i Jadwiga, nad któremi ojciec wyznaczył 1573 r. opiekę i którym 1578 r. zabezpieczył posagi. Z nich Jadwiga była żoną Jana Wielopolskiego z Gromnika. Z drugiej żony byli synowie: Adam i Samuel, dziedzice Leszczan i Woli Leszczańskiej po matce 1605 roku (Gr. Krak. 107 i 112 passim; Wyr. Lub. 32 f. 382; 37 f. 744; 38 f. 454; 49 f. 599; Zap. Lub. 5 f. 977; 15 f. 677; V, L.; Akta XIX).

Adam, otrzymał 1608 r. kwit na 5.000 florenów (M. 152 f. 248), odstąpił Leszczan bratu 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 96 i 395), ożeniony z Ewą, córką Andrzeja Reya, umarł bezdzietny 1614 r.

Samuel z Brzezia na Włodzisławiu Lanckoroński, dworzanin królewski 1616 r., kasztelan wiślicki i starosta małogoski 1618 r., elektor Władysława IV, został kasztelanem sądeckim 1634 r. w Kwietniu i tegoż roku w Czerwcu umarł, 1621 r. był w Padwie, wypędził predykantów z Wodzisławia i wybudował nowy kościół; 1624 r. otrzymał prawo wspólności na starostwo małogoskie dla żony, Zofji z Dąbrowicy Firlejówney, która 1639 r. sprzedała plac swój w Warszawie Pacom, a umarła 1645 r. (Zap. Lub. 23 f. 78; 28 f. 71; 33 f. 712; M. 166 f. 109; 171 f. 208; DW. 48 f. 1630; 49 f. 1315).

Samuel z Firlejówny, pozostawił liczne potomstwo, a mianowicie siedmiu synów: Pakosława Kazimierza, Wespazjana, Zbigniewa, Stanisława, Henryka zmarłego młodo, Zygmunta, posessora Trzcinicy w krakowskiem, nie żyjącego już w Grudniu 1643 r. (M. 188 f. 46) i Przecława, poległego w oblężeniu Zbaraża 1649 roku i kilka córek, z których Katarzyna była za Janem Ługowskim 1645 r.; Jadwiga za Piotrem Tarłem, wojewodą lubelskim, żyjąca wdową 1653 r.; Elżbieta i Anna, zakonnice, którym brat Stanisław zabezpieczył 1647 r. czynsz roczny 40 florenów z dóbr Klemencice i Zielonki.

Wespazjan, Jezuita 1641 r., został następnie księdzem świeckim, proboszcz bobrownicki i sekretarz królewski 1645 r., kustosz sandomierski 1659 r., po zrzeczeniu się ks. Jana Lanckorońskiego, opat witowski 1659 r., biskup kamieniecki 1669 r., elektor Jaua III-go z województwa podolskiego, poseł do cesarza, umarł 1677 roku.

Zbigniew, sekretarz królewski, proboszcz wodzisławski 1642 r., proboszcz małogoski i sędziszowski, kanonik poznański 1672 r., kanonik krakowski i deputat na Trybunał piotrkowski 1674 r., był i kanonikiem płockim, umarł 1678 r.

Stanisław otrzymał 1638 r. od matki, za konsensem królewskim, starostwo małogoskie, a od brata Wespazjana, jego dział w Wodzisławiu i Mokrsku 1646 r., sprzedał 1644 r. Jastrząbkę Karwowskiemu, umarł bezdzietny 1650 r. Pierwsza jego żona, Anna Marja Krasińska, kasztelanka ciechanowska, wdowa po Marcinie Podoskim, nabyła 1645 r. poddanego od Rudnickiego, a druga—Anna z Szyszkowskich, córka Piotra, kasztelana wojnickiego, już jako wdowa wprowadzona 1650 roku w posiadanie Siedzewa, Piwonina, Brzumina i innych, w czerskiem (V. L. 1638 r.; M. 185 f. 116 i 159; 190 f. 142; DW. 50 f. 630; Perp. Czers. 10 f. 337 i 624; 11 f. 360).

Pakosław Kazimierz, najstarszy z synów Samuela, marszałek sejmiku proszowskiego 1655 r., dworzanin królewski 1658 r., podstoli krakowski 1672 r. i pułkownik wojsk królewskich, deputat na Trybunał lubelski 1679 r., elektor królów, Michała i Jana III-go, ożeniony z Anną z Rawiczów Dembińskich, podkomorzanką krakowską 1655 r., zmarłą 1681 r., po śmierci żony został księdzem, był proboszczem oświecimskim 1682 r., kanonikiem krakowskim i kustoszem skarbu koronnego 1691 r., otrzymał 1699 r. konsens na cesję tej kustodji Rusockiemu, umarł 1702 roku (Akta Krak.; Sig. 11 f. 248 i 15 z 1699 r.; Zap. Lub. 58 f. 205 i 436; 67 f. 361; DW. 54 f. 55 i 380). Córka Pakosława Katarzyna, wyszła za Piotra Sladkowskiego, kasztelana sochaczewskiego i umarła 1688 r.; z synów:

Samuel Kazimierz, dworzanin królewski 1685 r., poseł do Turcji, zaślubił 1687 r. w Krakowie Helenę Konstancję Lipską, kasztelankę małogoską, umarł bezdzietny 1689 r., a wdowa po nim wyszła 2-o v. za hrabiego Aleksandra Krasickiego, a 3-o v. za Stefana Humieckiego, wojewodę podolskiego i umarła 1713 roku.

Franciszek, starszy syn Pakosza Kazimierza, podpułkownik wojsk królewskich, elektor Jana III-go, starosta budziszowski 1679 r. i stobnicki 1683 r., podkomorzy krakowski, starosta bocheński i wielicki i dzierżawca warzelni w Bochni i Wieliczce 1698 r., mianowany wojewodą krakowskim 1706 r. przez Leszczyńskiego, nie utrzymał się w tej godności, ranny 1683 r., pod Sierzynem stracił nogę, otrzymał 1683 r. chorągiew pieszą po Wielhorskim, polecany przez sejmiki różne do nagrody, otrzymał na sejmie 1690 r. 50,000 florenów na starostwie stobnickiem, dziedzic Brzezia i Wodzisławia, nabył 1696 roku Jagielnicę i Żwaniec z przyległościami od Hieronima Lanckorońskiego, otrzymał 1699 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po Baworowskim, a 1700 r. wójtostwo stobnickie po Dembińskim, komisarz do Elbląga 1699 i 1703 r., a do traktatów ze Szwedami 1705 r., otrzymał 1703 r. prawo wspólności na starostwo bocheńskie dla żony Jadwigi Morsztynówny, starościanki kowalskiej, umarł 1715 r., pozostawiwszy synów: Wawrzyńca i Józefa, ur. 1692 r., starostę stobnickiego po ojcu 1716 r., zmar-

łego 1726 r. Byli jeszcze, córka Marjanna Salomea Ewa, ur. 1695 r. w Krakowie i syn Jan, ur. 1698 r. tamże, ale zmarli dziećmi (V. L. passim.; Zap. Lub. 63 f. 702; Arch. I. Z. Ros. VI. 2; AGZ. X. 5859; Sig. 16 z 1703 r.; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 131 i 262 f. 53).

Wawrzyniec z Brzezia na Włodzisławiu i Jagielnicy, starosta stobnicki po bracie 1726 r., poseł ks. Zatorskiego i Oświecimskiego i elektor Leszczyńskiego 1733 r., otrzymał 1729 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 22), ożeniony 1-o v. 1719 r. z Franciszką Tarłówną, kuchmistrzówną koronną, z której miał synów: Stanisława i Macieja, zaślubił 2-o v. Katarzynę Popielównę, miecznikównę żydaczowską, wdowę po Józefie Gratusie hr. Tarnowskim i po Marcinie Aksaku, stolniku żytomierskim, dla której wyjednał 1740 r. prawo wspólności na starostwo stobnickie (Sig. 25), a która w latach 1725 — 1750 ofiarowała Jezuitom 70,000 florenów na misje w Żytomierzu, umarł 14-go Czerwca 1756 roku w Jarosławicach (Sig. 28; M. 229 f. 555; Bracł. XV f. 1761; XVI f. 699; Czerniech. 1717 r. f. 529 i 1723 r. f. 797).

Stanisław Piotr, ur. w Jagielnicy 1721 r., otrzymał 1744 r. chorągiew pancerną po rezygnacji ojca (Sig. 25), kasztelan połaniecki 1760 r., dopełnił z bratem działu dóbr po ojcu 1754 r., a po wuju Tarle 1760 r., spisał 11-go Lipca 1752 r. intercyzę ślubną w Sulgostowie i zaślubił tamże 26-go Lipca Marjannę Świdzińską, wojewodziankę bracławską, której posag 100,000 florenów i wyprawę 20,000 florenów zabezpieczył 1756 r., umarł bezdzietny w Grudniu 1760 r., a wdowa po nim, słynna z zacności kasztelanowa połaniecka, dożywotniczka Jagielnicy, zmarła 28-go Marca 1826 r.

Maciej, chrzczony w Jagielnicy 28-go Lutego 1723 r., chowany na dworze Leszczyńskiego, został 1743 r. kapitanem wojsk francuskich, wrócił do kraju 1744 roku, rotmistrz pancerny 1752 r., stolnik podolski 1752 r., kasztelan kijowski 1762 r., wojewoda bracławski 1772 r., kawaler orderu Orła Białego 1764 r., kandydat do kasztelanji krakowskiej 1785 r. (MP.), członek Stanów galicyjskich, wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r. i uzyskał 1783 r. przyznanie tytułu hrabiów Św. Państwa Rzymskiego od cesarza Józefa II-go, dziedzic Wodzisławia, Jagielnicy, Żwańca, który mu sejm 1775 r. uwolnił od długów, ożenił się 1753 r. pierwszy raz z Apolonją Morsztynówną, kasztelanką wiślicką, zmarłą 1764 r., a po drugi raz 1767 r. z ks. Anną Dobrogniewą Jabłonowską, wojewodzianką nowogrodzką, zmarłą 1784 r. (Bracł. XVI f. 1630; Perp. Czers. 34 f. 414). Wojewoda umarł 14-go Sierpnia 1789 r. w Dębnie, a dzieci jego z pierwszej żony: Justyna, wdowa po Franciszku Stefanie Lanckorońskim, staroście rawskim i Antoni Józef, zawarli ugodę o spadek po rodzicach 1789 roku (Gr. Krak. 407 f. 331).

Hr. Antoni Józef, ur. 8-go Maja 1760 r. w Żwańcu, dziedzic Wodzisławia, Żwańca, Jagielnicy, Monasterzysk, Zakliczyna, Dębna, rotmistrz kawalerji narodowej 1778 r., członek komissji skarbu 1789 r. i komissji edukacyjnej 1791 r., kawaler orderów Św. Stanisława 1780 r. i Orła Białego 1791 r., zapisał się 1791 roku na sąd polubowny z Sapiehami w sprawie spadku po macosze, pokwitowany przez Leszczyńskiego 1792 r., zeznał zapis dożywocia z żoną Ludwiką Rzewuską, pisarzówną polną koronną, następnie damą pałacową i Krzyża gwiaździstego austrjackiego (MP.; M. 299 f. 95; Kancl. 96 IV f. 143; DW. 107 f. 1500; 108 f. 827;

110 f. 390), szambelan austrjacki 1805 r. i tajny radca 1808 r., ochmistrz wielk koronny galicyjski i kawaler Złotego Runa 1817 r., marszałek sejmu stanowego galicyjskiego 1825 — 1829 roku, umarł w Wiedniu 1830 roku. Z dzieci Antoniego:

1. Hr. Ludwik Maciej Joachim, ur. 1795 r., rotmistrz ułanów i szambelan austrjacki, umarł 1819 r.

2. Hr. Anna Apolonja Ludwika, ur: 1797 r., zmarła 1812 r. w Hyères.

3. Hr. Karol Michał Józef, ur. 1799 roku, rotmistrz ułanów i szambelan austrjacki, tajny radca, koniuszy wielki, podkomorzy najwyższy Korony galicyjskiej, kawaler Złotego Runa, przyjęty do grona Stanów galicyjskich 1839 r., umarł 1863 r. w Wiedniu, bezdzietny z żoną, Adelajdą hr. Stadionówną.

4. Hr. Kazimierz Wincenty Michał, ur. 1802 r., dziedzic Wodzisławia, Rozdołu, Chodorowa, Komarna, szambelan austrjacki, członek Stanów galicyjskich 1842 r., dziedziczny członek austrjackiej Izby Panów 1861 r., umarł 1874 r. w Zurychu, pozostawiwszy z zaślubionej 1843 r. Leonji hr. Potockiej, 2-o v. hr. Karolowej Vitzthum, córkę Elżbietę, wydaną 1865 r. za barona Karola de Vaux, generała wojsk austrjackich i syna Karola.

Hr. Karol z Brzezia na Wodzisławiu, Jagielnicy, Rozdole, Komarnie i wielu innych dobrach, ur. 1848 r., kawaler Maltański i Złotego Runa, szambelan, tajny radca, dziedziczny członek Izby Panów, uczony autor, podróżnik, archeolog, estetyk, członek wielu uczonych Towarzystw i Akademji, zaślubił 1-o v. 1878 r. hr. Marję Salm, z którą się rozwiódł 1882 r., następnie 2-o v. 1892 r. hr. Franciszkę Attems, zmarłą 1893 r., a 3-o v. 1899 hr. Małgorzatę Lichnowską, córkę ks. Karola Lichnowskiego. Z drugiej żony syn hr. Antoni, ur. 1893 r.

Krzysztof, drugi syn Jana, łowczego sandomierskiego, a brat Hieronima, kasztelan małogoski 1567 r., a radomski 1589 r., zaciekły kalwin, sprofanował i złupił kościoły w Kurozwękach, Kotuszowie i Strzelcach, sprzedał 1574 r. Czyżów i Korzeń, w chęcińskiem, Krasińskiemu, zeznał 1574 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Tenczyna, kasztelanką krakowską, podpisał 1576 r. oznajmienie o elekcji, deputat do kwarty 1576 i 1587 r. (V. L.), otrzymał 1576 r. starostwa, hamersztyńskie i baldenburskie, ponowił 1578 r. zapis posagu żonie, która umarła katoliczką 1581 r., ożenił się drugi raz 1582 r. z Zofją z Wzdowskich Karwicką, starościną Latowicką, umarł 1591 r. (M. 113 f. 39, 102 — 104; 114 f. 93; 122 f. 283 i 311; Zap. Lub. 3 f. 58; 6 f. 414; Wyr. Lub. 12 f. 392; 63 f. 282).

Z pierwszej żony pozostawił Krzysztof synów: Zbigniewa, Przecława, Krzysztofa i córkę Krystynę, żyjącą niezamężną 1601 r.

Przecław, dziedzic Oleśnicy, Pieczonóg i Strzelec, ożeniony z Zofją z Tarnowa, kasztelanką sandomierską, 2-o v. Janową Stanisławską, zmarł bezdzietny kalwinem 1612 r.; Krzysztof żył jeszcze 1605 r., zdaje się, umarł bezżenny; najstarszy Zbigniew, poprowadził dalej tą gałąź (Wyr. Lub. 32 f. 206; 35 f. 55; 36 f. 635 i 1184; 41 f. 924; 44 f. 33; 45 f. 818; 51 f. 104; 60 f. 435 i 488; 69 f. 214; Zap. Lub. 15 f. 639).

Zbigniew, student uniwersytetu w Padwie 1592 r., podkomorzy sandomierski 1604 r., sprzedał 1611 r. Nasiłowice Słupeckiemu (DW. 39 f. 1749), dziedzic

Kurozwąk, współdziedzic Oleśnicy, w której razem z bratową Przecławową zwrócili kościół katolikom, umarł 24-go Października 1619 r., pozostawiwszy, z żony Katarzyny Komorowskiej, kasztelanki sądeckiej, córki: Zofję za Gabrjelem Krasińskim, kasztelanem płockim 1635 r. i Elżbietę za Jakóbem Żeleńskim, cześnikiem bracławskim 1633 r. i ośmiu synów: Krzysztofa, Mikołaja, Andrzeja, Zygmunta, Jacka, Ludwika, Aleksandra i Stanisława, którzy 1626 r. kwitowali w Lublinie Tornego (Zap. Lub. 22 f. 1077; 27 f. 480; 29 f. 624; 35 f. 508).

Krzysztof, dworzanin królewski 1635 r. (V. L.), elektor królów, Władysława IV-go i Jana Kazimierza, wraz z żoną, Katarzyną z Kurozwąk (Męcińską), otrzymał 1642 r. konsens na wykup starosta szydłowskiego od Bełżeckich (M. 185 f. 439), starosta małogoski 1646 r., kasztelan radomski 1651 r., dziedzic Kotuszowa i Sędziszowa, uzyskał 1649 r. prawo wspólności na starostwo szydłowskie, dla drugiej żony, Jadwigi Wiktorji z Kaliszan Wilamównej, wdowy po Piotrze Sieniucie, umarł 1666 r., pozostawiając dwie córki, a wdowa wyszła trzeci raz za Mikołaja Przerembskiego kasztelana sandeckiego i umarła 1668 r. (M. 191 f. 30; Zap. Lub. 42 f. 1122; Sig. 105; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 41). Z córek Krzysztofa: Konstancja wyszła 1-o v. za Zbigniewa Oleśnickiego, starostę opoczyńskiego, a 2-o v. za Stanisława Wężyka, starostę sieradzkiego (Gr. Chęcin. 1675 r.); Izabella za Jana Franciszka Lipskiego, kasztelana małogoskiego.

Mikołaj, proboszcz oświecimski 1620 r., archidjakon kijowski 1631 r., kanonik krakowski 1640 r., sekretarz królewski 1648 r., umarł 1657 r. (Zap. Lub. 33 f. 868; 41 f. 542).

Andrzej, elektor Władysława IV-go, umarł 1634 r.

Zygmunt, rotmistrz królewski, starosta miastkowski, podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór Jana Kazimierza, cedował 1651 r. Miastków Krasińskiemu, zginął pod Beresteczkiem 1651 r., pochowany w Opatowie, przez żonę, Zofję Rykowską, wdowę po Mikołaju Boglewskim i po Stanisławie Baranowskim, z którą potomstwa nie zostawił (DW. 51 f. 1240; Sig. 3 f. 289; Star. Monum.).

Jacek, dziedzic Oleśnicy, rotmistrz powiatu wiślickiego, starosta stobnicki 1650 r., kasztelan przemyski 1655 r., podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcję Jana Kazimierza, wraz z żoną, Apolinarą z Latoszyńskich, 1-o v. Janową Pisarską, otrzymał 1660 r. konsens na cesję starostwa stobnickiego synowi Zbigniewowi (Sig. 3 f. 144), kupił 1666 r. Gnojno, Pożogi, Glinki i Gorzakiew (Zap. Lub. 50 f. 937) i otrzymał wrąb w lasach w Drogini (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 45). Umarł w końcu 1670 r., lub początku 1671 r., przeżywszy syna Zbigniewa. Jego też synem, a nie Ludwika, jak pisze Niesiecki, był Mikołaj Jan, dziedzic Kurozwąk, starosta nowomiejski-korczyński, poseł województwa sandomierskiego 1668 roku i elektor króla Michała, wwiązany w Tarchominek, nabyty od Biankiego przed 1670 r., otrzymał 1673 r. konsens na cesję starostwa korczyńskiego Pakosławowi Kazimierzowi, ale go nie odstąpił (Sig. 12 f. 148), ożeniony z Marjanną Tarłówną, córką Zygmunta, kasztelana przemyskiego i Elżbiety Kostczanki, która jako wdowa, 1677 r. zeznała zapis na rzecz Kamedułów z Bielan pod Warszawą (DW. 55 f. 633; Zap. Lub. 55 f. 134), pozostawił jedynego syna Jana Kazimierza, który, wraz, z ojcem przyznał dług Rejowi 1673 r., a z matką manifestuje się w Lublinie 1678 r. (V. L. 1668 r.; DW. 52 f. 1012; Zap. Lub. 52 f. 45; 54 f. 832; 55 f. 376; 57 f. 286).

W 1691 r. zawarł układ z matką (M. 217 f. 198), 1693 r. został kasztelanem radomskim, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcję Augusta II-go i pacta conventa; z żony Jadwigi Tarłówny, pozostawił córkę Annę, 1-o v. za Andrzejem Firlejem, kasztelanem kamińskim, 2-o v. za Józefem Walentym Kalinowskim, chorążym halickim i synów: Jana zmarłego młodo i Stanisława.

Stanisław nabył 1720 r. za konsensem królewskim, starostwo mukarowskie od siostry (Sig. 19; Zap. Lub. 92 f. 131), podpisał 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, ożeniony 1-o v. z Franciszką Bidzińską, stolnikówną sandomierską, z którą się rozwiódł 1733 r., zaślubił 2-o v. Annę z Rawiczów Dembińskich, stolnikównę krakowską, z którą zeznał zapis dożywocia w Korczynie 1739 r., umarł bezpotomny 1747 r., a wdowa wyszła następnie za Macieja Sołtyka.

Ludwik, dziedzic Strupienia i Świeszkowic, elektor Jana Kazimierza i Michała, z województwa sandomierskiego, umarł 1676 r., pozostawiwszy, z Katarzyny z Kochanowskich Stanisławowej Sienieńskiej, zmarłej 1689 r., cztery córki: Helenę za Krzysztofem Trzebińskim, burgrabią krakowskim; Zofję, dziedziczkę Świeszkowic, za Jackiem Popielem 1681 r.; Marję za Jerzym Szylchrą Trzebińskim i Katarzynę za Stanisławem Walewskim, kasztelanem konarskim.

Aleksander, elektor króla Michała, podczaszy chełmiński 1676 r., dziedzic Biskupic, Stróży i Brzezia, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.), ożeniony 1-o v. z Elżbietą N. 1630 r., wraz z drugą żoną, Marjanną z Wielogłowskich Andrzejową Morską, otrzymał 1664 r. konsens na cesję Lubczy, w pilzieńskiem, córce Morsztynowej (Sig 8 f. 61), trzeci raz był żonaty 1677 r. z Barbarą z Pisarskich, wdową 1-o v. po Piotrze Piaseckim, a 2-o v. po Stanisławie Żestelińskim (Zap. Lub. 56 f. 375). Nie żył już 1700 r. (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 52), a pozostawił tylko dwie córki: Katarzynę Konstancję za Michałem Walerjanem Morsztynem, w końcu kasztelanem zawichojskim i Helenę Stefanję za Józefem Borkiem, kasztelanem radomskim 1667 r.

Stanisław, dziedzic Żarnowca, Dobierzyna i Taraszówki, elektor Jana Kazimierza z województwa sandomierskiego, zabity 1655 r. przez chłopów ze starostwa lwowskiego, o co bracia jego, Krzysztof, Jacek i Mikołaj, pozwali Rappa, dzierżawcę dóbr tego starostwa (Gr. Sandec. 127 f. 487). Ożeniony 1-o v. z Heleną Kamieńską, a 2-o v. z Eufrozyną z Marchockich Janową Kamieńską, potomstwa nie zostawił (Sig. 3 f. 107; Sig. Rękop. Ossol. 139 f. 31; Gr. Krakow, 98 A f. 168).

Jak wspomnieliśmy wyżej, Bąkowie, potomkowie Zbigniewa z Brzezia i Grotkowic, przybrali w XVI-m wieku nazwisko Lanckorońskich, i z czasem opuścili zupełnie dawne swe nazwisko Bąków. Dodajemy tu trochę szczegółów do artykułu zamieszczonego w I-m tomie.

Zbigniew Bąk z Straszęcina, 1508 r. był dziedzicem Straszęcina, Grabin, Wilkogrzeb, Gawrzyjałówki, Braciejowej, części Staszkówki, części Dembicy, wójtostwa w Dembicy i części wójtostwa w Pilznie, w powiecie pilzieńskim (Paw.). Bąkowie wcześnie przejęli się nowinkami heretyckiemi i 1565 r. Jan Bąk kolator kościoła w Straszęcinie, obsadził plebanję krewnym swym Andrzejem Bąkiem, człowiekiem świeckim, wojskowym i heretykiem.

Andrzej Bąk z żoną, Barbarą z Boryskowiec, pozwany 1530 r. o Biedrzychowce w kamienieckiem, przez córki Szlązaka (St. Pr. P. Pom. VI). Ten to

Andrzej został 1547 r. chorążym kamienieckim i jego synami, z Barbary Ratuldównej, byli: Walenty, Piotr i Andrzej, którzy pisali się Bąkami Lanckorońskiemi.

Walenty, podkomorzy kamieniecki 1577 r., zmarły 1579 r., dziedzic Boryszkowiec, jako deputat województwa podolskiego, podpisał 1575 r. oznajmienie o elekcji króla (V. L.), zastawił 1566 r. część Kaczubijowa za 2,000 florenów Stanisławowi Zakrzewskiemu, a 1571 r. z bratem Piotrem ugodził się o działy w Derewianach, Białokrynicy i Kaczubijowie, i znów 1579 r. zastawił część Kaczubijowa Krępskiemu (Zs. Kamien.), z żony, Doroty z Miękisza Miękiskiej, pozostawił synów: Piotra, Andrzeja, Walerjana v. Walentego i Krzysztofa, którzy ponowili 1579 roku zastaw części Kaczubijowa Krępskiemu.

Piotr, brat Walentego, podkomorzego, dziedzic Derewian, Kalinia i Kniażego 1565 r., zastawił 1579 r. część Kaczubijowa Krempskiemu, procesował się 1582 — 1596 roku wraz z braćmi i bratankami o Kaczubijów z przyległościami z współsukcesorami dóbr po Kierdejach, 1589 r. odstąpił bratu Andrzejowi części Kaczubijowa, swoje, odziedziczone po matce i nabyte po bracie Walentym (Zs. Kamien.), 1591 r. dobra swe Kulczyjowce, Kalinie, Boryszkowce, pół Derewian na Podolu i Grabiny w pilzieńskiem, oddał synowi swemu urodzonemu z Zofji z Wronowa, Marcinowi (Teka Rulikow.). Marcin ten, ożeniony z Zofją z Porudna, umarł przed ojcem, zdaje się, bezdzietny. Córka Piotra Jadwiga, żona Wojciecha Kalinowskiego, przyznała 1596 r. ojcu dług 300 flor. (Zs. Kamien. 3616). O niej to pisze Niesiecki, że za staraniem męża została katoliczką, a wniosła w dom Kalinowskich Boryszkowce i Kalinie.

Andrzej, syn Andrzeja, brat Walentego i Piotra, student uniwersytetu krakowskiego 1562 r., zawładnął plebanją w Straszęcinie 1565 r., ożeniony z Elżbietą Zaleską, 2-o v. Krzysztofową Jacimierską, pozostawił córkę Zofję i synów: Jana, Sebastjana i Stanisława Bąków Lanckorońskich. Tych synów Andrzeja i Marcina, Piotra, Andrzeja, Walerjana i Krzysztofa, jako dziedziców Wilkogrzeb, w pilzieńskiem, wymieniają wyroki Trybunału lubelskiego 1595 r. (Wyr. Lub. 9 f. 247, 653 i 964; 17 f. 18; 28 f. 171; 45 f. 1163; 49 f. 513; 51 f. 690; 52 f. 222; 54 f. 1381; 56 f. 129 i 167; 62 f. 730; 69 f. 254 i 729).

Z synów Andrzeja Stanisław, pułkownik hussarski, zginął 1610 r. pod Kluszynem, Sebastjan także dzielny rotmistrz, poległ na wojnie moskiewskiej, obaj bezdzietni. Trzeci Jan, tak jak i bracia dzielny rotmistrz, podstoli halicki 1630 r., następnie z charążego kasztelan halicki 1642 r., otrzymał 1627 r. starostwo dymirskie na Wołyniu (M. 176 f. 24), a wieś Ankówkę, w kijowskiem i pensję 2,000 florenów rocznie ze starostwa puckiego 1628 r., za obronę Pucka (M. 177 f. 149 i 153), w imieniu swojem i braci dopożyczył do długu ojca pewną sumę na Kaczubijów 1602 r., a następnie całą część swoją i odziedziczoną po braciach w tych dobrach, darował 1611 r. Wojciechowi Kalinowskiemu (Zs. Kamien.), polecony sejmowi przez sejmik ruski w Wiszni 1630 i 1634 r. do nagrody, aby go przynajmniej regularnie dochodziła pensja z Pucka, której mu nie wypłacają, podpisał 1632 r. elekcję Władysława IV-go z ziemią bełską, umarł 1646 r., pozostawiwszy, z Anny Łaszczównej z Obrowca, synów: Wacława, Adama i Stanisława, którzy obierali 1647 r. plenipotentów w Lublinie. Starostwo dymirskie otrzymał po nim

Stanisław Lanckoroński, starosta skalski (Zap. Lub. 32 f. 591; 36 f. 57 i 152; 39 f. 550; 41 f. 72; Kij. V f. 968; Op. Żyt. 17; V. L. z 1643 r.; AGZ. XX).

Wacław Bąk Lanckoroński, kasztelanic halicki, rotmistrz królewski, ze względu na niebezpieczeństwa wojny, 1657 r. rozdzielił 1,000 florenów Karmelitom i szpitalom lwowskim, uzyskał 1666 r. glejt do sprawy z Zahorowskim, razem z synowcami, synami Adama, dziedzic Sapowa 1662 r., podpisał elekcję króla Michała z województwem bełskiem, uzyskał przywilej na jarmark w Witkowicach, w buskiem, 1676 roku i tegoż roku wyrok Trybunału na Jana Lanckorońskiego i cały sąd kapturowy lwowski. Żona jego, Anna z Wielhorskich, zawarła 1654 r. ugodę z Stanami (Zap. Lub. 45 f. 832; 47 f. 820; AGZ. X. 4675 i 5515; Sig. 12 f. 10 i 45; 13 f. 34; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 98).

Adam, drugi syn kasztelana halickiego, komornik ziemski lubelski 1642 roku, w końcu podstoli halicki, z żony, Anny Chmielównej, łowczanki bełskiej, 2-o v. Wojciechowej Tarnawskiej, zostawił córkę Katarzynę za Konstantym Dederkałą, starostą bareckim 1678 r. i synów: Franciszka i Jana, dziedziców Sapowa 1662 r., obaj żyli jeszcze 1685 r., ale, zdaje się, zmarli bezdzietnie (Zap. Lub. 38 f. 75; 51 f. 230; 56 f. 183 i 61 f. 1159).

Oprócz dotąd wymienionych spotykamy jeszcze wielu Lanckorońskich, z których niektórzy pewno do Bąków należą, a których w rodowodzie umieścić nie można było.

Jan, student uniwersytetu w Padwie 1596 roku. Zofja, żona Stanisława Szczuki 1631 r. Barbara, ksieni Benedyktynek w Jarosławiu 1639 r. Zofja, wdowa po Aleksandrze Latoszyńskim 1649 r. Jadwiga, żona Daniela Skarbka 1683 roku. Jan, 1684 r. zatrzymał się w Padwie w przejeździe do Rzymu. Andrzej, podstoli halicki, żonaty z Katarzyną Kępską 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 628). Katarzyna, żona Michała Kamińskiego 1698 r. Józef, kanonik krakowski, syn Kazimierza i Katarzyny Ślepowron Mianowskiej, zmarł 1753 r. (Łęt.). Konstanty, elektor Leszczyńskiego 1733 r. z księstwa oświecimskiego. Ten sam pewno Konstanty, miecznik gostyński, porucznik pancerny, dziedzic Szwajkowiec i Szmankowiec, po długim procesie zawarł 1741 r. ugodę z Dominikanami z Czortkowa, erygował 1759 r. miasto Szatawę na Podolu, ożeniony był z Justyną Złotnicką, 1-o v. Józefową Makowiecką. Syn jego Roch, ur. 1738 r., zmarł 1739 r. w Szwajkowcach; starszy syn Feliks Józef, ur. 1737 r. w Szwajkowcach. Ten Feliks z braćmi: Józefem, Filipem i Leopoldem, procesował 1767 r. Szyrynów o Borszczów (M. Zawadzki z metryk w Jagielnicy i Czortkowie; Gr. Halic. Fasc. 292 f. 756 i 965; Arch. Wąsow.). Konstantego także córką, zdaje się, była Salomea, choć w metryce chrztu dopełnionego 1745 r. w Szmankowcach, nazwana córką Jana i Konstancji Złotnickiej. Ta Salomea wyszła potem za Józefa Szyryna, podczaszego inflanckiego. Marjanna, córka Kazimierza i Wiktorji, ur. 1748 r., zmarła 1750 r. w Szwajkowcach (M. Zawadzki).

LANCKOROŃSKI Dzierżek, otrzymał 1564 r. od księcia Pruskiego jedną pustą włókę w Sarnowie (Kętrz. Ludn. Pols. w Prus.).

LANDOWICZ Wincenty, otrzymał 1794 roku dymisję z wojska w stopniu chorążego (MP.).

LANDSBERGOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu złotym na czerwonym pasie kratę ukośną ze srebrnych krokiew. Nad hełmem bez korony psia szyja z obrożą czerwoną w kratkę ukośną. Labry czerwone podbite złotem (Ostr. Nr. 1708).

Rodzina nadreńska, z której Wilhelm osiadł w XVI-m wieku w Kurlandji i otrzymał tam 1576 r. dobra Wiekseln. Gałąź niemiecka w Kurlandji wygasła w XVIII-m wieku.

Krzysztof, skarbnik upicki 1767 r. Rafał, strażnik inflancki (?), podpisał manifesty szlachty litewskiej 1763 roku. Ten sam pewno Rafał, strażnik upicki 1773 — 1784 r., i ten czy inny strażnik upicki, 1788 — 1794 r. Stanisław, syn Tomasza i Marcjanelli Kierbedziówncj, dziedzic Szawlan 1899 r.

Leopold, syn Dawida, z dziećmi: Adolfem Mikołajem, Augustem i Zofją, wywiódł się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1886 i 1887 r. (Spis.).

z LANDSDORFU v. LANSDORFU pisali się Bocheńscy w Prusach.

LANDSZAFT Karol, porucznik chorągwi węgierskiej, laski wielkiej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r., dyplom mu wydano 1792 r. (Sig. 37; Kancl. 98 f. 201). Herb nadany przedstawia w polu czerwonym na srebrnej fali złoty okręt z masztem i żaglem, oraz z wieżą w tyle na lewo; nad koroną szlachecką ręka zbrojna z mieczem (Ostr. Nr. 1700).

de LANGALLERIE. Jerzy Gentil de Langallerie, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (V. L. VII f. 372).

LANG v. LANGA v. LANGE h. GRYF. Magdalena de Lange, żona Krystjana Grabowskiego, szambelana pruskiego 1791—1793 r. (Perp. Czers. 42 f. 341; Deb. Czers. 2 f. 113). N. Lange zaślubił 1770 r. Petronillę Pierucką, która rozwiódłszy się z nim 1776 r., wyszła następnie za Stanisława Rudominę. Michał Langa, kapitan wojsk polskich 1824 r., kawaler orderu Legji Honorowej.

Jakób z synami: Wincentym, Stanisławem i Ignacym, syn Kazimierza, wnuk Jerzego Langi, dowiódł swego szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

LANGE Maciej, burgrabia gdański 1525 r.

de LANGENAU h. RYŚ Eleonora, żona 1-o v. Gissy, 2-o v. Adrjana Rembowskiego, sekretarza królewskiego, zmarła 1649 roku, pochowana w Pelplinie (Niesiecki).

de LANGENHOFF - WARNERI Karol Emanuel, pułkownik i adjutant królewski, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. (V. L. VII f. 372).

[LANGEROWIE. Piotr Langer, przeor Paulinów, zeznał zapis na rzecz Żółtowskiego 1774 roku (Perp. Czers. 34 f. 452). Fryderyk, dyrektor żup solnych w Królestwie Polskiem 1782 r. (Ibid. 37 f. 42).]

LANGFORT h. JAGNIĘ. Herb ten przedstawia: na tarczy ściętej, w polu górnym błękitnym, jagnię srebrne ze złotą chorągiewką, w polu dolnym srebrnym dwa pasy poprzeczne czerwone. Nad hełmem w koronie, trzy pióra strusie (Ostr. Nr. 1106).

Ten herb otrzymał przy nobilitacji Teodor Henryk Langfort, kapitan w bataljonie skarbu koronnego 1791 r. (Sig. 39 f. 5; Kancl. 98 f. 10). Tegoż roku Henryk, kapitan w bataljonie kancelarji mniejszej koronnej, otrzymał dyplom nobilitacyjny (Sig. 37 f. 126). Prawdopodobnie odnosi się to do jednej osobistości. Sabina z Langfortów Morelowska 1903 r. w Krakowie.

LANGHAUSEN Krystjan Erchard Samuel, został 1783 r. pisarzem publicznym powiatu piltyńskiego ks. Kurlandzkiego (Sig. 35 f. 129).

LANGIERTOWIE. Jakób Langiert podpisał manifest pierwszy szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII f. 65).

Stanisław Atanazy, Antoni, Jan i Tomasz, synowie Jana i Zofji Spławskiej, wnukowie Jakóba, pochodzącego z Litwy i Marjanny Lubomskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Piotr Paweł i Jozafat Konrad, synowie Jana, i Aleksander Soter Antoni, syn Joachima, wszyscy trzej wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, praprawnukowie Jakóba, syna Michała, dowiedli szlachectwa w gubernji kijowskiej 1842 r., a synowie Jozafata: Stanisław Edward, Roman Korneli i Maksymiljan, 1852 roku tamże. Juljan, syn Piotra Pawła, 1858 r., żona jego Ewelina i dzieci: Anna Marja, Piotr Ryszard, Marja Leontyna, Zofja, Jadwiga i Jan, 1903 r., Gabrjel Józef Joachim, syn Aleksandra Sotera, 1860 r. w gubernji wołyńskiej (Spis).

LANGOWSCY, patrz *Łęgowscy.*

LANGURSKI Józef, syn Stanisława i Anny z Nahujowskich, ur. 1704 roku (metr. w Janowie trębowelskim). Patrz Łękorski.

[LANIASCO hrabia Piotr, minister saski, kawaler orderu Orła Białego 1730 roku.]

LANTAU Michał, major regimentu gwardji konnej koronnej 1784 r., następnie pułkownik, sukcessor Henryka Pircha, majora wojsk koronnych 1796 r., kwitował ks. Sanguszkę, ks. Lubomirską 1800 r. i cedewał sumy Łyszkiewiczowi 1804 r. (DW. 100 f. 1359; 111 f. 781; 112 f. 1651 i 113 f. 641).

LAPISPOTOK Mikołaj, starosta jasielski 1497 — 1507 r., celnik krakowski 1502 — 1503 r., otrzymał 1497 r. konsens na wykup wójtostwa w Jaśle od Pieniążka (Wierzb. II. 691; Teka Paw. I). Wieś Lapispotok, inaczej Ploszke, leży na Węgrzech w hrabstwie szaryskim.

de LARGUIER Olivier, hrabia Św. Państwa Rzymskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 166).

LARSCY v. WONLAR LARSCY, a dawniej tylko WONLAR w smoleńskiem. Jakób Wonlar, budowniczy smoleński, wyznaczony poborcą smoleńskim na sejmach 1627 i 1632 r. (V. L.). N. Larski, pułkownik orszański 1711 r. w Mohilewie (Ist. Jur. Mat. XXI). Jan Wąnlar Larski, starosta smoleński, podpisał 1710 r. na sejmie reces od konfederacji sandomierskiej (V. L.).

Jan Vonlar, vel Wonlar, Larski, sędzia ziemski orsza ński1714 — 1719 r., został 1715 r. porucznikiem petyhorskim (Sig. Ręk. Oss. 138 f. 45). Regina Larska wyszła około 1722 r. za Michała Tyszkiewicza.

Franciszek Borgjasz Larski, syn Sylwestra, wnuk Tadeusza, prawnuk Mateusza, dowiódł szlachectwa 1861 r., w gubernji podolskiej (Spis.).

LARYSZOWIE h. LARYSZA v. GLEZYN. Ród Laryszów ze Śląska już w XIII-m wieku przybył do Małopolski, gdzie od posiadanych dóbr różne przyjął nazwiska. Pochodzenie jego, zdaje się, niemieckie z nad Renu.

Mikołaj Larysz, wójt siewierski 1452 r. Jan Larysz, otrzymał 1515 roku konsens na cesję wójtostwa oświecimskiego bratu Andrzejowi (Inv. Arch. Kor.). Paweł Larysz, zawarł 1726 roku intercyzę ślubną z Frankenbergiem (Gr. Siewierskie).

Z gałęzi tego rodu, kilka osiadłych na Śląsku i Morawach, otrzymało w różnych czasach tytuły baronów i hrabiów czeskich i cesarstwa niemieckiego. Jedna linja w XIX-m wieku weszła w stosunki z rodzinami polskiemi.

Baron Karol Wacław, dziedzic Słupna i Osieka w Galicji i licznych dóbr na Śląsku, z zaślubionej 1787 r. Alojzy Zborowskiej, córki Jana Józefa i Barbary z baronów Hennenberg, pozostawił córkę Ludwikę, dziedziczkę Słupna, za ks. Janem Sułkowskim, ordynatem bielskim, zmarłą 1849 r. i syna Karola, dziedzica Osieka, mianowanego 1807 r. przez Napoleona pułkownikiem w pułku szwagra, zmarłego 1869 r., po którym, z Karoliny Grabowskiej, starościanki wołkowyskiej, 1-o v. Andrzejowej Wielopolskiej, pozostały córki: Adela, dziedziczka Osieka, zaślubiona 1842 r. Stanisławowi hr. Duninowi Borkowskiemu; Eugenja, żona Eustachego Januszkiewicza i syn Edmund.

Edmund, ur. 1816 r., dziedzic Bulowic, zaślubił 1846 r. w Londynie Jessy Marję Peterson, z której pozostawił córki: Jessy, Karolinę, Henrykę za bar. Maksem von Schellerer i Eugenję, i syna Adrjana, ur. 1848 r., dziedzica Bulowic, ożenionego 1880 r. z hr. Ludwiką Broel Platerówną z Prochów, z której dzieci: Karol, ur. 1882 r., Edmund, ur. 1885 r. i Anna (Bork.).

LARZAK Jan, pułkownik wojsk litewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1764 r. (V. L. VII f. 185). Ludwik Larzak został 1783 r. sztabskapitanem i tegoż roku kapitanem wojsk polskich (MP.). Anna Larsak de Torcinelli, żona Maksymiljana Piaskowskiego, chorążego petyhorskiego, zmarła 1777 r.

LASANOWICZ Wojciech Stanisławowicz, współdziedzic Pousleji, w upickiem 1586 r. (Akta XXVI).

[de LASCI Piotr, generał wojsk austrjackich, potem polskich, w końcu rosyjskich, otrzymał 1740 r. order Orła Białego.]

LASIEWICZOWIE. Jakób, syn Stefana, Grzegorz, Bartłomiej, Kazimierz z synem Felicjanem i Antoni Jan z synami: Filipem i Stanisławem, synowie Bazylego, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1844 r., a Tomasz, syn Antoniego Jana z synem Mikołajem, 1860 roku, Andrzej i Jan, synowie Stanisława, 1871 i 1872 roku (Spis.).

LASKA z Łęgu, w kaliskiem. Febronja, wdowa po Piotrze Lasce z Łęgu 1410 r., żona 2-o v. Przedbora z Przechodów 1414 r. i dzieci jej z pierwszego męża, Jan 1411 r., Piotr 1415 r. i inni, mają różne sprawy w Kaliszu, w latach 1410 — 1415 (Pis. Dz. Pol. IX). Piotr Laska, 1419 r. procesuje się z scholastykiem łęczyckim (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Laska Buszkowski 1411 r. w Kaliszu. Piotr Laska z Wrońska 1443 — 1446 na sądzie grodzkim w Sieradzu (Gr. Sier. 8 f. 50 i 9 f. 3).

LASKARY właściwie ŁASKARY, imię, z którego w skróceniu powstało imię, a z czasem nazwisko ŁASZCZ.

LASKARYSOWIE v. LASCARISOWIE h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia: na tarczy ściętej o górnym polu złotym, a dolnym niebieskim dwugłowy orzeł czarny ukoronowany jedną koroną w pośrodku, ze złotym słońcem na piersiach (Ostr. Nr. 1721).

Rodzina grecka, pochodząca od dawnych cesarzy bizantyjskich, osiadła w Weronie, a następnie w Polsce.

Jerzy Hieronim Marjan, syn Teodora Laskarysa i Giertrudy hr. Ricca, ur. w Weronie 1706 r., prefekt Teatynów we Lwowie 1738 r., infułat ołycki, biskup zenopolitański 1741 r., wezwany przez Tomasza Zamoyskiego do zreformowania akademji zamoyskiej, opat żółkiewski 1748 r., wrócił do Rzymu, gdzie został arcybiskupem teodozyjskim, patrjarchą aleksandryjskim, w końcu patrjarchą jerozolimskim, spisał testament 1787 i 1793 r., umarł w Rzymie 1795 r.

Bratanek jego Teodor, syn Alberta Jerzego i hr. Wiktorji Sanmartini, przybył ze stryjem do Polski i tu, jako podpułkownik wojsk litewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1764 r., tytułowany zwykle hrabią, był pułkownikiem pułku pieszego Massalskich 1778 r., następnie 1781 r. generałem majorem wojsk litewskich, ożeniony 1774 r. z Anną Zabiełłówną, łowczanką litewską, wraz z którą nabył 1777 r. dobra Zodziszki od Sapiehów (Sap.), umarł 1785 r., pozostawiwszy córkę Zofję za Feliksem Sobeckim, pułkownikiem wojsk polskich i trzech synów (AGZ. X. 7076 i 7077; Akta XII; V. L. VII f. 185 i VIII f. 491; DW. 94 f. 77; 99 f. 511 i 625). Z synów:

Jerzy Antoni, ranny pod Saragossą, umarł 1808 r.

Albert, tytułowany hrabią, wyprawił 1801 r. żonę swoją, Franciszkę z Albertrandich, córkę Antoniego i Marjanny Kowalskiej, do Włoch, w sprawie spadku po patrjarsze jerozolimskim (DW. 113 f. 111 i 241), pozostawił tylko jedną córkę Florę, ur. 1806 r. za Antonim Zabiełłą, kapitanem wojsk polskich.

Teodor służył w wojsku francuskiem, potem rosyjskiem, umarł 1832 roku w Wilnie, pozostawiwszy, z Wiktorji z Sokolnikowów, jedynego syna Jerzego, ur. 1828 r., poetę i literata, który, z Antoniny Zabiełłównej, miał potomstwo.

Jerzy, drugi bratanek patrjarchy, ur. 1738 r. w Weronie, został Bazyljaninem na Litwie, pod imieniem Józefata, żył jeszcze 1809 r.

LASKIEWICZOWIE v. LAŚKIEWICZOWIE herbu WŁASNEGO (Ostr. Nr. 1723). Wincenty, Ignacy i Franciszek, synowie Franciszka, kupca i bankiera z Krakowa i Katarzyny N., otrzymali szlachectwo polskie na sejmie 1790 r. Poprzednio już ci sami trzej bracia uzyskali szlachectwo austrjackie z przydomkiem z Friedensfeldu 1783 r. od cesarza Józefa II-go.

Wincenty, ławnik potem radny miasta Krakowa, z Marji Majewskiej, zmarłej 1830 r., pozostawił córkę Elżbietę za Michałem Skotnickim.

Franciszek, z Zofji Solskiej, dziedziczki Swojczan, miał syna Teodora, dziedzica Młynnego niższego, po którym, z Rozalji Dzięciołowskiej, córki: Marja Juljuszowa Żuławska i Salomea Jurkiewiczowa 1846 r.

Ignacy, ur. 1757 r., zmarły 1804 r., kupiec w Brodach, z Agnieszki Bemównej, miał syna Ignacego, ożenionego z Teklą Milkuszycówną. Syn jego Adolf, ur. 1816 r., zmarły 1870 r. we Lwowie, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1855 r., z Karoliny Waydowskiej, pozostawił: Stanisława, zmarłego 1884 r.; Marję, Benedyktynkę we Lwowie pod imieniem Stefanji i Alfreda Ignacego, ur. 1852 r., lekarza w Mościskach, który z zaślubionej 1887 r. we Lwowie N. Schirlówny, ma potomstwo.

Paweł Laskiewicz, sługa królewski 1666 r. (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 15).

LASKOWICZOWIE h. KORAB. Antoni Laskowicz otrzymał na sejmie 1768 r. szlachectwo polskie. Tego samego Antoniego, porucznika przedniej straży buławy wojsk litewskich, synowie: Andrzej, ksiądz Tadeusz, Jan, Kazimierz, Józef i Karol, otrzymali 1792 r. dyplom nobilitacyjny, przyznający im herb Korab (V. L. VII f. 373; Sig. 37 f. 144).

Andrzej, żonaty z Teresą Dąbrowską, sędzia graniczny piński, zawarł 1797 roku kontrakt o Niecieczę z Borzymowskim (DW. 112 f. 224).

Kazimierz, porucznik wojsk litewskich, z żoną, Konstancją Okninską, podwojewodzianką liwską, kwitował Czartoryskich 1790 r., a był kwitowany przez Kleczyńską, legitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 roku (Quat. VIII f. 158; DW. 106 f. 578 i 579).

Józef, pisarz grodzki lidzki 1797 r. Synowie jego: Karol i Feliks 1839 r., w wileńskiem.

LASKOWICZOWIE różni. Fiedko Laskowicz, 1464 r. świadczył Bałabanowi we Lwowie (AGZ.). Jakób Laskowicz otrzymał 1638 r. wójtostwo w Żeraniu (DW. 49 f. 720). Marjanna z Laskowiczów z mężem Józefem Natanielem Kiernerem, superintendentem żup solnych księstwa Mazowieckiego, wzięli w zastaw Pieczyska od Parysów 1700 r. (Perp. Czers. 16 C f. 344). Grzegorz, miecznik orszański 1758 roku.

LASKOWIECKI Jan, który miał podpisać elekcję Władysława IV-go, to Łastowiecki.

LASKOWNICCY h. TOPÓR z Laskownicy, w powiecie kcyńskim. Idą z rodu Pałuków. Strasz z Laskownicy, pozwał 1353 r. opata z Łekna o wieś Łęgniszewo, ale sprawę przegrał. Był on synem Zbyluta Straszewicza, kasztelana nakielskiego 1283 — 1301 r.

Syn jego, Wincenty Straszewicz z Laskownicy, świadczył 1380 r. w Woli Orchowskiej. Wincenty pisał się z Laskownicy i Gromadna, był podsędkiem ziemskim kaliskim i gnieźnieńskim 1388 — 1399 roku.

Herb Topór.

Drugim synem Strasza, a bratem Wincentego, był prawdopodobnie Bodzanta z Łęgniszewa 1357 r. Małgorzata, córka podsędka, ma sprawę w Gnieźnie 1398 r. (KWP. i Leksz.). Bronisz z Laskownicy, pleban w Górze pod Żninem 1443 — 1446 r. Jan Laskownicki, 1450 r. obecny w Łeknie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 485 i 711). Włodek Laskownicki 1497 r. na wyprawie wołoskiej jest członkiem sądu województwa kaliskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 76, 152, 153, 420 i 425).

Wawrzyniec, Jan i Maciej, dziedzice Laskownicy małej 1577 r. (Paw.). Abraam Laskownicki podpisał, z województwem kaliskiem, obiór Władysława IV-go, stawił się 1632 roku na popis ziemi lwowskiej, z żoną, Katarzyną ze Słomowskich, nabył 1642 r. za kosensem królewskim Zalipie i wójtostwo w Podgrodziu, w rohatyńskiem, od Katarzyny Gaulickiej wdowy, nie żył już 1651 r., w którym wdowa po nim stawiła dwa konie z Zalipia na popis (AGZ. X. 4101 i XX). Córka ich była żoną Józefa Łączyńskiego, starosty buskiego (Niesiec.). Franciszek z kaliskiego, elektor króla Michała.

Marcin Laskownicki, sądzony 1846 r. za zdradę stanu w Austrji, pozostawił, z Domicelli Podoleckiej: Walerję za Łukaszewskim, Ludwika i Józefa (A. Lwow. For. Nob.). Ludwik ma z Jakubowiczównej, Tadeusza i Annę. Józef literat, zmarły we Lwowie 1901 r., pozostawił, z Bronisławy Królikowskiej: Józefa i Bronisława. Józef, z Heleny Dobrzańskiej, ma dzieci: Annę, Barbarę, Halinę, Janinę i Jerzego. Bronisław redaktor „Wieku Nowego", radny lwowski, ma z Izabelli Taborównej: Janusza, Stanisława, Zbigniewa i Zofję (M. D. Wąs.).

Herb Dąbrowa.

LASKOWSCY h. DĄBROWA z Laskowa Jabłoni i Laskowa Sierzputow, w ziemi łomżyńskiej, pod Zambrowem. Dziś wieś ta nazywa się Laskowiec. Wojciech, syn Jakóba z Laskowa, sprzedał 1611 r. część Laskowa Sierzputów Maciejowi, synowi Mikołaja z Laskowa, a pokwitowany został z długu 1612 r. przez Jana, syna Walentego (DW. 39 f. 2016; 40 f. 1418). Stanisław, vice-instygator koronny, sekretarz królewski, został 1631 r. cześnikiem łomżyńskim, 1639 r. insty-

gator koronny, 1647 r. kasztelan warszawski, 1652 r. kasztelan podlaski i referendarz koronny, 1658 r. wojewoda podlaski, 1658 r. wojewoda płocki, poseł na sejmy, wyznaczany do licznych komisji, umarł w początkach 1662 r. Ożeniony z Zofją Popowską, zabezpieczył żonie posag 1634 r. i wraz z nią kupił część Popowa, czyli Pępowa, od Heleny z Popowskich Kochańskiej 1634 r., wniósł 1639 r. do metryki koronnej protest o najazd na Sanniki, podpisał z ziemią warszawską, obiór Jana Kazimierza. Wdowa po nim zyskała 1662 r. konsens na cesję Zabrodzia, w nurskiem, synowi Zygmuntowi.

Zygmunt, z ziemią łomżyńską, podpisał elekcję Jana Kazimierza, sprzedał 1667 r. Tybory-Kamionki, Olszewo, Żuławki, w drohickiem, a nabył 1680 r. Wierzbowo i Zambrzyce, w zambrowskim. Jadwidze, córce wojewody, zabezpieczył mąż Jan Szamowski, posag 1659 r. (DW. 48 f. 1354, 1400, 1501, 1650; 49 f. 449 i 946; 52 f. 1630; M. 357 f. 28; Perp. Czers. 9 f. 152 i 337; 10 f. 476; Sig. 5 f. 113; 12 f. 59; Herb. Kr. Pols.).

Maciej, komornik graniczny łomżyński, został 1626 r. podsędkiem zambrowskim, umarł 1638 r. Syn jego Jakób, świadczył 1629 r. przy wywodzie szlachectwa Choromańskich, następnie podsędek, został sędzią ziemskim zambrowskim 1654 r., umarł 1664 r.

Jan z Laskowa Jabłoni, starosta kowalski i cieszkowski, zmarły przed 1658 r., miał z pierwszej żony syna Bogusława; drugi raz był żonaty już 1651 r. z Teresą Laskowską, córką Marcina, wojskiego oświecimskiego, której zabezpieczył 40,000 florenów posagu, a która nabyła 1654 r. Strzeżowice i Polanowice, w proszowskiem, od Zamoyskiego. Ten akt kupna wniósł 1663 r. pasierb jej Bogusław, do akt krakowskich. Teressa już 1658 r., jest 2-o v. żoną Aleksandra Gratusa hr. Tarnowskiego, kasztelana kijowskiego. Jedyny jej syn Jan, starosta cieszkowski, dziedzic Rafałowic, Filipowic i sum na Podleszanach 1677 — 1688 r., kupił 1695 r. Bobowę, Rostokę i Wiatrowice, spisał testament i umarł 1698 roku. Pozostała wdowa, Marjanna z Zimnejwody Glińska, wystawiła mu nagrobek w Bobowej, wypisując, że umarł „ostatni z rodu", co trzeba przyjąć jako „ostatni z swej gałęzi". W 1703 r. otrzymała konsens na cesję starostwa cieszkowskiego Morsztynowi, ale go nie zcedowała i umarła 1714 r. (Akta Gr. i Zs. Krak.; Zap. Lub. 44 f. 200; 63 f. 969; 65 f. 336; 66 f. 1031; Sig. 16 i 18).

Walenty, syn Nikodema, komornika ziemskiego zambrowskiego i Doroty z Pieńkowskich, nabył 1702 roku od Dąbrowskiego Krajewo białe i Faszcze (Gr. Zambr. 1702 r. f. 858).

Samuel Stanisław podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcje Jana Kazimierza i Michała. Adam z żoną, Teressą z Lisowskich, od 1698 r. wierzyciel, od 1714 r. dzierżawca Sulgostowa od Brzuchowskich. Syn jego Zygmunt, dziedzic Bąkowa, wraz z matką procesował Brzuchowskich o Sulgostów 1718 — 1721 r. Dziećmi Zygmunta może byli: Adam i siostra jego Teressa, żona 1-o v. Józefa Karskiego, stolnika nurskiego 1737 roku, 2-o v. Józefa Stamirowskiego, 3-o v. Stanisława Strzembosza, podstolego płockiego, 1780 r.

W Królestwie Polskiem wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem Dąbrowa, wywodząc się od Zygmunta, wojewodzica płockiego i od Stanisława, dziedzica 1789 r. Laskowca i Obidzina, w łomżyńskiem, następujący Laskowscy: Mikołaj i Jan, synowie Wojciecha, Stanisław, syn Adama, Józef, syn Stanisława, Lu-

dwik i Jakób, synowie Franciszka, Aleksander Franciszek, syn Piotra, Hieronim, syn Adama, Wincenty, syn Franciszka i ks. Adam, syn Felicjana v. Feliksa, między 1836 a 1850 r.

Ksawery Józef, Aleksander Gustaw, Zygmunt Władysław i Bronisława Anna, dzieci Mateusza i Ludwik, syn Feliksa, 1851 — 1853 r.

Piotr, syn Franciszka, ur. 1800 r., urzędnik w Sandomierzu, umarł 1858 r., pozostawiwszy, z Tekli Zielińskiej, pięcioro dzieci.

LASKOWSCY h. DOLIWA z Lasków, w wieluńskiem. Jan, podstarości wieluński 1528 r. (M. 189 f. 506). Kasper, Bernard, Piotr i Wawrzyniec, dziedzice wsi Laski pod Trzcińcem, w wieluńskiem, 1552 — 1553 r. (Paw.).

LASKOWSCY h. DROGOSŁAW. Stanisław i Mikołaj, przydomku Drożyna, synowie Józefa i Apolinarji Żyliczównej, wnukowie Jacka i Wiktorji ze Słostowskich, wywiedli się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim (M. D. Wąs.).

LASKOWSCY h. DRUŻYNA z Laskowej, w sądeckiem. Jest to gałąź Drużynów z Boczowa i Zbigniewa. Piotr Laskowski procesuje się z Lubomirskim 1479 r. Mikołaj Laskowski, żonaty z Elżbietą Szebieńską, ma z niej córki: Annę i Barbarę 1502 r., żona zapisała mu 50 grzywien na Szebni 1509 r. (Zs. Pilzeń. 3 f. 388 i 24 f. 490). Marcin, dziedzic Młynnego, w sądeckim, 1581 r. Sebastjan, dziedzic części Laskowej i dzierżawca Pasierbca 1581 roku, współpatron kościoła w Łososinie 1596 r., umarł 8-go Stycznia 1609 r., mając lat 67, a wdowa, Barbara ze Stawiszyna, wystawiła mu nagrobek w kościele w Czchowie. Andrzej z Lipia Laskowski, ożeniony z Katarzyną Olszowską, pasierbicą Wojciecha Dembińskiego 1663 — 1671 r. (Obl. Gr. Krak. 99 f. 179).

LASKOWSCY h. KORAB z Laskowa, w ziemi nurskiej, powiecie kamieńczykowskim. Wieś Laskowo, osadzona na dość znacznym obszarze, przy rozrodzeniu dziedziców rozpadła się na kilka wsi, noszących różne przydomki, jako to: Laskowo Głuchy, Laskowo Trojany, Laskowo Jakuszewo, Laskowo Chrościele. Liczna bardzo już w XVI-tym wieku dziedzicząca na nich szlachta, w przeważnej części należała do rodu Korabiów. Prawdopodobnie nie jedna cząstka wsi wyszła przez małżeństwo, lub sprzedaż z tego rodu, a wniesiona w inny ród, spowodowała powstanie nowej rodziny Laskowskich o innym herbie. Wobec jednak niemożliwości rozróżnienia obecnie odrębnych rodzin, umieszczam wszystkich Laskowskich z tego Laskowa pod Korabitami.

Herb Korab.

Wojciech, starosta nurski, Piotr, koniuszy ks. Bolesława i Wit, bracia z Laskowa, otrzymali 1477 r. różne przywileje od ks. Bolesława (M. 9 f. 84).

Wojciech był i skarbnikiem nurskim 1478 r., a 1482 roku został skarbnikiem warszawskim. Syn jego Maciej, był ożeniony z Małgorzatą, córką Andrzeja z Mińska, kasztelana

zakroczymskiego 1520 — 1531 r. (M. 44 f. 387; 340 f. 114; Zs. Gr. Czers. 7 f. 24; 8 f. 130).

Piotr następnie wojski nurski, kupił 1483 r. las zwany Mokra Dąbrowa, w powiecie warszawskim, od ks. Bolesława, którą to sprzedaż król potwierdził 1539 r. Janowi, synowi Stanisława, Laskowskiemu, prawdopodobnie wnukowi Piotra, bo znajduję Stanisława, syna Piotra z Laskowa, procesującego się z Komorowskim 1511 r. (M. 60 f. 13; Zs. Gr. Czers. 15 f. 15).

Bartłomiej z synowcami swemi, synami Józefa, Stanisławem, Janem, Stefanem, Florjanem i Mateuszem, dziedziczył na Laskowie 1539 roku (M. 60 f. 180). Feliks, żonaty z Katarzyną Karczewską 1552 roku (Zs. Gr. Czers. 17 f. 255).

Jakób, syn Piotra Gnata z Laskowa Trojanowa, żonaty z Dorotą Borowską 1558 r. (Ibid. 23 f. 509 i 24 f. 93).

Jerzy v. Grzegorz, był podkomorzym u prymasa Łaskiego 1530 r. Maryna i Barbara, córki Jana z Dembinek, mają 200 florenów u Ciołka Dobrzynieckiego 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 568). Wawrzyniec 1570 r., Jan 1579 r., synowie Jana, z djecezji płockiej, uczniowie uniwersytetu krakowskiego.

Wawrzyniec z Dembinek i Mokrej wsi Laskowski, pisarz ziemski warszawski 1577 r., deputat na Trybunał lubelski 1584 r., żonaty z Anną z Drwalewskich, wdową po Adrjanie Łoskim, wojewodzicu mazowieckim 1578 r, posessor dóbr po Stanisławie Skulskim, Skuł, Ślubicy i Woli Bukowej, w warszawskiem, 1580 r. (Paw.), kupił 1588 r. część Kruszewa od Stanisława Jeżewskiego z Bucznowa (Zs. Warec. 11 f. 630; Zs. Gr. Czers. 45 f. 756; 50 f. 198; 51 f. 1015; 57 f. 174; Wyr. Lub. 19 f. 1; Zap. Lub. 3 f. 517; DW. 44 f. 418).

Piotr, dziedzic Dembinek, Jarzębiej Łąki i Mętnowa, a Jerzy— Mokrej Wsi, Fiukał i części Lipin, w kamieńczykowskiem, 1578 r. (Paw.). Jerzego z Mokrej Wsi córka Barbara, zeznała 1611 r. zapis dożywocia z mężem, Janem Samuelem Drohojowskim, podkomorzycem przemyskim, żyła wdową 1629 r.

Piotr, wojski nurski 1580 r., żonaty z Apolonją, córką Stanisława Trzebieńskiego. Jerzy, dziedzic Dembinek, wyznaczał opiekunów 1633 r., a między niemi Stanisława, cześnika łomżyńskiego (Zs. Warec. 12 f. 11; Zs. Gr. Czers. 48 A f. 655, 675; 51 f. 1015; Perp. Czers. 7 f. 407; DW. 48 f. 1353).

Jerzy z Turny Laskowski, protonotarjusz apostolski, dziekan i proboszcz błoński, autor dzieła o Św. Jerzym 1647 r.

Paweł, cześnik nurski 1567 r. Paweł z braćmi był dziedzicem Żebrów pod Nurem 1578 r. Stanisław, dziedzic Laskowa Jakuszowa, Marcin i Mikołaj, dziedzice Laskowa Trojanów, a z Janem i Laskowa Głuchów, Antoni i liczni zagrodowi dziedzice Laskowa Trojanów, Mateusz i Gotard — Laskowa Chróścieli 1578 r. (Paw.).

Jerzy, syn Marcina z Laskowa Trojanów, sprzedał 1611 r. część Zarąbiej Łąki Jankowskiemu. Adam, syn Mateusza i Jan, syn Gotarda, pokwitowani przez Wołuńskiego 1608 r. (DW. 35 f. 32 i 50; 39 f. 1969).

Paweł, podstarości liwski 1588 r., sędzia grodzki nurski 1598 r. Mikołaj z Laskowa Głuchowa, starosta wyszkowski, deputat mazowiecki na Trybunał lubelski 1597 r., podkomorzy nurski 1598 r. i poborca 1601 r., ożeniony był z War-

szewicką, 2-o v. Ossolińską 1608 r. (Pam. Ossol.; Wyr. Lub. 71 f. 2; Zap. Lub. 8 f. 787; 14 f. 375).

Jan, syn podkomorzego, miał córkę Barbarę za Janem Gołyńskim z Potyczy 1597 r. i synów: Mikołaja, Jana i Stanisława.

Mikołaj, dziedzic Laskowa Głuchów i Wyjowej Łąki 1618 roku, w latach 1609 i 1613 zeznawał z żoną Czosnowską, zapisy dożywocia, a 1609 r. razem z Janem potwierdzali zapisy szwagra Gołyńskiego. Jana żona, Dorota z Oborskich, zrzekła się 1609 i 1630 r. dóbr ojczystych na rzecz braci.

Stanisław, podczaszy nurski 1611 r., przyznał dług Gołyńskiemu. Ten sam pewno Stanisław, cześnik nurski 1633 r., miał syna Adama 1646 r. (Perp. Czers. 1 B f. 42; 3 f. 293; DW. 35 f. 550, 701, 1239; 37 f. 872; 39 f. 825; 46 f. 173; 48 f. 204; Zap. Lub. 20 f. 339; 34 f. 369; 40 f. 939).

Mikołaj, może wnuk podkomorzego, został 1621 r. wojskim nurskim, umarł 1626 r. Tego czy innego Mikołaja, wojskiego nurskiego, wspominają zapisy Trybunału lubelskiego 1644 r., a synów jego: Tomasza, Stanisława i Andrzeja 1651 roku (Zap. Lub. 39 f. 410; 43 f. 254).

Stanisław z żoną kwitował 1662 roku Zbigniewa Ossolińskiego z procesu (A. Wiskie).

Tomasz, ożeniony z Anną Gołuchowską, posessor Gąsek pod Warką 1662 roku, żył jeszcze 1670 r., miał syna Stanisława, dziedzica Burca i Burzeckiej Woli, w stężyckiem, 1686 r. (Zs. Warec. 24 f. 218; M. 212 f. 88; Zap. Lub. 62 f. 69).

Benedykt ożenił się 1590 r. w Krakowie z Urszulą, córką Bartłomieja Paczoski. Jakób, syn Benedykta, 1605 r. ma sumy u Dąbrowskiego, a 1608 r. pokwitowany z zapisu na Wołyninie (DW. 32 f. 1254; 35 f. 315, 350 i 357). Andrzej, syn Stanisława, 1609 r. zawarł układ z Parysem. Adam, podstarości warszawski, wwiązany w Czarnolas 1631 r. (DW. 35 f. 840; Perp. Czers. 8 f. 425).

Jan, syn Walentego, kwitował 1612 r. Wojciecha. Jan zabezpieczył posag żonie, Annie Ryńskiej, 1624 r. Agnieszka z Wolińskich, zrzekła się dóbr ojczystych 1625 r. (DW. 40 f. 1418; 47 f. 718 i 990). Bolesław z żoną, Katarzyną Opacką, zeznał zapis dożywocia 1621 r. Marjanna Pawłowa i Katarzyna Mikołajowa Laskowskie 1630 r. Stanisława żona, Katarzyna, sprzedała grunta Dąbrowskiemu 1638 r. (Ibid. 46 f. 1297; 48 f. 206 i 327; 49 f. 810).

Wojciech zabezpieczył 1624 roku posag żonie, Dorocie Dąbrowskiej, która sprzedała 1634 r. część Golędzinowa Leszczyńskiemu. Synowie Jana: Paweł 1648 roku i Wojciech 1649 roku, sprzedali część Dąbrówki Dąbrowskiemu. Wojciech, z żoną Anną, wwiązani w Średnią Dąbrówkę 1653 r. Pawła żona Zofja, cedowała 1654 r. sumę Pieściorowskiemu (DW. 47 f. 31; 48 f. 1713; 51 f. 486 i 510; 52 f. 141, 196 i 643).

Andrzej, syn Stanisława, wwiązany 1649 r. w część Byczyna, którą sprzedał 1650 r. Opackiemu, zapisał 1658 r. posag żonie Annie, dopełnił różnych tranzakcji o grunta z Dąbrowskiemi 1665—1670 r. (Perp. Czers. 11 f. 215 i 355; DW. 52 f. 1315, 53 f. 759; 54 f. 196). Andrzej około 1670 r. pisarz komory solnej puławskiej (Ibid. 54 f. 1689).

Florjan, Paweł i Sebastjan, synowie Jana, zawarli 1655 r. umowę z Mościckiemi. Sebastjan zapisał dożywocie żonie, Ewie z Obrębskich, 1672 r., a za-

warł ugodę o kupno dóbr z Jabłońskim 1692 roku (DW. 52 f. 916; 54 f. 1864 58 f. 1333).

Maciej i Paweł, synowie Krzysztofa, nabyli grunta od Chmielewskiego 1664 r. (Ibid. 53 f. 536). Jan, syn Adama, żonaty z Jadwigą Załęską 1677 roku (Ibid. 55 f. 614).

Bartłomiej, Mikołaj, Piotr i Stanisław, z ziemią nurską, podpisali elekcję Jana Kazimierza; Sebastjan z ziemią warszawską, elekcję króla Michała; Stanisław z ziemią wiską, elekcję Jana III-go; Andrzej z ziemią wiską, Andrzej Bartłomiej, trzech Janów, Krzysztof, Ludwik, Maciej, Marcin, Mateusz, Paweł, dwóch Sebastjanów, Stanisław i dwóch Wojciechów, z ziemią nurską, Sebastjan i Stanisław, z ziemią warszawską, elekcję Augusta II-go; Stanisław, z województwem płockiem, Andrzej i Kazimierz, z mazowieckiem, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

Jadwiga z Karpińskich, żona Kazimierza, potwierdziła 1679 r. dział dokonany z Zofją Skrońską. Wawrzyniec, syn Stanisława, sprzedał 1689 r. część Zaścienia synowi Walentemu. Walenty, burgrabia warszawski, sprzedał część w Dąbrówce Średniej, zwaną Kozłowizną, Dąbrowskiemu 1690 r. Józef z żoną, Teresą Razicką, cedują 1690 r. wójtostwa Gałuchy i Suchodół, Zofji Razickiej. Ewa, żona Piotra Mościckiego 1691 r. Dorota, żona Marcjana Mościckiego 1696 r. Stanisław, kwitował 1691 r. z posagu Annę Prasułowicz. Marcin, syn Wojciecha, zeznał zapis dożywocia z żoną, Marjanną Smoszewską, córką Pawła, 1692 r. (DW. 35 f. 949; 57 f. 536, 882, 906, 928 i 1390; 58 f. 57 i 59).

Marcjanna z Wolińskich, córka Wojciecha, podsędka nurskiego, wdowa po Stanisławie z Laskowa Jakuszewa, zrzeka się zapisów męża, a synowie: Jan i Krzysztof, przyznają jej dożywocie na Laskowie Jakuszewie 1692 roku. Z synów tych, Krzysztof zeznał 1697 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Chojecką (Ibid. 58 f. 20; 59 f. 692).

Marjanna, córka Stanisława, w asystencji brata Kazimierza, sprzedała 1692 r. grunta Małopolskiemu. Stanisław, syn Jana, sprzedał grunta Stanisławowi, synowi Stanisława, 1694 r., a Sebastjan, syn Stanisława, z Czosnowskim ma sprawę o poddanego 1696 r. (Ibid. 58 f. 238, 1365; 59 f. 372).

Józef, syn Sebastjana i Doroty Rostkowskiej, z żoną, Rozalją z Bojemskich, sprzedał 1715 r. Laskowo Głuchy, Zaścienie, Wisichy i Piotrową Wólkę, Bojemskiemu, 1712 r. część Laskowa Chruścieli, Łuszczewskiemu, 1714 r. część Laskowa Wszeborów, Antoniemu Ryńskiemu, przed 1715 r. część Popowa Łuszczewskiemu, który ją sprzedał 1715 r. Rosnowskiemu.

Rozalja, siostra Józefa, a córka Sebastjana, żona Wojciecha Bojemskiego, podczaszego latyczowskiego, 1717 r. Wdowa po Janie, Konstancja z Gąsiorowskich, 2-o v. żona Jana Bojemskiego 1716 r.

Marjanna, córka Mateusza i Konstancji Jarmolińskiej, zeznała 1715 r. zapis dożywocia z mężem, Marcinem Rosnowskim. Konstancja, wdowa po Józefie Laskowskim, a żona 2-o v. Józefa Krośni, kupiła 1717 r. dworek w Warszawie od Teresy Białodworskiej (Perp. Czers. 18 f. 317; DW. 62 f. 81, 551, 811, 843, 691 i 1225).

Ludwik, syn Andrzeja, sprzedał 1715 roku część Dąbrówki Wołuńskiemu. Marcjanna, córka Jana i Doroty Mościckiej, żona Jana Ciborowskiego, w asystencji

brata stryjecznego Ludwika i ciotecznego Kaspra Sobolewskiego, sprzedała 1774 roku część Mościsk Mościskiemu (DW. 62 f. 615; 91 f. 173).

Walenty, syn Jana, burgrabia grodzki kamieńczykowski 1733 r., skarbnik nurski 1736 r., starosta kiślacki 1755 r., zrezygnował ze skarbnikostwa 1758 r., nabył 1733 r. część Dąbrówki szlacheckiej od Obrębskiego, z żoną, Marjanną Łosacką, nabyli 1760 r. wójtostwo czerskie od Zaborowskiego, na cessję którego synowi Ignacemu, otrzymali konsens 1775 r., zapis dożywocia zeznali 1766 r., roborował testament 1776 r., wdowa żyje 1784 r.

Syn Ignacy, a właściwie Henryk Ignacy Józef, podwojewodzi czerski 1781 — 1798, wraz z matką pokwitowany 1781 r. przez Ogrodzińskiego, z siostrą Anielą kwitował 1786 r. Szydłowskiego, ożenił się 1791 r. z Joanną Zaleską v. Zalewską, kwitował 1798 r. Bystrzanowskiego, kasztelanica małogoskiego (Perp. Czers. 31 f. 225; 32 f. 292; 33 f. 95; 36 f. 387; 38 A f. 165 i 175; 40 f. 307 i 310; Deb, Czers. 1 f. 13; 2 f. 103 — 115; DW. 68 f. 852; 73 f. 457; 77 f. 290; 102 f. 1354; 112 f. 773; M. 272 f. 218; Kancl. 55 f. 175; Sig. 18 z r. 1755).

Marjanna z Sutkowskich Szymonowa Laskowska sprzedała 1793 r. część wsi Krajewo, Stara wieś i Gąsiory, Benedyktowi Sasinowskiemu, synowi Józefa i Marjanny z Laskowskich (DW. 109 f. 57).

Paweł z żoną Barbarą, posessor części dóbr Skopy - Wierzbice, w drohickiem, 1580 — 1584 r. Andrzej, Józef, Zofja Dorota, 1582 r. dziedzice części Skopów-Wierzbic. Mikołaj, żonaty z Anną Wierzbicką, córką Andrzeja 1591 — 1593 roku. Walenty, żonaty z Elżbietą Kaniewską 1584 roku (Wyr. Lub. 11 f. 575; 23 f. 209 i 411; 48 f. 61; Źr. Dziej. XVII).

Jan, poborca ziemi bielskiej 1620 r., umarł przed 1629 r.

Wojciech, miecznik mielnicki, uzyskał 1678 r. od sejmu zwolnienie dworku i placu swego w Mielnicy, od prawa miejskiego, a poddanie ziemskiemu (V. L. V f. 281). Syn jego, ksiądz Franciszek, procesuje się o dobra z Butlerem 1688 r. (DW. 57 f. 282). Stanisław, podczaszy mielnicki 1667 roku, elektor królów, Michała i Jana III-go. Elekcję Jana III-go podpisali także, z ziemią mielnicką, Jerzy i Wojciech, a Augusta II-go, Jan.

Franciszek Michał, podczaszy mielnicki, elektor Augusta II-go, otrzymał 1699 r. konsens na wykup młyna Goździówka, w starostwie czerskiem (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 141), umarł 1726 r. Antoni, elektor Augusta II-go, łowczy podlaski 1701 r., podstoli mielnicki 1712 r., zrezygnował z tej godności 1731 r., a jako podkomorzy wendeński, podpisał, z ziemią mielnicką, obiór Leszczyńskiego 1733 roku. Żona jego, Katarzyna z Mysłowskich, wwiązana 1709 r. w Olszyce i Trześniec (Perp. Czers. 17 f. 154). Ignacy z Laskowa, elektor Stanisława Augusta z ziemi mielnickiej, komornik ziemski mielnicki 1765 r., skarbnik mielnicki 1769 r., zrezygnował ze skarbnikostwa 1779 r.

Jan z Laskowa, cześnik łomżyński 1647 r. i sędzia kapturowy sandomierski, podpisał z województwem sandomierskiem, obiór Jana Kazimierza (Zs. Warec. 30 f. 36; Zap. Lub. 41 f. 166). Tomasz i N. z sandomierskiego, Andrzej i Jan z krakowskiego, podpisali elekcję króla Michała. Adam, Antoni, Jan i czterech Stanisławów, z sandomierskiego, obiór Augusta II-go.

Stefan, ożeniony z Anną Duninówną Karwicką 1690 r., wspólnik najazdu na dobra Ligęziny, kasztelanowej czchowskiej 1691 r., sekretarz królewski, wojski nowogrodzki 1698 r., otrzymał 1699 r. wójtostwo Małe Łany, w starostwie żarnowieckiem, autor djarjusza z oblężenia Lwowa przez Szwedow 1704 roku (M. 219 f. 500; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 140).

Stanisław, wojski stężycki 1698 r. Wojciech z Laskowa, podpisarz i subdelegat grodzki chęciński, 1714 r. kupił Lipnicę i Brodki, w chęcińskiem, od Rzewuskich (Akta po-Galic. 295[345]).

Jan, major wojsk koronnych 1722 r., z żoną Marjanną, dziedzice Januszewic pod Opocznem 1728 r., elektor Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, cześnik owrucki, 1723 r. procesuje się z Dembińskim (Obl. Krak. 147 f. 1222).

Antoni, wojski 1725 r., stolnik 1736 r., chorąży chęciński 1742 r., umarł 1746 r. Franciszek, Ignacy, Karol, Mikołaj, podczaszy żytomierski, chorąży chorągwi powiatu sandomierskiego, i Walenty, chorąży szremski (?), podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Jan z Żebrów Laskowski, dziedzic Gorzejowej średniej, z Barbary Kwiatkowskiej, pozostawił synów: Seweryna, Apolinarego i Józefa, którzy sprzedali 1767 r. Gorzejową Krzyżanowskiemu. Seweryn, skarbnik stężycki 1777 — 1790 r. Maciej, elektor Stanisława Augusta, z sandomierskiego, cześnik parnawski 1767 roku. Józef z majora został podpułkownikiem w regimencie łanowym pieszym 1766 r. (Kancl. 31 f. 82). Józef, skarbnik wiślicki 1758 r., umarł 1763 r. Syn jego Stanisław 1789 r. (DW. 105 f. 1111). Ten sam pewno Stanisław, tytułowany skarbnikiem chęcińskim, z Katarzyny Konarskiej, miał córki: Marjannę za Feliksem Konarskim; Różę zmarłą dzieckiem i Józefę, zmarłą 1831 r., która majątek swój zapisała stryjecznemu bratu Janowi i siostrzeńcom Konarskim (M. D. Wąs.). Brat Katarzyny z Konarskich Laskowskiej Józef, był ożeniony z Teklą Laskowską, której siostrami były: Joanna Franciszkowa Bystrzanowska i Anna Adamowa Dąmbska 1788 r.

Michał z Żebrów, łowczy winnicki, dziedzic Trzebiesławic 1784 r., sprzedał 1808 r. część Krzyszkowic (DW. 100 f. 1386; Perp. Crac. 18 f. 820). Ten sam może Michał, szambelan królewski, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., ożeniony z Salomeą Dąmbską, córką Aleksandra, 1796 r.

Jan, podczaszy nurski, sędzia kapturowy sandomierski, podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Stanisława Augusta. Ten sam może Jan Nepomucen z Żebrów, miecznik 1772 r., a wojski chęciński 1776 r., dziedzic Ważyna, ożeniony z Franciszką Lubańską, 2-o v. Janową Michałowską, zmarł 1779 r. Córka ich Izabella, wyszła 1770 r. za Tomasza Dunina Szpota, szambelana królewskiego. Z synów:

Józef, dziedzic Probołowic, żonaty z Rejówną 1791 r.

Aleksander, kapitan wojsk polskich, legjonista, był w niewoli angielskiej 1805 r., dziedzic Sieńska.

Wilhelm Nepomucen, ur. 1769 r. (metr. w Złotnikach), wylegitymowany ze szlachectwa 1804 roku, w Galicji zachodniej (Quat. IX f. 130), a następnie i w Królestwie Polskiem przed 1850 r. (Perp. Crac. 13 f. 912; 18 f. 395).

Wilhelm, dziedzic Tokarni i Grabek, z bratem Aleksandrem potwierdził

matce 1789 r. zapis uczyniony przez ojca (DW. 105 f. 118), umarł 1855 r. (sepult. w Jędrzejowie), z żony, Joanny Grabkowskiej, pozostawił siedmioro dzieci.

I. Franciszka, żona Teofila Bzowskiego.

II. Izabella, ur. 1810 r., zaślubiona 1838 r. w Jędrzejowie Honoratowi Borkiewiczowi, synowi Michała i Jadwigi Przybylskiej, dziedzicowi Piołunki, zmarła 1879 roku.

III. Aleksander, dziedzic Sieńska i Podgaja, zmarł 1883 r. (sepult. w Sędziszowie). Zaślubił Irenę Piotrowską, z której dzieci:

1. Tomasz, ur. 1831 r., dziedzic Tokarni, potem Podgaja, z Walerji Rakowskiej, pozostawił:

a) Emilję Walerję, ur. 1859 r., zaślubioną 1880 r. Aleksandrowi Ryperowi, synowi Franciszka z Ludwinowa i Heleny z Tyrchowskich.

b) Kazimierza, znanego poetę, piszącego pod pseudonimem El.

c) Mieczysława, ur. 1863 r., zmarłego 1883 r.

d) Aleksandra, ur. 1869 r.

e) Joannę Janinę.

f) Helenę Faustynę.

g) Adama Eustachego, ur. 1879 r.

h) Annę Marję, ur. 1882 r. (metryki w Sędziszowie).

2. Aleksander, ur. 1832 r., dziedzic Łysakowa, ożeniony z Natalją Wędrychowską, zmarłą 1903 r., umarł bezdzietny.

3. Joanna, ur. 1833 r., zmarła panną 1875 r.

4. Helena, ur. 1834 r., zmarła panną.

5. Henryk, zmarł 1875 r. bezżenny.

6. Emilja, ur. 1836 r., zaślubiła 1856 r. Zygmunta Łubkowskiego, dziedzica Glinek.

7. Edward, ur. 1838 r.

8. Michał Józef, ur. 1840 r., dziedzic Sieńska, zmarły 1905 r., ożeniony 1877 r. z Zofją Helclówną, córką Józefa z Rzędowic i Adelajdy z Wichtów, z której: Seweryn, ur. 1878 r., zmarły 1901 r., Józef, Henryk, Jan Ireneusz i Cecylja (metryki w Sędziszowie).

IV. Roch, ur. 1806 r., zmarły 1865 r., ożeniony 1832 r. w Sędziszowie z Joanną Badenianką, córką Antoniego i Petronelli Kiełczewskiej, z której dzieci:

1. Aleksandra Felicjanna, ur. 1833 r., zaślubiona 1861 r. Władysławowi Mieroszowskiemu z Czech.

2. Wojciech Antoni, ur. 1837 r., dziedzic Opatkowic, ożenił się 1866 r. z Karoliną Różycką, córką Erazma, zmarł bezpotomnie 1886 roku w Krakowie, a wdowa wstąpiła do klasztoru Niepokalanek w Jazłowcu, gdzie zmarła 1906 roku.

3. Julja Teodora, zmarła młodo.

4. Ignacy Franciszek, ur. 1836 r., zmarł bezdzietny.

5. Emilja Teodora Amelja, zmarła młodo.

6. Joanna Karolina Franciszka, ur. 1840 r., wyszła 1869 r. za Tadeusza Zwierkowskiego, dziedzica Rożnicy.

7. i 8. Bliźnięta, Ewa Celestyna i Władysław Mieczysław, ur. 1851 roku, zmarły dziećmi (metryki w Sędziszowie).

V. Seweryn, ur. 1807 r., oficer wojsk polskich 1831 r., umarł 1869 roku (sepult. w Jędrzejowie).

VI. Paweł i

VII. Adam, zmarli bezżennie.

Oprócz wymienionego Wilhelma, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, między 1836 a 1850 rokiem następujący Korabici Laskowscy: Stanisław, syn Pawła, Józef Kazimierz z Laskowa, syn Bogumiła, Józef Bonawentura i Jan Nepomucen Teofil z Laskowa, synowie Wojciecha, i Władysław, Roman Wawrzyniec i Feliks Paweł, synowie Andrzeja, a 1852 r. Aleksander, syn Aleksandra.

Roman był bardzo popularnym autorem powieści historycznych i wierszy różnych, umarł nadleśnym rządowym w Zakroczymiu 1858 r., z Anieli Bohuszewiczównej, syn jego Józef Adam 1859 r.

Po księdzu Antonim, kanoniku pułtuskim, brały spadek 1810 r. Brygida Michałowa Mrowczyńska, Marjanna Elżbieta, Siostra miłosierdzia i Salomea, panna, Laskowskie. Józef, dziedzic Prus, w rawskiem, żonaty z Józefą Cybulską 1811 r., obchodził złote wesele 1861 r. Józef, oficer wojsk polskich 1824 r. Anna, zamężna Dębowa, i Walerja Mierzyńska 1864 r., w przasnyskiem.

Wojciech, syn Jana i Konstancji Oświęcimówny, wnuk Jana i Anny Krajewskiej, ożeniony 1-o v. z Agnieszką Jadwigą Wiśniewską, 2-o v. z Marjanną Siedliską, pozostawił z pierwszej żony syna Jakóba, z drugiej synów: Józefa i Józefa Franciszka.

Jakób, dziedzic części Libichowej, z synami: Łukaszem i Antonim, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Łukasz nie pozostawił ze zmarłej 1786 r. w Libichowej, Rozalji Klimowiczówny, potomstwa.

Antoni, rotmistrz wojsk koronnych, podczaszy smoleński, miał z Konstancji Bojarskiej, 1-o v. Wilczkowskiej, podstoliny mielnickiej: Teklę, Marjannę Kazimierzowę Czarnocką i Anielę Wojciechowę Świeżawską, biorące 1795 r. spadek po swej rodzonej siostrze Salomei, razem z przyrodnim bratem Wilczkowskim.

Józef, drugi syn Wojciecha, komornik graniczny przemyski 1782 r., wylegitymował się ze szlachectwa, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r., nie podając swej procedencji, a tylko powołując się na pokrewieństwo z Siedliskiemi i Czetwertyńskiemi, dowiedzione w procesie z niemi o majątek (Gr. Lwow. XXIV Nr. 136). Miał być ożeniony z ks. Franciszką Woroniecką, z której syn Gotfryd zmarły dzieckiem i córki: Roberta, Gotfryda i Eugenja.

Józef Franciszek, trzeci syn Wojciecha, dziedzic Ludyni, stolnik rzeczycki, zmarły w Skorodnem 1775 r., z Teofili Osuchowskiej, cześnikówny bielskiej, 1-o v. Franciszkowej Urbańskiej, cześnikowej mielnickiej, zmarłej 1778 r. (sepult. w Polanicy), pozostawił: Salomeę, 1-o v. za Andrzejem Zaleskim, vicesgerentem grodzkim sanockim, 2-o v. za Kucharskim, pozywającą 1788 r. imieniem swych małoletnich dzieci Zaleskich, Ossolińskiego o 30,000 florenów, Teresę za Florjanem Sobolewskim, Brygidę, Barbarę, Teklę, Klarę, Marjannę, Wojciecha, Fracsiszka, będącego 1779 r. pod opieką stryja Józefa, i Ignacego już pełnoletniego, który się

wraz z obydwoma braćmi wylegitymował ze szlachectwa, w sądzie ziemskim sanockim 1782 r.

Ignacy, dziedzic po ojcu części Skorodnego, otrzymał od Ossuchowskiego 1788 r. cessję sumy u Konieckich (Gr. Przem.), był następnie sędzią latowickim i zostawił, z Franciszki Grotowskiej, Annę za Władysławem Lenkiewiczem i kilku synów, z których Wincenty, dziedzic Ustrzyk, członek Stanów galicyjskich 1838 r., ożenił się z Katarzyną Górską. Z niej córka Faustyna Tytusowa Krajewska i Leon Wincenty, dziedzic Ustrzyk dolnych, rotmistrz huzarów i szambelan austrjacki, ożeniony z Krajewską, wylegitymowany 1865 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Wojciech, którego żoną była zapewnie Katarzyna z Kraińskich, 1-o v. Kalinowska, zmarła 1813 r. w Libichowej, miał tylko córkę Marjannę za Jerzym Petryłowiczem Terleckim w Libichowej.

Franciszek, najmłodszy syn Józefa Franciszka, dziedzic Ładzin, członek Stanów galicyjskich, miał z Juljanny z Zarembów, Felicjana Piotra, który wraz z żoną hr. Anielą Łosiówną, kupił 1844 r. Bazanówkę (Tab. Gal. Instr. 588 f. 296). Był on członkiem Stanów galicyjskich, viceprezesem galicyjskiego Towarz. Kred. Ziems. i Kasy Oszczędności, kawalerem ordery Korony żelaznej, zmarł 1869 r., a wdowa jego zmarła 1882 r. Dzieci ich: Marja za Aleksandrem Czajkowskim z Kamionki wołoskiej; Jadwiga za Achillesem Rodicz von Berlinenkampf z Nadycz 1882 r.; Władysław Bernard, żonaty z Richtmanówną 1882 r.; Stanisław Erazm i Kazimierz Piotr, dziedzic Bazanówki, delegat namiestnictwa w Krakowie, następnie poseł na sejm i członek Wydziału Krajowego we Lwowie, ożeniony 1882 roku z Marją Miłkowską. Felicjan z synami legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1851 i 1855 r.

Jan Michał, syn Piotra i Konstancji z Czechowiczów, wnuk Mikołaja i Eufrozyny z Rzeczyckich, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim halickim. Syn jego Wincenty, z Franciszki Woynowiczównej, miał synów: Jana i Augusta, którego syn Kasper 1847 r. Zygmunt, 1825 r. sekretarz sądu szlacheckiego w Tarnowie (M. Dun. Wąs. z aktów Lwows. For. Nob. i Tryb. Galicyjs.).

Dominik, 1880 r. dziedzic Pękosławia. Bracia jego: Jan, Franciszek i Wincenty. Ostatni dziedzic Stadniczówki, a dzierżawca innych części w Lichwinie, umarł 1817 r., pozostawiając ze zmarłej 1823 r., Józefy Charewiczównej, Emilję Maciejowę Lisikiewiczowę; Marjannę Józefowę Kochlewską; Annę; Józefa i Jana Kantego, pod opieką Wojciecha Laskowskiego w Wojtkowej (M. D. Wąs.).

Jan Kanty, dziedzic Wojtkówki, miał, z Katarzyny Łobarzewskiej, córki Józefa, syna Ludwika Feliksa Leona, ur. 1845 r. w Wojtkówce, ożenionego z Filipiną Sobolewską, ur. 1848 r. w Netrebce, z której: Kazimierz, ur. 1875 r.; Marja, ur. 1878 r.; Stanisław Eugenjusz, 1879 roku. Stanisława, dziedzica Wójtkówki, z Anieli Hipman, syn Jan Wincenty, ur. 1875 r. w Wójtkówce. Zygmunt Tytus, ur. 1879 r., syn Seweryna, dzierżawcy Paportna i Justyny z Łobarzewskich.

Władysław Aleksander, ur. 1845 r. w Stefkowej, z żony Heleny Osuchowskiej, miał: syna Apolinarego Jarosława, ur. 1874 r. w Dobromilu; Kazimierę, ur. 1876 r. tamże i Ludgiera, ur. 1879 r., zmarłego 1899 r. w Dobromilu. Zofja, ur. 1817 r., zmarła w Rzeszowie 1862 r. (M. Zawadz. z metryk kościelnych).

Gałąź, a raczej pewnie kilka gałęzi Korabitów Laskowskich osiadło na Litwie.

Stanisław z województwa trockiego, zapisał 1614 r. oprawę żonie Zuzannie, córce Bartłomieja Golno (M. 156 f. 353). Krystyna, zamężna Osipowska, 1649 roku. Paweł, marszałek dworu Sapiehy 1644 r., ożeniony z ks. Zofją Drucką Lubecką, zmarłą 1649 r., podpisał elekcję Jana Kazimierza, z województwem lubelskiem, zapisał 1652 r. Kosieniewicze Akademji wileńskiej. Syn jego Jan, Jezuita, córka N. za Remigjanem Unichowskim, sędzią ziemskim bracławskim.

Andrzej, z województwem brzeskiem litewskiem, podpisał elekcje Jana Kazimierza i Jana III-go. Józef, Michał i N., Augusta II-go, a Andrzej, Henryk, Maciej, Michał i Tadeusz, z tymże województwem, obiór Leszczyńskiego 1733 r. N., stolnik nowogrodzki, dzierżawca Balwierzyszek 1700 r. (Sap.).

N., komornik brzeski i landwójt miasta Brześcia 1752 r. Henryk, komornik graniczny brzeski litewski 1756 r. (Pac.). Antoni Tadeusz, potwierdzony 1739 roku na regenturze grodzkiej brzeskiej przez Matuszewicza, umarł przed 1754 r. Syn jego Tymoteusz, urodz. około 1740 r. (Pam. Matusz.). Augustyn, viceregent grodzki brzeski 1741 r. Ambroży, trzech Antonich, Andrzej, Bogusław, Daniel, Feliks, Hieronim, dwóch Józefów, Maciej, trzech Mikołajów i Samuel, podpisali 1763 r. manifesty szlachty litewskiej (V. L. VII f. 66—71).

Henryk Michał, komornik ziemski brzeski 1762 r., Antoni Henryk, komornik ziemski brzeski 1766 r. Tadeusz, regent grodzki brzeski 1775 — 1783 roku. Tomasz, regent ziemski brzeski 1774 — 1776 r. Tomasz, komornik ziemski brzeski 1775 r. Franciszek, regent ziemski brzeski 1787 — 1793 r. Ignacy, cześnik 1774 r., podczaszy 1787 r. i sędzia grodzki brzeski litewski 1780 — 1783 r., roborował 1781 r. w Warszawie kwit dany Ludwikowi Orzeszce, podkomorzemu pińskiemu (DW. 97 f. 1233). Joachim został 1783 r. podpułkownikiem w kawalerji; 1793 r. horodniczy brzeski. Stanisław, chorąży kawalerji narodowej W. Ks. Litewskiego, kwitował 1788 r. Czartoszewskiego (DW. 104 f. 117). Stanisław, wojski kobryński 1792 r.

Po urzędach sądząc, do gałęzi litewskiej należał, choć w czerskiem zamieszkiwał, Paweł, ożeniony z Agnieszką Mlekicką, pokwitowany 1744 r. przez Piotrowskich (Perp. Czers. 27 f. 95), którego córka Krystyna, żona Tomasza Zawiszy, kwitowała 1772 r. brata Sebastjana (DW. 89 f. 575).

Sebastjan, skarbnik brzeski litewski 1765 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Puchalanką, podsędkówną warszawską, 1769 — 1779 r. skupował od różnych osób części w Pracach Pasznich, Kaniach, Brzuminie, Wylezinie, Pawłowie, wraz z żoną kwitował Puchałów 1781 r. Córka ich Franciszka, jest żoną Stanisława Celińskiego 1796 r., synowie: Jan i Fabjan.

Jan, zwany od 1789 r. także skarbnikiem brzeskim, żonaty z Elżbietą Arciszewską, 1780 — 1784 r. skupił różne części w Czosnowie, Wólce Czosnowskiej i Dembinie, kwitował 1796 r. sukcessorów Łoskiego.

Fabjan, susceptant w kancelarji w Siennicy 1793 r., komornik garwolińskí 1796 r., komornik ziemski czerski 1798 r., sprzedał 1793 r. część Pracy Pasznich Gizlerowi, ułożył się 1796 r. z siostrą o spadek po rodzicach, wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. Jego syn może Ludwik, urzędnik w leśnictwie 1850 r. (DW. 85 f. 3 i 380; 88 f. 60; 95 f. 440; 96 f. 8, 368, 450,

894 i 962; 97 f. 333 i 620; 100 f. 313; 105 f. 1325; 109 f. 537 — 541; 111 f. 749, i 964; 112 f. 1093; Perp. Czers. 36 f. 250; 42 f. 671; Deb. Czers. 3 f. 66; Quat. VI f. 237).

Jan, intendent komory brzeskiej litewskiej, wwiązany 1790 roku w dobra Kąty (Perp. Czers. 40 f. 258).

Mikołaj, syn Wojciecha, osiadły w orszańskiem, miał synów: Konstantego i Jana, po którym był syn Michał. Marcin, syn Grzegorza, wnuk Konstantego, Antoni z synami: Mikołajem, Jakóbem i Ignacym, i Stefan, synowie Konstantego, wywiedli się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1773 r. (Herb. Orszań.).

Andrzej z synami: Stanisławem i Wincentym, i Józef z synem Karolem, sędzią lidzkim, synowie Antoniego, pułkownika wojsk litewskich, wywiedli się ze szlachectwa 1778 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Bartłomiej z synami: Leonem, Ludwikiem i Karolem, syn Jana, wnuk Daniela, prawnuk Filona, praprawnuk Tymoteusza, 1629 r. dziedzica dóbr Lasków i Małysze, w województwie brzeskiem litewskiem, dowiódł szlachectwa 1825 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Herb Kornicz.

LASKOWSCY h. KORNICZ z Laskowej, w księstwie zatorskiem. Michał Laskowski z Laskowej, od 1440 r. stale występuje w dokumentach w orszaku ks. Wacława Oświecimskiego i Zatorskiego, nazwany 1449 r radcą książęcym, obecny 1453 r. przy sprzedaży Oświęcimia, 1478 r. świadczy wraz z synem Janem. Ten Jan nazwany 1490 r. Janem Ślęzakiem z Laskowej. Michał, prawdopodobnie syn pierwszego Michała, sędzia ziemski zatorski 1503 r. Adam sprzedał 1518 roku dobra swe w zatorskiem, Janowi Tomickiemu, wójtowi zatorskiemu (Ptasz.).

LASKOWSCY h. LELIWA. Wylicza ich Niesiecki z manuskryptu o familjach pruskich, podając, że pochodzą z łęczyckiego. Nie było jednak w łęczyckiem żadnej wsi Laski ani Lasków, z którejby pochodzić mogli, a jedyny wymieniony członek tej rodziny Stanisław, w końcu wojewoda płocki, był herbu Dąbrowa.

Może być jednak, że rodzina tego herbu w Prusach istniała i do niej mógł należeć Bartosz z Lasków, ziemianin pruski 1403 r. (Kętrz. Ludn. Pols. f. 193).

LASKOWSCY h. LESZCZYC z Laskowa, w kaliskiem, według Paprockiego. Lasków ten dziś nazywa się Łaszkowem, a jest i drugi Lasków pod Łopiennem, w gnieźnieńskiem, na którym mogli Leszczyce dziedziczyć.

Stasiek, syn Stanisława z Laskowa, świadczył 1381 roku w Trzemesznie, a Wojciech Krupka Laskowski 1388 r. w Żernikach (KWP.). Wojciech z Laskowa ma sprawę z plebanem z Łopienna 1444 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

Przecław Laskowski, dziedzic Laskowa, a Jakób —Woli Tłomokowej, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Ludomiła z Siedleckich Laskowska, pozwała Siewierskie-

go o pieniądze i o Smolany 1586 r. Katarzyna pokwitowana 1592 r. z posagu przez Mycielską (Gr. Przed. 34 f. 486; 40 f. 56). Zygmunt, kantor łęczycki, proboszcz zgierski 1599 r. Jan, Jezuita, umarł 1624 r. (Nies.).

Wojciech, elektor Władysława IV-go. Adam, z województwa sieradzkiego, elektor króla Michała. Kazimierz, w poznańskiem, 1684 r. Józef wziął w zastaw Leszcze od Słuckiego 1696 roku (Gr. Przed. 81 f. 135). Ludwik, z województwem poznańskiem, Józef, z ziemią dobrzyńską, podpisali obiór Augusta II-go.

Herb Leszczyc.

Wojciech z żoną, Teresą z Gorzyńskich, zawiera układy z Wardęskiemi 1721—1722 r. (Gr. Przed. 84 f. 288 i 394). Wawrzyniec i Krzysztof zawarli ugodę między sobą i z matką Zofją 1771 r. (Ibid. 91 f. 228 i 229).

Jakóba, rewizora ziemi żmudzkiej, wymienia Paprocki za swego czasu. Piotr i Józef Wincenty z synem Erazmem Marcelim Antonim, synowie Antoniego, woźnego trockiego, dziedzica Jurgielan, w trockiem, 1787 r., wywiedli się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Marcin, syn Jacka i Anny z Żukotyńskich, zostawił z Marjanny Bernackiej, synów: Andrzeja i Franciszka Mikołaja, wylegitymowanych ze szlachectwa 1810 r., w Wydziale Stanów galicyjskich i Macieja. Andrzej miał syna Wiktora. Franciszek Mikołaj, z Marjanny Dębickiej, miał synów: Tomasza i Łukasza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1848 roku i Ignacego, którego córka Marcella, urodzona z Marji Nowakowskiej, zaślubiła 1842 r. Sebastjana Krzywdę Boguckiego i córkę za Wojną. Maciej, z Wiktorji Strzałkowskiej, miał syna Piotra, ur. 1822 r. (metr. w Kozłowie). (M. D. Wąs.).

LASKOWSCY h. PÓŁKOZIC z Laskowa, w ziemi bełskiej. Jan z Laskowa, wierzyciel Mikołaja ze Smoligowa 1463 r. i Macieja z Waryszyna 1464 roku. Marcin 1464 r. na sądach w Bełzie obecny. Andrzej część swoją Laskowa, przypadłą mu z działu z braćmi, sprzedał 1482 r. za 60 grzywien Gotardowi z Laskowa. Gotard 1473 r. obecny w Bełzie, procesował 1491 roku o zalanie młyna Mikołaja ze Smoligowa (AGZ. XIX. 1844, 1850, 1978, 2210 i f. 449).

Herb Półkozic.

Zdaje się, że do dziedziców Laskowa, a nie Leschowa, Mikołaja i synowców jego: Jana i Gotarda, posessorów Rozdziałowa, Przespy i Rudny, odnoszą się zapiski aktów bełskich z lat 1463, 1466 i 1469, w których przeprowadzony proces o wykup tych dóbr przez spadkobierców Gotarda Micowskiego (Ibid. 1845, 1919, 1920 i 2505). Andrzej Laskowski, 1507—1510 na sądach w Chełmie (Akta XIX).

Andrzej Laskowski, dziedzic części Laskowa i Spasowa, Jan części Mircza, Sebastjan, dziedzic Wroczowa, w bełskiem, 1578 r. (Paw.). Wojciech, dziedzic Wołczuch, w ziemi lwowskiej 1578 r., żona jego Jadwiga, dziedziczka części Waczowic nowych, w drohobyckim, 1589 r. Dzieci ich: Prokop,

Marcin 1590 r. i Anna Rytarowska 1599 r. (Paw.; Wyr. Lub. 38 f. 998; 79 f. 471). Krzysztof z żony, Anny Hańskiej, 1589 r., miał dzieci: Małgorzatę Bohdanowę Sosnowską, Zofję Eustachowę Romanowską, wdowę 1598 r., Hieronima, Marcina i Dorotę 1598 r. Krzysztof, Hieronim i Andrzej, dziedzice Ziółkowa 1597 r. (Wyr. Lub. 34 f. 946; 73 f. 628; 77 f. 118).

Stanisław z żoną, Katarzyną Komorowską, odstąpili 1599 r. praw do części Laskowa, nabytych od Russjanowej Wnorowskiemu (Zs. Bełs. 32 f. 577). Adam, syn Jana z Górskiej, zapisał 1611 roku Prokopowi 1,000 florenów (Gr. Lwows. 98 f. 647).

Prokop zamieszkały 1621 r. w samborskiem (AGZ. XX), otrzymał list żelazny 1615 r. (AGZ. X. 3215).

Jan z Laskowa, 1623 r. dał plenipotencję Prokopowi, Marcjanowi i Grzegorzowi, braciom Laskowskim (M. 346 f. 34). Jakób zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą Komorowską, a ona sprzedała część Stobieńca Janowskiemu (Gr. Przem. 84 f. 1221—1225).

Marcin, instygator koronny 1616 r., wojski oświecimski 1621 r., 1629 roku deputat na Trybunał radomski, umarł 1631 r., nabył 1608 r. pewną sumę od Dembińskiego, otrzymał 1621 r. kadukiem dobra po Chełmskim, procesował się 1623 roku z Komorowskim o sumy różne, ożeniony był 1-o v. z Zofją Ługowską, z której synowie: Franciszek zmarły młodo i Andrzej, który cedował 1651 r. macosze Rafałowice i Filipowice, a umarł także bezdzietnie, 2-o v. z Katarzyną Palczowską, z którą zeznał zapis 1620 r. Ta druga żona Marcina, wyszła następnie za Przerębskiego 1636 r., a z niej miał Marcin trzy córki: Marjannę, klaryskę u Św. Andrzeja w Krakowie 1644 r.; Katarzynę, 1-o v. Mikołajową Tęgoborską, 2-o v. Gabrjelową Gołuchowską, nie żyjąca już 1663 r. i Teresę z Laskowa, żonę 1-o v. Jana z Laskowa-Jabłoni Laskowskiego, starosty kowalskiego 1651 r., a 2-o v. Aleksandra Gratusa hr. Tarnowskiego, kasztelana kijowskiego 1658 r., żyjąca jeszcze 1685 r. (Gr. Kr. 185 f. 1611; DW. 45 f. 782; V. L.; M. 165 f. 176; 172 f. 357; 178 f. 384; 346 f. 86; Zap. Lub. 24 f. 954; Gr. Oświęc. 6 f. 55; 102 f. 219; 134 f. 2795; Zs. Zators. 6 f. 263; Gr. i Zs. Krak.).

Jan, z województwem lubelskiem, Kazimierz i Stanisław, z ruskiem, podpisali elekcję króla Michała; Kazimierz, Franciszek i Hilarja, 1-o v. Stanisławowa Treterowa, 2-o v. Wiktorynowa Cieszkowska, pisarzowa liwska, dzieci Stanisława i Jadwigi ze Stoińskich, wnuki i sukcessorowie Heleny z Laskowskich, 1-o v. Leżeńskiej, 2-o v. Zygmuntowej Parysowej, kasztelanowej czerskiej, kwitują 1755 r. Bielińskiego z sumy należnej z dóbr Parysów, Kozłów, Górki i Gołe Łąki (Perp. Czers. 30 f. 152).

Kazimierz i Franciszek i trzeci N. podpisali 1733 r., z województwem lubelskiem, elekcję Leszczyńskiego. Kazimierza żona, Barbara z Sobieszczańskich, kwitowała 1731 r. Gałęzowskiego. Dzieci ich: Jan i Marjanna, kwitowały 1762 r. Kazimierza Gano. Jana i Marjanny syn Antoni, ur. 1759 r. w parafji Potok, w lubelskiem, legitymował się ze szlachectwa za czasów austrjackich (1804 r.) z herbem Półkozic (Akta po-Galic. 301[235]).

Franciszek, syn Stanisława, kupił 1727 r. Rozwadówek i część Sułoszyna i Łukawca, w lubelskiem, z żony Ewy, syn jego Józef Aleksander, ur. 1740 roku

(metr. w Kocku), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. V f. 182).

LASKOWSCY h. TRZASKA z Lasków, w powiecie wareckim. Mikołaj, kasztelan czerski, otrzymał 1358 r. od ks. Ziemowita Mazowieckiego, wieczystą darowizną wieś Laski, w ziemi wareckiej i prawo niemieckie dla niej (Zs. Warec. 5 f. 666). Ten Mikołaj Okuń, kasztelan czerski, należał do rodu Belinów, widocznie zatem sprzedał Laski wkrótce po otrzymaniu ich od księcia, bo wieś ta już w samym początku XV-go wieku, jest w rękach rodu Trzasków.

Wit z Lasków, brat Stanisława, zmarły przed 1410 r., zganiony przez Florjana z Lichowa, dowiódł szlachectwa i herbu Trzaska; z Anny z Kiełbowa, siostry Klemensa, pozostawił synów: Jana, Janusza, Piotra, Wita, Klemensa i cztery córki: N. za Wojciechem z Lesznowoli 1421 r.; Stachnę niezamężną 1423 r. i dwie zmarłe w drugiej połowie 1421 r. Wdowa Witowa prowadzi 1415 — 1417 r. proces z Mikołajem Powałą, o spadek po Piotrze Cięciwie z Trzebienia (Najstr. Ks. Czerskie; Zs. Warec. 1 A f. 10). Z synów Wita: o Piotrze i Wicie nie wiadomo, czy pozostawili potomstwo. Klemensa syn Jan, spłacił 1474 r. męża swej siostry Barbary, Andrzeja Grotowskiego (Zs. Warec. 1 B. f. 263). Prawdopodobnie ten Klemens Laskowski występuje w Sanoku 1443 i 1446 r. Jan i Janusz pozostawili liczne potomstwo, istniejące jeszcze w końcu XVIII-go wieku.

Herb Trzaska.

Jan, najstarszy syn Wita, działający już 1407 r., zganiony przez Jana Czarnego z Iłowa, powołał się 1417 r. na wywód szlachecki ojca (M. 3 f. 187), zapisał się 1420 r. z matką i rodzeństwem na sąd polubowny, który mu wydzielił 1421 roku należną część majątku nieruchomego i ruchomego, między innemi część w Laskach po stryju Stanisławie i sołtystwo Wichrowskie. Dział ten potwierdzają matka i rodzeństwo 1423 r. Jan żył jeszcze 1461 r., a z żony Katarzyny, córki Macieja ze Słączyna, miał liczne potomstwo, z którego znamy trzech synów: Wita, studenta uniwersytetu krakowskiego 1443 r., następnie publicznego pisarza 1452 r., Mikołaja także ucznia uniwersytetu krakowskiego 1447 r. i Jana.

Jan ma sprawę z Florjanem Piotrowskim 1451 r., występuje wraz z ojcem 1461 r., zastępuje podsędka w Warce 1466 r., świadczy z rodu Trzasków 1471 r. w Czersku i zeznaje 1488 r. w konsystorzu warszawskim w sprawie Braneckiego (Zs. Warec. 1 B f. 78 i 179; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 590, 753 i 772; 2 f. 68; (Pom. Dz. W. Sr. XVI. 1867).

Syn jego Stanisław, student uniwersytetu krakowskiego 1476 r., ożeniony 1-o v. z Elżbietą z Wilczkowic 1493 r., zabezpieczył 1,500 r. posagu drugiej żonie Barbarze, córce Jakóba z Wodziczny, zawarł układ 1518 r. z synami Janusza Laskowskiego, procesował się 1528 r. z Boglewskim, zapisał 1530 r. córce Barbarze 50 grzywien (Zs. Gr. Czers. 3 f. 10; Zs. Warec. 1 C f. 289; 3 B f. 31; 4 f. 191 i 429). Druga córka Stanisława Katarzyna, jest żoną Łazarza Bonieckiego 1518 roku, a synów znanych trzech: Jan zwany Górny, Jakób i Hieronim.

Jan Górny, żonaty z Anną, córką Jerzego Jeża z Woli Chorążynej 1528 r., miał córkę Katarzynę za Wojciechem Gośniewskim, która zrzekła się 1570 r. ojcowizny na rzecz braci i synów: Jerzego, Stanisława, Krzysztofa, Macieja i Jakóba (Zs. Warec. 4 f. 250; 9 f. 927; 10 f. 520; 11 f. 3).

Jerzy zapisał 1569 r. żonie, Zofji Rykalskiej, córce Wojciecha, 300 floren. na Laskach, a ona zrzekła się części Rykał na rzecz braci i ojca 1570 roku, 1586 i 1588 r. wziął część Lasków w zastaw od brata Jakóba. Z córek jego Anna, zeznawała zapisy z mężem, Janem Gośniewskim 1590 i 1594 r.; Barbara zeznała zapis dożywocia z mężem, Janem Warszewickim, 1602 i 1610 r.; Zofja była żoną 1-o v. Samuela Siekluckiego, 2-o v. Pawła Rykalskiego 1612 r.; Dorota, żona Pawła Chrościechowskiego 1617 r.

Syn Stanisław, zabezpieczył 1599 r. posag żonie, Dorocie Zamojskiej, wraz z stryjecznym bratem Janem, synem Krzysztofa, kupili 1599 r. część Lasków od stryja Jakóba. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Krzysztofa Rykalskiego, który kupił 1624 r., od pasierbów, Tomasza i Wojciecha, część Rykał, Wysokiej i Rudki. Tomasz został zabity, a zabójstwa tego dochodzi procesem 1634 r. jedyna pozostała siostra Zofja Krzysztofowa Moczydłowska. Wojciech asystował 1610 r. przy akcie sprzedaży Lasków siostrze stryjecznej, Małgorzacie Janowej Ulenieckiej, zapisał 1613 r. posag żonie, Annie z Zaleskich Brzumińskiej, sprzedał część Lasków Gośniewskiemu i Piotrowi Laskowskiemu 1622 r., zabezpieczył 1627 r. posag drugiej żonie, Zofji Rylskiej, która jako wdowa, ustąpiła 70 florenów siostrze męża, Zofji (Zs. Warec. 10 f. 526; 15 f. 399; 17 f. 88 i 102; 25 f. 64 i 416; 27 f. 580; Zs. Gr. Czers. 37 f. 480; 43 f. 19; Perp. Czers. 1 A f. 76; 1 B f. 294; 2 f. 267; 3 f. 334 i 380; 4 f. 164 i 313; 5 f. 409; 6 f. 379, 409 i 484; 7 f. 56, 162 i 297).

Stanisław, syn Jana Górnego, 1570 r. wierzyciel Gośniewskiego (Zs. Gr. Czers. 39 f. 183). Maciej, syn Stanisława, zamieniał 1625 r. grunta w Laskach z Piotrem, synem Rosława (Perp. Czers. 7 f. 235).

W linji Stanisława i Macieja, synów Jana Górnego, żyło w XVII-m wieku kilku Maciejów, których rozmieścić w rodowodzie trudno.

Maciej, żonaty 1605 r. z Jadwigą, córką Mikołaja Siekluckiego (Zs. Warec. 18 f. 653). Tego samego, zdaje się, Macieja, zwanego Drabem, żoną drugą była Zofja Rudzka, która zapisała 1634 r. córce Marynie 100 florenów, a którą już wdowę kwitował Mikołaj Laskowski 1645 r. Maryna, jako żona Krzysztofa Ostałowskiego 1668 r., w obecności brata rodzonego Walentego i stryjecznego Stanisława, syna także Macieja, zeznała cesję na rzecz Biejkowskich. Starsza córka Macieja Draba, Dorota, żona Wojciecha Ramusza, kwitowała 1644 r. z posagu brata Aleksandra i sprzedała Siekluki.

Aleksander z dwóch żon, Anny Grzegorzewskiej 1637 r. i Zofji Niedabylskiej 1642 r., potomstwa, zdaje się, nie zostawił, żył jeszcze 1652 r.

Walenty razem z bratem spłacił 400 florenów Mikołajowi, synowi Bartłomieja i zastawił część Lasków Biejkowskiej 1654 r., zapisał 1650 r. matce dożywocie na części majątku, a 1653 r. żonie, Ewie Gośniewskiej, córce Jana. Córka Walentego Anna, 1-o v. była za Szymonem Turobojskim 1690 r., 2-o v. za Franciszkiem Parulem 1699 r. Nie wiem, czy tego Walentego syn Antoni, otrzymał od wuja swego, Remigjana Lasockiego, dożywocie na 5,000 floren. na Dąbrówce

(Zs. Warec. 24 f. 422; 25 f. 1; 27 f. 21, 98, 513, 712, 719 i 958; 28 f. 242; Perp. Czers. 9 f. 373; 10 f. 30, 486 i 487; 11 f. 325, 549 i 629; 12 f. 345; 13 f. 252; 14 C f. 31; 15 f. 455 i 461; 16 A f. 188).

Jakób, syn Jana Górnego, żonaty z Anną Jastrzębską, córką Jana, 1576 r., zastawił 1586 r. bratu Jerzemu, a sprzedał 1599 r. bratankom, Stanisławowi, synowi Jerzego i Janowi, synowi Krzysztofa, części Lasków. Anna, córka Jakóba, żona 1-o v. Stanisława Kozietulskiego z Winiar 1613 r., a 2-o v. Walentego Piekarskiego 1628 r. (Zs. Warec. 11 f. 243; 14 f. 103; 20 f. 370; Zs. Gr. Czers. 44 f. 209; 54 f. 1110; Perp. Czers. 1 B f. 294; 9 f. 436).

Krzysztof, syn Jana Górnego, razem z Jakóbem zeznał zapis na rzecz stryjecznych braci. Rosława i Mikołaja, synów Jakóba, 1561 r., zabezpieczył posag żonie Annie, córce Wojciecha Rykalskiego, 1566 i 1568 r., wziął 1567 r. w zastaw część w Laskach od stryja Hieronima, spłacił 1568 roku braciom 80 kóp groszy, wziął w zastaw grunta od Jana, syna Hieronima, 1572 r., kwitował brata Jerzego 1574 r., sprzedał 1599 r. część Lasków synowi Janowi i żonie jego, Dorocie z Prackich (Zs. Warec. 3 B f. 329; 10 f. 283; 11 f. 62; Zs. Gr. Czers. 35 f. 790; 36 f. 289; 40 f. 894; 43 f. 19; Perp. Czers. 1 B f. 308).

Jan, syn Krzysztofa, nabywszy od ojca część Lasków, zapisał oprawę żonie 1599 i 1602 r., kupił część Lasków od stryja Jakóba 1599 r., spłacił posag siostrze, Jadwidze Maciejowej Wilskiej, 1610 r., przyjął cesję od Rykalskiej 1613 roku, z wymienionej żony pozostawił synów: Stanisława, Macieja i Krzysztofa 1635 r. (Perd. Czers. 1 B f. 294, 308 i 309; 2 f. 279; 3 f. 356; Zs. Warec. 20 f. 370; 25 f. 120; 27 f. 38).

Stanisław nabył część Lasków i zapisał dożywocie żonie, Annie Mirowskiej, 1635 r., spłacił 200 florenów Zamojskiemu 1636 — 1642 r., sprzedał część Lasków bratu Krzysztofowi 1641 roku, ma 300 florenów u Rudawskiego 1643 roku (Zs. Warec. 25 f. 112, 266, 411 i 412; 27 f. 213, 232 i 451; Perp. Czers. 10 f. 240).

Maciej przyznał 1635 r. dług Zaleskiej, zeznał 1637 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Wągrodzkich i za jej zgodą sprzedał 1642 — 1643 r. część swą Lasków bratu Krzysztofowi. Córki Macieja: Zuzanna Jaworska i Marjanna, 1-o v. Kasprowa Gośniewska 1672 r., a 2-o v. Andrzejowa Dzięgiel Falęcka 1673 r., zrzekły się 1681 r. ojcowizny na rzecz brata Stanisława.

Stanisław, żonaty 1-o v. z Felicjanną Nagórczanką 1678 r., która sprzedała Żerowo Górskiemu 1681 r., zeznał 1687 r. zapis dożywocia z drugą żoną. Marjanną Wolską, z której córka Elżbieta, żona Adama Załęskiego, 1730 r. wydzierżawiła część Pitalewa Linkszom.

Maciej, drugi syn Macieja, sprzedał 1682 r. bratu Stanisławowi część Pitalewa, ma 900 florenów u Jana, syna Krzysztofa, 1699 r., i przeznacza 1708 r. córce Marjannie sumę na Boglewicach, a synowi Franciszkowi sumę u Arciszewskiego. Starsza córka Macieja Jadwiga, w latach 1689 — 1700 jest żoną Adama Arciszewskiego, z którym skupiła części w Goljanach. Paweł, drugi syn Macieja, syn Macieja, jest 1725 roku opiekunem synowców swych, dzieci Franciszka. Tego Pawła może córka Franciszka, żona Jana Żółtowskiego, manifestuje w grodzie czerskim przeciw (siostrze) Rozalji, żonie Kazimierza Lisowskiego (Perp. Czers. 32 f. 229). Franciszek zeznał zapis dożywocia z żoną, Ludwiką

Gośniewską, 1720 r. i wkrótce umarł, a wdowa wyszła tego jeszcze roku za Staniszewskiego. Dzieci Franciszka: Jacenty, Józef i Aleksandra, wraz z stryjem rodzonym i opiekunem, zostali wprowadzeni 1725 r. w posiadanie części dóbr Kraska. Jacenty ożenił się 1741 r. z Krystyną Rudzieńską, która umarła 1743 roku, zostawiając córkę Annę, dziedziczkę części Woli Łychowskiej 1743 r. Anna, wyposażona przez dziadka Rudzieńskiego, wyszła 1757 roku za Mikołaja Wolskiego (Zs. Warec. 25 f. 222; 26 f. 157; 27 f. 203, 204, 207 i 361; Perp. Czers. 13 f. 425, 440, 601, 724 i 725; 14 A f. 26, 279 i 406; 14 C f. 43; 16 A f. 384; 16 B f. 68; 18 f. 23; 19 f. 3 i 67; 20 f. 17; 21 f. 336; 23 B f. 287; 24 f. 128; 25 f. 255; 26 f. 195 i 238; 30 f. 350; 31 f. 173).

Krzysztof nabywszy od brata Macieja część Lasków, zapisał 1642 r. dożywocie pierwszej żonie, Katarzynie Zawiszance, zawarł kontrakt 1643 r. z Aleksandrem, synem Macieja Draba, procesował się w sprawie zabójstwa stryjecznego (dalszego) brata Tomasza, z siostrą jego Moczydłowską 1644 r., zeznał zapis dożywocia 1650 r. z drugą żoną, Maryną Kłodzińską, córką Adama, żył jeszcze 1654 roku. Z pierwszej żony miał syna Jana, z drugiej—Marcina.

Jan zapisał dożywocie żonie, Katarzynie Kurowskiej, 1671 r., nabył część Lasków od przyrodniego brata Marcina 1692 r., zapisał dożywocie drugiej żonie, Jadwidze z Rykalskich Stanisławowej Grzegorzewskiej, 1694 r., która zapisała jego córce, a swej pasierbicy, Marjannie Piotrowej Rykalskiej, 500 florenów 1699 r., pokwitowany wraz z synem Piotrem przez Mirowskich, nie żył już 1708 r., w którym wdowę jego wprowadzono do Lasków. Zofja, druga córka Jana, z bratem Piotrem odstąpili 1699 r. sumy swej na Budziszynku Bielawskiemu, z mężem pierwszym, Marcjanem Brzezickim, kwitowała 1714 r. macochę, cedowała 1724 r. sumy Marcinowi Laskowskiemu, zeznała 1730 r. zapis na rzecz przyszłego męża, Jana Zbierzchowskiego.

Piotr, syn Jana, żonaty 1699 r. z Barbarą Grzegorzewską, 2-o v. Franciszkową Puchaliną 1717 r., pozostawił dzieci: Jakóba, Antoniego, Katarzynę i Annę, które wraz z matką zasądziły 1714 r. Izbińskich o dług. Katarzyna jest żoną Antoniego Strzeleckiego 1747 r., Anna żoną Jana Sankowskiego 1725 r.

Jakób w imieniu brata i matki, zastawił 1736 r. część Lasków, 1743 r. kwitował sukcessorów dziada Marcina, 1754 r. w imieniu swoim i synowicy swej Katarzyny, córki Antoniego, układa się o Laski z siostrą Sankowską i Zaborowskim.

Marcin, drugi syn Krzysztofa, żonaty 1-o v. z Zofją Teresą Staniszewską 1685 r., która wraz z siostrami odstąpiła praw swych do sołectwa w Wilczkowicach Stroplewiczowi 1699 r., zapisał 1708 r. dożywocie drugiej żonie, Rozalji Teofili Trąmbczyńskiej, wwiązany 1710 r. w Wolę Pogroszewską, nie żył już 1713 r., w którym wdowa jego z synami: Franciszkiem, Ignacym i Marcinem, kwitowała Zbierzchowskiego. Wdowa po Marcinie wyszła 2-o v. za Macieja Baranowskiego. Córka Marcina, jedyna zdaje się, Martyna, była żoną Augustyna Wrzoska 1730 r. Z synów Marcina:

O Marcinie po 1724 r. wzmianki nie ma.

Ignacy wraz z synami Franciszka, sprzedał 1742 roku część Lasków Rożeckim; wdowa po nim, Eufrozyna z Braneckich, kwitowała 1748 roku Laskowskich.

Franciszek zeznał 1728 r. zapis dożywocia z żoną, Zofją Podwysocką, której brat Piotr oddał Boglewice 1738 roku. Franciszek wkrótce umarł, a wdowa wyszła 2-o v. za Pawła Kłodzikiewicza, 3-o v. za Tomasza Goljana 1749 r., któremu zapisała sumę na Machnatce. Synowie Franciszka: Antoni, Krzysztof i Walenty, zapisali się 1748 r. na kompromis w sprawie o Oczesały z Wrzoskami i Baranowskiemi. Krzysztof wkrótce umarł, a Antoni i Walenty, spłacili 1752 roku ojczyma z Machnatki i obaj podpisali, z ziemią czerską, elekcję Stanisława Augusta.

Antoni cedował 1755 r. z sumy na Laskach, Oczosały i Widów Zaborowskiemu, a 1763 r. bratu Walentemu sumy na Machnatce i Ciechlinie. Tego pewno Antoniego żona, Marjanna ze Staniszewskich, 1792 r. kwitowała Słąnkę, a jako wdowa, z córkami Salomeą i Jadwigą, była kwitowaną przez Lipinka 1796 r.

Walenty cedował 1756 r. sumy na Laskach Zaborowskiemu, nabył 1772 r. Wolę Worowską, a 1787 r. część Gołoszy (Zs. Warec. 27 f. 203, 204, 371, 437, 451, 583, 754, 857 i 951; 28 f. 177; Perp. Czers. 13 f. 343, 378 i 618; 14 f. 160; 14 C f. 134, 186 i 230; 14 D f. 123; 15 f. 205; 16 A f. 121, 135, 151 i 255; 16 B f. 9; 17 f. 66, 81, 131 i 212; 16 C f. 134; 17 f. 90; 18 f. 42, 189 i 190; 19 f. 410; 20 f. 365; 21 f. 15, 148, 281 i 363; 23 B f. 292 i 452; 24 f. 322 i 430; 26 f. 129 i 245; 28 f. 79, 170, 210 i 306; 29 f. 31, 449 i 535; 30 f. 57, 63, 159, 162 i 272; 32 f. 11; 34 f. 303; 40 f. 413 i 524; Deb. Czers. 2 f. 143; DW. 62 f. 1456; 103 f. 697).

Jakób, drugi syn Stanisława, a brat Jana Górnego, zabezpieczył 1532 r. posag żonie Dorocie, córce Wojciecha z Dużych Rykał, przyjął 1545 r. zapis sumy od braci stryjecznych, Piotra i Stanisława, synów Bernarda. Z córek Jakóba, Barbara była żoną Jana Boskiego 1564 r., a Katarzyna, wdowa po Serafinie Zawiszy 1585 r., zeznała zapis dożywocia z drugim mężem, Mikołajem Wodziczeńskim (Wojczyńskim) na Nowej Wsi 1590 r. Synowie: Rosłan i Mikołaj, 1552 r. mają sumę u Stanisława, syna Bernarda, przyjmują zapis 1561 r. (1571 r.?) od Krzysztofa i Jakóba, synów Hieronima, zapisują 1563 r. dożywocie matce i robią dział Lasków 1564 r. (Zs. Warec. 5 f. 170; 7 f. 307; 9 f. 879 i 928; 11 f. 262, 263 i 390; 13 f. 313; Zs. Gr. Czers. 17 f. 271; 30 f. 554; 31 f. 815; 32 f. 86; Perp. Czers. I. A f. 117).

Mikołaj zabezpieczył posag 1566 r. pierwszej żonie Urszuli, córce Stanisława Boskiego, a 1571 r. drugiej— Barbarze, córce Jana Boskiego, 1579 — 1582 roku miał sprawy z stryjecznemi braćmi, synami Hieronima. Jego może synem był Mateusz, który sprzedaje 1597 r. i odkupuje 1599 r. części w Laskach, a córka Elżbieta, żona Jana Brzozowskiego 1617 — 1627 r. (Zs. Warec. 9 f. 934; 10 f. 791; 16 f. 255; 23 f. 511; Zs. Gr. Czers. 32 f. 350; 41 f. 680; 46 f. 878; 51 f. 64; Perp. Czers. 1 B f. 277; 5 f. 350; 7 f. 257).

Rosłan, syn Jakóba, dziedzic części Lasków i Kabajki, zabezpieczył 1563 r. żonie Katarzynie, córce Jana Kożuchowskiego, 300 kóp groszy posagu na Laskach, a 1580 r. 1,000 florenów, żył jeszcze 1588 r., w którym przyznał dług Jakóbowi Rożeckiemu. Z córek Rosłana: Jadwiga jest żoną Ludwika Lisowskiego 1588 r.; Barbara—Bartłomieja Falęckiego 1600 r.; a Zofja—Jakóba Rożeckiego 1600 r. Synów było trzech: Walerjan, Piotr i Stanisław (Zs. Warec. 9 f. 823; 12 f. 1213; 14 f. 267; 17 f. 324 i 326; 18 f. 678; Zs. Gr. Czers. 30 f. 623; 48 C f. 678; 54 f. 2; 56 f. 650; Perp. Czers. 2 f. 82; 6 f. 703).

Walerjan, zwany czasem Walentym, dziedzic części Dylewa, Dylewka i Siedlec, zapisał dwom córkom brata Piotra po 200 florenów 1629 r., posesor Winiar 1634 r., wuj i opiekun Mirowskich 1643 r. i Maryny Lisowskiej 1644 r., wziął w zastaw Lisowo od Rykalskiego 1644 r., kupił za 20,000 florenów Palczew, Rzyśkową Wieś, Pisarskie i Bończę od Bonieckiego 1645 r., umarł bezdzietny między 1648 a 1650 r. (Zs. Warec. 24 f. 309, 310 i 514; 25 f. 49, 266 i 412; 27 f. 38, 406, 519, 553, 554, 697, 708, 881 i 962; Perp. Czers. 8 f. 495; 9 f. 240; 11 f. 549).

Piotr zapisał posag żonie, Marancji Ciołkównie, 1603 r., kwitował Stanisława Ciołka 1607 r.; zeznał zapis dożywocia z żoną 1608 r., nabył część Lasków od brata Walerjana. Zostały po nim tylko cztery córki: Katarzyna, żona Zbigniewa Biejkowskiego; Zofja, niezamężna, żyła jeszcze 1658 r., tym dwom stryj Walerjan zapisał 1629 r. po 200 florenów; Anna, której ojciec 1645 r. zapisał 1,000 florenów, panna 1667 r. i Jadwiga, żona 1-o v. Florjana Woyczyńskiego 1650 r., a 2-o v. Samsona Słąnki 1663 r. (Zs. Warec. 19 f. 78; 21 f. 623; 24 f. 177 i 310; 25 f. 266 i 541; 26 f. 159; 27 f. 833 i 952; 28 f. 376; 29 f. 236; 30 f. 178; Perp. Czers. 2 f. 358; 8 f. 495; 11 f. 300; DW. 34 f. 341).

Stanisław, trzeci syn Rosłana, zeznał 1597 r. zapis na rzecz brata Piotra, zeznał 1605 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Potrykowską, która zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz braci 1605 r., a żyje jeszcze jako wdowa i dożywotniczka na części Lasków 1635 r. Córka ich Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja Żelechińskiego 1628 r., a 2-o v. Mikołaja Grabowskiego, nabyła 1628 i 1641 r. część Kabajki od stryja Walerjana i od braci swych rodzonych, Serafina i Pawła.

Serafin wraz z bratem odstąpił 1628 r. część Kabajki siostrze, a 1636 r. części Lasków Mirowskiemu, 1637 r. zawarł układ z synami Bartłomieja, 1642 roku procesował Żelechińskich o posag siostry, zeznał 1643 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Grzegorzewską, z której zostawił córkę Agnieszkę za Adamem Gawłowskim 1677 r. i synów: Pawła, Stefana, Kaspra i Tomasza, którzy wraz z matką procesowali 1653 r. Żelechińskiego o 660 florenów.

Z nich Tomasz, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Chomętowską 1678 r., a 2-o v. z Teresą Trzebieńską 1682 r., pozostawił córkę Katarzynę za Piotrem Stanisławem Duninem Łabędzkim 1699 r. (Zs. Warec. 24 f. 414; 25 f. 110, 158 i 315; 26 f. 188; 27 f. 7, 88, 277, 369, 374, 383, 446, 549 i 725; 28 f. 104; 29 f. 259; 30 f. 88; Perp. Czers. 2 f. 540; 8 f. 47, 68 i 225; 11 f. 336 i 607; 13 f. 480, 519 i 675; 14 A f. 27 i 219; 16 f. 138 i 378; 16 B f. 137).

Paweł, drugi syn Stanisława, a brat Serafina, z którym zwykle wspólnie działa, żonaty z Marjanną Żądło Dąbrowską 1629 r., z którą zeznał zapis dożywocia 1649 r., współdziedzic po stryju Walerjanie Sielca, Dylewa, Palczewa, pozwał 1650 r. Biejkowskiego, o zdanie rachunku z posiadania Palczewa. Synów jego znamy trzech: Adrjana, Krzysztofa i Walerjana.

Adrjan sprzedał części Lasków bratu księdzu Krzysztofowi, który komendarz błotnicki 1678 r., proboszcz horodecki 1683 r., nabył drugą część Lasków od brata Walerjana 1678 r. i zamienił różne grunta z Grotowskim 1683 r.

Walerjan, dziedzic Sielca, Dylewa i Dylewka, ożenił się 1649 r. z Marjanną Świdzińską, córką Adrjana, wraz z którą sprzedał Sielec Słąnce 1688 r., a nabył różne sumy od Sulimy 1700 r., wkrótce potem umarł, pozostawiwszy córkę Katarzynę za Aleksandrem Michałem Bromirskim 1688 r. i synów: Jana i Marcina

(Zs. Warec. 24 f. 464 i 516; 26 f. 2 i 3; 27 f. 209, 710 i 935; 28 f. 226; Perp. Czers. 11 f. 127, 208 i 209; 12 f. 252 i 258; 13 f. 464, 508, 614 i 682; 14 A f. 54, 219, 349 i 351; 16 A f. 380).

Jan, syn Walerjana, ożeniony z Marjanną z Kożuchowskich Andrzejową Klonowską 1685 r., w latach 1694 — 1698 nabywa prawa i przeprowadza działy dóbr Szczyty, Brzeście, Wola Brzeska i Minkówka, z współsukcesorami Kożuchowskich, a 1703 r. zawarł układ z bratem Marcinem. Synowie: Józef i Antoni, 1729 r. sprzedali stryjowi Marcinowi części swe w dobrach Szczyty, Brzeście i Wola Brzeska.

Józef, podstoli rożański, z Marjanny Susłowiczównej, 2-o v. Mikołajowej Przeździeckiej, podczaszyny gostyńskiej, miał syna Stanisława, którego spadkobiercą był Józef Michał, syn Marcina, 1754 r. (Perp. Czers. 14 f. 14; 14 C f. 262 i 322; 15 f. 34—36; 16 A f. 185 i 290; 16 B f. 44 i 279; 21 f. 26, 173 i 329; DW. 65 f. 629; 77 f. 14).

Marcin, syn Walerjana, kapitan wojsk królewskich 1698 r., podczaszy inflancki 1702 r., major wojsk królewskich 1702 r., sędzia kapturowy czerski 1733 roku, skupił w latach 1698 — 1702 części Piekart, w latach 1701 — 1704 części Szczytów, Brześcia i Woli Brzeskiej, żonaty 1-o v. z Anną Cebrowską 1701 roku, a 2-o v. z Katarzyną z Leduchowskich, wdową po Hieronimie Kurdwanowskim i po Józefie Grotowskim, pozostawił, z pierwszej żony, córkę Annę za Mikołajem Baranowskim 1721 r. i syna Józefa Michała (Perp. Czers. 14 D f. 83 i 96; 15 f. 53, 407 i 431; 16 A f. 161; 16 B f. 151, 193, 216, 279 i 356; 17 f. 391; 19 f. 81; 20 f. 163, 178, 188 i 195; 23 A f. 1, 17 i 85; Deb. Czers. 2 f. 54).

Józef Michał, stolnik bielski, ożenił się 1732 r., z Marjanną Szostkowską, której zabezpieczył posag na Laskach 1733 r., wwiązany w Szczyty, Brzeście i Minkówkę po ojcu 1735 i 1737 r., kwitował 1754 r. kanclerza Małachowskiego, jako spadkobierca Stanisława, podstolica rożańskiego. Żona jego wraz z siostrą swą, Agnieszką Chajęcką, sprzedała 1732 r. Tarnów i Rudę Giżyckiemu, a owdowiawszy, wyszła 2-o v. za Józefa Celińskiego, podczaszego ciechanowskiego 1756 roku. Jedyna ich córka Teresa, była żoną 1-o v. Marka Godlewskiego, cześnika nurskiego, a 2-o v. Antoniego Lasockiego 1765 r., starosty gostyńskiego, w końcu wojewody ciechanowskiego (Perp. Czers. 14 C f. 209; 22 f. 194, 195, 203, 206, 211 i 227; 23 A f. 28; 23 B f. 107; 25 f. 113; 27 f. 120; 28 f. 107; DW. 70 f. 92; 77 f. 14; 85 f. 60; 107 f. 402).

Hieronim, trzeci syn Stanisława, a brat Jana Górnego i Jakóba, przyjął 1537 r. zapis na Laskach od synów Bernarda, zapisał 1540 r. dług żonie, Annie Rykalskiej, córce Wojciecha z Dużych Rykał, zeznał z nią zapis dożywocia 1563 roku i wyznaczyli razem po 50 kóp posagu córkom: Dorocie, Katarzynie, Elżbiecie i Annie, 1566 r. razem z bratankami procesuje Andrzeja Laskowskiego o dział Lasków, sprzedał 1567 r. część Lasków Rosłanowi i Krzysztofowi. Z wymienionych córek Hieronima, Dorota jest żoną Jana Miedzechowskiego 1571 r.; Elżbieta za Janem Gośniewskim 1571 r.; Anna za Janem Goźlińskim 1591 r. Synów było czterech: Jerzy, Stanisław, Maciej, o którym po r. 1563 wzmianki nie znalazłem i Jan (Zs. Warec. 5 f. 673; 6 f. 164; 9 f. 831 i 878; 10 f. 793; 13 f. 215; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 63; 30 f. 433 i 632; 34 f. 473; 35 f. 790; Perp. Czers. 1 A f. 205).

Jerzy v. Grzegorz z dwóch żon, Anny Miedzechowskiej, córki Jana 1571 r. i Doroty, córki Andrzeja Ossowskiego 1577 r., potomstwa, zdaje się, nie zostawił (Zs. Warec. 10 f. 792; 11 f. 263 i 283; 13 f. 109; Zs. Grodz. Czers. 39 f. 636; 46 f. 1101).

Stanisław zabezpieczył 1571 r. posag żonie Annie, córce Jana Jastrzębskiego i tegoż roku przeprowadził dział Lasków z braćmi, Jerzym i Janem, 1573 roku kwitował z posagu szwagra, Stanisława Gołębia Jastrzębskiego. Synowie jego: Franciszek, Marcin i Krzysztof, sprzedali 1602 i 1615 r. części Miedzechowa Wielkiego Grzegorzewskiemu.

Franciszek kupił 1609 r. część Lasków od brata Marcina, 1599 i 1627 r. zapisał posag i dożywocie żonie, Annie Ossowskiej, córce Gabrjela, zastawił 1629 roku część Czarnej Miedzechowskim, pozostawił synów dwóch: Stanisława zwanego Gucik, występującego 1634 i 1635 r., jako spadkobierca brata Jana. Tymczasem Jan żyjący 1629 r., miał syna Franciszka, prawdopodobnie pogrobowca, który wraz z babką i ciotką Dorotą, a potem sam, procesuje się 1643 — 1658 roku z Anną Piekarską, córką Jakóba Laskowskiego i Anny Jastrzębskiej. Franciszek sprzedał część Lasków Walerjanowi 1662 r.

Marcin, syn Stanisława, zeznał zapis dożywocia 1616 r. z pierwszą żoną, Małgorzatą Całowańską, a 1626 r. z drugą, Magdaleną Lisowską, córką Sebastjana. Jedyna córka Marcina Dorota, żona Jana Małęczyńskiego 1635 r., procesuje się od 1634 r. z macochą, już zamężną 2-o v. Górską, aż do 1643 r., w którym się skwitowały (Zs. Warec. 10 f. 860; 16 f. 14; 18 f. 151; 20 f. 387; 21 f. 363 i 623; 23 f. 11, 403 i 501; 24 f. 53, 112, 306 i 678; 25 f. 48, 55, 57, 182, 184 i 185; 26 f. 509 i 559; 27 f. 35, 49, 215, 242, 371, 511, 524, 692 i 993; 28 f. 374; Zs. Gr. Czers. 39 f. 841; 40 f. 143, 242—264; 41 f. 438; 46 f. 878; Perp. Czers. 1 B f. 266; 2 f. 206; 3 f. 168; 5 f. 103; 7 f. 200; 10 f. 386; 12 f. 253).

Jan, syn Hieronima, zastawił 1572 r. część Lasków Krzysztofowi, zapisał 1578 r. 550 florenów żonie Annie, córce Stanisława Boskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1594 r., sprzedał 1602 r. części Lasków Bartłomiejowi, synowi Andrzeja, a 1612 r. odstąpił różnych praw synowi swemu Bartłomiejowi.

Bartłomiej, żonaty z Jadwigą Oczesalską 1624 r., nabył 1610 r. część Lasków od Małgorzaty Janowej Ulenieckiej i część 1617 r. od Anny Kozietulskiej, sprzedał 1625 i 1631 r. części w Laskach Rykalskiemu i Bylinie, kupił 1626 r. część Radlina i zaraz odprzedał ją Kożuchowskiej, umarł bezdzietny 1643 r. (Zs. Gr. Czers. 40 f. 894; 43 f. 779; 51 f. 164; Zs. Warec. 15 f. 400; 20 f. 140; 21 f. 780; 24 f. 103, 525 i 585; 25 f. 116; 26 f. 159; 27 f. 183, 414 i 536; Perp. Czers. 2 f. 220; 3 f. 380; 7 f. 64, 229, 345 i 357).

Janusz z Lasków, drugi syn Wita, ma polecone z starszym bratem Janem rozmierzyć Laski, a 1423 r. dopełnił działu z trzema młodszemi braćmi (Zs. Warec. 1 A f. 58 i Najst. Ks. Czerskie). Ten Janusz, sądząc z pieczęci z herbem Trzaska około 1427 r. (Not. Zamojskiego Piekos. VII), otrzymał czy też nabył wójtostwo w Mościskach. Syn jego, Mikołaj Laskowski, wójt z Mościsk, zabezpieczył 1471 r. żonie Katarzynie, 30 grzyw. posagu i 70 grzyw. wiana na połowie wójtostwa, sprzedał 1473 r. sołectwo w Tytowej Woli, w przemyskiem, Jakóbowi z Koniecpola.

Mikołaj pozostawił synów: Mikołaja, który wyposażył 1488 r. 100 grzywnami siostrę. Zofję Bernardynową Krzywiecką i Jana, który temuż szwagrowi zastawił za 32 grzyw. sołectwo w Tytowej Woli 1497 r. i dwie córki: wymienioną Zofję i Annę, żonę Biedrzycha Trzcieńskiego, której mąż oprawił 1481 roku 200 grzywien posagu i wiana (AGZ. XVII i XVIII). Bielski wspomina Zygmunta, wójtowicza z Mościsk, poturczonego posła od sułtana do króla 1518 r. Jan Laskowski otrzymał 1531 r. sołectwo w Tytowej Woli od króla.

Janusz, prawdopodobnie drugi syn Janusza, przezwany Granidło Laskowski, pozostawił córki: Agnieszkę za Mikołajem Pomianowskim z Wielkich Jezior, która zeznała 1532 r. zapis na rzecz braci i bratanków po bracie Bernardzie; Annę za Adamem Turowskim 1532 r., i Elżbietę za Stanisławem Kąckim ze Słanczyna, wdowę 1532 r. i trzech synów: Bernarda, Andrzeja i Jana Granidłów Laskowskich, którzy w 1512 i 1518 r. zawarli układ z Stanisławem, synem Jana (Zs. Warec. 2 f. 209; 3 B f. 39; 5 f. 153 i 154).

Bernard Granidło, pozostawił synów: Piotra i Stanisława, na rzecz których ciotka Pomianowska zeznała zapis 1530 r., a którzy zawierali różne tranzakcje z Hieronimem Laskowskim 1537 r., z stryjem Janem 1539 r. i z bratem stryjecznym (dalszym) Jakóbem, synem Stanisława, 1545 r.

Piotr był ożeniony z Barbarą Skorkowską, córką Jana, która rozwiódłszy się z nim, odstąpiła zapisu swego na Laskach szwagrowi Stanisławowi 1550 r.

Stanisław, żonaty 1-o v. z Barbarą Zbożeńską, zabezpieczył 1562 r. posag drugiej żonie Annie, córce Mikołaja Zbroskiego, i wyznaczył 1565 r. opiekę nad jedyną swą córką z pierwszej żony Dorotą. Nie żył już 1572 r., w którym wdowę Annę wwiązano w Laski (Zs. Warec. 5 f. 673; 6 f. 59; 7 f. 307 i 446; 8 f. 95; 9 f. 826 i 908; 10 f. 627; Ziems. Grodz. Czers. 11 f. 296; 17 f. 271; 32 f. 411; 41 f. 182).

Andrzej Granidło, drugi syn Janusza, ożeniony z Jadwigą, córką Stanisława Zaliwskiego, dziedziczką wsi Jagodne Chojeczne, stąd zwaną czasem Jadwigą Chojecką, której zabezpieczył posag 1568 i 1569 r., a Jagodne oddał 1568 r. synom: Franciszkowi, Andrzejowi, Pawłowi, Jakóbowi, Mikołajowi i Bartłomiejowi. Jadwiga, córka Andrzeja, żona Joachima Osiemborowskiego, zrzekła się ojcowizny na rzecz braci, Jakóba i Bartłomieja 1605 roku (Zs. Warec. 10 f. 597; 18 f. 838; Zs. Gr. Czers. 30 f. 294; 36 f. 474; 38 f. 172 i 521; 45 f. 690).

Franciszek, syn Andrzeja, 1564 r. ma sprawę z Dzielińskim, żonaty był z Barbarą Wylezińską, która obrała pełnomocnikiem brata swego Tomasza 1579 roku (Zs. Gr. Czers. 32 f. 22; 46 f. 674).

Paweł, dziedzic Jagodnego 1568 r., podstarości liwski 1588 r., kwitował 1563 r. brata Jakóba, był wyznaczony opiekunem córki przez Stanisława, syna Bernarda 1565 r. (Zs. Warec. 9 f. 826; 10 f. 600; 14 f. 405; Zs. Gr. Czers. 30 f. 571; 31 f. 148 i 528; 32 f. 39).

Mikołaj był ożeniony z Barbarą Miedzechowską, 2-o v. żoną jego brata Jakóba 1589 r.

Jakób zeznał 1589 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą Miedzechowską, córką Jana, wdową po bracie Mikołaju, przyjął 1596 r. zapis od Franciszka, syna Stanisława, kupił część Lasków 1597 r. od Mateusza, syna Mikołaja. Wdowa po nim

sprzedała 1617 r. część Miedzechowa Wielkiego i Czarnej Żelechowskiemu, a żyła wdową jeszcze 1621 roku (Zs. Warec. 14 f. 292; 16 f. 14 i 255; 22 f. 1124; Perp. Czers. 5 f. 271).

Bartłomiej kwitował 1579 r. stryjecznego brata Bernarda, kupił 1602 roku część Lasków od Jana, syna Hieronima, zapisał 1604 r. sumę żonie, Zofji Boskiej, córce Jana, kwitował 1612 r. Mirowskiego. Z córek jego: Dorota była żoną 1-o v. Florjana Jasieńskiego 1621 r., a 2-o v. Jana Lekarskiego, burgrabiego czerskiego 1628 r.; Anna żoną Jana Wyszoty 1626 r.; synów znamy dwóch: Piotra i Mikołaja (Zs. Warec. 11 f. 789; 18 f. 499; 20 f. 49; 22 f. 1080; 25 f. 114; 26 f. 370; Perp. Czers. 2 f. 220; 7 f. 291; 8 f. 33; 11 f. 486).

Piotr, syn Bartłomieja, w latach 1630 — 1644 nabywa różne części Lasków, 1630 r. zeznał zapis dożywocia z pierwszą żoną, Jadwigą Skolimowską, a 1647 r. z drugą, Katarzyną Staniszewską, która zrzekła się 1651 r. dóbr wszelkich na rzecz rodziców. Z córek Piotra: Marjanna, żona Piotra Rykalskiego 1651 roku, zmarła bezdzietnie przed 1667 r., a Katarzyna, żona 1-o v. Pawła Chynowskiego 1649 r., 2-o v. Sebastjana Zawiszy 1660 r., 3-o v. Mikołaja Grabowskiego 1676 r., żyła jeszcze 1698 roku (Zs. Warec. 24 f. 460 i 602; 26 f. 370 i 525; 27 f. 188, 441, 719 i 827; 28 f. 176; 29 f. 158; 30 f. 61 i 181; Perp. Czers. 8 f. 321—323; 10 f. 518 i 767; 11 f. 234, 424, 443 i 667; 12 f. 173 i 356; 13 f. 468; 16 A f. 68).

Mikołaj, syn Bartłomieja, żonaty 1-o v. z Marjanną z Wolskich Gośniewską, ożenił się drugi raz 1629 r. z Elżbietą Ossowską, wraz z którą sprzedał 1630 i 1631 r. część Lasków bratu Piotrowi, 1642 r. z bratem kwitował Miedzechowskiego, a 1645 r. z tymże bratem pozwany, o zapis ojcu zeznany na rzecz żony, Zofji z Boskich. Wynikałoby z tego pozwu, że to nie ich matka, ale macocha. Synowie Mikołaja: Krzysztof i Kasper, występują często w aktach od 1660 r. Obaj podpisali, z ziemią czerską, elekcję króla Michała.

Kasper zeznał zapis dożywocia 1660 r. z żoną, Marjanną Staniszewską, nabył część Lasków od brata 1667 r., ma sprawę 1683 r. z Biejkowskim, a wdowa po nim 1700 r. przyznała dług Górskiemu i Staniszewskiemu.

Krzysztof z żoną, Marcjanną z Rudzkich, nabyli od stryjecznej siostry Zawiszyny część Lasków, a część sprzedali Staniszewskiej 1667 r. Krzysztof kwitował 1699 r. Mirowskich i wkrótce umarł, a wdowa po nim z synami: Piotrem: Antonim i Franciszkiem, objęli w posiadanie Laski 1700 r. Z córek Krzysztofa, Konstancja wyszła 1698 r. za Józefa Bartłomieja Chrzanowskiego, a Katarzyna jest żoną Kazimierza Lipinka 1701 r.

Piotr, syn Krzysztofa, 1720 r. zastawił, a 1726 r. sprzedał część Lasków Marcinowi, podczaszemu inflanckiemu, a z żony, Eufrozyny Ogrodzieńskiej, pozostawił synów: Kaspra, Sebastjana i Kazimierza, występujących w latach 1750 — 1757.

Antoni, syn Krzysztofa, z żony, Anny Szadkowskiej, miał syna Konstantego, dziedzica części Zaborówka, który z żoną, Petronellą z Boskich, ma sprawy z Bogatkami, 1750 — 1786 r. Dzieci Konstantego: Stanisław i Rozalja, wdowa po Józefie Olszewskim, kwitowały Antoniego Chudzyńskiego z sumy na Jastrzębi 1791 r. (Zs. Warec. 24 f. 302, 468 i 607; 25 f. 404; 26 f. 2, 3, 123, 154 i 370; 27 f. 188 i 827; 29 f. 113 i 238; 30 f. 181; Perp. Czers. 8 f. 321 — 323; 13 f. 193, 208

i 352; 14 f. 81; 15 f. 249, 348 i 364; 16 A f. 6, 146, 313 i 359; 16 B f. 60, 77 i 86: 17 f. 273 i 402; 19 f. 43 i 338; 20 f. 163; 28 f. 1; 29 f. 141 i 186; 30 f. 88 i 427; 32 f. 81; 38 A f. 68; 40 f. 353; DW. 53 f. 714).

Jan Granidło Laskowski, trzeci syn Janusza z Lasków, nabył 1539 r pewną sumę od synowców, synów Bernarda, zabezpieczył 1546 r. posag żonie Annie, żył jeszcze 1576 r. (Paw.), pozostawił synów: Bernarda, Jana i Piotra, i córki; Zofję za Janem Miedzechowskim 1588 r. i Małgorzatę.

Bernard, ożeniony z Dorotą, córką Pawła Miedzechowskiego v. Dąbrowskiego 1576 r., umarł 1581 r., a wdowa po nim, już 2-o v. Piotrowa Jasieńska, ugodziła się 1582 r. ze szwagrem Piotrem, opiekunem ich synów: Marcina, Pawła i Jana, o posag swój zabezpieczony na Laskach, Kabajce i Miedzechowie. Wszyscy trzej synowie Bernarda, stryj ich Jan i ciotki, i stryjeczna siostra Jadwiga, mają sprawy z Magnuszewskim 1584 — 1588 r., a sami zeznali zapis na rzecz Magnuszewskiego 1595 r.

Marcin, syn Bernarda, 1599 r. zapisał dożywocie i darowiznę żonie, Dorocie Lachowskiej. Córka Marcina Katarzyna, żona Stanisława Gośniewskiego 1619 roku, zrzekła się 1622 r. ojcowizny na rzecz brata Jana.

Jan przyznał 1624 r. dożywocie matce i żonie, Dorocie Gośniewskiej, córce Jana, procesował się o różne drobne sprawy z współdziedzicami Lasków 1628 — 1637 r., pokwitowany 1639 r. ze 100 flor. przez Katarzynę z Laskowskich, 1-o v. Kotarwicką, 2-o v. Lesiewską.

Piotr, syn Jana, brat Bernarda, opiekun synowców po Bernardzie 1581 — 1583 r., z Barbary Boskiej, zostawił tylko jedną córkę Jadwigę 1588 r. Ta Jadwiga, prawdopodobnie jest żoną Wojciecha Staniszewskiego 1600 r. (Zs. Warec. 6 f. 51; 7 f. 530; 11 f. 644; 12 f. 60, 162 i 471; 15 f. 138 i 632; 17 f. 100 i 103; 22 f. 404; 23 f. 241 i 269; 24 f. 48, 209, 297 i 468; 25 f. 54—57, 184 i 185; 26 f. 188 i 633; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 1509; 32 f. 178; 42 f. 859; 44 f. 263; 45 f. 503; 48 D f. 17; 50 f. 886; 52 f. 773; 56 f. 772; Perp. Czers. 1 B f. 175, 249 i 346; 2 f. 15 i 16; 6 f. 454 i 455; 7 f. 59, 113 i 213).

Laskowiec z Lasków 1409 r. w Czersku (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 16). Szymon Przerowa, syn Niemierzy z Lasków i Pabirowic, ma sprawy w Warce 1470 i 1477 r. (Zs. Warec 1 B f. 209 i 295). Stanisław Laskowski, podstarości warecki 1558 r. Piotra Laskowskiego żona, Katarzyna z Grabowskich, 1-o v. Olszamowska, nabyła część Olszam 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 572; 31 f. 83). Dorota, żona Jana Zamojskiego 1603 r. Dorota, żona Bartłomieja Siekluckiego 1603 r. Barbara, żona Sebastjana Piotrowskiego 1611 r. Agnieszka, żona Mikołaja Zaleskiego 1622 r. (Porp. Czers. 2 f. 316 i 343; 3 f. 420; 6 f. 487). Barbara, żona Krzysztofa Wyszoty i Jadwiga, żona Adama Chamskiego, kwitowały 1620 roku ojca swego Jana.

Florjan, syn Jakóba, sprzedał był część Lasków Rykalskiemu, który ją odprzedał 1624 r. Laskowskiemu (Perp. Czers. 6 f. 152 i 154; 7 f. 56). Jan, żonaty 1629 r. z Katarzyną z Kłopockich, 1-o v. Wawrzyńcową Oczosalską, kwitował Sadkowskiego 1631 r. (Zs. Warec. 24 f. 207 i 713; Perp. Czers. 4 f. 220). Mikołaj wziął w zastaw część Lasków od Mirowskiego 1635 r. Kasper, Maryna i Agnieszka, dzieci Walentego, procesują o 200 flor. Annę z Laskowskich, 2-o v. Piekar-

ską (Zs. Warec. 25 f. 105 i 166). Jan, syn Stanisława, kwitował Rykalskiego z 3,000 flor. (Ibid. 27 f. 437, 448 i 1022).

W procesie o dziesięcinę z Lasków 1643 r., wyliczeni dziedzice Lasków: Mikołaj, Piotr, syn niegdy Jana, Dorota Krzysztofowa, Piotr starszy, Paweł, Serafin, Aleksander, Jan i Krzysztof Laskowscy (Zs. Warec. 27 f. 397 i 439).

Paweł, syn Mikołaja, pozwany o pobicie 1642 roku (Zs. Warec. 27 f. 110 i 252). Andrzej zapisał 1647 r. dożywocie żonie Katarzynie (Perp. Czers. 11 f. 61). Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Justyną Goślicką, 1655 r. (Ibid. f. 735). Marjanna, żona Seweryna Trzebieńskiego 1655 r. (DW. 11 f. 735). Jadwiga, żona Jakóba Chojeckiego 1660 r. (Perp. Czers. 12 f. 187). Stanisław, proboszcz gościeński i wrociszewski 1659 — 1660 r. (Zs. Warec 29 f. 3). Dorota, córka Jana, żona Aleksandra Chmielewicza, w asystencji swego stryjecznego brata Tomasza, sprzedała część w Laskach Walerjanowi, synowi Pawła, 1673 roku (Perp. Czers. 13 f. 464),

Między elektorami, oprócz wymienionych poprzednio, spotykamy w ziemi czerskiej Marcina, Stanisława, Jarosza i Walentego, na elekcji króla Michała; Kaspra, dwóch Janów, Krzysztofa i dwóch Marcinów, na elekcji Augusta II-go; Walentego na elekcji Stanisława Augusta.

Krzysztof Mikołaj, syn Pawła, nabył 1696 r. część w Laskach, zwaną Polakowiznę, od Lasockich (Perp, Czers. 14 C f. 383). Maciej, syn Jana, kwitował Bonieckiego 1702 r. (Ibid. 16 B f. 190). Andrzej, syn Tomasza, ma 500 florenów u Biejkowskiego 1721 r. Teresa, żona Kazimierza Grodzkiego 1721 r. (Ibid. 19 f. 108 i 137). Józef, mianowany łowczym czerskim 1724 r., umarł 1728 r. Anna, żona Franciszka Lisickiego 1729 r. (Ibid. 21 f. 134). Anna z mężem, Michałem Sokołowskim, sprzedali część dóbr Prace Sebastjanowi Laskowskiemu, skarbnikowi brzeskiemu 1769 r. (DW. 103 f. 790 i 811).

LASKOWSCY różni, o których trudno wiedzieć do jakiego rodu należą. Piotr z Laskowej 1389 r., a Lambert 1397 r., mają sprawy w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VIII). Piotr, syn Stanisława Porzondno z Lasku 1434., a Jan, syn Mikołaja Pełki z Laskowej, 1452 r. studenci uniwersytetu krakowskiego. Jan Laskowski z żoną Katarzyną, dziedzic wsi Laski pod Sieciechowicami, w proszowskiem, 1473 r. (Dług.; Lib. Benef.; Helc. II). Anna, matka Jana, Cystersa w Jędrzejowie, umarła 1494 r., a siostra jego Dorota i Stanisław z Laskowa, w tymże czasie (Nekr. Jędrzej.).

Bernard z Laskówki 1446 r. ma sprawę w Przemyślu, a Marcisz z Laskówki 1451 r. domownik Jarosławskich w Przeworsku (AGZ.). Feliks z Lasków, dziekan katedralny przemyski 1522 r.

Anna, córka Tomasza, żona Andrzeja Piotrowskiego 1559 r. (Zs. Gr. Czers. 26 f. 118). Marjanna, wdowa po Tomaszu, sprzedała 1640 r. część Suchodołów Suchodolskiemu. Andrzej z żoną, Dorotą Roliczanką, nabyli wójtostwo od Walerjana Głazneckiego 1640 r. (DW. 49 f. 153; 50 f. 3).

Mikołaj, syn Olbrachta, żonaty z Dorotą Wyszyńską, posessor części Trojanowa 1635 r. Brat jego Jakób, 1642 — 1643 roku procesowany o współudział w zabójstwie Kuczyńskiego. Paweł, syn Pawła, ma sumy na Kuczynie 1709 r. (Gr. Brańskie).

Fiedor Jakimowicz Laskowski, ziemianin wołyński, procesuje się 1536 r. o Iwanczyn, w powiecie łuckim, z Sanguszką (ML. 28). Jakób, dziedzic części Bylcza, w łuckiem, 1570 r. (Źr. Dziej. XIX). Jakób z powiatu łuckiego, ma sprawę z Szczęsnym Gąsińskim 1605 r. Jakób z żoną, Dorotą Niegłoszowską, wziął 1614 r. w zastaw część Bukojma (Teka Rulikow.). Jakób podstarości owrucki 1611 r. (Op. Żyt. 12). Jan prowadzi 1609 r. proces o ziemie, z władyką łuckim. Florjana testament wciągnięty w akta grodzkie łuckie 1617 r. (Teka Rulikow.). Adam, podstarości czerkaski księcia Wiśniowieckiego, żonaty z Zofją Jajkowską 1622 r. (Źr. Dziej. XX; Teka Rulikow.). Mikołaj z żoną, Szczęsną Głuchowską, kwitowali 1631 r. w Łucku brata jej Andrzeja z posagu i wyprawy.

Stanisław z żoną Katarzyną, otrzymali 1565 r. od Florjana Piaseckiego 200 flor. na Żerdziach, w kamienieckiem. Stanisław z drugiej żony, Elżbiety z Zalesia Zaleskiej, 2-o v. Maciejowej Grubskiej, miał syna Jana, który z matką i bratem przyrodnim, Stanisławem Grubskim, kwitował 1610 — 1612 r. Jaczymirskiego z sum na Żerdziach (Gr. Kamien.). Piotr 1610 roku na Podolu. Jan, żonaty z Anną Zielińską 1610 r., nie żyjący już 1631 r., pozostawił dzieci: Szymona, Jerzego, Kazimierza, Elżbietę i Katarzynę. Franciszek, brat Jana, 1612 r. Andrzej, komornik graniczny podolski 1622 r., żonaty z Katarzyną Cybulską 1625 r., pisarz grodzki halicki 1628 — 1636 r., kupił 1622 r. część Wychwatniówki od Potockich (Teka Rulik.).

Marek Markiewicz Laskowski, pozwany 1618 r. przez całą gminę Żytomierską o grabież i spalenie Owrucza, zasądził 1645 r. Darewskich o dług (Kij. III. A f. 141; Bracł. VI C f. 469). Katarzyna z Dowgierdów Stanisławowa Laskowska, współsukcessorka Mikołaja Zaborowskiego 1682 r. Jan, z Katarzyny Stachurskiej, córki Marcina, miał synów: Marcina 1723 r. i Antoniego, żonatego z Anną Dorożyńską 1730 r. (Woł. IX f. 182; XI f. 1254; Kij. X f. 1958; XI f. 32).

Andrzej Laskowski, obecny 1535 r. przy rozgraniczeniu Mszadli od Czarnolasu, w radomskiem. Stanisław, syn Jana z djecezji poznańskiej, 1562 r. i Stanisław, syn Jana z djecezji przemyskiej, 1565 r., studenci uniwersytetu krakowskiego. Wojciech zabezpieczył 1584 r. posag żonie Jadwidze, córce Stanisława Łosia Januszowskiego (Zs. Przem. 43 f. 670). Marcinowi cedował 1599 r. dwie sumy Taranowski (Gr. Krak.). Stanisław, syn Jana, 1586 r, Kasper z żoną Zofją 1591 r., Jan, Konstanty i Andrzej, 1599 r. wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Ks.. 30 f. 1050; 47 f. 567; 81 f. 881).

Mikołaj, pełnomocnik Boguckich w Lublinie 1619 r. Andrzej kwitował 1612 r. Komorowskiego. Jadwiga z Komorowskich Laskowska, córka Jana, pokwitowana przez Bonieckiego. Helena, córka Macieja, żona Jana Przyjałkowskiego 1639 r. (Gr. Bełs. 41 f. 1362; Gr. Lwow. 225 f. 1850; M. D. Wąs.). Kazimierz stawił się 1633 r. na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX). Z Bartłomieja zniósł sejm 1646 r. infamję i przywrócił go do czci. Wojciech, sekretarz królewski, został 1653 r. pisarzem kancelarji mniejszej koronnej, żył jeszcze 1686 roku (M. 196 f. 1 i 109; 197 f. 6; 392 f. 62; Perp. Czers. 11 f. 723 i 750; 14 A f. 183; Zap. Lub. 45 f. 829).

Jan, komornik królewicza Kazimierza, 1630 r. na uniwersytecie w Padwie. Jan nabył 1643 r. sumy od Zawadzkiej. Jan, pełnomocnik Włostowskiego 1650 r. Jan, dzierżawca części wójtostwa w Leskowatem, pozwał Wąsowicza, namiestni-

ka chorągwi Bidzińskiego, o szkody poczynione przez pancernych 1666 roku (Zs. Przem. 115 f. 1345; Zs. Sanoc. 18 f. 275; Gr. Przem. 401 f. 829 i 928; M. Dun. Wąs.). Aleksander, pisarz grodzki przemyski 1662 r. Urszula, ur. 1682 r., córka Stanisława i Katarzyny, w sanockiem.

Jerzy Franciszek, student u Pijarów w Chełmie 1678 r. Mikołaj uzyskał glejt do sprawy z Toporowską 1666 r. (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 27). Jana pokwitował 1676 r. Żuliński z sumy na Wesołowie (Gr. Sandec. 60 f. 26). Łukasz, proboszcz w Markowej 1683 r. (Gr. Przem. 437 f. 397). Kazimierz, posiadacz sołtystwa w Cietrzewinie, umarł 1698 r. Jan zawarł układ z Stradomskim 1699 r. Szymon, towarzysz pancerny, otrzymał 1700 r. konsens na odebranie wolnictwa w Bylczu, a 1701 r. wójtostw w Libuchowej i Wołoszance, od przywłaszczycieli. Jakób i Krystyna otrzymali 1701 r. konsens na wykup łanu w ekonomji samborskiej od Rybińskich, a dwóch łanów od Odrzechowskiego dla syna swego Józefa (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 69; 262 f. 67, 78 i 84; Gr. Sandom. 1699 roku M. Dunin Wąs.).

Mikołaj, domownik Wąsowicza, zabity 1704 r. w Wieniawie przez Prackiego (Arch. Wąsow.). Maciej zaślubił 1707 r. Annę Reginę Narolską i miał z niej Kazimierza, ur. 1708 r. i Reginę, ur. 1713 r. (metr. w Janowie). Stefan, podstarości w Horodyszczu, z żoną, Marjanną z Łaskich, pozwał Trypolskiego o pobicie (Tryb. Lub. M. D. Wąs.). Jan, dziedzic części w Głobikowej, w bieckiem, 1725 r. Andrzej, żonaty z Krystyną Kopystyńską, córką Andrzeja i Zofji z Lesiowskich, pozostawił córkę Katarzynę Janowę Przyborowską, której Wolski zabezpieczył 3,000 florenów na Grochowcach, w przemyskiem, 1735 r. (Gr. Przem, z 1763 roku M. D. Wąs.).

Antoni podpisał, z województwem kijowskiem, obiór Leszczyńskiego 1733 roku. Maciej i syn jego Józef, towarzysz chorągwi starosty stobnickiego, pozwali Radziejowskiego o zabójstwo ich syna i brata Andrzeja 1736 roku (Gr. Busk. i Lwows). Michał, ławnik lwowski i zastępca pisarza 1747 r. (M. D. Wąs.).

Stefan mając lat około 40, z żoną Teresą zmarli na zarazę morową 1770 roku w Janowie Trembowelskim. Jan, komornik ziemski lwowski 1775 r. (V. L.). Marjanna, ksieni Benedyktynek w Przemyślu 1796 r. Ignacy, w Teleśnicy bierze spadek po ciotecznym bracie, Konstantym Siewierskim, zmarłym 1824 r. w Smolnicy (M. D. Wąs.).

Józef, żonaty z Eleonorą Fiedorowiczówną, córką Marcina, strażnika oszmiańskiego, otrzymał 1730 r. od teścia dobra Borówki (Arch. Wileńs. 6266 f. 537). Kajetan, rotmistrz brzeski-litewski, ma 12,000 flor. u Cetnera 1779 r. (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Antoni, pleban w Nieznamirowicach 1717 r., proboszcz w Drzewicy 1740 r., umarł 1743 r. Jakób umarł w Drzewicy 1794 r., blisko 90-cio letni. Anna Tomaszowa Kuczewska, wdowa 1840 r. Eufrozyna, zamężna Niwińska, zmarła 1842 roku w Radomiu. Tekla Kaliszowa, zmarła 1848 r. w Radomiu. Elżbieta z Kaczkowskich, zmarła 1873 roku tamże. Antonina z Gorzkowskich, zmarła 1875 roku tamże.

Karol, syn Florjana, podsędek sądu pokoju zgierskiego 1850 roku. Jan, syn Jana, Ludwik, syn Fabjana i Józef, syn Karola, urzędnicy w Warszawie 1850 roku.

Józef, podpułkownik chorągwi J. Kr. Mości 1752 r. Józef, chorąży w kawalerji narodowej 1782 r. (MP.). Emanuel został porucznikiem w kawalerji narodowej 1783 r. (MP.). Stanisław, stolnik bielski, wwiązany w Falęcice 1783 r. (Perp. Czers. 37 f. 196). Franciszek, chorąży lekkiej jazdy koronnej 1790 roku. Siostra jego Barbara, wdowa po Michale Witowskim, stolniku lwowskim, 1804 r., umarła 1831 r.

Jan i Ignacy wyszli z wojska polskiego 1807 r., objęli urzędy leśne, Jan w Broku, w płockiem, Ignacy w Przedczu. Marjanna z Baranowskich, wierzycielka Rosiejowa 1780 r. Córka jej Anna Chełmońska, 1818 r. w Dembicy.

Agnieszka, córka Piotra i Marjanny, ur. 1743 r. w Jagielnicy. Franciszka zaślubiła 1761 r. w Zalesiu, Stefana Raczyńskiego z Barszczówki. Antoni zmarł 1765 r. w Sosolówce 80-cio letni. Syn jego Michał zarządca Jagielnicy, po śmierci pierwszej żony Anny, zaszłej 1770 r. w Nagórzance, zaślubił tegoż roku w Jagielnicy Wiktorję Łucję Gerecką v. Gorecką. Z pierwszej żony dzieci:

1. Antoni, ur. 1764 r. w Sosolówce, zmarły 1786 r. w Uhryniu.
2. Marjanna, ur. 1766 r. tamże.
3. Wojciech, ur. 1767 r. tamże.

Z drugiej żony:

4. Katarzyna, ur. 1771 r.
5. Marjan, ur. 1772 r., zmarły 1786 r. w Uhryniu.
6. Teresa, ur. 1785 r., zmarła 1786 r. tamże i
7. Marja Magdalena, ur. 1789 w Uhryniu.

Józef, ur. około 1808 r. w Burzynie, zmarł 1860 r. w Czortkowie, ożeniony był z Joanną Ujejską (M. Zawadz. z metryk w Jagielnicy i Czortkowie).

Ksiądz Jan, pleban w Mużyłowie, zmarły 1807 r., pozostawił, z Febronji Medyckiej, syna Jana, ur. 1788 r. w Mużyłowie. Ksiądz Bazyli, pleban w Markowej, umarł bezdzietny 1816 r., a wdowa po nim, Antonina z Józefowiczów, wyszła 2-o v. za Konstantego Jeżewskiego, plebana z Dytiatycz. Siostra Bazylego Marja, za Lewickim, a brat ks. Szymon, pleban w Uwsiu, ożenił się 1801 r. z Magdaleną z Dydyckich, 1-o v. Łukaszową Garbaczewską i umarł 1816 r., pozostawiwszy syna Grzegorza w ułanach austrjackich; Annę za Józefem Gliwowiczem 1823 r.; Irenę za Janem Statkiewiczem z Kapturów 1824 r. i Anastazję za ks. Jakóbem Jaremowiczem w Kozłowie 1828 r. (M. D. Wąs.; A. Lwow. For. Nob.).

Teodor, zmarły w Żurawicy 1818 r., zostawił, z Marjanny Chociatowskiej, Michała, Jana, Annę za Zawiszą, Agnieszkę i Katarzynę. Barbara z Soleckich, wdowa po Fabjanie, zmarła 1823 r., pozostawiając dzieci: Ignacego, Marjannę Jaworską i Joannę Hołyńską. Kajetan zmarł 1820 r. w Swirzu bezdzietnie, przekazując majątek wnukowi po bracie Kamińskiemu. Wiktorja z Pliszewskich, 1-o v. Bujacka, żona Kajetana, zmarła 1824 r. Dzieci Mateusza: Wojciech, Tomasz, Michał, Juljanna Grzegorzowa Kotulińska, Katarzyna Maksymiljanowa Kosińska i wdowiec po trzeciej córce Marjannie, Onufry Terlecki, zawarły układ 1827 roku o majątek po ojcu.

Zygmunt i Marja ze Świderskich, fundowali 1872 i 1877 r. stypendja dla swych rodzin (M. D. Wąs.; z A. Lwows. For. Nob. i Galic. Namiest.).

Aleksander z synami: Kazimierzem i Janem i tego synami: Józefem i Andrzejem Henrykiem, syn Michała, wnuk Franciszka, prawnuk Jana, wylegitymo-

wał się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1845 r., a Konstanty Józef, syn Andrzeja Henryka, 1860 r.

Mikołaj, syn Ignacego Gabrjela, wnuk Józefa, prawnuk Franciszka, wylegitymowany w gubernji podolskiej 1849 r. (Spis.).

Wincenty, współdziedzic Andrzejówki na Podolu, umarł 1845 r. (sepult. w Mołczanach). Wdowa po nim Eufrozyna z Drogoszewskich, wyszła 2-o v. za Antoniego Żyżemskiego 1848 r. Wiktorja, żona Michała Kowerskiego około 1845 roku (Not. L. Białkow.).

Liczni Laskowscy wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernjach wołyńskiej i kijowskiej: Jan z synami: Janem Zenonem i Antonim Wincentym i Jakób z synem Sylwestrem Michałem, synowie Marcina, wnukowie Gabrjela, 1845 roku na Wołyniu.

Antoni Michał z synami: Józefem Wiktorem, Aleksandrem, Marcelim, Leonem i Romanem, Jan Chryzostom z synami: Szymonem Narcyzem i Władysławem, Michał z synami: Klemensem Stefanem i Wiktorem, synowie Ignacego, wnukowie Macieja, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Jakóba, syna Stanisława, 1849, 1871, 1872 i 1876 roku na Wołyniu; Antoni Józef, syn Józefa Wiktora, 1889 r., Ludwik i Aleksander, synowie Leona, 1893 r. Jan, syn Romana, 1902 r. Józef Wacław, syn Szymona Narcyza, 1873 r. Lidja i Paweł, dzieci Władysława, 1899 roku.

Wojciech Romuald z synami: Damazym i Józefem, i Antoni z synami: Józefem i tego synem Janem Wincentym, Wincentym Ignacym, Ludwikiem Cezarym i Mikołajem Wincentym, synowie Kazimierza Wojciecha, wnukowie Piotra, prawnukowie Krzysztofa, 1860 r. Mieczysław Jan i Feliks Łukasz, synowie Ludwika Cezarego 1870 roku i Wincenty, syn Mikołaja Wincentego, 1884 roku na Wołyniu.

Franciszek, syn Adolfa Cezarego, wnuk Michała, ze szlachty mińskiej wpisany do ksiąg szlachty wołyńskiej 1891 r.

Mikołaj z synem Janem i tego synami: Onufrym i Pawłem, i Antoni z synem Andrzejem, synowie Stefana, Michał z synami i wnukami: Stefanem i tego synem Michałem, Grzegorzem i tego synami: Zacharjaszem, Janem i Maksymem, Teodorem, Marcinem i tego synami: Szymonem i Kuźmą, i Janem i tego synami: Teodorem, Filipem, Zacharjaszem, Makarym i Andronikiem, syn Jana, a wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Adama, 1861 r. Wiktor, syn Onufrego i Mikołaj, syn Pawła, 1873 r. na Wołyniu.

Antoni z synem Leonem, syn Gabrjela, wnuk Mikołaja, prawnuk Wojciecha, 1853 r., Stefan, Marcin, Karol, Dominik i Erazm, synowie Leona, 1870 i 1897 roku na Wołyniu.

Augustyn, Jan i Wincenty, synowie Macieja, wnukowie Szymona, prawnukowie Kazimierza, 1833 i 1844 r. w gubernji kijowskiej.

Albin Wiktor Kazimierz, syn Jana, wnuk Teodora, prawnuk Leona, praprawnuk Mikołaja, syna Prokopa, 1845 r. w gubernji kijowskiej (Spisy)

LASOCCY h. DOŁĘGA. Są trzy rodziny Lasockich używające herbu Dołęga. Dwie z nich, to jest Lasoccy z Lasotek, w ziemi dobrzyńskiej, i Lasoccy z Lasocina, w ziemi wyszogrodzkiej, według tradycji stanowić mają jedną rodzinę; w każdym razie należą do jednego rodu Dołęgów. Trzecia idąca od Wolfganga, starosty koleńskiego, który, wziąwszy za żoną część Lasocina i Zakrzewa, nazwał się Lasockim, używa także herbu Dołęga, czy zasadnie, twierdzić ani zaprzeczyć nie jesteśmy w stanie, bo niczego pewnego o rodzie Wolfganga dobadać nie mogliśmy. Prawnuk jego Walenty, spisał historyę rodziny, ale początki przedstawił nie prawdziwie i bałamutnie, dopiero od pradziada zgodnie z prawdą wylicza członków rodziny. W gałęzi z Lasotek Stanisław, wojski nurski 1556 — 1563 r. spisał także rocznik rodzinny gałęzi z Lasotek i z Lasocina, którego dokończył prawnuk po jego bracie Stanisław, Jezuita 1678 r. Roczniki te, o ile sprawdzić je mogłem, są co do XVI-go i XVII-go wieku zupełnie wiarogodne. Początki XV-go wieku są trochę pobałamucone, w datach dokumentów pomylone, dlatego nie wszystko mogło być spożytkowane. Przy dalszych poszukiwaniach pomyłki te dadzą się może sprostować, a wspólność tych dwóch rodzin się wyjaśni.

Herb Dołęga.

Lasoccy z Lasotek i Brzezin.

Jan Lasocki z Lasotek 1413 r. świadczył w procesie wytoczonym Krzyżakom (Lites.). O tym Janie z Lasotek pisze pamiętnik Stanisława, że 1418 r. przeprowadził dział dóbr ze stryjecznym bratem Bieniakiem z Lasocina. Jego może żoną była wymieniona 1423 r. w aktach brzeskich, Katarzyna Lasocka z Wagańca i Mokowa (Teka Paw. VII).

Jerzy, szlachcic, świecki z dyecezyi płockiej, syn Michała z Lasocina, obecny 17-go Stycznia 1424 r. w Rzymie, choć w akcie napisany z Lasocina, uważam go jednak za identycznego z Jerzym z Lasotek, chorążym większym dobrzyńskim 1435 — 1441 roku, który podpisał pokój brzeski, a 1441 r. razem z Janem zaświadczył w Dobrzyniu szlachectwo Krystyna z Chudzewa. Jerzego Lasockiego z Witowa syn Stanisław, był studentem uniwersytetu krakowskiego 1450 r.

Jan z Lasotek, skarbnik 1434 r., a wojski dobrzyński 1435 — 1441 r. był i podkomorzym 1445 r., podpisał z rodu Dołęgów przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna 1434 r. (R. M.), zaświadczył 1441 r. w Dobrzyniu szlachectwo Chudzewskiego (AGZ. XIV. 3746). Syn jego Mikołaj, inaczej Emeryk, student uniwersytetu krakowskiego 1438 r.

Jana Lasockiego, kanonika krakowskiego, wylicza Łętowski 1439 — 1440 roku. Abraham Lasocki, proboszcz łęczycki, został kanonikiem krakowskim 1446 r. i proboszcz sandomierski 1454 r., zamienił 1461 r. kanonję swą poznańską z Władysławem z Poznania, na kanonję włocławską, nie żył już 4-go Lutego 1467 r. Pieczęć jego z herbem Dołęga zachowała się w zbiorach uniwersytetu krakowskiego. Michał z Lasotek, scholastyk gnieźnieński 1450 r., kanonik poznański

1452 r. i student uniwersytetu krakowskiego 1457 r., kilkakrotnie napominany przez kapitułę gnieźnieńską 1478 r., pozbawiony scholasterji 1479 r.

Mikołaj z Lasotek, syn Michała i Grzymisławy, jedna z najwybitniejszych osobistości czynnych w pierwszej połowie XV-go wieku, zacny i bezinteresowny, zyskał wielkie pochwały Długosza. Kanonik krakowski i sekretarz królewski 1424 r., chwilowo podobno kustosz gnieźnieński 1429 r., proboszcz szkalmierski 1433 r., dziekan krakowski 1438 r. i proboszcz łęczycki 1441 r., obrany 1439 r. biskupem poznańskim, nie potwierdzony przez papieża Eugenjusza IV-go, jako stronnik zboru bazylejskiego, mianowany 1449 r. przez Mikołaja V-go biskupem kujawskim i jak tradycja utrzymuje kardynałem, niedopuszczony z początku do biskupstwa przez króla Kazimierza, umarł w drodze z Rzymu do Polski w Terni 1450 r., pochowany w Camerino. Wysłany przez Jagiełłę do Rzymu w sprawie obsadzenia różnych beneficjów i w sprawie przyłączenia części djecezji krakowskiej do djecezji chełmskiej, wyjednał wyroki Stolicy Apostolskiej zgodne z życzeniem króla. Wskutek oporu biskupa krakowskiego i jego stronników, król zaniechał rozdziału djecezji 1427 r. Posłując na sobór bazylejski, świetnie wystąpił w obronie Polski, wykazawszy całą niegodziwość krzyżacką. Od 1440 r. prawie stale, aż do klęski warneńskiej, przebywa w orszaku królewskim, przeważnie na Węgrzech. Za wierne i wypróbowane usługi, otrzymał 1441 r. ogółem 800 grzywien na Wiączeniu Wielkim i Małym i konsens wykupienia tych wsi od dzieci Jakóba Baranowskiego (Wierzb. II. supl. 55, 57, 58 i 59). Znakomita ta postać w dziejach naszych, oczekuje jeszcze swojego historyka (Dług. Krom. Biels. Cod. Epist. XV; Korytk. II).

Brat Mikołaja, Michał z Lasotek Lasocki, starosta łęczycki 1445 r., podkomorzy dobrzyński 1450 r., podkomorzy łęczycki 1454 r. i marszałek nadworny koronny 1465 r., umarł 1472 r. Dzielnym był rycerzem, ale widocznie bardzo gwałtownym, zasądzony 1432 r. za pobicie Serafina w Krakowie, znów 1448 r. wypuszczony został z wieży, w której siedział za jakąś awanturę, za kaucją 2,000 grzywien złożoną przez Koniecpolskiego, Tenczyńskiego, Tarnowskiego i Melsztyńskiego, którzy się zobowiązali dostawić go na sejm najbliższy. W 1439 r. podpisał konfederację Spytka z Melsztyna, kasztelana bieckiego, z którego córką Dorotą był ożeniony. W 1440 r. chorągiew jego herbowa zawieszoną została wśród innych rycerskich w Katedrze w Budzie. W 1442 r. otrzymał od króla, głównie za bitwę pod Agrią, 200 grzywien na starostwie śremskiem i konsens na wykupienie tego starostwa od Wincentego z Szamotuł. Zapisów królów Władysława i Kazimierza na tem starostwie, zebrał przeszło 3,000 grzywien. Walczy pod Warną 1444 r., obecny na sejmie w Piotrkowie 1451 r., otrzymał 1452 r. konsens na wykupienie Szczawina i Szeligów od Bielawskich, 1456 r. 100 grzywien na wójtostwie w Błoniu, 1469 — 1471 r. 250 grzywien na Wiączeniu, 1462 r. kupił Brzeziny z przyległościami od Jana Gruszczyńskiego, biskupa kujawskiego, z których odtąd wszyscy jego potomkowie się pisali. Żona jego otrzymała 1445 r. od ciotki swej, Katarzyny z Melsztyna Michałowskiej, kasztelanowej krakowskiej, w 100 grzywnach wsi Skorczów i Radzimice, w proszowskim, żyła wdową jeszcze 1496 roku. Córki ich Pamiętnik wymienia trzy: Dorotę za Janem Lutomierskim, sędzią ziemskim sieradzkim; Beatę za Janem Radzimińskim, kasztelanem warszawskim, który jej zabezpieczył 1490 r. 300 grzywien posagu i wiana; i Katarzynę,

której posag zabezpieczono w Łęczycy 1482 r. Synów było trzech: Jan, Stanisław i Jakób (Helc. II; V. L.; Zap. Krak. 6 f. 292; Zs. Proszow. 1 f. 7; Wierzb. I. 165, 190, 310, 311, 529, 530 i 531; II. supl. 86 i 88).

Synowie Michała, Jan, kanonik łęczycki i sandomierski, pleban brzeziński, Stanisław i Jakób, po śmierci ojca złożyli rachunki z dochodów starostwa łęczyckiego i otrzymali pokwitowanie 5-go Grudnia 1472 r. O Jakóbie więcej wiadomości nie ma, prawdopodobnie wkrótce umarł.

Jan już jako kanonik łęczycki i pleban z Brzezin, był studentem uniwersytetu krakowskiego 1470 r., scholastyk gnieźnieński, sekretarz królewski 1479 r., zrzekł się scholasterji gnieźnieńskiej i innych godności duchownych 1492 r., święceń nie przyjąwszy pozostał w świeckim stanie, zatytułowany raz 1496 r. podkomorzym poznańskim (V. L. I. f. 128), był od śmierci ojca stale starostą śremskim, na którem to starostwie ma zabezpieczoną 1475 r. sumę 600 grzywien, którą ojciec jego zapłacił za króla Wincentemu z Giżyc, 1476 i 1479 r. otrzymał 20 złot. węg. i 100 grzyw. na Wiączeniu, 1476 r. na Śremie 375 złot. węg., 1479 r. posłował od króla do biskupa wrocławskiego, 1485 r. ręczył za króla Janowi z Birkowa, 1489 r. otrzymał konsens na zastawienie Śremu Tomickim za 3,200 złot. węg., 1493 r. ułożył się z królem o wykup Śremu za 4,376 złot. węg. i dostał pozwolenie na wykupienie starostwa ostrzeszowskiego od Ostroroga, 1496 r. z matką i bratem Stanisławem, jako dziedzice Brzezin i Głębokiej, uzyskali wyrok królewski w sprawie z kapitułą krakowską, dziedziczką Pabjanic, 1498 r. ręczą za nim zakładem 5,000 złot. węg. Kurozwęcki, buskup włocławski, Ostroróg i brat Stanisław, kardynałowi Frydrykowi, biskupowi krakowskiemu, wysłał 1498 roku orszak na wojnę turecką i wkrótce umarł, zdaje się, bezżenny (M. 12 f. 197; 15 f. 61; Wierzb. I. Nr. 1297, 1363, 1515, 1790, 2050; II. suppl. 92, 94; II. 216, 217, 218, 304, 345, 576 i 1172; St. Pr. Pols. Pom. VII. 396).

Stanisław, podkomorzy poznański 1498 r. i starosta śremski 1504 r., został wojskim sochaczewskim 1502 r., który to urząd zamienił z Borkiem na wojstwo rawskie 1521 r., starosta rawski 1520 — 1527 r., umarł 1534 r. Otrzymał 1498 r. liczne dobra skonfiskowane różnym osobom za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 1296), 1504 r. pozwał Zarembę, starostę wielkopolskiego. do konsystorza poznańskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1588), ożeniony z Zofją Szydłowiecką, kasztelanką sandomierską, umarł 1532 r., zapisał jej posag i wiano 1519 r., a ona sprzedała swoją ojcowiznę i macierzyznę stryjom swoim 1519 r., kupił 1519 i 1524 r. część Melsztyna od Beaty i Katarzyny Melsztyńskich, a od teścia poprzednio Pełcznicę, Gruszów, Jelowice, Sudołek, Lassów, Imbramowice, Pamięcice i Winary, w proszowskiem, 1521 r. otrzymał dobra skonfiskowane Agnieszce Melsztyńskiej, zastawił 1522 r. Rawicz i Miedzwne, w rawskiem, Brygidzie Janowej Breńskiej, wyjeżdżając 1524 r. za granicę, wyznacza opiekę nad dziećmi, 1526 r. otrzymał konsens na wykup starostwa płońskiego od Radziejowskiego, 1530 r. kupił Żelaznę od Wapowskiego, synów zostawił trzech: Jakóba, Stanisława i Krzysztofa, pod opieką Stanisława z Tarnowa 1535 r. i córki znane: Annę za Stanisławem z Hoczwi Balem 1537 r. (Zs. Krak. 2 f. 462) i Zofję za Jakóbem z Mnichowic Mnichowskim 1543 r. Ta sama Zofja, zdaje się, była 2-o v. za Mikołajem Lutomirskim 1569 r. (M. 105 f 121), choć 1582 r. nazwana wdową Mnichowską (Zap. Gr. Krak 125 f. 565). Może jednak Lutomirska była córką Stanisława, podkomorze-

go łęczyckiego, a bratanką Mnichowskiej (M. 17 f. 325; 31 f. 469; 33 f. 334; 36 f. 488; 37 f. 70 i 554; 38 f. 697; 65 f. 153, 155 i 158; 48 f. 196; Zap. Gr. Krak. 32 f. 1062; 33 f. 161 i 707; 45 f. 444; Zs. Krak. 2 f. 506; 6 f. 617; St. Pr. Pol. Pom. VI. 175, 176, 323, 415 i 512).

Jakób, student uniwersytetu w Lipsku 1533 r., gorliwy katolik, kasztelan inowłodzki 1545 r., kasztelan łęczycki 1550 r., umarł 1576 r. W imieniu braci i sióstr kwitował 1537 r. Jeżewskiego (M. 54 f. 44), w imieniu swojem i braci' jako ich opiekun, przyznał 1541 r. dług 1,280 florenów Spytkowi z Tarnowa (Zap. Krak. 51 f. 271), za zgodą braci uczynił 1540 r. zapis żonie, Barbarze z Szydłowa (Ibid. 51 f. 473), a drugiej żonie, Annie z Leżenic, zapisał oprawę 1544 r. (M. 66 f. 5), przeprowadził 1547 r. z braćmi dział dóbr, na mocy którego wziął, wspólnie z bratem Krzysztofem, dobra dziedziczne Brzezińskie, a sam dobra królewskie Wiączenie, dla Brzezin uzyskał przywilej na jarmarki 1550 r.; z drugiej żony pozostawił córkę Jadwigę za Mikołajem Przerembskim, starostą opoczyńskim, wdowę 1588 r. i synów: Mikołaja i Jana, dziedziców połowy Brzezin, Paprotni, Koluszek, Lipin, Przanowic i posessorów Wiączenia 1576 r. (M. 73 f. 298; 74 A f. 236; 78 f. 238; 134 f. 73; Paw.; Zs. Krak. 6 f. 1248; 12 f. 369; 27 f. 85; Priv. Crac. 1 f. 196, 200, 228 i 320; Zap. Gr. Krak. 51 f. 84; 55 f. 74; 66 f. 1008; 105 f. 98; Obl. Krak. 42 f. 2380).

Mikołaj, syn Jakóba, pleban w Brzezinach 1579 r., kanonik łowicki, zosta 1602 roku kanonikiem krakowskim, umarł 1619 roku (Wyr. Lub. 2 f. 945; Zap. Gr. Krak. 118 f. 684; Łęt.).

Jan, drugi syn Jakóba, dziedzic Brzezin i posessor Wiączenia 1577 r., żonaty z Małgorzatą Warszycką, miecznikówną łęczycką, żyjącą jeszcze 1609 roku, umarł chorążym łęczyckim 1600 r., pochowany wraz z żoną w Brzezinach, pozostawił córki: Annę, 1-o v. za Andrzejem Złotkowskim, kasztelanem kamieńskim, zmarłym 1624 r., a 2-o v. za Rościsławem Walewskim 1629 r., zmarłą bezdzietnie 1640 r. i Jadwigę za Zygmuntem Zapolskim, kasztelanem wieluńskim i synów: Marjana, Kaspra, Pawła i Jana, proboszcza w Brzezinach po stryju, zmarłego 1656 roku, którzy 1614 roku sumy swoje u mieszczan brzezińskich cedowali Plichcie (M. 137 f. 88; DW. 35 f. 1177; 42 f. 443; Rel. Gr. Łęczyc. 27 f. 40; Kor.; Teka Rulikows.).

Marjan, dworzanin króla Zygmunta, przyznał 1611 r. dług Zamlińskiej, a kwitował 1616 r. Skowieskiego (DW. 39 f. 1383; Zap. Lub. 22 f. 300), ożeniony 1-o v. z Anną Stokowską, a 2-o v. z Katarzyną Głowińską, wdową po Mikołaju Biesiekierskim, miał z drugiej żony córkę Poliksenę, a z pierwszej synów: Stanisława i Wojciecha, umarł 1657 r. Stanisław zmarły 1640 r., z Agnieszki Krosnowskiej, córki Pawła, 2-o v. Stanisławowej Szarowskiej, pozostawił córkę Marjannę za Tomaszem Biesiekierskim i syna Jana, ożenionego z Jadwigą Kędzierską, którego syna Michała, pełnomocnika proboszcza z Brzezin, kwitowali Gorzkowscy 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 99). Wojciech zamordowany 1655 r. przez Szwedów, z Teresy Trojanowskiej, chorążanki łęczyckiej, zmarłej 1655 r., miał syna Hieronima Krzysztofa, ur. 9-go Lipca 1652 r. w Brzezinach, zmarłego dzieckiem i córkę Elżbietę, nad którą ustanowiono opiekę 1660 r. (Sig. 3 f. 97), zmarłą panną przed 1678 r.

Kasper, drugi syn Jana, chorążego łęczyckiego, fundator klasztoru Refor-

matów w Brzezinach 1627 r., z pierwszej żony, Anny Dobruchowskiej, miał syna Jana, z drugiej — Elżbiety Tarnowskiej, synów: Zygmunta i Mikołaja, dziedzica dóbr Grochowy, w kaliskiem, zmarłego bezdzietnie 1657 r., którzy dopełnili działu dóbr ojczystych w grodzie rawskim 1650 r.

Jan, cześnik wyszogrodzki 1650 r., poseł na sejmy, wyznaczany do różnych komisji 1661 i 1662 r. (V. L.), dziedzic Brzezin, miał trzy żony: Izabellę Przerembską, córkę Jana, Aleksandrę z Brzozy Brzeską, córkę Stanisława, zmarłą bezdzietnie 1655 r. i Annę Szołayską, córkę Stanisława, ale tylko z pierwszej pozostawił jedną córkę, wydaną 1665 r. za Aleksandra Zapolskiego.

Zygmunt po śmierci pierwszej żony, Agnieszki Bełdowskiej, córki Jerzego, skarbnika gostyńskiego, zmarłej razem z nowonarodzonym synem Franciszkiem, zaślubił 1660 r. Teresę Świejkowską, wraz z którą otrzymał 1699 r. konsens na cesję Wiączeń (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 147). Z tej żony były córki: Dorota i Ewa i synowie: Łukasz i Maciej, zwany podczaszym wyszogrodzkim 1722 roku (Rel. Gr. Kal. 85 f. 16). Łukasz, elektor Augusta II-go z województwa łęczyckiego, spisał intercyzę przedślubną 1692 r. i tegoż roku zapis dożywocia z żoną, Izabellą Leżeńską, córką Tomasza, 1714 roku wraz z żoną sprzedali dobra Leżenice z przyległościami Boskiemu, którą to sprzedaż wdowa po nim już 2-o v. Aleksandrowa Duninowa Goździkowska, potwierdziła 1723 r. (Perp. Czers. 14 C f. 153; 18 f. 135 i 178; 19 f. 290). Synowie ich: Zygmunt, Aleksander, Maksymiljan i Franciszek, sprzedali 1720 r. odziedziczoną po ojcu część Brzezin, Koluszek, Paprotni, Rakowic i Przanowic (Herb. Król. Pols.), a Zygmunt, Maksymiljan i Franciszek, kwitowali 1730 r. Przyłuskiego (Perp. Czers. 21 f. 338). Aleksander, w końcu skarbnik łęczycki, 1728 r. wraz z matką, a 1734 r. sam zawiera układy z Boskim, 1735 r. wwiązany w Bobrek, ożenił się 1731 r. z Konstancją Siemiradzką, synowicą Ludwika, kanonika krakowskiego. Z niej córka Zofja, 1-o v. za Janem Pawłem Żółtowskim, podkomorzym gostyńskim, 2-o v. za Michałem Bobickim, komornikiem granicznym czerskim 1762 r. i syn Kazimierz, ożeniony z Ewą Orzechowską 1768 r., którego syn Wincenty, dziedzic Kobylnik, w radomskiem, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1839 r., a ożeniony z Marją Rabsztyńską, umarł bezdzietny 1850 r. Maksymiljan, syn Łukasza, łowczy brzeziński 1752 r., z Katarzyny Przeździeckiej, miał córkę Benignę za Antonim Domaszewskim, miecznikiem owruckim 1788 r. i syna Djonizego. Djonizy, superintendent ceł prowincji mazowieckiej 1780 r., szambelan królewski 1788 r., pokwitowany przez siostrę z posagu 1788 r., dziedzic Krosnowa 1790 r., z żoną Augustyną Tomasją Marjanną Szczepańską, skarbnikówną parnawską, pokwitowali 1785 r. jej stryja z 8,000 flor., a 1791 r. jej brata z posagu, sprzedał 1796 r. część Bokszyszek, Łyczkowców i Hruszeńca, w oszmiańskiem, Malczewskiemu (Perp. Czers. 21 f. 1 i 92; 23 A f. 296; 23 B f. 92; 29 f. 499; 31 f. 250 i 252; 32 f. 64; 33 f. 65; 36 f. 168; 42 f. 96; DW. 96 f. 273; 101 f. 1195; 104 f. 731; 106 f. 1113; 107 f. 506 i 1014; 108 f. 586 i 1097; 111 f. 168 i 1285).

Paweł, trzeci syn Jana, chorążego łęczyckiego, a brat Marjana i Kaspra, ur. 1587 r., dworzanin królewski, podczaszy lubelski 1621 r., dziedzic Wojcieszkowa, ożeniony z Zofją Górską, wojewodzianką mazowiecką, miał z niej córkę Małgorzatę, dziedziczkę Wojcieszkowa, żonę 1-o v. Pawła Bełdowskiego, łowczego łęczyckiego (Obl. Krak. 118 f. 556), 2-o v. Piotra Pruszyńskiego, zmarłą 1679 roku.

Drugą żoną Pawła, podczaszego, miała być Eufrozyna Firlejówna, wojewodzianka lubelska.

Stanisław, drugi syn Stanisława, podkomorzego poznańskiego, student uniwersytetu w Lipsku 1532 r.,. podkomorzy łęczycki 1549 r., zagorzały heretyk, wyklęty 1550 r., wyrugowany z kościoła w czasie koronacji Barbary, podpisał list do Kalwina wysłany ze zjazdu pińczowskiego 1556 r., działem z braćmi 1547 r. wziął Pełcznicę, Gruszów, Imbramowice, Grabów, Wolę Grabowską i prawa do dóbr Szydłowieckich, współopiekun Szafrańców 1561 r., nie żył już 1563 r., z żony, Anny Zbąskiej, pozostawił dzieci: Stanisława, Abrahama, Jana, Zofję, Jadwigę i Annę Katarzynę, które pozwał 1566 r. Wojciech Kijowski, kanonik krakowski. Z córek Anna była żoną Kaspra Szczepanowskiego z Siekluki 1570 r. (Zs. Krak. 34 f. 930), Jadwidze zabezpieczyli bracia 1574 r. 2,000 flor. posagu (M. 111 f. 264), a ona już z mężem, Franciszkiem Morsztynem, kwitowała braci i przyjęła oprawę od męża 1581 r. (Zap. Gr· Krak. 121 f. 556 i 601). Co do Zofji to nie mam pewności, czy ona, czy też jej ciotka, była żoną Mikołaja Lutomierskiego 1569 roku (Zs. Krak. 3 f. 609; 12 f. 369; Zap. Gr. Krak. 59 f. 59 i 89; 64 f. 728; 67 f. 700; 75 f. 228; 76 f. 1; 81 f. 1011; 87 f. 83).

Stanisław, podkomorzyc łęczycki, wraz z braćmi i opiekunami pozwany 1570 r. przez Trzecieskiego, byłego dziedzica Mojkowic, a 1572 r. z braćmi i siostrami pokwitowany przez Krupkę, dziedzica Mojkowic, 1572 r. za zgodą stryja Jakóba, zadzierżawił od braci Pełcznicę, Sudołek, Jelowice, Imbramowice i Pamięczyce, w proszowskiem, i część Grabowej i Woli Grabowskiej, w sandomierskiem; 1576 r. przeprowadził dział dóbr ojczystych z braćmi, ożeniony z Katarzyną, córką Stanisława Giżyckiego z Fałkowa 1579 r., której oprawił 4,000 florenów posagu i wiana 1581 r., nie żył już 1595 r., w którym wdowa jego, dziedziczka Roszków, w sochaczewskiem, ma sprawę z Chełchowskiemi. W 1600 r. wdowa po Stanisławie, Katarzyna z Giżyc i Fałkawa, w imieniu syna Wojciecha i córki Anny Hieronimowej Przerembskiej, cedowała sumę Katarzynie z Zielonków Widawskiej.

Wojciech z Brzezin, dziedzic Fałkowa, ożeniony z Zuzanną z Wielkiej Poremby Porembską, córką Baltazara, wojskiego krakowskiego 1609 — 1630 r., pozostawił córki: Zofję za Januszem z Romiszowic Stokowskim; Annę za Marcinem Szydłowskim i syna Stanisława, dziedzica Fałkowa, bezdzietnego z Zofją Anną Koniecpolską, sędzianką ziemską sieradzką, 2-o v. Będlińską (Zap. Gr. Krak. 97 f. 719; 103 f. 924; 105 f. 99; 110 f. 898; 112 f. 281; 122 f. 1318; 153 f. 230 i 298; 168 f. 216; 185 f. 14; 202 f. 2366; 205 f. 1875 i 1877; Obl. Krak. 27 f. 1611; Zs. Krak. 47 f. 117; Wyr. Lub. 2 f. 101; 44 f. 292; Pam. o Koniecpolskich).

Abraham, podkomorzyc łęczycki, dziedzic Zassowa 1578 r., sprzedał Gruszów i Imramowice Tarnowskiemu 1581 r., ożeniony z Zofją Czelatycką, córką Piotra, której oprawił posag 1582 r. i przekazał 1592 r. sumę swą 1,000 florenów u Jana Wielopolskiego z Gdowa, pozostawił tylko córki: Annę za Janem Samsonem Belęckim; Barbarę za Kasprem Żakowskim i Jadwigę, zmarłą panną (Wyr. Lub. 75 f. 150; Zap. Gr. Krak. 110 f. 896; 121 f. 383; 124 f. 59; 145 f. 1736 i 1738; 165 f. 837).

Jan, podkomorzyc łęczycki, dziedzic Jelowic czyli Lelowic 1581 r., Grabowej i Woli Grabowskiej, razem z braćmi sprzedał 1583 roku dwór z placem pod

zamkiem w Krakowie Mikołajowi Lutomierskiemu z Chełmicy (Zap. Gr. Krak. 126 f. 241), żonaty z Jadwigą 1586 r. (Wyr. Lub. 28 f. 326), miał według Roczników Stanisława Lasockiego, czterech synów: Stanisława, Jana, Andrzeja i Mikołaja i córkę za Gawrońskim.

Stanisław z żoną, Barbarą Pukarzowską, córką Macieja, potwierdził 1627 roku dział spadkobierców Macieja Łubnickiego (Zs. Krak. 100 f. 136 i Gr. Krak. 223 f. 1526), z tej żony miał córkę za Giedrojciem i synów: Stefana i Prokopa. Stefan, ochmistrz dworu ks. Albrechta Radziwiłła, komendant Ołyki, od której dzielnie odpierał Kozaków i Tatarów, ożeniony z Zofjanną Gorajską, umarł bezdzietny w Ołyce 1654 r.; obszernie o nim pisze Radziwiłł w swych Pamiętnikach. Prokop, dziedzic Zglinnej, w rawskiem, elektor króla Michała, z żony, Katarzyny Żelazównej, z rawskiego, zmarłej 11-go Lutego, 1664 r., miał syna jednego i córki: N. wydaną 17 go Lutego 1664 r. za (Łukasza?) Oskiego i Katarzynę, żonę 1-o v. Wawrzyńca Olszewskiego, a 2-o v. Aleksandra Rudzkiego, zmarłego 1698 r. (Perp. Czers. 15 f. 17; 16 A f. 52).

Jan, z Anny Szpotównej, miał córki: Annę za Anzelmem Kazimierskim, zmarłym 1657 r. i Zuzannę za Walerjanem Potrykowskim, podkomorzym rożańskim, zmarłym 1669 r., która jako wdowa cedowała 1671 r. swoje dożywocie Aleksandrowi Potrykowskiemu (DW. 54 f. 1610) i synów: Ludwika, Tomasza, Jana Franciszkanina, zmarłego 1654 r. w wielkiej świątobliwości i Stanisława, zmarłego 1655 r. Ludwik odznaczył się na wojnie ze Szwedami i Moskwą, zaślubił 1662 roku Hjacyntę Rokitnicką, sędziankę mielnicką, dziedzic Opola, w ziemi liwskiej, na którym zapisał sumę kościołowi w Suchożebrach (DW. 57 f. 1116), umarł 1680 roku, pozostawiwszy synów: Józefa i Stefana i córki: Jadwigę za Tomaszem Dąbrowskim, w ziemi liwskiej, i dwie niezamężne jeszcze 1678 r. Stefan, może właśnie syn Ludwika, żonaty był z Domicellą Kłodnicką v. Kłodzińską 1701 roku, a 1724 — 1726 r. wraz z Marjanną Jackową Rzeczycką, procesował się z Czerneckim o dobra (Bracł. XIV f. 839). O Tomaszu pisze ks. Stanisław w Roczniku, że był dzielnym rycerzem, a następnie Franciszkaninem Minorytą u Św. Anny 1656 roku.

Andrzej, dziedzic Beźnika, miał córki: Aleksandrę za Stanisławem Manowskim i Annę, 1-o v. za Stanisławem Duninem Szpotem 1643 r. (Gr. Radoms.), owdowiałą 1655 r., a 2-o v. za Stanisławem Kamińskim 1658 r. i synów: Krzysztofa, poległego w bitwie ze Szwedami 1656 r., Macieja, ożenionego z Zofją Radońską, których dzieci: Stefan, Maksymiljan, Piotr, Marcybella Janowa Żeleńska, Aleksandra Wawrzyńcowa Kamieńska, Zofja i Anna, 1683 r. cedowały sumy po matce Zajączkowskiemu (Gr. Opocz.) i Stanisława, ożenionego z Zofją Załuską, córką Piotra, chorążego rawskiego, z której miał córkę Marjannę za Laskowskim i synów: Krzysztofa, Andrzeja, Remigjana i Aleksandra (DW. 54 f. 1029). Krzysztof zapisał 1673 r. dożywocie żonie swej, Annie Izbińskiej, córce Jana (Perp. Czers. 13 f. 447). Remigjan, zwany czasem mylnie Janem, z żoną, Agnieszką Brolińską nabył 1682 r. część Lasków, którą żona jego sprzedała 1698 r., cedował 1700 r. różne sumy bratu Krzysztofowi, zapisał 1702 r. dożywocie na Dąbrówce siostrzeńcowi Antoniemu Laskowskiemu, a różne sumy wnukom Lutoszewskim. Remigjan miał dwie córki: Zofję za Władysławem Lutoszewskim 1699 r. i Ewę za Mikołajem Kociszewskim 1715 roku (Perp. Czers. 14 A f. 23; 14 C f. 382; 15 f. 190; 16 A f. 30; 16 B f. 19, 134 i 208; 17 f. 67; 18 f. 290; 29 f. 344).

Mikołaj, dziedzic Grabowej, czwarty syn Jana, miał z Łyczkównej dzieci jeszcze małoletnie 1678 r., według Rocznika ks. Stanisława. Nie wiem jednak, czy to nie ten właśnie Mikołaj był dzierżawcą Bielejowic od Krosnowskich 1654 roku, a synowie jego: Andrzej, Wojciech, Przecław i Władysław, mają różne sprawy pieniężne z Wąsowiczami w latach 1668 — 1671. Wojciech z Brzezin Lasocki, z Katarzyny Duninówny Wąsowiczównej, siostry Marcina, stolnika sochaczewskiego, miał córkę Agnieszkę za Stanisławem Żabickim i Annę za Piotrem Mąkolskim, podstolim dobrzyńskim, zmarłą 1709 r. Marjanna z Brzezin Lasocka, żona Adama Rakowskiego, sędzica przedeckiego, siostrzenica Joanny z Żabickich Zboińskiej, a prawnuczka Marcina Wąsowicza, wpływa 1715 r. do sprawy o spadek po tymże Wąsowiczu (Zap. Krak. 89 f. 193; Obl. Krak. 223 f. 424).

Krzysztof, trzeci syn Stanisława, podkomorzego poznańskiego, starosta gostyński 1569 r., elektor Henryka Walezego i Stefana Batorego, wziętą działem z braćmi połowę Brzezin sprzedał bratu Jakóbowi, był dziedzicem Kamienia, Suserza, Trąbek i innych dóbr w gostyńskiem, a posessorem Szczawina i Szeligów, zagorzały heretyk, jak brat Stanisław, wyklęty 1551 r., zrabował kościół w Suserzu, spalił obrazy, aparaty, nawet dokumenta, przyjął 1569 r. do herbu Stroińskich, ożeniony z Ewą Szczawińską z Wielkiego Szczawina i Suserza, pozostawił córkę Katarzynę, 1-o v. za Zygmuntem Zebrzydowskim, wojskim krakowskim, a 2-o v. za Janem Myszkowskim z Mirowa, który zapisał jej 1584 r. 15,000 flor. na Jawiszowicach (Zs. Krak. 50 f. 713) i synów: Kaspra zmarłego bezżennie koło 1600 r., Krzysztofa, dziedzica Suserza, bezdzietnego z Anną Otocką i Stanisława, którzy wrócili wszyscy do katolicyzmu i zeznali 1601 roku w grodzie gostyńskim dział dóbr ojczystych, za pośrednictwem stryjecznego brata księdza Mikołaja (Gr. Gostyńs. 1601 i 1619 r.; Wyr. Lub. 37 f. 64; V. L.; Paw.; M. 107 f. 514; 108 f. 305; 110 f. 131; Zap. Gr. Krak. 68 f. 1004; 78 f. 1873; 88 f. 113).

Stanisław, z żony Elżbiety Puczkównej, miał córki. Zofję, 1-o v. Wojciechowę Bogotomską, 2-o v. Wojciechowę Kirzeńską; Dorotę Janowę Pieskowską; Annę i Katarzynę, zmarłe pannami i synów: Krzysztofa bezdzietnego i Pawła. Paweł, dziedzic Trębek i Gutowa 1646 r. (Zs. Krak. 106 f. 1928), elektor Jana Kazimierza i Michała z gostyńskiego, umarł 1682 r. Żon miał dwie: pierwszą Marjannę Bielicką, z której syn Adam, drugą Konstancję Szczawińską, kasztelankę kruszwicką 1661 r. Adam jako jedyny sukcessor babki ciotecznej Myszkowskiej, cedował 1691 r. sumę na Jawiszowicach po niej odziedziczoną, księdzu Janowi Otrembusowi (Gr. Krakow.). Tego Pawła z Trębek, pomięszał ksiądz Stanisław, w swym uzupełnieniu Pamiętnika dziada, z innym Pawłem, żyjącym wcześniej, a który miał córki: Teresę za Tomaszem Dembowskim, zmarłą 1604 r.; Agnieszkę za Stanisławem Paszkiem i synów: Jana, zmarłego 1609 r. i Adama, którego żona, Teresa Chudzyńska, zmarła bezdzietnie, a siostra jej, Małgorzata Stanisławowa Krośnina, zrzekła się po niej spadku 1609 r. (DW. 35 f. 1177).

Lasoccy z Lasotek i Glewa.

Piotr z Lasotek Lasocki, dworzanin ks. Konrada Mazowieckiego, otrzymał 1480 roku od tegoż księcia wsi Piwonino i Siedzewo (Zs. Gr. Czers. 11 f. 15), na

który przywilej nałożono areszt 1481 r. (Ibid. 2 f. 333), marszałek nadworny ks. Konrada 1497 r., został podkomorzym dobrzyńskim 1501 r., uległ konfiskacie dóbr Lassotki, Glewo, Chalino i Wichowo 1497 r. (Wierzb. II. 812), nie żył już 1504 r. Był on prawdopodobnie synem Jerzego z Lasotek, a bratem jego lub synem, bo dziedziczył Piwonino, był Mikołaj.

Mikołaj, dziedzic Mchowa 1499 r. (Gr. Brzeskie), Piwonina i Glewa, z którego się cała ta linja pisała, ożeniony z Katarzyną ze Smolska, córką Bronisława, podstolego inowroclawskiego, za którą dostał 116 złot. węg. posagu 1490 r., a która 1513 roku jest 2-o v. żoną Wojciecha Brochowskiego (Gr. Brzes.), pozostawił z niej córki: Elżbietę i Małgorzatę za Jakóbem z Głoskowa 1532 r. (Zs. Gr. Czers. 9 f. 225) i synów: Jerzego i Jana, którzy przeprowadzili dział dóbr ojczystych 1521 r. (Gr. Bobrown.). Jerzy miał mieć córkę wydaną za mąż w województwo łęczyckie.

Jan, syn Mikołaja, dziedzic Glewa, Lasotek, Wichowa, Głowczyna, Chalina, Wylazłowa w ziemi dobrzyńskiej, Smolska, Nowej wsi, Bodzanowa, Zabłągu, Czarnocic, w brzeskiem, Piwonina i Siedzewa, w czerskiem, wojski nurski 1533 r., szafarz poborów w ziemi dobrzyńskiej 1539 r., podkomorzy dobrzyński 1545 r., rezygnował z wojstwa nurskiego 1556 r. na rzecz syna Stanisława, 1511 i 1518 roku zabezpieczył posag żonie, Annie z Bartnik, córce Tomasza, kasztelana płockiego (M. 26 f. 51; 30 f. 231; Zs. Gr. Czers. 25 A f. 218; Gr. Brzes. 1511 roku), w 1516 r. pozwał Jana z Brzumina o 150 grzywien, rozgranicza 1534 r. Brzumin swój od Czerska i Radwankowa, załatwia różne drobne sprawy w Czersku, Warce i Płocku 1508 — 1543 r., pożyczył 1543 r. cztery rostruchany srebrne od Jana Święcickiego, darował 1543 r. dobra swe Popów, w ziemi dobrzyńskiej, synowi Tomaszowi, umarł 1558 r., a synowie jego: Tomasz, Piotr, Stanisław, Michał i Jan, dopełnili 1559 roku działu dóbr (Zs. Gr. Czers. 4 f. 14, 103 i 465; 9 f. 298; 10 A f. 244; 11 f. 13; 48 A f. 436; Perp Płoc. 1 f. 16; 2 f. 101; 4 f. 138; 6 f. 64; 7 f. 323; Zap. Gr. Krak. 54 f. 510 i 913; Paw.; V. L.). Pierwszą Jana żoną była córka Piotra Myśliborskiego, ale zmarła bezdzietnie, a oprócz wymienionych synów miał Jan córki: Katarzynę, ur. 1518 r., wydaną 1-o v. w Glewie 1541 r. za Jerzego Łoskiego, wejewodzica mazowieckiego, a 2-o v. 1547 r. za Wojciecha Lubienieckiego; Annę, ur. 20 Marca 1521 r. wydaną za Stanisława Trąbskiego z Trąbek, dziedzica Poborza; Zofję, ur. 9-go Sierpnia 1526 roku, żonę Wojciecha Gembarta z Kamienicy i Jadwigę, urodz. 15-go Października 1530 roku, żonę Sebastjana Kobiernickiego.

Tomasz, ur. 17-go Marca 1517 r., student uniwersytetu w Lipsku 1533 r., cześnik dobrzyński, dworzanin arcybiskupa gnieźnieńskiego i biskupa krakowskiego Gamrata 1543 r., zrzekł się cześnikostwa na rzecz brata Piotra 1550 r., a sam został księdzem, 1559 r. kanonik łowicki, dworzanin prymasa, żył jeszcze 1571 r., w którym zasądził w Krakowie Tomasza Stróżewskiego. Działem z braćmi wziął Glew i Czarnocice, od ojca otrzymał był 1548 r. Popowo. Fundował kaplicę w Dobrzyniu, na którą zapisał czynsze z Glewa (Zap. Gr. Krak. 54 f. 510; 55 f. 284; 103 f. 569).

Bartłomiej, ur. 24 Sierpnia 1518 r., student uniwersytetu w Lipsku 1533 r. i w Kolonji 1536 r., miał osiąść „w zamorskich krajach" i tam zostawić potomstwo. W działach między braćmi 1559 nie występuje.

Stanisław, urodz. 21-go Sierpnia 1512 roku w Piwoninie, dworzanin króla Zygmunta i Bony, wojski nurski po ojcu 1556 r., zrezygnował z tej godności 1563 roku i umarł 1564 r. On to zaczął spisywać historję rodziny uzupełnioną przez prawnuka po bracie Janie. Działem z braćmi wziął Piwonino, Siedzewo i Brzumin, w czerskiem, 1536 r. kwitował Nakwaskiego w Płocku, ożenił się 9-go Stycznia 1552 r. z Anną Brodzic Radzymińską, dziedziczką Miastkowa, Woli Miastkowej, Rozniszewa, Zagrobów, Brzozy, Woli Brzeskiej i Gośniewic, zmarłą 1559 r., z której pozostawił czworo dzieci: Grzegorza v. Jerzego, Jana, Agnieszkę i Zofję, pozwanych 1562 r. wraz z stryjami: Piotrem i Janem o gwałty, a procesujących sąd czerski 1562 r. i sąsiadów o granice Miastkowa 1562 — 1564 r. (Perp. Płoc. 3 f. 226; Zs. Gr. Czers. 17 f. 243; 20 f. 39 i 303; 22 f. 205 i 576; 27 f. 36; 30 f. 17, 42, 58, 420 i 885; 31 f. 253; 32 f. 507; Zs. Warec. 10 f. 275; Cony. 1 A f. 19) Agnieszka, ur. 15-go Stycznia 1553 r. w Brzozie, wyszła za Mikołaja Szczawińskiego, kasztelana łęczyckiego (Perp. Czers. 1 B f. 309), z którym razem fundowała klasztor Norbertanek w Łęczycy 1603 r.; Zofja, ur. 1555 r. w Miastkowie, zeznała 1575 r. zapis dożywocia z mężem, Marcjanem Giżyckim, w końcu stolnikiem gostyńskim (Zs. Gr. Czers. 42 f. 882; Zs. Warec. 11 f. 989).

Grzegorz, ur. 12-go Marca 1554 r., umarł 22-go Kwietnia 1570 r. na naukach w Wiedniu.

Jan z Glewa, najmłodszy syn Stanisława, wojskiego nurskiego, ur. 1557 r., kasztelan zakroczymski 1599 r., umarł 22-go Lipca 1604 r., pochowany w Lublinie. Był szafarzem poborów w województwie mazowieckiem 1589 r. i wydał ze swoich pieniędzy 3,000 florenów, które mu sejm 1593 r. nakazuje zwrócić z poborów czerskich. Ożenił się pierwszy raz 1576 r. z Anną Gniewoszówną, córką Andrzeja z Sarnowa, wojskiego radomskiego i Falęckiej, zmarłą w Wrzeszczowie 1595 r. Drugi raz zaślubił 1599 r. Ewę z Podlęża Podleską (właściwie Podlęską), która po jego śmierci wyszła za Jana Lesznowolskiego, kasztelana czerskiego. Był dziedzicem Piwonina, Siedzewa, Miastkowa z przyległościami i Brzumina, nabył 1592 r. części Miastkowa od Wągrodzkiej, a 1593 r. Łomnicę od Głoskowskiego, sprzedał Jedlankę z Łomnicą Zwolskiemu 1599 r., a nabył Bądźków od tegoż. Dzieci miał z pierwszej żony: Agnieszkę, młodo zmarłą; Zofję, ur. 1590 r., wydaną 1614 r. za Samuela Gostomskiego, kasztelanica czerskiego, zmarłego 1619 roku; Stanisława i Remigjana v. Eremjana (Zs. Gr. Czers. 47 f. 744 i 797; Zs. Warec. 12 f. 75; Perp. Czers. 1 A f. 251 i 298; 1 B f. 264 i 355; 2 f. 62 i 125; 4 f. 122; DW. 32 f. 319; 38 f. 901; Wyr. Lub. 33 f. 884; 41 f. 458; 75 f. 222; 78 283; Zap. Lub. 5 f. 777; 15 f. 569; 18 f. 104; M. 152 f. 388; V. L.; Paw.).

Stanisław z Glewa, kasztelanic zakroczymski, ur. 23-go Lipca 1577 roku w Miastkowie, 1604 r. na uniwersytecie w Padwie obrany konsyljarzem Nacji Polskiej, tegoż roku jest z powrotem w kraju, kasztelan małogoski 1611 r., został kasztelanem czerskim 1619 r., wraz z bratem ma sprawy pieniężne z Szymanowskim, Parysową i Zawadzkim 1606 i 1607 r., kwitował macochę i kupił Domaniów od Łychowskiego 1612 r., dopełnił z bratem działu dóbr ojczystych 1613 r., zaślubił 1-o v. 9-go Listopada 1609 r. Aleksandrę Sapieżankę, wojewodziankę połocką, wdowę po Hieronimie Gostomskim, wojewodzie poznańskim, zmarłą 15-go Lutego 1615 r. w Wrzeszczowie, której zabezpieczył posag 1611 r., a 2-o v. Zofję z Bukówna Dembowską, wdowę po Andrzeju Mikołajewskim i po Janie Boglew-

skim, której zapisał dożywocie 1621 r., sprzedał 1618 r. pałac w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu Denhoffowi, otrzymał 1622 r. dobra skonfiskowane Adamowi Lesznowolskiemu za nie wzięcie udziału w wojnie chocimskiej, umarł 15-go Lutego 1622 r., pochowany u Bernardynów w Warszawie przez wdowę, która po czwarty raz wyszła za Mikołaja Sapiehę, wojewodę nowogrodzkiego. Z dzieci jego z pierwszej żony: Andrzej umarł dzieckiem, Jan, ur. 8-go Lipca 1612 r. w Siedzewie, umarł 1628 r. na naukach w Graż, Krystyna, ur. 3-go Kwietnia 1611 r., wyszła 12-go Lipca 1626 roku za Piotra Szyszkowskiego, kasztelana wojnickiego, starostę wareckiego, który nabył od braci żony, rodzonego i stryjecznych, Piwonino, Siedzewo i Brzumino, zmarła bezdzietnie 8-go Listopada 1628 r., pochowana w Wrzeszczowie (Perp. Czers. 2 f. 492; 4 f. 145 i 241; 6 f. 265 i 266; 8 f. 148; 9 f. 503; 10 f. 158; DW. 33 f. 1436; 34 f. 49 i 99; 39 f. 341 i 779; 46 f. 451; Zap. Lub. 19 f. 233 i 708; 23 f. 382; Zap. Gr. Krakows. 180 f. 1803; M. 168 f. 16 i 169 f. 3).

Remigjan v. Eremjan z Glewa, kasztelanic zakroczymski, ur. 19-go Lipca 1579 r., wyprawiony 1594 r., razem z bratem, na nauki do Niemiec i Włoch, poborca czerski 1610 r., komisarz do zapłaty wojska z sejmu 1613 r., szafarz poborów czerskich 1616 r., deputat na Trybunał radomski 1618 r., podkomorzy czerski 1623 r., umarł 23-go Kwietnia 1624 r., pochowany w Miastkowie. W 1601 r. z bratem i siostrą sprzedał grunt w Radomiu organiście Wojciechowi, 1604 roku z bratem przyznał dożywocie Suskiemu na części Grochalka, Połyku, Oblina i Maciejwic, 1613 r. kupił Zabrody-Kruszewko, a 1623 r. Goyszewice, podzielił się dobrami z bratem 1613 r., zabezpieczył 1605 r. posag pierwszej żonie, Elżbiecie Parysównie, wojewodziance mazowieckiej, z którą zapisali sobie wzajemne dożywocie 1613 r. Po śmierci tej żony, zaszłej 1618 r., zaślubił tegoż roku Katarzynę Sokołowską, wdowę po Gorzewskim z Gorzewa-Kunek, 3-o v. Jakóbowę Iwanowską, podczaszynę podlaską. Z drugiej pozostawił Remigjan tylko córkę Ewę Annę, ur. 20-go Października 1622 r., żonę Adama Pszonki z Babina, chorążego chełmskiego, zmarłą 1643 r., pochowaną u Dominikanów w Lublinie. Z pierwszej zaś synów: Hieronima, Stanisława i Jana (Perp. Czers. 2 f. 125, 503 i 545; 4 f. 241, 243 i 266; DW. 38 f. 1125; Zap. Lub. 11 f. 462; V. L.).

Wszyscy trzej synowie Remigjana, sprzedali 1634 r. Stary Miastków Łubieńskiemu, podzielili się 1636 roku dobrami Zwola, Miastków Kościelny, Glinki i Budel, potwierdzili 1640 r. dawniej dokonaną sprzedaż Piwonina, Siedzewa i Brzumina Szyszkowskiemu i otrzymali pokwitowanie od kapituły płockiej 1644 roku (M. 180 f. 610; Zs. Warec. 22 f. 709; 25 f. 406; Perp. Czers. 9 f. 328 i 503; 10 f. 158 i 544).

Jan z Glewa, podkomorzyc czerski, najmłodszy, ur. 4-go Lutego 1611 r., deputat na Trybunał 1640 r., elektor Jana Kazimierza z ziemi czerskiej, dziedzic Sobienia i Zembrzykowa, zabezpieczył 1640 r. posag żonie, Annie Wolińskiej v. Woleńskiej, z ziemi nurskiej, sprzedał 1642 r. część dworu Lasockich na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie Ossolińskiemu, umarł bezdzietny 1649 roku, a wdowa wyszła 2-o v. za Mikołaja Warszewickiego, łowczego czerskiego (Perp. Czers. 10 f. 164; M. 185 f. 682; Zap. Lub. 33 f. 1181; 47 f. 401).

Hieronim Zygmunt z Glewa, podkomorzyc czerski, najstarszy, dworzanin króla Władysława IV-go, elektor Jana Kazimierza z ziemi czerskiej, ożenił się

24-go Czerwca 1624 r. z córką swej macochy, Praksedą Gorzewską, stolnikówną gostyńską, która sprzedała 1631 r. Starą wieś Słubickiemu, zabił 1631 r. męża swej macochy, Jakóba Iwanowskiego, za co ogłoszony infamisem i banitą na sejmie 1631 r., uzyskał 1633 r. przywrócenie do czci od sejmu, ale pod warunkiem stawienia się z orszakiem 20-tu ludzi na wojnę moskiewską. Warunek ten wypełnił i bardzo dzielnie walczył. Nabył 1641 r. plac w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu od Samuela Ciołka, umarł 8-go Lutego 1652 r., pozostawiwszy córkę Elżbietę, żonę 1-o v. Jana Pogorzelskiego, chorążyca nurskiego 1650 r., a 2-o v Anzelma Żabickiego, wojskiego liwskiego 1663 r. i syna Władysława, w imieniu którego cedował 1650 r. Gorzewo-Kunki, Reszki, Bolescięta, Słonkowskiemu.

Władysław zeznał 1654 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Bobrku Ligęzianką, a został zabity 1658 r. w domu własnym przez szwagra Pogorzelskiego. Wdowa wyszła 2-o v. za Jana Wojakowskiego, chorążego przemyskiego 1661 r., a 3-o v. za Franciszka Rusockiego, podstolego latyczowskiego i burgrabiego krakowskiego. Syn ich Aleksander, umarł dzieckiem po 1658 r.; córki: Prakseda i Joanna, sprzedały 1682 r. Boczków Chlebowskiej, 1683 r. Zwolę i Suchąwolę Wierzbowskiemu, a część Miastkowa 1682 r. stryjowi Remigjanowi. Prakseda poślubiła 1-o v. 25-go Listopada 1672 r. Jerzego Opackiego, wojewodzica derpskiego, starostę ryczywolskiego, a 2-o v. Stanisława Grzybowskiego 1693 r., późniejszego chorążego czerskiego. Joanna wyszła 1682 r. za Wojciecha z Dobruchowa Wolskiego (M. 179 f. 129; Zs. Warec. 26 f. 146; Zap. Lub. 34 f. 240; 45 f. 703; 51 f. 684; V. L.; Perp. Czers. 8 f. 556; 9 f. 81, 471 i 500; 10 f. 245; 11 f. 637, 1326, 1327 — 1329; 12 f. 387; 13 f. 463, 509 i 717; 14 f. 22, 62, 65 i 95; 14 C f. 2 i 155; 16 A f. 28; Sig. 1668 r.; Obl. Krak. z 1669 r. Ks. 96; 106 f. 650; 110 f. 76; Zs. Gr. Krak. 302 f. 418; 322 f. 184).

Stanisław z Glewa, podkomorzyc czerski, średni, ur. 23-go Sierpnia 1609 r. w Miastkowie, dziedzic Wrzeszczowa, przyznał 1633 r. dług 18,000 flor. biskupowi Łubieńskiemu, wplątany w proces brata o zabójstwo Iwanowskiego, zaślubił 1 o v. Katarzynę Kazimierską, córkę Andrzeja i Zofji z Dembińskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1630 r. (Zap. Lub. 33 f. 462), a która zmarła bezdzietnie, 2-o v. Katarzynę Głębocką, kasztelankę wendeńską, której zabezpieczył posag 1637 roku (Perp. Czers. 9 f. 1399). Umarł 1642 r., pozostawiwszy z drugiej żony jedynego syna Remigjana Konstantego, a wdowa wyszła 2-o v. za Maksymiljana Ossolińskiego, podskarbiego nadwornego koronnego.

Remigjan Konstanty z Glewa, ur. 1638 r., powrócił z nauk z zagranicy 1663 r., obrany posłem na sejm z ziemi czerskiej 1664 r., cześnik łomżyński 1666 roku, poseł czerski, podpisał elekcye Michała i Jana III-go, dziedzic Wrzeszczowa, Szpotowej Woli, Miastkowa, Glin, ożenił się 1-go Marca 1666 r. z Anną Całowańską, córką Aleksandra, łowczego podlaskiego, z której miał córki: Katarzynę i Joannę, następnie 2-o v. z Izabellą z Mińska Opacką, wojewodzianką derpską, z którą razem zapisuje sumę na Młodyniach i Dębie Paulinom 1680 r. Z tej żony było synów trzech: Zygmunt Józef, Mikołaj i Marcin i córka Barbara. Trzeci raz wszedł cześnik w związki małżeńskie z Teofilą z Grzybowskich, wdową po Janie Szumowskim, podskarbiczu koronnym, z którą żył bezdzietny, umarł 20-go Kwietnia 1695 r. w Wrzeszczowie, a wdowa po nim wyszła trzeci raz za mąż za Wawrzyńca Świdzińskiego, kasztelana gostyńskiego. W 1678 r. otrzymał kadu-

kiem część Miastkowa, Zabrozdów i Kruszewka po Jasienieckich, a 1682 r. skupił części dóbr Miastkowskich od synowic swoich, córek Władysława; był też posesorem Sękocina i Słomina 1686 r. (Perp. Czers. 13 f. 608 i 636; 14 A f. 21 i 22; 14 B f. 54; 14 C f. 326 i 376; 15 f. 2; 16 A f. 1; 16 B f. 9; Obl. Krak. 81 f. 1487; Sig. 14 f. 55; Zap. Lub. 64 f. 85; 68 f. 38; DW. 54 f. 2456; 55 f. 1436; 56 f. 22 i 1861).

Córki Remigjana, Katarzyna, żona Jana Aleksandra Walewskiego i Joanna, żona Zygmunta Opackiego, cześnika warszawskiego, objęły 1695 r. w posiadanie Miastków, Brzegi, Rudnik, Przebory i Glinnik. Katarzyna zrzekła się 1699 roku dóbr ojczystych na rzecz brata Marcina; Joanna sprzedała 1713 r. Całowanie Papieskiemu (Perp. Czers. 13 f. 639; 14 C f. 293; 15 f. 177; 16 A f. 213; 18 f. 22 i 96). Barbara, ur. 15-go Marca 1672 r., żona 1-o v. Karola Dunina Wąsowicza, podkomorzego sandomierskiego, zmarłego 1713 r., a 2-o v. Hieronima Janickiego, podczaszego radomskiego, zmarła 1724 r. Synowie sprzedali różne grunta 1697 r., a podzielili się dobrami Wrzeszczowskiemi i Miastkowskiemi 1699 r. (DW. 59 f. 749; Perp. Czers. 15 f. 178).

Zygmunt Józef z Glewa, ur. 24-go Lipca 1674 r., elektor Augusta II-go z województwa sandomierskiego, cześnik łęczycki 1698 r., starosta sękociński 1698 roku, z żoną, Marjanną z Karskich, i braćmi, pokwitowany przez Nietyksów 1699 roku, nabył 1700 r. Potycz i Cierniaki od Mieczyńskiego, otrzymał prawo wspólności dla żony na starostwo sękocińskie 1700 r., umarł bezdzietny w Wieniawie 1708 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Wojciecha Szydłowskiego, kasztelanica sierpskiego (DW. 59 f. 103; Perp. Czers. 15 f. 264; 16 A f. 186; 17 f. 81; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 29).

Mikołaj z Glewa, ur. 13-go Lutego 1676 r., objął w posiadanie Wzgórze 1699 r., zabezpieczył posag żonie, Annie Zaborowskiej, 1700 r., umarł tegoż roku bezdzietny, a wdowa objęła 1701 r. Stary Miastków, i wyszła 2-o v. za Władysława Boskiego, podczaszego rawskiego 1702 r. (Perp. Czers. 15 f. 167, 233, 249 i 360; 16 A f. 313; 16 B f. 177).

Marcin z Glewa, ur. 13-go Października 1678 r., podpisał elekcję Augusta II-go, z województwem sandomierskiem, wwiązany w Rudniki 1699 r., ożeniony z Antonillą Duninówną Brzezińską, córką Konstantego, chorążego parnawskiego 1700 r., sprzedał 1714 r. Wrzeszczów (Herb. Król. Pols.) i tegoż roku Uścieniec i Budel Cieciszewskiemu, 1723 r. Miastków Kościelny Przebendowskiemu, 1724 r. kupił Brudnów z Wolą od Petrykowskiego, 1725 r. wraz z żoną pokwitowany przez Grabiankę, potwierdził nadanie propinacji kościołowi w Miastkowie (Oblata 1739 r.), pozostawił dzieci: Zygmunta, Mścisława, Stanisława, elektora Stanisława Augusta z województwa sandomierskiego, zmarłego bezdzietnie, Annę i Anielę (Perp. Czers. 14 D f. 276; 15 f. 166, 225 i 242; 16 A f. 280 i 299; 18 f. 137; 20 f. 10; 21 f. 312; DW. 65 f. 281 i 745).

Zygmunt, z żoną Marjanną z Ogonowskich, wniósł 1733 r. manifest przeciw Przyłuskiej w Czersku, a 1736 r. cedował sumę Siemińskiemu (Perp. Czers. 23 A f. 50 i 24 f. 163). Wraz z bratem Mścisławem nazwani cześnikiewiczami łomżyńskiemi, sprzedali 1741 r. Brudnów z Wolą Tomaszowi Wydżdze. Zygmunt, zwany cześnikiem mścisławskim 1750 r., pozostawił synów: Adama i Fabjana 1782 roku (Obl. Krak. 213 f. 285). Adam, z Zofji Kroczewskiej, miał syna Tomasza,

który złożył 1787 r. dowody pochodzenia od Remigjana i uzyskał przyznanie szlachectwa 1803 r. w Galicji zachodniej (Quat. IV f. 147).

Mścisław zwany cześnikiem, albo podczaszym łomżyńskim, miał synów: Bazylego i Jana 1782 r. (Obl. Krak. 213 f. 285). Bazyli 1784 r. zakończył procesa ojca z sukcesorami Wąsowiczów, posiadał 1789 r. Kostrzyn w zastawie od Piaseckich, nazwany cześnikiem wyszogrodzkim 1790 r., legitymował się ze szlachectwa 1803 r. w Galicji zach. (Quat IV f. 166), z Urszuli Szymańskiej, pozostawił syna Józefa Nicefora z Glewa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Michał, czwarty syn Jana z Glewa, podkomorzego dobrzyńskiego, ur. 29-go Września 1516 r., dziedzic Lasotek, Witowa i Popowa 1564 r. (Paw.), ożeniony 1-o v. ze Smolską, zmarłą bezdzietnie, 2-o v. 7-go Marca 1551 r., z Zofją Żelską, córką Wincentego, kasztelana dobrzyńskiego, a 3-o v. z Chełmicką, stolnikówną dobrzyńską, pozostawił z drugiej żony synów: Jana i Marcina, zmarłego młodo w Toruniu i córkę Dorotę, 1-o v. za Janem Tholibowskim, 2-o v. za Wojciechem Rościszewskim, z trzeciej zaś—córki: Agnieszkę za Marcinem Maszkowskim, Annę, zmarłą panną przed 1603 r. (Zs. Krak. 81 f. 515) i N. za Radzanowskim.

Jan, syn Michała, osiadł na Litwie w powiecie upickim. Syn jego Andrzej, ożeniony z Grądzką, urodzoną z Grużewskiej, miał synów: Aleksandra, zmarłego bezdzietnie i Jana Władysława. Ten ostatni, dworzanin i sekretarz królewski, poseł upicki 1650 r., deputat na Trybunał 1653 r., podwojewodzi trocki i starosta żyżmorski 1661 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI), podsędek trocki 1664 r., a sędzia ziemski 1670 r., elektor króla Michała z województwa trockiego, dziedzic Pomusz i Paszków, umarł 28-go Stycznia 1674 r., ożeniony 1-o v. z Heleną Płoniańską, wdową po Sebastjanie Szonko i po Janie Pierzchlińskim, 2-o v. z Agnieszką Assemberkówną, córką Roberta i Elżbiety Maydlównej, a 3-o v. z Engelbertówną pozostawił z drugiej żony córkę Elżbietę.

Piotr, piąty syn Jana z Glewa, podkomorzego, ur. 18-go Grudnia 1519 r., dworzanin królewski 1546 r., cześnik dobrzyński po bracie Tomaszu, zrzekł się tej godności 1564 r., dziedzic Śniadkowa Nagórnego, w czerskiem, części Smolska i Bodzanowa, w brzeskiem, zeznał 1565 r. zapis na kościół w Radwankowie, ożeniony 1-o v. z Anną Lubrańską, z której miał córkę Katarzynę za Stanisławem Karczewskim 1571 r., a 2-o v. z Jadwigą z Szczawińskich Borzewską, z której syn Tomasz i córka Anna, pozwani 1584 r. przez siostrę Karczewską o spadek po stryju księdzu Tomaszu (M. 78 f. 34; Zs. Gr. Czers. 48 A f. 436; 5 f. 100; 30 f. 12, 17, 41 i 58; 31 f. 11; 35 f. 830; 39 f. 247; 53 f. 738; Zs. Warec. 10 f. 905; Zs. Gr. Krak. 58 f. 861).

Tomasz z Glewa pozwany 1584 r. przez siostrę Karczewską, przyznał 1589 roku dług bratu stryjecznemu Janowi, synowi Stanisława, zabezpieczył 1603 r. posag żonie, Katarzynie Kłoczewskiej, zeznał z nią 1625 r. zapis dożywocia, dał plenipotencję Braneckiemu 1631 r. i wkrótce umarł, a wdowa procesuje się z Braneckim 1636 i 1641 r. (Zs. Gr. Czers. 58 f. 858; Zs. Warec. 24 f. 710; 25 f. 311; 27 f. 63; Perp. Czers. 2 f. 361; 7 f. 270). Córek zostawił Tomasz cztery i synów czterech. Elżbieta zeznała zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Braneckim, 1626 roku (Perp. Czers. 7 f. 293; 8 f. 296). Krystyna, żona Szymona Braneckiego 1637 roku, kwitowała wszystkich braci z posagu 1640 roku (Ibid. 9 f. 370; 10 f. 204).

Barbarze zapisał 1637 r. dożywocie mąż, Jan Przedworski (Ibid. 9 f. 420), a Marjannie 1649 r. mąż, Gabrjel Słąnka (Ibid. 11 f. 181 i 586).

Jan z Glewa, syn Tomasza, proboszcz szydłowski i korytnicki, sekretarz królewski 1635 r., współdziedzic Goźlin, Magierowej Woli i Śniadkowa Nagórnego, którego część sprzedał 1641 r. bratu Mikołajowi, kupił 1639 r. część placu w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu od Jana, syna Remigjana, umarł 1670 r. na wiosnę (Zs. Warec. 25 f. 312; 27 f. 929; Perp. Czers. 10 f. 101; Zap. Gr. Krak. 278 f. 927).

Wojciech Seweryn z Glewa, syn Tomasza, został 1650 r. w Rzymie doktorem Św. Teologji, gwardjan Minorytów w Warszawie i definitor 1658 r., delegowany na kapitułę do Rzymu, obrany został kustoszem prowincji 1665 r., umarł 8 Października tegoż roku w Warszawie.

Mikołaj z Glewa, syn Tomasza, zeznał 1639 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Branecką, kupił 1641 r. część Śniadkowa Nagórnego od brata księdza Jana, sprzedał znów część 1649 r. bratu Kazimierzowi, z którym dopełnił działu 1653 roku, nabył 1678 roku od synów Kazimierza część ich spadku po stryju Janie w Śniadkowie Górnym i Dolnym, rozdzielił 1682 r. dobra swe Śniadków Górny, Turzec, Goźliny i część w Magierowej Woli, między trzech synów: Jana, Ferdynanda i Konstantego. Oprócz nich miał jeszcze Arnolfa, Bonifratra w Warszawie i Franciszka, Franciszkanina obserwanta, i córki: Joannę, żonę Tomasza Chynowskiego, któremu zapisała 1667 r. sumy na Żelawinie i Jelitach (Perp. Czers. 13 f. 196); Teresę zmarłą panną i Teofilę, 1-o v. za Konstantym Magnuszewskim 1676 r., a 2-o v. za Hieronimem Ostrowskim 1692 r. (Zs. Warec. 27 f. 186 i 414; Perp. Czers. 10 f. 42, 204, 231 i 363; 11 f. 613; 12 f. 94; 13 f. 467, 481, 589 i 613; 14 A f. 12, 13 i 42; 14 C f. 140).

Koniec Tomu Trzynastego.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Bondy F., Wiedeń.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Seweryn, Piołunka.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popielucby, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab' Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwów.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Chełmiński Władysław, Strychowce, podolskiej gub.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapla Józef, Inowrocław.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Czosnowski hr. Izydor, Rzym.
Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Demel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu Tow. Kred. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Drohojowski hr.. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gliszczyński Józef z Zielonek
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W Księstwo Poznańskie
Grocholski hr. Ludgard, Mończyńce.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin guber. mohilowska.
Horoch Baron Józef, Poczałkowo gub. warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Instytut heraldyczny „Gryf“, Poznań.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gubernia podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Antoni.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kalm-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Kamocki Witold z Mokoszyna.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gubernia płocka.
Karski Włodzimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gubernii lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Lwów.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gubernia kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gub. kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Krzyżanowski Stanisław, Kijów.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan, Połtawa.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Leśniewicz Zygm., Wielka Muksza, gub. podolska.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedke z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, hr. Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Monkiewicz, Dobosna, mohylowskiej guberrnii.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, w Kamionce, gubernia wołyńska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Henryk, Wola, gub. lubelska.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr. Rajnold, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Lwów.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rajewski Piotr, Petersburg.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Romer Kazimierz, Janopol, gub. witebska.
Romiszewski baron Józef, Kijów, Stupnica.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Warszawa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski, Omsk.
Sicheń Tadeusz.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs. Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gubernia podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Albert, Dąbrówka Starzeńska, Galicya.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B., Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radom.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyńce gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzebińscy Julian i Jan (zakłady drukarsko-litograficzne w Radomiu).
Ucbnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węcławowicz, Wilno.
Wielopolski hr. Zygmunt.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Witkowski Józef, Kazimierz gub. kaliska.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gubernia warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF Reprint